

Giới thiệu Đích Nữ Không Làm Phi

Thể loại: Cổ đại, trùng sinh

Converter: ngocquynh520

Editor: Trang bubble

Độ dài: 107 chương

Hoài thai mười tháng rồi cuộc đũa bè này cũng sinh ra. Ta vốn tưởng rằng nó có thể hóa giải ngăn cách nhiều năm giữa chúng ta. Nhưng không ngờ huyênh đệ tốt kia của người vây hãm thành chụp lấy tội danh phản quốc lên đầu ta. Cho nên đời này..."Chớ so tâm cơ với ta, không có ai càng có tâm cơ hơn so với ta!"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Một thi hai mệnh

Editor: trang bubble ^^

Nước Kỳ.

Chiến tranh ngoài Hoàng Thành, tiếng quân hào đã vang lên.

Trong một đêm, tin tức vương gia khác họ nước Kỳ, Tất Ngôn Nam, ý đồ mưu triều soán vị hoàng đế đương triều Tư Không Thận, truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ thành Biện Kinh.

Mà tẩm cung hoàng hậu đương triều —— ở trong cung Khôn Ninh, Mộ Lam Yên bởi vì sinh nở mà khàn giọng cố gắng hô hào, làm cho tất cả mọi người ở đây đều cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Mười tháng mang thai, một buổi sáng sinh con. Mỗi một lần Mộ Lam Yên đau bụng sinh, đều hao hết sức theo hướng dẫn của bà mẹ vận khí xuống dưới. Thế nhưng đứa con búống bình trong bụng chính là vẫn không chịu ra ngoài. Nàng đành chịu một bờ hơi tai lần nữa, chỉ đành coi như không có gì, sau khi nghỉ ngơi sơ qua, khẽ nâng đầu lên nhìn cái bụng nhô lên.

“Con à, khi nào con mới có thể bỏ qua cho vi nương đây.” Mộ Lam Yên nhẹ giọng nói.

Trong mắt mọi người, nàng là đầu sỏ gây nên cuộc chiến tranh này, nàng là nữ nhân duy nhất mà hoàng đế đương triều thừa nhận từng yêu. Nhưng mà giờ phút này, nàng lại lẻ loi một mình sinh con ở trong tẩm cung.

Mộ Lam Yên vốn là một cô gái nhỏ của Mộng Lý Hồi ---- thế ngoại đào nguyên kia (bồng lai tiên cảnh). Một lần vô tình, để cho nàng giành được đương kim thánh thượng ưu ái, từ đó chìm sẽ bay một mạch lên đầu cành, trở thành đương kim nhất quốc chi mẩu. Nhưng không biết làm sao kể từ sau khi bị mang thêm lời đồn không cần có tang tị với vương gia khác họ Tất Ngôn Nam, người ở bên ngoài thoát nhìn tẩm cung của nàng lại thành hẻm lạnh trong thâm cung.

Trong mười tháng mang thai, mỗi lần lúc nàng thịnh tình mời hoàng thượng tới đây dùng bữa, Tư Không Thận luôn lấy đủ loại lý do đẩy đi. Danh nghĩa là để an tâm dưỡng thai, nhưng trong cung ai không biết là hoàng thượng cố ý không gặp. Duy chỉ có hoàng hậu đương triều như nàng còn ngậy thơ cho rằng Tư Không Thận đúng như lời nhấn thái giám truyền ra, không phải ra ngoài tìm kiếm thân được an thai cho nàng, chính là thật sự công vụ bề bộn không thoát thân ra được.

Một khi ân sủng, hôm nay lại thành một mình nàng kịch một vai.

“Hoàng hậu nương nương, ngài lại dùng sức!” Bà mẹ đứng ở cuối giường khích lệ nói.

Nhưng mà giờ phút này, tất cả mọi người ở đây bao gồm trong lòng Mộ Lam Yên đều hiểu, sợ là đứa nhỏ này không giữ được.

“Ta thật sự không sinh được rồi.” Sắc mặt Mộ Lam Yên trắng bệch, cố gắng lắc đầu. Tay nắm lấy vạt áo bó phía trên, khớp xương rõ ràng, nhìn đã biết dùng hơi sức rất lớn.

Bà mẹ nghe nói lập tức nổi giận nói: “Hoàng hậu cũng không thể nói như thế, phía trước hoàng thượng vẫn còn đang dựng gang sơn cho hoàng tử trong bụng ngài, hoàng thượng đúng là chờ trở về ôm tiểu hoàng tử đó!”

“Nhưng.....” Mộ Lam Yên mới vừa lên tiếng, rồi lại bị đau đớn không thể tự kiềm chế trong bụng.

Đúng lúc này, quan binh ngoài cửa đến báo: “Báo —— phía trước hoàng thượng thua trận, loại phản tặc Tất Ngôn Nam đã tiến tới gần tẩm cung hoàng hậu nương nương, mong rằng....”

Quan binh còn chưa kịp nói xong, mọi người cách cánh cửa đã nghe nói tướng sĩ kia đã bị người nào đó ngoài cửa một đao mất mạng, ầm ầm một tiếng ngã trên mặt đất.

Mấy tỷ nữ nhát gan đã sớm không thể chịu đựng sợ hãi trong lòng, thét lên.

Trong nháy mắt, người chung quanh như là kiến hôi tách ra tán loạn. Mộ Lam Yên khó khăn nghiêng người sang nhìn về phía ngưỡng cửa. Quả nhiên cũng không lâu lắm, cửa chính tẩm cung đã bị một luồng sức mạnh bên ngoài đẩy cửa vào.

Bịch một tiếng, mọi người ở đây bị dọa sợ lập tức mất đi phương hướng trốn chạy, rồi rít sợ hãi liếc mắt nhìn chằm chằm cửa, núp ở tại chỗ nhát như chuột.

Bây giờ là mùa thu, lá rụng trong sân ngoài cung Khôn Ninh bởi vì không thể kịp thời quét dọn, thoáng lộ ra mùi vị mùa thu chết non.

Tư Không Thận cầm bảo đao trong tay đứng ở cửa, khôi giáp hoàng kim đã sớm tan tác không ra hình dạng gì. Nhiều chỗ vết thương chồng chất máu tươi chảy xuôi. Trọn mắt trừng trừng nhìn chằm chằm bên trong, đi từng bước từng bước vào trong, đến mức đều là mỗi một bước chân hiện ra dấu chân máu.

“Long Thanh năm 37, lần đầu tiên ta và nàng gặp ở trên núi Mộng Lý Hồi!”

“Long Thanh năm 38, phụ vương ban ân ta và nàng lương duyên trời đất, cưới nàng làm thái tử phi!”

“Long Thanh năm 39, phụ vương qua đời, sau khi ta ghi danh tuyên cáo khắp thiên hạ Mộ Lam Yên nàng là tình cảm chân thành cả đời của Tư Không Thận ta, cũng phong làm hoàng hậu Mộng Lam!”

“Mộ Lam Yên, nàng nói cho ta biết! Kiếp này, Tư Không Thận ta còn nợ nàng cái gì! Nàng cần cầu kết bệ đăng bên ngoài mưu đồ giang sơn của ta!”

Đôi mắt Mộ Lam Yên rung rung, khổ nỗi không thể nào giải thích. Mười tháng không thấy phu quân của mình, không người nào có thể biết rốt cuộc là nàng nhớ nhung đến cỡ nào, nhưng lời của Tư Không Thận trước mắt lại không để cho nàng biết nên nói tiếp từ đâu. Không thể làm gì khác hơn là trở mắt nhìn Tư Không Thận đến gần mình, đồng thời phát tay ném ra một tờ giấy viết thư về phía nàng.

“Nàng nói đi!” Đột nhiên, Tư Không Thận giật dùi, giờ lên bảo đao trong tay chỉ về phía Mộ Lam Yên.

Tất cả cung nhân tại chỗ bị dọa sợ nhỏ giọng kêu lên một hồi. Ngược lại Mộ Lam Yên, bởi vì khó sinh mà cũng không sinh được cảm xúc khác nữa, nhìn mặt Tư Không Thận vô cùng tức giận, hỏi: “Hoàng thượng đang nói cái gì, thần thiếp không biết chuyện.”

“Nàng còn không biết chuyện! Bây giờ Tình ca ca của nàng đã giết đến ở ngoài tẩm cung của nàng, còn thiếu một bước là có thể đón nàng đi! Nếu không phải là có người giao phó bức thư này cho ta, sợ trước khi ta chết cũng không thể thật sự thấy rõ bộ mặt của nàng!”

Mộ Lam Yên dời tầm mắt đến lá thư bị vứt bỏ trên đất, chữ viết phía trên hiển nhiên là của Tất Ngôn Nam, le que mấy chữ là có thể thấy rõ đó là một lá “Thư tình” viết cho nàng, nội dung cực kỳ sa đọa, còn có không ít từ ngữ làm người ta đỏ mặt.

Nhưng mà, đây quả quyết không thể nào là của Tất Ngôn Nam viết cho nàng, nhất định là có người hãm hại nàng!

“Hoàng thượng, ngài nghe thần thiếp nói một câu. Thần thiếp quả thật không hề dính líu với Tất Ngôn Nam này, người nhất định phải tin tưởng thiếp!”

“Vật chứng ở đây, nàng bảo làm sao ta tin tưởng nàng!”

“Hoàng thượng..... Hoàng thượng.....”

Mộ Lam Yên vẫn còn đang phân đầu quên mình dùng ánh mắt cầu xin nhìn đối phương. Cho đến khi Tư Không Thận đi một bước tiến tới gần, nàng mới ngạc nhiên phát hiện, dưới đáy mắt Tư Không Thận hoàn toàn không có dịu dàng, nơi đó phảng phất như một hàm băng chỉ muốn đóng băng nàng.

Nhìn cặp mắt kia, nàng đột nhiên cả người run lên.

Tư Không Thận hừ lạnh một tiếng, “Nàng vẫn mê luyến trầm như vậy?”

Đại não Mộ Lam Yên đột nhiên trống rỗng nhìn nam nhân trước mắt mà mình đã từng yêu tha thiết. Tự biết bản thân không còn sống lâu nữa, nên cũng lười giải thích nhiều, nhìn đối phương, dùng hết chút sức lực cuối cùng: “Hoàng thượng, đời này sợ là thần thiếp không có phúc khí làm bạn xung quanh, mong rằng người có thể cứu đứa bé trong bụng thiếp, nó chính là máu mủ ruột thịt của người đó!”

Tư Không Thận nghe nói cười lớn: “Con của trầm? Nó thật sự là con của trầm sao?”

“Chẳng lẽ nó không phải?”

“Có lẽ nó phải, có lẽ nó không phải! Ta không biết tại sao mỗi lần ta đều sẽ bắt gặp Tất Ngôn Nam rồi tằm cung nàng. Nàng cho rằng hẳn thật sự yêu nàng sao? Hẳn chỉ là mưu đồ giăng spon của ta, ta nghĩ, coi như bây giờ hẳn ở đây, cũng nhất định sẽ không cần đưa con này đâu!”

Từng chữ từng câu của Tư Không Thận hung hăng đánh vào trái tim của Mộ Lam Yên.

Mộ Lam Yên nhìn bộ dáng Tư Không Thận ngửa mặt lên trời cười to, sâu sắc cảm thấy đó là châm chọc cực điểm. Tuy hẳn lớn lên với một vẻ ngoài tốt, rốt cuộc cũng không còn dịu dàng của những ngày qua, giờ phút độc nhất này coi như để lại cho Mộ Lam Yên một bóng dáng dữ tợn kinh khủng như vậy.

“Tư Không Thận, ngươi khôn kiếp!” Mộ Lam Yên cũng không khắc chế nổi mình giận dữ hét.

Giờ phút này nàng mới hiểu được, thì ra là hiểu lầm tình cảm của nàng cũng không phải là điểm trí mạng của nàng. Bởi vì coi như hẳn hiểu lầm nàng và Tất Ngôn Nam có cái gì, nàng cũng có thể bởi vì mình sắp chết, mà không muốn nhiều lời nhiều tiếc nuối. Nhưng giờ phút này, đứa bé trong bụng kia, là lời thề mà nàng tự tin giữa nàng với hẳn không gì xuyên thủng, nhưng lại bị Tư Không Thận không có căn cứ một phiếu phủ quyết, để cho nàng hận không thể đứng ngay lên đào ra trái tim của đối phương xem một chút, rốt cuộc bên trong từng có mình ở đó hay không.

Nhưng nàng không thể, giờ phút này nàng chỉ có thể nằm ở trên giường, mặc cho nam nhân trước mắt này tùy ý hoang phí tình cảm của nàng, cảm nhận sinh mạng của mình và đứa bé trong bụng trôi qua mà không thể làm gì.

Trong một chớp mắt như vậy, nàng bắt đầu hận nam nhân trước mắt này.

“Giết ta đi, chỉ xin ngươi bỏ qua cho đứa bé của ta.” Mộ Lam Yên nhìn ánh mắt của Tư Không Thận đột nhiên cũng không còn hy vọng xa vời trước đó nữa.

“Ha ha ha ha, rốt cuộc nàng đã thừa nhận đúng không! Muốn bảo ta bỏ qua cho đứa nghiệp chướng này? Nàng mơ đi! Hãy để cho nó với ta làm bạn ở trên đường hoàng tuyền đi!”

Tư Không Thận giống như bị điên hô to một tiếng đi qua, bảo đao cứ như vậy không hề thương lượng rơi vào trên bụng Mộ Lam Yên.

Máu tươi giường hẹp, một thi hai mệnh.

Hiếm hoi còn sót lại một chút ý thức cuối cùng, Mộ Lam Yên cũng không nói ra được một câu nào nữa. Chỉ là một đôi mắt mở trừng trừng nhìn ngực Tư Không Thận trước giường cũng cầm một thanh bảo đao. Máu tươi phía trên bắn ra ở trên mặt của nàng.

Trong nháy mắt, Tư Không Thận ngã xuống đất, Mộ Lam Yên thấy trên mặt Tất Ngôn Nam loang lổ vết máu xuất hiện ở trước mắt của nàng, cứ lạnh lùng nhìn bọn họ như vậy.

Kết giao năm năm, lại đòi lấy kết cuộc hôm nay!

Mộ Lam Yên xin thề ở đáy lòng, nếu có kiếp sau, nhất định không bao giờ mong muốn vào cung làm phi nữa!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Như được sống lại

Editor: trang bubble ^^

Đàn hương an thần lượn lờ lên ở trong gian phòng đơn sơ.

Mộ Lam Yên nằm ở trên giường gỗ, bởi vì mặt giường không đủ mềm mại mà trở mình. Trong lúc nhắm mắt nín thở đó, đột nhiên lập tức tỉnh táo, bên tai rõ ràng truyền đến tiếng người nói chuyện ngoài phòng.

Một nam tử trung niên tuổi còn trẻ mạnh mẽ: “Cân đại phu, xin hỏi bệnh trạng tiểu nữ như thế nào? Khi nào có thể tỉnh?”

Ngay sau đó, là một giọng nói nghe hơi già nua một chút: “Không đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng là được. Nền tỉnh thì tự nhiên sẽ tỉnh.”

Mà lời của ông lão vừa ra, một phụ nhân khấn cấp liền căng thẳng vội hỏi: “Cân đại phu, Yên Nhi của ta xem như là thật sự không có việc gì? Ngài đừng gạt ta, Yên Nhi lại là sinh mệnh của ta, ta.....”

Phụ nhân còn chưa nói hết, ông lão liền giống như nổi giận hừ lạnh một tiếng: “Mặc dù lão hủ tuổi tác đã cao, nhưng thần trí coi như tỉnh táo. Tiểu nữ nhà các ngươi có chuyện hay không, lão hủ vẫn là ước chừng ra mạch! Mộ tiên sinh, nếu nơi đây đã không còn chuyện của lão hủ, vậy lão hủ bèn xin cáo từ

trước rồi, lát nữa một người các người đi đến hiệu thuốc của ta lấy thuốc là được!”

“Vậy thì làm phiền Căn đại phu!”

Căn đại phu là một vị lão y tiên ở cổ hương của Mộ Lam Yên, có mái tóc bạc như là hoa tuyết với râu dê, hàng năm vác một cái hòm thuốc đi phở vọt phương, mà bởi vì y thuật cao siêu, giỏi về dưỡng sinh, cho nên ông là một lão già tuổi già nhất ở Mộng Lý Hồi, nhưng xương cốt cũng là linh hoạt nhất. Bởi vì tuổi tác lớn, cho nên người trẻ tuổi đều không biết Căn đại phu đến từ phương nào, y học nơi nào. Chỉ biết là ông ấy không phải người địa phương Mộng Lý Hồi, rồi lại là lão nhân cả thôn xóm kính trọng nhất.

Quan trọng nhất là, Căn đại phu là một tiểu lão đầu kiêu ngạo. Không phải thế, lời của ông vừa dứt xong, thì nghe thấy hai tiếng bước chân sâu cạn không đều dần dần đi xa.

Cũng không lâu lắm, phụ nhân ngoài cửa kia lại bắt đầu nhỏ giọng gào khóc lên. Trong miệng nói lảm nhảm thì thầm một vài lời: “Ông nói Yên Nhi chúng ta mới nhỏ bao nhiêu, làm sao lại trải qua chuyện như vậy, có thể nghĩ con bé nhỏ như vậy rơi vào trong nước đá mùa đông là có bao nhiêu lạnh.”

Tiền khách trở về sau đó nam tử liền giống như đang an ủi phụ nhân, có điều âm thanh quá nhỏ, Mộ Lam Yên nằm ở trên giường cũng không nghe rõ nữa.

Nhớ lại đôi câu vài lời phía ngoài vừa nãy, Mộ Lam Yên đột nhiên cả người vừa giật mình mở hai mắt ra, không thể tin được nhìn bày biện cả gian phòng.

Đối thoại mới vừa rồi, rõ ràng chính là năm đó nàng bảy tuổi, chuyện xảy ra sau khi ngoài ý muốn rơi vào trong nước thiếu chút nữa chết đuối. Ngày đó, nàng cũng là tỉnh lại rất sớm, bởi vì sợ hãi đối với rơi xuống nước, vẫn trốn ở trên giường không nói một câu nào, tự nhiên cũng sẽ nghe được đối thoại mới vừa rồi bên ngoài.

Mà trước mắt là gian phòng đơn sơ làm bằng gỗ, gần cửa sổ có một cái bàn sách nhỏ mới chế, cùng với lò sưởi ấm đặt trong bồn giữa gian phòng kia để sưởi ấm trong ngày mùa đông.

Mộ Lam Yên nhớ thời gian trước hôn mê vẫn là đầu thu, tuy có chút ý lạnh, nhưng còn chưa đến mức dùng tới lò sưởi. Mà trước mắt là còn chưa tiêu hóa tất cả những thứ này, cửa phòng kết một tiếng đã bị người ngoài mở ra.

Phụ nhân lau khô nước mắt, cầm một bình nước nóng thận trọng đẩy cửa vào.

Mộ Lam Yên hoảng sợ nhìn bóng dáng không thể quen thuộc hơn nữa đó, có chút chần chờ, nhưng cũng bởi vì một loại không muốn xa rời nào đó mà không nở mở con mắt ra.

Đi chưa được mấy bước, chuẩn bị đi vào xem Mộ Lam Yên một chút, phụ nhân liền cảm nhận được ánh mắt đến từ trên giường nhỏ, lúc ngẩng đầu lên, thấy một đôi mắt nghỉ ngơi đang nhìn mình, khuôn mặt vốn là u sầu đột nhiên giương lên nụ cười. Vội vã không ngừng hô tới ngoài cửa: “Phụ thân Yên Nhi nó, phụ thân Yên Nhi nó, ông mau vào! Yên Nhi tỉnh rồi!”

Vừa dứt lời, Mộ Cảnh ngoài cửa cũng vội vàng chạy đi vào.

Hai người vừa vào cửa, mặc dù áo gai vải thô nhưng cũng không che lấp được ánh sáng vốn có. Nam tử cao anh tuấn phi phạm, phụ nhân mỹ nhuận như vàng trắng, liếc mắt thì thấy chính là người từ nhỏ được Thư Hương hun đúc sâu sắc.

Mà hai người trước mắt kia, Lam Yên dĩ nhiên là không thể quen thuộc hơn được.

Một người là phụ thân Mộ Cảnh, một người còn lại là mẫu thân Ôn Uyển Như!

Ôn Uyển Như thấy trọng phụ đi vào, để bình trà trong tay xuống bèn lập tức đi tới bên cạnh giường. Một tay nhẹ nhàng đỡ Lam Yên dậy, một tay cầm qua cái gối đầu khác đệm ở phía dưới, thấy Lam Yên dựa vào thoải mái, giọng mới mang theo lo lắng hỏi: “Yên Nhi, con có thể có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Mộ Lam Yên không nói, chỉ là một đôi mắt chứa nước mắt si ngốc nhìn mẫu thân.

Một đời trước, sau khi rời khỏi cổ hương Mộng Lý Hồi, đến chết nàng cũng không thể có cơ hội lại trở về nơi này thăm viếng song thân, đây cũng là tiếc nuối cho tới nay của nàng. Huống chi, trước đây không lâu, nàng còn bị người yêu nhất tự tay một đao mất mạng, một thi hai mệnh. Thậm chí nàng không rõ làm hiện tại có phải thuộc về linh hồn hỏi quang phản chiếu hay không, sợ đây chỉ là hình ảnh khát vọng nhất sâu trong nội tâm của nàng.

Cho nên nàng không nói, không nói, chỉ muốn yên tĩnh nhìn nhị lão giống như vậy.

Mà mới vừa thấy con gái tỉnh lại, Ôn Uyển Như thấy bộ dạng Lam Yên si ngốc, lập tức lòng dạ trở nên căng thẳng. Mộ Cảnh đứng lúc đi tới bên cạnh, Ôn Uyển Như bèn ngẩng đầu lên nhìn phụ quân hỏi: “Phụ quân, Yên Nhi đây là thế nào? Chẳng lẽ là chết đuối dẫn đến nàng biến thành đũa ngọc?”

Mộ Cảnh nhìn Lam Yên thờ dài một cái, cũng là đầy mắt lo lắng: “Yên Nhi, còn nhớ rõ phụ thân không? Kêu một tiếng phụ thân xem?”

Mộ Cảnh thử tính đưa ra câu hỏi, khiến Lam Yên đột nhiên hoàn hồn, dời đi ánh mắt, nuốt nước miếng một cái mới phát hiện cổ họng đau rất.

“Phụ thân..... Phụ thân.” Cuối cùng, Lam Yên vẫn là khàn khàn lên tiếng, nàng lo lắng chỉ chớp mắt thì lại trở về vách tường hoàng cung hiện đầy máu tanh kia, cho nên thừa dịp trước khi chưa trở về, gọi nhiều hơn hai tiếng.

“Yên Nhi, nhìn nương một chút, còn nhận được mẫu thân không?” Sau đó Ôn Uyển Như cũng lo lắng hỏi.

“Mẫu thân.....”

Lam Yên mở miệng gọi người, khiến tâm tình phụ phụ (vợ chồng) Mộ Cảnh thật tốt. Ôn Uyển Như ôm lấy người trên giường, cực vui mà khóc, mà Lam Yên tự nhiên cũng là lần đầu tiên vui vẻ phát ra từ nội tâm trong nhiều năm qua.

Chỉ là tâm tình không tốt hơn bao nhiêu thời gian, cảm giác đau chân thật khiến đáy mắt Lam Yên từ từ dấy lên một tia khủng hoảng.

“Mẫu thân, hiện nay là năm nào?”

“Long Thanh năm 27.”

Long Thanh là niên hiệu phụ vương Tư Không Thận, ngay từ lúc ba năm trước đây, sau khi Tư Không Thận lên ngôi đã đổi niên hiệu là Long Trắc rồi!

Nếu như nói, trước đó là bởi vì mình nằm mơ trước khi chết. Như vậy nàng có thể rất hớn hờ tiếp nhận, trong tiềm thức bao năm không thấy phụ mẫu, cũng có thể lý giải trước khi chết ông trời mở mắt để cho mình gặp được một lần.

Nhưng giờ phút này bởi vì hô hấp kịch liệt, mà nội tạng đau đớn giống như co quắp vậy là chuyện thế nào?

Cổ họng đau đớn và phản ứng tự nhiên của thân thể, làm sao lại cảm xúc được trong mộng chứ?

Cả người Mộ Lam Yên đột nhiên run rẩy một chút, chìa ra đôi tay non nớt nhỏ bé kia của mình, hung hăng bám cánh tay một cái.

Dùng sức quá mạnh, cảm giác tan nát nổi lòng từ cánh tay truyền đến.

Đây không phải là đang nằm mơ!

Ôn Uyển Như bị động tác của Lam Yên sợ hết hồn, nhìn đáy mắt con gái không hề che giấu ánh mắt sợ hãi, cho là chết đuối dẫn tới hậu di chứng, từ bản năng mẫu thân càng thêm ôm chặt thân thể nhỏ yếu của Lam Yên.

Bệnh tới như núi sập, bệnh đi như kéo tơ. Thời gian thoáng một cái, chuyện Mộ Lam Yên chết đuối đã trôi qua hơn nửa tháng rồi.

Dịp trước người thăm bệnh gần như được hết cả thôn xóm nam nam nữ nữ già trẻ lớn bé, Mộ Lam Yên cũng đã không nhớ rõ rất nhiều. Mấy ngày nay dưỡng bệnh, ban ngày nàng tươi cười chào đón từng người thăm bệnh, buổi tối lại chỉ cần nhắm mắt lại thì dạo chơi trong con ác mộng. Nàng luôn thức tỉnh vào lúc trong mộng Tư Không Thận vung đao chém đứa con trong bụng nàng, vừa nhắm mắt thì cảm giác đứa con kia không biết bao nhiêu lần khẽ gọi nàng là mẫu thân ở bên tai nàng.

Nhưng mà bây giờ nàng mới 7 tuổi, con ác mộng như vậy thì làm sao mở miệng nói với phụ mẫu của mình. Cuối cùng chỉ có thể mỗi đêm gối đầu lên cánh tay mẫu thân làm gối mới có thể ngủ yên ổn.

Trong lúc này, nàng cũng dần dần quên đi tại sao mình từ một cô nương vừa mới 20 tuổi biến thành con nít 7 tuổi.

Càng nhiều chuyện cảm thấy hứng thú, chính là nàng lại có thể lợi dụng trí nhớ của kiếp trước, “Bói toán” một ít đồ đánh mắt cho người trong thôn.

Thí dụ như trước đó vài ngày, mèo của Vương bà bà đầu thôn mất rồi, Vương bà bà trung niên mất chồng, tuổi già mất con. Dưới gối bà không con cháu, con mèo này chính là tính mệnh của bà. Mà trong trí nhớ, Vương bà bà bảy ngày bảy đêm vì tìm kiếm “Đứa bé” của mình có thể nói là ăn không thể nuốt, ngủ không thể ngủ. Cho đến bảy ngày sau sân sau một gia đình truyền đến từng đợt mùi hôi thối, việc “Tìm mèo ký” này mới chấm dứt.

Mèo này là đứa bé gia đình kia bú rơm, bắt lại “Nghiêm hình tra tấn” không cần thận giết chết, mới còn ở sân sau.

Mộ Lam Yên thấy Vương bà bà thật sự đáng thương, bèn vào ngày hôm sau Vương bà bà mất mèo liền báo cho đối phương, cuối cùng dĩ nhiên là tìm được mèo rồi, đứa bé cũng bị đánh. Chỉ là chuyện không nghĩ tới, sau sáu ngày, con mèo kia đột nhiên không giải thích được đã chết rồi, Mộ Lam Yên cũng không biết nguyên nhân cái chết.

Không chỉ có một, Lâm đại bá thôn phía tây có con trâu trong bụng có một dạ dày kết sỏi, cả ngày không ăn bất kỳ thứ gì, nhưng làm ông ấy lo lắng hóng ròi. Một đời trước, con trâu kia cuối cùng bởi vì không biết là nguyên nhân gì mà chết vì đói bụng, cuối cùng thành thức ăn ngon trên bàn ăn của mọi người. Kiếp này, Mộ Lam Yên cũng đã báo trước cho thú y, sau khi thú y chuẩn bị mổ, nhưng bởi vì mổ thất bại, trâu cũng không cứu về, cuối cùng vẫn là bị mọi người cùng nhau ăn.

Những chuyện như thế bắt đầu nhiều thêm mấy chuyện, Lam Yên cũng liền dần dần hiểu có vài số mạng là không được thay đổi, nàng có thể làm cũng chỉ có việc không liên quan đến mình vắt giò ngóc nhìn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Bái sư học nghệ

Editor: trang bubble ^^

Một góc hoàng cung u ám, sắc mặt Mộ Lam Yên tái nhợt ôm bụng mang thai đủ tháng, ngã ngối ở trên sàn nhà lạnh buốt. Ánh mắt hoảng sợ chăm chú nhìn Tư Không Thận trước mặt nàng bước từng dấu chân một đi về phía nàng.

Mỗi một bước đi, tiếng bén nhọn của lưỡi đao xẹt qua mặt đất liền tăng thêm một phần.

“Nàng yêu ta sao?” Trên mặt Tư Không Thận không hề có cảm xúc gì, máu tươi không ngừng nhỏ xuống.

Mộ Lam Yên không nói, chỉ hoảng sợ bất lực dịch chuyển lui về phía sau từng chút một.

Tư Không Thận đột nhiên cực kỳ bất mãn chột hung hăng tiếp cận về phía trước, đôi mắt hấn phần nộ đang trừng kia đã sớm không có hơi thở con người, chất vấn Mộ Lam Yên: “Nàng nói đi, rốt cuộc có yêu ta hay không!”

“A ——”

Kèm theo một đợt âm thanh chói tai, Mộ Lam Yên mở choàng mắt. Miệng to hít thở không khí, tỉnh lại một hồi lâu mới rõ ràng lại là con ác mộng đó.

Một tháng, nàng luôn là tỉnh lại vào sau con ác mộng sáng sớm mỗi ngày, tự giễu mình vô dụng. Dù cho chính là ở trong mộng, cũng không biết thanh minh cho bản thân nửa phần.

Bây giờ đã là tháng tư đầu xuân, Mộ Cảnh và Ôn Uyển Như đều ra ngoài đi canh tác thật sớm.

Mộ Lam Yên cố gắng bình phục nhịp tim rồi giường, mặc quần áo tử tế đi tới ngoài cửa lấy vài hộp nước lạnh rửa mặt mới coi như hoàn toàn khôi phục như trẻ con bảy tuổi.

Có điều còn chưa chờ nàng vào cửa ăn điểm tâm, đã bị một đợt tiếng om sòm ngoài sân hấp dẫn.

“Ngươi được đẩy Hồ Từ! Ta cho ngươi ăn ở không trả tiền không nói, ngươi lại còn muốn trộm bột mì nhà chúng ta! Ta thấy ngươi là ăn gan hùm mật gấu rồi!” Một phụ nhân tức giận đang la hét ầm ĩ.

Cũng không lâu lắm, liền vang lên tiếng một nam tử trung niên: “Ta nói rồi, ta không có trộm!”

“Ngươi vẫn không thừa nhận!” Theo tiếng nói chấm dứt, là một đợt tiếng roi nặng nề.

Mộ Lam Yên đột nhiên căng thẳng trong lòng, vội vàng lau khô nước đọng trên mặt bèn ra cửa chạy tới nơi phát ra âm thanh ——nhà hàng xóm của nàng.

Kết cấu nhà hàng xóm tương tự với nhà nàng, có cây bên ngoài nhà có một trúc bùn vòng lại sân. Cửa bên ngoài đóng chắc, đã đứng đầy người xem kịch, rồi rít nước đầu, ý đồ nhìn tình huống bên trong càng thêm kỳ cang chút.

Mộ Lam Yên dựa vào thân thể nhỏ nhắn, cũng không lâu lắm bèn chen ra phía trước nhất.

Thường ngày nàng cũng không phải là nhân vật thích tham gia náo nhiệt, có điều giọng nam mới vừa nói kia, khiến nàng phải chạy tới nhìn một cái. Quả nhiên, Lăng Hồ cả người áo gai vải thô, đang chán ngắt đứng ở trước mặt Mã thị mới vừa mắng người, cúi gầm đầu.

Mộ Lam Yên mới vừa đứng vững không bao lâu, thì một đợt tiếng roi của Mã thị lại rơi xuống.

Quất vào trên người Lăng Hồ, Mộ Lam Yên nhìn cũng cảm thấy cực kỳ đau đớn ở trong lòng. Lăng Hồ người cũng như tên, là một nam tử diện mạo tương đối hung hãn, bởi vì quanh năm không thích xử lý tóc tai, xem ra lại càng thêm không dễ gần gũi người. Chẳng qua trong trí nhớ, Mộ Lam Yên nghe nói Lăng Hồ là một người võ công cực cao, cho nên có người bình thường không có cậy mạnh, nhưng chẳng biết tại sao luôn hạ mình cho nhà hàng xóm của nàng, đời trước là vậy, đời này cũng thế.

Về phần nói đến nguyên nhân lần “Trộm” bột mì này của hắn, cũng là một nguyên do nàng nhất định phải chen qua đến xem.

Trong đầu Mộ Lam Yên lướt qua đêm hôm nàng sinh nhật 7 tuổi đó, mưa to như trút nước. Nàng tận mắt thấy trong tay Lăng Hồ đang cầm một vật nhỏ làm bằng bột mì, nhìn mình. Nói gì đó nàng đã không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ đêm hôm đó, hàng xóm của nàng cũng quất Lăng Hồ như vậy, rồi sau đó Mộ Lam Yên bởi vì phụ thân dạy tuyệt đối không lui tới với mắng phu (đàn ông thô lỗ), cho nên bỏ mặc chuyện này.

Sau đó, Mộ Lam Yên cũng bị cảm một trận, chờ lúc khôi phục lại, Lăng Hồ đã chẳng biết đi đâu.

Mộ Lam Yên ngăn người bởi vì nhớ lại chuyện trước kia, kết quả không cẩn thận bị người phía sau đẩy đi đến trong sân. Nhà hàng xóm kia lấy nhánh cây làm cánh cửa, nên cũng không công mà phá!

Mã thị đang dạy dỗ Lăng Hồ, nhìn thấy cửa của mình bị một con nhóc nhỏ nhỏ và người ngoài cửa chen phá đổ, không hề che giấu vẻ không sung sướng trên mặt. Tuy bọn họ là hàng xóm nhưng cũng chung sống không hòa thuận, cho nên Mã thị thấy Mộ Lam Yên thì lửa giận trong lòng càng thêm sâu hơn chút.

“Ồ, đây không phải là con gái nhỏ nhà Mộ đại ca sao? Nghe nói thời gian trước rơi vào trong nước đá tháng chạp. Chẳng lẽ là đầu óc nước vào, muốn đi vào quản việc không đâu?”

Mã thị ác miệng thì mọi người rõ như ban ngày. Đây mắt Mộ Lam Yên thoáng qua một chút không vui, trong nháy mắt ngẩng đầu lên lại giương lên một mặt vô tội: “Thăm thăm, Lam Yên chỉ là không cẩn thận bị chen lấn đẩy vào, người xem bên ngoài còn có thật là nhiều người, ngài vu oan giá họa Lăng Hồ ca ca như vậy có phải cũng không trọng nghĩa lắm hay không?”

“Ta nơi nào đang vu oan giá họa rồi!” Trán Mã thị nổi gân xanh lên, nhìn ra được là càng tức giận hơn!

Mộ Lam Yên cúi thấp mắt, liếc mắt một cái đám người lớn không sợ phiền phức sau lưng, nói: “Các thúc thúc thăm thăm, các người cảm thấy con nói không đúng sao?”

Vừa dứt lời, ngoài cửa bên thêm không ít người phụ họa.

“Đúng đấy, bà tử Vương gia, coi như Hồ Tử cầm chút bột mì của nhà các người thì thế nào, những năm gần đây hán kiếm sống cho nhà các người, có thể nói là chịu mệt nhọc. Người hẹp hòi như vậy, chẳng lẽ là Vương đại ca ở bên ngoài có nữ nhân khác? Người cô ý giận cá chém thớt?”

Vừa dứt lời, ngoài cửa lại truyền đến một đợt cười nhạo. Thanh danh Mã thị ở trong thôn không dễ nghe, chanh chua có thể nói là xưng tên, người không thích bà ta đương nhiên không phải là số ít. Lập tức bị nói như thế, cũng bèn không đoái hoài tới dạy dỗ Lăng Hồ, vô cùng tức giận đi tới ngoài cửa, đều đuổi đi tất cả người xem kịch.

“Thăm thăm, Mộ Lam Yên đứng ở sau lưng Mã thị lạnh lạnh hô một tiếng, Mã thị thấy không còn có người vây lại đây, mới xoay người trừng mắt về phía Mộ Lam Yên.

“Nha đầu nhóc con như người, không được gây chuyện cho ta! Cẩn thận ta báo đến chỗ phụ thân người đấy!”

Mộ Lam Yên nhếch miệng lên một nụ cười, tỏ cáo nàng đương nhiên không sợ: “Chỉ là một chút bột mì làm hại thăm làm to chuyện cũng không tốt. Chẳng bằng như vậy, chỗ con có một cái ngọc bội thượng hạng, đổi với bột mì của thăm, trang@ddlqđ@bubble editor thăm cũng đừng đánh Lăng Hồ ca ca nữa. Như thế nào?”

Mã thị nghe nói, có chút lòng trắc ẩn, lần nữa gỡ chung quanh một chút không ai, thì cũng buông roi xuống, “Lời này là thật?”

“Thật!”

Nghe được Mộ Lam Yên trả lời khẳng định, trong nháy mắt tức giận trên mặt Mã thị giảm đi rất nhiều. Nhìn vóc dáng nhỏ nhỏ của Mộ Lam Yên, ánh mắt toát ra vẻ tham lam, không khỏi đi về phía trước một bước nhỏ đuổi ra đôi tay thô ráp kia: “Cho ta nhìn một chút.”

Mộ Lam Yên gạt đầu một cái, đưa tay móc ra ngọc bội trong cổ, đang lúc đuổi tay đưa cho Mã thị, lại rút tay trở về, trên mặt treo lên một nụ cười giương: “Chỉ là thăm thăm, con có cái yêu cầu, về sau thăm cũng không thể bắt nạt Lăng Hồ như vậy nữa. Thăm có chịu không?”

“Đồng ý, đồng ý!” Mã thị cướp đoạt ngọc bội trong tay Mộ Lam Yên qua, không khỏi lập tức bắt đầu ngắm nhìn. Đặt ở dưới ánh mặt trời, quan sát tỉ mỉ.

Mộ Lam Yên nhìn Mã thị nông cạn, thoáng nhếch miệng lên cười khẩy một cái không dễ dàng phát giác.

Mã thị bẩm sinh tham lam hư vinh, thích ganh đua so sánh với người. Một đời trước, đêm sinh nhật mưa to đó, Mộ Lam Yên không cẩn thận rơi ngọc bội ở cửa sân mình, vừa vặn gặp Mã thị nhặt lên, mặc dù Mộ Lam Yên yêu cầu Mã thị hoàn trả về tại chỗ, Mã thị lại dùng lý do rơi ở bên ngoài, người nào nhặt được thì thuộc về người đó, từ chối trả lại. Sau đó không tới mấy ngày, bởi vì Mã thị tuyên bố mình lấy được Kỳ Trân Dị Bảo đưa tới mầm tai vạ, đã chết ở trong chuồng ngựa nhà bọn họ.

Mộ Lam Yên, biết rõ số mạng vô cùng có khả năng không thay đổi được, bèn muốn dùng vật này giải quyết vấn đề này ngay lập tức, bởi vì đời trước Lăng Hồ ra đi không lời từ biệt, làm cho nàng có chút cảm thấy thiếu nợ, cho nên đời này, nàng nảy sinh ý nghĩ chột muốn để Lăng Hồ ít chịu tội một chút.

“Lăng Hồ ca ca, trước tiên ngài đi theo ta, không nên ở chỗ này bị người bắt nạt.” Mộ Lam Yên đi lên dắt tay Lăng Hồ, bèn muốn xoay người rời đi.

“Người mới vừa rồi kêu ta là gì?”

“Lăng Hồ ca ca.”

“Bảy năm rồi, người rút cuộc để ý ta.” Đầu Lăng Hồ không nhúc nhích nói một câu, khiến Mộ Lam Yên không bắt được đầu mối. Liếc mắt một cái Mã thị vẫn còn đang gật gù đắc ý bên cạnh, thúc giục: “Ngài đi về nhà với ta trước, về nhà rồi nói.”

“Được!”

Cứ như vậy, Mộ Lam Yên dắt Lăng Hồ về nhà. Cũng không lâu lắm, phu thê Mộ Cảnh cũng đã về đến trong nhà. Thấy Lăng Hồ xuất hiện, dĩ nhiên là nổi giận dưng dưng. Mộ Lam Yên khuyên can đủ đường mới tiêu trừ cơn tức giận của Mộ Cảnh, hai người lớn một vẫn một võ kinh ngạc vì nàng nói khéo như rót. Còn chưa kịp nói thêm gì nữa, đã bị Mộ Lam Yên mạnh mẽ đè xuống trên ghế bàn ăn, sau khi qua ba lần rượu, thừa dịp chỗ trống Mộ Lam Yên vào phòng bếp trợ giúp mẫu thân chuẩn bị thức ăn, không biết nói viết những gì, khi nàng nhìn lại hai người lần nữa, thì cảm giác trở nên rất khác biệt.

Mộ Lam Yên vốn là còn đánh trống trong lòng, lo lắng phụ thân một lời không hợp sẽ vỗ bàn đuổi người. Nhưng khi nàng bung món ăn đến gần hai người bọn họ, thấy vui vẻ ở trên mặt bọn họ chưa giảm, bèn hỏi: “Phụ thân đây là nói những gì với Lăng Hồ ca ca, vui vẻ như vậy?”

Mộ Cảnh giả bộ tức giận, để ly rượu trong tay xuống nói: “Yên nhi, không được không lớn không nhỏ như vậy. Mau tới bái kiến Hồ sư phụ con, trước kia là phụ thân không tốt, hơi có thành kiến đối với người tập võ, hôm nay Hồ huynh nói như vậy, rất được ý ta. Hồ sư phụ con có ý định thu con làm đồ đệ, con mà bái sư học nghệ, không nên phụ lòng kỳ vọng của chúng ta.”

Mộ Cảnh nói xong, Mộ Lam Yên bèn nghe lời để đồ trong tay xuống, quỳ xuống dập đầu ba cái, kêu một tiếng sư phụ, coi như là bái sư thành công.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Chuông ngựa Mã thị

Editor: trang bubble ^^

Đây coi như là việc đầu tiên trong cuộc đời Mộ Lam Yên sống lại đi ngược lại với đời trước.

Nửa đêm, bởi vì chậm chạp không thể ngủ mà một mình len lén chạy tới trên nóc nhà mình. Bầu trời tháng ba quả thật không thích hợp lên cao ngắm trăng. Nàng ngồi ở trên mái nhà cỏ cây, hơi co lại vật ả. Quan sát qua lại tay chân xinh xắn của mình, ánh mắt về mặt, thỉnh thoảng bi thương, thỉnh thoảng mừng rỡ. Trong đầu không ngừng nhớ lại chuyện đời trước.

Ngay vào lúc cơm tối dập đầu bái sư học nghệ, Mộ Lam Yên đột nhiên hồi tưởng lại đời trước cuối cùng Lăng Hồ nói những lời gì với nàng.

Lăng Hồ nói: “Hôm nay người cũng đã 7 tuổi, ta có ý định thu người làm đồ đệ, dạy người võ học, người có bằng lòng hay không?”

Bởi vì phía trước chính là cửa nhà, lại bắt đầu mưa xuống, nàng bèn hết sức ác cảm nói với hắn: “Phụ thân ta vẫn nói người là kẻ đã phu cuồng mắng (đàn ông lỗ mắng người cuồng), cắt không thể đi quá gần với người. Ta sẽ không theo người học võ, người hãy chết hửn ý nghĩ này đi!”

Rồi sau đó, đang trong lời kéo với Lăng Hồ, rơi xuống cái ngọc bội này. Cũng không lâu lắm lại bị Mã thị lượm đi.

Hiện nay, trình tự quá trình này tuy có khác biệt, nhưng cũng coi như đi theo tiến độ đời trước, trừ đời này, nàng lại thật sự bái Lăng Hồ làm thầy!

Gió lạnh thấu xương thổi nàng càng thêm tỉnh táo, nhưng từ đầu đến cuối không làm cho nàng dấy lên lòng trở về phòng ngủ.

Lúc rành rỗi đi vào cõi thần tiên, Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy sau lưng có thứ gì đó thổi qua, lúc quay đầu lại vừa nhìn về phía sau, Lăng Hồ cứ đột nhiên xuất hiện như vậy, hơn nữa yên ổn ngồi ở bên cạnh nàng.

Trong tay Lăng Hồ cầm một tấm lông thú thật dày, là loại này đời trước Mộ Lam Yên đã gặp trong cung, rồi sau đó cẩn thận nhẹ nhàng đắp lông thú này lên trên người Mộ Lam Yên, dịu dàng rất là khác với bề ngoài tục tũn của hắn.

Trong mắt Mộ Lam Yên chảy xuôi chân chờ, lại phát hiện Lăng Hồ đắp kín quần áo cho nàng, chẳng qua một đôi mắt thâm thúy nhìn phía trước.

Người này có chút không giống lắm với Lăng Hồ vẫn sợ hãi rụt rè trong trí nhớ đời trước.

“Sư phụ, sao người.....” Mộ Lam Yên muốn mở miệng, nhưng lại không biết vì sao lại nói thế.

“Có phải con muốn nói, làm sao ta trở nên không giống như trước kia lắm hay không?” Lăng Hồ dẫn đầu mở miệng trước.

Mộ Lam Yên gật đầu một cái, tay nắm lông thú càng thêm căng thẳng chút: “Người là từ đâu có được áo choàng này?”

“Đoạn thời gian trước, ta đánh đầu chồn hoang ở trong núi, ta ăn thịt rồi, da này ta bèn cho người trong thôn may, bảo hắn giúp ta làm, ta thấy một mình

con ở nóc nhà hứng gió, sợ con lạnh, nên đã lấy tới cho con.”

Lăng Hồ tự nhận là nói không chê vào đâu được, lừa gạt một đứa con nít bảy tuổi khẳng định là không có vấn đề. Nhưng Mộ Lam Yên lại biết rõ đường may trên áo choàng này tuyệt đối không phải may ra từ bất kỳ người nào ở Mộng Lý Hồi. Hơn nữa nhìn phẩm chất, tuyệt đối là đến từ hoàng gia quý tộc bên ngoài.

Lúc Mộ Lam Yên nhìn lần nữa về phía Lăng Hồ, cảm thấy nam nhân trước mắt đột nhiên nói muốn thu nàng làm đồ đệ này có chút khó tin. Nhưng nghĩ lại thì cảm thấy, nếu người mà phụ thân công nhận, nàng tự nhiên không cần phải hoài nghi nữa. Vì vậy tiếp tục làm bộ không quan tâm chút nào nhìn phurong xa thăm thẳm phía chân trời.

Đến lúc đó, bên tai lại đột nhiên vang lên tiếng Lăng Hồ: “Không biết vì sao ta cảm thấy con dường như lại có chút không giống như con.”

Mộ Lam Yên kinh ngạc một phen, nhưng lại không biết làm sao nói tiếp. Chỉ có thể xem như nghe không hiểu tiếp tục tự mình chơi của mình. Một đêm kia, Lăng Hồ nói rất nhiều chuyện giảng hồ lý thú mà đời này thậm chí còn đời trước Lam Yên cũng chưa từng nghe nói, tính bắt đầu chỗ ấy, nàng mới dần dần hiểu tại sao đã từng có người nói Lăng Hồ là một người võ nghệ cao cường. Chỉ là đến cuối cùng, Lăng Hồ cũng vẫn không nói cho nàng biết nguyên nhân tại sao trước kia uất ức mình cho nhà hàng xóm của nàng.

Mấy ngày qua đi, tin tức Mã thị có được một cái ngọc bội tuyệt thế nhanh chóng lan truyền khắp cả thôn xóm. Sân bọn họ, những ngày qua đông như tuyết hội không ít người đi tới đi lui. Mộ Cảnh đương nhiên cũng có nghe thấy, nhưng khi ông thấy Mã thị cầm cái ngọc bội kia, bèn giận tím mặt về nhà chất vấn Mộ Lam Yên.

Mộ Cảnh phạt Lam Yên quỳ gối ở cửa, không cho phép ăn cơm. Ôn Uyển Như đau lòng con gái, liền không có tâm tình làm cơm trưa hôm đó, còn tuyên bố không cho con gái ăn cơm, vậy thì người cả nhà không cần ăn!

Mộ Cảnh tức giận định rời nhà, ngay vào lúc đi tới cửa, Mộ Lam Yên đột nhiên gọi ông lại: “Phụ thân, ngài đừng tức giận, tối hôm nay con gái nhất định có thể lấy ngọc bội trở lại cho ngài!”

Vẫn đứng ở một bên, Ôn Uyển Như nghe vậy hỏi tới: “Lam Yên lời này của con là thật? Ngọc bội kia chính là bảo bối của phụ thân con, con đưa nó cho Mã thị kia, thật sự là làm không đúng!”

Mộ Lam Yên chưa bao giờ nghĩ tới một cái ngọc bội vậy mà quan trọng như thế, ngại vì đời trước ngọc bội là không cẩn thận làm mất, mặc dù phụ thân tức giận, nhưng bởi vì cảm mạo của nàng nặng kéo dài lại không khỏe, cũng không trách phạt nhiều lắm, mất rồi thì mất thôi.

Có điều hiện tại.....

“Nuông, con gái hiểu. Con gái đồng ý ngài, tối hôm nay nhất định sẽ cầm ngọc bội còn nguyên về. Phụ thân có lẽ là đói bụng, mới có thể nổi giận như vậy. Ngài nhanh đến phòng bếp chuẩn bị cơm trưa cho phụ thân.” Trong lòng Mộ Lam Yên tính toán hôm nay chính là giờ chết của Mã thị, Mộ Lam Yên sớm đã chết qua một lần tự nhiên không sợ hãi chút nào đối với chủng loại này. Cho nên nàng nhất định có thể thần không biết quỷ không hay cầm ngọc bội này về, về phần sau khi cầm về có thể khiến người ngoài biết được hay không, vậy thì lại là chuyện khác, đến lúc đó lại nói.

Sau khi dụ dỗ Ôn Uyển Như đi phòng bếp, lại vô tội chạy đến cửa kéo Mộ Cảnh trở về, miệng đầy lời nói dối: “Phụ thân, con gái đồng ý ngài, nhất định cầm ngọc bội này về. Hơn nữa, con gái cũng nói rồi, chỉ là cho Mã thị mượn xem một chút, nhưng không ngờ Mã thị thông báo người trong thôn như vậy, đây là bà ấy không đúng.....”

Tuy là Mộ Cảnh nửa tin nửa ngờ, nhưng hẳn muốn bỏ nhà ra đi đúng là giả, cho nên sau khi Mộ Lam Yên cho hắn cái bậc thang xuống này, thì cũng giả bộ còn chưa hết giận trở về nhà.

Đến ban đêm khuya khoắt, lúc chó trong thôn cũng ngủ thoi rồi, Mộ Lam Yên lại một lần nữa bò đến trên nóc nhà mình.

Nhà các nàng và Mã thị chỉ cách có một bức tường, nghe nói lúc ấy phụ thân Mộ Cảnh ở lại, quan hệ với nam nhân nhà cách vách cũng không tệ lắm. Có điều nam chủ nhân nhà kia lên núi trồng chút trái cây, hàng năm ở trên núi, thỉnh thoảng về nhà thăm một chút Mã thị và đứa bé của hắn.

Đột nhiên, một bóng dáng nam nhân khôi ngô chườn ra từ trong phòng của Mã thị.

Mộ Lam Yên nắm chặt nằm ở trên mái hiên, dùng ánh mắt bí mật nhất chăm chú nhìn tình hình trong sân hàng xóm.

Bởi vì trời quá tối, thấy rõ nam nhân trong sân nhà các nàng cuối cùng là người nào, có điều không qua bao lâu thì Mã thị trong phòng cũng liền đi ra. Không có mờ đen, có chút giống là lên lên lút lút.

Chỉ thấy Mã thị bước nhanh đi tới trước mặt nam nhân một phát bắt được nam nhân, nhỏ giọng nói: “Người trả ngọc bội lại cho ta!”

Nam nhân đẩy Mã thị ra, nhỏ giọng rống giận: “Thứ lão tử đã nhìn trúng, phụ nữ có chồng như ngươi cũng muốn giành? Hừ, đừng tưởng rằng ngươi hầu hạ lão tử ở trên giường thoải mái, lão tử sẽ là người của ngươi. Cút ngay cho ta!”

Giọng nam nhân vừa nghe chính là hết sức khinh thường. Mộ Lam Yên nghe đến đó mới hiểu được sợ là Mã thị này bởi vì nửa đêm vụng trộm người ta, hai người vì giành miếng ngọc bội mới không cẩn thận chết ở trong chuồng ngựa bên cạnh.

Nghĩ như vậy, Mã thị này cũng đúng là chết chưa hết tội. Cũng không suy nghĩ một chút nam nhân nhà họ đối với bà thật tốt, vậy mà bà ta làm ra chuyện

như vậy.

Trong sân, hai người vẫn còn đang dây dưa không rõ, xem trò vui, đáy lòng Mộ Lam Yên bắt đầu nóng nảy ngộ nhờ ngọc bội bị nam nhân cướp đi thì lại không xong. Vừa định ra một chủ ý cùi bắp tính gọi người tới đây bắt gian, một người áo đen khác không biết từ chỗ nào bay tới liền rơi vào trong sân Mã thị.

Người nọ rút ra nhuyễn kiếm từ bên hông, tốc độ nhanh đến mức Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy trước mắt ánh sáng trắng chọi lóe, Mã thị đã đi đòi nhà mà ngã xuống bên cạnh chuồng ngựa.

Trong chuồng ngựa không có ngựa, cho nên tất cả những thứ này xảy ra lặng yên không một tiếng động, đột nhiên xuất hiện.

Không biết là khăn trương thái quá hay là vốn cũng chưa làm xong chuẩn bị an toàn. Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy người run lên, bèn không hề có điềm báo trước bắt đầu lăn xuống. Nàng dùng sức che miệng của mình, chỉ sợ hô lên.

Mã thị vậy mà không phải ngoài ý muốn chết đi, lại là bị mưu sát!

Ngay vào lúc Mộ Lam Yên cho là sắp ngã trên mặt đất, một đôi tay lớn dày rộng đón được nàng. Đợi sau khi nàng rơi ổn định, lại còn mở to một đôi mắt hết sức hoảng sợ nhìn Lăng Hồ đón được nàng.

Mã thị chết rồi, ngọc bội cũng không thấy.

Buổi tối hôm đó, Mộ Lam Yên bèn hỏi tới tại sao Lăng Hồ lại ở đó vừa vặn đón lấy nàng rơi xuống như thế. Nhưng Lăng Hồ lại vẫn chỉ là thật trả lời đơn giản nói bởi vì đúng lúc đi ngang qua.

Bọn họ đều cho rằng nàng chỉ là một đứa bé 7 tuổi, còn là đứa bé vô cùng dễ lừa gạt kia.

Nhưng nàng không phải!

Sau khi Mộ Lam Yên bị Lăng Hồ cứu đi xuống từ nóc nhà, thì không nói một lời nhốt mình trong gian phòng có chừng nửa tháng, trong nửa tháng ai cũng không gặp.

Một lần Mộ Cảnh cho là, là con gái lo lắng mình trách cứ nàng không thể cầm lại ngọc bội, lo lắng bị mình trách mắng, cho nên khuyên nửa tháng, tâm tình cũng buồn bực nửa tháng theo Lam Yên.

Không biết bọn họ lại là vậy, Mộ Lam Yên thấy trên người người áo đen kia vùng kiếm giết chết Mã thị vậy mà đeo ngọc bội trong hoàng thất. Mà người kia với Lăng Hồ có lông thú trong hoàng cung, trùng hợp đón được nàng lăn xuống, lại có quan hệ gì.

Nàng tự mình buồn bực ở trong phòng, rồi lại lý lẽ không xuôi.

Nàng đã từng vẫn cho là mình có thể gặp phải Tư Không Thận tuyệt đối là bất ngờ trong ngoài ý muốn, lại không nghĩ rằng hoàng gia đặt chân tới Mộng Lý Hồi, thế ngoại đảo nguyên này ước chừng sớm trước mười năm rồi! Dĩ nhiên, tối hôm qua nàng thấy khẳng định không phải Tư Không Thận, bởi vì hiện nay Tư Không Thận tất nhiên vẫn còn ở trong cung ngoài ngàn dặm, là tiểu hoàng tử không buồn không lo ngay trước người đó!

Sự kiện kia đi qua, khiến Mộ Lam Yên ấn tượng khác sâu chính là Lăng Hồ nói với nàng, muốn không bị người bắt nạt, vậy thì học giỏi bản lĩnh.

Nàng không biết tương lai sẽ có nhiều chuyện chờ đợi nàng, cho nên coi như Lăng Hồ có lòng trắc ẩn đối với nàng, vậy nàng cũng phải vò đã mẹ lại sút, đến cuối cùng xem bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Núi hoang người cũ (1)

Editor: trang bubble ^^

Thoáng một cái, mười năm trôi qua.

Mấy ngày nay, người lớn trong thôn trên căn bản đều đi ra ngoài làm việc, chỉ để lại trẻ con cùng tuổi Lam Yên, cả ngày lêu lổng ở trong thôn xóm. Vốn là nhỏ nhả yếu đuối, Mộ Lam Yên trải qua mười năm dạy dỗ của Lăng Hồ, hiện nay đã trở nên anh khí (khí khái anh hùng) hơn nhiều. Có điều cường tráng thì cường tráng, tóm lại người tập võ sẽ có chút nghịch ngợm và thông minh lộ ra, vậy không hẳn, còn chưa chờ phu thê Mộ Cảnh rời nhà làm việc thì Mộ Lam Yên đã sớm cả người quần áo nam nhi, không ăn điểm tâm lại là bộ dáng muốn ra khỏi cửa.

“Nương, con và Vương Mãng cách vách đi tìm Cân đại phu học thảo dược nha, buổi trưa không cần chờ con ăn cơm nhé!” Dứt lời, chỉ thấy Lam Yên

đạp nhẹ bước chân thật nhanh rồi khỏi trong tầm mắt phu thê hai người bọn họ.

Ôn Uyển Như nghe tiếng nhìn bóng lưng Lam Yên rồi đi than thở một hồi.

“Vi sao phu nhân than thở?” Mộ Cảnh anh tuấn năm đó không giảm, đôi tay khoác lên trên vai thê tử từ phía sau.

Ôn Uyển Như lấy lại tinh thần, nhặt lên nữ công (thêu thùa may vá) bên cạnh thong thả mở miệng nói: “Hôm nay, Yên Nhi cũng đã 17 tuổi, chính là thời gian quý báu của một cô nương gia, nhưng ông xem một chút bây giờ nàng cái dạng gì?”

Mộ Cảnh trấn an thê tử ngồi xuống, mới mở miệng nói: “So sánh với Yên Nhi mười năm trước, bây giờ không phải là rất tốt sao?”

“Thật sự là tốt. Hai phu thê chúng ta biết nên dạy nàng cũng đều đã học được, nhưng dù sao hai người chúng ta từng cũng coi là gia đình giàu có, ông đọc đủ thứ thi thư, ta tú trung nội hiền. Trải qua Lăng Hồ vừa dạy dỗ, làm sao lại dạy ra một cô nương nam nhi gian xảo như thế.”

Mộ Cảnh cười một tiếng, vỗ vỗ vai thê tử: “Hồ huynh cũng là vì một tâm nguyện, Yên Nhi biết võ công, nhất định có thể tự vệ, chờ sau khi chúng ta trăm tuổi, cũng sẽ không sợ sẽ có người bắt nạt con gái của chúng ta. Hơn nữa, điều này cũng gọi nhập gia tùy tục thôi, bà xem chúng ta vốn dĩ định rồi thế tục, tam giáo lễ nghi gì đó nhiều như thế, vậy cũng là làm cho người ngoài nhìn. Nhìn lại một chút Mộng Lý Hồi này, mọi người tùy ý cởi mở, không câu nệ tiểu tiết, không có mấy cái miệng đời kia ràng buộc. Yên Nhi sống ở loại địa phương này từ nhỏ, tự nhiên không tránh được đi theo trào lưu. Lúc trước bà nhất định phải dạy Yên Nhi những thứ kiến thức lễ tiết kia, ta đã không đồng ý. Chúng ta đã lựa chọn ẩn cư ở chỗ này, cần gì phải quan tâm những thứ này? Chẳng lẽ bà còn muốn một ngày kia Yên Nhi còn có thể đi ra nơi này, rồi khỏi chúng ta đi lẫn vào thế tục khói tiêu sao?”

Sau khi nghe trượng phu nói chuyện, Ôn Uyển Như cũng liền im lặng. Lúc trước, bà dạy dỗ Lam Yên những thứ này cũng chỉ là bị nhân tố thế gia quấy nhiễu, khó tránh khỏi cảm thấy thân con gái nên hiểu được những thứ lễ nghi kia, nhưng không nghĩ hôm nay bị trượng phu vừa nói cũng cảm thấy uổng công vô ích. Nếu lựa chọn để Yên Nhi cùng nhau thoát khỏi thế tục với bọn họ, cần gì phải mang thứ thế tục vào đây.

Mặt khác, Lam Yên nói gì đi tìm Cận đại phu tất cả cũng đều là trò lừa bịp gạt người. Ngày gần đây đúng lúc là lập thu, cuối thu không khí quang đăng, không khí ở trong núi càng là tốt không có chỗ chê được. Thời tiết vui thích như vậy đương nhiên không thiếu được hương thơm trái cây chín bay ở trong không khí làm người ta thêm nhỏ dãi.

Chẳng vậy, Lam Yên cả người quần áo nam nhi tụ tập một chút con trai tuổi xấp xỉ trong thôn, chuẩn bị tìm cách tiến về chung quanh trong ngọn núi tìm kiếm thức ăn ngon.

“Yên Nhi tỷ tỷ, mấy ngày nay chúng ta cũng sắp lật tung đỉnh núi chung quanh Mộng Lý Hồi rồi, hôm nay nếu không thì chúng ta đi chỗ núi cấm địa kia như thế nào?” Người nói chuyện chính là Vương Mãng, con trai của Mã thị đã chết mười năm trước, Mộ Lam Yên bởi vì chính mắt thấy được mẫu thân hân chết đi mà cảm thấy sinh lòng áy náy, cho nên rất là chăm sóc đối với bé trai nhỏ hơn nàng một tuổi này.

Mộ Lam Yên nghe nói, cười mĩa hời: “Người đứng là không sợ chết, chẳng lẽ không nghe cụ già trong thôn nói trong núi này có yêu vật sao?”

“Chẳng lẽ tỷ tỷ là nhát gan?” Vương Mãng cấp bách mà hỏi tới.

Trong lòng Mộ Lam Yên đầy run rẩy, nhìn người trước mặt cao hơn nàng một cái đầu, đáy mắt xẹt qua một tia thù hận. Thoảng thù hận này đương nhiên không phải là đối với hắn, sống lại mười năm, tính toán ngày tháng, hôm nay chính là một ngày gặp phải Tư Không Thận kia.

Vương Mãng thấy Mộ Lam Yên đột nhiên không nói lời nào, tự cho là nàng nhát gan, cho nên không sợ chết tiếp tục nói: “Yên Nhi tỷ tỷ thật.....?”

“Đương nhiên không phải!” Lúc này, người tập võ nhanh mồm nhanh miệng chính là chuyện Mộ Lam Yên nhức đầu nhất, thời gian để cho nàng tạm thời quên mất một đời trước mang đến cho nàng đau đớn, lại bồi dưỡng nàng thành tật xấu lòng dạ còn chưa có tính toán xong, trong miệng lại đã sớm đáp lại.

Trước mặt bảy tám đứa trẻ thấy nàng nói như thế, trong ánh mắt rồi rít lóc ra vẻ hưng phấn.

Hiện tại Mộ Lam Yên coi như là cười hỏ khó xuống!

“Các người có tin chốn cấm địa trên núi này có yêu vật hay không?” Thấy người cũng tới gần đủ rồi, Lam Yên giơ lên cây gậy trong tay, giống như thủ lĩnh hét lớn. Mười bảy sắp là người trưởng thành, Lam Yên có khuôn đẹp mặt tuyệt thế nghiêng nước nghiêng thành, nam nhi trong thôn vốn là tiếp xúc cô nương không nhiều lắm, hơn nữa cô nương tuổi xấp xỉ trong thôn trên căn bản về ngoài chênh lệch một đoạn lớn với Lam Yên. Quan niệm thẩm mỹ này dù là ngăn cách ngàn năm với thế tục cũng sẽ không thay đổi. Cho nên dù là Lam Yên luôn luôn nam trang nhiều hơn nữ trang, cũng không ngăn cản được bị nam nhi cả thôn yêu thích.

“Không tin!” Đón ý nói hùa theo chính là một đợt âm thanh của nam nhân, tiểu tử trẻ tuổi từ từng người một thân thể cường tráng, âm thanh này tự nhiên hùng hậu mà mạnh mẽ. Lam Yên hài lòng gật gù, cười xoay người phát hiệu lệnh, sau lưng một loạt người bèn đi theo bước tiến của nàng đi lên núi.

Trên núi có yêu vật hay không, Mộ Lam Yên đương nhiên hiểu rõ hơn bất kỳ ai. Mà người bắt đầu lời nói dối này, chỉ thuần túy là muốn ngăn cản đám người trong thôn đi ra khỏi thế ngoại đào nguyên này, bị thế tục phía ngoài ăn đến xương cũng không thừa.

Cộng thêm qua nhiều năm như thế, không ít người giống với các các thiếu niên sau lưng Lam Yên vậy, có hùng tâm tráng chí nhưng trên căn bản chưa từng trở về, càng thêm khắc sâu nghiệm chứng chuyện trên núi này có yêu quái vừa nói. Chỉ có cực ít người biết, những người đi ra từ chỗ đỉnh núi kia, hoặc là bị thế tục cảm dỗ, trở nên không muốn trở về nữa, hoặc chính là bị tầng tầng mây mù bên ngoài núi làm cho ngăn trở, cũng không về được nữa.

Mộ Lam Yên đi ở trước mặt, trên tay nắm thật chặt cây gậy Hồ sư phụ cho nàng. Bên kia là vũ khí của nàng, lấy nhanh làm mãnh liệt, trên căn bản món ăn dân dã cũng chạy không thoát cây gậy trên tay nàng này, mà giờ khắc này, nàng càng đi vào bên trong nhiều thêm một bước, lại càng thấy trong lòng hốt hoảng.

Hình ảnh nhiều năm chưa từng xuất hiện ở trong mộng, từ từ lại giống như độc dược leo lên trong đầu của nàng.

Tư Không Thận cầm bảo đao trong tay, vô cùng hung ác đứng ở trước mặt của nàng, chia về phía hải nhi trong bụng nàng chất vấn cuối cùng là của ai, nàng muốn nói là của hân biết bao, là của hân, nhưng trong mộng luôn không nói ra miệng, giống như trước khi nàng chết, cũng không thể chứng minh là nàng yêu nam nhân giết chết nàng như thế.

Một nhóm người không biết đi bao lâu.

Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy càng ngày tinh thần càng hoảng hốt, cho đến khi nghe nói có người ở kêu nàng mới hoàn toàn tỉnh ngộ.

“Yên Nhi tỷ tỷ, Yên Nhi tỷ tỷ?” Chẳng biết lúc nào, Vương Mãng vòng qua thân thể nàng đã đi tới trước mặt của nàng, mặt nghi ngờ nhìn nàng: “Làm sao tỷ đi tới đi lui, lại bắt đầu như đang đi vào cõi thần tiên rồi hả?”

Mộ Lam Yên hồi hồn, lúc này mới phát hiện ra vừa nãy mình đã luống cuống. Ngẩng đầu lên nhìn về chung quanh thì lại phát hiện mình đã bất tri bất giác dẫn mọi người tới nơi giữa sườn núi của núi cấm địa này.

Thứ tiềm thức này quả nhiên là đáng sợ, dù đã qua nhiều năm như vậy, nàng vẫn chưa từng quên đi làm sao tới địa điểm gặp gỡ với hân.

“A, có lẽ tối hôm qua phụ thân ta bảo ta thuộc lòng Tứ Thư Ngũ Kinh này quá muộn, hôm nay hơi mệt chút.” Mộ Lam Yên tùy tiện kiếm một lý do, khéo mắt liếc trộm về mặt trên mặt mỗi người, cũng may những ngày qua mình vẫn là oai phong ở đây. Mọi người chỉ lo thăm dò tới bốn phía, không ai hoài nghi.

“Mau nhìn, trước mặt vậy mà có một gốc cây đào!” Bên trong đám người, một đứa bé đột nhiên chỉ về đằng trước nói.

Mộ Lam Yên nhìn lại theo tiếng kêu, quả nhiên thấy một gốc cây đào tháng chín năm đó, cây đào đứng thẳng ở nơi đó giống như đúc với trong ký ức. Cây ăn quả ở Mộng Lý Hồi chỉ có đào tháng năm, đào tháng chín này dưới cái nhìn của bọn họ là sinh trưởng kỳ lạ, cho nên lập tức dâng lên lòng hiếu kỳ của mọi người.

“Trên núi này quả nhiên có thứ chơi vui, Yên Nhi tỷ tỷ, chúng ta cùng leo cây đi!” Vương Mãng vẫn là tâm trí trẻ con, giờ phút này đã sớm coi thường nghi ngờ một khắc trước, trên mặt lộ ra vẻ vui sướng, không nói hai lời bèn muốn kéo Mộ Lam Yên đi trước.

“Không đi, không đi. Hôm nay thân thể ta hơi khó chịu, các người đi đi. Nhớ hái hai trái để ta mang về cho phụ mẫu ta nếm thử một chút!”

Mộ Lam Yên dứt lời, Vương Mãng đã không kịp chờ đợi đi theo những đồng bọn khác cùng nhau chạy về phía trước rồi.

Lần thứ hai trở lại nơi này, Mộ Lam Yên đã sớm không có cổ cảm xúc mãnh liệt năm đó, nhìn quanh một vòng chung quanh, nhìn từng hình ảnh quen thuộc, trừ vô tận đau thương thì cũng không mang được cho nàng cảm giác khác nữa.

Suy nghĩ lại cảm thấy không thú vị, hai chân bắt đầu không nghe sai khiến đi tới bên cạnh.

“Tư Không Thận, người nói Hoàng đế lão cha người rút cuộc bảo an cái tâm gì, không phải là bảo người chạy đến loại địa phương khi họ cò gậy này tìm người nào!” Cách đó không xa, một âm thanh quen thuộc đến từ mười năm trước xa xôi truyền vào bên tai Mộ Lam Yên.

Trong lòng Mộ Lam Yên căng thẳng, quên mất nhịp bước dưới chân, ổn định ở tại chỗ.

“Ta lại không bảo người theo tới.” Một âm thanh quen thuộc khác vang lên.

Tư Không Thận sắp xuất hiện!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Núi hoang người cũ 2

Phản ứng đầu tiên của Mộ Lam Yên chính là phải mau chóng xoay người chạy trốn mới đúng!

Bởi vì nghe tiếng động khoảng cách không xa, lo lắng động tác quá lớn dẫn đến bọn họ chú ý. Cho nên thừa dịp còn chưa thấy người, bèn rón ra rón rén nhẹ giọng muốn rời khỏi. Nhưng còn chưa đi mấy bước, sau lưng đột nhiên vang lên âm thanh, khiến nàng đi cũng không được, không đi cũng không

phải!

"Đại huynh đệ! Xin dừng bước!"

Giọng nói êm tai của Tất Ngôn Nam vang lên, khiến bước chân của Mộ Lam Yên ngừng ở tại chỗ.

Tất Ngôn Nam trời sinh tính cách bướng bỉnh hiếu động, thông thường nói xong một câu, người đã sớm không còn đợi ở tại chỗ rồi, tính tình hoàn toàn là hai khái niệm với Tư Không Thận, một người thích động, một người thích tĩnh.

Mộ Lam Yên vẫn còn đang chần chừ nên dùng loại vẻ mặt như thế nào đối mặt với bọn hắn, Tất Ngôn Nam cũng đã bước nhảy tới trước mặt của nàng.

"Ngôn Nam, không được vô lễ!" Ở sau lưng hắn, Tư Không Thận đột nhiên nghiêm nghị nói.

Mộ Lam Yên nghe thấy âm thanh này, chợt kinh hãi lập tức xoay người, tay chân luống cuống nhìn về phía trước. Nhìn đôi mắt thâm thúy của Tư Không Thận đang nhìn mình, lập tức hốt hoảng cúi đầu xuống.

Hắn vẫn là đẹp đến như một kẻ yêu nghiệt, ngũ quan tinh xảo xưng hiệu thiên hạ ít có. Đặc biệt là giữa hai hàng lông mày mắt kia để lộ ra một luồng anh khí (khí khái anh hùng), một chút cũng không giống con út được cưng chiều nhất dưới gối hoàng đế đương triều, giống như là thần tiên trên trời rơi xuống, không dính chút bụi trần gian.

Một đời trước, Mộ Lam Yên chính là bị hơi thở này hấp dẫn thật sâu.

So sánh với Tư Không Thận, Tất Ngôn Nam hơi thua kém một chút, thấy Mộ Lam Yên cúi đầu xuống lần nữa, ngược lại cũng cảm thấy không thú vị, bèn tiện dãi đi tới bên cạnh Tư Không Thận: "Tư Không Thận, ta thấy sao huynh đệ này như thân nữ nhi?"

Tuy là nhỏ giọng, nhưng cũng chuẩn xác không thể nghi ngờ rơi vào bên tai Mộ Lam Yên, lập tức nàng càng thêm xấu hổ cúi đầu xuống, không để cho đối phương thấy rõ hình dạng của mình.

"Thân nữ nhi?" Tư Không Thận nghi ngờ thăm dò trên dưới Mộ Lam Yên, dáng vẻ năm thước là lướt, cộng thêm một đôi tay ngọc mảnh khảnh. Mặc dù cúi đầu, nhưng nhìn ra được cũng là khuôn mặt mỹ nhân. Qua một lúc lâu, mới bỗng nhiên giật mình cảm thấy sự thất lễ của mình, thu hồi cặp mắt thăm dò kia của hắn: "Không biết nên xưng hô các hạ như thế nào?"

"Tại hạ Mộ Lam! Không biết hai vị có chuyện gì?" Lam Yên cố ý bịa đặt một cái tên, giọng nói càng cố ý trở nên tục tĩu chút.

"Hai người huynh đệ chúng ta tới quý vùng này, hình như là lạc đường, đi khoảng chừng mấy canh giờ, nhưng không thấy được một người sống. Không biết nhà các hạ là ở phụ cận phải không? Có thể chỉ đường một chút hay không?"

"Đi tới chỗ đó là được!" Vừa nghe là tới hỏi đường, Mộ Lam Yên bèn đưa tay tùy tiện chỉ một phương hướng, rồi hoảng hốt chạy trốn. Nhìn giống như một Tiểu Phong Tử (kẻ bị điên) cất bước ở trong rừng rậm.

Chạy một lúc lâu, cảm giác bọn họ cũng không đuổi theo, nàng mới thả chậm bước chân.

"Tư Không Thận, vì sao còn phải để ta gặp phải người nữa!"

Sau khi đứng vững, Mộ Lam Yên nhìn xa xôi phía mới vừa chạy tới, lại cảm thấy trong lòng có chút lao đao. Suy nghĩ một hồi, đáy lòng máng mình thật không có triển vọng. Thương xuân buồn thu một hồi qua đi, cân nhắc cảm thấy bọn Vương Mãng cũng xấp xỉ nên hái xong xuôi, chuẩn bị xuống núi. Vì vậy trong lòng đặc biệt ám hiệu mình quên hẳn tất cả, nắm chặt phải về nhà.

Cũng may tuy trong đường núi bầy lệch tám ngoặt, Mộ Lam Yên đi chưa được mấy bước, đã gặp được Vương Mãng tìm nàng ở phía trước. Trong tay Vương Mãng ôm hai quả đào, trên mặt đều là cảm giác thỏa mãn ăn no bụng đi qua. Xa xa thấy Mộ Lam Yên hướng tới hắn, bèn nhanh chóng chạy bằng băng tới.

"Tỷ tỷ! Tỷ đi đâu vậy, làm hại ta phải tìm!" Vương Mãng có chút oán trách, trong ánh mắt lại không ức chế được bộ dáng vui sướng khi tìm được người.

Mộ Lam Yên nhìn Vương Mãng cao hơn nàng ra một cái đầu trước người, không nhìn được đưa tay sờ sờ đầu của đối phương, hơi có mùi vị cưng chiều: "Thế nào, không thấy tỷ tỷ bao nhiêu thời gian, đã nhớ tỷ tỷ như vậy?"

"Đó là! Tỷ tỷ dẫn dò ta hái quả đào xuống, ta cũng hái được rồi. Đám bạn nhỏ khác thấy không tìm được tỷ tỷ, đã xuống núi trước. Sắp trời sắp bắt đầu tối, chúng ta tạm thời về nhà đi, chớ để phụ mẫu mong nhớ!"

"Được!"

Giờ phút này, Mộ Lam Yên cố gắng để cho mình thoát nhìn bộ dáng đặc biệt vui vẻ, mắt híp lại thành một đường may. Cười khúc khích một hồi bèn kéo cánh tay Vương Mãng liền trở về nhà.

Đột nhiên bên tai một đợt âm thanh ma sát sột soạt khiến nàng trở nên cảnh giác trong nháy mắt.

Trước đã nghe thấy Vương Mãng nói người trên núi cũng đã đi về, dieendafnleequysddoon âm thanh bất thành linh này nếu không phải người, vậy chính

là dã thú.

Bị Mộ Lam Yên lôi kéo núp ở phía sau bụi cây, Vương Mãng vốn định nói chuyện, nhưng không ngờ bị ra hiệu câm miệng. Rồi sau đó lại theo ánh mắt Mộ Lam Yên len lén nhìn về phía trước.

Chỉ thấy hai bóng dáng gầy gò xuất hiện trước mắt.

Một trẻ tuổi một chút, búi tóc chải được chỉnh tề (发髻梳落整齐.), vải áo trên người thoạt nhìn thì có giá trị xa xỉ, liếc mắt thì nhìn ra được là người nơi khác. Về phần một người đàn ông khác bên cạnh, tuy là đưa lưng về phía bọn họ, nhưng rõ ràng nhìn ra được khom lưng, đang cố tình hay vô ý lấy lòng.

Vương Mãng hết sức tò mò nhìn chằm chằm hai người phía ngoài, kẻ vào bên tai Mộ Lam Yên nhẹ giọng mà hỏi: "Bọn họ là ai?"

Mộ Lam Yên lắc lắc đầu tiếp tục theo dõi. Trong đầu thật là không nghĩ ra thời gian này địa điểm này sẽ là ai xuất hiện ở đây, bởi vì một đời trước không có ký ức một màn này, sợ là bởi vì vừa nảy đi sớm, cho nên để cho nàng không cẩn thận thấy được chuyện vốn sẽ không trải qua.

Hai người trên đất bằng phía trước, nói mấy câu bèn quay người lại. Rừng rậm chung quanh an tĩnh, càng khiến đối thoại của bọn họ càng thêm rõ ràng.

Tư Không Vân dùng sức phát tay áo cổ gắt gạt người đàn ông bên cạnh ra xa một chút. Hắn xoay người lại, cau mày, thoạt nhìn rất không thuận lợi, càng thêm ác cảm đầy mặt thỉnh thoảng dùng khoé mắt liếc qua người đàn ông đó cố tình làm hắn vui lòng.

"Không phải là người nói rất quen thuộc với địa hình nơi này sao? Vì sao bây giờ chúng ta lại bị lạc đường!" Giọng Tư Không Vân có chút kích động hận không thể bóp chết đối phương.

Cũng khó trách, Tư Không Vân là nhị ca của Tư Không Thận, cũng là một hoàng tử trẻ cảm y ngọc thực. Mặc dù xưa nay không có thành tựu gì, nhưng bởi vì mẫu phi của hắn cũng coi như được hoàng thượng ân sủng, cho nên cũng là yêu chuộng hơn nhiều đối với đứa con trai như hắn. Hiện nay lạc đường không nói, hơn nữa xem ra là cả người có chút mệt mỏi.

Mộ Lam Yên không ngờ, trong vòng một ngày, vậy mà lại gặp phải hai hoàng tử.

Về phần một người đàn ông nịnh hót khác, Mộ Lam Yên vốn nhìn bóng lưng thì thấy hơi quen mắt, lập tức thấy chính diện, ngược lại cảm thấy trở nên xa lạ chưa từng thấy. Đặc biệt là sau khi hắn mặc vào một bộ trang phục khác biệt với trong thôn các nàng, khiến nàng bỏ đi ý nghĩ người đàn ông kia là người trong thôn.

Vương Mãng vốn chỉ là im lặng không lên tiếng núp ở sau lưng Mộ Lam Yên, không biết là nguyên nhân thấy hai người đàn ông kia xoay lại hay là cái gì, đột nhiên có thôi thúc đứng dậy. Cũng may Mộ Lam Yên tay mắt lanh lẹ, không đợi hắn bị phát hiện lại kéo hắn trở về.

"Người muốn làm gì?" Mộ Lam Yên nhỏ giọng rống giận, nàng mới vừa thoát khỏi một Tư Không Thận, cũng không muốn lại liên lụy bất kỳ quan hệ gì với nhị hoàng tử này!

Chẳng biết lúc nào khoé mắt Vương Mãng nổi lên nước mắt, trong ánh mắt khó chịu, Mộ Lam Yên vậy mà thấy được vẻ thù hận, mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng. Ngay cả cũng không kịp chú ý hai người trước mặt, kéo Vương Mãng qua bên nhỏ giọng hỏi: "Vương Mãng, người làm sao vậy?"

"Tỷ thấy được người đàn ông lớn tuổi một chút ở nơi đó không?" Vương Mãng chỉ vào phía trước bụi cỏ nói.

Mộ Lam Yên quay đầu lại suy nghĩ một hồi, chẳng lẽ Vương Mãng chỉ vào người đàn ông nịnh hót kia? Nhưng vậy lại có quan hệ gì với hắn?

"Tỷ tỷ thấy rồi, thế nào?"

"Hắn chính là hung thủ giết chết mẫu thân của ta!" Trong giọng của Vương Mãng chứa nồng đậm hận ý. Giờ phút này, cậu nghiêm nghị không còn lơ mơ thuần khiết giống như Mộ Lam Yên nhìn thấy trong ngày thường vậy.

Trong nháy mắt Mộ Lam Yên hiểu rõ, thì ra là đêm hôm Mã thị chết mười năm trước kia, ngoại trừ nàng thấy Mã thị là bị giết, vậy mà Vương Mãng cũng thấy. Suy nghĩ một chút cũng đúng, năm đó mặc dù Vương Mãng mới chỉ có 6 tuổi, nhưng nhất định cũng thường xuyên ngủ cách Mã thị không xa. Mã thị và nam tử yêu đương vụng trộm kia nói chuyện ở trong sân đến cả nàng cũng có thể nghe được, như Vương Mãng nhất định cũng đã nghe được.

Nhớ tới năm đó Mã thị cũng bởi vì ngọc bội của nàng mới gặp phải kiếp nạn này, trang@ddlqđ@bubble editor Mộ Lam Yên không biết năm đó ở đây lòng Vương Mãng có phải cũng tồn tại oán hận đối với nàng hay không.

Nghĩ đến ngọc bội, trước mắt Mộ Lam Yên sáng lên trong nháy mắt. Tiếp tục ngẩng đầu liếc nhìn người đàn ông lớn tuổi hơn một chút trước mặt, mới phát hiện bóng lưng người đàn ông kia sở dĩ quen thuộc như vậy, hoàn toàn cũng là bởi vì ấn tượng của nàng đối với nam nhân Mã thị vụng trộm năm đó, cũng chỉ có một bóng lưng mà thôi!

"Người chờ, ngọc bội của tỷ cũng ở trên tay người đó, tỷ tỷ giúp người báo thù!"

Mộ Lam Yên vừa mới định đứng dậy, thì nghe thấy hai người phía trước đồng thời hô lên: "Người nào!"

Vừa dứt lời, nàng lại cảm thấy cái ót đau nhói một hồi, trước mặt bỗng tối sầm, cái gì cũng không biết

Chương 7: Phủ đệ Lâm gia

Khi Mộ Lam Yên tỉnh lại, chỉ cảm thấy ót vô cùng đau đớn.

Kéo dài một lúc lâu mới nhìn rõ mình thân ở hoàn cảnh xấu. Đầu tiên đập vào mi mắt chính là xà nhà lớn màu vàng đất tối mò ở đỉnh đầu kia, vô số mạng nhện quán ở phía trên. Ba mặt toàn tường, chỉ để lại một mặt có một cánh cửa và mấy cánh cửa sổ vừa vặn hướng về phía nàng. Có điều giấy của cửa sổ kia sớm đã cũ nát không còn hình dạng, màu xanh lá cây lắt phà lắt phất phía ngoài xuyên thấu qua lỗ cửa, để cho người ta thấy rõ ràng.

Mộ Lam Yên lại cẩn thận nhìn một lần bao bố và bàn ghế hiện đầy bụi bặm rải rác ở bên cạnh nàng, thì đã biết mình đây là bị trói đến trong phòng cũi một gia đình ngoài thôn rồi, bởi vì tay chân nàng cũng bị trói lại rồi.

Nhớ trước khi tỉnh lại, mình là bị đánh bất tỉnh ở trước mặt của Tư Không Vân, sợ rằng không trốn thoát liên quan với hắn. Không ngờ quanh đi quẩn lại vẫn là đi ra. Mộ Lam Yên than thở một tiếng ở đáy lòng, lúc vươn đuôi chân để cho mình thoải mái một chút, mới cảnh giác không cẩn thận đá phải gì đó.

Vương Mãng ai nha một tiếng, liền cũng đã tỉnh lại.

Mộ Lam Yên xoay người, thấy Vương Mãng cũng bị trói giống nhau, chỉ là dáng vẻ của hắn không phải quá tốt, đầu giống như bị đập rách, sau lưng để lại một mảng lớn màu máu đỏ sẫm, ước chừng là thời gian đã trôi qua một quãng rồi, máu đã trở thành trạng thái thể rắn màu nâu đỏ.

Vương Mãng khó khăn mở ra hai mắt, sắc mặt bởi vì mất máu quá nhiều mà trở nên tái nhợt. Thấy Mộ Lam Yên nhìn hắn, giật giật bờ môi không có chút màu máu nào: "Tỷ tỷ, đệ đau quá."

Mộ Lam Yên mắng to Tư Không Vân ác độc ở đáy lòng, vậy mà xuống tay tàn nhẫn đối với một đứa bé như thế, nhưng bây giờ thấy bộ dáng Vương Mãng nhũn mảy khó chịu, thì đáy lòng lại co rút đau đớn một hồi. Những năm này, nàng đã sớm đối xử Vương Mãng như là đệ đệ ruột, đệ đệ bị thương nặng như vậy, nàng lại chịu bó tay.

"Vương Mãng, đệ có khỏe không?" Mộ Lam Yên hơi động dậy thân thể một chút, duy trì mình và nó song song.

Vương Mãng nháy mắt khô khốc không dứt một hồi, mồ hôi lạnh trên trán đã sớm đông lại thành lớn chừng như hạt đậu, rất lâu mới nói ra hai chữ: "Thật là đau."

"Đệ chờ, tỷ tỷ lập tức gọi người tới đây cho đệ!" Mộ Lam Yên cố gắng để cho mình gắng giữ tỉnh táo tiếp. Con mắt lạnh thấu xương liếc mắt nhìn về phía cánh cửa cũ nát, phát động đủ một hồi, la lớn về phía cửa: "Có người hay không hả, người mau tới! Có người hay không hả!"

Người trói gô bị như họ nhất định chung quanh đây sẽ có người trông chừng!

Quả nhiên, sau khi la to không đến mấy tiếng, ngoài cửa có mấy tiếng bước chân đang đi lại, chìa khóa khóa cửa được mở ra. Bây giờ đang là buổi trưa, sau khi cánh cửa cũ rách không chịu nổi mở ra, một luồng bụi bặm dày đặc theo gió tới. Mộ Lam Yên hí hóp mắt đón lấy ánh mặt trời, một lát sau mới nhìn rõ người tới, hai người làm ăn mặc bình thường, nhìn quần áo cũng là một ít áo gai vải thô. Sợ là nơi này cũng không phải phủ đệ của Tư Không Vân.

"Àm ỉ gì thế!" Người tới vẻ mặt khinh thường, trong con ngươi đều là xem thường đối với bọn họ.

Đáy lòng Mộ Lam Yên hừ lạnh một hồi, cũng chỉ là một kẻ tay sai của người ta, quả nhiên là chó cậy gần nhà! Nhưng ngay lập tức nàng cũng hiểu không phải là lúc phô trương, ngoài đầu nhìn lại liếc mắt nhìn Vương Mãng hầu như không hề tức giận, trong lòng bèn quyết định chú ý, ngẩng đầu lên khoe mắt phỉm nước mắt, bộ dáng diễm đam đáng yêu: "Hai vị đại nhân, hôm nay ta với tiểu đệ chẳng biết tại sao bị nhốt ở đây, và lại đệ ta bị thương đầu, không biết bệnh tình nặng nhẹ, mong rằng hai vị giúp đỡ tìm đại phu tới đây được không?"

Mộ Lam Yên vừa dứt lời, hai người tiến vào liếc nhìn nhau, lại cảm thấy nghe được chuyện hài buồn cười lớn nhất thiên hạ cười to lên, một người trong đó mắt nhìn xuống hai người họ: "Hừ, người đắc tội Lâm đại lão gia của chúng ta, vậy mà còn nói không biết là nguyên nhân gì đến nơi đây. Đại phu thì không có, nếu tiểu đệ ngươi vì vậy mất đi tánh mạng ở chỗ này, đó cũng là mạng hắn mỏng, không trách được chúng ta!"

"Ngươi....." Gã sai vặt này nói tuyệt tình, làm cho Mộ Lam Yên không biết trả lời như thế nào, nhìn vẻ mặt của bọn họ, xẹt qua một tia lạnh lạnh. Có điều chốc lát đã lại trở về ánh mắt cầu xin bình thường. Vừa định nói thêm gì nữa, ngoài cửa đã nghe một gã sai vặt kính cẩn lễ phép hô một tiếng: "Lâm lão gia."

Dứt lời, bộ dáng phách lối trên mặt mới vừa rồi của hai gã sai vặt trong cửa, liền biến mất trong khoảnh khắc, ngược lại thay thế mặt lấy lòng. Xoay người nhanh như mèo còn chưa kịp ngẩng đầu, thì Lâm lão gia trong miệng bọn họ đã bước một chân vào bên trong phòng chứa cũi này.

Mộ Lam Yên trầm ngâm nhìn phía trước, thấy rõ dáng vẻ người tới, trong lòng chính là kinh hãi. Bộ dáng năm sáu chục tuổi, mặc một tịch trường bào

màu đen, một đôi mắt đục ngầu nhìn thẳng vào người ở bên trong.

Người nọ chính là người đàn ông bên cạnh Tư Không Vân mà Mộ Lam Yên nhìn thấy trên chân núi.

"Người là người ở đâu?" Người đàn ông dẫn đầu hỏi.

Đại não Mộ Lam Yên nhanh chóng suy nghĩ tất cả tin tức có liên quan tới người đàn ông trước mắt này, hẳn ta chính là người đàn ông mà Mã thị vùng trộm mười năm trước, lại làm người tùy tùng của Tư Không Vân. Sau khi Mã thị chết, người đàn ông này liền biến mất, hơn nữa Mộ Lam Yên chắc chắn, lúc Mã thị chết, bọn họ khẳng định là không biết mình rình coi ở trên mái hiên, hơn nữa đã qua lâu như vậy, dung mạo thay đổi nhiều, lần này họ bị trói tới đây, sợ là bởi vì chuyện khác.

"Người là ai?" Giọng nói lạnh lạnh của Mộ Lam Yên vang lên, trang ## bubble lúc nhìn về phía đối phương, cô ý bộc lộ ra bộ dáng sợ hãi, rụt một cái lui về phía sau.

Người đàn ông cũng không sinh lòng nghi ngờ, hắng giọng bèn nói ra: "Ta là Lâm Khoá huyện Yên Thành, hôm qua lên núi đập thanh với bạn cũ ta, khi đó bọn người lén lút lút ở phía sau làm cái gì?"

Đập thanh! Mộ Lam Yên sâu sắc cảm giác sau khi sống lại những người này quả nhiên là nói láo không làm bản nháp, bây giờ đang là mùa thu, tại sao nói chuyện đập thanh. Nhưng phối hợp đối phương, vẫn là giả vờ bộ dáng bị kinh sợ không nhỏ.

Về mặt hoảng sợ không thôi, nhú lông mày, lấp ba lấp bấp mở miệng: "Chúng ta..... Chúng ta....." Rồi sau đó, còn đầy mặt lo lắng kinh khiếp liếc mắt nhìn Vương Mãng bên cạnh: "Ngày hôm qua, ta với đệ đệ lên núi chơi, lại không biết làm sao không cẩn thận lạc đường. Vốn là nghe được tiếng động, lo lắng là dã thú, cho nên dè dặt núp ở phía sau bụi cỏ, nhưng khi nhìn thấy các người, muốn đứng dậy nhờ giúp đỡ thì lại bị người đánh ngắt xiù, sau khi tỉnh lại, chính là ở chỗ này. Lâm đại lão gia, đời này ta và đệ đệ chưa bao giờ làm một việc trái với lương tâm, mong rằng Lâm đại lão gia minh giám!"

Lâm Khoá thấy bộ dáng nàng không giống như là làm bộ, lập tức liền buông xuống phòng bị. Hắn vốn cũng không muốn gây chuyện rắc rối, nếu không phải hai đứa nhóc này chẳng phân biệt được tốt xấu không nghiêng lệch dụng phải Nhị hoàng tử, cũng sẽ không bị đánh ngắt xiù dẫn tới nơi này. Hiện nay, Nhị hoàng tử cũng đã rời đi, hắn cũng không muốn nhiều chuyện, suy nghĩ một lúc, bèn hỏi: "Thật chứ?"

"Thiên chân vạn xác (tất nhiên)!"

Lấy được trả lời khẳng định của Mộ Lam Yên, thì Lâm Khoá cũng không còn lòng dạ thâm văn nữa, trong mắt hắn cũng chỉ là hai đứa nhóc chưa thấy qua cảnh đời, không đáng sợ, bèn lập tức muốn phát tay áo định quay người đi.

Mộ Lam Yên gặp người tuy gặp được rồi, nhưng chuyện cực kỳ quan trọng còn chưa làm xong. Lập tức giật mình một cái bèn lòng sinh một kế, dùng âm thanh không lớn thật thấp nhìn Vương Mãng nhắm mắt không nói làm bầm lâu bầu: "Đáng thương đệ đệ Vương Mãng của ta, mười năm trước mẫu thân qua đời, thật vất vả sống lay lắt đến mười sáu tuổi, nhưng bởi vì sai lầm của ta lại sắp bỏ mạng tại đây, cũng quá mức oan khuất rồi."

Dứt lời, nhỏ giọng gào khóc lên.

Lâm Khoá vừa định xoay người, nhưng lúc này đột nhiên sững sờ. Mộ Lam Yên bởi vì cúi đầu, không thấy rõ biểu hiện trên mặt hắn, nhưng dựa vào bước chân không nhúc nhích kia, trong lòng nàng đã biết rõ câu nói mới vừa rồi kia bắt đầu có hiệu quả.

Lâm Khoá cầu thả với Mã thị bao nhiêu năm thì nàng cũng không biết, nhưng cái tên Vương Mãng này và Mã thị chết vào mười năm trước, chắc hẳn Lâm Khoá nhất định là trong lòng hiểu rõ. Hiện nay bởi vì những lời này của Mộ Lam Yên mà đứng yên, sợ là chột trúng xương sườn mềm trong lòng hắn ta.

Mộ Lam Yên khóc càng thêm lớn tiếng, vừa lại một lần kêu tên Vương Mãng.

Ánh mắt về mặt Lâm Khoá qua lại thăm dò ở giữa Mộ Lam Yên và Vương Mãng, giống như tự làm bầm mở miệng nói: "Sao ta không nhớ rõ Mã thị còn có một đứa con trai lớn như vậy?"

Trong lòng Mộ Lam Yên biết được, xem chừng Lâm Khoá nhất định là đang phân vân mình cũng là con trai của Mã thị kia!

Ngoài cửa lại chợt truyền tới một đợt tiếng bước chân dồn dập, tiếng vang lại nhẹ và vừa hỗn loạn. Sợ rằng một đám phụ nữ tới. Mộ Lam Yên tập võ từ nhỏ, cho nên đặc biệt nhạy cảm đối với tiếng vang như vậy. Len lén liếc tới về mặt Lâm Khoá, hiển nhiên đối phương còn không biết bên ngoài có một luồng sát khí đang áp sát.

"Lâm Khoá, thừa dịp lão nương ra ngoài mua chút đồ, người lại giờ trò quý gì ở phòng chứa củi này!" Quả nhiên, một người phụ nữ có âm thanh hùng hậu, chưa thấy người nọ đã nghe tiếng trước khiến Lâm Khoá mới vừa rồi còn do dự, bị sợ đến lập tức mất hồn sắc.

Mộ Lam Yên thừa dịp mọi người không chú ý tới chỗ nàng, nhếch miệng lên một vệt cười khẩy.

Bộ ngựa bắt ve, quả nhiên là càng ngày càng thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Lão bà (vợ) Lâm gia

Một người phụ nữ vóc dáng béo phệ, bị bảy tám nha hoàn vây quanh xuất hiện ở cửa, sợ là bị vướng víu cửa phòng chứa củi này trăm ngàn năm không mở một lần, cho nên khiến bà cách cửa còn có vài bước, bèn che cánh mũi bộ dáng ác cảm.

Người tới chính là nàng dâu của Lâm Khỏa —— Mạnh thị, có một gò má phì nộn khoa trương, cả người xiêm áo sắc màu rực rỡ, vẻ mặt tướng mạo thoát nhìn tuổi mặc dù vẫn không phải là lớn lắm, nhưng bởi vì trang phục hoa tuyết thế này, cũng gần mấy phần với Lâm Khỏa.

Mạnh thị nhìn quanh, một đôi mắt gian xảo quét mắt một vòng tới bên trong, thấy chỉ có hai người Mộ Lam Yên, thì cũng dừng lại thu hồi tầm mắt, nhìn Lâm Khỏa, hận không thể trợn cặp mắt hạt châu kia của bà chỉ còn lại trống trắng.

"Thật không biết trước kia tại sao phụ thân muốn để cho người ở rể Mạnh gia ta!" Mặt Mạnh thị đầy ác cảm, giờ phút này Lâm Khỏa cũng là một người rấm không dám thả, dù sao như Mạnh thị nói, hắn chỉ là một lang quân ở rể, tuy tiến vào Mạnh phủ nhiều năm, nhưng cũng chỉ là một nữ tỳ (con rệp) tới cửa không chen mồm vào được. Mỗi lần Mạnh thị đối với hắn như vậy, trong lòng hắn đều giống như trăm ngàn con kiến đang gặm nhấm hắn, khiến hắn vừa hận lại không thể làm gì.

Mộ Lam Yên thu hết tất cả cảm xúc của Lâm Khỏa vào mắt, thừa dịp mọi người không phải đưa lưng về phía nàng thì chính là cúi đầu. Dây thừng dài gai đã sớm bị nàng cởi ra, ném ở một bên, nhân tiện còn cởi ra dây thừng của Vương Mãng, một tay ôm Vương Mãng vào trong ngực, vô gương mặt hai cái, thấy không phản ứng chút nào, trong lòng mới kinh hãi tình huống không ổn.

Trước mắt Mạnh thị vẫn còn đang mạnh mẽ chỉ vào Lâm Khỏa mắng to gì đó, Mộ Lam Yên nghe không rõ, cũng không muốn nghe. Đầu nóng lên, bèn để Vương Mãng xuống, nhào tới trước mặt hai người bọn họ.

Mạnh thị và đám nữ tỳ thấy tình thế, sau khi rối rít thốt lên một hồi, lui lại về phía sau một bước nhỏ.

"Người nào!" Mạnh thị giận dữ nói! Mang theo đặt tức giận chưa tiêu đặt ở sự chỉ trích Lâm Khỏa, giờ phút này lại bởi vì kinh sợ, hận không thể nổi trận lôi đình.

Lâm Khỏa thấy tình thế, vừa định giải thích cái gì, thì Mộ Lam Yên đã vọt lên trước một bước, quỳ gối trước mặt Mạnh thị, nặng nề dập đầu trên đất, trong miệng nức nở nghẹn ngào nói: "Vị phu nhân này đại từ đại bi, Lâm đại lão gia vốn quen biết nhiều năm với thân mẫu (mẹ đẻ) của huyênh đệ ta, sau đó vô tình gặp xá đệ bị thương, lại không có tiền bạc chữa trị, cho nên tốt bụng chứa chấp chúng ta. Vốn là, hai người chúng ta còn lo lắng quấy rầy thanh u (đẹp và tích đức) của quý phủ, nhưng Lâm đại lão gia nói phu nhân chính là lòng Bồ Tát đại từ đại bi, trong ngày thường ngay cả một con kiến cũng không nỡ giẫm chết, cho nên hai người chúng ta bèn đồng ý, nhưng lại lo lắng thân phận của chúng ta thấp hèn, dơ bẩn ánh mắt của các vị, cho nên mới yêu cầu đi tới ở chỗ phòng chứa củi không người ở này! Nhưng trước mắt, bệnh tình xá đệ tăng thêm, mong rằng phu nhân xin cứu xá đệ!"

Mộ Lam Yên nói chân thành, tự nhận là tặng một cơ tốt nhất cho Lâm Khỏa.

Mạnh thị nghe nói nghi ngờ chần chừ ở trước Lâm Khỏa và Mộ Lam Yên, rất lâu mới hỏi: "Người tên là gì?"

"Tại hạ Mộ Lam."

Mạnh thị dừng một chút, lại tiện đà hỏi thăm Lâm Khỏa: "Hắn nói đúng là thật chứ?"

Lâm Khỏa chưa bao giờ nghĩ tới mình bắt người tới lại giải bày cho bản thân như thế, hơi do dự, rồi lại không suy tư thêm nữa vừa nãy Mộ Lam Yên rót cuộc nói cái gì, ngẫm thừa nhận gật đầu một cái.

Như thế, Mạnh thị cũng chẳng thêm mắng cho. Vẻ mặt như đưa đám, hừ lạnh một tiếng liền không tiếp tục nói chuyện với Lâm Khỏa nữa. Liếc mắt nhìn tỷ nữ bên cạnh, nói: "Đỡ hai người bọn họ dậy, đưa đến phòng khách Tây Sương trong phủ, chăm sóc thật tốt, không có lệnh của ta, bất kỳ kẻ nào cũng không được bước vào gian phòng bọn họ nửa bước!"

Tỷ nữ mới vừa vâng lệnh, cả người vẫn cung kính đáp lời, lại nhìn Mạnh thị không nói hai lời xoay người rời đi.

Sau đó, Lâm Khỏa cũng liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên quỳ dưới đất, dặn dò một gã sai vặt bên cạnh đi tìm một đại phu tới đây, rồi cũng đi theo bước chân của Mạnh thị, đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng phu thê hai người bọn họ đi xa, Mộ Lam Yên thở một hơi dài nhẹ nhõm ở trong lòng, nguy hiểm thật.

Có thể có kết cục như vậy, không phải bởi vì Mộ Lam Yên nói mấy câu có ích, khiến Mạnh thị đại phát lòng từ bi! Mà là vào lúc này trong lời Mạnh thị nói chuyện, Mộ Lam Yên sâu sắc cảm thấy Mạnh thị vô cùng không tin tưởng đối với phu quân Lâm Khỏa này, luôn nghi ngờ Lâm Khỏa có những phụ nữ khác ở bên ngoài.

Ghen tỵ và tham muốn giữ lấy là một loại quấy phá đáng sợ trong lòng, giống như lập tức, bởi vì Mộ Lam Yên nói một câu Lâm Khỏa và mẫu thân Vương Mãng là quen biết cũ nhiều năm, giờ phút này Mạnh thị, sợ đã đang nói thâm trong lòng quan hệ của Vương Mãng và Lâm Khỏa đấy!

Mộ Lam Yên quay đầu lại liếc mắt nhìn Vương Mãng đã sớm ngủ mê mang, trong lòng biết làm như thế thật xin lỗi hắn, nhưng chuyện xảy ra khẩn cấp, nàng chỉ cầu nguyện mọi việc cũng sẽ phát triển về phía tốt, đợi Vương Mãng khỏi bệnh, nàng sẽ chờ hắn thoát khỏi phủ đệ không hiểu ra sao này.

Ánh trăng mới lên, trong phòng khách Tây Sương ánh nến theo gió mát phơ phất thổi vào từ bên ngoài, hơi chấp chờn.

Mười năm nay lần đầu tiên dừng chân bên ngoài, Mộ Lam Yên nhìn hoàn cảnh xa lạ chung quanh, vẫn còn hơi không có cảm giác an toàn. Lo lắng vừa nằm ở trên giường xa lạ đó, cơn ác mộng sẽ đột kích.

Đang bắt đầu ngây ngô, cánh cửa đóng chặt đột nhiên có một loạt tiếng vang, giống như là khóa cửa kia mở ra.

Cả người Mộ Lam Yên căng thẳng, cảnh giác nhìn cửa phòng chậm rãi mở ra.

Một nha đầu bộ dáng mười lăm mười sáu tuổi, bưng một cái gánh màu đỏ thẫm đi vào. Cúi đầu, thoạt nhìn rất là dè dặt. Sau khi vào cửa, lại xoay người chậm rãi khép lại cửa phòng.

"Người là ai?" Mộ Lam Yên dẫn đầu hỏi.

Chỉ thấy tiểu nha đầu kia không nói lời nào, lại tiếp tục đi về phía trước mấy bước, đặt gánh ở trên bàn, mới cúi đầu, nhẹ giọng trả lời: "Thiếu hiệp, đây là thiếu phu nhân chúng ta lệnh ta đưa cơm tối tới cho người, thiếu phu nhân còn nói, hàn xá thô tục, không thể tiếp đãi thiếu hiệp chu đáo, mong thiếu hiệp bao dung."

Mộ Lam Yên nghe nói, liếc mắt nhìn trong gánh một đĩa rau cải và một bát cơm tẻ. Món ăn không hề có dấu vết khói dầu, nhìn liền khiến người ta không đói bụng. Mạnh thị này thật đúng là hẹp hòi, một hộp lượng ăn cũng tính toán chi li như vậy. Nghĩ tới đây, Mộ Lam Yên lại bắt đầu lo lắng cho Vương Mãng ở một gian phòng khác, thức ăn đơn sơ như vậy, hẳn khẳng định ăn không ngon.

Lập tức bèn đứng dậy làm một vái lạy với tiểu nha đầu: "Mộ Lam lạy nửa cám ơn thiếu phu nhân. Chi là không biết cô nương có biết tình huống xá đệ ở căn phòng cách vách ta như thế nào hay không?"

Tiểu nha đầu cũng không có tính nết theo chủ nhân trong phủ đệ này, vô cùng kiên nhẫn. Có điều ước chừng tuổi còn nhỏ, trang@ddlqđ@bubble editor luôn thấp đầu xuống thoạt nhìn rất nhát gan: "Một tiểu huynh đệ khác, Lâm lão gia sai người gọi đại phu sau khi xem qua, nghe nói băng bó một chút, vẫn ngủ say đến bây giờ cũng còn chưa có tỉnh, cho nên tỳ nữ chỉ là đưa cơm tối tới cho thiếu hiệp trước."

"Vậy thật là tạ ơn cô nương rồi."

"Thiếu hiệp khách khí."

Hai người thường xuyên qua lại, trong lòng Mộ Lam Yên ngược lại sinh ra hứng thú đối với tiểu nha đầu này. Ngay khi nói chuyện cũng cẩn thận nhìn tiểu nha đầu này một hồi, chỉ cảm thấy có chút quen mặt, vì vậy thừa dịp người còn chưa có ý muốn đi ngay, bèn mở miệng: "Không biết, cô nương có thể ngáng đầu cho ta nhìn một chút hay không?"

Tiểu nha đầu giật mình một cái, lập tức hoảng hồn. Ngại vì cho rằng Mộ Lam Yên là thân nam nhi, nghe nói lời như thế, ngược lại cũng bắt đầu cảm thấy ngại ngùng, trong nháy mắt gương mặt ửng hồng giống như thoa phấn vậy. Qua một lúc lâu, lại cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của Mộ Lam Yên đang nhìn mình, mới chậm rãi nâng đầu lên.

Mộ Lam Yên vốn chỉ là cảm thấy tiểu nha đầu quen mặt, nhưng khi thấy toàn bộ gương mặt của đối phương, nàng rõ ràng cảm thấy tim mình đập roi một nhịp. Tâm tình nàng kích động không biết phải biểu đạt như thế nào, chỉ có thể hờ hờ ra mặt nhìn tiểu nha đầu, trong miệng không tự chủ hô lên một cái tên người mười năm chưa từng gọi nhưng trước sau luôn nhớ tới: "Tổ Quý! Tổ Quý!"

Tiểu nha đầu nghi ngờ đầy mặt: "Thiếu hiệp là đang gọi ta sao? Tỳ nữ tên gọi Lạc Hề, cũng không phải là Tổ Quý."

Lạc Hề.....

Mộ Lam Yên nghe thấy đối phương phủ nhận, trong lòng dấy lên một luồng cảm xúc mãnh liệt giống như vật hy sinh biến mất không thấy hình bóng. Cũng phải, Tổ Quý tuy là tỳ nữ thân thiết nhất của nàng kiếp trước, nhưng đó cũng là Tư Không Thận giúp nàng tìm, nàng không biết Tổ Quý đến từ nơi nào, cho nên càng không thể nào gặp phải cả đời Tổ Quý ở loại địa phương này.

Thương xuân buồn thu nửa ngày, Mộ Lam Yên vẫn không thể nào hoàn toàn rút người ra từ trong hồi ức. Lạc Hề đứng một lúc lâu thấy Mộ Lam Yên từ đầu đến cuối không nhúc nhích nửa phần cơm tối trên gánh, bèn có chút nóng nảy thúc giục một phen: "Thiếu hiệp, ngài không ăn một miếng sao? Cơm trưa đến bây giờ ngài một hộp cũng chưa ăn, buổi tối sẽ đói bụng không ngủ được!"

Mộ Lam Yên lại lần nữa liếc nhìn bàn đồ ăn không hề muốn ăn, trong lòng nhớ đến, nếu không ngủ được mới tốt. Thật đúng là ngày có suy nghĩ đêm có giấc mộng, bị diện mạo như Lạc Hề vừa kích thích, giờ phút này trong lòng Mộ Lam Yên vô cùng buồn ngủ, áo bông nhỏ mà nàng đã từng thân thiết, hôm nay không biết người ở chỗ nào.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Giết người diệt khẩu

Mới vào phủ không tới một tháng, Lạc Hề thấy Mộ Lam Yên trước sau không đụng bát đũa, trong lòng lại không biết vì sao trở nên luống cuống. Thức ăn này là phu nhân bảo chuẩn bị, nhưng trước khi đi vào lại gặp lão gia đi ra từ phòng bếp, lão gia ngàn dặn vạn dò, nhất định phải làm cho thiếu hiệp trước mắt ăn một miếng. Nhưng nếu không ăn, nằng đi ra ngoài chỉ sợ cũng không có cách nào bàn giao với lão gia.

"Thiếu hiệp, ngươi hãy ăn một miếng đi....."

Mộ Lam Yên nhìn nha đầu trước mặt lớn lên rất giống Tô Quý dường như bởi vì mình không ăn cơm, có chút sốt ruột sắp khóc ra. Lập tức liền trở nên đau lòng, cầm chén cơm lên tùy tiện và vài miếng cơm ăn, mới đặt xuống.

Đội Lạc Hề thu dọn đồ đạc xong, ra ngoài. Mộ Lam Yên vẫn còn ở trong hồi ức không cách nào tự kiềm chế.

Lời nói lúc nha đầu này gần đi, khiến nàng càng cảm thấy tương tự với Tô Quý năm đó. Nàng ấy nói, biết bữa cơm tối nay ăn không ngon. Nàng ấy bảo nàng chờ một chút, nàng ấy lại đi lấy một chút thức ăn có đồ mặn tới cho nàng.

Mộ Lam Yên nghe những lời này, khóe miệng không tự chủ nhếch lên.

Có điều nàng không biết là, Lạc Hề chủ động như vậy, hoàn toàn cũng là bởi vì Lam Yên nàng lớn lên tuấn tú như thế, khiến một thiếu nữ mới biết yêu, xuân tâm nhộn nhạo rồi.

Bên trong đông sương phòng của Mạnh phủ.

Sau buổi cơm tối, Mạnh thị bèn dẫn trượng phu mình trở về phòng, sai người khép cửa phòng lại, liền bắt đầu lộ rõ bộ dáng hung hãn thường ngày kia. Lâm Khỏa căng thẳng co rút đứng ở cửa, không dám tiến lên. Cùng với bộ dáng hèn mọn, phối hợp với một khuôn mặt chuột mày gian, khiến trong lòng Mạnh thị càng nhìn càng cảm thấy không thoải mái.

"Còn không mau lần lại đây cho ta!" Mạnh thị giận dữ nói.

Lâm Khỏa run lên một cái, nhanh nhẹn bước đi tới trước mặt Mạnh thị, chỉ thiếu quỳ xuống nhận sai. Khẩu phạt tâm xà (miệng nam mô bụng bò dao găm) nói vài lời trái lương tâm: "Phu nhân, đây là sinh tức giận gì đây?"

Mạnh thị hừ lạnh một hồi, miệt thị hỏi: "Từ lúc ta đón hai tiểu tử đến phòng tây sương, ngươi vẫn không có gì muốn nói với ta sao?"

"Chuyện này....."

Lâm Khỏa tỉ mỉ nhớ lại một lần chuyện xảy ra buổi trưa, tự cho là lời nói dối đó hoàn hảo vượt qua rồi, nhưng chưa tới tối lão bà này hỏi thăm lần thứ hai. Cúi đầu, về mặt nhìn mặt đất lược qua một tia ý ác độc: "Không biết phu nhân muốn ta nói gì?"

"Ngươi nói một chút chuyện với mẫu thân của tiểu tử bị thương kia!"

Mạnh thị quả nhiên vẫn là ba câu nói không rời chuyện Lâm Khỏa với người khác tăng tị cùng nhau. Lâm Khỏa chấp tay sau lưng, động tác nhỏ nhặt lấy tờ giấy nhỏ vốn nắm ở trong tay giấu ở bên trong tay áo. Rồi sau đó ngẩng đầu lên, a dua nịnh hót đi đường vòng sau lưng Mạnh thị. Khoác vai đối phương mời ngồi trên băng ghế ở bên cạnh, bắt đầu nắn vai đấm lưng cho Mạnh thị.

"Phu nhân đây là lời gì, ta với mẫu thân của tiểu tử bị thương kia cũng chỉ là quen biết mấy chục năm trước, ngươi cũng biết mấy thôn bên cạnh trấn chúng ta xảy ra hạn úng, cũng không biết hai tiểu tử này là làm sao tìm đến ta được đây, nhào lên liền cầu chúng ta cứu bọn họ. Ngày gần đây, thân thể phụ thân ốm nhẹ, ta chỉ muốn làm một hai chuyện tốt, tích chút âm đức, để phụ thân sớm khỏe lại một chút!"

Lâm Khỏa nói xong những lời này, Mạnh thị sớm bị hấn đấm bóp thoải mái cả người. Cộng thêm trời sinh tính tuy nóng nảy, nhưng bên tai cũng cực kỳ mềm, nhớ tới tình trạng cơ thể phụ thân mấy ngày gần đây, không khỏi lo lắng. Vì vậy thả tin rằng là có còn hơn là không, coi như là chấp nhận cách nói này.

Không bao lâu, Lâm Khỏa liền hầu hạ Mạnh thị nằm trên giường nghỉ ngơi. Lúc ra cửa, nghiêng mắt liếc nhìn một lần bầu không khí an tĩnh đến đáng sợ trong phòng, bèn đóng cửa lại vội vã chạy tới phòng tây sương.

Lúc gặp phải một khúc quanh, trùng hợp gặp gỡ với Lạc Hề mới ra khỏi gian phòng của Mộ Lam Yên. Thật khéo trùng hợp ngẫu nhiên và phải gánh có sắp xếp thức ăn lật ở trên mặt đất.

Lạc Hề nghe được tiếng chén sứ rơi xuống đất vỡ tan, bị dọa sợ đến vội vã liên tục cúi đầu quỳ trên mặt đất: "Lão gia tha mạng, lão gia tha mạng!"

Lâm Khỏa vốn đầy đầu đầu đang nhớ lại lời Mộ Lam Yên nói ban ngày, cho nên trong lúc lơ đãng đụng phải tỳ nữ nhà mình. Giờ phút này tiếng chén bể chói tai ở bên tai và Lạc Hề hoảng sợ cầu xin tha thứ, khiến hắn hoàn hồn, nhận rõ người quỳ gối dưới chân hắn, mới thả xuống trái tim mới vừa nhắc lên,

liếc mắt nhìn tình huống chung quanh với thức ăn rải rác bên chân, nhỏ giọng hỏi: "Ăn chưa?"

"Ăn rồi." Lạc Hề thành thật trả lời.

Con người Lâm Khỏa co rụt lại, lại nghĩ tới cái gì: "Vậy người bị thương thì sao?"

"Người bị thương sau khi trải qua đại phu tới băng bó thì vẫn ngủ say đến bây giờ, nghe dặn dò của ngài, ta cũng dứt chút cháo nhuyễn cho hắn, trước khi đi cũng dặn dò người giữ cửa, để cho bọn họ đừng nói với người ngoài ta từng đi qua dứt đồ ăn."

Lâm Khỏa nghe nói, hải lòng gật đầu một cái. Cũng không trách phạt sai lầm của Lạc Hề, bảo nàng vội vàng thu dọn nơi này một tý, thì lại vội vã đi tới phía khu vực cần đến.

"Lão gia."

"Lão gia"

Hai gã sai vặt trông chừng cửa phòng Lam Yên thấy Lâm Khỏa đến gần, rồi rít cung kính lễ phép hô một tiếng, trang@d#d##q#d@bubble Cuối cùng, Lâm Khỏa đứng ở cửa ra hiệu một hồi bảo bọn họ mở cửa, hai gã sai vặt lại liếc mắt nhìn lẫn nhau, một người trong đó chần chờ nửa phần bèn nói ra: "Lão gia, phu nhân đã dặn dò. Không cho người vào cửa phòng này nửa bước."

Lâm Khỏa cũng không nóng không vội, biểu hiện trên mặt nghiêm nhiên sớm biết như thế. Tiếng cười khê làm cho người ta nghe cảm thấy chỗ nào đó đều không thích hợp.

"Chuyện phu nhân dặn dò, làm sao ta lại không biết. Hiện tại ta tới đây, cũng là nghe phu nhân dặn dò, và lại tới xem một chút bọn họ có cần gì, nếu mời người ta vào cửa nhà, sao có thể chiều đãi không chu đáo. Người mở cửa đi, chừng nào thì người thấy ta từng làm trái với ý phu nhân?"

Trên dưới Mạnh phủ, mọi người ai mà không biết Lâm Khỏa e ngại lão bà. Nói đến Mạnh phủ này, cũng coi là thương nhân có tiền số một số hai trong huyện thành, lúc thân thể Mạnh lão gia an khang, còn từng mưu cầu chức vị nhỏ nhỏ ở trong nha môn quan. Cho nên Lâm Khỏa vào ở rể càng không thể nói lên một câu ở Mạnh phủ. Chỉ cần có chủ nhân cũ của Mạnh phủ ở đây, hẳn chính là rấm cũng không dám thả lung tung một cái, cụp đuôi làm người. Ngược lại năm nay, thân thể Mạnh lão gia càng ngày càng suy sút, hẳn mới có thể có một chút địa vị ở trong phủ như vậy.

Trước mắt, thấy Lâm Khỏa nói không giống như là nói láo, nên gã sai vặt giữ cửa cũng móc chìa khóa ra xoay người đi mở cửa cho hắn.

Bên trong căn phòng, Mộ Lam Yên đã sớm nghe được âm thanh ngoài cửa, chẳng qua nàng không biết đêm khuya Lâm Khỏa tới chơi có dụng ý gì, bởi vì thân thể cũng có chút mệt mỏi không chịu nổi, cho nên ngồi xếp bằng ở trên giường, trước tiên điều dưỡng hơi thở cho mình.

Một tiếng cọt kẹt, cánh cửa mở ra.

Vào cửa, Lâm Khỏa lại liếc mắt nhìn hai tiểu nhân ở cửa: "Các người tạm thời đi về nghỉ ngơi đi. Phu nhân nói, thiếu hiệp cũng đã mệt mỏi, nên không cần các người đứng ở cửa nghe tin tức."

Dứt lời, hai người kia cũng liền không nghi ngờ nữa, thay Lâm Khỏa đóng cửa lại rồi rời đi.

Mộ Lam Yên chậm rãi mở mắt ra, thì thấy Lâm Khỏa ý xấu đầy mặt đứng ở trước giường của nàng, không chờ hắn mở miệng, bèn bắt đầu hỏi trước: "Người tìm ta có chuyện gì?"

"Hừ, buổi trưa nghe người nói lời kia, ta cũng không để trong lòng suy nghĩ, sau lại suy nghĩ tỉ mỉ vô cùng sợ hãi, bèn muốn tới hỏi người một chút, người có biết thân thể của Vương Mãng?" Lâm Khỏa hỏi thẳng, thấy trên mặt Mộ Lam Yên cũng không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thì biết rõ mình cũng không suy nghĩ nhiều, đứng ở trước mặt Mộ Lam Yên, bộ dáng hoàn toàn chăm chú lắng nghe.

Mộ Lam Yên cũng không kiêu cách, ngoài cửa, hai gã sai vặt giữ cửa đã bị Lâm Khỏa cho nghỉ việc đi ra ngoài. Giờ phút này, nếu nàng lại miệng đầy lời nói dối, chỉ sợ Lâm Khỏa cũng sẽ không tin tưởng. Có điều, nàng cũng lười xuống giường, cứ ngồi xếp bằng như vậy, yên lặng nhìn ánh mắt của đối phương: "Trong lòng người có phải đang suy nghĩ, Vương Mãng có phải là con trai ruột của người hay không?"

"Tại sao người lại nghĩ như vậy?"

"Chỉ bằng quan hệ của người và Mã thị!"

Mộ Lam Yên hùng hổ dọa người, một đôi mắt lạnh thấu xương chăm chú nhìn biểu hiện trên mặt Lâm Khỏa. Thấy hắn chậm rãi chuyển từ khinh miệt thành ánh mắt dao động không xác định, lại làm bộ tự nhiên trấn định ở nơi đó, Mộ Lam Yên lại muốn bật cười, chẳng qua không có người ở dưới tình huống bị người nói toạc ra gian tình của mình, nhìn nam nhân vô dụng này, không chỉ không dám thừa nhận, lại như vậy đã bị sợ hù dọa rồi.

Không khỏi cảm thán, Tư Không Vân quả nhiên là dùng người mất mủ. Không trách được đời trước chỉ có thể qua loa vài câu ở trước mặt phụ thân ruột của hắn, một khi gặp phải chuyện thật thì héo rút thành một trái cà nhiễm sương. Có điều càng làm cho nàng tò mò chính là tại sao một hoàng tử ở thành Biện Kinh xa xôi, phải đi tới nơi này tìm một Phu Tử hương đã làm việc, trừ phi là hắn đang mưu đồ chuyện bí mật gì. Nhưng chỉ bằng sự thông minh của Tư Không Vân này, Mộ Lam Yên lại lập tức bỏ đi loại trò chơi mưu triều oán vị với trí thông minh cao này.

Cuối cùng, thấy Lâm Khỏa vẫn không có ý muốn đi, Mộ Lam Yên bèn hạ lệnh đuổi khách: "Người ở chỗ này của ta lại còn có chuyện gì? Chẳng lẽ phu

nhân kia của ngươi cũng không truy cứu buổi tối ngươi chạy lung tung sao?"

Lâm Khỏa cười to mấy tiếng: "Ngươi thật sự cho rằng ta khờ sao? Ta nhọc nhằn khổ sở ăn núp mười năm ở nơi Mạnh phủ này. Nếu dễ dàng bị một vị phụ nhân quản lý như thế, vậy ta còn làm sao đi theo nhị hoàng tử làm việc."

Mộ Lam Yên nghe nói thì trong lòng chính là khê than một hồi, đầu tiên hẳn chắc chắn biết nàng chỉ là một đứa nhà quê, dưới tình huống cái gì cũng không biết, thì dĩ nhiên cũng không hề che giấu nói cho nàng biết, hẳn đang làm việc cho nhị hoàng tử. Đây không phải là ngu vậy là cái gì. Lập tức lại cảm thấy không thú vị, muốn chuyển động một chút xương ông chân, nhưng mới vừa duỗi cánh tay một cái, mới phát hiện lại đột nhiên cảm thấy cả người trở nên không có sức.

Giật mình việc lớn không ổn, ánh mắt lạnh lẽo bắn phá càn quét Lâm Khỏa vẫn còn đang há hê ở trước mặt, gằn dữ nói: "Ngươi làm cái gì với ta!"

"Com tối có trộn lẫn thực cốt tán còn coi là ngon miệng?"

"Ngươi....." Lúc này, Mộ Lam Yên mới nhớ lại trước lúc ăn cơm đã cảm thấy mùi vị là lạ, nhưng thời điểm kia bởi vì bộ dáng Lạc Hề trêu chọc, phân tâm, cứ thế để cho hắn thừa cơ. Tuy đã hối hận không kịp, nhưng lúc này đã muộn rồi.

Mộ Lam Yên cảm thấy người trước mắt này tuyệt đối điên rồi, cũng chỉ là bịa chuyện một chút đối với hắn và phụ nhân của hắn, vậy mà lại xuống tay hạ độc được giang hồ phần Thực Cốt với nàng như vậy, thuốc này tuy không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng lại khiến người ta cũng không có hơi sức trong mấy ngày, nghiêm nhiên giống như một con gà con bị bệnh, tuy người hạ độc xử trí như thế nào.

Thấy bộ dáng Mộ Lam Yên muốn ra tay lại ngại vì không có chút sức lực, Lâm Khỏa hài lòng không ngớt vỗ tay chúc mừng cho mình, bởi vì Mộ Lam Yên không còn lực công kích, bèn đi lên vài bước: "Đã nói, đừng cho rằng ta ngốc. Hôm nay ta thấy ngươi có khả năng tự mình cõng ra giấy thừng trên tay, lại cảm thấy ngươi nhất định có chút công phu. Trong Mạnh phủ, những năm này Mạnh lão gia và lão bà kia đã bị ta đút không biết bao nhiêu độc được vô sắc vô vị, thậm chí lão bà ngu ngốc kia vẫn không biết những năm gần đây vì sao tính khí mình trở nên nóng nảy như vậy. Vừa không nhận được nổi nóng với ta, lại thêm tai mềm cảm thấy đặc biệt thua thiệt ta. Chờ một ngày kia bọn họ đi đòi nhà ma, ta sẽ có thể mang theo tiền tài trong Mạnh phủ, đi vào thành Biện Kinh tìm hoàng tử Điện Hạ nương tựa. Có điều ngươi và huynh đệ của ngươi xông vào, khiến ta có chút kinh ngạc. Chẳng qua cũng không sao, hôm nay trước tiên giải quyết hai người các ngươi, chờ mấy ngày nữa, ta sẽ tiễn phụ mẫu Mạnh thị kia đi cùng các ngươi, đến bên kia, ngươi lại cố gắng đòi món nợ giam ngươi lại, bị ta giết với nàng ta nhé."

Lâm Khỏa càng nói đáng sợ, ánh nến theo gió thu từ từ dập tắt, làm nổi bật trên mặt đang nghe, trở nên kỳ quái cực điểm.

Trong lòng Mộ Lam Yên hốt hoảng từ từ di chuyển thân thể tới bên cạnh, lúc thấy đối phương đưa đôi tay chuẩn bị bóp cổ của nàng, bèn rút ra đoản đao từ chỗ mắt cá chân, hung hăng cắt tới phía mạch đập chỗ cổ Lâm Khỏa.

Trong nháy mắt một dòng máu tươi ảm áp bắn ra ở trên mặt của nàng. dieenddafmleequysddoon Khiến cả người nàng giật mình một cái lăn xuống từ trên giường.

Đoản đao cách một tiếng rơi ở trên đất, trước khi chết Lâm Khỏa còn là đầy mặt kinh ngạc không thôi ánh mắt nhìn chăm chăm Mộ Lam Yên ngã ở mặt đất, mở to cặp mắt vô cùng không cam lòng kia, ngã xuống giường co giật mấy lần liền không có tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Gặp gỡ là kiếp

Đoản đao là những năm này Lăng Hồ bảo Mộ Lam Yên chuẩn bị ở trên người. Hắn từng nói, cuộc sống có quá nhiều bất ngờ không cách nào đoán trước được, trên người tập võ chuẩn bị một số vũ khí tuyệt đối là không sai, dưới tình thế cấp bách, còn có thể cứu mình một mạng.

Mà ngay sau đó, không phải chính là như thế.

Mộ Lam Yên nằm trên mặt đất còn chưa kịp thông thả lại sức, đã nghe cửa truyền tới tiếng thét chói tai của một đầy tớ nữ.

Ngẩng đầu lên, chỉ có Lạc Hề đang bung bánh bao đã rơi vãi đầy đất, cặp mắt đơ đờ đầy sợ hãi, nhìn chăm chăm mãi vào trong hình ảnh máu me dử tợn. Thêm thời gian chột ngáy ngắn kia, khiến cho tiểu nha đầu này quên mất ngoại trừ chuyện thét chói tai.

Nhìn bánh bao trên đất hình như còn bốc hơi nóng, Mộ Lam Yên lại nhớ tới trước đây không lâu nha đầu này đã nói mang tới cho nàng một ít thức ăn mặn, vốn là nàng còn nghĩ chỉ là một người làm, không có sự cho phép của Mạnh thị, nàng ấy đưa vào như thế nào? Nhưng trước mắt, lại bị nàng ấy chính mắt thấy được nàng giết người.

"Lạc Hề, Lạc Hề." Mộ Lam Yên nhẹ giọng kêu.

Nơi này là Tây Sương phòng của Mạnh phủ, trước khi Mộ Lam Yên vào gian phòng đã từng quan sát cẩn thận kết cấu của Mạnh phủ bọn họ, sương

phòng đông tây là cách xa, hơn nữa Tây Sương phòng khá là đơn sơ, trên căn bản không có tội tở đi lại. Cho nên thời gian này, sợ cũng chỉ có nha đầu Lạc Hề này tới nơi này. Nhưng nếu như nàng ấy lại kêu tiếp, không chừng sẽ dẫn người khác tới đây.

Giờ khắc này, Mộ Lam Yên vẫn chưa muốn bị người khác ở chỗ này xem thành người mang tội giết người bắt được.

Thấy kêu Lạc Hề không có phản ứng, thì Mộ Lam Yên cũng chỉ có thể nhặt lên một hòn đá nhỏ bên cạnh, dùng hết sức lực toàn thân ném tới Lạc Hề. Trong khoảnh khắc không còn âm thanh chói tai, Lạc Hề bỗng im lìm ngã ở trên đất.

Nơi đây không thích hợp ở lâu. Khoảng khắc Mộ Lam Yên biết trong người mình trúng Thực Cốt tán kia, thì vẫn lo lắng cho Vương Mãng ở căn phòng cách vách. Nghi ngại chốc lát, miễn cưỡng dựa vào sức ý chí khiến mình đứng lên. Nếu kiếp trước nàng ăn vào Thực Cốt tán này, giờ phút này nhất định là mềm mại không xương nằm trên mặt đất không động đậy được chút nào, may nhờ đời này có Lăng Hồ dạy dỗ, khiến thể chất Mộ Lam Yên tăng lên không chỉ là một cấp bậc. Tuy Thực Cốt tán này khiến nàng không còn hơi sức, nhưng đứng lên miễn cưỡng đi lại vẫn không có vấn đề lớn lao gì.

Khi ánh mắt liếc qua trên người Lâm Khoa đã sớm tắt thở, mới đột nhiên nhớ tới từ lúc bắt đầu bận rộn đến hiện tại, nàng cũng chưa hỏi thăm chuyện ngọc bội ở trước mặt người này. Hiện nay, người trong cuộc đã chết, trong lòng nàng cũng chỉ có thể ôm may mắn, tiến lên lục lợi nửa ngày.

Cuối cùng vẫn là không thu hoạch được gì, lòng nóng nảy nên cũng chỉ có thể thúc nàng bước nhanh hơn đi tới căn phòng cách vách.

Quả nhiên là phải cảm tạ Lâm Khoa khi còn sống đã đuổi tất cả tội tở ở cửa ra vào, Mộ Lam Yên không tốn nhiều sức, đã mở ra phòng nhốt Vương Mãng. Nhìn thấy Vương Mãng bình yên nằm ở trên giường, trong lòng nàng liền an ổn rất nhiều. Bước chân nhanh lên, nhiều lần thiếu chút nữa ngã ở trên đất, mới đi tới dọc theo giường hẹp.

Chỉ là đến gần vừa nhìn, mới phát hiện mặt Vương Mãng trắng bệch, trên mặt không hề có sức sống.

"Vương Mãng, Vương Mãng." Mộ Lam Yên chợt dạ kêu mấy tiếng, thấy không có động tĩnh, liền bắt đầu lắc mấy cái.

Đầu Vương Mãng theo động tác của Mộ Lam Yên lắc lư. Chỉ là cánh môi không có chút hồng hào cũng không còn xe dịch chút nào, khép chặt trông mắt cũng không có dấu vết run run chút nào. Không biết nên lấy dạng từ ngữ gì để miêu tả nội tâm Mộ Lam Yên giờ phút này, mâu thuẫn mãi nàng không dám đi dò hơi thở của Vương Mãng. Trong một đoạn thời gian có hơi ngắn như vậy, nàng chỉ cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, không muốn đi tin tưởng.

"Vương Mãng, làm sao đệ bước bình như thế. Nhanh lên một chút, chúng ta đã ra ngoài một ngày một đêm, phụ mẫu sẽ lo lắng, nếu như đệ lại không đứng lên, cẩn thận ta về nói lại cho phụ thân đệ, để cho phụ thân đệ đánh cái mông đệ....." Giọng Mộ Lam Yên từ từ trở nên nghẹn ngào, một đôi mắt từ từ lượn quanh sương mù che phủ hết thảy. Không cam lòng lắc lư thân thể không hề cử động nữa của Vương Mãng cả buổi, mới cầm cổ tay của đối phương lên, đè mạch đập một cái.

Không có, mạch đập của Vương Mãng cũng không xuất hiện nữa.

Trong ngày thường, gò má trên giường kia chỉ cần vừa thổi gió sẽ khẽ ửng hồng, cũng không tìm được một chút vết máu nữa. Hai mắt nhắm chặt, khiến Mộ Lam Yên cảm nhận áp lực đang từ từ phát triển vô cùng lớn.

Chủ ý của Mộ Lam Yên là muốn lợi dụng đồ ký hiệu làm tâm tư sâu của Mạnh thị, nàng cố ý kéo sự hoảng sợ đó, đơn giản là mưu tính có thể bảo vệ Vương Mãng một mạng. Cho dù là chất vấn, trang@ddlqđ@bubble editor cũng là chờ sau khi vết thương không có gì đáng ngại mới hỏi. Nhưng ngay sau đó, chưa từng nghĩ Lâm Khoa lại là một người ác độc như thế, đầu tiên là làm bộ khuất phục, rồi sau lưng lại bỏ thuốc cho bọn họ. Đúng như khi hán còn sống từng nói, mặt ngoài hán nhìn như không có thực quyền, kì thực hai chủ nhân của Mạnh phủ này sớm bị hán khống chế.

Thông minh quá sẽ bị thông minh hại mà!

Mộ Lam Yên buồn bã một lúc lâu, mới chậm rãi mạnh mẽ đi ra từ trong bi thương. Nhìn mặt của Vương Mãng, nhớ tới cái chết mẫu thân Vương Mãng mười năm trước và cái chết của Vương Mãng.

Ngọc bội, tất cả đều bởi vì ngọc bội.

"Đệ đệ tốt, đợi tỷ tỷ làm xong việc, tỷ tỷ sẽ đón đệ về nhà, đệ hãy ở chỗ này chờ mấy ngày."

Mộ Lam Yên lau khô một phen nước mắt trên mặt, cắn răng đứng dậy. Trước khi rời đi lưu luyến liếc mắt nhìn Vương Mãng đã sớm tắt thở trên giường.

Ngoài cửa là một hành lang dài khoảng ba mươi thước, một mặt bị tường lấp kín lại, mặt khác là một chỗ khúc quanh. Đối diện hành lang chính là phòng của nàng và Vương Mãng, phía trước là một viện tử nhỏ có đại sảnh lại, tuy là khoảng không gian đen kịt, cũng nhìn ra được rất lâu không có tu sửa lại. Chắc hẳn nơi này nhất định là một chỗ lách đến không thể lách nữa, cho nên đến bây giờ cũng không có một người phát hiện sự khác thường của nơi này.

Trước khi Mộ Lam Yên sắp đi, quay đầu lại liếc mắt nhìn Lạc Hề ngã trên đất, lấy lại tinh thần nghĩ tới mới trước đó đầu tiên Lâm Khoa một đao mất mạng, nghĩ lại mà bắt đầu sợ. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời nàng giết người, nói không sợ là giả, nhưng đối với bảo vệ tánh mạng, nàng vẫn lựa chọn nắm chặt rời khỏi nơi này.

Quẹo khúc quanh, lại một hành lang kéo dài đen kịt, hai bên ngay cả một cái đèn đường cũng không có.

Mộ Lam Yên lục lọi ở trong trạch viện xa lạ, quanh đi quẩn lại tránh được hai ba tời tở thừa thớt, rốt cuộc đánh bậy đánh bạ đi tới trước cửa phòng một chỗ biển là "Thư Lạc viện".

Ngay lúc chuẩn bị đi vào nhìn một chút, trùng hợp nghe thấy cách đó không xa có tiếng bước chân đến gần. Sợ là người tuần tra đến, Mộ Lam Yên vội vàng lặng yên không một tiếng động đi lên chuẩn bị đẩy cửa vào, lại phát hiện tuy trên cửa có khóa, nhưng đã sớm bị mở ra. Tuy rằng trong lòng hơi có nghi ngờ, nhưng nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, không thể không lắc mình đi vào.

Trong phòng là một cỗ hương vị đàn hương và sách thoảng thoảng đập vào mắt, trong khoảnh khắc Mộ Lam Yên đã biết nơi này chính là phòng của ngọc bội mà nàng muốn tìm. Dầu gì ngọc bội cũng là bảo vật, khi còn sống Lâm Khoá không ưa Mạnh thị như thế, cho nên nhất định sẽ không đưa vật này cho Mạnh thị, hơn nữa cũng không mang theo trên người, vậy chính là thư phòng chỉ có đàn ông mới có thể tiến vào có thể sẽ bố trí ổn thỏa!

Rón rén đóng cửa phòng lại, lộ ra một khe hở nhỏ quan sát tình hình ngoài cửa. Quả nhiên chân trước nàng vừa đi vào, hai gã sai vặt xách theo đèn lồng đã lắc lư rồi rài đi tới từ gian phòng bên khác. Không ngẩng đầu, chỉ là nhỏ giọng thảo luận gì đó.

Thấy bóng lưng hai người rời đi, trong cửa phòng, Mộ Lam Yên mới thở dài một hơi.

Bên trong thư phòng đưa tay không thấy được năm ngón, Mộ Lam Yên không biết là phía sau nàng đang có một đôi mắt sâu kín, thù địch nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng.

Tư Không Thận không hề che dấu trường bào màu vàng Hoàng Đế cả người, giờ phút này đôi mắt hoa đào mê người híp lại, ở trong bóng tối quan sát người xa lạ đột nhiên xông vào. Dáng vẻ năm thước là lướt, hơn nữa bộ dáng lén lút lút lút này khiến hắn cảm thấy đặc biệt nhìn quen mắt, nhưng lại ngại vì mình cũng thật sự là lén lén lút lút đi vào, mà người nọ là địch hay bạn còn chưa rõ ràng lắm, trước tiên chỉ có thể lên trước không chế rồi lại nói.

Sau lưng một luồng hơi lạnh lẽo thổi qua, khiến cả người Mộ Lam Yên giật mình một cái. Trong chốc lát, một thanh chủy thủ sáng loang loáng đột nhiên gác ở trên cổ Mộ Lam Yên.

Lúc trước, Lâm Khoá chính là bị một đao như vậy của nàng mà mất mạng, hình ảnh giờ phút này khiến trái tim nàng vốn chịu đủ hành hạ không nhận được co rúm một phen.

Quả nhiên là phong thủy luân chuyển, một khắc trước nàng còn là người cầm chủy thủ, giờ khắc này, nàng chính là cái người bị uy hiếp kia.

Chỉ là qua chốc lát, cũng không thấy người phía sau có hành động, Mộ Lam Yên liền suy đoán có lẽ đối phương cũng chỉ là lén lén lén vào, vì vậy mở rộng lá gan, hỏi trước: "Không biết đại hiệp vì chuyện gì, nhưng tiểu nữ quả thật là đi nhầm vào nơi đây, mong rằng đại hiệp tha cho tiểu nữ một mạng."

"Người là nữ?" Tư Không Thận nghi ngờ hỏi.

Nghe tiếng Mộ Lam Yên giật mình một cái, cả người cứng ngắc không biết làm sao quay người, vốn đã nghĩ khá nhiều từ ngữ, giờ phút này thì một chút cũng không nói ra được, nàng thà rằng vẫn cứ quay lưng như vậy, quay lưng lại.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Vốn là vô duyên

Editor: trang bubble ^^

Một tay Tư Không Thận tiếp tục cầm chủy thủ, vừa dùng lực đã quay thân thể Mộ Lam Yên lại.

Bên trong đen kịt, Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy là đôi mắt Tư Không Thận xinh đẹp như thế, giống như ngôi sao trong đêm tối, đã từng.. đã từng có một lần nàng si mê đôi mắt như vậy.

"Là người!" Hiên nhiên, Tư Không Thận nhận ra Mộ Lam Yên. Dừng lại tí xíu, chính là tức giận chất vấn: "Hôm qua vì sao ngươi phải chỉ đường lung tung! Làm hại hai người huynh đệ ta đi thật lâu mới về đến huyện thành này!"

Mộ Lam Yên cười mĩa ở đáy lòng, đời trước chính là chỉ đường cho các người, cuối cùng góp cả mình vào. Cuối cùng sống lại trở về, cũng không phải là vì đi lên con đường đời trước! Nhưng theo tính tình Tư Không Thận, giờ phút này nếu như đối nghịch với hắn, vậy xác suất bị ném ra tương đối lớn. Hắn cũng là người tập võ, nếu như làm như vậy, hắn bay lên mái hiên sẽ có thể chạy trốn, nhưng Mộ Lam Yên nàng không thể, nàng bị hạ Thực Cốt tán, bị ném ra ngoài nhất định bị bắt tại chỗ!

Mộ Lam Yên quyết định chú ý, trên mặt lại lộ ra vẻ hơi hoảng hốt, bắt đầu trốn tránh ánh mắt Tư Không Thận, nói lấp bắp: "Phụ mẫu từng dạy, tiếp xúc ở bên ngoài không thể nói lung tung với người xa lạ. Hôm đó, hai người huynh đệ các người đột nhiên gọi ta lại, ta rất là sợ hãi, cho nên, cho nên....."

Mộ Lam Yên cố ý không nói ra câu kế tiếp, ý là sợ hãi không dám nói tiếp nữa. Tư Không Thận cũng không phải là một người tiểu nhân đắc chí, cho

nên nghe Mộ Lam Yên nói như thế, giọng nói cũng hoà dịu mấy phần: "Cho nên người còn cố ý nói dối giới tính của mình?"

Mộ Lam Yên ngẩn ra, gật đầu một cái.

Lúc này, Tư Không Thận mới để chủy thủ trong tay xuống, bỏ vào bên trong áo. Ánh mắt liếc về phía Mộ Lam Yên tiện đà hỏi: "Vậy sao người đi vào thư phòng Mạnh phủ này, bộ đáng còn là lén lút lút?"

"Ta với đệ đệ ta vốn dạo chơi trên núi, đột nhiên gặp phải hai người đàn ông kia, một người trong đó chính là Lâm lão gia của phủ đệ này, bọn họ đánh chúng ta ngất xỉu mang về. Thật vất vả, ta mới chạy ra ngoài, chỉ đáng thương, đáng thương....."

"Đáng thương cái gì?"

"Đáng thương đệ đệ ta bị lão gia trong phủ đệ này đánh chết tươi rồi, ta rất sợ bèn thừa dịp buổi tối chạy ra ngoài, nhưng không ngờ trong phủ này nhiều người tuần tra, nên không cẩn thận đi vào thư phòng này. Không biết thiếu gia là người bên trong phủ đệ này sao?" Một đôi mắt vô tội cộng thêm sợ hãi của Mộ Lam Yên nhìn Tư Không Thận, lui thân thể về phía sau một chút, hết như chỉ sợ nghe được Tư Không Thận thật sự nói là người trong phủ đệ.

Tư Không Thận vốn là hơi có tật giật mình, thấy cô nương trước mắt này nhìn mình sợ hãi không thôi, trong lòng mới đột nhiên tăng thêm vài phần áy náy đối với Mộ Lam Yên. Lúc này trong khi xoay thân thể Mộ Lam Yên qua còn không cẩn thận đề mạch đập của Mộ Lam Yên một cái. Mạch tượng suy yếu mà hỗn loạn, khá là giống dấu hiệu trúng độc.

"Đừng sợ, ta cũng là đi vào tìm một số đồ. Không ngờ, Mạnh phủ này thật ác độc, một ngày kia ta nhất định khi báo cáo phủ nha, để cho bọn họ tra cẩn thận một chút. Thân thể người suy yếu, tạm thời do ta dẫn người đi ra ngoài thể nào?"

Ở trong đêm tối, đáy mắt Mộ Lam Yên thoáng qua một tia kinh ngạc. Mạnh phủ nhỏ nhỏ này có thể đụng phải Tư Không Thận đã khiến nàng giật mình không thôi, không ngờ Tư Không Thận lại còn là đi vào tìm gì đó. Xem ra có thể là hắn đã biết Lâm Khỏa này và Nhị hoàng tử Tư Không Dữ có liên quan, cho nên đi vào dò xét một chút.

Huyện thành nhỏ nhỏ này, không ngờ bên trong lại hấp dẫn nhiều nhân vật lớn như vậy, có lẽ là sắp xảy ra chuyện lớn gì rồi!

Tư Không Thận thấy ánh mắt Mộ Lam Yên có chút rã rời, thì cho rằng nàng hoảng sợ, duỗi tay ôm Mộ Lam Yên vào trong ngực của mình.

Một mùi hương quen thuộc ập tới trước mặt, vì vậy tinh thần Mộ Lam Yên hơi ngẩn ra, lòng dạ phức tạp ngẩng đầu lên nhìn tuần nhan mặt bên của Tư Không Thận. Chỉ thấy một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của Tư Không Thận nhìn chăm chú bên ngoài, bàn tay ôm lấy eo nhỏ của Mộ Lam Yên, cách quần áo ấm áp thấm từng chút vào thân thể nàng. Vốn là bởi vì Thực Cốt tán mà cả người yếu ớt, giờ phút này bởi vì hành động không tên này, cũng làm cho thân thể Mộ Lam Yên thành thực dựa vào ngực Tư Không Thận, không giãy giụa chút nào.

Chợt nhanh chóng lách mình ra khỏi thư phòng, Mộ Lam Yên còn chưa kịp phản ứng, Tư Không Thận đã vận dụng nội lực bay người lên trên mái hiên Mạnh phủ. Bầu trời gió thu lạnh lẽo thấu xương vỗ vào trên mặt Mộ Lam Yên, thừa dịp Tư Không Thận dừng lại. Nàng bèn quét mắt một vòng phủ đệ vây hãm trời buộc nàng, trước mắt khoảng không gian đen kịt, ngược lại nhìn ra cấu trúc tiêu tốn không ít bạc, chỉ là không biết có phải là nguyên nhân trước đó bị Lâm Khỏa làm cho không khí ngột ngạt, nên trong nhà này mơ hồ khiến người ta cảm thấy một loại âm u không có hơi người hay không.

Tư Không Thận ôm nàng thật chặt liên tục vượt qua nhiều mái hiên, nhưng nếu là ở trước kia, sợ rằng Mộ Lam Yên đã sớm ái mộ hắn, ngoài hắn ra thì không gả, nhưng bây giờ, trừ tâm tình phức tạp vẫn là phức tạp.

Mười năm không gặp, Mộ Lam Yên cho rằng trong mười năm này đã buông xuống thù hận đối với hắn, cũng buông xuống quyền luyện đối với hắn, yêu nhau bù không được thời gian thay đổi. Vậy mà gặp gỡ lần nữa, hắn vẫn đơn thuần như bản thân hắn lúc ban đầu, nhưng nàng lại không phải, nàng sống lại trở về kèm theo quá nhiều ân oán kiếp trước. Nàng không thể xem như cái gì cũng không xảy ra, nhưng lại không không chế được thời gian cọ rửa năm tháng, chỉ để lại một thoáng chấp niệm kia của nàng, chấp niệm không bao giờ vào cung làm phi thôi.

"Nhà người ở đâu? Ta đưa người về nhà!" Tư Không Thận đột nhiên dừng lại ở trên một mái hiên khá cao hỏi.

Bỗng nhiên hoàn hồn, trước tiên chiếu vào tầm mắt Mộ Lam Yên là nội thành hết sức náo nhiệt phía dưới, ngay sau đó thời gian tuy muộn, người trên con đường này cũng không ít, giăng đèn kết hoa, hoàn toàn là một cảnh tượng rất náo nhiệt.

"Nơi này là?" Mộ Lam Yên nghi ngờ hỏi, sinh sống mười năm ở trong thôn xóm, cảnh tượng như vậy khiến nàng cảm thấy xa cách thật lâu.

"Nơi này chính là nội thành Yên Thành, vừa này ta chỉ lo dẫn người ra ngoài. Quên mất hỏi nhà người ở chỗ nào."

"Yên Thành." Mộ Lam Yên tự lẩm bẩm, dĩ nhiên là nàng không xa lạ gì cái tên này. Một đời trước ra khỏi núi cấm địa của Mộng Lý Hồi, bởi vì lúc trước nàng rơi xuống nước, thân thể rất yếu ớt, sốt cao chừng mấy ngày cũng chưa chắc chuyển biến tốt. Tư Không Thận và huynh đệ tốt của hắn, Tất Ngõn Nam chính là dừng chân ở chỗ này, gọi một ma ma chăm sóc nàng được một lúc lâu, mới trở lại bình thường.

Nơi này chỉ là một huyện thành, nhưng cách thành Biện Kinh kinh đô cũng là lộ trình nửa ngày ngựa.

Mộ Lam Yên cúi đầu, rất sợ đối phương nhìn ra đầu mối từ trong ánh mắt nàng: "Ừm..... Khoảng cách có chút xa, vị ân nhân cứu mạng này cứ tạm thời để ta ở chỗ này đi!"

"Nơi này? Một mình nữ tử yếu đuối như người cũng không tiện lên đường. Vậy vào ở khách sạn với chúng ta, ngày mai ta lại đưa người về nhà!" Tư

Không Thận chắc chắn trước sau như một, giọng điệu tuy là đáng vẻ hỏi thăm, nhưng Mộ Lam Yên biết rõ trước giờ hắn không cho người khác cơ hội chối bỏ.

Mây đen giữa bầu trời, chậm rãi trượt đi che lại màu ánh trắng vốn có, Mộ Lam Yên nhân cơ hội này duỗi tay đánh một chưởng ở vai phải của Tư Không Thận. Tuy là sức lực không phải đủ lắm, nhưng vẫn khiến Tư Không Thận cảm thấy bả vai đột nhiên không có hơi sức. Cánh tay buông lỏng, liền bất ngờ không kịp đề phòng trở mặt nhìn Mộ Lam Yên rơi xuống từ ngực mình.

Mộ Lam Yên thu hết vẻ kinh ngạc trên mặt Tư Không Thận vào đáy mắt. Nhìn ánh mắt của Tư Không Thận mở ra khác biệt cộng thêm có một ít tức giận vốn càng ngày càng xa, khiến nàng không tự giác nhếch miệng lên ý cười thoáng qua. Nếu như nói, Mộ Lam Yên hiểu rõ một điểm của Tư Không Thận nhất, đó chính là một đời trước bản thân hắn chưa từng chất vấn mê luyện của Mộ Lam Yên đối với hắn, là mê luyện mà không phải yêu. Cho nên cuối cùng khi phát hiện nàng không còn mê luyện hắn nữa, hắn gần như là nổi điên lên.

Lời ít ý nhiều, Tư Không Thận chính là một kẻ cuồng tự luyện (yêu bản thân).

Chưa qua bao nhiêu thời gian, nội thành ồn ào, trong một ngõ hẻm u ám phát ra một tiếng vật rơi nặng nề, hấp dẫn không ít người bên cạnh quan sát. Một chút trong ý thức cuối cùng của Mộ Lam Yên vẫn là gương mặt Tư Không Thận càng ngày càng mờ hồ. Cho đến khi sau lưng đập lên bao bố trên xe đẩy ở ngõ nhỏ, mới hoàn toàn mất đi ý thức.

Bịch một tiếng, xe đẩy chất gỗ ba chân liên lụy bao bố hạt thóc sắp xếp phía trên ào ào rải rác một bên. Sau khi hôn mê, Mộ Lam Yên bị hạt thóc rải rác trong bao bố che lấp ở trên thân. Chủ nhân đẩy xe nhìn thấy bộ dáng này bèn hô to một tiếng không tốt, rước lấy nhiều người vây xem hơn.

Còn đứng trên mái hiên, Tư Không Thận thử rất nhiều phương pháp nâng nội lực lên, cuối cùng ở dưới ánh trăng, mới phát hiện một cây kim thêu cực nhỏ ở miệng vết thương vai phải của mình, hơi nâng lên tay trái còn có thể cử động rút nó ra cầm lên nhìn kỹ, phát hiện đây cũng không phải là một cây kim thêu hoa bình thường trong tay thêu y nương, mà là một cây tương tự với âm khí. Lông hồng nhỏ như thế, chẳng trách vừa nãy hắn không quan sát được.

Cũng may phía trên cũng không có độc.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Gặp quý nhân

Editor: trang bubble ^^

Tư Không Thận càng thêm hứng thú nhìn chăm chú vào Mộ Lam Yên bị mọi người vây quanh phía dưới, kim nhỏ trong tay chấp chờn ở dưới ánh trăng, lóe ánh sáng lạnh lạnh. Hắn đã nhận ra khác thường từ lần đầu tiên nữ tử này xuất hiện, chỉ là lần đầu tiên gặp mặt ngại vì không biết lẫn nhau nên cũng không vạch trần, không ngờ được chính là nàng lại không biết điều chỉ đường lung tung như vậy. Chuyện càng khiến người ta không tưởng tượng được, tuy là bọn họ lạc đường, nhưng cũng trời xui đất khiến đụng phải Tư Không Văn bắt cóc hai người bọn họ. Mới một mạch lên lút bám theo tiến vào Mạnh phủ, để cho bọn họ có lần gặp gỡ thứ hai này.

Nghĩ tới hai lần gặp gỡ này, bản thân Tư Không Thận cũng không phát hiện vậy mà lại cảm thấy nữ tử nói láo liên thiên này cực kỳ đáng yêu, khiến hắn càng thêm nghi ngờ gặp gỡ lần sau sẽ vào lúc nào. Về phần lần này, nếu nàng không muốn hắn đưa về nhà, Tư Không Thận cũng sẽ thức thời không đi xuống xem một chút tình huống Mộ Lam Yên như thế nào nữa, xoay người chột vịn khí bên phi thân xuống mái hiên, hệt như người không liên quan gì về khách sạn bọn họ ở.

Mộ Lam Yên không biết ngủ say bao lâu, trong mơ mơ màng màng ngửi mùi đàn hương quen thuộc bèn mở mắt.

Một cái giường bình thường mà xa lạ, trong phòng trang trí giản lược, chính là ký hiệu phù hợp trong khách sạn. Chính giữa gian phòng, ngay trên bàn để một lư hương kiểu dáng tuyệt đẹp, đàn hương lượn lờ bắt đầu bay ra từ nơi đó.

Đàn hương chia rất nhiều loại, thứ Ôn Uyển Như từng đốt chính là một loại thông thường ở Mộng Lý Hồi. Mà trước mắt, Mộ Lam Yên ngửi mùi quen thuộc này đã biết là thứ đồ cung đình hoặc là quan lại quyền quý dùng.

Chẳng lẽ là Tư Không Thận lại cứu nàng trở về?

Trong lòng Mộ Lam Yên có nghi ngờ này, rồi lại chống lại loại ý nghĩ này. Đang lúc do dự chần chừ, cánh cửa phòng mở ra từ ngoài vào trong.

Một nha hoàn chừng hai mươi tuổi đi tới từ bên ngoài, trên người mặc là tơ lụa thượng đẳng, vừa nhìn búi tóc đã nhận ra cũng không phải là tỷ nữ bình thường. Chỉ thấy sau khi nàng vào cửa, nghiêm mật đặt chậu rửa mặt bưng vào ở trên kệ bên cạnh. Sau khi lấy xuống khăn mặt phía trên nhúng ướt vắt khô, lại từ từ chậm rãi bước đi đến bên cạnh giường của Mộ Lam Yên.

Đang muốn lau mặt cho người nằm trên giường, ngẩng đầu nhìn lên thì đối diện đôi mắt Mộ Lam Yên nhìn mình chăm chăm. Trong lòng rất là kinh hoàng,

động tác trên tay dừng lại. Nhưng qua chốc lát thì lại lập tức khôi phục lại về mặt bình thường, nở nụ cười nói: "Cô nương tỉnh rồi."

"Người là?" Giọng Mộ Lam Yên khàn khàn hỏi.

"Nô tỳ tên gọi Tiểu Thúy, là tỳ nữ thiếp thân (theo bên cạnh) của phu nhân nhà chúng ta, tối hôm qua người rớt xuống từ trên mái hiên. Trùng hợp đúng lúc phu nhân ta đi qua, bèn cứu người trở về. Cô nương, người còn cảm thấy nơi nào có chút không khỏe? Để nô tỳ kêu đại phu đến khám cho người một chút." Tiểu Thúy hai câu ba lời cũng đã giải thích rõ ràng tất cả nghi ngờ trong lòng của Mộ Lam Yên. Trong lòng lại không khỏi cảm thán không biết ân nhân cứu mạng này là ai, có thể dạy dỗ ra hầu gái tâm tư kín đáo, có thể đối xử không sợ hãi như thế.

Tiểu Thúy ngoại trừ nhìn như trong lòng không có suy nghĩ chuyện gì lau chùi thân thể cho Mộ Lam Yên, nhưng ánh mắt cũng không buông lỏng chút nào quan sát Mộ Lam Yên tỉnh lại. Phu nhân thiện tâm, thấy nàng ta đáng thương bèn cứu về. Nhưng trong lòng Tiểu Thúy cũng ghi nhớ lời của lão gia lúc ra ngoài, tuyệt đối không thể để kẻ ác làm phu nhân bị thương nửa phần. Nhưng nếu giờ phút này Mộ Lam Yên có nửa phần ác ý, nàng cũng sẽ vứt nàng ta ra khỏi khách sạn không chút do dự.

Cũng may xuôi theo thời gian, không khí quỷ dị của gian phòng cũng không sinh ra điều rắc rối gì khác.

Vị phu nhân này người ngoài xưng hô là Mẫn phu nhân, chính là thê tử của Ngao Thập đương kim quan thừa Tông Nhân phủ. Tính tình ôn hòa thích làm việc thiện, cùng với tín Phật. Nghe nói vùng phụ cận Yên thành này có một chùa miếu khá là linh nghiệm, bèn dẫn tỳ nữ chạy tới nơi này. Mà Tiểu Thúy, chính là bà dặn dò tới chăm sóc Mộ Lam Yên.

Khi tất cả chuẩn bị xong xuôi, toàn thân Mộ Lam Yên gần như cũng cảm thấy hoạt bát hơn nhiều so lúc mới tỉnh lại. Chỉ là vườn bời được hiệu của Thực Cốt tán còn chưa qua đi, cho nên cả người vẫn là mềm yếu vô lực.

Tiểu Thúy thấy mặt nàng tiều tụy, gầy như khung cửi, trong lòng không khỏi có vẻ không đành lòng. Âm thầm thở dài một hơi cảm thấy Mộ Lam Yên nhất định là bị trong nhà ngược đãi, mới có thể nghĩ không ra nhảy xuống từ mái hiên như lời người trên đường tới hôm qua. Đồng tình liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên không còn hơi sức, bèn hỏi: "Cô nương, có lẽ là đói bụng lắm hả? Nếu không Tiểu Thúy thay người đi dọn đồ đầu bếp trong cửa tiệm này làm chút đồ tới?"

Mộ Lam Yên liếc mắt nhìn canh giờ ngoài cửa, mới biết đã là buổi trưa ngày hôm sau. Bụng hậu tri hậu giác không chịu thua kém kêu lên, lúng túng liếc mắt nhìn Tiểu Thúy, khuôn mặt nhỏ đỏ lên gật đầu một cái.

Tiểu Thúy cười nhạt một tiếng, liền xoay người đi ra ngoài.

Mộ Lam Yên thấy bên trong không còn người nào khác, trên mặt giả bộ nét mặt thư giãn xuống. Hồi tưởng chuyện xảy ra tối hôm qua, y hết một cơn ác mộng. Nhưng cái chết của Vương Mãng lại rõ ràng đánh vào lòng nàng.

Sau khi trở về, nàng nên bàn giao như thế nào với phụ thân của Vương Mãng. Sau khi Mã thị chết, phụ thân Vương Mãng cũng không có lòng dạ tái giá người khác, Vương Mãng này chính là trụ cột tinh thần duy nhất của hắn. Nhưng hôm nay.....

Nghỉ ngơi chốc lát, trên hành lang ngoài cửa phòng của Mộ Lam Yên, lại vang lên tiếng bước chân của tầm hai ba người. Sàn nhà bằng gỗ của khách sạn cũ kỹ phát ra tiếng cọt kẹt, Mộ Lam Yên đã ngồi dậy, cả người căng thẳng nắm chặt chân cổ gắng rụt lại vào bên trong. Ánh mắt nhìn chòng chọc vào cửa, không biết vì sao, nàng luôn cảm giác tiếng bước chân bên ngoài này, chính là nhắm về phía nàng.

"Phu nhân, ngài cẩn thận một chút. Chính là nơi này." Giọng nói của một đứa nha hoàn chợt vang lên, quả nhiên, trang@d#d##q#d@bubble người đến gần cửa phòng bèn nhận đúng cửa phòng Mộ Lam Yên, đi vào.

Dẫn đầu là một phụ nhân trang phục thanh nhã, mặc trường bào màu xanh lục, trên tay cầm một chuỗi tràng hạt (Phật châu) màu xám tro, búi tóc nhẹ nhàng, hơi thoa phấn trên mặt, không nhìn ra dấu vết thời gian lưu lại cho nàng. Mộ Lam Yên thần phục ở trong lòng, chắc hẳn vị này chính là Mẫn phu nhân mà Tiểu Thúy nhắc tới trước đó, quả nhiên là tiên nữ rất sống động, chắc hẳn lúc còn trẻ, nhất định là mỹ nhân bại hoại nghiêng nước nghiêng thành.

Sau khi Dung Thố vào cửa thấy bộ dáng Mộ Lam Yên ngu ngốc nhìn phu nhân mình, trong lòng bèn có chút không vui, nhanh hơn Mẫn phu nhân một bước chân chỉ vào Mộ Lam Yên liền nói rằng: "Loại nữ tử lỗ mãng thôn quê như người, nhìn thấy phu nhân nhà chúng ta còn không nhanh chóng tới đây kiến an (chào)!"

Mẫn phu nhân nghe nói, bèn đưa tay ngăn nàng ta lại: "Không ngại không ngại, thân thể cô nương bị thương, cứ ở trên giường được rồi!"

Dung Thố giống như Tiểu Thúy, đều là tỳ nữ thiếp thân mà Ngao Thập dặn dò chăm sóc Mẫn phu nhân. Thân phận tự nhiên cao hơn một chút so với hai người sau lưng Mẫn phu nhân. Hơn nữa, Mộ Lam Yên có thể cảm thấy từ trong ngôn hành cử chỉ của các nàng, hai cô nàng này nhất định cũng từng tập võ công. Có điều tính tình hai người chênh lệch quá nhiều, như là một người thích tĩnh, một người thích động.

Chỉ là chốc lát, Mẫn phu nhân cũng đã đi tới trước giường của Mộ Lam Yên. Vì không để cho Mẫn phu nhân khó xử, Mộ Lam Yên lại không muốn mất lễ nghi, bèn chui ra từ trong chăn ấm áp, quỳ gối trên đệm, thăm hỏi với Mẫn phu nhân.

"Đa tạ phu nhân cứu giúp, tiểu nữ cảm kích kính trọng."

"Mau mau đứng lên, bên ngoài lạnh." Mẫn phu nhân tiến lên đỡ Mộ Lam Yên dậy, bèn để nàng nằm sát vào chăn. Thấy nàng ngồi xong, lại nâng gối đầu đệm ở sau lưng Mộ Lam Yên, nắm góc chăn mới mở miệng: "Cô nương tên gọi là gì? Nhà ở đâu? Tại sao lại lăn xuống từ trên nóc nhà kia?"

Đây là người thứ hai Mộ Lam Yên, ngoại trừ mẫu thân nàng, dùng giọng quan tâm hỏi thăm nàng như vậy. Lập tức liền khiến lòng nàng sinh ra ảm áp, lần lượt trả lời: "Tiểu nữ gọi là Mộ Lam Yên, chính là người của thôn làng Mộ Lý Hồi xung quanh Yên thành. Về phần làm sao lăn xuống từ trên nóc nhà kia, ta cũng không nhớ rõ. Chắc là bởi vì ham chơi thôi!"

Tuy Mộ Lý Hồi này là một địa phương không để người ngoài biết được, nhưng đầu gì cũng coi như xung quanh Yên thành, cho nên Mộ Lam Yên cảm thấy mình trả lời không thẹn với lương tâm. Một đôi mắt trong veo nhìn Mẫn phu nhân, không giả được tí xíu vạch tội. Nhưng trong lúc nàng không lưu ý, trong mắt Mẫn phu nhân lóe lên vẻ bi thương, nhìn về mặt Mộ Lam Yên càng thêm mấy phần kích động, nắm tay Mộ Lam Yên lên bèn hỏi: "Vậy trong nhà ngươi lại còn có những người khác không?"

Có lẽ lúc này Mẫn phu nhân nắm có chút chặt, trong nháy mắt khiến Mộ Lam Yên cảm thấy có một chút gì đó không đúng. Chân chò chóc lát, vẫn là áp a áp ứng nói: "Già trẻ trong nhà cũng đã vì hạn hán lũ lụt chết ở cổ hương, ta là được thân thích dẫn tới huyện thành. Nhưng....."

"Nhưng mà cái gì?" Mẫn phu nhân khẩn thiết hỏi.

"Nhưng mà, thân thích chê ta quá mức phiền phức, cho nên đã vứt bỏ ta hai ba ngày rồi."

Mẫn phu nhân nghe xong, hít một hơi khí lạnh. Buông tay Mộ Lam Yên ra, lập tức liền cầm Phật châu lên bắt đầu nhắm kinh Phật. Trong ngày thường, bà đã không thể thấy bất kỳ chuyện bi thảm nào, lúc cứu Mộ Lam Yên lên, chỉ cho là đứa bé nhà nào gần đấy ra ngoài chơi, không cần thận bị thương, mang về chữa khỏi vết thương thì để cho nàng đi về nhà. Không ngờ vừa hỏi lại sẽ là kết quả như thế.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Hồi tưởng đã từng

Editor: trang bubble ^^

Mẫn phu nhân luôn mồm luôn miệng không ngừng niệm Phật châu niệm kinh Phật. Dung Thố đứng ở bên cạnh liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên lại cảm thấy xúi quẩy, bèn đi tới bên cạnh Mẫn phu nhân, cắt đứt sự "Chuộc tội" của phu nhân.

"Phu nhân, cô gái này số mạng bi thảm đến đâu cũng không liên quan với ngài, ngài cần gì phải áy náy trong lòng đối với nàng ta chứ."

Dứt lời, Mẫn phu nhân bèn dừng lại kinh văn trong miệng, ngẩng đầu lên nói với Dung Thố: "Dung Thố, vạn vật đều có linh tính, nghiệt duyên nghiệt duyên, nếu bản thân nàng trải qua chính là nghiệt, vậy gặp phải ta chính là duyên." Rồi sau đó lại quay đầu nhìn Mộ Lam Yên sắc mặt vàng vọt ngồi khoanh chân ở trên giường: "Tạm thời ngươi yên tâm ở chỗ này của ta, chỉ cần có Mẫn phu nhân ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho người khác tổn thương ngươi chút nào."

Mộ Lam Yên nghe nói, nhanh chóng gật đầu một cái. Trong lòng quan sát Mẫn phu nhân và tỳ nữ vẫn nói chuyện bên cạnh bà kia. Nghĩ thầm, thân phận của Tiểu Thúy chỉ sợ cũng như là Dung Thố này, nhưng làm sao một người tâm địa thiện lương khéo hiểu lòng người, mà một người khác lại là vô cùng đánh đá, không hề nhân từ như Mẫn phu nhân. Nghiêm nhiên giống như là người cầm tiền làm việc.

Tán gẫu với Mẫn phu nhân một lúc nữa, Tiểu Thúy đi trước sai người chuẩn bị thức ăn cũng bụng đói đi vào. Nhìn thấy phu nhân mình, đầu tiên là bái kiến một phen, mới đưa thức ăn đến gần.

"Phu nhân, đây là nô tỳ mới vừa lệnh đầu bếp trong tiệm chuẩn bị. Nô tỳ thấy đáng về vị cô nương này giống như là đói bụng rất lâu rồi."

Mẫn phu nhân thoả mãn mà gật gật đầu: "Ta giao Lam Yên cho ngươi chăm sóc, cũng yên tâm." Sau đó lại tiếp tục nhìn về phía Mộ Lam Yên, lại kéo tay Mộ Lam Yên lại: "Vừa nãy mới trở lại từ trong chùa miếu, ta cũng mệt mỏi. Lam Yên cô nương tạm thời nghỉ ngơi một chút, có chuyện gì dặn dò Tiểu Thúy đi làm là được rồi."

Thấy Mộ Lam Yên nghe lời đáp một tiếng, bèn đứng dậy chuẩn bị ra ngoài.

Bởi vì Mộ Lam Yên cảm thấy vị Mẫn phu nhân trước mắt này thật là thiện tâm, mình cũng rất là thích, vì vậy thấy đối phương muốn đi. Lại vội vã hơi đứng dậy, cúi đầu đưa tiễn: "Phu nhân đi thong thả."

Đúng lúc Mộ Lam Yên làm một lần như thế, áo lót đồ ngủ màu trắng vung ra, lộ ra vai đẹp của nàng. Một mảnh tron mềm sau lưng, lại có một dấu răng thật sâu. Thấy dấu vết lộ ra như thế, Mẫn phu nhân chợt ngây ngẩn, ngược lại sững sờ tại chỗ. Ánh mắt tan rã nhìn chăm chăm Mộ Lam Yên.

Tất cả mọi người ở đây nghi ngờ nhìn Mẫn phu nhân, nhưng lại không dám mở miệng chút nào. Tiểu Thúy thấy phu nhân không lay được, lại lo lắng Mộ Lam Yên vẫn nghiêng thân thể như vậy dễ dàng bị cảm. Đề giờ trong tay xuống, bèn tiến lên kêu mấy tiếng phu nhân, mới thức tỉnh đối phương.

"Phu nhân, ngài đây là thế nào?" Trong lòng Tiểu Thúy lo lắng hỏi, Dung Thố vẫn theo sát ở sau lưng Tiểu Thúy, gấp gáp quan sát biểu hiện trên mặt Mẫn phu nhân, không dám chậm trễ chút nào, chỉ sợ bởi vì mình bảo vệ không chu đáo, phu nhân đã xảy ra chuyện gì.

Qua nửa ngày, Mẫn phu nhân mới đi ra từ trong ánh mắt tan rã. Nhìn Mộ Lam Yên, đột ngột hỏi: "Cái vết sẹo sau vai của ngươi là ở đâu ra?" Phía trên dấu vết vừa nhìn liền biết không phải là hình thành vài năm gần đây, càng giống như là lúc còn rất nhỏ bị người cắn một cái lưu lại, từ từ lớn lên theo thân thể, vết thương này cũng càng ngày càng phát triển dị dạng.

Mộ Lam Yên ngoái đầu lại liếc nhìn vai phải của mình một phen, mới hoàn toàn tỉnh ngộ thất lễ mới vừa rồi. Lập tức kéo kéo quần áo xong, hoàn toàn là thái độ nhận sai cúi đầu: "Bẩm phu nhân, mấu thân của ta nói là bớt mang ra ngoài từ trong bụng."

Mộ Lam Yên tự nhận là nói láo liên thiên, nhưng câu này lại là thiên chân vạn xác (chính xác trăm phần trăm). Từ nhỏ Ôn Uyển Như đã nói với nàng như vậy, mặc dù một lần nàng cho rằng đây nhất định là lúc mình còn chưa ghi nhớ, đánh lộn lẫn với người bạn nhỏ trong thôn đó, chỉ là cắn có chút sâu, vài năm như vậy cũng vẫn chưa mất đi.

Ánh mắt Mẫn phu nhân vốn dấy lên kỳ vọng nghe Mộ Lam Yên nói như vậy, trong nháy mắt thì diêm quẹt chợt bị nước tưới tắt. Dừng lại thu hồi tâm mất, cười yếu ớt một phen, bèn ra ngoài.

Không bao lâu, gian phòng vốn náo nhiệt lại khôi phục bộ dáng quanh quẽ.

Sau khi Tiểu Thúy đưa Mẫn phu nhân đi, bèn quay trở lại gian phòng. Thời tiết hơi lạnh, lo lắng vẫn có gió thổi vào người bệnh, cho nên sau khi xoay người vào cửa, nhìn một phen bên ngoài không có gì khác thường, bèn đóng cánh cửa lại.

"Thời tiết cuối thu vẫn đúng lúc là mặt trời bé, nói trời mặt liền trời mặt. Ngày hôm qua còn là một ngày mưa dầm, thời tiết nóng rực, hôm nay mặt trời xuất hiện ngược lại là lạnh chút. Cô nương Lam Yên, ngươi còn cảm thấy lạnh?" Tiểu Thúy vừa tự chăm sóc tự nói chuyện, vừa gấp lên một chút món ăn đặt ở trên com từ trong giỏ bỏ lại ở trên bàn, bung lên trước mặt Lam Yên.

Mộ Lam Yên nhìn thức ăn sắc đẹp thay com, lập tức nhận lấy bát đĩa, liền không kịp chờ đợi ăn nhiều vài miếng.

"Ngươi ăn từ từ, ăn từ từ, không ai giành với ngươi." Tiểu Thúy chỉ sợ nàng ăn quá mau nghẹn, chuyển tới sau lưng Mộ Lam Yên, ở phía sau lưng nàng vuốt vuốt.

Lúc đó, Mộ Lam Yên mới phản ứng được sự thất lễ của mình. Có lẽ là đói quá lâu, đại não cũng theo số tuổi của thân thể này, không trở nên nhanh nhạy rồi. Nuốt xuống vài cái, mới nhìn mặt của Tiểu Thúy, mặt ngờ vực hỏi: "Vì sao Mẫn phu nhân này thật giống như có tâm sự?"

Tiểu Thúy nghe nói, thờ dài một cái: "Tâm sự của Mẫn phu nhân cũng không phải là chuyện mới mẽ giấu giấu giếm giếm gì ở trong phủ chúng ta. Phu nhân có một đứa con, nhưng từ nhỏ đã thất lạc với phu nhân. Sau đó mặc dù phu nhân lại sinh ra một bé gái, nhưng cả ngày không gỡ được khúc mắc này trong lòng. *d&d#l@q^d<.com> Đặc biệt là trong phủ tiểu thư ngày càng lớn lên, mỗi lần phu nhân thấy cũng sẽ đau lòng rơi lệ. Cho nên những năm này, cho dù phu nhân ở trong phủ, cũng không gặp mặt tiểu thư. Càng thêm nghe nói nơi nào có được cao tăng, thì đi nơi đó. Cầu nguyện có thể sớm ngày tìm được đại tiểu thư của phu nhân."

Trong miệng Mộ Lam Yên nhai thức ăn, đại não được cung cấp năng lượng, để bắt đầu nhanh chóng vận chuyển lên: "Vậy vì sao ngươi nói với ta những thứ này?"

"Cô nương Lam Yên, ngươi không nhìn ra sao? Phu nhân thật là ưa thích ngươi đấy!" Tiểu Thúy nói xong, mặt chân thành nhìn Mộ Lam Yên, giống như thấy nàng là ấu nữ lưu lạc năm xưa của phu nhân theo lời trong miệng kia.

Phu nhân tâm thiện, trong lòng Mộ Lam Yên tự nhiên biết. Cho nên phu nhân đối với nàng tốt như vậy, nàng đơn thuần cho rằng phu nhân đang làm chuyện tốt tích âm đức. Nhưng phẩm là gia đình phú quý có chút tiền dư giả đều thích làm bộ dạng này. Vì vậy vừa mới bắt đầu nàng cũng không nghĩ nhiều như vậy. Giờ phút này nghe Tiểu Thúy nói như thế, ngay com trong tay cũng ăn không vô rồi, một đôi mắt không thể tin được nhìn Tiểu Thúy.

Ăn xong com trưa, Mộ Lam Yên cảm thấy sức lực toàn thân cũng tăng lên không ít. Trừ bản thân thỉnh thoảng đưa hai tay ra hoạt động một chút ở trên giường, Tiểu Thúy cũng sẽ tiến lên thay nàng xoa bóp một hai cái. Mộ Lam Yên nhìn người hầu trước mặt tận chức tận trung như vậy, chớp mũi không khỏi đau xót, nhớ lại Tô Quý đời trước.

Tuy Tô Quý là nha hoàn thiếp thân do Tư Không Thận tìm đến cho nàng, nhưng bởi vì quan hệ của nàng và Tư Không Thận, Tô Quý đối với nàng quả nhiên là cẩn trọng không dám chậm trễ chút nào. Hơn nữa nha đầu kia rất thiện tâm, có món gì ăn ngon, đầu tiên đều là nghĩ tới Mộ Lam Yên, mọi chuyện chỉ cần có kẻ làm khó Mộ Lam Yên, nhắm vào là lúc ấy dừng cảm đứng ra, cho dù là lấy trứng chọi đá.

Mà ấn tượng cuối cùng của Mộ Lam Yên đối với nha đầu kia, chính là đời trước mười tháng hoài thai, một buổi sáng lúc sinh con, thấy nàng thật sự là rất đau khổ, bèn tìm đến Tư Không Thận trên chiến trường đao kiếm không có mất kia. Cuối cùng hai người bọn họ có gặp hay không nàng cũng không biết, chỉ là hồi tưởng xung đột vũ trang kia, không khí chiến trường tràn ngập khói thuốc súng, chỉ sợ cũng dữ dội nhiều lắm.

Mộ Lam Yên nghĩ tới, không nhịn được buông xuống đôi mắt khẽ thờ dài một cái. Tiểu Thúy đều tùy thời xem lời nói và sắc mặt ở đây, nắm bả vai Mộ Lam Yên, thấy bộ dáng nàng lần này, không nhịn được reu ghẹo nói: "Bộ dáng lần này của tiểu thư Lam Yên, có thể là trong lòng cũng có tâm sự hay không?"

Mộ Lam Yên nghe nói, nâng đầu lên. Bởi vì tâm tình mới vừa rồi, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt có chút xa lạ của Tiểu Thúy, lập tức bèn mất tự nhiên thu lại cánh tay của mình. Ánh mắt lóe lên: "A, không, không có việc gì."

Về mặt Tiểu Thúy vốn là lãnh lạnh đột nhiên xuất hiện một vực sâu, nhìn chăm chú vào Mộ Lam Yên cúi đầu, dừng lại chốc lát. Trên mặt không có cảm

xúc giống như là thăm dò gì đó trước mặt, rồi sau đó thấy đối phương vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, bèn cười đứng lên: "Sợ là tiểu thư Lam Yên nhớ nhà. Không bằng tiểu thư Lam Yên đi nghỉ ngơi một chút trước. Tiểu Thúy đi ra ngoài chuẩn bị chút sự vật."

Mộ Lam Yên thấy nàng muốn rời khỏi, cũng vừa vận hợp tâm ý của nàng. Vì vậy trên mặt miễn cưỡng treo lên nụ cười gắt đầu một cái với Tiểu Thúy không nói chuyện nữa, bèn đưa mắt nhìn nàng rời khỏi gian phòng của mình.

Thấy cánh cửa đóng lại lần nữa, cảm xúc đè nén đáy lòng rốt cuộc bộc phát ra.

Sau khi Tiểu Thúy đóng cửa lại cũng không lập tức rời đi, mà là nhẹ nhàng dựa vào ở cửa ra vào nghe âm thanh bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bái kiến mẫu thân 1

Editor: trang bubble

Sau khi Mẫn phu nhân trở lại phòng, cũng không lâu lắm liền buồn ngủ. Dung Thố phái các tỷ nữ tản ra, bảo các nàng đi phòng bếp chuẩn bị canh tổ yến tẩm bổ khi phu nhân tỉnh lại muốn uống. Chỉ giữ lại hai gã sai vặt đứng ở cửa phu nhân, lệnh bọn họ có bất kỳ chuyện gì thì lập tức thông báo nàng. Mà trong lòng nàng lại còn nghĩ về cô gái phu nhân cứu trở về, có chút bận tâm đi tới gian phòng Mộ Lam Yên.

Chính là sắp đi đến phòng, trùng hợp đụng phải Tiểu Thúy ra ngoài, thấy bộ dáng đối phương lên lút nghe trộm, vội vã đi lên phía trước nhỏ giọng kêu lên một tiếng.

Vốn là có tật giật mình, Tiểu Thúy bị Dung Thố hù dọa như vậy. Trong nháy mắt, máu trên mặt rút đi một nửa, gương mặt trắng xanh hung hăng trợn mắt nhìn Dung Thố một phen, khiến Dung Thố mất ngôn ngữ trong nháy mắt. Tiểu Thúy tiện đà kề sát người vào nghe một hồi bên trong vẫn là tiếng khóc lóc khe khẽ không thay đổi, bèn lập tức kéo Dung Thố đến một chỗ không người: "Nha đầu chết tiết người đó, sao xuất hiện đột nhiên như vậy, làm ta sợ muốn chết!"

Tuy rằng có lúc tính tình Dung Thố có vẻ hơi ngay thẳng, nhưng mà ở trước mặt Tiểu Thúy vẫn tương đối khéo léo, nhìn chằm chằm đôi mắt của Tiểu Thúy không biết có chuyện gì xảy ra kia: "Ta chỉ là cảm thấy cô gái này có chút kỳ quái, cho nên tới xem một chút. Thấy người lên lút ở cửa phòng người ta, tự nhiên cho là người phát hiện ra gì đó, cho nên bèn tới đây kêu người một tiếng. Nay Thúy tỷ tỷ, người có phát hiện ra được cái gì?"

Tiểu Thúy xoay người, suy nghĩ một phen, mới tiếp tục mở miệng: "Ừ, ta cũng cảm thấy cô nương Lam Yên này dường như không đơn giản. Mới vừa rồi, ta vẫn ở lại bên trong phòng của nàng, quan sát nàng. Nói với nàng một chút chuyện của phu nhân chúng ta, về mặt có chút chất phát, không giống như là nhắm về phía phu nhân mà đến."

"Vậy người nói không đơn giản là chỉ cái gì?"

"Mới vừa rồi không biết nói cái gì, nàng đột nhiên có tâm sự, mà lại hỏi thì cũng không cho ta gần người rồi. Không biết là bởi vì lúc trước nói song thân (cha mẹ) qua đời là có chút đau khổ, hay là bởi vì nguyên nhân gì khác."

"Ta thấy là nàng có tật giật mình! Nói gì không cẩn thận rơi xuống mái hiên, rõ ràng là nói láo, trên người nàng bị chính là nội thương, tại sao trên quần áo lại xuất hiện vết máu?"

Vấn đề của Dung Thố, Tiểu Thúy lập tức tịt ngôn ngữ. Nàng cũng không phải là không để ý đến những chi tiết này, chẳng qua là chỉ cần không tổn thương đối với phu nhân, nàng có thể lựa chọn không thấy giống với phu nhân.

Trong lòng Dung Thố vẫn không xóa được thành kiến đối với Mộ Lam Yên. Lần này nàng tới chính là muốn dùng ép hỏi, khiến Mộ Lam Yên nói ra mục đích đến gần phu nhân nhà các nàng. Thứ hai, nàng cũng cảm thấy, từ lúc phu nhân thấy Mộ Lam Yên trong phòng này, giống như biến thành người khác vậy, không phải đặc biệt vui vẻ, chính là đặc biệt đau khổ.

Lúc trước còn chưa gặp Mộ Lam Yên thì nàng chỉ nghe nói phương trượng trong chùa miếu kia nói với phu nhân nhà mình, nữ nhi gần trong gang tấc. Phu nhân nghe nói, trên mặt rốt cuộc lộ ra nụ cười đã lâu không thấy, cáo biệt phương trượng, bèn vội vã chạy về gặp cô nương này. Nhưng lại cô tình, để cho lúc nàng trở về, nhìn thấy phương trượng này và Nhị hoàng tử điện hạ Tư Không Văn thương lượng, khiến nàng luôn có một ý nghĩ lo lắng bất đầu quanh quẩn từ đáy lòng.

Đặc biệt là sau khi thấy Mộ Lam Yên tỉnh lại!

Tiểu Thúy thấy Dung Thố có tư thế muốn xông lên đi tìm Mộ Lam Yên, vội vã ngăn cản đường đi của nàng: "Người đây là muốn làm gì?"

"Ta muốn tìm Lam Yên cô nương này hỏi rõ ràng một chút, cuối cùng có dụng ý gì!"

"Hồ đồ! Coi như Lam Yên cô nương này thật sự lại có bất kỳ ý đồ gì đối với phu nhân nhà chúng ta, ngươi làm như vậy chẳng phải là đã thảo kinh xà (đánh cô động rắn, bứt dây động rừng)! Chẳng bằng, nàng ở ngoài sáng, chúng ta ở trong tối, xem thật kỹ nàng tính toán điều gì, tránh cho phu nhân đang vui vẻ, bị ngươi âm ỉ như vậy, không bắt ra được tiểu nhân, phu nhân nổi giận, phạt ngươi là nhỏ, bị lão gia biết, phát sinh hậu quả ngươi chịu không nổi!"

Dung Thố nhìn gương mặt Tiểu Thúy nói cực kỳ nghiêm túc, thì lập tức không đúng mực. Trong lòng cân nhắc nhiều lần mấy câu nói đó, nàng biết đầu óc mình thăng thần, suy nghĩ vừa ra là dốc cả ra, không có Tiểu Thúy ở phía trước, xem như chịu không ít khổ. Sau đó đi theo Tiểu Thúy, vị tỷ tỷ này ngoài sáng và trong tối giúp mình không ít, cho nên Dung Thố dĩ nhiên là nghe lọt lời của nàng.

Ở trong phòng, Mộ Lam Yên chỉ lo bản thân đắm chìm trong trong hồi ức, dĩ nhiên là không biết ngoài cửa lại xảy ra những việc này, mơ mơ màng màng tỉnh dậy, đã lại là sắp tối rồi!

"Chuẩn bị nhanh lên một chút, quần áo của phu nhân làm xong chưa?"

"Các ngươi vẫn còn đang sững sờ cái gì, đợi lát nữa Nhị hoàng tử điện hạ tới đây, chờ bị phạt sao?"

"Dung Thố, ngươi đến gian phòng của phu nhân xem một chút chuẩn bị thế nào rồi!"

Ngoài cửa, mấy tiếng ồn ào của vị tỷ nữ đánh thức nàng từ trong cơn ác mộng.

Đột nhiên mở mắt, miệng to hít thở không khí mới mẻ, ánh mắt dò dẫm nhìn chằm chằm phía trên giường, kéo dài một lúc lâu, mới xem như tìm về suy nghĩ của mình.

Cánh cửa cọt kẹt một tiếng bị mở ra lần nữa, Tiểu Thúy cầm một bộ quần áo, vẻ mặt hốt hoảng đi vào, chợt thấy Mộ Lam Yên đã sớm tỉnh lại trên giường, thì lập tức như thỏ phào nhẹ nhõm, tăng tốc đến gần: "Lam Yên cô nương, ngươi thật là tốt cuộc cũng tỉnh rồi. Lúc này, ta tới tới lui lui vào xem nhiều lần, ngươi ngủ rất sâu, cũng ngại gọi ngươi."

Tiểu Thúy dứt lời, một bộ đồ thiếu nữ trắng mịn đã xếp lại ở trên giường nàng. Bộ quần áo lúc tới của nàng là quần áo đàn ông, hơn nữa dính rất nhiều vết máu, dĩ nhiên là không mặc được. Chỉ là nàng không hiểu vì sao đột nhiên nôn nóng vội vã muốn nàng thức dậy.

"Lúc này, ta nghe thấy các ngươi ở ngoài cửa nói nhị hoàng tử điện hạ....."

Tiểu Thúy từ từ đỡ nàng dậy: "Chuyện này nói rất dài dòng, Lam Yên cô nương, trước tiên ngươi tạm thời dậy mặc quần áo, đợi ta từ từ nói cho ngươi biết được không."

Thời gian một khắc đồng hồ, Tiểu Thúy đơn giản rõ ràng nói đại khái.

Tư Không Vân và phu quân Ngao Tháp của Mẫn phu nhân có thể nói là anh em kết nghĩa trên triều chính. Trang ## bubble Mặc dù Mộ Lam Yên cũng không hiểu quan hệ như bọn họ ở cái nhìn của thánh thượng đương triều có tồn tại ý đồ lập bè kết phái hay không? Nhưng vừa nghe nói Ngao Tháp này cũng chỉ là một chính tam phẩm phủ thừa Tông Nhân, coi như Tư Không Vân muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, chỉ sợ cũng là công dụng không lớn.

Mộ Lam Yên im lặng không lên tiếng mặc cho đối phương thay mình cởi ra mặc vào quần áo. Trong đầu lại đột nhiên dâng lên một thoáng nghi ngờ, còn nhớ rõ hai ngày trước lúc bị Lâm Khỏa kia bắt cóc, tình cờ nghe hần từng nói nhị hoàng tử này đã sớm trở về Biện Kinh, vì sao giờ phút này lại đột nhiên xuất hiện ở trong khách sạn?

Trừ phi Tư Không Vân vốn che giấu hành tung của mình, hoàn toàn không có ý trọng dụng đối với Lâm Khỏa.

Lâm Khỏa đáng thương, trước khi chết còn nghĩ về nhị hoàng tử của hần, có thể dẫn dắt hần thăng chức rất nhanh!

Không bao lâu, Mộ Lam Yên đã thấy được bản thân là cả người trang phục thực nữ trước gương đồng ở trong phòng nàng. Tiểu Thúy thay nàng thoa chút phấn trên mặt, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn lúc đầu thoát nhìn hơi vàng vọt, thay đổi thêm chút tinh thần.

Theo bản năng, Mộ Lam Yên đưa tay vuốt gò má của mình, sững sờ nhìn chằm chằm mình trong gương đồng một lúc lâu.

"Vốn lúc Lam Yên cô nương giả trang quần áo đàn ông cả người, chúng ta đã cảm thấy cô nương nhất định là một mỹ nhân bại hoại. Không ngờ hơi hóa trang một chút, lại có thể khuynh thành đến bộ dáng này." Tiểu Thúy đứng ở sau lưng Mộ Lam Yên, đặc ý nhìn Mộ Lam Yên trong gương, nghiêm nhiên như nhìn tác phẩm mình điêu khắc tỉ mỉ thành công.

Mộ Lam Yên nhìn bộ dáng của mình đã lâu không thấy, trong lòng đột nhiên cảm thấy đau xót. Nếu dung mạo của nàng giống như vậy, có lẽ cũng không có kết cục bi thương của đời trước. Cho nên đưa tay cầm lên khăn mặt ướt nhẹ đặt ở bên cạnh, vừa lau phấn trên mặt, vừa lên tiếng nói: "Nhị hoàng tử là tôi nói từ biệt với phu nhân. Ta vốn là một cô gái hương đã được phu nhân tạm thời cứu lên, cần gì ăn mặc diễm lệ như thế, làm phiền bọn họ thật là không tốt."

Tiểu Thúy vốn định ngăn cản, không biết sao chẳng nhanh tay như Mộ Lam Yên, nhìn vẻ mặt trang điểm đã lau đi một nửa trong gương đồng, thì lập tức cũng không nói nữa.

Chuẩn bị tốt tất cả, Mộ Lam Yên cuối cùng nhìn lại mình trong gương đồng một cái, hài lòng đi theo Tiểu Thúy ra ngoài phòng, đi tới đại sảnh khách sạn cùng Mẫn phu nhân chờ nhị hoàng tử đến.

Bên trong, đại sảnh khách sạn lẽ ra nên bày đầy bàn ghế, tiếp đãi khách. Bởi vì Mẫn phu nhân đặt bao hết, bàn ghế bốn phía đã sớm rút đi toàn bộ, thay vào đó là hai ghế chủ đặt ở dưới hoành phi đại sảnh, hai bên đặt vài cái ghế bên và bàn trà, hệt như đại sảnh nhà bình thường.

Cả người Mẫn phu nhân trang phục duyên dáng sang trọng đứng ở phía trước nhất đám người, trên đầu quần lại là một hình phức tạp. Trên mặt thoa một chút phấn, thoạt nhìn còn có bộ dáng phu nhân dinh quan so với buổi trưa, có điều chuối Phật châu chưa từng rời tay và đôi mắt trong trẻo lạnh lùng kia chưa từng thay đổi. Phía sau là một loạt người theo bà đi ra ngoài, bao gồm ông chủ khách sạn này, cũng cùng đứng với mọi người, cúi đầu, không dám lười biếng chút nào.

Ngoài cửa, lại là hai hàng Ngự Lâm quân thường phục huấn luyện nghiêm chỉnh, mặt không có cảm xúc mắt nhìn phía trước, thật giống như một cây cọc gỗ không có cảm tình. Góc độ đứng thành đường cong, cuối cùng vừa vịn bị cánh cổng kia chặn lại.

"Tới rồi." Mẫn phu nhân nghe thấy âm thanh sau lưng, xoay người liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên cả người trang phục trắng mịn, nhếch miệng lên mỉm cười, rất là hài lòng bộ dáng này của nàng.

Mộ Lam Yên ngẩng đầu lên, thu hồi cánh tay được Tiểu Thúy diu, thỉnh an với Mẫn phu nhân: "Mẫn phu nhân, để cho ngời chờ lâu."

"Không ngại, nhị hoàng tử điện hạ còn chưa tới đây."

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Bái kiến mẫu thân 2

Editor: trang bubble ^^

Lời Mẫn phu nhân mới vừa rơi xuống, ngoài cửa đã truyền đến một đợt tiếng cười to sang sảng.

Tư Không Vân mặc một bộ trường bào thuần màu trắng, cổ áo thêu một cặp hoa văn rồng dài màu bạc, khéo léo tuyệt vời tinh mỹ tuyệt luân. Trong tay phe phẩy một cái quạt giấy, rộng rãi sải bước đi tới trước mặt mọi người. Trên mặt biểu hiện sáng láng hỏi thăm một phen mọi người bên trong phòng, mới đưa ánh mắt dừng lại ở trên người Mẫn phu nhân đã sớm nhìn chăm chú vào hân.

"Quả nhiên là để Mẫn phu nhân đợi lâu!" Tư Không Vân thu hồi quạt giấy, tiến lên chấp tay trước ngực kèm theo thi lễ.

Mộ Lam Yên nâng đầu lên, quan sát chỉ có thể thấy mặt bên của Tư Không Vân. Một đời trước, nàng và hân chưa từng gặp mặt, nhận thức đối với người trước mắt này cũng chỉ vờn vờn ở là một kẻ ngu ngốc cuồng vọng tự đại trong miệng Tư Không Thận. Đời này, mặc dù gặp qua một lần ở trên núi, nhưng chỉ là nhìn bóng lưng xa xa, không thể tính. Mà trước mắt, trừ lông mày có mấy phần giống nhau với Tư Không Thận kia, cái khác thật đúng là không nhìn ra có gì không giống với người thường ở bản xứ.

Nghĩ đến đây, Mộ Lam Yên vừa nghĩ tới Tư Không Thận, liền lắc lắc đầu ở trong lòng, kiên quyết tự nói với mình tuyệt đối không thể nghĩ!

Tư Không Vân đứng ở cửa quấy rầy Mẫn phu nhân một hồi, cảm giác đột nhiên không biết nơi đó có một đôi ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm. Lúc ngẩng đầu lên, lại vui mừng phát hiện một mỹ nhân môi hồng răng trắng đứng phía sau Mẫn phu nhân, không khỏi dừng lại thêm vài phần. Để cho hân cảm thấy thú vị chính là, bệ béo mập này nhìn thấy ánh mắt của hân lại xấu hổ cúi đầu xuống.

Sở dĩ Tư Không Vân lại xuất hiện ở địa phương này, vẫn là bởi vì quan hệ với Ngao Tháp, phu quân của Mẫn phu nhân. Lúc hai người ở kinh đô đã thường xuyên đi lại, Ngao Tháp chính là xuất thân võ phu, Tư Không Vân lại không phải là một người yêu thích đọc sách, cho nên hai người này tuổi tác cách xa nhau, lại thường ở chung một chỗ thảo luận binh pháp vũ khí.

Lòng của Mộ Lam Yên vẫn còn sợ hãi len lén nghiêng mắt quan sát thái độ của Tư Không Vân, mới vừa rồi khi nàng sừng sốt, bỗng nhiên phát hiện Tư Không Vân vậy mà cũng đang nhìn nàng. Trong nháy mắt ánh mắt giao nhau trên không trung, dọa nàng mồ hôi lạnh toàn thân, chỉ sợ đối phương nhớ tới chuyện trên núi. Cũng may giờ phút này, Tư Không Vân vẫn là tán gẫu với Mẫn phu nhân.

Vốn Tư Không Vân chính là tới nói từ biệt với Mẫn phu nhân. Chưa nói mấy câu, Tư Không Vân lại giống như nhớ ra cái gì đó đột nhiên nói rằng: "Nghe nói sáng sớm hôm nay Mẫn phu nhân đi Tự Miếu có chút thu hoạch, lại là sự thật?"

Mẫn phu nhân che miệng cười đặc biệt vui vẻ: "Chính phải, hôm nay ta vốn là ôm thử một chút mục đích đi trong chùa cầu xin một thẻ xăm. Ai ngờ phương trượng nói với ta, đó là một cái xăm thượng thượng, nói chuyện trong lòng ta nghĩ, nhất định có thể trở thành sự thật!"

Trên mặt Tư Không Vân lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: "Chẳng lẽ là đại tiểu thư mà phu nhân một mực tìm đã kiếm được rồi?"

Mẫn phu nhân lại lắc đầu một cái: "Cũng không phải, nhưng ta cảm thấy cũng nhanh thôi!"

Trong đại sảnh hai người một xướng một họa, giống như lời kịch qua lại tốt lắm. Tư Không Vân đột nhiên làm bộ hiểu rõ cười một cái, lắc lắc quạt giấy trong tay, lại nhìn tới người trong đại sảnh, giống như đang tìm người nào, nhìn một vòng rồi lại thu hồi mắt: "Hôm nay, ta còn nghe nói chỗ Mẫn phu nhân thêm một người, không biết người mà ta chưa từng thấy qua này có phải là thượng thượng xăm mà ngài cầu được không?"

Lúc này, Mẫn phu nhân mới nhớ tới còn chưa có chính thức giới thiệu người nào đó, lập tức bèn đưa tay vẫy vẫy Mộ Lam Yên đứng ở bên cạnh một cái, mở miệng nói: "Nhị hoàng tử điện hạ quả nhiên là tin tức linh thông, Lam Yên cô nương, người đi ra ngoài một chút đi!"

Mặc dù Mộ Lam Yên rất không muốn đi lên, nhưng người ta đã gọi, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi lên.

Tư Không Vân nhìn Mộ Lam Yên bị đổi tên, trong con mắt sắc lóe lên vẻ không rõ, nhưng thoáng qua chốc lát lại khôi phục như thường. Gật đầu mỉm cười đáp lại Mộ Lam Yên cúi chào, rồi sau đó lại hỏi: "Trừ Lam Yên cô nương này, cũng không có những người khác sao?"

Bắt đầu từ khi nhìn thấy Mộ Lam Yên, Tư Không Vân vẫn cho rằng nàng chỉ là tỷ nữ mà Mẫn phu nhân mới thu vào, giờ phút này nhìn xuất hiện ở bên cạnh hẳn khiến cho hắn có chút giật mình.

Mẫn phu nhân cười nhạt một tiếng, chỉ là đáp lại cũng không còn những người khác.

Tư Không Vân cúi đầu suy ngẫm một phen, rồi lại cười nói: "Mẫn phu nhân quả nhiên là hồ đồ rồi!"

Nói thế, tất cả mọi người tại chỗ cũng có chút mông lung không hiểu, ai cũng không biết trong bụng nhị hoàng tử này đánh nghĩ bí ẩn gì. Trong mắt Mẫn phu nhân chứa không hiểu: "Nhị hoàng tử điện hạ nói thế giải thích thế nào?"

Tư Không Vân lại nhắm vào Mộ Lam Yên: "Mới vừa người còn nói với ta, hôm nay người cầu xin một cái thượng thượng xăm, phương trượng nói tâm nguyện của người sắp thực hiện được. Trước mắt, ta thoát nhìn tuổi của Lam Yên cô nương này cũng như cô nương mà người thất lạc. Sâu xa bên trong sợ là ông trời đặc biệt đưa nữ nhi của người về đến bên cạnh của người đấy, ha ha ha ~"

Mẫn phu nhân tin Phật, Tư Không Vân nói như vậy, nàng tự nhiên là nửa tin nửa ngờ. Hơn nữa, từ khoảnh khắc nhìn thấy Mộ Lam Yên kia, nàng lại cảm thấy là mình thật sự thích cô nương này.

Chỉ là trong lòng Mộ Lam Yên lại đang kêu khổ, nàng còn lâu mới hiếm lạ nhận thân đoàn viên nửa đường nhảy ra này. Nhưng trên mặt lại vẫn là phải giả bộ mỉm cười, một đôi mắt trong suốt nhìn hai người trước mắt.

Tư Không Vân đột nhiên đứng dậy, trước sau hỏi dò Mẫn phu nhân và Mộ Lam Yên nhiều lần, rồi sau đó lại hệt như đi đến một quyết định rất lớn, hỏi: "Vị cô nương này, sao người lại xuất hiện ở nơi này?"

"Bị bệnh tha hương, được Mẫn phu nhân cứu được."

"Vậy trong nhà người có thể còn có người thân?"

Mộ Lam Yên dừng một chút, vẫn là lắc lắc đầu.

Tư Không Vân cười lên ha ha nói với Mẫn phu nhân: "Mẫn phu nhân, đây không phải là trời ban cho lương duyên sao. Ta thấy, bản thân ta cũng phải về, chẳng trước khi trở về ta làm một chuyện tốt, thay các người nhận việc mẹ con thân thiết này, như thế nào?"

Mẫn phu nhân hơi có chần chờ quan sát một phen Mộ Lam Yên không nhìn ra bất kỳ biểu hiện gì: "Chuyện này..... Tuy là ta rất ưa thích Lam Yên cô nương, trang ## bubble nhưng....."

Nhưng không biết là Lam Yên cô nương có ý nguyện này hay không? Mặc dù Mẫn phu nhân không có nói ra khỏi miệng những lời này, nhưng Mộ Lam Yên vẫn nghe ra được. Mẫn phu nhân tâm thiện, cứu người là không giả, nhưng Mộ Lam Yên thật sự chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có tiết mục nhận mẹ.

Do do dự dự dĩ nhiên không phải tính tình của Mộ Lam Yên, dầu gì Tư Không Vân cũng là hoàng tử đương triều, hắn mở miệng, cũng không có hơi thẩm ý tứ của người khác. Mộ Lam Yên phịch một tiếng đã quỳ gối trước mặt Mẫn phu nhân.

Nếu không thể phản kháng, vậy cũng chỉ có thể hờ hờ tiếp nhận.

Trong ánh mắt Mẫn phu nhân kèm theo kinh ngạc và mừng rỡ nhìn Mộ Lam Yên dập đầu ba cái với mình, hô một tiếng mẹ. Một ngày hôm nay, trái tim đều không thể an phận rốt cuộc ổn định rồi.

Con gái thất lạc mười sáu năm, thật ra thì nàng đã sớm nán lòng thoái chí. Mộ Lam Yên xuất hiện, chính là thuốc tốt an ủi ưu thương nhiều năm qua của nàng. Tư Không Vân thấy hình ảnh tất cả đều vui vẻ trước mắt, trong lòng cũng là thở phào nhẹ nhõm. Cũng may trước khi đi, hắn cũng thay Ngao huynh của hắn làm một chuyện tốt.

Ra khỏi cửa khách sạn, Tư Không Vân cười lên ngửa đã sớm chuẩn bị xong bèn nhanh chóng đi mất.

Tòa miếu nhỏ Yến thành này, rốt cuộc tiễn đi một đại thần.

Buổi tối hôm đó, Mộ Lam Yên xoay chuyển trần trọc suy nghĩ hết cả đêm, mới nghĩ rõ ràng chuyện trước mắt sợ rằng muốn đổi ý là không thể nào, chỉ có thể gián tiếp lựa ý hòa theo Mẫn phu nhân, đi một bước xem một bước. Dù sao Mẫn phu nhân này đối với nàng vẫn là ý tốt, buổi tối ngày đầu tiên

nhận khuê nữ là nàng chính là ban thường rất nhiều thứ.

Người chuyển sống, cây chuyển chết, luôn có biện pháp trở lại Mộng Lý Hối!

Sáng sớm hôm sau, sáng sớm gà trống gáy mới vừa ngừng lại một đợt, Mộ Lam Yên đã thức tỉnh ở trong mơ mơ màng màng. Trên người đắp là chăn tơ tằm mà Mẫn phu nhân ban thường tối ngày hôm qua, vật này cũng là rất hiếm có trong ngày thường, nhẹ như lông hồng lại ấm thân tâm người, có tác dụng nghỉ ngơi điều dưỡng cực lớn đối với người nghỉ ngơi không tốt.

Mộ Lam Yên tự biết bây giờ vẫn còn rất sớm, hơn nữa được hiệu thực cốt tán trên người cũng đã rút đi xấp xỉ rồi. Cho nên không chờ Tiểu Thúy đến phục vụ nàng rửa mặt trước, bèn tự mình hơi sửa sang một chút rồi đi ra ngoài.

Đây là lần đầu cơ thể và đầu óc nàng vui thích quan sát cảnh xấu chung quanh từ khi vào ở khách sạn tới nay như thế.

Chỗ các nàng ở là lầu hai, gian phòng gần cửa sổ một mặt sát đường, chỉ cần đẩy cửa sổ ra là được thấy đường phố vô cùng náo nhiệt. Mà một mặt cửa khác, đi ra ngoài là có thể nhìn thấy một cái sân khổng lồ, bên trong chậu bồn trồng không ít thực vật.

Dọc theo cầu thang đi tới tầng dưới cùng, chạm mặt có thể thấy được là quầy của ông chủ, giờ phút này chéch bên trong quầy và rìa ngoài quầy có hai nam tử đang đẩy hàng hái nói một chút chuyện xưa nghe nói lúc ra chợ sáng hôm nay.

Mộ Lam Yên vốn là không quan tâm bọn họ đang nói cái gì, cho đến khi nghe hai người nói đến này Mạnh phủ ở thành Tây.

"Người nghe nói sao? Lão gia của Mạnh phủ và đôi con gái con rể của hắn đều đã chết rất thảm!" Trong đó, người rìa ngoài quầy kia uống một hớp trà trước mặt, bộ dáng đắc lòng nói chuyện vui tin lạ.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nói rõ sự thật

Editor: trang bubble ^^

Sau khi ông chủ ở quầy nghe nói vậy, khoe miệng cũng là lộ ra nụ cười sớm biết như thế: "Cái đó à, đã sớm nghe nói rồi. Hơn nữa ta còn nghe nói, đều là chết bất đắc kỳ tử trong một đêm, có người nói là mưu sát, có người nói là đêm hôm đó ăn thứ gì đó có độc. Dù sao mới phát sinh chưa đến hai ngày, đủ loại tin đồn bay đầy trời. Chúng ta cũng chỉ có thể xem như nghe nghe xong câu chuyện rồi thôi!"

Người ngoài rìa quầy khẽ than một hồi, thật giống như cảm thấy tiếc hận vì chuyện này.

Mộ Lam Yên khẽ kháng đến gần, đi tới phía ông chủ, nam tử kia hệt như mới đột nhiên nhìn thấy nàng, đứng dậy thăm hỏi: "A, tiểu thư ngài đã dậy rồi. Sớm như vậy đi xuống là có dặn dò gì sao?"

Bởi vì khách điểm này bị Mẫn phu nhân bao cả rồi, cho nên công việc trong ngày thường của ông chủ chính là chăm sóc đoàn người Mẫn phu nhân, nhưng hệ là chuyện lớn nhỏ chỉ cần dùng đến hắn, ông chủ và người làm nơi này sẽ làm tất cả.

Mà Mộ Lam Yên vẫn là lần đầu tiên tự mình một người đi tới lầu cuối, dĩ nhiên là lạ mặt đối với ông chủ, ông chủ lại rất quen thuộc đối với nàng. Nhìn thấy nhị hoàng tử khâm điểm tối ngày hôm qua, đã hiểu thân phận cô gái trước mắt không phải bình thường.

Mộ Lam Yên mỉm cười cúi đầu coi như là làm cái chào, tiếp theo hỏi: "Mới vừa rồi, ta nghe thấy hai người các người nói đến Mạnh gia thành Tây kia, có thể lại nói với ta một lần hay không?"

Chủ quán và nam nhân ngoài rìa quầy hai mặt nhìn nhau một cái, mới rù rì nói cả sự kiện. Khi Mộ Lam Yên nghe xong những chuyện mà bọn họ biết kia, Tiểu Thúy và Dung Thổ dậy sớm đi ra ngoài lại trùng hợp đi vào cửa.

Thấy Mộ Lam Yên đứng ở trước quầy nói chuyện với hai đấng mày râu rất là kinh ngạc, rồi rít tiến lên một bước buông vật trong tay xuống, hỏi: "Lam Yên cô nương, à không phải. Nhị tiểu thư, sáng sớm sao ngài chạy đến dưới lầu rồi? Nơi này gió lớn, dễ cảm lạnh!"

Mộ Lam Yên ngoái đầu nhìn lại quan sát một phen đồ mà hai người họ mua về: "Các người vẫn gọi ta là Lam Yên cô nương đi. Gọi ta là nhị tiểu thư, ta thật đúng là có chút không quen."

Tiểu Thúy lấy xuống áo khoác trên người vốn là dùng ra cửa chống lạnh, tiến lên khoác ở trên người Mộ Lam Yên: "Từ lúc hôm qua, nhị hoàng tử điện hạ chính miệng nói ra quan hệ của người và phu nhân, vậy người chính là nhị tiểu thư của chúng ta, chúng ta nào dám rối loạn thân phận. Tiểu thư, người cũng đừng làm khó chúng ta mới phải."

Khi Tiểu Thúy nói xong lời, chỗ hờ của áo khoác cũng đã bị khép xong, Mộ Lam Yên cười yếu ớt cũng không nói gì. Nhìn áo khoác vô cùng ấm áp trên

người, lúc này lại thật sự chuyển đến đồ hai người họ cảm về: "Các người đây là....."

"Nhị hoàng tử điện hạ đã hồi kinh rồi, phu nhân cũng tìm được tiểu thư. Hơn nữa nghe nói gần đây Yên Thành này cũng không phải thái bình lắm, thành Tây có một gia đình chết bất đắc kỳ tử cả nhà, chỉ để lại một vài hầu gái người làm. Cho nên ta và Dung Thổ dự định, hôm nay dọn dẹp một ít đồ vật, bèn chuẩn bị lên đường hồi kinh. Tránh cho lão gia lo lắng."

"Vây ta....." Mộ Lam Yên ý chỉ mình nên đi nơi nào. Mặc dù nàng bởi vì mình nói láo vô căn cứ mà nhiều thêm một mẫu thân gia tài bạc vạn, nhưng nàng còn tưởng là thật chưa bao giờ có ý định theo lão nhân gia nàng hồi kinh trải qua cuộc sống an nhàn, dù sao Mộ Lý Hồi kia có cha ruột mẹ ruột của nàng chờ nàng trở về!

Tiểu Thúy tất nhiên hiểu Mộ Lam Yên cũng không phải cái loại cô gái mà cho nàng cuộc sống hạnh phúc thì nàng nhất định sẽ vui mừng nở hoa kia, cho nên trong lời nói dừng lại nửa phần để cho nàng suy nghĩ. Nhưng không ngờ Dung Thổ giành trước nàng một bước nói: "Tiểu thư dĩ nhiên là đi theo phu nhân cùng nhau hồi kinh rồi! Nếu không, đoán chừng phu nhân cũng sẽ không trở về!"

Dung Thổ nói xong, Tiểu Thúy chính là một ánh mắt hung dữ nhìn tới, bảo nàng ta đã có thể cảm miệng.

Mộ Lam Yên liếc mắt nhìn hai người trước mặt, cũng không có lòng hỏi kỹ tiếp nữa, chỉ quay đầu lại hỏi tường những lời mà chủ quán và nam tử kia nói mới vừa rồi. Lâm Khỏa chết thế nào, trong lòng nàng lại tự nhiên quá là rõ ràng rồi, nhưng mà tại sao Mạnh thị và cha nàng lại đột nhiên chết bất đắc kỳ tử vào một đêm trước? Nàng thật đúng là không thể nào hiểu được. Còn có chính là thi thể Vương Mãng chết ở trong khách phòng của Mạnh phủ, không biết có bị người lấy đi hay không? Về phần cái khác, chỉ là dù sao quan phủ cũng không tra được đến trên đầu nàng, nên nàng cũng lười suy nghĩ những vấn đề này.

Cái khác nữa, chính là nghe nói trước đó Mạnh phủ thiếu nợ một hãng buôn nào đó một số tiền lớn. Tiền nợ của người đã chết, chủ nợ không tìm được tiền, cũng chỉ là phải bá bán của cái lấy tiền mặt ruộng đất với người làm ký khế ước bán thân của nhân thân thiếu nợ tiền, tất cả đổi thành ngân lượng.

Trong lòng Mộ Lam Yên tính toán xong, bèn trở lại gian phòng, chờ đợi Tiểu Thúy đi lên sắp xếp cho nàng rửa mặt với thay đổi quần áo.

Lúc ăn điểm tâm đã sớm là mặt trời lên cao.

Mẫu phu nhân cũng không phải người có thói quen ngủ nướng, mà là thích sau dậy sớm làm một chút vận động, ví như, định ngồi hoặc là tắm một cái, để cho một ngày của mình xem ra càng thêm có tinh thần một chút. Hôm nay là lần đầu nàng và con gái thất lạc nhiều năm cùng nhau ăn bữa sáng, bộ dáng hơi hưng phấn, khiến cho nàng thoát nhìn càng thêm tinh thần sáng láng.

"Yên Nhi, nhanh đến bên cạnh vi nương!" Đã sớm ngồi trước bàn ăn, Mẫu phu nhân thấy Mộ Lam Yên chậm chậm tới, liên tục không ngừng ngoác gọi nàng mau chóng tới đây. Mộ Lam Yên nghe gọi như thế, đầu tiên là toàn thân chấn động, rồi sau đó có hiển hiện thái độ bình thường bước nhanh đi tới.

Mặc dù có vài lần uốn éo, nhưng Mẫu phu nhân vẫn làm cho người ta có một loại cảm giác nhập kịch quá sâu. Mộ Lam Yên suy nghĩ, quan hệ của hai người họ vốn là nhị hoàng tử tùy tiện ban thưởng. Nếu nói mẹ con đồng lòng kia, Mẫu phu nhân tìm kiếm con gái thất lạc nhiều năm, theo lý thuyết không nên đâm lao phải theo lao nhận thức nàng mới đúng. Nhưng ánh mắt trước mặt toát ra tình cảm, thật không phải là ánh mắt mà một vị mẫu thân nên có sao?

Quá kỳ quái, quá kỳ quái rồi.

Mộ Lam Yên lắc lắc đầu ở đáy lòng, cũng sẽ không suy nghĩ nhiều.

Bữa ăn sáng rất là phong phú, Mẫu phu nhân cũng là dậy sớm, tường tượng cơm sáng mà con gái yêu thích ăn nhiều năm qua, bèn nói từng món để đầu bếp trong này làm ra. Mộ Lam Yên bởi rồi lúng túng ngồi trên băng ghế, cơm nuốt không trôi.

Sau ăn no bụng, Mẫu phu nhân mới chậm rãi mở miệng: "Yên Nhi, là cơm sáng của đầu bếp nơi này không hợp khẩu vị? Hay là có tâm sự? Nói cho vi nương, vi nương cũng có thể giúp con làm được."

Mộ Lam Yên cả kinh trong lòng, Mẫu phu nhân này quả nhiên là thật sự quyết tâm. Lập tức liếc mắt nhìn Tiểu Thúy và Dung Thổ phía sau các nàng, mới ồm ồm nói quanh co mở miệng: "Nghe nói, hôm nay mọi người sẽ chuẩn bị hồi kinh, cũng có dự định dẫn con đi hay không?"

Mẫu phu nhân khẽ mỉm cười: "Đương nhiên. Nếu con không có bất kỳ nhớ thương ở nơi này, sao không đi theo vi nương cùng nhau trở về phủ thừa Tông Nhân."

"Nhưng....." Mộ Lam Yên giả bộ đáng vẻ khổ sở nhìn Mẫu phu nhân muốn nói lại thôi.

"Chẳng lẽ, ở nơi này con còn có tâm sự gì chưa thực hiện được? Cũng có thể nói với vi nương, vi nương....."

Mẫu phu nhân mở miệng một tiếng vi nương, Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy nghe choáng váng đầu, vội vàng cắt đứt lời nói của đối phương: "Ở bên này quả thật bản thân con còn có một chút chuyện không thể xử lý tốt. 0di33xn0dafn330fys0doon Có thể để cho Yên Nhi xử lý tốt cả rồi, sẽ cùng nương hồi kinh hay không?"

Dung Thổ liên tục lo lắng mãi dừng lại ở Yên Thành sẽ có chuyện không tốt xảy ra, nghe Mộ Lam Yên nói như thế, bèn lập tức cắt đứt đối thoại của hai người mẹ con các nàng: "Trước đó vài ngày, lão gia đã truyền thư đến, lệnh chúng ta sớm ngày dẫn phu nhân trở về phủ. Tiểu thư, người....."

Mẫn phu nhân chợt nghiêng mắt, ánh mắt không cho thương lượng phát tới trên mặt Dung Thố. Tiểu Thúy nhìn thấy vội vàng ngăn Dung Thố muốn nói mà thôi lại, ý bảo nàng ta đừng nói thêm câu nữa.

Bữa ăn sáng đi qua, Mẫn phu nhân chính là muốn bắt đầu khuôn mẫu cung chiêu con gái!

Một vị phụ nhân mặc cực kỳ ưu nhã, trên mặt phỉm ra vẻ hạnh phúc. Đưa tay dắt một cô nương mười sáu mười bảy tuổi, đi theo phía sau là bốn tỳ nữ ăn mặc không bình thường, nghênh ngang bèn đi ra cửa chính khách sạn.

Trong lòng Mẫn phu nhân hiểu rõ, dù là tiểu nữ nhi ở thành Biện Kinh phía xa, nàng cũng chưa từng thoải mái dật dờ đi dạo phố như vậy. Đến mức, thái độ cao giọng đề cho mọi người đều rớt rít ghé mắt dừng lại lưu ý ngắm nhìn.

Mộ Lam Yên chợt dạ theo đuôi ở bên cạnh Mẫn phu nhân, nàng cũng chỉ là thuận miệng nói chưa bao giờ cùng nhau tay trong tay đi dạo phố với mẫu thân, Mẫn phu nhân này thuận tiện thật sự không nói hai lời liền dắt nàng bắt đầu cất bước.

Nhỏ như vòng tai đồ trang sức, lớn như bộ đồ mới qua mùa đông, Mẫn phu nhân hận không thể lập tức đều mua hết tất cả cho Mộ Lam Yên, mới có thể đền bù thiếu hụt trong lòng nhiều năm qua. Đến cuối cùng, chỉ đành chịu bảo Tiểu Thúy đi mượn một xe ngựa kéo, mới đặt xuống tất cả vật phẩm mà họ mua sắm hôm nay.

Mất thấy đi tiếp nữa, sẽ phải đi dạo đến con đường cuối của Yên Thành này, đi lên trước nữa, chính là nơi chốn mua bán vật còn sống, một vài người làm không ai muốn, cũng là bị kéo đi ra ở chỗ đó, lại do người có tiền bỏ tiền mua về làm nha hoàn hoặc là tiểu thiếp.

Mộ Lam Yên đứng ở phía trước nhất đám người, đột nhiên ánh mắt tối đi, trên mặt hiện lộ ra một chút mờ mịt. Quay người lại ngẩng đầu nhìn Mẫn phu nhân nói: "Mẹ, con thấy phía trước có một tòa trà lâu. Chắc hẳn người cũng mệt rồi, không bằng chúng ta đến phía trước để nghỉ chân như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chuộc về nha đầu

Editor: trang bubble ^^

Mẫn phu nhân dĩ nhiên là gạt đầu một cái, dặn dò hai nha hoàn ở dưới lầu trông đồ, dẫn theo ba người Mộ Lam Yên và Tiểu Thúy, Dung Thố đi vào trong tiệm treo bảng hiệu chữ "Trà" to sà.

Chủ quán thấy có khách quý đi vào, nhanh nhẹn đi ra nghênh đón từ trước mặt quầy, nhanh như mèo dưng bước ở trước mặt Mộ Lam Yên và Mẫn phu nhân: "Hai vị uống trà ạ?"

"Có thể có nhả gian?" Mộ Lam Yên lạnh nhạt hỏi.

"Tất cả ở lầu hai." Chủ quán đưa tay làm một tư thế xin mời, bèn dẫn bốn người họ đi lên lầu.

Hai người Mộ Lam Yên và Mẫn phu nhân ở phía trước, Dung Thố và Tiểu Thúy chậm mấy bước đi theo phía sau các nàng. Nhìn đôi "Mẹ con" ở phía trước kia, trong lòng Dung Thố lại cảm thấy thật là kỳ quái. Rõ ràng là một dã nha đầu mới vừa cứu trở về, làm sao có thể nhìn đều cảm thấy giống như đã trải qua bồi dưỡng vậy, tác phong có tri thức hiểu lễ nghĩa tự có từ từ dọc theo người ra ngoài.

Mặc dù lúc trước Tiểu Thúy từng giải đáp nghi ngờ trong lòng cho nàng, nhưng bây giờ ngoài đầu lại nhìn về phía Tiểu Thúy thì mới phát hiện vẻ mặt đối phương vậy mà cũng rơi vào không hiểu.

Lên lầu hai, Mộ Lam Yên đặc biệt chọn một nhả gian gần cửa sổ tiện thể có thể nhìn thấy nơi buôn bán ở đối diện, còn chưa ngồi vào chỗ thì đôi mắt nhìn chăm chú bên ngoài thật sự như là nơi chốn không người.

Chủ quán đứng tí mĩ nói ở bên tai Mẫn phu nhân về nước trà có trong tiệm, Mẫn phu nhân bèn phát tay xua hất đi, nói thầm: "Yên Nhi, đứng ở nơi đó nhìn cái gì? Muốn uống nước trà gì?"

Mộ Lam Yên nghe nói, mới lưu luyến không rời tách khỏi cửa sổ ngồi ở bên cạnh Mẫn phu nhân: "Cho một bình trà Long Tĩnh thượng hạng là được rồi! Chút hoa quả thì bánh khách tùy ý lấy mấy phần là được!"

Chủ quán gạt đầu một cái, thấy Mộ Lam Yên rất có hứng thú đối với chuyện ngoài cửa sổ, bèn lăm mồm nói mấy câu: "Tiểu thư thật là có hứng thú đối với buôn bán người làm của Mạnh phủ sao?"

Chuyện này vốn là một bí mật nhỏ trong lòng Mộ Lam Yên, nàng dẫn Mẫn phu nhân ra ngoài đương nhiên không phải chỉ vì đi dạo phố đơn giản như vậy. Nhưng bây giờ chủ quán nói như vậy, tỏ ý không để cho nàng thật sự trực tiếp thừa nhận, ngò vực nhìn đối phương, chậm rãi mới mở miệng: "Người là nói, bên ngoài cửa sổ kia dưới võ đài đứng nhiều người như vậy là bởi vì buôn bán người làm của Mạnh phủ sao?"

Chủ quán thấy nàng thật sự cảm thấy hứng thú, bèn vuốt thẳng đầu lưỡi: "Đương nhiên, quán nước trà của ta mở ở chỗ này chính là vì để cho quan lại quyền quý đi ngang qua phía trước mua những tỳ nữ gã sai vặt bị buôn bán kia nghỉ chân một chút. Trước đây mấy ngày Mạnh phủ ở thành Tây xảy ra sự việc kia, hôm nay bên kéo người làm trong phủ của bọn họ đi ra buôn bán đổi thành ngân lượng đền bù khẩu trừ khoản tiền thiếu hăng buôn. Đợi lát nữa người đi ra, tiểu thư có thể ngắm nhìn từ cửa sổ nơi này, nếu mà nhìn trúng được, ngài có thể nói với ta một tiếng, chúng ta phái người giúp các người chuộc trở về là được!"

Chủ quán cười rục rờ, tự nhiên đề cử con đường kiếm tiền trong ngày thường. Nhưng không nghĩ khi hắn không chú ý ở bên kia, Mẫn phu nhân đã sớm cảm Phật châu trong tay, đọc vô số lần a di đà phật.

Khỏe mắt Mộ Lam Yên nhìn chăm chú vào Mẫn phu nhân, nhưng mà trên mặt lại không nhìn ra một tia không hợp thường lệ. Nàng đây là đang buộc Mẫn phu nhân thiện tâm đại phát. Mặc dù biết mình làm như vậy không đúng, nhưng mà muốn cứu người sắp bị buôn bán, nàng cũng chỉ có thể như vậy!

Tĩnh tĩnh Dung Thổ nóng nảy, thấy phu nhân của mình lại là vẻ mặt sấm hối không thay đổi, lại cảm thấy chủ quán trước mắt hết sức đáng giận, tiến lên chọt đẩy ra ông chủ đứng ở bên cạnh Mộ Lam Yên, bèn rống to: "Người đi bung nước trà của người tới là được, nhiều miệng lưỡi như vậy là muốn làm gì?"

Chủ quán chọt run rẩy, hiển nhiên không nghĩ tới trong hạng người nữ lưu nhìn như nho nhã yếu đuối này vẫn còn có người dã man như thế. Nói thêm mấy câu khách sáo nữa, hắn bèn xoay người rời khỏi nhả gian.

Chỉ là một lát, một bình trà Long Tĩnh thượng hạng và vài đĩa quả bánh đã lên tới.

Trong lòng Mẫn phu nhân vẫn nhớ tới những lời mới vừa rồi chủ quán nói đó. Trước đó, nàng dĩ nhiên là không biết chuyện Mạnh phủ ở thành Tây. Hơn nữa, nếu không phải lần này đến Yên Thành trước, nàng cũng không biết thì ra là người làm trong phủ thường ngày, còn có một nơi đến như vậy. Uống mấy ngụm trà, lại cảm thấy ngồi không yên, nàng kéo Lam Yên bèn nói muốn đi xuống lầu xem một chút.

Ở trên mặt Mộ Lam Yên là cái gì cũng không biết giả bộ đi theo, trong lòng cũng hiểu được đây là "Thuốc" đang bỏ cho Mẫn phu nhân, đã bắt đầu có hiệu lực rồi.

Lần nữa đi tới trên đường, hai tỳ nữ trông chừng hành lý lúc đầu vốn định theo đuôi bọn họ, Mẫn phu nhân lại nói đi không xa, bèn đề cho các nàng vẫn đợi ở trong quán trà nghỉ ngơi như cũ. Mới vừa dừng lại ở phía dưới đài, phía trên đã đi ra một đại hán vạm vỡ.

Sau đó, tay mấy gã sai vặt đều do một sợi dây thừng buộc lại, lục tục đi ra.

Người ở phía trên, Mộ Lam Yên dĩ nhiên là không nhận ra. Dù sao, nàng chỉ biết một tỳ nữ Lạc Hề kia ở Mạnh phủ. Chỉ là trên mặt bọn họ đều có tổn thương ứ bầm, có mấy người khỏe miệng còn có vết máu, xem ra giống như đã bị đánh trước khi kéo ra.

Ngực của Mẫn phu nhân cảm thấy hơi buồn bức bứt rứt, quay đầu lại hỏi Tiểu Thúy sau lưng: "Người xem một chút trên người chúng ta còn có bao nhiêu ngân lượng?"

Tiểu Thúy bối rối nhìn Mẫn phu nhân, dĩ nhiên là hiểu phu nhân của mình tính toán điều gì. Nàng muốn bỏ tiền mua mấy người đáng thương trên đài kia, nhưng dù sao nơi này cũng không phải là thành Biện Kinh, ra cửa mang quá nhiều lại lo lắng gặp gỡ người tâm tư xấu xa gì đó, cho nên dừng lại lâu như vậy, trên người đã sớm không còn quá nhiều ngân lượng rồi.

"Phu nhân, trên người chúng ta mang không đủ ngân lượng. Nếu ngài nhìn không thoải mái, chúng ta tạm thời đi về nhé?"

Mẫn phu nhân quyết định chủ ý khởi xướng thiện tâm rồi, quả nhiên là ai cũng không ngăn được. Tiểu Thúy khuyên mấy câu không có kết quả chỉ đành lướt ánh mắt xin giúp đỡ về trên người Mộ Lam Yên.

Mộ Lam Yên ngược lại vẫn chú ý hành vi của các nàng, tiếp nhận được vẻ mặt của Tiểu Thúy, trang@d#d##q#d@bubble lập tức bèn tiến lên bắt được đôi tay của Mẫn phu nhân: "Mẫu thân, ngài khó chịu chỗ nào sao? Hoặc là chúng ta tạm thời đi trở về trước như thế nào?"

Mẫn phu nhân lắc lắc đầu, tiếp tục nhìn mấy người trên đài kia: "Trước kia ta chưa từng nghe tới người làm trong phủ còn bị như vậy, nếu hôm nay ta không làm gì, lương tâm của ta làm sao mà vui vẻ."

Mộ Lam Yên nói trong lòng: sao người làm của phủ đệ Tông Nhân phủ thừa tam phẩm lại mua đến từ loại chỗ này, bao nhiêu người muốn đưa con của mình vào nhà bọn họ làm công cũng không đưa vào được.

"Nhưng..... Vậy nếu không như vậy đi, bản thân Tiểu Thúy cũng là tỳ nữ thiếp thân chăm sóc ngài, ngài sai phái nàng đến nơi này của con cũng không thích hợp biết bao. Chẳng bằng hôm nay con mua một tỳ nữ ở nơi này về nhà, coi như là mẫu thân tặng cho con quà tặng như thế nào?"

Tiểu Thúy nghe nói, cũng hăng hái gật đầu giống như bầm tòi ở trước mặt Mẫn phu nhân. Mẫn phu nhân cúi đầu suy nghĩ một phen, bèn cũng không cưỡng cầu nữa, cho phép Mộ Lam Yên tự mình chọn một nha đầu thuận mắt ở phía trên kia.

Trên đài một lần lại một lần trả về vài nhóm, Mộ Lam Yên cũng không nhìn thấy Lạc Hề, lòng bàn tay không tự chủ bắt đầu từ từ nắm chặt, rỉ ra một chút mồ hôi lạnh. Xa xăm nhớ lại đêm hôm đó, nếu không phải nha đầu kia tốt bụng cầm bánh bao cho nàng, làm sao lại bắt gặp nàng giết người, làm sao lại bị nàng đánh cho bất tỉnh ở cửa phòng khách? Mặc dù sau đó Mộ Lam Yên không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng nàng chính là nhớ mãi

không quên một màn ánh mắt Lạc Hề hoảng sợ nhìn nàng cuối cùng kia. Nếu như có cơ hội, nàng muốn cẩn thận giải thích một phen.

Nhưng khoảng cách thời gian bán đấu giá kết thúc càng ngày càng đến gần, trong lòng Mộ Lam Yên lo lắng ý nghĩ Lạc Hề làm hình nhân thế mạng của nàng lại càng ngày càng đậm.

Mẫn phu nhân thấy Mộ Lam Yên chậm chạp không chọn được thí sinh, không khỏi thúc giục nàng một chút: "Yên Nhi, còn chưa chọn được sao?"

Sức lực trong lòng Mộ Lam Yên từ từ biến mất, nhưng vẫn mãi không chịu lắc đầu: "Chờ một chút đi!"

Người chung quanh dần dần đi hầu hết, còn dư lại cũng chỉ là một ít kẻ xem náo nhiệt mà thôi. Giờ phút này, nam tử thu tiền trên đài cũng không để ý ai đang bị bán đấu giá, chỉ nhìn tiền trong túi, bèn cười đến cực kỳ vui mừng. Phía sau đài buôn bán không biết người nào đột nhiên hô to một tiếng: "Nơi này làm sao còn có một người!" Không bao lâu thì vang lên một đợt tiếng khóc lóc hơi yếu của cô gái.

Nghe âm thanh này, Mộ Lam Yên đột nhiên cảm thấy tinh thần chấn động. Vội vã không ngừng, ánh mắt lấp lánh có thần nhìn chăm chăm bé gái bị nam nhân đẩy ra ngoài.

Ánh mắt của nam nhân kiếm tiền khinh thường liếc nhìn bọn họ một cái, khắc một ngụm đóm đến gần Lạc Hề, thăm dò trên dưới một phen bèn nhấc chân đá đi.

Trong lòng Mộ Lam Yên căng thẳng, vội hô: "Đá hỏng rồi chẳng lẽ nguoi trả tiền thuốc men sao?"

Trông nam tử đục ngầu sắc mặt trầm xuống, tầm mắt dời khỏi trên người Lạc Hề, cái mặt heo lồi lõm nhìn tới Mộ Lam Yên nói chuyện trong đám người, chỉ cảm thấy đối phương chẳng qua là một nữ lưu mười sáu mười bảy tuổi yếu ớt, nên cũng không để ở trong lòng: "Con nhóc từ đâu tới!"

"Người mua của nguoi!"

Mộ Lam Yên khí phách trả lời, đã đi tới phía trên đài. Lạc Hề vốn là bị trói ném xuống đất, cặp mắt rung rung vô cùng tuyệt vọng, nghe Mộ Lam Yên nói thế, cặp mắt lập tức sáng lên nhìn về phía đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tổ Quý Tổ Quý

Editor: trang bubble ^^

Lúc Lạc Hề sinh ra, đã khắc chết mẹ đẻ của mình, phụ thân không đau bà nội không thương lẽ loi hui quanh sinh sống đến mười tuổi. Sau đó, cha đẻ lại lấy vợ một nhà, lại sinh ra một đứa con trai, địa vị Lạc Hề ở nhà bọn họ càng thêm hèn mọn. Theo em trai lớn lên, mẹ kế càng ngày càng phách lối, cha đẻ bèn đưa nàng đến Mạnh phủ, ký Khế Ước Bán Thân cả đời. Không biết làm sao, mới vừa vận học được lau mắt nhìn về mặt thì nàng nghênh đón sự diệt môn của Mạnh phủ.

Mộ Lam Yên đợi ở trong phòng khách sạn của mình, đóng cửa lại tỉ mỉ nghe Lạc Hề đã từng trải qua. Trong lòng không khỏi than thở lại là một đứa bé số khổ.

Từ lúc Mộ Lam Yên dẫn Lạc Hề từ nơi người buôn bán về, đã là tình cảnh một buổi chiều. Nam nhân đếm tiền thấy các nàng dễ bắt nạt, bèn kêu giá lên cao. Cuối cùng giá tiền mua Lạc Hề, làm cho tất cả mọi người ở đây hít một hơi khí lạnh, rồi rít cảm thấy cũng chỉ là vì một tỷ nữ, căn bản không đáng. Chỉ có trong lòng bản thân Mộ Lam Yên hiểu, nàng mua người này, cũng chỉ là mua một đoạn hồi ức trước đây của mình mà thôi.

Đã sớm rửa sạch, Lạc Hề nước mắt lượn vòng đứng bờ nhào về Mộ Lam Yên, đột nhiên phịch một tiếng đã quỵ gối trước mặt Mộ Lam Yên, cái trán chạm đất mạnh mẽ dập đầu một cái khấn đầu.

Trong lòng Mộ Lam Yên gọn sóng còn chưa vỗ bằng, thấy Lạc Hề làm đại lễ như vậy, bản năng thân thể nhảy lên từ trên ghế lui về phía sau vài bước: "Em đang làm gì vậy?"

Lạc Hề cũng không đứng dậy: "Cảm tạ tiểu thư chuộc em trở về, Lạc Hề không có gì báo đáp, cuộc đời này nhất định cố gắng hầu hạ tiểu thư!"

Thì ra là nhận chủ! Mộ Lam Yên vỗ vỗ ngực mình, cố gắng trấn an bản thân. Rồi sau đó đáy mắt thoáng qua một tia giáo hoạt, nàng tiến lên đỡ Lạc Hề dậy.

"Em quả nhiên không nhận ra ta là ai?"

Lạc Hề nghiêm túc lắc đầu một cái, mặt khổ qua nhìn Mộ Lam Yên muốn bật cười. Đưa tay vén lên tất cả tóc của mình, cho Lạc Hề nhìn một bên mặt, hỏi lần nữa: "Như vậy thì sao?"

Vốn là Lạc Hề đã cảm thấy nhìn vị tiểu thư này cảm thấy rất quen mắt, lập tức phản ứng kịp chính là thiếu hiệp Mộ Lam hóa thân nữ trang, kinh ngạc miệng há lớn lên bèn muốn rút lên.

Mộ Lam Yên tay mát lạnh lệ tiến lên che kín đôi phương, một đôi mắt gảo hoạt gian gảo nhìn chăm chăm ánh mắt Lạc Hề tràn đầy kinh hoàng. Nàng đương nhiên phải sợ, đêm tối gió to kia chính là cảnh tượng lúc giết người, đoán chừng là con ác mộng đi theo nàng cả đời. Người mang tội giết người trước mắt đêm hôm đó máu me đầy người giờ phút này lại dựa vào nàng gần như vậy.

Mộ Lam Yên cảm thấy, Lạc Hề không ngắt xu, đã rất cho nàng mặt mũi rồi.

"Đầu tiên, ta nghĩ em nhất định là nhớ lại chuyện đêm hôm đó đúng không?" Mộ Lam Yên hỏi dò, Lạc Hề nháy mắt mấy cái bày tỏ trả lời.

Rồi sau đó lại nghe thấy Mộ Lam Yên tiếp tục nói: "Hiện tại quan hệ của chúng ta là ta là chủ em là bộc, cho nên em muốn thông đồng làm bậy với ta thật sao?"

Lạc Hề lại nháy mắt mấy cái, cũng không lâu lắm lại thật giống như phản ứng kịp liều mạng lắc lư đầu.

Mộ Lam Yên nhìn cô nương ngây ngốc như thế, không khỏi nhếch miệng nở nụ cười: "Tốt lắm, chỉ cần bây giờ em không lớn tiếng gọi ra khiến người khác đi vào, ta sẽ bỏ qua cho em. Nếu như em đồng ý thì gật đầu một cái, nếu không đồng ý vậy ta sẽ đưa em đi hầu hạ Mạnh thị, lão bà của Lâm Khòa!"

Giọng điệu của Mộ Lam Yên nửa mang uy hiếp, Tiểu Lạc Hề bị dọa sợ đến thiếu chút nữa thì muốn khóc lên, liên tục không ngừng nháy mắt đến mấy lần, mới coi như thoát khỏi lòng bàn tay của Mộ Lam Yên. Ngay lập tức trong miệng hô hấp được không khí mới mẻ, bèn trốn ra vài bước, vẫn là một đôi mắt hoảng sợ nhìn lom lom.

Mộ Lam Yên nhất thời cũng không gấp gáp giải thích, mắt thấy Lạc Hề chạy trốn tới trong góc, đôi tay gắt gao giữ chặt cái giá thau rửa mặt, cười yếu ớt một hồi lại trở về ngồi trên cái băng, rót cho mình một chén nước trà.

Lạc Hề nuốt xuống nước miếng nhiều lần, mới bình phục tâm tình ngay sau đó, nhắm mắt nhìn Mộ Lam Yên y hệt một người không có liên quan vậy. Khi nam tử quý mến ngày xưa đột nhiên biến thành nữ tử, trong lòng tự nhiên rất là mâu thuẫn.

Tiểu cô nương như vậy, tâm tư thuần lương như suối trong chảy xuôi giữa núi xuống, muốn thu phục nhất định là phải uy hiếp bên trong có một ít đường. Đối phương sẽ mang ơn cảm giác bản thân là phụ mẫu tái sinh bọn họ. Thời gian Mộ Lam Yên uống một ngụm trà, Lạc Hề hiển nhiên đã làm xong đấu tranh tư tưởng, bộ dáng khéo léo đi tới trước mặt Mộ Lam Yên, mặc dù khóe mắt còn treo giọt nước mắt, nhưng giọng cũng không còn sợ hãi hết như trước vậy.

Mộ Lam Yên an ủi một hồi lâu, giải thích một hồi lâu, Lạc Hề mới chậm rãi tiếp nhận chuyện xảy ra ngày đó là thật sự buộc lòng phải làm vậy. Hơn nữa trong lòng chính nàng cũng hiểu, ngày đó Lâm Khòa có ý hại bọn họ. Trong thời gian bị giam giữ đây, nàng cũng từ từ phản ứng kịp tại sao lão gia bắt hai người trở về, một người trong đó chạy thoát, một người khác vậy mà lại đã chết ở trong phòng khách trong phủ bọn họ. Một lần cho là nàng hại chết bé trai kia, rơi vào trong tự trách thật sâu.

Mộ Lam Yên thấy lòng nha đầu kia tâm đã bị vuốt phẳng xấp xỉ rồi, mới mở miệng hỏi thăm chuyện vẫn muốn hỏi: "Sau khi ta đi, em vẫn ở trong phủ. Ta muốn hỏi là, một đứa bé khác cùng bị bắt với ta vào đó như thế nào rồi?"

Vương Mãng đã sớm chết rồi, trong nội tâm Mộ Lam Yên hiểu vô cùng rõ ràng, hỏi như vậy, cũng chỉ là để cho trong lòng nàng dễ chịu hơn một chút. Lạc Hề cũng không biết dụng ý của Mộ Lam Yên nói như thế, tạm thời cho là không biết Vương Mãng chết rồi, trù trừ một hồi lâu, mới rù rì nói.

Ngày hôm sau Mộ Lam Yên chạy trốn, người làm bên trong Mạnh phủ đã phát hiện lão gia và phu nhân của mình đều chết hết. Kỳ quái chính là, trang ## bubble Lâm Khòa cũng không phải chết ở trong phòng khách của Mộ Lam Yên, mà là bị phát hiện ở trong phòng của hắn.

Đáy lòng Mộ Lam Yên suy nghĩ, nhất định là có người động tay chân. Nhìn Lạc Hề vẫn nghẹn ngào nói chuyện, nàng lại cảm thấy nơi nào đó có chút không đúng: "Vì sao em không khai ta ra?"

Lạc Hề có chút kinh hoàng lập tức trốn tránh tầm mắt của nàng, lại để cho Mộ Lam Yên tóm gọn. Giọng Mộ Lam Yên hỏi thăm lại tăng nhiều thêm mấy phần nghiêm túc, nha đầu kia bèn nói thẳng ra toàn bộ.

"Sau khi bắt lại, ở trước mặt em bị hỏi thăm, một nam tử áo đen đột nhiên tìm được em, nói để em làm như không thấy chuyện của Lâm lão gia. Khi đó em thấy khẩn trương, bèn nghe lời của hắn, không nói ra."

"Em nói là, có người sớm nói cho em thông suốt?" Mộ Lam Yên cảm thấy thật là kinh ngạc.

"Đúng vậy."

"Vậy em có thể nhìn rõ người nọ là ai?"

Lạc Hề lắc lắc đầu, bộ dáng thoáng chút dăm chiêu: "Chỗ chúng em bị giam quá tối, em không thấy rõ. Chỉ biết là một âm thanh đặc biệt dễ nghe, hơn nữa nam tử rất cao. Chỉ là khi đó thật sự là cực kỳ sợ, mỗi ngày buổi tối đều thấy nằm mơ ác mộng thấy Lâm lão gia máu me đầy người hỏi em tại sao không cứu hắn. Em...em..."

Mộ Lam Yên thấy nàng lại sắp nước mắt rơi như mưa, vội vàng mau chóng an ủi nàng lần nữa, ôm tiểu nha đầu đầu ở ngực của mình, một tay nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng của nàng.

Đội nàng khóc đủ rồi, lòng đi theo Mộ Lam Yên cũng đã định ra rồi. Dù là nàng hiểu biết rõ ràng, trên tay tiểu thư của mình dính máu người, nhưng cũng không quan trọng, tối thiểu bây giờ nàng là an toàn.

Lạc Hề sửa sang xong dung nhan thất lễ mới vừa rồi của mình, đột nhiên lại là phịch một tiếng quỵ xuống.

Mộ Lam Yên có chút khó có thể suy nghĩ tâm tư của nha đầu trước mắt này rồi, vốn là ý đồ của nàng mua nha đầu này, không phải là bởi vì lớn lên giống Tô Quý, hơn nữa tâm tư vô cùng thiện lương. Hiện tại thu làm nữ tỳ thân cận chăm sóc nàng, ngày sau đội nàng rời khỏi bên cạnh Mẫn phu nhân, cũng thuận tiện có một Ngao phủ có thể chứa chấp nàng làm nha hoàn.

Nhưng mà giờ phút chung đụng đơn độc vẫn chưa tới một canh giờ này, lại quỵ hai lần! Khiến Mộ Lam Yên trải qua sinh hoạt mười năm không bị ràng buộc như nhân văn đã hạc thật sự có chút không chịu nổi.

Vừa định cúi người đỡ Lạc Hề dậy, một câu như sấm sét giữa trời quang làm cho nàng sững sờ có định ở điểm bắt đầu.

"Từ lúc nô tỳ bị tiểu thư mua, chính là được sống lại. Tiểu thư gặp em liền kêu tên Tô Quý, nếu như tiểu thư không ngại, ngày sau nô tỳ đổi tên Tô Quý, xin tiểu thư thành toàn!"

Mộ Lam Yên si ngốc nhìn người quỵ lạy dưới chân, suy nghĩ nhưng không cách nào khắc chế bay bổng trở về trước kia.

Ở trong cung Khôn Ninh, nàng bởi vì khó sinh mà âm thanh khàn giọng gào thét hết sức, rung động tim của mỗi người tại chỗ. Tô Quý đã sớm không để ý chủ tớ phân biệt quỵ rạp xuống trước mặt giường phượng của Mộ Lam Yên, cặp mắt khóc còn sưng hơn Mộ Lam Yên, nắm chặt tay của đối phương không biết kêu gào bao nhiêu lần: "Nương nương, ngài lại dùng chút sức lực, ngài dùng sức chút đi!"

Cả đêm giày vò, Mộ Lam Yên đã sớm không có hơi sức.

"Tô Quý, Tô Quý, em nghe đây, nếu như mà ta và đứa bé chỉ có thể bảo vệ một người, em nhất định phải nói với bà mẹ, bảo vệ nhỏ. Em nghe chưa?"

"Không thể, không thể, cho dù muốn bắt mạng Tô Quý đáp lại, cũng phải bảo vệ nương nương bình an!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thiết kế cướp người

Editor: trang bubble ^^

Một đời trước, Tô Quý gào thét vẫn còn vang vọng ở bên tai Mộ Lam Yên, hai người họ đã bị Tiểu Thúy được Mẫn phu nhân phái tới mời đến gian phòng của Mẫn phu nhân.

Lạc Hề được Mộ Lam Yên đồng ý, chính thức đổi tên là Tô Quý.

Lúc ra cửa Mộ Lam Yên nhìn Tô Quý dùng khăn lông nóng đắp đôi mắt khóc sưng đỏ một cái, trong lòng đột nhiên suy nghĩ một chuyện. Nếu cứu Tô Quý ra, như vậy thì thể Vương Mãng tạm thời không biết ở nơi nào, chính là một tảng đá lớn đè ở ngực nàng. Ghé vào bên tai đối phương nhẹ nhàng nói mấy câu, mới rời khỏi gian phòng.

Gian phòng của Mẫn phu nhân là một phòng sang trọng nhất của khách điểm. Ba mặt gần cửa sổ, lúc này mở ra, thỉnh thoảng gió nhẹ lạnh thấu tim thổi vào, kết hợp với mùi thơm ngát mà bên trong phòng vốn có, làm cho người ta cảm thấy rất là thoải mái. Chỉ là không khí bên trong căn phòng có hơi quái dị, vào cửa là có thể thấy hai tỳ nữ mặt không có cảm xúc gì đứng trước cửa. Chắp tay chữ thập đặt ở bụng, một đôi mắt ngơ ngác không hề sáng bóng nhìn chăm chăm về phía trước, mà bên trong một tấm bình phong không lồ ngăn ở cửa không nhìn thấy người. Âm thanh bên trong còn lại trừ gió lay động mảnh châu phát ra tiếng leng keng thì không còn có những âm thanh khác.

Không phải nói Mẫn phu nhân bảo các nàng tới đây sao?

Đôi mắt Mộ Lam Yên nghi ngờ trông liếc mắt nhìn về phía Tiểu Thúy, không chờ mở miệng hỏi thăm, Tiểu Thúy bèn nhỏ giọng dùng tay ra hiệu với bọn họ, bảo các nàng chờ đợi tại chỗ, một mình đi vào.

Chỉ là một lát, phía sau bình phong liền vang lên tiếng dễ nghe của Mẫn phu nhân.

"Yên Nhi, vào đi."

Mộ Lam Yên dẫn Tô Quý vòng qua bình phong, mới thấy thì ra là Mẫn phu nhân ngồi xếp bằng ở phía sau bình phong này, trước người để một bàn thấp, trên mặt bàn thấp có một lư hương nhỏ lượn lờ bốc lên làn hương. Mộ Lam Yên nhìn một chút bèn nhận ra đó chính là chỗ nàng ở sau khi tỉnh lại, trong phòng lần đầu tiên nhìn thấy chính là cái vật nhỏ kia, là một chế phẩm kim loại, tên gọi lư hương hoa sen. Cánh sen từng mảnh từng mảnh hướng lên trên, tự nhiên khe thu nhỏ miệng lại, có vẻ hết sức trang trọng. Cánh sen thân lò có tổng cộng năm tầng, đan xen hợp lý, dưới có ba tầng nền đài liên kết một thể, tỷ lệ thỏa đáng, trầm ổn trang nhã.

Mẫn phu nhân khẽ gật đầu, coi như là đáp lại hành lễ của hai người Mộ Lam Yên, lệnh Tiểu Thúy đến trong phòng cầm mấy nệm êm, bèn để cho cái con to lớn đồng thời ngồi trên mặt đất.

Trong lòng Mộ Lam Yên biết vì thay nàng chuộc Tô Quý về, Mẫn phu nhân đã xài hết tất cả tiền. Cũng không phải lo lắng Mẫn phu nhân đau lòng tiền, mà nàng cảm giác mình lợi dụng lòng đồng tình của Mẫn phu nhân như vậy để cho nàng miễn phí đổi được vật cần tìm, trong lòng rất là lo lắng.

Cho nên giờ phút này nhìn về về mặt Mẫn phu nhân, nhiều hơn mấy phần thủy mị, có lẽ nàng đang từ từ tiếp nhận vị mẫu thân thỉnh linh xuất hiện này.

Mẫn phu nhân quét mắt một cái hai nha đầu tuổi xấp xỉ trước mặt, cười nhạt một tiếng: "Nha đầu này quả nhiên là mua được đáng giá, Yên Nhi thật là hài lòng?"

Trong lòng Mộ Lam Yên thoáng dâng lên một dòng âm áp, ngoái đầu liếc nhìn lại một phen cặp mắt Tô Quý còn hơi có ứng đo: "Tạ mẫu thân ban ơn."

Tô Quý dĩ nhiên biết vị phu nhân thoát nhìn rất là ưu nhã trước mặt này, chính là chủ chân chính mua nàng phía sau. Hai tay lập tức chấp ở trước người, quỳ thân thể lại làm một đại lễ với Mẫn phu nhân: "Tỷ nữ cảm ơn phu nhân, phu nhân vạn phúc an khang."

Ở bên ngoài, từ trước đến giờ Mẫn phu nhân không thích những thứ ba quỳ bầy lạy chín dập đầu gì đó kia, đưa tay đỡ Tô Quý dậy bèn bắt đầu hỏi tên họ, nghe nói sau lại cảm thấy tên quá tuyệt diệu. Dù sao nàng cũng là một người thích thanh lịch, mà khi thấy viên mắt Tô Quý ứng hồng, không tránh khỏi hồi lên.

"Mắt ngươi đây là xảy ra chuyện gì?"

Trước khi Tô Quý trả lời, liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên vẫn cười yếu ớt đối diện, thấy đôi phương truyền cho nàng ánh mắt khẳng định thì vuốt lên trái tim đang đánh trống trong ngực kia: "Không đối gạt phu nhân, kì thực tỷ nữ còn có một ca ca."

Mẫn phu nhân cau mày, giành hỏi: "Ca ca ngươi thì sao, vì sao để cho ngươi khổ sở đến nước này?"

"Hai ngày trước, ca ca vốn là tới Yên Thành này thăm nô tỳ, nhưng không nghĩ mới vừa ở lại một ngày đầu, Mạnh phủ đã bị diệt môn, mặc dù cả đám người làm chúng ta không có bị độc thủ. Đáng thương ca ca kia của nô tỳ lại đã bị chết ở tại Mạnh phủ. Hơn nữa, bởi vì nha môn cũng không có tìm được chứng cứ chứng thật thân phận của ca ca nô tỳ, giờ phút này đặt ở trong nha môn. Đáng thương mẹ già của ta ở nhà một mình, còn chưa biết chúng ta xảy ra biến cố lần này....."

Tô Quý càng nói càng bi thương, nước mắt như đậu nành tí tách rơi xuống. Mộ Lam Yên thấy nên mình ra tay, một đưa tay ôm Tô Quý vào lòng, một đôi mắt trong suốt khiến Mẫn phu nhân nhìn cũng là đầm đìa đáng yêu.

"Mẫu thân, con vốn thật vất vả mới trấn an được Tô Quý ở trong phòng, ngươi vừa nói như vậy, thật....."

Mộ Lam Yên cố ý không nói cho hết lời, hồng vành mắt làm bộ nói không được, cúi cái trán xuống cũng là đang len lén lau nước mắt.

Mẫn phu nhân chắc lưỡi hít hà, thật sâu cảm giác mình nói sai. Tỉ mỉ hỏi một lúc lâu, Tô Quý Tài trần thuật từng cái ngọn nguồn đã sớm chuẩn bị xong cho Mẫn phu nhân nghe.

Tiểu Thúy đang ở một bên, vừa thay họ châm trà, vừa tỉ mỉ lắng nghe họ nói những lời đó. Đôi mắt sáng thâm ý nhìn Mộ Lam Yên một lúc lâu, cuối cùng lại vẫn không có mở miệng nói cái gì.

Thấm thoát, mặt trăng sáng trong đã sớm leo lên đỉnh đầu. Ở bên ngoài thu xếp đồ đạc, Dung Thố đi vào nhắc nhở mấy lần, Mẫn phu nhân mới nòng nòng mỗi một chút để hai người Mộ Lam Yên đi về nghỉ.

Lúc gần đi, đưa tiễn tới cửa, Mẫn phu nhân lại gọi các nàng lại: "Tô Quý, nếu ngươi lựa chọn đi theo Yên Nhi, vậy gần đây cũng nhất định phải cố gắng thay ta chăm sóc nàng. Về phần ca ca đáng thương kia của ngươi, trang ## bubble hai bé gái như các ngươi nhất định là không đấu lại với nha môn. Nếu không trả thi thể của ca ca ngươi về, chỗ này ta có một tấm lệnh bài, các ngươi tạm cầm đi dùng trước, ngày mai xử lý xong chuyện, thì theo chúng ta cùng trở về kinh đô được không?"

Nhìn Mẫn phu nhân đã cầm một tấm lệnh bài đồng ở trên tay, hai người Mộ Lam Yên hai mắt nhìn nhau một lúc lâu.

Mộ Lam Yên vốn chỉ muốn Mẫn phu nhân tốt xấu gì cũng là phu nhân quan viên chính tam phẩm ở kinh đô, nếu là nàng ra mặt, nhất định có thể giúp nàng tìm về thi thể của Vương Mãng, đến lúc đó, nàng sẽ có thể thoát thân rồi đi. Mà lúc trước họ hàn huyên lâu như vậy, cũng không thấy Mẫn phu nhân có ý tứ ra tay giúp đỡ, nàng đã sớm bỏ qua con đường này. Nhưng không ngờ, cùng đường bí lối nghĩ ngờ không có đường, hi vọng thêm một thôn!

Chuẩn bị muốn đi, Mẫn phu nhân lại ra tay rồi!

Tổ Quý thức thời lập tức quỳ người xuống đi vội vàng đội ơn nói cảm ơn. Sau lưng Mẫn phu nhân, Tiểu Thúy một cái đã nhìn hiểu Mẫn phu nhân cầm trên tay là vật gì, vừa định mở miệng ngăn cản, lại bị Mẫn phu nhân không tiếng động ngăn trở.

Đội hai cô nương tuổi xấp xỉ kia càng đi càng xa, Tiểu Thúy mới có thể đi lên phía trước cùng nhau đáp lời với Mẫn phu nhân. Một đôi mắt sâu kín nhìn họ đi vào phòng, mới mở miệng: "Vì sao phu nhân này giao đồ vật quan trọng kia cho người ngoài như hai người bọn họ?"

Ánh mắt Mẫn phu nhân co rụt lại, thu hồi tầm mắt bên xoay người quay về phòng của mình: "Yên Nhi, nàng không phải người ngoài."

Tiểu Thúy bắt đầu dĩ nhiên bóng dáng của phu nhân mình, cũng sẽ không nhiều lời thêm. Chỉ là nhàn nhạt thở dài một hơi, nàng thay Mẫn phu nhân đóng cánh cửa lại bên cùng Dung Thổ trở về gian phòng của mình.

Ngày hôm sau mặt trời mới vừa vạn đang lên, Mộ Lam Yên và Tổ Quý bên thu dọn đồ đạc xong sớm một chút xuất hiện ở trước mặt phủ nha Yên Thành.

Nàng cũng không có kinh động bất cứ người thuộc hạ nào của Mẫn phu nhân, chỉ là vì không quấy rầy giấc ngủ yên tĩnh của Mẫn phu nhân. Trong tay nắm thật chặt lệnh bài có khắc hai chữ Ngao Tháp, trong lòng vẫn còn có chút lo lắng. Dù sao nàng với Ngao Tháp không có chút quan hệ nào, ngộ nhờ người khác nói nàng là giả mạo, không mang thi thể Vương Mãng ra không nói, chính mình còn phải hao tổn tiền, cuối cùng còn phải phiền Mẫn phu nhân đến đây cứu.

Sáng sớm, đường phố có một mùi hoa nhàn nhạt thấm vào ruột gan, nơi mấy dặm chung quanh cũng bị sương mù mỏng lung bao bọc. Nơi này không phải khu chợ náo nhiệt, người đi đường tùm năm tùm ba, đang không ngừng băng qua trong tầm mắt mơ hồ.

Lông mi của Mộ Lam Yên bởi vì khói mù, lấy dính chút giọt sương. Nháy mắt là có thể rõ ràng cảm nhận được giọt nước đọng vào da dẻ mang tới cảm giác lạnh băng.

Tổ Quý đứng ở phía trước đánh trống, có chút trừ trừ liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, sớm như vậy, trong nha môn lão gia còn chưa tỉnh đâu?"

Tổ Quý luôn là cẩn thận quy củ như vậy. Mộ Lam Yên lắc lắc đầu cũng không nói chuyện. Coi như sớm nữa, nàng cũng muốn đánh trống này. Trước đó bởi vì rất nhiều việc, trì hoãn lúc lâu, từ lúc tối hôm qua tiếp nhận lệnh bài trong tay Mẫn phu nhân, nàng đã luôn sốt ruột ngủ không yên. Giống như lấy được cái chìa khóa tiến vào nha môn, hận không thể sớm một chút nhìn thấy Vương Mãng!

"Tùng—tùng—tùng—" ba tiếng đánh trống nặng nề mà lại gây chú ý cho người ta, đưa tới không ít người đi đường quan sát.

Mộ Lam Yên cứng rắn lên tiếng, đầu gối phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, nhắm về cửa biển có viết "Nha môn Yên Thành" phía trước, lớn tiếng bi thương hô: "Thanh thiên đại lão gia, dân nữ có oan phải báo!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đại náo phủ nha

Editor: trang bubble ^^

Cũng may, khoảng cách phủ nha này và khách điểm Mộ Lam Yên cư trú cách nhau khá xa. Nếu không nàng cũng biết, hai người bên cạnh Mẫn phu nhân kia do Ngao Tháp phái tới bảo vệ nàng kiên quyết là sẽ không mặc cho họ cầm lệnh bài của Mẫn phu nhân làm loại chuyện này!

Bên trong phủ tri huyện bản địa, Trang Lệnh còn đang trong giấc mộng, đã bị một đợt tiếng đánh trống nặng nề, dọa sợ đến cả người đầy cơ trí nhảy lên từ trên giường, làm tỉnh giấc phu nhân bên cạnh.

Trong mơ mơ màng màng, La thị nhìn tướng công của mình hai mắt vô thần, cả mặt hốt hoảng không ngớt, nhìn chăm chú vào phía trước, lập tức đã cho rằng trúng tà, tỉnh cả ngủ chống người lên: "Lão gia, ông làm sao vậy?"

Nghe thê tử kêu gọi, Trang Lệnh mới gọi ý thức đi vào cõi thần tiên trở về, vẫn cả mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm La thị như cũ, tí mi nghe một phen mới mở miệng: "Phu nhân, bà thực sự nghe phía bên ngoài có tiếng gì đó không?"

La thị cũng là nín thở, nghiêng tai lắng nghe, nhưng cái gì cũng không nghe thấy: "Nơi nào?"

"Phía trước phủ nha," Trang Lệnh bình tĩnh nói: "Hình như có người đang đánh trống."

"Lão gia, ông là nằm mơ thôi. Hậu viện và tiền viện của chúng ta cách xa nhau mấy cái phòng ốc, có người đánh trống cũng sẽ không truyền tới nơi đây. Hơn nữa, bây giờ mới sáng sớm, ai sẽ nhảm chán mà đánh trống như vậy chứ."

La thị dứt lời, bèn lật người tiện đà nằm xuống. Trang Lệnh vẫn cảm thấy ngực có chút buồn phiền khó chịu mãi, lập tức vén chăn lên định xuống giường đi một chút. Mới vừa chưa kịp mang xong một đôi giày, ngoài cửa đã truyền đến người làm của mình cấp báo!

"Bẩm lão gia, có hai cô gái gây chuyện ở cửa nha môn, nhất định nói có oan tình muốn báo!"

Mặc dù Trang Lệnh không phải một người làm quan thanh liêm, liêm khiết nhưng cũng không phải là một người không phân biệt được phải trái đối trắng thay đen. Cho nên nghe người làm báo lại, hấn vội vàng rời giường, không để ý tới phu nhân đang ở bên cạnh vẫn còn đang nghỉ ngơi, đã lệnh người làm vào phòng vội mặc cho mình. Không tới một chút thời gian, hấn cũng đã đi tới cửa nha môn ở tiền viện.

Cách cửa nam màu son vừa đẩy vừa nặng, đã có thể nghe được rõ ràng lời mà một người con gái đang bị thương kêu lên ở ngoài cửa, thỉnh thoảng còn kèm thêm tiếng khóc yếu ớt.

Mộ Lam Yên đã sớm không quan tâm sau lưng có bao nhiêu người đang vây xem, phía trước thì có người làm trong nha môn mở cửa ra nhìn họ, nói một câu: "Vậy thì đi mời tri huyện đại nhân rời giường." Nàng bèn kêu Tổ Quý đi tới bên cạnh mình, hai người thê lương bi ai, vừa khóc lại kêu, làm cho người ta nhìn cảm thấy trong lòng khó chịu biết bao.

Một đợt tiếng nặng nề cửa chính mở ra, Trang Lệnh cả người trang phục lão gia quan phủ đã xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Đỉnh đầu mũ cánh chuồn, quan phục màu tím đen, trước ngực thêu một mảng trang trí thái dương nổi lên sáng sủa lớn, hai tay chấp sau lưng, xem ra rất là oai phong lẫm liệt!

"Người phương nào đánh trống kêu oan ở cửa chúng ta?" Trang Lệnh thổi râu mép đen trắng bao quanh, mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm hai người Mộ Lam Yên hỏi.

Mộ Lam Yên ưỡn thẳng sống lưng lên, chợt lau đi nước mắt trên mặt, bộ dáng đứng mực: "Hai ngày trước, đại ca của ta tới yến thành nhưng không ngờ đã bị chết ở tại Mạnh phủ thành Tây. Lần này ta đến đây, đặc biệt là vì nhận thi thể của hấn về!"

Trang Lệnh tuổi tác đã cao, trên mặt tràn đầy nếp nhăn không nhìn ra rốt cuộc là cảm xúc gì. Có điều nghe Mộ Lam Yên nói đến Mạnh phủ, con người đột nhiên chợt thu lại, quét mắt một vòng dân chúng càng ngày càng nhiều bên ngoài, lo lắng có kẻ tò mò nẩy sinh chuyện lời thôi, bèn sai người dẫn hai người bọn họ vào bên trong phủ.

Mộ Lam Yên và Tổ Quý nhìn nhau một cái, trong lòng sợ hãi than không ngờ sẽ dễ dàng để cho họ đi vào như vậy, rất nhiều lời kịch đối đáp tốt lúc trước cũng còn không kịp dùng tới, đã chào cảm ơn trước thời gian rồi! Lập tức cũng không để cho họ do dự nhiều, đi theo hai gã sai vặt ăn mặc đồ thường bèn đi vào.

Vừa bước vào cửa chính phủ nha, sau lưng gã sai vặt giữ cửa bèn đóng nó lại. Nghe cửa gỗ va chạm bịch một tiếng, Mộ Lam Yên theo bản năng quay đầu lại, nhìn tới phía cửa lớn đóng chặt một cái. Lúc đầu, hai người họ làm ra tiếng động lớn thế này ở tại cửa ra vào, vốn chính là muốn thật nhiều nhân chứng, khiến phủ nha này thả người nhanh lên một chút. Từ khi còn bé, nàng trong lúc lo lắng làm ra vẻ sau sự kiện Mã thị đánh Lăng Hồ kia, nàng đã hiểu sức mạnh đám người là vì đại! Có lúc, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, so với nàng nói khéo như rót thì hay hơn nhiều.

Nhưng lập tức..... Lại bị đóng cửa ngăn cách?

Trang Lệnh tinh bơ liếc mắt nhìn họ một cái, xoay người cong khoe miệng tràn đầy ảo não đi thẳng vào bên trong.

Tổ Quý có chút chột dạ cúi đầu xuống. Mộ Lam Yên vỗ vỗ mu bàn tay của Tổ Quý, lúc lòng ngón tay lạnh băng chạm đến đôi phương, lại làm cho đôi phương chợt giật mình thu hồi hai tay nắm chặt quyền ở một chỗ.

Mộ Lam Yên lúng túng nhìn phản ứng của Tổ Quý, cũng bèn không nhiều lời thêm nữa. Nàng vốn định an ủi Tổ Quý, nhưng không ngờ mình và nàng còn chưa tạo thành ân ý, không an ủi thành công, ngược lại làm nàng sợ.

Sau khi tiến vào cửa, chạm mặt là một bình phong cảnh đá có viết chữ to "Công chính" màu đen, hai bên chia ra có con đường, mấy bồn trúc bách bầy biện theo thứ tự. Phía sau chính là chỗ làm việc thường ngày của phủ nha Yến Thành, ba gian phía trước phòng ốc lớn nhỏ, hai gian bên cạnh đều có lan can vây quanh, chỉ giữ lại trung gian để cho người ta đi lại. Mà ở ngoài công đường, còn có hai cái hành lang không rộng lắm, quẹo khúc quanh kéo dài đến bên trong. Bầu trời vẫn chưa hoàn toàn sáng lên, cho nên tối như mực không thấy rõ đó là đi về nơi nào.

Sau khi Trang Lệnh dẫn mọi người trở lại trên công đường, chính là quen cửa quen nẻo ngồi ở vị trí của mình. Vừa gõ thước gỗ trên bàn dài phát ra âm thanh lớn, lại dọa Tổ Quý sợ hết hồn.

Bây giờ còn rất sớm, trên công đường chỉ có Trang Lệnh với mấy người làm bên trong phủ.

"Dưới đài là người phương nào, vì chuyện gì?"

Mộ Lam Yên đứng vững, đưa tay cầm hai tay của Tổ Quý, dùng nhiệt độ của bàn tay, dần dần làm ấm dần nha đầu thoát nhìn có chút ngơ ngác bên cạnh kia.

Tổ Quý lấy lại tinh thần, đối mặt cặp mắt dịu dàng của Mộ Lam Yên kia.

Trang Lệnh thấy các nàng chậm chạp không mở miệng, lại không nhìn được gõ bàn một cái: "Hai người các ngươi không phải là có chuyện muốn nói

sao? *d&d#l@q^d<.com> Có chuyện nói mau có rắm mau thả!"

Mộ Lam Yên thấy thái độ phách lối kia, ổn định tâm thần một chút: "Ta muốn thỉnh cầu lão gia nha phủ, trả ca ca của tỳ nữ ta lại cho nàng ấy."

Trang Lệnh nhướng mày, nhìn chằm chằm Mộ Lam Yên nói: "Mới vừa rồi ở ngoài cửa, không phải nói là ca ca của người sao? Thế nào đột nhiên biến thành ca ca của tỳ nữ người rồi!"

"Tỳ nữ của tiểu nữ tử nhất gan, nhưng lòng lại vẫn vương ca ca ruột một ngày không mờ yên mà đẹp thì nàng ấy một ngày không cách nào gặp mặt mẹ già trong nhà. Cho nên mới vừa rồi ở bên ngoài, ta bèn nói dối."

Mộ Lam Yên vừa dứt lời, trên công đường thước gỗ gõ vang lần nữa: "Điều nữ lớn mật! Chẳng lẽ các người không biết kết quả lừa bòn quan ra sao!"

Không khí dần dần trở nên căng chặt, trong lòng Mộ Lam Yên hiểu, loại thời điểm này, nàng với Tổ Quý nên lập tức quỳ xuống, cầu xin lão gia phủ nha nhẹ nhàng tha thứ. Nhưng mà nội tâm của nàng lại không để cho nàng làm như vậy, đời này, nàng cũng không thích cảm giác người khác cười trên đầu nàng!

Trong lòng Trang Lệnh rất là căm hận nhìn chằm chằm hai cô gái dưới đường quấy nhiễu giấc ngủ yên tĩnh của hấn kia. Vụ án Mạnh phủ vẫn có rất nhiều điểm nghi ngờ. Ở trong buổi tối hôm hấn tiếp nhận vụ án này, đã không hiểu ra sao bị một người áo đen uy hiếp, lệnh hấn khiêm tốn xử lý chuyện này. Nếu không thì sẽ khiến cả nhà già trẻ của hấn cùng nhau hạ táng theo người của Mạnh phủ!

Hấn tự biết lớn tuổi ngồi lên chức tri huyện phủ nha, đã là không dễ. Hơn nữa, người tới còn từng tỏ rõ thân phận không tầm thường, người sáng suốt một chút đã hiểu rõ, chuyện Mạnh phủ nhất định là không trốn thoát liên quan với bọn họ.

Vì vậy để đạt được mục đích bảo toàn người nhà, hôm sau hấn bèn phái đưa đi rất nhiều tin đồn, mê hoặc tầm mắt mọi người. Chính hấn lại qua loa thu dọn những người liên can với gia tộc Mạnh thị, liên lạc họ hàng bên Mạnh phủ tới đây nhận thi thể.

Nhưng kì lạ, duy chỉ có nhiều thêm một thi thể tiểu nam như vậy, họ hàng bên Mạnh phủ thế nào cũng không chịu thay hấn nhận đi. Trang Lệnh lo lắng người này có thân phận khác thường, cho nên vẫn để lại ở trong phủ nha, chưa từng nói với người ngoài. Trước mắt đột nhiên có người tới nhận khiến hấn cảm thấy rất là không ổn.

Mộ Lam Yên vẫn nhìn chằm chằm vào thái độ của Trang Lệnh, thấy hấn làm bộ hung ác, lại vẫn bộc lộ ra chán chờ. Suy nghĩ một lúc, mới mở miệng: "Chúng ta....."

Mới vừa thổ lộ hai chữ, từ sau lưng truyền đến tiếng một người con trai hô to, cắt đứt lời nói của nàng.

"Lão gia, lão gia, thứ cho tiểu nhân tới chậm!" Nghe tiếng, là một nam tử trung niên gầy bộ dáng ăn mặc thư sinh, đỉnh đầu cầm một cành gỗ đào ở trên búi tóc rất là dễ coi, bởi vì một đầu cành đào lại treo một cái lá xanh biếc, nhưng nhìn ra được hấn là cố ý cái trang đi tới.

Mộ Lam Yên nhìn hoá trang hoa tuyệt thế này, thấy hấn đi tới bên cạnh các nàng, không nhịn được che miệng trộm nở nụ cười.

Đuôi mắt của nam tử nhìn thấy cô gái đứng bên cạnh hấn lại đang cười nhạo hấn, vội vã không đi hỏi thăm người tới là ai, mắt hạt đậu lại chó cạy gần nhà giận dữ, rống to: "Trên công đường! Cô gái hương dã như các người đã không tuân thủ lễ pháp quý lạy triều đình quan phụ mẫu, lại còn đang che miệng cười trộm! Có ai không, làm cho các nàng quỳ xuống cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Nên về rồi

Editor: trang bubble ^^

Hai ba bộ khoái không biết từ nơi nào nhô ra, dần dần đến gần Mộ Lam Yên. Mắt thấy sắp đụng đến họ, Mộ Lam Yên đột nhiên lấy kim bài trong ngực ra, gờ về phía trên công đường: "Lệnh bài Ngao Thấp phủ thừa Tông Nhân ở đây, ai dám lỗ mãng!"

Lời nói của Mộ Lam Yên vừa ra, khắp nơi đột nhiên yên tĩnh lại.

Bộ khoái vây ở bên cạnh Mộ Lam Yên đột nhiên giống như bị điểm huyết vị vậy, không dám nhúc nhích chút nào. Nam tử thư sinh còn phồng mũi trợn mắt trước đó, giờ phút này biểu cảm bộ mặt không dám tin tưởng nhìn chằm chằm họ.

Mộ Lam Yên cười hả hê, lại đổi lấy sự không tin của thư sinh nam tử. Sư gia căm hận đầy mắt muốn phun một bãi nước miếng ở trên mặt đối phương: "Người đi đâu lấy đến một khối đồng nát sắt vụn như vậy, đã thành là lệnh bài của đại nhân Tông Nhân phủ thừa rồi. Thật sự là muốn cho người ta cười đến rụng răng rồi! Người đâu, còn không mau bắt hai nữ tử hương dã bất chấp vương pháp, khi quân bùng bít người trên này lại!"

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Trang Lệnh vẫn không tỏ thái độ đột nhiên hô to một tiếng: "Dừng tay!", chính là gương mặt khó có thể tin đứng đây, rồi sau đó bước nhanh đi tới phía Mộ Lam Yên.

Sư gia chưa từng trải qua việc đòi, Trang Lệnh tự nhiên không phải thế. Lúc trước, hắn đã biết Nhị hoàng tử tới chơi, mấy lần tới cửa thăm viếng, cũng không thể thấy được hoàng tử diện hạ đã khiến hắn cảm thấy thất vọng. Hiện nay lại không nghĩ rằng Nhị hoàng tử chân trước mới vừa đi, lại đột nhiên xuất hiện một phủ thừa đại nhân, mặc kệ có phải là thật hay không, xác nhận một chút tóm lại không sai.

Sư gia vốn là phách lối, thấy bộ dáng Trang Lệnh như vậy, trong nháy mắt mất đi ngôn ngữ. Lúc này người như phỗng đứng tại chỗ mặc cho Trang Lệnh đi qua, đẩy về sau một cái, nói nường một cái mới đứng vững.

Trang Lệnh nhận lấy lệnh bài từ trong tay Mộ Lam Yên, nhìn tỉ mỉ trước sau một phen.

Phía trước là tên của Ngao Tháp, còn lại phía sau lệnh bài là dấu ấn của Ngao Tháp. Ấn ký kia, Trang Lệnh một cái đã nhìn ra quả thật xuất phát từ tay hoàng gia, tuyệt đối không phải ngụy tạo, lập tức chính là hai chân mềm nhũn té quỵ trên đất.

"Vi thần ra mắt Ngao nhị tiểu thư, tiểu thư vạn phúc an khang!"

Đứng ở một bên, tâm tình sư gia phức tạp đã không biết lấy cảm xúc gì để bày tỏ cảm giác trong lòng. Vốn là hắn vội vàng vàng xông tới, cũng bởi vì nghe người ta nói sáng sớm Trang Lệnh đang khai đường, hắn cho là hôm nay có vụ án gì quan trọng muốn bắt đầu thẩm, hắn ngủ quên tới trễ. Cho nên lúc thấy Mộ Lam Yên và Tổ Quý, hắn đã cho rằng đúng lúc nên biểu hiện một chút. Chưa từng nghĩ, hắn không cẩn thận lại dậm ở trên đầu thái tử.

Ánh mắt Mộ Lam Yên yêu kiều khinh người quét mắt một vòng mọi người ở đây, trong lòng một lóe lên ý nghĩ khiến nàng đột nhiên bắt đầu không biết ý vị. Thi ra là nàng vẫn rất hưởng thụ cảm giác mọi người cúi người bái lạy, có một đôi trước đi theo vương giả tiếp nhận người khác làm lễ, vậy mà giờ phút này nàng lại quyền uy khi đó.

"Cho nên người biết làm như thế nào rồi chứ?" Giọng nói của Mộ Lam Yên cứng rắn hỏi.

Trang Lệnh đã biết được thân phận của đối phương, tự nhiên không dám trì hoãn lung tung, ngẩng đầu lên chính là chất vấn sư gia một tiếng: "Thi thể đưa bé mang về từ Mạnh phủ kia đâu?"

Sư gia nghe tiếng, đầu tiên là sững sờ rồi sau đó vẻ mặt đầy đau khổ, thật giống như khóc lên: "Lão gia, ngày hôm qua thì người dặn dò ta sai người kéo thi thể kia ra ngoài đốt, ngài bảo ta đi đâu tìm thi thể cho ngài đây!"

"Chuyện này....." Lúc này, Trang Lệnh mới hồi tưởng lại, hôm đó người áo đen tới tìm hắn thì đã hạ lệnh bảo hắn đốt tất cả thi thể mang ra ngoài từ Mạnh phủ ra tro. Mạnh lão gia và một đôi nữ nhi nữ tử kia dĩ nhiên là bị bên họ hàng mang về. Mà kẻ không ai nhận lãnh để ở trong phủ nhà mấy ngày lại cảm thấy tanh hôi, quả nhiên là kéo ra ngoài đốt.

Thi thể không có, Trang Lệnh chỉ có thể khổ sở nhìn Mộ Lam Yên, chờ xử lý.

Mộ Lam Yên chợt ngã về phía sau, cũng may Tổ Quý nhanh tay đỡ nàng, mới không để cho nàng ngã trên mặt đất.

Mộ Lam Yên cảm thấy cánh mũi có chút chua xót đau đớn, khắc chế đôi mắt đầm lệ không để cho nó chảy xuống. Mấy ngày nay nàng nhọc nhằn khổ sở chờ đợi, không phải là vì tâm nguyện cuối cùng là mang Vương Mãng về quê nhà. Nhưng bây giờ, không mang được không để cho nàng nhìn Vương Mãng một lần cuối cùng, đã bị mọi người trước mắt thiêu thành một đồng bột.

Nàng cũng không hận người khác, chỉ hận mình tới quá muộn.

Tổ Quý nhẹ nhàng kêu nàng, Mộ Lam Yên mới ngạt nhiên thức tỉnh.

Giờ phút này nàng chỉ là một người cầm lệnh bài, thay tỷ nữ đòi hỏi thi thể của ca ca.

"Vậy các người nói, làm sao bây giờ?" Lời này là hỏi bọn họ, cũng là hỏi bản thân Mộ Lam Yên.

Sư gia phản ứng kịp, phịch một tiếng quỵ xuống trên đất, vội vàng nói: "Chỗ thiêu hủy chắc là còn có tro cốt đưa bé kia, nếu như không để ý, hiện tại ta bèn có thể dẫn bọn người đi lấy trở lại."

Chợt tới chợt đi lần qua lần lại, mặt trời vốn là che khuất ở trong tầng tầng sương mù dày đặc, rốt cuộc vén ra mây mù thấy ngày sáng tỏ!

Lấy được tro cốt, Mộ Lam Yên bèn tha cả đám người Trang Lệnh, dẫn theo Tổ Quý, cặp mắt vô hồn đi ở trên một đường nhỏ có chừng phù hợp hai cái bánh xe. Hai bên đều là núi non trùng điệp chật chội, trước không thôn xóm, sau không nhà trọ. Trên đường, Tổ Quý cũng chỉ là không nói gì, đi sát ở đằng sau lưng Mộ Lam Yên. Chỉ là càng đi vào trong, trong lòng Tổ Quý lại càng thêm hốt hoảng.

Từ lúc tiếp nhận cái bình sứ này, trạng thái của Mộ Lam Yên giống như bảy phách mất sáu. Hơn nữa, chính là bộ dáng này đã dẫn Tổ Quý đi ước chừng hơn một canh giờ.

Tổ Quý dù chưa là người làm nhưng cũng chịu đựng được nỗi bước chân như vậy. Huống chi, bốn phía đã không phải là chỗ Tổ Quý có thể biết, đi tiếp nữa, sợ là sắp lạc rồi.

"Tiểu thư, tiểu thư. Chúng ta đi như vậy đã lâu rồi. Người đây là muốn đi nơi nào? Phu nhân không tìm được chúng ta, sợ là sẽ sốt ruột đó!" Tô Quý tiến lên, tốn sức nói.

Trước mắt Mộ Lam Yên rốt cuộc có người quen mặt, trang ## bubble rồi mới đi ra từ trong mạch suy nghĩ của mình.

Nàng muốn đi đâu? Nàng tự nhiên là muốn trở về Mộng Lý Hồi của nàng!

"Tô Quý." Mộ Lam Yên đột nhiên nói, lòng bàn chân hơi đau đớn: "Nếu không ngại trước trở về một chuyến, báo tin bình an với Mẫn phu nhân. Nhân tiện ngại giúp ta đưa khối lệnh bài này trở về, nói tiếng cảm ơn với Mẫn phu nhân."

"Vậy còn người?"

"Ta, ta đưa xong đồ lại trở về." Mộ Lam Yên đột nhiên nói nhẹ nhàng, híp đôi mắt một cái nở nụ cười. Tô Quý nhìn tiểu thư, tâm tình đột nhiên thay đổi tốt, trong lòng chần chờ rồi cũng chậm chậm bỏ đi. Lúc gần đi, Mộ Lam Yên còn muốn đưa tất cả tiền bạc trên người của Mẫn phu nhân đều cho đổi phương, bảo Tô Quý đi tới nơi có người muốn chiếc xe ngựa trở về.

Tô Quý vốn là không đồng ý, nhưng cũng không làm gì được Mộ Lam Yên nói khéo như rót.

Đưa đi người đi theo cuối cùng, Mộ Lam Yên ngẩng đầu lên, mặc cho ánh mặt trời sáng rỡ chiếu vào trên mặt của nàng, in ra bóng dáng nồng đậm và hàng mi dài mảnh. Nhìn bóng dáng Tô Quý từ từ đi xa, gánh nặng trong lòng đột nhiên hết như giảm bớt. Khuỷu tay khóa chặt tro cốt Vương Mãng trong ngực, xoay người giẫm nhẹ bước chân, nhanh chóng đi tới sâu trong núi lớn!

Nếu như nhớ không lầm, chỉ cần vượt qua ngọn núi lớn kia, là có thể đi về!

Yến Thành, trong khách điểm

Đã qua lúc xế trưa, Mộ Lam Yên và Tô Quý chậm chạp không thấy bóng dáng khiến Mẫn phu nhân ở gian phòng lúc nào cũng đứng ngồi không yên. Ngồi trên băng ghế, nhanh chóng lần Phật châu, trong miệng không ngừng đọc thuộc lòng Chú Đại Bi. Trên bàn mặc dù đốt hương nhang tĩnh tâm ngưng thần, nhưng cũng không dẹp yên được nội tâm lo lắng của Mẫn phu nhân giờ phút này.

Từ lúc sau buổi cơm trưa, Tiểu Thúy và Dung Thố đã vẫn đi theo bên cạnh Mẫn phu nhân. Thấy phu nhân khó chịu như thế, Dung Thố lập tức bèn bắt đầu oán trách bất bình thay phu nhân: "Phu nhân, trước đó nô tỳ đã nói Mộ Lam Yên này không tin được. May nhờ Nhị hoàng tử điện hạ còn mong nàng cho là con gái của ngài. Ta xem chính là lòng lường gạt thú!" Tiểu Thúy nghe giọng điệu Dung Thố không đúng, lập tức tiến gần lên tiếng ngăn lại, nhưng không nghĩ, vẫn bị nàng đã nói xong tất cả rồi: "Lời ngon tiếng ngọt trộm lấy lệnh bài của lão gia, hiện tại sợ là không biết đang sung sướng ở nơi nào đó!"

Mẫn phu nhân nghe xong, tức giận vỗ bàn mà nhìn.

Tiểu Thúy chỉ sợ Dung Thố mở miệng nói thêm nữa càng thêm chọc giận phu nhân, lập tức giành ở trước mặt Dung Thố giải thích: "Phu nhân bớt giận, Dung Thố cũng là quan tâm ngài, quan tâm lão gia."

Trong lòng Mẫn phu nhân đương nhiên biết Dung Thố có lúc nói chuyện không trải qua đầu óc, nhưng cũng là thật lòng thật dạ chân thành với bọn họ. Đây cũng là nguyên nhân nàng đồng ý Ngao Thập sắp xếp một cô gái như vậy ở bên cạnh. Suy nghĩ một chút, nàng vẫn là áp chế lửa giận trong lòng mới vừa nhô ra, nói thật nhỏ: "Đợi sau khi trở về phủ, tự động chép quy tắc trong phủ một trăm lần giao cho ta."

Dung Thố tự biết có lòng tốt bị mất mặt, bèn lập tức cũng không nói thêm gì nữa.

Đang lúc này, một tỳ nữ dẫn Tô Quý, bèn vội vàng đi vào từ ngoài cửa.

"Phu nhân!" Sau khi Tô Quý hô qua một tiếng, lập tức đã quỳ gối bên chân Mẫn phu nhân.

Mẫn phu nhân thấy người kia ôm tâm tính thấy chết không sờn, lập tức trái tim chính là nhảy vọt một phen.

Tô Quý trở lại một mình, chẳng lẽ là Lam Yên đã xảy ra chuyện gì? Trong lòng Mẫn phu nhân càng thêm lo lắng nồng đậm, vội vã đỡ Tô Quý kẻ người dậy: "Nha đầu, ngại mau dậy đi, nói tỉ mỉ với ta tình huống như thế nào!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Tạm biệt cố hương

Editor: trang bubble ^^

Tô Quý quỳ trên mặt đất, dùng sức lắc đầu, cắn môi nói: "Nếu như phu nhân không tha thứ nô tỳ, sợ là nô tỳ không thể đứng dậy!"

Mẫn phu nhân nghe nói những lời này, sắc mặt càng thêm trắng xanh một hồi trắng bệch hơn nhiều. Ở bên cạnh Dung Thố và Tiểu Thúy nhìn gấp gáp, đưa tay tắt Tố Quý một cái: "Nô tài chết bầm nguoi được đấy, chẳng lẽ không biết nói chuyện cẩn thận sao!"

Một tát này, đánh Tố Quý đến hoa mắt. Nàng quả quyết là không có nghĩ đến, hai tỷ nữ bên cạnh Mẫn phu nhân lại đã man như vậy. Tỉnh táo lại, nàng đã là hai mắt trừng nhìn sắc mặt Mẫn phu nhân tiêu tụy.

"Tố Quý, nguoi nói mau, có phải Yên Nhi của ta đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Thấy Mẫn phu nhân khó khăn dựa vào trên người của Tiểu Thúy ở phía sau, Tố Quý Tài biết đây là mình kích thích thân thể chủ tử ốm nhẹ rồi, quả nhiên là đáng đánh. Hồi tiếc đi qua, nàng vội vã móc ra lệnh bài mà Mộ Lam Yên giao cho nàng từ trong ngực của mình, đưa tới: "Phu nhân bớt giận, trách Tố Quý không nói hết lời trong một lần. Đây là tiểu thư bảo nô tỳ chuyển giao cho phu nhân. Tiểu thư, nàng không có việc gì."

Trước tiên Tiểu Thúy bèn nhận lấy lệnh bài, nhìn kỹ một cái đúng là lệnh bài của các nàng, bèn bỏ vào trong ngực.

"Vậy nguoi bảo phu nhân tha thứ nguoi cái gì!" Mới vừa đánh Tố Quý, Dung Thố hỏi lần nữa, Tố Quý bị dọa sợ canh chừng ánh mắt của nàng ta, dừng một chút, mới phản ứng được.

"Tiểu thư bảo ta đi trước thỉnh tội với phu nhân. Thật ra thì sáng sớm hôm nay chúng ta đi lãnh cũng không phải là ca ca của Tố Quý mà là đệ đệ của tiểu thư. Sau khi tiểu thư lãnh được tro cốt đệ đệ của nàng, bèn một thân một người đi chôn tro cốt rồi. Tiểu thư nói, chuyện như thế thật sự là giấu diếm, sợ mang về khiến phu nhân nhiễm tà vật sợ là không tốt, cho nên để ta thông báo một tiếng với phu nhân trước, tránh cho phu nhân lo lắng."

Dung Thố đang tính nói tiếp, Mẫn phu nhân lại đưa tay ý bảo nàng câm miệng. Dung Thố đột nhiên nhớ lại trên người mình còn gánh vác một trăm lần quy tắc trong phủ, lập tức cũng không dám vi phạm ý nguyện của phu nhân ngoan ngoãn khép lại miệng của mình.

"Đưa nhỏ ngọc này." Mẫn phu nhân thương tiếc nói, trong giọng điệu tràn đầy đều là đau lòng. "Ta cũng không phải là người không thể thông tình đạt lý gì đó. Việc này thì có cái gì đáng giấu diếm." Khi biết Mộ Lam Yên không có việc gì, hơi thở kia Mẫn phu nhân không thuận vừa rồi kia cũng xuôi theo ổn thỏa, nghỉ lại lúc tới đây, lại trách cứ Tố Quý đi về: "Một mình Yên Nhi ở bên ngoài, sẽ nguy hiểm cỡ nào. Sao nguoi có thể để mặc cho một mình nàng ở bên ngoài chứ."

Trong lúc nhất thời Tố Quý bị hỏi bối rối, nàng quả thật không nghĩ tới điểm này. Nghĩ lại lúc nàng rời đi, nơi đó chỉ có núi hoang không thấy được người, chỉ nghĩ thử cũng cảm thấy nếu là ném một mình nàng vào nơi nào, sợ rằng sẽ khóc ròng nói buổi tối bị sói ngâm trong mồm tha đi rồi.

Mẫn phu nhân thật sự không yên lòng Mộ Lam Yên sẽ một mình bình an trở lại khách điểm, cho nên gọi đủ mọi người, mang theo tất cả trang bị bèn đi theo Tố Quý chỉ đường đi tới tìm Yên Nhi của nàng.

Yến Thành này, nàng quả nhiên là một chút cũng không ở lại được nữa, chỉ cần đợi ở chỗ này, nàng lại luôn lo lắng dù Mộ Lam Yên cũng có thể đi mất, chỉ có trở lại trong phủ ở Biện Kinh kia, là có thể cẩn thận coi chừng đứa con gái đến không dễ kia của nàng!

Ánh nắng chiếu lá cây trên núi có chút khô khan.

Mộ Lam Yên ôm lọ tro cốt, ống tay áo đã không biết đã lau mồ hôi trên trán bao nhiêu lần rồi. Vốn phải là thời tiết cuối thu mát mẻ, làm sao mặt trời hôm nay cổ tình chiều nàng có chút miệng đắng lưỡi khô. Không nhớ rõ bao nhiêu thời gian không có uống nước rồi, chỉ là bờ môi càng lúc càng khô, đã không còn là nàng dùng đầu lưỡi liếm một cái là có thể trở nên ướt át rồi.

Mộ Lam Yên đứng ở trên một chỗ ngã ba đường, khắp nơi chung quanh đều là tùng bách thẳng tắp, lớn nhỏ, độ cao, diện mạo, hầu như giống nhau như đúc. Nàng đã đi tới lui lui rất nhiều lần rồi, đến cuối cùng, nàng chỉ có thể tin tưởng, nàng đã lạc đường!

Vốn là ôm lọ tro cốt của Vương Mãng có từng chút hi vọng một như vậy, nhưng lúc này bị cảnh tượng tạo hóa trên nguoi kia, tuổi tất không dư thừa một chút.

Thật sự chẳng lẽ chính là một thế ngoại đào nguyên chỉ có thể ra, không thể vào sao? Mộ Lam Yên hỏi ở đáy lòng, cũng không cam chịu số phận có chấp còn muốn lựa chọn một ngã ba đi về phía trước.

Mới vừa bước ra bước đầu tiên, sau lưng đã truyền tới một âm thanh yếu ớt. Mộ Lam Yên nghiêng tai vừa nghe, chính là mừng rỡ phát hiện âm thanh kia chính là của Tố Quý đấy!

Nếu như nói, lạc đường mang cho nàng là tuyệt vọng càng ngày càng dày đặc, như vậy âm thanh đột nhiên xuất hiện kia chính là hy vọng mới. Dù là chỗ phát ra âm thanh cũng không phải là Mộng Lý Hồi mà nàng tâm niệm muốn trở về.

Không bao lâu, hai người kẻ kêu người đáp, Tố Quý đã tìm được Mộ Lam Yên sắp chết khát. Tố Quý nhìn về mặt đầy bụi bặm, trong tay còn ôm lọ tro cốt lúc tới, trong lòng tuy có nghi vấn, nhưng trước tiên vẫn lấy ra bình nước đã cống từ lâu, đưa tới cho Mộ Lam Yên.

Nhận lấy bình nước, chính là uống từng ngụm lớn ừng ực ừng ực.

Cho tới bây giờ Mộ Lam Yên cũng không nghĩ tới giờ phút này cảm thấy nước bình thường như vậy lại có sự ngọt ngào như nước suối.

Tố Quý đón lấy lọ tro cốt của Vương Mãng rồi ôm, dành ra một cái tay thay Mộ Lam Yên vuốt vuốt sau lưng, chỉ sợ tiểu thư thân ái của nàng uống

nước bị sặc!

"Tiểu thư, người uống chậm một chút. Tiểu thư....."

Mộ Lam Yên để bình nước xuống, thở mẫn thở dài một hơi, mới phản ứng được mình không những không trở về, trang@d#d##q#d@bubble còn gọi Tổ Quý vốn hy vọng trở lại bên cạnh Mẫn phu nhân trở về. Nàng bèn trả bình nước lại cho đối phương ngay lập tức: "Sao người lại tới đây?"

"Tiểu thư, không phải người nói để cho ta bẩm báo phu nhân, sau đó lại trở về tìm người sao?"

Mộ Lam Yên nháy mắt một cái: "Trở về nhanh như vậy?"

"Đâu chỉ là nô tỳ đã trở về, Mẫn phu nhân đã ở phía dưới chân núi này. Ngược lại là tiểu thư, không phải là người nói muốn mai táng đệ đệ của người sau đó sẽ đi sao? Vì sao bây giờ còn ôm lọ tro cốt ở nơi này?"

Mộ Lam Yên bị Tổ Quý Vãn hỏi có chút quýnh, muốn tìm một lý do bưng bít qua đi lại phát hiện thật sự người biên soạn không cho mượn miệng, bèn dòi đi đề tài: "Sao người tìm được tới nơi đây được?"

"Tiểu thư,... " Tổ Quý nhìn Mộ Lam Yên, lông mi dài chớp chớp nháy mắt hai cái, áp úng mở miệng: "Theo như người nói, người cũng đừng khổ sở."

"Người nói."

"Tiểu thư, người nhìn một chút lọ tro cốt của đệ đệ người, phải có một chỗ đào một cái hố." Mộ Lam Yên nghe nói, nghi ngờ nhìn về phía bình sứ ôm trong tay. Tổ Quý tiện đà nói: "Mới vừa rồi, sau khi ta và phu nhân đi tới chỗ tách ra với người, tìm kiếm khắp nơi một lần, trùng hợp thấy bột màu trắng đút quăng. Ta suy nghĩ thứ này có khả năng là bình sứ trong ngực người rơi vãi ra ngoài, cho nên đi theo nó đi thẳng tới đây. Cho đến khi không còn bột phấn, mới dừng bước chân lại gọi người, không ngờ tiểu thư thật sự ở gần đây."

Tổ Quý nói xong, trên mặt rất là vui vẻ, Mộ Lam Yên lại u sầu đầy mặt. Mới vừa rồi, khi nàng thật sự phát hiện dưới đáy bình sứ này có một lỗ nhỏ thì bèn định nắp mở bình sứ ra. Bên trong nào còn tro cốt gì, bình sứ trống rỗng, rơi xuống thật sự là một chút cũng không thừa lại!

Mộ Lam Yên đột nhiên căng thẳng trong lòng, cảm nhận y hệt đao xoắn truyền đến từ ngực. Tri huyện Yên Thành đáng chết cùng với sư gia kia, thật không ngờ không để bụng tìm một trò rách như vậy cho nàng. Bây giờ nàng lại là một chút ý nghĩ cuối cùng cũng đều biến mất sạch sẽ.....

Tổ Quý không hiểu nhìn Mộ Lam Yên mây đen giăng đầy mặt, trong lòng cho rằng mình phạm sai lầm gì, lập tức bèn quỳ gối trước mặt Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, nếu là Tổ Quý làm sai, muốn đánh muốn phạt ngài cũng có thể. Chỉ xin ngài nói một câu đi!"

Mộ Lam Yên chần chờ nhìn nha đầu cúi đầu bên chân kia, trong lòng ngay cả có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói ra khỏi miệng, nhưng bây giờ tìm không ra một từ ngữ thích hợp. Khấp nơi bị thương nhìn đỉnh núi xung quanh này chậm chạp không để cho nàng về đến cố hương.

Thứ số mạng này quả nhiên không phải tùy tiện là có thể phản kháng.

Kiếp trước vào lúc này, chính là thời gian Tư Không Thận đưa nàng khỏi bệnh về thành Biện Kinh. Lúc Tổ Quý tới từng nói rõ đã giải thích rõ ràng hết thảy với Mẫn phu nhân. Mẫn phu nhân thiện tâm, chẳng những không trách cứ nàng nói dối, còn mang mọi người đến đang ở chân núi đợi nàng trở về.

Không thể làm gì, không thể làm gì khác hơn là buông xuống chấp niệm trong lòng, tìm một chỗ gần đây, dùng bình sứ vẫn còn dính một chút xú tro cốt của Vương Mãng, thay thế Vương Mãng, chôn xuống.

Lúc gần đi, Mộ Lam Yên đập đầu ba cái ở trước mộ phần Vương Mãng, đôi mắt mông lung nói: "Đệ đệ tốt của ta, đệ ở phía dưới đây chớ nên trách tỳ tỳ không có năng lực, không thể dẫn đệ về quê nhà an táng. Đợi một ngày kia tỳ tỳ trở về, nhất định đòi phần mộ đệ về, hạp táng đệ và mẫu thân của đệ ở chung một chỗ."

Dứt lời, Mộ Lam Yên đập đầu ba cái lần nữa.

Mặc dù Tổ Quý không hiểu rõ ràng cuối cùng xảy ra chuyện gì, nhưng khi nhìn trên trán tiểu thư nhà mình đập đầu ra vết máu, và chưa từng nước mắt cất đút, nên cũng cảm thấy cực kỳ đau khổ. Từ lúc nàng đi theo vị tiểu thư trước mắt này, cho tới bây giờ lại chưa từng thấy nàng khóc chân thành như vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Vô tình gặp được ở cửa thành

Editor: trang bubble ^^

Rời khỏi Yên Thành, liên tục đi về phía tây, chính là tới kinh đô phồn vinh thịnh vượng của Kỳ Quốc —— thành Biện Kinh.

Khi ở Yên Thành, một nhóm người Mẫn phu nhân đón được Mộ Lam Yên và Tô Quý ở dưới chân núi, chính là ngựa không ngừng vó chạy tới kinh đô. Lúc tới, chỉ có Mẫn phu nhân và hai tỳ nữ của nàng cùng với một vài tùy tùng, vì thế chỉ có một cỗ xe ngựa Hầu phu. Lúc trở về, thấy nhiều người như vậy không chen lộn, bèn lại lần nữa chọn mua ngay tại chỗ một cỗ xe dầu nhỏ màn đen cho Mộ Lam Yên dùng ngồi.

Xe ngựa của Mẫn phu nhân ở phía trước, xe ngựa của Mộ Lam Yên ở phía sau, chạy chậm chạp, đi hai ngày mới coi như đi tới nơi.

Đi lên trước chỉ mấy bước nữa chính là cửa thành Biện Kinh, Mộ Lam Yên nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng bộ dáng bên ngoài kia. Từ cổ chí kim, hễ là cửa thành kinh đô đều là kiến tạo vô cùng hùng vĩ huy hoàng. Thợ tốt nhất chế tạo mặt tường, góc thành có một phong cách, ngẩng đầu lên nhìn lên trên, chính là cảm thấy tường thành này cao cao không thể với tới, làm cho người ta lóa mắt không dứt.

Tô Quý vẫn là lần đầu đi tới nơi thịnh vượng này, chỉ tiến vào cửa này cũng đã làm cho nàng cảm thấy mừng rỡ không thôi, thò đầu nhỏ ra, một đôi mắt tò mò quan sát khắp nơi.

Tiểu Thúy cẩn thận rót một chén nước trà ấm áp đặt trên bàn thấp ở trước mặt Mộ Lam Yên. Quan sát tỉ mỉ Mộ Lam Yên vẫn nhắm mắt hít thở, nàng thấy thái độ của nàng ấy hoàn toàn khác biệt với Tô Quý bên cạnh, nghi ngờ trong lòng chính là tăng cao thêm ba phần. Nàng là Mẫn phu nhân bởi vì lo lắng Mộ Lam Yên không quen cuộc sống trên xe ngựa, cho nên sai phái nàng tới đây chăm sóc Mộ Lam Yên.

Đoạn đường này, nàng đều thấy đáng về Mộ Lam Yên hoàn toàn không quan tâm sự vật chung quanh chút nào, vốn cho là mất đi người thân, đau khổ không muốn nói chuyện. Nhưng ngay sau đó, nàng chính là không nắm được chú ý, nếu nói Mộ Lam Yên chỉ là một dã nha đầu đến từ nông thôn, thấy cảnh tượng lần này, phải hết như Tô Quý vậy mới đúng. Làm sao đối phương càng nhìn lên càng thêm giống như là khinh thường?

Đột nhiên, phu xe hô ngừng ngựa trước mặt xe dầu nhỏ của Mộ Lam Yên. Bên trong xe, ba người rớt rít bởi vì biến cố đột nhiên xuất hiện, nghiêng ngả tới trước một đợt.

Mộ Lam Yên vốn là ngồi xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần, bởi vì chuyện này, lặng lẽ mở hai mắt ra, vén màn đen lên nhìn cảnh sắc ngoài cửa xe một phen, rồi sau đó lại ngồi thẳng thân thể tiếp tục không coi ai ra gì nhắm mắt lại.

Tô Quý cho là xảy ra chuyện gì, cả người căng thẳng ngồi ngay ngắn, một đôi mắt lo lắng chăm chú nhìn chăm chăm Tiểu Thúy đối diện. Tiểu Thúy lại là vén lên màn sau lưng nhìn tình huống bên ngoài một phen, mở miệng nói: "Đừng sợ, chỉ là đến trạm kiểm soát ở cửa thành mà thôi."

Những lời này hiển nhiên là nói với Tô Quý, bởi vì coi như giờ phút này, trên mặt Mộ Lam Yên vẫn là không nhìn ra bất kỳ đầu mối nào.

Mộ Lam Yên nhắm mắt lại, tâm tư lại lần nữa bởi vì cảnh sinh tình trở lại ngày hôm nay ở một đời trước. Nàng mặc bộ váy lụa mỏng màu tím la, cười chung một con ngựa nhanh với Tư Không Thận đi tới trạm kiểm soát nơi này. Theo lý thuyết trở lại từ Yên Thành, khi đó bọn họ nên đến sớm hơn hai ngày, nhưng trên đường lại xảy ra chút chuyện, bị người mặc áo đen đuổi giết. Tùy tùng của hắn dẫn đi toàn quân bị diệt, duy chỉ có để lại nàng và Tất Ngôn Nam cùng nhau đi theo Tư Không Thận trở lại thành Biện Kinh. Sau khi vào thành, hắn bèn bố trí nàng ở một chỗ trong biệt viện, chăm sóc tỉ mỉ. Thậm chí sau đó lại xảy ra rất nhiều việc, nhưng hiện nay làm nàng cũng không cách nào hồi tưởng lại từng việc nữa. Dù sao mặc kệ như thế nào, thời gian gặp lại cũng đã mười bốn năm rồi, mười bốn năm đủ để từ từ xóa đi dấu vết của một người.

Dĩ nhiên, đây cũng là hy vọng của Mộ Lam Yên. Nàng cũng không muốn đời này lại mang theo thù hận sống hết đời nữa.

Không bao lâu, xe ngựa lần nữa chậm rãi đi. Chỉ là vó ngựa còn chưa đi mấy bước, đã kinh ngạc nghe vài tiếng ngựa kêu, rồi sau đó xe của Mộ Lam Yên chính là bắt đầu rung động dữ dội.

Tô Quý chợt hét hoảng dẫn đầu nắm chặt cánh tay Mộ Lam Yên, Mộ Lam Yên lại là thuận tay vịn chặt bệ cửa sổ xe dầu. Một lúc lâu, đợt hỗn loạn này mới xem như bình thường lại. Lần này chính là không còn ý định hồi tưởng lại.

Sau khi ngồi vững vàng, phản ứng đầu tiên của Tiểu Thúy chính là Mẫn phu nhân ở xe ngựa phía trước, lập tức vén lên màn sau lưng nhìn lại phía trước mặt. Cũng may ngựa bị hoảng sợ chỉ có họ, chiếc xe ngựa kia của Mẫn phu nhân bình yên vô sự dừng ở phía trước.

Mộ Lam Yên nhìn bóng lưng Tiểu Thúy rời đi, tò mò lộ ra phía ngoài. Có điều ngại vì mới vừa rời xe ngựa lộn xộn một hồi, góc độ cửa xe nhìn ra ngoài vốn không thấy được thứ gì, chỉ là cảm giác giống như giữa xe ngựa của bọn họ và xe ngựa hình như còn xen lẫn cái gì.

Tô Quý hiếu động hơn Mộ Lam Yên, tức thì cũng đã nằm ở trên cửa sổ xe, nhìn trước mặt một hồi, bộ dáng chính là mặt hoa si: "Thật sự rất đẹp trai đó."

Trong lòng Mộ Lam Yên rất là kinh ngạc, vội vàng đã kê vào sau lưng Tô Quý nhô người về phía trước.

Chỉ thấy kẹp ở giữa xe ngựa của bọn họ lại là một con Hãn Huyết Báo Mã màu đen! Con ngựa này chính là ngoại bang Kỳ quốc tiến cử tới đây, sinh ở cỏ thảo nguyên, chỉ có loài ngựa thảo nguyên điển hình. Loài ngựa này thể trạng không lớn, nhưng mà thân thể khỏe mạnh, tứ chi vững vàng có lực. Hon nữa màu lông đen nhánh sáng bóng, không sợ rét lạnh, sức sống cực mạnh, năng lực phản ứng và tốc độ đều là đứng đầu số một số hai.

Sở dĩ nàng biết rõ ràng như thế, đó là bởi vì con ngựa này tên gọi là Truy Phong, chính là ngựa của Tư Không Thận.....

Ngoài xe, Mẫn phu nhân do Tiểu Thúy đỡ xuống xe ngựa. Tư Không Thận nắm cương cương ngựa, cũng không có ý đi xuống.

"Cửu hoàng tử Điện hạ." Mẫn phu nhân khẽ cúi đầu nói.

Khóe mắt Tư Không Thận kéo ra nụ cười, gật đầu một cái: "Thì ra là xe ngựa của Mẫn phu nhân, trang ## bubble mong rằng Mẫn phu nhân đừng trách tội chúng ta đã quấy rầy xe ngựa của các người." Tuy là Tư Không Thận nói áy náy, nhưng mà trên mặt lại không nhìn ra chút dấu vết nào.

Mẫn phu nhân cười nhạt một tiếng: "Thần phụ sao dám. Cửu hoàng tử Điện hạ vội vã chạy tới như vậy, nhất định là có chuyện gì gấp nhì."

"Cũng phải, đều do nha đầu này. Con ngựa thật tốt không ngồi nhất định phải tự mình cầm dây cương này, đã quấy rầy phu nhân, chúng ta còn cảm thấy ngượng ngùng."

Mộ Lam Yên nghe nói, lúc này mới chú ý tới trên lưng của Truy Phong, trừ Tư Không Thận lại còn nhiều hơn một cô gái. Hai người cười đùa, hoàn toàn không quan tâm ánh mắt người bên cạnh. Mộ Lam Yên nhìn hai người trước mắt, chỗ lông mày bọn họ truyền đến nhu tình, chợt cảm giác trái tim nóng bỏng trong lồng ngực mình kia đang bị một thanh chùy thủ sắc bén, hung hăng cắt vạch lên. Rốt cuộc cô gái kia là ai, nàng không biết!

Lập tức đặt móng ngựa ngồi ở bên trong xe ngựa, kinh động Tổ Quý vẫn hoa si.

Tổ Quý quay đầu lại, phát hiện sắc mặt tiểu thư nhà mình trắng bệch, lập tức bèn cho rằng xảy ra chuyện gì, lập tức lách lư thân thể Mộ Lam Yên, nhỏ giọng kêu lên.

"Tiểu thư, tiểu thư, người làm sao vậy? Nói chuyện với người đó, đừng dọa Tổ Quý."

Mộ Lam Yên ơi Mộ Lam Yên, người thật sự coi như không có tự trọng ghê gớm, làm lại một đời nhìn thấy cảnh tượng này lại có thể luống cuống đến mức này!

Ngoài cửa thành cách đó không xa, lại là một con báo mã màu đen chạy như điên tới. Tiếng vó ngựa rôi, người đi tới. Bộ dáng Tất Ngôn Nam phong trần một đời rất cuộc đời kíp hai người Tư Không Thận. Nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn đã biết người trong ngực Tư Không Thận sợ là gây họa rồi. Rồi sau đó thấy Mẫn phu nhân đứng trước mặt bọn họ, chính là quả đấm nắm chặt, thăm hỏi một tiếng: "Mẫn phu nhân tốt lành!"

Mẫn phu nhân cũng là lạnh nhạt khẽ gật đầu: "Tất tiểu vương gia." Khóe miệng đầy ý cười, hết thảy không dám coi khinh hai người trước mắt.

Tất Ngôn Nam chính là con cháu tướng quân khai quốc, gia tộc kia đã có mấy trăm năm ở Kỳ quốc, bởi vì là khai quốc nên Hoàng đế ưu ái, ban cho gia tộc Tất môn chức Vương Gia. Nhưng trải qua những năm này, dã tâm của hoàng tử đã mất nhìn chăm chăm đối với gia tộc nắm giữ binh quyền của bọn họ, chỉ có hắn cùng nhau lớn lên Tư Không Thận quan hệ rất tốt. Bàn về bối phận, bên ngoài nói Tư Không Thận là thú, Tất Ngôn Nam là chất.

Mộ Lam Yên lại chuyển tầm mắt tới trên người của Tất Ngôn Nam, quả nhiên vẫn là y hệt một đời trước vậy, cả người trường bào thuần sắc trắng. Hai mươi tuổi có lẽ, khuôn mặt thanh tú tương phản với bộ dáng yêu nghiệt của Tư Không Thận kia. Hơn nữa trên mặt phong cách, càng có cảm giác đánh vỡ sinh ra.

Chỉ là không biết tùy ý thoáng nhìn này không ngờ bị đối phương cảnh giác nhỏ như thế. Tầm mắt Tất Ngôn Nam nhìn tới vừa vặn chạm với Mộ Lam Yên ở trong không khí. Mộ Lam Yên kinh hoàng trong lòng, bèn lập tức rút đầu về.

"Cửu hoàng tử Điện hạ, lúc nào thì chúng ta đi vào đây?" Người trước mặt Tư Không Thận đột nhiên mềm mại mở miệng.

Tư Không Thận lại không để ý đến nàng. Một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng cùng nhìn theo tầm mắt lúc nảy của Tất Ngôn Nam, rõ ràng là gặp được một cô gái nhất gan như chuột lại làm cho hắn cảm giác nhìn rất là quen mắt.

Mẫn phu nhân thấy ánh mắt bọn họ đồng thời cùng nhau nhìn lại phía xe ngựa của Mộ Lam Yên, trong lòng khá là có chút bận tâm, hắng giọng nói với bọn họ: "Cửu hoàng tử Điện hạ, Tất vương gia, nếu như không có việc gì, có thể để cho chúng ta đi đâu đẹp đường hỏi phù hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Ngao phủ ở kinh đô

Editor: trang bubble ^^

Tư Không Thận thu hồi tầm mắt, trêu ghẹo hỏi: "Trong xe ngựa này chính là người phương nào, vì sao thấy Bản hoàng tử không xuống xe tới gặp?"

Mẫn phu nhân ngoái đầu liếc mắt nhìn lại: "Hồi Cửu hoàng tử, bên trong chính là con gái mà thần phụ mới tìm về được từ bên ngoài. Ở bên ngoài lưu lại đã lâu, lệnh nàng ra ngoài bái kiến Cửu hoàng tử, sợ là sẽ khiến Cửu hoàng tử Điện hạ chê cười."

Mẫn phu nhân vừa dứt lời, Tất Ngôn Nam bèn nhớ tới một chuyện, giành nói: "Ta từng nghe nói trước khi Mẫn phu nhân gả cho đại nhân Ngao Thập phủ thừa Tông Nhân từng sinh có một đứa con gái, năm gần đây vẫn đang tìm kiếm. Từng cho rằng chỉ là lời đồn đãi, lại không nghĩ rằng lại là chuyện

thật. Bây giờ nhìn lại, tùy ngày sợ là phải tới cửa chúc mừng cho phu nhân rồi."

Tư Không Thận thấy hai người bọn họ nói một vài chuyện hán nghe không hiểu, lập tức chính là nhắc lên dây cương, không có bất kỳ chào hỏi nào bèn rời khỏi tầm mắt của bọn họ. Tất Ngôn Nam thấy tình thế này, có chút xấu hổ cười cười về phía Mẫn phu nhân chính là nói từ biệt cười ngựa rời đi.

Mẫn phu nhân đứng tại chỗ nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, nụ cười giả bộ trên mặt cũng nhanh chóng rút đi. Đột nhiên gặp phải hai đại nhân vật như vậy, trong lòng nàng tự nhiên là có chút mâu thuẫn. Những năm này, nàng không phải là đóng cửa không ra, thường là đi lại khắp nơi, chính là không muốn giao thiệp với người hoặc chuyện của trong cung, trong triều này. Ngoái đầu nhìn lại thâm ý liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên ngồi ở chiếc xe ngựa kia, thờ dãi một hơi chính là đến gần trong xe của mình.

Xe lần nữa chậm rãi lăn bánh, trái tim nhỏ bé nhắc lên trong lòng Mộ Lam Yên kia coi như là buông xuống. Trời mới biết mới vừa rồi lúc Tư Không Thận nói muốn để cho họ xuống xe bá kiến, rốt cuộc nàng có bao nhiêu hốt hoảng.

Cũng không phải sợ để Tư Không Thận nhìn thấy hình dạng của nàng cỡ nào, mà là sợ nàng gặp Tư Không Thận sẽ không khống chế được bản thân tiến lên đánh hấn.

Xe ngựa lại đi vào trong, khoảng chừng một khắc đồng hồ thì dừng xe lại. Trong lòng Mộ Lam Yên sáng tỏ, chắc đã đến nhà Mẫn phu nhân.

Quả nhiên cũng không lâu lắm, Tiểu Thúy bèn xuống từ trên xe Mẫn phu nhân nhắc nhở họ: "Nhị tiểu thư, đến nhà rồi, các người xuống đây đi."

Tổ Quý giấu trong lòng một trái tim kích động, nhìn Mộ Lam Yên vài cái, mới mong đợi nàng chuyển động thân thể trước.

Xuống xe, cửa chính màu son khí thế hào hùng dĩ nhiên đã làm khiếp sợ đến Tổ Quý chưa thấy qua cảnh đời. Cửa đã rộng mở, bốn quan binh nắm giữ bội đao quân dụng đứng ở ngoài cửa. Phía trên cửa đột nhiên treo hai cái chữ to Ngao phủ. Hai bên là hai tòa sư tử bằng đá uy phong lẫm lẫm, giương răng múa cào, trong miệng mỗi cái ngậm một viên thạch châu. Hai bên cửa là tường phủ, dọc theo một khoảng cách mới có nhà phố đối diện, nhìn đáng đáp Ngao phủ này nhất định là rất lớn.

Thấy Mộ Lam Yên đứng ở cửa, Mẫn phu nhân cho rằng nhất định là họ có chút hốt hoảng, lặng lẽ đi tới trước mặt họ, cười nói: "Yên Nhi, lần đầu cùng vi nương về nhà, nhất định là có chút không thích ứng nhỉ?"

Mộ Lam Yên gật đầu mỉm cười, nhưng vẫn không nói chuyện.

Chỉ là còn chưa vào cửa chính xa lạ này, bên trong cửa đã truyền tới một âm thanh giòn giã sang sảng, từ xa đến gần, không biết kêu bao nhiêu lần: "Mẫu thân, mẫu thân....."

Mộ Lam Yên định thần nhìn lại, chỉ là một hồi đã phát hiện bộ dáng một cô nương ước chừng nhỏ hơn nàng một hai tuổi xuất hiện tại cửa, mặc váy dài xanh mờ trên ống tay áo tím cũng là hoa văn tạp giao. Chỉ là lần váy thêu một con bướm bướm, bên ngoài khoắc sa y màu xanh lá cây mỏng mờ, trong sợi tơ mỏng manh lại thêu hoa anh đào từ từ rụng mà tách ra, lịch sự tao nhã nhưng không mất vẻ yêu mị.

Sau lưng cô gái này còn theo đuôi hai người tỷ nữ cúi đầu, đi theo bước tiến của nàng, nhanh chóng chạy như bay đến phía các nàng.

"Mẫu thân, mẫu thân, rốt cuộc ngài chịu trở lại rồi!" Thiếu nữ hớn dỗi nhanh chóng tìm nơi nương tựa đến trong ngực Mẫn phu nhân. Thấy Mẫn phu nhân đưa tay ôm chặt nàng, Mộ Lam Yên mới tỉnh hồn lại, sợ đây chính là con gái của Mẫn phu nhân mà Tiểu Thúy đã từng nói —— Ngao Tương.

Mẫn phu nhân cung chiêu đầy mặt vuốt mép tóc đưa nhỏ trong ngực: "Tương Nhi, con đã lớn như vậy, sao còn làm nũng với vi nương chứ?"

Ngao Tương nghe nói, trên mặt chính là thoáng qua vẻ tức giận: "Mẫu thân, người còn nói con gái lớn rồi đấy. Tháng sau chính là lễ thành niên của con gái, hai ngày trước trong lòng con còn lo lắng mẫu thân quả nhiên là không quan tâm đứa con gái là con đây, không muốn trở lại đấy."

Mẫn phu nhân lập tức chính là buông Ngao Tương ra, 0di33xn0dafhl330fys0doon dắt nàng đến trước mặt Mộ Lam Yên: "Tương Nhi, bên này là tỷ tỷ mà ta thay con tìm trở về."

Mộ Lam Yên vốn là muốn ôn hoà gật đầu mỉm cười với đối phương, nhưng không ngờ một nháy mắt Ngao Tương thấy nàng kia, trong ánh mắt bắn ra sự phẫn nộ khiến trong lòng nàng thật là kinh hoàng. Còn chưa kịp mở miệng, nàng chỉ nghe thấy Ngao Tương lớn tiếng giận dữ hét: "Tỷ tỷ gì! Ngao Tương ta không cần tỷ tỷ!"

"Tương Nhi, nói lời gì thế!" Mẫn phu nhân nhất định là nổi giận.

Nhưng Ngao Tương cũng không để ở trong mắt chút nào, phách lối tiến lên đẩy Mộ Lam Yên một cái. Bộ dáng đầy mặt hận không thể trực xuất đối phương khỏi Kỳ quốc không bao giờ gặp nhau: "Chính là vì tìm cô gái này, mẫu thân bỏ quên con ở trong nhà mấy năm. Con mới không cần tỷ tỷ như vậy!"

Mộ Lam Yên dĩ nhiên hiểu lý do Ngao Tương tức giận như thế, từng nghe Tiểu Thúy nói về, bởi vì Mẫn phu nhân chỉ cần vừa thấy nàng, chính là sẽ nhớ tới đứa con gái thất lạc nhiều năm kia, cho nên những năm này vẫn chưa từng gặp Ngao Tương. Nếu như không phải là Mộ Lam Yên xuất hiện, sợ là Mẫn phu nhân ngay cả lễ thành niên của Ngao Tương cũng sẽ không xuất hiện.

Cho nên Ngao Tương trước mắt này nên cảm tạ nàng, đúng không? Sao ngược lại còn tức giận lên?

Mẫu phu nhân nói nàng thêm mấy câu nữa, Ngao Tương chính là tức giận lần nữa chạy trở về trong phủ.

Phương thức nghiền đòn này cũng khiến Mộ Lam Yên ngây ngô rồi. Ra cửa nói hai câu lại chạy về, mẹ con hai người mấy năm không gặp, vừa đến chính là cãi nhau. Đích tiểu thư Ngao phủ này, quả nhiên là tính khí lớn.

Mặt Mẫu phu nhân buồn rười rượi nhìn bóng lưng Ngao Tương rồi đi, chậm chạp chưa kịp phản ứng. Bên cạnh, Tiểu Thúy thấy gấp gáp, vội hỏi: "Phu nhân, nếu không nô tỳ đi khuyên nhủ tiểu thư nhé?"

Mẫu phu nhân lắc đầu một cái, cười khổ một hồi: "Thôi, đều tại người làm mẹ như ta quá không chịu trách nhiệm, quay đầu lại ta đi đổ dành là được." Dứt lời xoay người, khắp khuôn mặt chứa áy náy nhìn Mộ Lam Yên: "Yên Nhi, muội muội buồn bực, con tuyệt đối đừng so đo với nàng."

Mộ Lam Yên tự nhiên chỉ có thể là không nói chút nào lắc đầu một cái, trên mặt mang theo nụ cười chưa bao giờ thay đổi. Chỉ là vừa mới rồi thừa dịp chỗ trống lúc Ngao Tương và Mẫu phu nhân gây gổ, nàng quan sát tỉ mỉ một lần muội muội đột nhiên xuất hiện này. Mặc dù mới mười lăm tuổi, gương mặt vẫn là có một chút mập mạp trẻ con chưa rút đi. Nhưng xem toàn thể, giá trị nhan sắc vẫn tính là hoàn toàn di truyền Mẫu phu nhân. Chỉ là thoáng nhìn, chính là cảm thấy làm cho người khác có thể quên mất.

Nghe nói lúc nàng mới mười tuổi, Mẫu phu nhân chính là không lạnh không nhạt đối với nàng. Con cái nhà ai lại mất đi mẫu thân khi còn nhỏ tuổi giống như nàng. Cho nên nàng nhìn ở bên trong ánh mắt của nàng ấy, dù là có bài xích nhiều hơn nữa, chỉ sợ cũng bởi vì nguyên nhân từ nhỏ thiếu yêu thương thôi. Nghĩ tới đây, Mộ Lam Yên lại cảm thấy cô muội muội này cũng không phải là làm cho người ta chán ghét như vậy.

Định ý của nàng ấy đối với nàng, không phải là lo lắng mẫu thân thật vất vả trở về, bị người đoạt đi lần nữa thôi.

Mẫu phu nhân chào hỏi mọi người một tiếng ở cửa, bọn hạ nhân bèn cảm hành lý mênh mông cuộn cuộn trở lại bên trong phủ.

Mặc dù Ngao Thập là một quan viên chính tam phẩm, nhưng nghe nói cha của hắn là quan viên chính nhất phẩm đương triều, thuộc về chủng loại dưới một người trên vạn người kia.... Cho nên Ngao Thập này thân là con độc nhất, dĩ nhiên là thừa kế vàng sáng tất cả di sản của cha, ở trong giao tế triều đình cũng coi là tốt, mà phủ đệ cũng phải lớn hơn so với quan viên chính tam phẩm bình thường.

Mẫu phu nhân và Ngao Thập ở tại Đức Mẫu viện lớn nhất bên trong phủ, Ngao Tương là đích tiểu thư, tự nhiên cũng có một Mộng Tương viện, mà ngoài ra hai bên đông tây còn có hai phụ viện cũng đều ở có người. Mộ Lam Yên mới vừa vào cửa, Mẫu phu nhân bèn sắp xếp nàng ở Liễu Tâm viện cách Đức Mẫu viện của bọn họ gần nhất.

Mẫu phu nhân ước tính, mặc dù không lớn, nhưng vài ngày trước đã phái người trở lại thông báo người làm trong phủ quét dọn qua, đồ vật dùng bên trong đều mới mua về từ bên ngoài, để cho các nàng ở là được.

Bởi vì Ngao Thập có một ít việc trong quan trường, đã hai ngày chưa trở về. Nghe nói ở trong phủ còn có một vị lão phu nhân, chính là mẫu thân của Ngao Thập. Mặc dù phụ thân của Ngao Thập còn khỏe mạnh, nhưng bởi vì hàng năm chạy ở bên ngoài, Ngao Thập bèn đón lão mẫu thân này trở lại ở cùng nhau.

Mộ Lam Yên vốn tưởng rằng sau khi vào phủ, Mẫu phu nhân còn có thể dẫn theo nàng đi chỗ lão phu nhân đó vấn an trước, nói cho đối phương chúng ta đã trở về. Nhưng không ngờ, ở trong đại sảnh, sau khi Mẫu phu nhân lại lần nữa phân công cho nàng hai tỷ nữ, bèn bảo các nàng về Liễu Tâm viện thu dọn một chút trước.

Chuyện thỉnh an lão phu nhân cũng không nói tới một chữ.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Mới vào phủ viện

Editor: trang bubble ^^

Sau khi Thanh Hữu và Dung Chi dẫn Mộ Lam Yên ra khỏi đại sảnh, chính là vòng quanh một con đường đá cuội xiêu xiêu vẹo vẹo, cúi đầu đi không nói. Sau lưng vị nhị tiểu thư thỉnh linh xuất hiện này, họ tự nhiên sớm có nghe thấy. Mấy ngày trước đó lão gia vẫn còn ở đây đã nhận được thư phu nhân gửi, bèn sai người quét dọn Liễu Tâm viện kia, hai người họ còn tham dự trong đó. Vốn là một chuyện vui thật phần khởi, nhưng không ngờ lão gia chân trước mới vừa đi, đích tiểu thư nghe nói vị tỷ tỷ kia sắp tới chính là không an phận rồi, thừa dịp lão gia không có ở đây, lại đại náo phủ đệ. Bên trong phủ, người làm cũng sợ hãi hầu hạ nhị tiểu thư sắp sửa đến này.

Nhưng không ngờ, hai người họ lại may mắn như vậy.....

Mộ Lam Yên nhìn hai vị nữ tử áo xanh trước mặt, thấy chung quanh không có người nào chính là gọi các nàng lại: "Hai vị tỷ tỷ."

Thanh Hữu nghe tiếng, dừng bước chân lại, ngẩng đầu lên. Đầu tiên là liếc mắt nhìn Dung Chi bên cạnh, thấy đối phương cũng không muốn để ý tới vị nhị

tiểu thư này lắm, cho nên chỉ có thể tự xoay người hỏi: "Tiểu thư, ngài có chuyện gì?"

Mộ Lam Yên nhìn qua núi giả và hồ nước bên cạnh, sững sốt không thấy được một người, bèn hỏi: "Vì sao nơi này lại vắng lạnh như thế?"

"Hỏi tiểu thư, trong thường ngày Liễu Tâm viện này là không có người ở, người làm trong phủ tự nhiên cũng sẽ không tùy tiện đến bên này. Hơn nữa, bên trong phủ tạm thời chỉ có đích tiểu thư và lão phu nhân, bọn hạ nhân đều bị phái đi bên kia, dĩ nhiên là càng thêm không thấy được người rồi."

Thanh Hữu cố ý đọc rõ đặc biệt nặng ba chữ đích tiểu thư, càng thêm ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn về mặt Mộ Lam Yên. Thấy giao nhau với ánh mắt đối phương trên không trung, theo bản năng nàng lập tức bèn thu hồi tầm mắt, tiếp tục cúi đầu.

Dung Chi không biết là gân nào rút, nghe Thanh Hữu nói cũng cố ý nhắm vào Mộ Lam Yên, giành nói: "Tiểu thư tối ngủ nên chú ý, có thể xuất hiện ở nơi này, cũng không phải là người, mà là quỷ!"

Tổ Quý nhìn hai tỷ nữ mới tới làm bạn với nàng, chẳng để tiểu thư của mình ở trong lòng như thế, trong lòng rất là tức giận.

Mộ Lam Yên tự biết có thể đi vào Ngao phủ này hoàn toàn là ông trời làm càn! Nên cũng không đi so đo thái độ hai vị nha đầu trước mặt, tạm thời xem như không thêm đếm xỉa đến cái loại khinh thường và giễu cợt nhìn mình trong mắt hai người kia. Ở đây lòng an ủi bản thân, có một nha đầu ngây ngốc thân thiết như Tổ Quý là đủ rồi.

Mộ Lam Yên dừng một chút, không nén được nghi ngờ trong lòng lại hỏi: "Nếu lão phu nhân ở trong phủ, chúng ta không đi thỉnh an như vậy quả thật không sao ư?"

Vốn là muốn moi ra một ít lời từ trong miệng hai nha đầu trước mặt này, bởi vì từ sau lúc Mẫn phu nhân tiến vào cửa, thì chỉ nhắc tới lão phu nhân một lần. Nghĩ đến quan hệ của Mẫn phu nhân và Ngao Thái hòa thuận như thế, với bà bà này nhất định cũng là quan hệ hòa hợp mới đúng. Nhưng, biểu hiện của Mẫn phu nhân này lại hình như không phải.....

Lần đầu tiên đến, Mộ Lam Yên chỉ muốn làm rõ ràng, rốt cuộc người nào là đứng ở bên Mẫn phu nhân.

Thanh Hữu nghe vậy dừng một chút, về mặt có chút khó xử liếc mắt nhìn tới Dung Chi bên cạnh lần nữa. Thấy đối phương vẫn là trạng thái cả mặt hoàn toàn không nghe, trong lòng chỉ có thể ủ ể thờ dài một hơi. Do dự chút xíu, vừa định mở miệng, phía sau núi giả bên cạnh đã vang lên một tiếng nói phách lối.

"Muốn yên ổn kiếm miếng cơm trong phủ, tôi thiếu chính là quản tốt cái miệng kia của người!"

Nghe giọng nói này, Mộ Lam Yên đã biết rõ nhất định là Ngao Tương làm nũng vừa gây gỗ với Mẫn phu nhân ở trước cửa ra vào lúc ấy rồi!

Chỉ là một lát, Ngao Tương dẫn hai nha đầu, bộ dáng ngạo kiều hận không thể nhướng trông trắng mắt tới cái trán đã xuất hiện ở sau lưng Thanh Hữu. Đi thêm hai bước đã tới đến trước mặt Mộ Lam Yên, một đôi mắt thù địch hung hăng nhìn chằm chằm đối phương.

Thanh Hữu và Dung Chi thấy tình thế này, lách mình từng người lui một bước nhỏ. Ngay cả Dung Chi vẫn là biểu hiện khuôn mặt ghê tởm giống như Mộ Lam Yên thiếu mạng cả nhà của nàng vậy, thấy Ngao Tương thì lại cười. Bộ dáng lấy lòng, cùng Thanh Hữu đồng thời quý gỏi bái kiến Ngao Tương một lần.

"Đích tiểu thư tốt lành!"

Trong ngày thường thấy tiểu thư nào có bộ dạng đấy! Bộ dáng này của họ dĩ nhiên là làm cho Mộ Lam Yên nhìn! Có điều kỳ quái chính là, Ngao Tương lẽ ra nên tức giận ở trong Mộng Tương viện đi ngược lại với Liễu Tâm viện, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Tổ Quý chỉ cảm thấy mấy người trước mặt này khinh người quá đáng, Mộ Lam Yên lại là bộ dạng đầy mặt gió xuân hiu hiu, cười nhạt: "Muội muội, không ngờ là khéo như thế, có thể gặp gỡ ở nơi này. Mới vừa rồi, ta còn nói với hai vị tỷ tỷ chỗ này không nhìn thấy người. Một vị tỷ tỷ trong đó còn nói, nơi này xuất hiện không phải là người, mà là quỷ. Mới vừa rồi, muội muội không thấy người nghe tiếng trước, quả nhiên là làm ta giật cả mình!"

Mộ Lam Yên dứt lời, nhẹ nhàng ngẩng đầu liếc mắt nhìn thái độ Ngao Tương.

Ngao Tương quả nhiên là trộm gà không được còn mất nắm gạo, vô cùng căm tức nhìn hai nha đầu hai bên trái phải, cắn răng nghiêng lợi hận không thể cắn to một phen.

Trong lòng Tổ Quý mừng thầm, không ngờ tiểu thư vẫn còn có trí khôn có thể một mũi tên hạ hai chim, vừa phản bác tiểu thư Ngao Tương, sau lưng lại thọt lên một đao hai tỷ nữ phách lối mới vừa rồi. Giải trừ tức giận, bề ngoài còn lấy bộ dáng giả đồ như vô tội.

Dung Chi chưa bao giờ nghĩ tới mình không giữ mồm giữ miệng nói ra một câu nói, vậy mà lại trở thành đầu đề câu chuyện đắc tội đích tiểu thư. Trong lòng nàng cực kỳ tức giận Mộ Lam Yên, lại không thể phát tác ra, chỉ đành phải hết sức chôn đầu vô cùng thấp y như Thanh Hữu. Trên mặt khổ ép giống như là ăn một sọt khổ qua.

Ngao Tương thấy tiếp tục ở lại cũng không thú vị, phát tay áo kêu hai tỷ nữ sau lưng: "Đi!" Chính là không coi ai ra gì đụng tới Mộ Lam Yên, dọc theo đường nhỏ đá cuội đi tới Mộng Tương viện của mình.

Tổ Quý nhanh tay đỡ Mộ Lam Yên, quan tâm hỏi: "Tiểu thư, người thật không có chuyện gì?"

Mộ Lam Yên đứng vững lắc lắc đầu: "Không sao." Ánh mắt nhìn theo Ngao Tương từ từ đi xa một hồi.

Thanh Hữu và Dung Chi nhìn nhau một phen không nói chuyện nữa, nhanh nhẹn dẫn đám người Mộ Lam Yên về Liễu Tâm viện, còn chưa vào cửa, đã nói ở bên ngoài: "Nhị tiểu thư, lúc gần đi phu nhân bảo hai người chúng ta sau khi dẫn hai người tới thì trở lại bên trong viện nâng lấy chút đồ cho ngài."

Trong lòng Mộ Lam Yên sáng tỏ, gật đầu một cái: "Đi đi."

Sau khi Dung Chi xoay người, bèn nhỏ giọng nói với Thanh Hữu: "Vị nhị tiểu thư này thật sự là không có đầu óc sao? Lại nói như vậy ở trước mặt đích tiểu thư!" Nàng tự nhiên là đang oán trách lúc này Mộ Lam Yên khiến bọn họ rơi vào bối rối.

Thân thể Thanh Hữu thẳng tắp trực tiếp đi về đường phía trước, cũng là nhẹ giọng trả lời: "Cố gắng làm việc đi!"

Hai người còn đứng ở cửa Liễu Tâm viện, thấy Thanh Hữu các nàng đi xa, Tổ Quý mới tràn đầy oán trách mở miệng nói với Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, trong Ngao phủ này đều là người nào ấy, mắt đều mọc đình đầu sao? Ngay cả hai tỷ nữ mới vừa rồi cũng dám đối với người như vậy!"

Mộ Lam Yên khẽ thở dài một hơi, lệnh Tổ Quý đóng lại cửa chính của Liễu Tâm viện.

"Tổ Quý, ở trong phủ này cũng không nên học hai tỷ tỷ mới vừa rồi kia. Quả nhiên là phải quản lý tốt miệng của mình." Mới vừa rồi cũng bởi vì tò mò của nàng bị Ngao Tương tóm gọn. Nếu không phải trước đó Dung Chi dẫn nàng tới kia nói bậy, nàng cũng không biết phải làm sao đáp lời. Huống chi, từ thái độ Thanh Hữu mới vừa rồi đến xem, quan hệ của Mẫn phu nhân và lão phu nhân kia quả quyết là không hòa thuận, như vậy khẳng định cũng không coi trọng đối với người ngoại lai như nàng đây.

Đây mới là vừa mới bắt đầu, cuộc sống sau này còn không biết sẽ có bao nhiêu ngoài sáng và trong tối.

Tổ Quý như thế nào cũng không ngờ tiểu thư sẽ nói dạng này, lập tức gờ hai tay lên bụng kín miệng của mình. Một đôi mắt trừng trừng to như cái chuông nhìn chằm chằm Mộ Lam Yên.

Cầm lên chút ít hành lý mang về từ Yên Thành, bèn bắt đầu đi vào bên trong.

Mặc dù Liễu Tâm viện không lớn nhưng so với cái nhà ở Mộng Lý Hồi của Mộ lam Yên Mộng kia có thể nói là tốt hơn gấp nghìn lần vạn lần. Vào cửa thì có một con đường lát đá cẩm thạch dẫn vào, hai bên mỗi cái là một mảng sân cỏ, *d&d#l@q^d<.com> phía trên là hoa uất kim hương và đoá hoa khác do hoa nghệ trong phủ mới trồng. Đi lên trước nữa có một mảnh rừng trúc xanh, phía sau rừng trúc xanh là một hàng phòng ốc quanh co thành hàng, mở lối ra. Bên ngoài giống như là mới vừa quét qua nước son, màu sắc diễm lệ, chỉ là trong không khí bay một mùi nước son nhàn nhạt. Dù đã dùng phấn hoa nào đó che giấu, nhưng vẫn thoáng có chút gay mũi.

Mộ Lam Yên tiến lên, nhẹ nhàng đẩy mở ra gian phòng vừa thấy nhìn như tương đối lớn, hẳn là đại sảnh của Liễu Tâm viện.

Chỉ là vừa đẩy ra, chính là dọa sợ hai người.

Bên trong bàn ghế chung quanh nghiêng đổ, xóc xếch không thoáng. Tranh chữ vốn y theo treo trên vách tường, nằm ngang ngay chính giữa ở phòng khách, bình hoa, bình sứ, trà cụ, bệ nát, ngã đổ. Mặt đất, trên tường, bên ngoài khắp nơi bị bôi lên chất lỏng màu đỏ sẫm.

Người vừa nhìn, quả nhiên là làm cho người ta sợ hết hồn, cho là đi tới nơi vụ án cướp bóc!

Một mùi son nồng nặc lay động theo chiều gió mà đến từ bên trong cửa, không khỏi làm Mộ Lam Yên cau mày.

Tổ Quý thét chói tai một hồi, lui lại mấy bước về phía sau, sau đó đột nhiên nhớ tới gì đó, buông đồ trong tay xuống, chạy băng băng đẩy ra từng cái tất cả gian phòng ở Liễu Tâm viện.

Sau khi đẩy cửa ra, đều không ngoại lệ chỗ nào cũng hơi dơ dáy bẩn thỉu!

"Tiểu thư! Người của Ngao phủ bọn họ cũng quá không xem chúng ta như chủ nhân rồi!" Phát hiện cảnh tượng toàn bộ Liễu Tâm viện và tượng trưng trước khi đến hoàn toàn khác nhau, Tổ Quý thiếu chút nữa thì muốn nhảy dựng lên!

Mộ Lam Yên hơi giận nắm chặt quả đấm, đáy mắt thoáng qua vẻ tức giận. Tổ Quý cho là người làm trong phủ làm, nàng cũng không ngu như vậy. Trong phòng nồng nặc mùi son như vậy, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ một chút cũng biết nhất định là Ngao Tương làm.

Mới vừa rồi, Ngao Tương đi qua bên cạnh nàng thì cảm thấy mùi thơm nồng có chút làm cho người ta choáng váng đầu, nhưng không nghĩ Ngao nhị tiểu thư lại cầm son làm loại chuyện này ở chỗ ở của nàng! Cho tới bây giờ Mộ Lam Yên đều chỉ nghĩ tới, tạm thời đi theo Mẫn phu nhân tới nơi kinh đô này, trải qua cuộc sống mấy ngày bình yên. Ngày sau vẫn là phải tạm biệt thế tục hỗn loạn này, nghĩ trăm phương ngàn kế trở lại Mộng Lý Hồi! Nhưng không ngờ mới tới ngày thứ nhất, đích tiểu thư của Ngao phủ này cũng không cho nàng cuộc sống yên ổn!

Mộ Lam Yên nâng âm thầm thể ở đáy lòng, đời này không tranh sủng đoạt ái, cũng không có nghĩa là có thể bị người bắt nạt.

Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, nhất định khiến cho nàng biết cái gì gọi là kết cục!

"Tiểu thư, tiểu thư, người sao thế?" Tổ Quý có chút giật mình nhìn Mộ Lam Yên lạnh nhạt như băng, từ lúc đi theo người chủ tử này, đã từng gặp nàng

khóc thật, từng gập nằng khóc giả, từng gập qua nằng nói lá mặt lá trái..... Mặc dù chưa từng thấy qua cảnh đời gì, nhưng nằng cũng biết Mộ Lam Yên là một người rất có đầu óc. Duy chỉ có hiện tại, toàn thân Mộ Lam Yên tan mát ra ý lạnh, khiến Tô Quý bất thành linh rùng mình một cái.

Mộ Lam Yên lấy lại tinh thần, mới phát hiện ra mình luống cuống, miễn cưỡng kéo lên khóe miệng khẽ mỉm cười: "Thế nào?"

"Người mới vừa rồi....." Mộ Lam Yên đột nhiên lại khôi phục bình thường, khiến Tô Quý thoáng thấy ở trong mắt nhưng lại không biết nói như thế nào với hình ảnh mới vừa nhìn thấy. Ánh mắt tối đi: "Không có, không có gì."

"Nha đầu ngốc," Mộ Lam Yên đưa tay sờ sờ trán của đối phương, "Ta cũng có chút mệt mỏi, nơi này tạm thời không quét sạch trước rồi. Gian phòng chung quanh có thể có cái nào hơi sạch sẽ một chút?"

"Có, có hai gian phòng tôi tớ coi như hơi sạch sẽ."

"Vậy hôm nay trước tiên chúng ta ở bên kia nghỉ ngơi một chút là được."

"Tuyệt đối không được!" Tô Quý đột nhiên hết sức nghiêm túc phản bác: "Người tôn làm tiểu thư, sao có thể cùng nô tỳ cùng nhau ở trong phòng người làm!"

Ánh mắt Mộ Lam Yên sáng lên, tràn đầy thâm ý nhìn Tô Quý đằng hoàng trình trọng, bật cười hi hi một tiếng.

Trước tới nay nhị tiểu thư như nằng luôn là người tồn tại trên danh nghĩa, đều là xem ở trên mặt mũi Mẫn phu nhân mà kêu. Thật ra thì trong lòng mọi người đều hiểu, nằng hoàn toàn không phải con gái ruột thịt của lão gia tòa phủ đệ này. Dù là trong lòng bản thân Mẫn phu nhân khẳng định cũng hiểu, nằng cũng không phải là đứa con gái của chính tay nằng!

Vì để cho cô gái nhỏ trước mắt này hoàn toàn buông bỏ tử thù lễ tiết, Mộ Lam Yên kiên nhẫn giải thích: "Ngươi còn nhớ lúc chúng ta vào cửa thành đã gặp hai anh chàng đẹp trai hay không?"

Tô Quý nghe nói, ánh mắt dĩ nhiên là từ từ hoa si, vội vàng gật đầu: "Dạ dạ."

"Vậy ngươi còn nhớ hay không? Trong đó có một Tất tiểu vương gia từng nói một câu như vậy: từng nghe nói ở trước lúc gả cho đại nhân Ngao Thập phủ thừa Tông Nhân Mẫn phu nhân từng sinh một đứa con gái?"

Tô Quý gật đầu một cái, rồi sau đó lại lắc đầu.

"Khụ, ta vốn không phải là con gái của Ngao Thập, chủ nhân phủ đệ này, tự nhiên không có đãi ngộ của Nhị tiểu thư trong phủ. Phòng tôi tớ nơi này cho dù là kém đi nữa cũng tốt hơn chỗ ngủ của ta trước kia thôi. Còn chờ cái gì, xem ta là tiểu thư thì cầm đồ vội vàng tới đây. Ta mệt mỏi rồi, nấu chút nước tắm một cái thôi....."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Quà sinh nhật cũ

Editor: trang bubble ^^

Mộ Lam Yên vừa dứt lời thì Tô Quý phát hiện đối phương đã đi ra vài bước, vội vàng cầm đồ lên nhanh nhẹn đi theo: "Tiểu thư, tiểu thư, nô tỳ không nhớ rõ những lời mà Tất tiểu vương gia gì kia đã nói. Chỉ là làm sao người nhớ rõ ràng thân phận của hần như vậy chứ? Khi đó ở trên xe ngựa, ta thấy ánh mắt hai vị công tử kia nhìn người đều không bình thường, về sau sợ tiểu thư nhất định là mệnh quan lại quyền quý đó....."

Mộ Lam Yên thấy nha đầu này liên thoáng không ngừng, đưa tay nhẹ nhàng gỡ trán của đối phương một cái, một mình cười mĩa một phen. Chỉ là đáy mắt lại giống như là sông băng vào tháng chạp vậy, lạnh làm cho người ta run lấy bầy.

Tô Quý nói những hình ảnh kia, tự nhiên là nằng không nhìn thấy. Nằng cũng không muốn nhìn thấy, trong lòng cực kỳ mong đợi, đây chẳng qua là một mình Tô Quý đoán mò mà thôi.....

Không lâu lắm, Thanh Hữu và Dung Chi đã dẫn hai gã sai vặt mới tới, khiêng một cái rương lớn lao đảo đi vào Liễu Tâm viện. Mộ Lam Yên bảo Tô Quý đóng lại toàn bộ từng cái cửa phòng vốn đã mở ra, tuyệt đối không thể nói nhiều một chữ với người ngoài.

Tô Quý chỉ nói gật đầu, làm xong từng cái, bèn đi cùng Mộ Lam Yên đến trong sân Liễu Tâm viện, nhìn gã sai vặt đặt một cái rương lớn xuống, bèn hỏi: "Đây là thứ gì?"

Thanh Hữu tiến lên, mở cái rương kia ra: "Đây là đồ phu nhân ban thưởng cho tiểu thư. Phu nhân nói, bên trong có một ít là cùng mang tới từ Yến Thành trước kia, còn có một ít là quà sinh nhật bắt đầu từ khi tiểu thư còn bé, mỗi một năm phu nhân đều chuẩn bị cho tiểu thư. Phu nhân nói, lễ ra cái này nên

tự mình đưa tới, nhưng quả thật là quá mệt mỏi, lại khẩn cấp muốn cho tiểu thư biết tấm lòng thân là người làm mẹ đối với tiểu thư của phu nhân, cho nên lệnh ta đưa tới. Còn cô, phu nhân nói nhớ tới ngày đầu tiên tiểu thư ở lại nhất định là có rất nhiều chỗ không tiện. Nếu lúc bữa tối cảm thấy nhàm chán, thì đến Đức Mẫn viện cùng dùng bữa với phu nhân."

Mộ Lam Yên không nghĩ tới chính là sau khi tiến vào bên trong phủ này, quy củ vẫn nhiều như thế, ngay cả ăn cơm cũng là không ăn cùng lúc. Nhưng nàng cũng cảm thấy như vậy cũng vô cùng tốt, không cần mỗi ngày đối mặt từ ái của Mẫn phu nhân và thái độ thù địch của Ngao Tương.

Ngay sau đó chính là quỳ gối ra hiệu nói cảm ơn với Mẫn phu nhân, giương mắt thì lại phát hiện tầng trên của cái rương đột nhiên nằm một chai son nước mang về từ Yên Thành, xa xăm nhớ lại lúc đó là Mẫn phu nhân mua hai chai, chỉ vì nói mùi thơm này kỳ lạ, chưa bao giờ người thấy ở khác nơi. Mà trong ngày thường nàng lại không thích trang điểm, lúc ấy còn buồn bực, mua tới hai chai làm chi. Hiện tại sợ là một chai cho Mộ Lam Yên dùng, một chai khác cho Ngao Tương.

Mẫn phu nhân quả nhiên là tại mọi thời khắc đều sẽ nhớ vị còn gái nhỏ trong nhà kia.

"Nhị tiểu thư, nếu thấy rồi, vậy ta bèn dặn dò người làm đặt vào trong phòng cho người như thế nào?"

Ánh mắt Mộ Lam Yên quét qua Thanh Hữu nói chuyện, lập tức ngăn cản: "Không cần!" Dừng một chút lại nói: "Bốn người các người chính là người làm mẫu thân ta phân công cho ta, ngày sau nhất định cũng phải cùng nhau ở tại Liễu Tâm viện này với ta. Đồ này, ta và Tổ Quý cùng nhau cầm đi vào là được, các người đi trở về trước, thu dọn một chút đồ, ngày mai thì dời đi qua thôi. Tránh cho lúc ta cần các người, các người lại không có ở đây."

Mộ Lam Yên nói không phải không có đạo lý, chỉ là bọn hắn còn chưa từng thấy chủ nhân có chủ ý như thế.

Thanh Hữu có chút khó có thể bắt bí liếc mắt nhìn hai vị đại ca khiêng đồ, thấy đáng về đối phương cũng không có phản đối, lập tức bèn quỳ gối đáp lời: "Vậy thì làm phiền tiểu thư và Tổ Quý cô nương."

Tổ Quý mắt thấy bốn người lao động chân tay sống sờ sờ kia cứ tiêu sái rời khỏi Liễu Tâm viện như vậy, lập tức lại có chút không cam lòng, chỉ vào rương lớn trước mặt nói: "Tiểu thư, không có việc gì người ôm đồm việc này làm gì?"

Mộ Lam Yên có chút chi tiết rèn sắt không thành thép liếc mắt một cái, lạnh nhạt nói: "Vật bản trong phòng kia, trong nháy mắt là người có thể dọn dẹp xong được không?"

Tổ Quý có chút nghẹn lời, dĩ nhiên là không nghĩ tới Mộ Lam Yên nói điểm này. Mới vừa rồi, nàng chỉ tập trung tinh thần nghĩ tới thật vất vả đi theo chủ nhân, đi tới trong một phủ lớn, có thể không buồn không lo làm nha hoàn thiếp thân là được. Nhưng không ngờ mới vừa vào cửa bị người ném sắc mặt không nói, trước mặt lại còn phải làm cu li?

Ngay khoảng trống khi đối phương chần chờ, Mộ Lam Yên tự xưng là từ nhỏ đi theo Lăng Hồ từng học vài năm bản lĩnh, tuy rằng nhìn ngoài mặt yếu đuối, nhưng những thứ cần kỹ thuật như khiêng đồ này, nàng vẫn là không có vấn đề gì. Nàng cả người trang phục yêu kiều chiều chuộng, khí thành đàn điền, đóng nắp rương lại, gài lên một tiếng bèn nâng nó lên!

Tổ Quý nghe tiếng, ngạc nhiên hoàn hồn phát hiện tiểu thư nhà mình vẫn còn có một mặt Hồng Vũ như thế. Lập tức khuôn mặt kích cỡ tương đương lòng bàn tay kinh ngạc đến ngây người, vẻ mặt dần dần giống như một kẻ đầu óc tối dạ.....

"Tiểu thư, người đang làm cái gì vậy?"

"Tiểu thư, người mau để xuống!"

"Tiểu thư, đây cũng là chuyện của Tổ Quý, sao có thể để cho người làm!"

.....

Mộ Lam Yên vừa khiêng cái rương vất vả đi tới phía gian phòng họ ở tới nay, vừa chịu đựng âm thanh om sòm của Tổ Quý. Còn kém một bước là sắp tiến vào cửa, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, chợt thuận tay bèn bỏ cái rương lại ở trên mặt đất.

Nhìn thứ to lớn vuông vức kia đột nhiên rơi xuống ở bên chân, Tổ Quý theo sát ở bên cạnh Mộ Lam Yên, đương nhiên đầu tiên là sợ hết hồn, rồi sau đó mặt mê mang nhìn Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, sao người thế nào không đỡ....."

Nha đầu này.....

"Không phải người không cho ta cầm sao?"

Tổ Quý nghe nói có chút bối rối, đồ nặng như vậy. Dĩ nhiên chỉ là tùy tiện nói một chút, nàng đâu có cầm lên được.....

Trong lòng Mộ Lam Yên nhìn tiểu nha đầu này, đã sớm hồi hộp, chỉ là trêu nàng một chút, bộ dáng đã là hoàn toàn không biết phải làm sao mới tốt.

"Tiểu thư..... Ngại, ngại mau đừng đùa ta." Tổ Quý cúi đầu, tiếng thật nhỏ y hệt như muỗi vo ve.

Mộ Lam Yên tất nhiên không nhịn được nở nụ cười, vỗ vỗ bả vai gầy yếu của Tổ Quý nói: "Còn kém một bước tiến vào, cùng nhau đỡ vào với ta đi thôi, cũng coi như để cho người làm hết nghĩa vụ chăm sóc ta!"

Kết cục như vậy, Tô Quý dĩ nhiên là tình nguyện nhìn thấy nhất. Ném đi một chút lúng túng mới vừa rồi, bộ dáng cười đùa khom lưng cùng với Mộ Lam Yên cầm vòng đồng bên cạnh cái rương lên, khiêng đi vào.

Chuẩn bị xong tất cả, Mộ Lam Yên mở cái rương ra lần nữa nhìn đồ vật bên trong một phen. Trên cơ bản tầng cao nhất đều là một chút đồ dùng hàng ngày, phía dưới mới là Thanh Hữu nói trước đó, quà sinh nhật hàng năm mà Mẫn phu nhân tặng cho con gái của nàng.

Mở ra mỗi một phần đều xen lẫn tờ giấy nhỏ, viết đều là năm đối ứng với nhau, cùng với tình cảm nhớ nhung của Mẫn phu nhân đối với con gái, 0di33xn0dafnB330f5y0doon phía trên mỗi một câu đều là lời tâm huyết. Nhìn, Mộ Lam Yên không khỏi hốc mắt đỏ lên, thật là nhớ nhung mẫu thân trong Mộng Lý Hồi.

"Tiểu thư, tiểu thư, người xem, đây là giày nhỏ mà phu nhân chuẩn bị cho người lúc sinh ra." Trong tay Tô Quý cầm một đôi giày con cộp của trẻ sơ sinh, bảo vật thanh tú bình thường đựng đưa ở trước mặt Mộ Lam Yên. Trong lúc lơ đãng ở trong giày rơi xuống một trang giấy ố vàng.

Mộ Lam Yên mắt sắc nhất nó lên: "Long Thanh năm hai mươi ngày mừng ba tháng hai, ngày con gái ta ra đời, chỉ vừa thấy mặt đã vội vã ly biệt, đau khó tự lành."

Chỉ là mấy chữ này, đã nhìn ra được tâm tình Mẫn phu nhân viết xuống có bao nhiêu hồng bét. Có điều ngày trên tờ giấy này thật ra khiến Mộ Lam Yên cảm thấy rất là kinh ngạc, con gái của Mẫn phu nhân vậy mà ra đời chỉ cách nàng hai ngày.

Tô Quý chưa từng biết chữ, nghe trong miệng tiểu thư nhà mình lẩm bẩm gì đó, lại nhìn một chút trong tay đối phương vẽ một ít ký tự, gãi gãi đầu: "Tiểu thư người đang nói cái gì?"

Mộ Lam Yên đưa tay sờ sờ đỉnh đầu Tô Quý, cười một tiếng bèn lại lần nữa nhét tờ giấy này về bên trong giày con cộp: "Sau khi xem nhớ cất tất cả đồ vật lại, tránh cho khi mẫu thân đi tới, ngộ nhớ muốn xem những thứ này, không tìm được ta chỉ có thể yêu cầu người tới hỏi!"

Tô Quý bị dọa sợ đến khẽ run rẩy, lập tức thả giày cầm trong tay lại trong rương. Bộ dáng cả mặt không bao giờ đựng lại nữa, không khỏi làm trong lòng Mộ Lam Yên âm áp lần nữa, có vài người vẫn là đơn thuần chút tốt.

Lại nhìn đồ mấy lần, lại cảm thấy có chút không thú vị, nàng bảo Tô Quý thu dọn xong đồ, chính mình thì trở lại trên giường coi như sạch sẽ kia, ngã đầu nghỉ ngơi.

Chỉ là một lát, tiếng Tô Quý cầu nhàu lại vang lên lần nữa: "Tiểu thư, sao lần đầu tiên nô tỳ phát hiện, người quả nhiên có chút mùi vị tiểu tử hương đã, một chút cũng không có hơi thở thực nữ đại gia khuê tú!"

Mộ Lam Yên nghe nói, tò mò hỏi: "Như thế nào là hơi thở thực nữ?"

"Chính là ăn không nói, ngủ không nói. Lúc nên đứng sẽ không ngồi, lúc nên ngồi sẽ không nằm, lúc nên nằm sẽ không ngồi xếp bằng như hòa thượng vậy!"

Mộ Lam Yên tỉ mỉ suy nghĩ, ngược lại đột nhiên cảm thấy có chút vừa bức mình vừa buồn cười. Cảm tình nha đầu này bây giờ là ghét bỏ mình không có hợp quy tắc? Hoàn toàn không giống như một tiểu thư?

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Tranh nhau đoạt cung chiêu 1

Editor: trang bubble ^^

Nói đến những thứ này thì lại khiến Mộ Lam Yên hồi tưởng lại nàng đã từng tay trái gà không chặt kia.....

Ở trong đời trước, không có một sư phụ học võ như Lăng Hồ dạy nàng, mười năm gần như Mộ Lam Yên đều bị mẫu thân Ôn Uyển Như che chở ở trên lòng bàn tay. Tam tông tứ đức, lễ nghi lễ mễ, cầm kỳ thư họa, loại nào mà nàng không biết. Ngoại trừ không ra cửa không bước cổng trong giống như tiểu tử muội trong thành kia, hiển nhiên Mộ Lam Yên chính là một đại gia khuê tú vạn năng toàn năng!

Thay vào đó một đời này, quả nhiên thời gian là thuốc độc, khiến nàng tẩy và nhuộm thành bộ dáng bây giờ. Trước mặt người ngoài còn có thể giả vờ giả vịt, một khi đến trước mặt người của mình như Tô Quý, bộ dáng nhóc con giả dối hoàn toàn bộc lộ ra, giấu cũng không giấu được.

Nghĩ quá nhiều rất nhiều, lật người, vốn rất mệt nhọc rồi vì tàu xe, nàng để nguyên quần áo đã ngủ thiếp đi.

Vừa tỉnh giấc lại đã là qua một canh giờ có lẽ.

Bên trong gian phòng yên tĩnh, tất cả cửa sổ đều khép chặt, ngoại trừ tiếng hít thở khe khẽ như có như không thì cũng không nghe được loại thanh âm thứ hai nữa. Nằm ở trên giường nhỏ, Mộ Lam Yên đột nhiên mở hai mắt ra, mở trừng nhìn chăm chăm phía trên, kéo dài một hồi, mới đặt xuống để phòng trong lòng, đột nhiên nhớ tới bản thân nằm ở Liễu Tâm viện của Ngao phủ!

"Tổ Quý! Tổ Quý!" Mộ Lam Yên lật người rời giường, lớn tiếng gào thét đôi câu.

Không bao lâu, ngoài cửa đã nổi lên một đợt tiếng bước chân dồn dập. Tổ Quý vội vàng hấp tấp đốc sức đẩy cửa phòng Mộ Lam Yên ra, tìm tòi bóng dáng Mộ Lam Yên bên trong gian phòng một phen, mới nhìn kỹ thấy tiểu thư ngồi ở trên giường nhỏ, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm hỏi: "Tiểu thư kêu ta gấp như vậy là có chuyện gì không?"

Mộ Lam Yên ổn định tâm thần một chút: "Vì sao ngươi không ở trong phòng ta?"

Trong lòng Tổ Quý chỉ cảm thấy một chữ oan viết hoa, nhìn tiểu thư đen tối đầy mặt, áp ứng giải thích: "Ta thấy người buồn ngủ, trong lòng bèn nghĩ người cũng là một nhóc cả ngày, muốn đi nấu chút nước nóng cho người, để cho người tỉnh lại có thể thoải mái tắm ngâm nước nóng, nhân tiện thu dọn một phen Liễu Tâm viện này cho người. Cũng không thể vãn để cho người hạ mình ở tại phòng tôi tớ nhi....."

Lời của Tổ Quý còn chưa nói hết, ánh mắt sắc bén của Mộ Lam Yên quét ngang tới, nàng ấy bị dọa sợ đến lập tức tắt tiếng.

"Ngươi đi quét dọn phòng bị người làm hư hại kia?"

Trong lòng Tổ Quý chợt run rẩy, chỉ đành phải chặt phát gậy đầu một cái.

"Hò đồ!" Mộ Lam Yên đột nhiên đứng dậy cả giận nói, nàng còn chưa dạn dò Tổ Quý đi xử lý những thứ đó, chính là giữ lại còn có tác dụng. Nha đầu ngược lại rất tốt, trước tiên không nói tiếng nào giúp nàng thu dọn rồi!

Tổ Quý có chút hốt hoảng nhìn tiểu thư nhà mình, bây giờ là tiền cũng không được, lui cũng không phải, không thể làm gì khác hơn là cứng ngắt đứng ở cửa chờ xử lý. Trong lòng đồ mồ hôi một hồi, cho tới bây giờ nàng chỉ là muốn giảm bớt áp lực của tiểu thư một chút, chưa từng nghĩ, không ngờ một lòng cẩn thận lại kéo chân sau của tiểu thư nhà mình. Một mình than một tiếng, một đôi mắt khẩn cầu chăm chú khóa chặt Mộ Lam Yên.

Chỉ thấy Mộ Lam Yên đầu tiên là mặt buồn rười rượi đứng ở phía trước giường hẹp đi qua đi lại, sau khi suy nghĩ một phen, đột nhiên nói: "Lấy nước tới đây, ta muốn tắm!"

Cánh hoa hồng rơi xuống nước, Mộ Lam Yên duỗi ra mũi chân như ngọc thăm dò nước ấm, bèn hoàn toàn ngâm thân thể ở trong nước ấm rải đầy cánh hoa. Tóc đen màu mực treo ở bên ngoài bồn tắm, nhắm mắt dưỡng khí mặc cho Tổ Quý xoa bóp lưng cho nàng.

Chờ chốc lát, Mộ Lam Yên mặc một bộ áo váy bình la xuyên thấu màu xanh nhạt đứng ở trước gương đồng. Váy dài rơi xuống đất, không có một đoá hoa văn, chỉ là trong tay áo may mấy hoa lan. Bên hông buộc một cái đai lưng màu xanh dương nhạt, phía trên nạm bảo thạch màu xanh dương chiếu lấp lánh.

Một bộ này, chính là đưa tới từ trong rương của Mẫn phu nhân, trên tờ giấy nói đúng lắm, quả sinh nhật năm nay. Không thể không nói, ánh mắt và giải thích của Mẫn phu nhân quả nhiên là đặc biệt. Mộ Lam Yên mặc một bộ này vô cùng thích hợp, hơn nữa xuyên qua gương đồng, loáng thoáng có thể nhìn ra mặc quần áo này, rất nổi bật lên dung nhan xinh đẹp của Mộ Lam Yên, còn có mấy phần vị thoát tục.

Tổ Quý đứng ở bên cạnh, bộ dáng mặt hoa si: "Tiểu thư, người thật sự là quá đẹp."

Mộ Lam Yên nhếch miệng lên một chút ý cười, đưa tay cốc nhẹ một chút cái trán Tổ Quý: "Nha đầu ngươi quả nhiên là nam nữ đều xoi nha!"

Khuôn mặt nhỏ của Tổ Quý đỏ lên, hơi cúi đầu xuống: "Tiểu thư đừng nói như vậy. Từ lúc lần đầu tiên nhìn thấy tiểu thư, ta lại cảm thấy đáng đáp tiểu thư đặc biệt dễ nhìn."

Mộ Lam Yên nghe nói nhưng trong lòng lại chợt run rẩy, lần đầu tiên Tổ Quý thấy nàng vẫn là mở miệng một tiếng thiếu hiệp đó. Vì không đào hầm cho mình nhảy, dặn dò đối phương thu dọn đồ đạc, hai người chính là khoan thai chậm rãi rời khỏi Liễu Tâm viện.

Trước mắt đang vừa vận thời gian sắp ăn cơm tối, vốn là không có ý định đến Đức Mẫn viện ăn tiệc nhưng Liễu Tâm viện không thu dọn cũng không được, cho nên vẫn là quyết định đi một chuyến có vẻ tốt hơn một chút. Mẫn phu nhân mới vừa trở về phủ, cũng là một đến ngắt ngư, đoán chừng trong thời gian ngắn chắc là sẽ không tới Liễu Tâm viện thăm hai người họ.

Bên trong Đức Mẫn viện, đột nhiên xuất hiện truyền đến một hồi giọng nữ thét bén nhọn chói tai.

"Người chính là nhớ con như vậy sao?" Sau đó chính là tiếng một bình hoa gốm sứ rơi trên mặt đất vỡ tan.

Mẫn phu nhân vốn là ngồi ở trên ghế chủ đại sảnh, trở về phủ cũng đã sai người chuẩn bị một chút nước nóng, tắm rửa sạch sẽ mới gọi người mời Ngao Tương từ Mộng Tương viện qua. Có điều còn chưa có ngồi xuống nói mấy câu, Ngao Tương thấy quà tặng cho nàng, bèn nổi lên tính tiểu thư. Thuận tay vung một cái, bình hoa Mầu Đơn vốn là tặng cho nàng bị mạnh mẽ ném xuống đất.

Mẫn phu nhân nổi đóa, nắm chặt mười ngón tay sượt một cái đứng lên từ trên ghế.

"Con xem một chút bây giờ con còn có bộ dáng đích tiểu thư gì kia!"

"Bây giờ con còn muốn thân phận đích tiểu thư này có ích lợi gì! Sau khi Mộ Lam Yên đó trở về, con thấy tất cả tâm tư của mẹ đều ở trên người nha đầu kia!"

Lời vừa dứt, một bàn tay hung hăng rơi vào trên mặt Ngao Tương.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người giương mắt mà nhìn một đôi mẹ con này. Tiểu Thúy khẩn trương nhìn chăm chú qua lại giữa Mẫn phu nhân và tiểu thư, rất sợ sau một khắc lại xảy ra chuyện khó tin gì đó.

Mẫn phu nhân hậu tri hậu giác phản ứng kịp, mới phát hiện ra mình nhất thời xúc động, phạm vào lỗi không nên phạm. Ngay kập tức, trong ánh mắt thay đổi ngay thành ánh mắt nhu tình, đưa lên tay đánh mặt Ngao Tương, bèn muốn đi vuốt ve. Không biết làm sao Ngao Tương lại nhanh chóng quay đầu, tránh được đôi phương.

Bốn mắt giao nhau ở không trung, một đôi mắt tràn ngập áy náy, một đôi mắt lại là thù hận vô cùng.

"Trước tới nay người luôn là thiên vị! Ngay cả phụ thân một người yêu ta!" Ngao Tương không nhịn được rơi nước mắt, dẫn hai tiểu nha đầu xoay người khí thế dùng dằng thoát đi địa phương làm cho nàng đau lòng này.

Trong hành lang, Mẫn phu nhân có lẽ bởi vì chưa nói ra câu nói sau cùng, mà mệt mỏi ngã ngồi ở trên ghế, hai mắt vô thần nhìn cửa. 0di33xn0dafnB30fys0doon Trong lòng Tiểu Thúy tất nhiên hiểu tâm tư của chủ nhân, đưa tay vuốt vuốt sau lưng cho Mẫn phu nhân.

"Tiểu Thúy, ta có phải là một mẫu thân không hợp cách." Ngôn ngữ của Mẫn phu nhân có mấy phần chua xót.

"Làm sao lại vậy chứ." Dứt lời, ánh mắt ý bảo Dung Thố bưng nước trà cho Mẫn phu nhân.

"Nhưng mà, mới vừa rồi ta....."

"Phu nhân, người và tiểu thư năm năm không gặp. Tiểu thư đã sớm không phải bé gái rúc vào lòng người năm đó rồi, vừa mới bắt đầu các người chung đụng có chút cợt sát cũng là bình thường."

Theo đó, chính là hết sức yên tĩnh không hề có tiếng động.

Lối vào cửa chính Đức Mẫn viện, sau khi Ngao Tương dẫn hai tiểu nha đầu tùy thân ra ngoài, thì đột nhiên ngừng bước chân, trên tay một nha đầu trong đó bưng một hộp gấm, đó là đồ Mẫn phu nhân ban thưởng.

Ngao Tương ngang ngược càn rỡ ở kinh đô đó là đã xưng tên, vì ngại phụ thân mình bèn ra đời đã tập võ, mười tuổi đã không có mẫu thân dạy ở bên người, cho nên tính tình nóng nảy một chút cũng là có thể thông cảm được. Trước mắt mới vừa bước ra cửa chính Đức Mẫn viện, chính là xoay người bộc phát tức giận ngẩng đầu nhìn chăm chăm lên vài chữ to phía trên cửa biển.

Cái viện này đã từng mấy lần muốn đến, đều không thể đến, hiện tại đến rồi thì lại bị tức cảnh hông!

"Tiểu thư." Tiểu nha đầu ôm hộp gấm trong đó đột nhiên hô.

Ngao Tương nghiêng mắt liếc nhìn, hỏi: "Chuyện gì?"

"Mới vừa rồi, tiểu thư để túi thơm chuẩn bị tặng cho phu nhân ở chỗ nô tỳ, tiểu thư còn muốn....." Nha hoàn còn chưa nói xong, Ngao Tương chợt kẻ người bên khiến nàng ta hốt hoảng mất đi ngôn ngữ, theo bản năng lui về phía sau một bước nhỏ, chôn đầu sâu hơn.

Thấy Ngao Tương đột nhiên đưa tay về phía nàng, bèn cơ trí móc ra một túi thơm màu đỏ tươi từ trên người, đặt ở trong lòng bàn tay đối phương.

Ngao Tương cảm lên, tỉ mỉ tìm ra đầu mối một phen. Mỗi một kim mỗi một kim phía trên đều là nàng vất vả cực nhọc thêu ra, cánh hoa nhét trong túi thơm càng là nàng chọn lựa tỉ mỉ từng mảnh từng mảnh. Trước khi làm ra thành phẩm này, không biết nàng bỏ đi bao nhiêu cái bán thành phẩm giống nhau như đúc, không biết mười ngón tay bị kim châm bao nhiêu lần, giữ lại bao nhiêu nước mắt mới thành hình.

Mẫu thân chưa thấy nó đã nói một câu: con không cách nào làm được có tri thức hiểu lễ nghĩa ta không trách con, nhưng vì sao ngay cả nữ công cơ bản nhất này cũng không biết? Nếu như không phải bởi vì những lời này, sao nàng như thế nào lại tâm niệm muốn làm ra đồ khiến mẫu thân hài lòng như vậy.

Trước mắt thì lại nhìn tới hộp gấm vẫn đóng chắc kia, nhớ trước khi tới Đức Mẫn viện đã có gã sai vặt báo lại, Mẫn phu nhân mới phái đi hai nha hoàn, vòng lại thì dẫn hai gã sai vặt tới, khiêng một cái rương lớn đến Liễu Tâm viện. Mà nàng lại là cái rương nhỏ như thế, đồ kỵ trong lòng lập tức nhảy lên thật cao, bộp mở ra nắp hộp gấm, lấy ra một chất lỏng màu đỏ bên trong.

Ngay sau đó cầm hai cái trong tay so sánh, chính là cảm giác mình cực kỳ uất ức.

"Mẫu thân, người quá thiên vị!" Gầm lên giận dữ, nàng bèn cùng nhau ném thành phẩm hoàn mỹ nhất trong một năm này tới nay và chất lỏng màu đỏ mới vừa rồi vào trong hồ Đức Mẫn viện.

Tôm một tiếng, sóng nước gợn dập dờn, khiến cho Tố Quý đứng ở cách đó không xa theo dõi, trong nội tâm mờ mờ ảo ảo cảm thấy có chút đau khổ.

Mộ Lam Yên đã sớm tới ngoài cửa Đức Mẫn viện này, nhưng bởi vì nghe bên trong có một vài tiếng ồn ào, cảm thấy khi đó mình không tiện đi vào. Nàng bèn cùng nhau đứng ở bên ngoài với Tô Quý đứng lại một lát, nhưng không ngờ trời xui đất khiến để cho nàng nhìn thấy một màn trước mắt.

Thấy Ngao Tương tức giận phẩy tay áo bỏ đi, Tô Quý chính là nhắc nhở: "Tiểu thư, Ngao tiểu thư đã đi rồi, nếu không chúng ta vào đi thôi." Nàng cũng sẽ không giống như tiểu nhân trong phủ này, kêu Ngao Tương này là đích tiểu thư. Ở trong mắt nàng, Mộ Lam Yên mới là người mình, những tiểu thư khác, vậy cũng là người ngoài!

Đôi mắt Mộ Lam Yên thâm ý thu hồi từ xa phương, nụ cười không rõ liếc mắt nhìn Tô Quý: "Thôi, hôm nay sợ là chúng ta không đến Đức Mẫn viện này được. Ta về trong viện trước đi, còn người vào Đức Mẫn viện nói một tiếng với mẫu thân, cứ nói thân thể ta khó chịu giống như là dị ứng, hỏi nàng một chút nên đi nơi nào mời đại phu. Nhưng mà ở cửa thì miệng khóc lớn tiếng chút, giống như ta chết rồi vậy."

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tranh nhau đoạt cung chiêu 2

Editor: trang bubble ^^

"Phi phi phi, tiểu thư đang nói cái gì vậy! Tiểu thư dặn dò Tô Quý, Tô Quý làm là được, người nói mình như vậy khiến trong lòng Tô Quý khó yên đó."

Mộ Lam Yên nghe nói, chính là cười cười, đưa tay sờ sờ đầu của đối phương lần nữa bèn xoay người trở về Liễu Tâm viện.

Tô Quý nhìn bóng lưng tiểu thư rồi đi tiêu sái, lập tức hít sâu một hơi, áp ủ vài phần cảm giác, xông ra ngoài.

Đẩy ra cửa Liễu Tâm viện thì có một vị son như có như không phiêu tán mà đến, Mộ Lam Yên nhéo mũi, dùng tốc độ nhanh nhất trở lại chỗ người làm vắng vẻ nhất. Chỉ có nơi đó là mùi thơm nhạt nhất.

Sau khi vào phòng, nàng nhanh chóng mở ra cái rương Mẫn phu nhân đưa tới, tìm được một quyển tranh chữ Lý Bạch trong đó. Sau đó lại lấy ra một chai chất lỏng màu đỏ từ trong bọc của mình, bước chân vội vã đi tới cửa đại sảnh sớm bị phá hư không còn đáng vẽ, đẩy vào.

Một mùi son nồng nặc đập vào mặt, Mộ Lam Yên trừ cảm giác bị hun trời đất quay cuồng, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập. Kể từ buổi trưa lần đầu tiên đi vào, nàng đã có cái loại thể nghiệm này, cho nên vốn nghĩ có thể không vào bên không tiến vào!

Nhưng bây giờ, nàng buộc lòng phải đánh nhanh thắng nhanh, mở tranh chữ Lý Bạch cầm trong tay ra, hung hăng xé rách dọc theo trung gian, rồi sau đó đặt chung một chỗ với tranh chữ vốn nằm ở giữa. Nàng lại tùy ý tưới chất lỏng màu đỏ son trong tay ở phía trên, tiện tay bèn để bình còn lại ở một bên.

Trong cả căn phòng, trong nháy mắt tràn ngập hai loại mùi vị nồng nặc.

Mộ Lam Yên nhìn bốn phía vòng quanh, nàng rất là hài lòng lực phá hoại của Ngao nhị tiểu thư này. Có điều nhìn dấu vết trạng thái rần màu đỏ trên tường kia, lại khiến trong lòng nàng dấy lên một loại quý kẻ.

Theo bản năng tiến lên đưa tay cào một chút son nước đã khô khốc xuống, nhìn bột hồng hồng trong lòng bàn tay, cắn răng một cái bèn nuốt nó vào trong miệng.

Trong nháy mắt, cổ họng hô hấp trở nên đặc biệt khó khăn.....

Mộ Lam Yên gác một cái tay ở trên cổ của mình, mặt đỏ lên, một cái tay khác gian nan vịn mặt tường để cho mình đi từng bước từng bước tới cửa chính. Khi thấy dư quang trời chiều ánh đỏ bên ngoài chiếu vào trên mặt của nàng, thì chỉ cảm thấy trời đất đều đang xoay tròn, chợt không có sức, cả người đều nghiêng về phía trước.

Trước khi ngã xuống đất, nàng rõ ràng nghe được tiếng chói tai và sợ hãi của Tô Quý, khóe miệng cũng chính là hơi nhếch lên. Coi như nha đầu này cơ trí, chạy tới kịp thời.....

Trong không khí, lần nữa phiêu dâng lên mùi đàn hương quen thuộc.

Trong phòng tởm của Liễu Tâm viện, Mộ Lam Yên vẫn ý thức hôn mê nằm ở trên giường như cũ. Tất cả mọi người nín thở, không dám ngẩng đầu nhìn Mẫn phu nhân đứng ở trước giường một cái, bao gồm Ngao Tương xem kịch vui ở phía trước.

Vốn là Ngao Tương sắp đi tới viện của mình rồi, không biết làm sao vừa vặn nghe gã sai vặt đến báo cáo tin tức, nha hoàn của Mộ Lam Yên vừa khóc vừa gào ở cửa Đức Mẫn viện, nhất định đòi kêu đại phu. Ngao Tương chính là tưởng rằng mình uy hiếp nàng đã hù sợ đối phương, làm hại đối phương một khúc hai nháo ba thất cô, chuẩn bị tìm chết ở Liễu Tâm viện. Cho nên, nàng lại đi vòng vèo về Liễu Tâm viện, muốn đi xem kịch hay một chút. Nhưng không ngờ vừa tới cửa Liễu Tâm viện thì thấy Mộ Lam Yên hôn mê ở chỗ kiệt tác của nàng, mà nàng bởi vì hốt hoảng, không cẩn thận bị Mẫn phu nhân bắt ra ngoài.

Tổ Quý vốn tưởng rằng chỉ cần theo lời tiểu thư nói làm là được, nhưng không ngờ trở lại thấy một màn như vậy. Nàng thật sự cho là mình mệnh xui xẻo hại tiểu thư, khóc y hệt chết cha ruột rồi vậy. Nếu không phải ngự y đến đây chữa trị, thấy nàng quá mức om sòm, tuyên bố cứ khóc náo thì không trị tiểu thư của nàng. Tổ Quý mới ngưng bật khóc thét lên, đổi lại quỹ gối trước mặt Mộ Lam Yên yên lặng rơi nước mắt.

Ngự y rút đi cây ngân châm cuối cùng ở căn cổ Mộ Lam Yên, mới ôm tai nói: "Nếu không phải lão phu trùng hợp ở quý phủ bắt mạch lệ thường cho Ngao lão phu nhân, mệnh vị tiểu thư này của các người thật sự có thể là khó giữ được rồi!"

Tổ Quý nghe nói, lại bèn lớn tiếng kêu rên lên.

Mẫu phu nhân liếc mắt nhìn, cũng lười giảng dạy, chỉ là gấp gấp đi vội vàng lại hỏi: "Thường ngự y, bệnh tiểu nữ của ta là như thế nào?"

Thường Đức ngoài đầu liếc mắt nhìn lại thiếu nữ bộ dáng mười sáu mười bảy tuổi nằm ở trên giường kia một cái, lại nhìn Mẫu phu nhân một phen, mới phản ứng được đó chính là đứa con gái mà Mẫu phu nhân thất lạc nhiều năm. Hắn cầm lên khăn ướt ở trên chậu nước rửa mặt trên giá bàn thấp, xoa xoa tay: "Đã không còn đáng ngại rồi, tiểu thư chỉ là dị ứng son. Theo lý thuyết người hơi nhiều sẽ là chỗ thờ cúng lên, lại không biết tại sao lại là cổ họng tắc nghẽn."

Mẫu phu nhân hiển nhiên cũng không có nghe những lời này của Thường Đức vào trong lỗ tai, hung hăng nhìn lướt qua Ngao Tương đứng ở cách đó không xa, cũng không có nói thẳng.

Đúng lúc này, Mộ Lam Yên đột nhiên ho kịch liệt một hồi, đưa tới sự chú ý của đoàn người.

Tổ Quý là người đầu tiên phản ứng lại, vội xê dịch đến trước giường hẹp của Mộ Lam Yên, mong mỏi đưa tay muốn đỡ nàng dậy.

Sau khi tỉnh lại Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy cổ họng đau rát, giống như bị một đường khí Tam Vị Chân Hóa đốt khô trong cổ họng, cực kỳ khó chịu, rồi lại không thể không khàn khàn mở miệng: "Nước....."

Thanh Hữu cơ trí đi tới trước bàn, rót một chén nước đưa cho Tổ Quý.

Mộ Lam Yên nhìn thấy nguồn nước, giống như nhìn thấy cây cỏ cứu mạng vậy, phần đầu quên mình tiến lên đoạt lấy ly trà trong tay Tổ Quý, uống một hớp xuống.

Đứng ở một bên, Thường Đức thấy tình thế chỉ lạnh nhạt nói một câu: "Tiểu thư đừng gấp gấp, mới vừa rồi thi châm cho người, tiêu sưng, khát nước là không thể tránh được, nhưng mà nước nhất định phải uống từ từ, nếu không người sẽ cảm thấy rất đau." Giọng điệu của Thường Đức cứng rắn nói xong nước mà Mộ Lam Yên mới vừa uống vào trong miệng, chính là lập tức phun toàn bộ ra ngoài.

Không phải là bị Thường Đức hù dọa phun, mà đúng là như Thường Đức đã nói, quả nhiên là uống không vào, *d&d#l@q^d<.com> một ngụm lớn đi vào lại cảm thấy cổ họng vô cùng đau đớn, ho ra.

Tổ Quý thấy chủ nhân có dấu vết sắc nước, vội vàng quên mất vì sao quý, đứng lên thay tiểu thư vuốt lưng: "Tiểu thư, người uống chậm một chút!"

Thanh Hữu thấy một chén nước đã không còn, bèn lại rót một ly nữa. Lần này, Mộ Lam Yên bắt được ly trà thì không còn uống một hơi cạn sạch giống như lần trước, mà là một ngụm nhỏ một ngụm nhỏ để nó tự nhiên chảy vào. Trong lúc uống nước, nàng nghiêng mắt liếc nhìn Thường Đức cách đó không xa đang dùng một đôi mắt có thâm ý khác quan sát nàng.

Thường Đức chính là ngự y nhất phẩm trong cung, Mộ Lam Yên nàng tự nhiên nhận ra được. Một đời trước, trên căn bản chữa chứng cũng là hắn tới chứng mạch cho nàng. Y thuật của người này có thể có thể liều một trận với đại phu ở Mộng Lý Hồi, hơn nữa làm người tương đối trung dung. Mặc dù rất thông minh nhiều chuyện một chút là có thể nhìn thấu, nhưng mà rất ít nói lời thật.

Mộ Lam Yên quan sát thái độ của Thường Đức, chính là hiểu đối phương nhất định đã phát hiện ra cái gì, chỉ là không có vạch trần nàng.

"Tại sao tiểu thư lại đột nhiên dị ứng son? Chẳng lẽ trước đó tiểu thư dùng son cũng không biết mình dị ứng với nó sao?" Nụ cười của Thường Đức nồng đậm hỏi.

Mộ Lam Yên dĩ nhiên là ngẩng đầu, khuôn mặt trắng thuần ngẩng đầu lên nhìn về phía Mẫu phu nhân: "Sao mẫu thân cũng ở nơi đây? Tổ Quý, người còn chờ ở bên này làm gì? Không thấy mẫu thân luôn đứng đấy sao?" Mộ Lam Yên làm bộ giận dữ nằng nặc, ngược lại khiến Tổ Quý mơ hồ một hồi.

Mẫu phu nhân vội vàng gạt bỏ, tiến lên vài bước ngồi ở trên giường Mộ Lam Yên, đỡ tay Tổ Quý, nâng Mộ Lam Yên thẳng lên chút: "Yên Nhi, con xem như hù dọa vì nương rồi!"

"Mẫu thân, nhìn xem dọa người sợ rồi. Yên nhi còn chưa kịp cố gắng hầu hạ người, sao lại cam lòng lại làm cho người lo lắng?" Mộ Lam Yên nói nhẹ nhàng nhưng trong lòng là nhéo cho mình đồ mờ mờ lạnh. Vào lúc nàng nuốt vào những thứ bột son kia, quả quyết không nghĩ tới lại sẽ nghiêm trọng như thế. Trước đó hơi vị son này, nàng đã cảm thấy có chút không đúng lắm. Lúc ấy cũng không nghĩ nhiều, chỉ biết là dị ứng, nhưng không nghĩ bởi vì nàng nhất thời hưng khởi, thiếu chút nữa hủy mười năm sống lại mà nàng cẩn thận che chở! Lập tức lại nhớ tới Ngao Tương, ngẩng đầu lên quét mắt mọi người một vòng, cuối cùng ánh mắt khóa chặt trên người Ngao Tương ở xa xôi nhất: "Tại sao muội muội lại trở lại? Nơi này của tỷ ty vô cùng dơ dáy bẩn thỉu, khiến muội muội chê cười rồi."

Từ sau lúc tiến vào cửa, Ngao Tương vẫn đang sợ hãi. Mặc dù trước khi thấy những chuyện này, nàng tâm niệm hi vọng Mộ Lam Yên có thể chết đi,

nhưng khi thấy Mộ Lam Yên thật sự cứ nằm như vậy ở cửa phòng mà nàng phá hư thì trong lòng hốt hoảng không nói ra được một câu. Nàng thân là cháu gái ruột của tiền Thái Phó Nhất Phẩm đương triều, đích tiểu thư của Tông Nhân phủ thừa chính tam phẩm đương triều, sinh mạng của vô số người cũng có thể không chế ở trên tay nàng, nhưng nàng lại chưa từng làm tổn thương một người.

Mẫu phu nhân nghe nói vậy, lại chỉ nhẹ nhàng nghiêng mắt liếc nhìn, không muốn biểu đạt bất kỳ ý kiến gì đối với những lời này, thay Mộ Lam Yên sắp xếp chăn đệm, nói: "Yên Nhi, đây đã là lúc nào mà con còn lo lắng loại này. Nói với nương một chút, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Mộ Lam Yên có chút khó xử liếc mắt Thường Đức trước giường một cái, Mẫu phu nhân chính là hiểu dụng ý của nàng, xoay người dặn dò Dung Thố đưa Thường ngự y đi, mới tiện đà hỏi kỹ càng.

Mộ Lam Yên từ chối mấy lần, thấy Mẫu phu nhân không chịu bỏ qua, mới khó xử rù rì: "Mẫu thân, nếu con nói rồi, người có thể tuyệt đối không thể tức giận, đặc biệt là tức giận muội muội." Mộ Lam Yên giả vờ từ chối, khiến trên mặt Ngao Tương càng thêm không nhịn được, nhiều lần muốn xông lên đánh Mộ Lam Yên một trận, đều bị tỷ nữ bên cạnh can lại.

Hiện tại tình huống như thế, ai cũng hiểu vô lực là không giải quyết được bất cứ vấn đề gì, trừ Ngao Tương.

Thái độ của Mẫu phu nhân không nhìn ra có bất kỳ gọn sóng, nhưng trong lòng đã là sóng biển ngập trời, từ lúc nàng thấy cảnh tượng trong đại sảnh của Liễu Tâm viện này, thì biết rõ xảy ra chuyện gì: "Con nói."

"Từ lúc sáng sớm con tiến vào phủ, con đã nhìn ra được muội muội rất là quý trọng tình cảm với mẫu thân, cho nên có chút địch ý đối với con. Rồi sau đó trước đây không lâu, muội muội đã tới tìm con nói chuyện, lại vì vậy con với nàng trò chuyện với nhau thật vui. Thế nhưng khi con lấy ra lễ thành niên mà mẫu thân tặng cho con khi mười sáu tuổi —— tranh chữ của Lý Bạch thì muội muội sùng sốt không thể nào yêu thích. Rồi sau đó không cẩn thận còn đánh đổ sơn nước chúng ta cầm ở trên tay khi đó do mẫu thân đưa cho hai người tỷ muội chúng ta. Mẫu thân, mẫu thân..... Hu hu hu....."

Trước đó Mộ Lam Yên nói còn rất có thứ tự, nói đến phía sau, ngược lại có một ít ngôn ngữ khó có thể đi xuống. Mẫu phu nhân nhìn người trên giường nhỏ, nhu nhược đến cực điểm, ánh mắt nhìn Mộ Lam Yên càng có thêm mấy phần áy náy: "Yên Nhi, từ từ nói, từ từ nói, nương nghe đây."

"Đều do Yên Nhi không tốt, trong một ngày đã xé bỏ tranh chữ Lý Bạch mà mẫu thân mến yêu cho, còn đánh đổ sơn nước mẫu thân tặng cho muội muội, làm dơ quà sinh nhật năm nay mẫu thân tặng cho ta....." Mộ Lam Yên nói xong, đã sớm nước mắt rơi thành sông.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tranh nhau đoạt cung chiều 3

Editor: trang bubble ^^

Ngao Tương đã sớm là nghe không vô, mặc dù những câu mà Mộ Lam Yên nói đều không có trách tội nàng, nhưng cũng đều là nói vớ nói vẩn!

"Mộ Lam Yên, vì sao người vu oan ta!"

Lời nói của Ngao Tương vừa dứt, đã nghênh đón Mẫu phu nhân giằng co: "Ta để cho con nói chuyện sao! Lúc này, ta vừa vào Liễu Tâm viện này, đã nghĩ được hương son mà con thường dùng. Từ đầu tới đuôi, tỷ tỷ của con cũng chưa từng nói con một câu không phải, con lại còn nói nàng vu oan con! Ta tặng con sơn nước, dù cho con nhìn chừng mắt nữa, cũng không nên gọi ở trên tranh chữ Lý Bạch mà ta tặng."

"Nương!"

"Chớ gọi ta, Ngao Tương! Con xứng đáng với nương sao?"

"Xin lỗi thế nào!" Ngao Tương hỏi ngược lại, "Mộ Lam Yên không phải nói đổ sơn nước của con, hiện tại con sẽ cho người xem chứng cứ!" Nói xong, bèn xoay người bảo tỷ nữ cầm lấy hộp gấm cùng mang tới, mở ra xem thì đã sớm rỗng tuếch, mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Trước đây không lâu, bình sơn nước kia của nàng đã sớm bị nàng ném vào trong hồ nước ở Đức Mẫn viện.

"Không có thật sao?" Mẫu phu nhân nói.

Ngao Tương có chút ngây ngẩn: "Mẫu thân, bình kia của con bị con không cẩn thận rơi xuống nước." Nói xong lời cuối cùng, đã thật nhỏ hệt như muỗi ong.

Mẫu phu nhân có chút thất vọng: "Tương Nhi, vì sao đến cuối cùng con cũng vẫn nguyên vẹn."

"Con nói là sự thật!" Ngao Tương nhảy dựng lên lần nữa, đột nhiên nghĩ đến: "Người nói người mua tổng cộng hai chai, một chai bị con ném, một chai bị Mộ Lam Yên đổ ở trên tranh chữ. Con cũng không tin Mộ Lam Yên còn có thể xuất hiện bình thứ ba!" Dứt lời, không để ý tầm mắt của mọi người tiến lên mở ra cái rương lớn kia của Mộ Lam Yên.

Rầm một tiếng, bởi vì động tác biên độ hơi lớn, liên luy cái rương cũng có chút chấn động, nhưng đồ trong rương xuất hiện ở trước mắt mọi người, khiến mọi người không nhận được hít một hơi khí lạnh. Bình sơn nước mà Ngao Tương gọi là không thể xuất hiện kia, bình yên vô sự nằm ở một ô trên nhất của cái rương.

Ngao Tương có chút khó có thể tin.

Mộ Lam Yên thấy tầm mắt mọi người đều ở trên người Ngao Tương, trong biểu hiện giả bộ trên mặt bộc lộ vẻ hả hê. Mẫn phu nhân đương nhiên chỉ mua hai chai, thế nhưng lúc trước nàng cũng cảm thấy hương vị kia rất là dễ ngửi, nghĩ tới sẽ sắp chuộc Tổ Quý trở về, bèn muốn mua cho nàng làm quà gặp mặt. Không biết làm sao vẫn bị chuyện trì hoãn, không có đưa ra, trước mắt cũng để cho nó có đất dụng võ rồi.

Mẫn phu nhân đối với đứa con gái này đã thất vọng không muốn nhiều lời nữa, ánh mắt liếc qua không muốn nhìn lại Ngao Tương bất kỳ cái nào nữa.

"Mẫu thân! Người vậy mà tin nàng không tin con, con mới là con gái ruột thịt của người đây!" Ngao Tương đã tức giận gấp đến chân nhảy lên.

Nghe những lời này, biểu hiện trên mặt Mẫn phu nhân tối sầm lại, lập tức chính là nổi giận: "Ngao Tương, con nghe rõ cho ta, con là con gái của ta, Yên Nhi cũng vậy!"

"Nhưng nàng ta không phải là con gái của phụ thân!"

Ngao Tương vừa nói lời như thế, toàn trường im lặng. Tất cả mọi người kéo căng da đầu của mình không dám nhìn tới vẻ mặt bất kỳ một chủ tử nào. Mà bản thân Ngao Tương, đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó mới phát giác bản thân nói những lời này rốt cuộc là thực tế rồi lại hoang đường cỡ nào. Tất cả mọi người đều cẩn thận che chở bí mật mà tất cả mọi người đều biết này, lại bị nàng vạch trần ra ngay.....

"Cút!"

Bên trong Liễu Tâm viện, một tiếng quát phẫn nộ phá tan chân trời, đã quấy rầy chim nhò đang đậu phía trên rừng trúc xanh.

Ngao Tương lau không hết giọt nước mắt đầy mặt không ngừng chảy xuống, hoàn toàn không để ý đường dưới chân, trực tiếp chạy như bay ra khỏi cửa chính của Liễu Tâm viện.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ cảm thấy đau lòng như thế.....

Mẫn phu nhân cũng không còn tâm tình ở lại ở Liễu Tâm viện, nói mấy câu lời tri kỷ, bèn dẫn Tiểu Thúy và Dung Thố bước khỏi cửa chính. Lúc gần đi, nàng còn dặn dò Thanh Hữu và Dung Chi kêu mấy người làm tới quét dọn Liễu Tâm viện.

Mộ Lam Yên kiên trì rời giường tiễn Mẫn phu nhân ra cửa phòng, đứng ở cửa mặc cho Tổ Quý đỡ nàng, có thâm ý khác nhìn người từ từ đi xa.

Chuyện mới phát sinh vừa rồi, hoàn toàn vượt khỏi năng lực tiếp nhận của Tổ Quý, lúc này mới dám lên tiếng: "Tiểu thư, chúng ta làm như vậy có thể quá không đạo đức chút hay không?"

Mộ Lam Yên lạnh nhạt thở dài một hơi: "Tổ Quý, ngươi phải biết. Quy luật hoành hành của thế giới này chính là cá lớn nuốt cá bé, nếu như ngươi không lớn mạnh, sẽ có người đến ăn hết. Ta làm như vậy, cũng chỉ là muốn cho Ngao Tương một bài học, về sau để cho nàng hiểu, công khai bắt nạt ta là sẽ thiệt thòi lớn." Quay đầu lại thì thấy cái rương bị Ngao Tương mở ra ban đầu: "Đội lạt nữa ngươi lấy chút tiền, tìm vài người đã thông chút quan hệ, đưa bình sơn nước kia và một chút quà tặng quý trọng đến Mộ Dung Tương viện. Cứ nói là phụ nhân đưa, nhớ lấy!"

Tổ Quý gật đầu một cái, bèn đỡ Mộ Lam Yên đi vào.

Chân trước mới vừa đưa Mẫn phu nhân đi, chân sau của Liễu Tâm viện đã truyền đến một tiếng hỏi thăm hơi yếu. Mộ Lam Yên nằm ở trên giường, vênh tai nghe bên ngoài có tiếng gì đó, bèn bảo Tổ Quý ra cửa điều tra.

Tổ Quý cũng thay Mộ Lam Yên đến góc chần nói: "Tiểu thư, hiện tại chính là lúc ăn cơm tối, ai lại đang yên đang lành tới Liễu Tâm viện của chúng ta thăm hỏi. Hôn nữa, trải qua Ngao Tương tiểu thư quấy một trận như vậy, đoán chừng người trong phủ này thấy chúng ta cũng sẽ đi vòng qua, sợ đắc tội đích tiểu thư của các nàng."

Ngôn ngữ lần này của Tổ Quý không giả, Mộ Lam Yên thật là vui mừng cuối cùng thì nha đầu này đã thông suốt rồi, có thể nhìn tình hình chung.

Không biết làm sao, nàng chính là nghe phía bên ngoài có người đang nói chuyện, cho nên cố ý bảo đối phương ra ngoài nhìn một chút.

Cửa Liễu Tâm viện là một mảng rừng trúc lớn, giữa cánh rừng và tường viện là một con đường đá cuội rộng cỡ ba người, mỗi bên kéo dài tới hai hướng đông tây. Nắng chiều đã hoàn toàn chìm đắm, dựa vào một tia ánh sáng dư lại yếu ớt chiếu sáng tầm mắt người đi đường.

Chỗ có một tia sáng mờ tối như vậy, mơ hồ hiện ra hình dáng một vị phụ nhân: vóc người năm thước, thân thể mập mạp, tất cả tóc vấn ở sau ót, một bộ áo màu đỏ sậm, trên chân mang chính là một đôi giày vải màu đen hơi cũ kỹ.

Trù trừ cất bước qua lại đi lại ở cửa Liễu Tâm viện, kêu mấy tiếng thấy không ai ra ngoài, trên mặt mơ hồ lộ ra một chút sốt ruột.

Hơi không lâu nữa, ngóng thấy được bên trong dường như có một tiểu cô nương đang đi ra ngoài, trên mặt lập tức biểu hiện ra vui sướng.

Tổ Quý vốn là trong lòng thầm nhủ tiểu thư có chấp, *d&d#l@q^d<.com> thấy cửa không đóng đột nhiên thấy rõ có một bóng người đứng. Trong lòng đầu tiên là run lên, nhớ tới lời Dung Chi nói ban ngày, tới nơi này đều không phải là người. Lòng bàn tay chính là bất thành linh rịn ra mồ hôi lạnh, vừa ngừng bước chân xem chừng hai cái, thấy người ở cửa không có đi vào mưu hại nàng, nên trong lòng cũng bỏ đi nghi ngờ lúc trước, tiếp đó đi tới.

Thấy ở cửa là một lão bà tử ăn mặc coi như xinh đẹp, Tổ Quý bèn biết thân phận của người này nhất định là không tầm thường.

"Vị cô cô này, không biết người tìm ai?" Tổ Quý tiến lên hỏi thăm, nhìn lão bà tử từ trên xuống dưới, đôi phương cũng dùng ánh mắt kia nhìn nhìn nàng giống vậy.

"Vị này là nha hoàn thiếp thân của tiểu thư mới tới nhĩ?" Lão bà tử cười lên cả khuôn mặt toàn là nếp nhăn, mí mắt nhão rũ ở phía trên con ngươi, đáng vẻ nhìn qua có chút quái dị.

Tổ Quý chỉ nói tí ti: "Đúng vậy, cô cô đây là?"

"Lão thân tên gọi Vạn cô, chính là tỷ tử của lão phu nhân Ngao phủ. Không biết tiểu thư mới tới có ở trong viện hay không? Để lão thân đi vào nói chuyện một chút?"

Tổ Quý vốn muốn từ chối, không biết làm thế nào thật sự tìm không ra có, chỉ có thể dẫn Vạn cô đi vào trong. Đạp vào mặt là mùi son càng ngày càng đậm hơn, khiến hai người theo bản năng nín thở nhanh chóng đi qua.

Vạn cô đi qua đại sảnh của Liễu Tâm viện thì có ý liếc mắt một cái chỗ nguồn gốc hương vị kia, nhìn thấy bên trong hoàn toàn dơ dáy bản thủ và đồ thối, trong lòng tất nhiên kinh thần không thôi. Nhưng chỉ trong nháy mắt, đáy mắt lóe lên thăm dò lạnh lẽo biến mất hầu như không còn. Trên mặt kinh ngạc quay lại bộ dáng ngoan ngoãn, đi theo bước nhỏ của Tổ Quý tiếp tục đi vào trong.

Đi tới chỗ Mộ Lam Yên nghỉ ngơi, Vạn cô không vào cửa, bèn nghỉ ngơi hỏi: "Đây là xảy ra chuyện gì? Vì sao tiểu thư lại ở phòng tôi tớ hẻo lánh này?"

Tổ Quý ngoài đầu lại liếc nhìn nghi vấn đầy mặt của cô cô một phen, cũng không trực tiếp trả lời, bèn đẩy cửa vào.

Mộ Lam Yên vốn đã nằm xuống, nghe được cánh cửa "Ken két ——" một tiếng mở ra, lập tức chính là mở hai mắt ra ngó về phía ngưỡng cửa.

"Tiểu thư, còn chưa ngủ à?" Tổ Quý nói.

Mộ Lam Yên kéo cổ họng khan khan hơi ngồi dậy: "Chưa, thế nào? Bên ngoài có phải là có người không?"

Vừa dứt lời, Vạn cô theo sát ở sau lưng cũng là bộ dáng lấy lòng đầy mặt ngó vào bên trong, thấy Mộ Lam Yên trên giường nhỏ, lập tức cười làm lạnh, cặp mắt cũng híp lại thành một đường may: "Chính là lão thân, tiểu thư quả nhiên là cực kỳ thông minh, không ra cửa đã biết là ta sẽ tới đây."

Tổ Quý ngại vì bị đối phương đột nhiên lần qua một bên, trên mặt có chút không vui, nhưng không biết làm sao lại biết được thân phận của đối phương, không dám phát tác ra: "Tiểu thư, vị này là Vạn cô cô bên cạnh lão phu nhân. Cô cô nói, muốn vào nói hai câu."

Mộ Lam Yên nghe được thân phận của đối phương, trong lòng kinh ngạc một hồi. Lúc ban ngày, nàng đã suy nghĩ. Sau khi nàng và Mẫn phu nhân trở lại, cũng không có đi thỉnh an với trưởng bối duy nhất bên trong phủ, còn lo lắng không lễ phép lắm. Nhưng không ngờ cũng chỉ thời gian nửa ngày, đối phương cũng đã không chịu đựng được, tới tìm nàng tâm sự trước rồi.

Mộ Lam Yên lập tức chính là bộ dáng muốn ngồi dậy, thân thể ngồi dậy giữa chừng, dùng sức ho khan đến mấy lần: "Cô cô, thật là xin lỗi. Khụ khụ khụ....."

Vạn cô thấy tình thế, vội vã tiến tới bên giường hẹp đỡ Mộ Lam Yên: "Tiểu thư không nên dậy, nằm xuống là tốt rồi!" Dầu gì bà cũng đã làm hầu gái hơn mấy chục năm ở trong ngôi phủ này rồi, loại ánh mắt này vẫn phải có. Trước mắt, mặc dù vị tiểu thư này danh bất chính ngôn bất thuận, nhưng dù sao cũng là thịt đầu tim của Mẫn phu nhân, quan hệ của phu nhân và lão gia lại tốt như vậy, không dám đảm bảo về sau vị tiểu thư này sẽ trở thành hồng nhân trước mặt lão gia.

"Tiểu thư đây là thế nào? Thân thể không thoải mái sao?"

Mộ Lam Yên cười yếu ớt một phen, mặt trắng thuần không có một chút màu máu, cộng thêm ánh mắt nhu nhược, khiến Vạn cô nhìn thấy trong lòng cũng đau lòng một hồi.

"Ta với mẫu thân vừa trở về, thật sự là vô cùng mệt mỏi, trước hết nằm xuống. Chưa từng nghĩ cô cô trở lại đây. Tổ Quý, còn không mau cầm một cái băng ngồi cho cô cô, để cho cô cô đứng muốn nói lời gì."

"Chao ôi."

Tổ Quý nghe lời cầm một cái ghế tròn ngồi đặt ở bên cạnh Vạn cô, Vạn cô ngược lại khoát tay lia lịa, bộ dáng mặt không dám với cao: "Tiểu thư đây mới thật là ngại chết lão nô rồi. Lão thân chỉ là thay lão phu nhân truyền lại câu nói, truyền hết lời liền đi."

Mặt Mộ Lam Yên kinh ngạc và không biết gì: "Lão phu nhân có lời muốn nói với ta sao?"

Chương 30: Tuổi già sức yếu 1

Editor: trang bubble ^^

Vạn cô gạt đầu một cái: "Sáng sớm, lão phu nhân đã nghe thấy tiểu thư và phu nhân sắp trở về. Thanh Hà viện của lão phu nhân đã chờ mòn chờ mỏi cũng không chờ được. Mắt thấy trời cũng tối rồi, lão phu nhân lo lắng tiểu thư vừa trở về, có cái gì không thoải mái, đến lúc đó náo động lên chuyện cười gì thì thật là không xong. Cho nên sai lão thân tới xem một chút, nếu là chịu uất ức gì, cũng đừng giấu ở trong lòng, nói với lão phu nhân là được."

Mộ Lam Yên nghe từng chữ từng câu vào trong tai, trong lòng khen hay thật to kỹ xảo biểu diễn của lão phu nhân và vị cô cô trước mắt này. Lúc đầu Mẫn phu nhân và vị bà bà này xem ra là quan hệ tương đối. Buổi tối khuya, lão phu nhân này phái người tới đây nói chuyện phiếm với nàng. Nếu mà đặt ở tâm tư đơn thuần của nàng trước kia, không chừng đã thật sự bị lão phu nhân làm từ thiện này làm cho cảm động. Không chừng, ngày sau lại dần dần cách xa Mẫn phu nhân ngã về bên lão phu nhân kia.

Nhưng mà, bản tính này của lão phu nhân coi như đã đánh lâm rồi.

Biểu hiện trong mắt Mộ Lam Yên dần dần dính vào vẻ bi thương, bộ dáng tủi thân: "Tạ lão phu nhân quan tâm, Yên Nhi nhất định sẽ ghi tạc vào tim. Chẳng qua Yên Nhi thật sự là không hiểu chuyện, sau khi trở về không thể lại đi báo cáo với lão phu nhân trước tiên, còn khiến lão phu nhân nhớ nhung."

Vạn cô thấy vẻ mặt Mộ Lam Yên không giống như là làm bộ, hơn nữa đã ghi nhận khen ngợi lão phu nhân ở trong lòng, thì biết được mục đích hôm nay mình đi tới coi như là đạt được, lập tức cười ha ha mấy tiếng, hết như một nãi nãi hòa ái: "Chỉ cần trong lòng tiểu thư hiểu, lão phu nhân không xem người là người ngoài là được. Hôm nay sắc trời cũng đã muộn, hơn nữa thân thể tiểu thư ốm nhẹ, cố gắng nghỉ ngơi ở trong viện. Chỗ của lão phu nhân, ngày mai tới vẫn an cho lão phu nhân là tốt rồi."

Vạn cô rời khỏi Liễu Tâm viện thì lần nữa ngoái đầu liếc mắt nhìn lại cánh cửa đại sảnh rộng mở, khinh thường trong ánh mắt hoàn toàn lộ rõ. Chẳng qua là khi bà nâng bước chân lên chuẩn bị rời đi, trùng hợp đụng phải đoàn người Thanh Hữu trở về.

Bốn, năm người làm, trên tay mỗi người đều xách một thùng gỗ, đưa tới dùng tưới dội. Vốn là cười cười nói nói đi vào, đối diện ánh mắt của Vạn cô thì tiếng nói chuyện của tất cả mọi người im bật đi.

Toàn phủ cũng biết, Vạn cô cô chính là hồng nhân bên cạnh lão phu nhân. Mà từ trước đến giờ, quan hệ của lão phu nhân và vị nàng dâu Mẫn phu nhân này không phải là đặc biệt hòa hợp, đều là có thể không gặp thì không gặp. Giờ phút này, Vạn cô đột nhiên xuất hiện ở Liễu Tâm viện, khiến trong lòng Thanh Hữu dấy lên một nỗi kinh ngạc.

"Vạn cô cô ~" Mọi người quỳ gối hành lễ.

Vạn cô nhìn cũng không muốn nhìn tới một cái, bèn sát vai đi qua từ bên cạnh đám người kia.

Hôm sau, mặt trời mọc lên y như thường ngày.

Liễu Tâm viện không còn có mùi son nồng đậm, khắp nơi đều phiêu đẳng mùi đàn hương nhàn nhạt. Đây cũng là Mẫn phu nhân dặn dò, Thanh Hữu và mấy người làm quét sạch tất cả gian phòng bị vấy bẩn ở Liễu Tâm viện cả đêm, càng thêm hết sức xua tan mùi son đáng ghét này.

Sáng sớm, Tổ Quý bưng một chậu nước rửa mặt bằng kim loại, gõ cửa phòng của Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, tiểu thư, tỉnh chưa? Sáng sớm, phu nhân phái người tới truyền tin, nói là đội lát nữa tới đón người đi thỉnh an với lão phu nhân."

Mộ Lam Yên chậm rãi mở hai mắt ra, tận tình hít thở thích không khí mang theo từng chút từng chút vị ngọt kia. Liễu Tâm viện này, thứ không thiếu nhất chính là bị cây cối bao vây, hơn nữa cách xa đường phố, sáng sớm tỉnh lại cũng cảm giác rất là thư thái. Chỉ là bên tai quanh quẩn lời của Tổ Quý khiến cho tinh thần của nàng càng tăng lên gấp trăm lần.

Tối hôm qua, Ngao lão phu nhân đã phái người tới truyền, bảo nàng đi thỉnh an. Không ngờ sáng sớm, Mẫn phu nhân đã chủ động tới đây muốn đón nàng đi qua. Không biết lão phu nhân chưa từng gặp mặt kia thấy hai người các nàng cùng đi, có thể rất kinh ngạc hay không.

Mộ Lam Yên cúi lưng một cái, cảm giác cổ họng cũng không đau đớn như ngày hôm qua: "Ừ, người vào đi!"

Tổ Quý đẩy cửa vào, bèn bắt đầu một ngày mới bận rộn của nàng.

"Tiểu thư, hôm nay mặc bộ quần áo màu hồng này như thế nào?"

"Có thể, mới vừa rồi người nói ở ngoài cửa, đội lát nữa mẫu thân sẽ lại đây đón ta đến chỗ lão phu nhân thỉnh an thật sao?"

"Dạ, đúng vậy. Sáng sớm hôm nay, Thanh Hữu các nàng đã dọn đồ vào Liễu Tâm viện, tin tức này chính là họ mang tới. Về sau, họ sẽ ở cùng một chỗ với chúng ta. A! Đúng rồi, phu nhân còn nói, buổi chiều mời một thợ may tới đây, làm mấy bộ xiêm áo cho tiểu thư người."

Thời gian Tổ Quý cần nhàn nhàn, Mộ Lam Yên đã rửa mặt xong đổi lại một bộ quần áo màu hồng mà lần đầu tiên Mẫn phu nhân chuẩn bị cho nàng. Nhìn mình trong gương đồng, theo bản năng lòng bàn tay sờ lên gương mặt.

Trong gương hình như nàng có một ít xa lạ. Đặc biệt là trong đầu không bỏ đi được gương mặt của Ngao Tương, làm cho đáy lòng của nàng đột nhiên có chút kinh ngạc: hai người bọn họ thậm chí có mấy phần tương tự.....

Thanh Hữu dọn đồ phòng bếp phía ngoài, làm mấy món ăn sáng đưa tới cho Mộ Lam Yên. Vợ vả ăn xong, đoàn người Mẫn phu nhân đã tới cửa viện của nàng.

Trong sân có mấy chiếc lá thu rơi trên mặt đất. Mặt trời lúc sáng sớm vô cùng chói mắt, chiếu một đám đi theo sau lưng Mẫn phu nhân nheo mắt lại.

"Mẫu thân, để cho người chờ lâu." Mộ Lam Yên dẫn Tổ Quý, hành lễ với Mẫn phu nhân đứng ở giữa sân.

Hôm nay, Mẫn phu nhân ăn mặc tươi sáng đẹp đẽ. Trên đầu vẫn búi tóc tơ vàng Bát Bảo toàn châu, cài trâm Ngũ Phụng Triều Dương treo ngọc trai, cổ đeo một chuỗi vòng ngọc vàng ròng vòng quanh. Trên người mặc quần áo màu đỏ vàng điêu khắc, ngực thêu tranh Bách Linh Điều, có thể nói từng kim miêu tả sinh động tỉ mỉ khiến con chim nhỏ này rất sống động.

"Yên Nhi mau đứng lên." Mẫn phu nhân vợ vả tiến lên đỡ Mộ Lam Yên dậy, về mặt nhìn nàng đều là cung chiêu: "Yên Nhi, hôm nay còn có cảm giác khó chịu gì hay không?"

Mộ Lam Yên lắc đầu một cái: "Tạ mẫu thân quan tâm. Chỉ là Tương Nhi muội muội của con....." Chuyện sai khiến Tổ Quý làm tới hôm qua còn chưa kịp làm, cho nên hiện tại Ngao Tương chắc còn bị chọc tức ở trong Mộng Tương viện của nàng ta, chỉ là không biết Mẫn phu nhân bên này là tính toán thế nào.

Mẫn phu nhân thở dài một hơi, về mặt thất vọng xen lẫn một chút khổ sở: "Ta đã lệnh nàng không được đi đâu hết, ở trong Mộng Tương viện xét lại mình thật tốt. TRANG #DDLQD# BUBBLE Yên Nhi, hôm qua Tương Nhi nói năng lỗ mãng, đại khái là một làm mẹ như ta đây không có cẩn thận dạy dỗ. Thực chất, nội tâm Tương Nhi rất thiện lương, con cũng đừng để vào trong lòng nhé?"

Mộ Lam Yên chỉ bày tỏ gật đầu một cái, có điều nhìn về mặt Mẫn phu nhân còn kèm theo một chút khó xử. Mẫn phu nhân tự cho rằng Mộ Lam Yên vẫn còn có một chút thành kiến đối với Ngao Tương, cho nên đưa tay nắm lấy cổ tay của đối phương, tiếp tục mở miệng nói: "Yên Nhi, nếu như con nhất định muốn trách, thì nên trách vì nương đi, Tương....."

"Không phải."

Còn không chờ đối phương nói xong, Mộ Lam Yên đã cắt đứt ngay, ánh mắt lóe lên, gọi đối phương thật là gấp gáp.

"Yên Nhi, có chuyện gì, con nói đi."

"Mẫu thân, có một việc, con không biết có nên nói hay không?"

"Nói ra để cho vì nương nghe một chút."

"Thực không dám giấu diếm! Tối ngày hôm qua sau khi người đi, lão phu nhân đã phái người tới đây nói chuyện, bảo con hôm nay đi qua Thanh Hà viện một chuyến... Không ngờ sáng sớm mẫu thân cũng kêu người báo cho con việc này... Không biết, mẫu thân và lão phu nhân đã nói xong rồi hay không?"

Dứt lời, Mộ Lam Yên liền cảm thấy ngón tay Mẫn phu nhân nắm cổ tay nàng, khẽ giữ chặt một phen. Con người vừa co lại, thái độ có chút không tự nhiên, chỉ là qua chốc lát dường như khôi phục lại bình thường khẽ nói: "A, chuyện này à. Vì nương dĩ nhiên là biết. Được rồi, chúng ta cũng không nên trì hoãn nữa, khiến lão phu nhân chờ lâu sẽ không tốt."

Mộ Lam Yên đáp một tiếng, bèn cùng nhau ra khỏi Liễu Tâm viện với Mẫn phu nhân.

Một nhóm người cuộn cuộn về phía con đường đá cuối ngoài cửa đi thẳng tới phía tây, băng qua mười hành lang và vườn hoa, lại lượn quanh qua một mảng lớn đường ao hoa sen chính là đi tới Thanh Hà viện, chỗ ở của lão phu nhân. Lão phu nhân yêu thích yên tĩnh, cho nên chọn lựa một chỗ tĩnh lặng nhất Ngao phủ, chẳng qua vẫn còn ở bên ngoài đã xa xăm người thấy một loại mùi giống như lửa khói của Tự Miếu.

Cửa chính của Thanh Hà viện có hai bồn đá tảng, phía dưới chính là một tảng đá linh hầu nâng lên, phía trên rót đầy nước. Mấy miếng thủy tiên (hoa súng) lười biếng nằm ở phía trên. Bây giờ đã cuối mùa thu, đã sớm không còn hoa sen.

Mộ Lam Yên ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn một phen biển của cửa chính, trừ vài chữ to "Thanh Hà viện", bên cạnh còn điêu khắc mấy đóa hoa sen, trông rất sống động. Hoa sen kia vẫn luôn đại biểu cho chính nhân quân tử. Lão phu nhân yêu thích như thế, không biết lão phu nhân cũng theo phẩm hạnh hoa sen kia hay không?

Nhưng mà suy nghĩ một chút quan hệ của Mẫn phu nhân và bà ta thì biết, sợ là phu nhân này cũng không phải hiền lành gì.

Thấy Mộ Lam Yên đột nhiên ngược đầu ngẩn người, Mẫn phu nhân tất nhiên tiến lên nhắc nhở một phen: "Yên Nhi, đây là thế nào?"

Mộ Lam Yên lấy lại tinh thần, dùng một chút mới nói: "Không có việc gì, chỉ là đường giống như có chút khăn trương."

Mẫn phu nhân cười nhạt một tiếng, tay dặt Mộ Lam Yên vỗ vỗ ở trên mu bàn tay của nàng: "Đừng hốt hoảng, đợi lát nữa con dừng lại một lát ở tại cửa ra vào trước, chờ lúc ta đi vào gọi con, con lại đi vào. Nếu là lo lắng nói nhầm, vậy thì ngay trước khi nói chuyện nhìn tới mẫu thân một cái, mẫu thân thay con tới trả lời là được."

Khăn trương..... Dĩ nhiên là Mộ Lam Yên thuận miệng nói láo, người mà nàng cũng dám giết, còn có cái gì không dám. Nhìn ánh mắt một thoáng nhu tình kia của Mẫn phu nhân, trong lòng càng thêm cảm kích trở tay khoắc lên mu bàn tay của Mẫn phu nhân, đáp lại bằng một nụ cười trấn an.

Đi vào cửa chính của Thanh Hà viện, một tỷ nữ tuổi còn trẻ chính là cười khanh khách đi tới các nàng.

"Phu nhân, tiểu thư, các người tới rồi." Tỷ nữ này nói, chính là nghiêng người làm một tư thế xin mời: "Lão phu nhân đã chuẩn bị tốt nước trà, ở đại sảnh chờ lâu rồi. Hai vị xin mời đi theo nô tỳ."

Mẫn phu nhân ừ một tiếng, bèn đi vào bên trong.

Bên trong Hân Duyệt các, nhà kê của Thanh Hà viện, lửa khói lượn lờ chậm rãi bay lên từ lư hương ở trước mặt lão phu nhân. Lão phu nhân ngồi xếp bằng, nhắm mắt trong miệng lẩm bẩm kinh Phật, một tay cầm chuỗi Phật châu, một tay từng đốt từng đốt gỗ mồi có trật tự không đông dài. Theo sát ở bên cạnh lão phu nhân, Vạn cô nghe bên cạnh có bước chân người đến gần, chính là nhắc nhở: "Lão phu nhân, đại sảnh hình như có người đến."

Lão phu nhân hơi hí ra hai mắt nhắm chặt, động tác trong tay lại không có ý tứ dừng lại chút nào, lúc lâu tiếp theo mở miệng nói: "Hãy để cho nha đầu kia chờ thêm một chút đi."

Trong lòng Vạn cô sáng tỏ, nên cũng không nói thêm.

Nội viện của Thanh Hà viện gần giống với Liễu Tâm viện, chỉ là chưa từng thấy qua những thứ hoa khô rất nhiều trên bãi cỏ kia. Đã là mùa thu, những nụ hoa kia vẫn còn tranh nhau nở ra, làm cho cả viện nhận nhậ hương khói, tăng lên một chút cảm giác khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Tuổi già sức yếu 2

Editor: trang bubble ^^

Mẫn phu nhân đi tới đại sảnh, lại không thấy ai ở bên trong. Một đôi mắt nghi hoặc quét tới tỷ nữ bên cạnh.

Tỷ nữ giật mình một cái, vội nói: "Phu nhân, người tạm thời chờ một lát, nô tỳ sẽ đi mời lão phu nhân ra ngoài." Dứt lời, chính là xoay người đi vào phía sau một mảnh tường chênh bên đại sảnh.

Chờ chốc lát, lão phu nhân lại do Vạn cô với tỷ nữ mới vừa đi vào điu hai bên ra ngoài, vốn là nụ cười nồng đậm, một thoáng bộ dáng lão mẫu hiền lành. Nhưng ngẩng đầu lên thấy mặt bên của người tới trong đại sảnh cũng không phải là Mộ Lam Yên mà là Mẫn phu nhân, nụ cười trên mặt đã sụp đổ tan rã trong nháy mắt, thay thành một thoáng nghiêm túc.

Chậm rãi đi tới trước mặt ghé chủ, ngồi lên.

"Con dâu thỉnh an cho mẫu thân, mẫu thân đại nhân vạn phúc kim an." Mẫn phu nhân quỳ gối hành lễ.

Sau khi lão phu nhân ngồi xuống thờ một hơi dài nhẹ nhõm, dường như mới vừa đi tới dùng sức lực lớn đến đâu. Lúc lâu, bà mới từ bên trong giọng điệu khàn khàn kia, kiềm nén ra một câu nói: "Sao Mẫn nha đầu đột nhiên muốn đến chỗ của ta ngồi một chút?"

Mẫn phu nhân cũng không có bao nhiêu tình cảm, chỉ là lạnh nhạt nói: "Mẫu thân quả nhiên là trách lầm con dâu rồi. Hôm qua, con dâu vừa trở về thật sự rất mệt mỏi, cho nên chưa có tới thỉnh an với mẫu thân. Sau lại nghe nói mẫu thân phái Vạn cô tới trong viện của tiểu nữ Lam Yên, mẫu thân đây là biến đổi phương pháp, đang đánh mặt của con dâu sao?"

Mẫn phu nhân vừa nói lời như thế, lão phu nhân chính là tàn khốc nhìn tới Vạn cô một cái. Hôm qua đi tới Liễu Tâm viện, đã bảo bà ta làm việc cẩn thận, không thể bị nữ nhân trước mắt nhìn thấy.

Nhưng, lúc này Vạn cô cũng là đáng vô tội thiếu chút nữa thì muốn khoát tay phủ nhận.

Tiểu Thúy và Dung Thổ đã sớm thấy quen sóng ngầm cuộn cuộn dưới hồ nước yên bình của đôi mẹ chồng nàng dâu này. Một câu rõ ràng có thể tranh đấu, cũng có thể để cho hai người trước mắt kia nói vô cùng bình thản.

"Vậy nếu con cũng biết ta từng bảo tiểu thư mới tới trong phủ, sáng sớm hôm nay sẽ tới trong viện ta, để cho ta xem. Lần này chỉ một mình con tới đây lại là ý gì? Con đây là định Kim Ốc Tăng Kiêu, không để cho lão bắt từ ta đây nhìn tới một chút thật sao?"

Giọng của lão phu nhân có chút nghiêm nghị, Mẫn phu nhân lại là cười nhạt một tiếng: "Mẫu thân nói đùa, Yên Nhi đang ở bên ngoài, chờ mẫu thân cho gọi đây. Tiểu Thúy, người lại đi bên ngoài gọi tiểu thư đi vào."

Tiểu Thúy đáp một tiếng, bèn xoay người ra khỏi đại sảnh.

Lúc Mộ Lam Yên vào cửa, bộ dáng tự nhiên hào phóng, nhìn trên mặt Vạn cô hết sức kinh ngạc. Tối hôm qua sau khi trở lại, bà đã thuật lại với lão phu nhân cảnh tượng lúc gặp Mộ Lam Yên. Hai mắt vô hồn, yếu ớt nhiều bệnh, hình dạng khô héo, không có chút tinh thần nào.....

Nhưng bây giờ, một đôi mắt to long lanh mây rậm, môi hồng răng trắng, da dẻ trên mặt càng thêm trắng như mỡ đông, hai bên hơi lộ hồng. Ngoại trừ người là người của ngày hôm qua, còn lại nào có bộ dáng ngày hôm qua.

Sau khi Mộ Lam Yên vào cửa, chính là quỳ gối trước mặt lão phu nhân: "Mộ Lam Yên bái kiến lão phu nhân, lão phu nhân vạn phúc an khang."

"Tốt tốt, đứng lên đi." Lão phu nhân mỉm cười nói.

Sau khi đứng dậy chính là nhìn thấy vẻ mặt Vạn cô tràn đầy kinh ngạc còn chưa thu hồi, ngược lại lão phu nhân là bộ dáng sóng nước chẳng xao, dường như đã sớm ngờ tới.

Trên đầu lão phu nhân đeo một vòng bạc, ngay chính giữa khảm một viên bảo thạch xanh lá, tất cả tóc bạc búi ở chung một chỗ, cắm một cây trâm cài tóc xanh biếc. Thân thể có chút phì thũng, da dẻ đã sớm nhão, nhìn giống như vỏ cây già nhăn nheo. Nhưng dù cho như thế, cặp mắt hạnh nhân ứng sáng kia thoát nhìn rất đẹp, chắc hẳn lúc còn trẻ nhất định cũng là mỹ nhân bại hoại.

Mắt tuy dễ nhìn, Mộ Lam Yên lại phát hiện Ngao lão phu nhân đang dùng một loại phương thức quan sát không cách nào miêu tả, chăm chú nhìn nàng. Một đôi mắt hết như vực sâu, đen nhánh như đêm, nhìn không ra bất kỳ biểu lộ gì trên mặt, giống như đối đầu chính là một cái tượng gỗ. Chỉ là, lòng dạ tượng gỗ kia không phải sâu bình thường.

"Con tên là gì?"

"Mộ Lam Yên."

"Ừ, tên là không tệ." Lão phu nhân gật đầu một cái, tiếp theo đưa mắt quét tới trên người Mẫn phu nhân: "Nếu đã tìm trở về, vì sao không thay đổi tên chứ? Tiểu thư Ngao gia, nào có không lấy Ngao làm họ."

Lời này hiển nhiên là nói cho Mẫn phu nhân nghe.

Trong lòng Mẫn phu nhân có chút nổi đóa, nhưng mà trên mặt lại cũng không biểu hiện ra một chút. Chống lại ánh mắt của lão phu nhân vừa định nói chuyện, Mộ Lam Yên chính là giành trước nói chuyện: "Hồi bẩm lão phu nhân, là con cho rằng cái tên Mộ Lam Yên này đối với con mà nói, đã dùng liên tục mười bảy năm, có chứa tình cảm, cho nên con không muốn thay đổi."

Xưa nay, lão phu nhân có thành kiến đối với đứa con dâu này, đều là bởi vì Mộ Lam Yên giờ khắc này quỳ gối trước mặt bà. Làm một đại gia khuê tú tam tông tứ đức, tuổi thơ nghe phụ, trung niên nghe phụ, già tới nghe tử. Nhưng cố tình, con trai duy nhất của bà lại là người phản nghịch.

Ban đầu con gái của quan viên nhị phẩm thật tốt thì không cưới, nhất định cưới một nữ nhân đã từng sinh con cho nhà người khác, khiến lão phu nhân thiếu chút nữa thì một khóc hai nháo ba thất cô. Cuối cùng, mặc dù lão phu nhân chưa chết được, nhưng thành kiến với Mẫn phu nhân cũng chưa bao giờ thay đổi, bao gồm bất kỳ một đứa con gái nào mà Mẫn phu nhân sinh ra.

Lúc này, chỉ nghe thấy lão phu nhân hừ lạnh một hồi: "Điểm này ngược lại rất giống với phu quân đương nhiệm của mẫu thân con, rất quật cường. Cũng được, dù sao cũng là nha đầu ngoại lai, nếu mà theo họ Ngao gia, đó mới là nói không thông."

Ai cũng không dám tiếp nhận những lời này của lão phu nhân. Trong lòng Mộ Lam Yên cảm khái vô tận lão nhân gia đã lớn tuổi này, quả nhiên là thời tiết trong ngày mùa hè, nói trở mặt là trở mặt. Một hồi cười nói với người, một hồi vươn tay ra đánh người một cái, người cũng không thể đánh trả.

Từng người im ắng mấy phần, lão phu nhân phá vỡ yên lặng lần nữa.

"Lam Yên, lần đầu tiên gặp con, ta cũng không chuẩn bị lễ ra mắt gì." Dứt lời, ánh mắt ra hiệu cho Vạn cô bên cạnh một phen, Vạn cô cầm lấy một bao tiền li xì từ trong tay tỷ nữ quay bên cạnh: "Nơi này là một chút ý tứ nho nhỏ, con nhận tạm đi. Ngày sau, con đừng có lại nói một lão bắt từ như ta đây bạc đãi con."

Lúc lão phu nhân nói chuyện, bộ dáng cười khẩy chứa ba phần gian xảo, người sáng suốt một cái cũng biết đó là lời nói đùa giỡn. Mộ Lam Yên biết ở bên trong là thứ gì, nhưng vì thể hiện sự nghe lời mẫu thân, cho nên nghi ngờ liếc mắt nhìn tới Mẫn phu nhân. Mẫn phu nhân lập tức nói: "Đây là lễ ra mắt mà lão phu nhân đưa. Yên Nhi, con nhận đi."

Nghe lời của mẫu thân, Mộ Lam Yên tất nhiên tiến lên cầm, rồi sau đó lại dí dõm đáp lại: "Lam Yên cảm ơn lão phu nhân. Lão phu nhân thọ cùng trời đất, phúc trạch con cháu đời sau, sao lại bạc đãi Lam Yên đây."

Một câu nói khen hay hai điểm của lão phu nhân, lão phu nhân dĩ nhiên là vui vẻ ra mặt. Ánh mắt đầy ấp cung chịu nồng đậm quan sát trên dưới Mộ Lam Yên một phen bèn để cho nàng ngồi xuống.

Ngồi vào chỗ của mình, lão phu nhân lại một thoáng biểu hiện nhìn tới Mẫn phu nhân: "Mẫn nha đầu, con thật đúng là đòi trước tích tụ không ít phúc khí, trang ## bubble có thể có con gái như Lam Yên vậy."

"Mẫu thân quả nhiên là hay khen. Yên Nhi mới trở lại từ bên ngoài, còn có rất nhiều lễ phép không quen, mong rằng mẫu thân đừng ghét bỏ mới phải."

Mộ Lam Yên lạnh nhạt nhìn hai người người một lời ta một câu, trong lòng lại một đòn cân, làm một phen so sánh khí thế của Mẫn phu nhân và lão phu nhân. Mặc dù lão phu nhân này từng chữ từng câu trong ngoài bất nhất, cũng là lòng dạ sâu dọ người. Cũng may, thoát nhìn ở bề ngoài Mẫn phu nhân là một nữ nhân tay trái gà không chặt, nhưng đối với mặt lão phu nhân lại chưa bao giờ bộc lộ ra mấy may run rẩy một chút nào.

"Mẫn Nhi, con nói xem, lần này đi ra ngoài, vừa đi cũng mất thời gian?"

Mẫn phu nhân khản thiết trả lời: "Một tháng lại là ba ngày."

Lão phu nhân thở dài: "Ồ, người này vừa đi, khổ nha đầu Tương Nhi kia, đã sớm có mẫu thân lại y như không có mẫu thân vậy. Lão bà tử như ta đây nhìn ở trong mắt cũng cảm thấy đau lòng."

Mẫn phu nhân khẽ đứng dậy, mặt không vẽ gì cúi thấp trán, nhàn nhạt trả lời: "Tạ mẫu thân quan tâm Tương Nhi như thế, ngày sau con dâu sẽ không bao giờ đi ra ngoài nữa."

"Ừ ~" Lão phu nhân lần nữa nhẹ nhàng và kéo dài trả lời một tiếng, trong tay không nhanh không chậm lần một chuỗi Phật châu. Chuỗi Phật châu này có khác biệt lớn với chuỗi của Mẫn phu nhân.

Chuỗi của Mẫn phu nhân chỉ có lúc tìm kiếm con gái của nàng mới có thể dùng để cầu nguyện, cho nên bình thường như y hệt Phật châu thường ngày. Nhưng chuỗi trên tay lão phu nhân kia, duyên có ước chừng là dùng thời gian lâu dài, phía trên hạt châu mài ánh sáng giống như có thể chiếu ra bóng người.

Đến lúc đó, nha đầu bưng nước đi lên, đặt một chén trà ở trước mặt mỗi một người.

Lão phu nhân uống xong một ngụm trà, trên mặt mới biểu hiện giống như mới vừa nghĩ tới một chuyện: "Tối hôm qua, ta kêu Vạn cô đi Liễu Tâm viện thăm thi nghe nói nha đầu này thân thể ốm nhẹ. Hôm nay liếc mắt nhìn, ngược lại rất lạnh lợi, không có bộ dáng thân thể khó chịu chút nào đấy."

Vạn cô nghe, sợ lão phu nhân có ý chất vấn bà, giật giật bờ môi, vừa định giải thích, Mẫn phu nhân lại mở miệng trước: "Hôm qua, Yên Nhi của cũng là thân thể có chút bất thường, chắc hẳn lúc Vạn cô đi, đã nằm xuống."

"Chính phải chính thế." Vạn cô vội phụ họa. Không biết làm sao, lão phu nhân nghiêng mắt liếc bà ta, chính là ngậm miệng lại, không nói nữa.

"Ta nghe nói, ngày hôm qua Liễu Tâm viện có thể nói là xảy ra một chuyện lớn à."

Mẫn phu nhân làm bộ không hiểu: "Chuyện gì?"

"Ta chính là nghe nói, vào lúc Yên Nhi trở lại, Ngao Tương làm cho Liễu Tâm viện toàn là không khí ngột ngạt, xóc xếch không tan. Tối hôm qua lúc Vạn cô trở lại còn nói với ta, Yên Nhi đó là đầy mặt uất ức, khóc cũng không có chỗ khóc."

Ở ngoài mặt, lão phu nhân là đang trút giận cho Mộ Lam Yên, Mộ Lam Yên cũng là trong lòng sáng tỏ. Ngày hôm qua, Vạn cô đột nhiên tới chơi, nàng cũng biết nhất định là lão phu nhân bảo bà ta đi đến thăm dò cái gì. Có điều, giờ phút này nàng cũng không giống như tỏ thái độ, hệt như xem một chút đại chiến mẹ chồng nàng dâu này sẽ phát triển trở thành cái hình dạng gì.

Mẫn phu nhân vừa định nói chuyện giải vây cho chuyện này, lão phu nhân bèn tự mình giành đề tài. Mất hạnh nhân lại chuyển tới chén trà trong tay mình, một giây trước còn là bộ dáng đau lòng ai đó, sau một khắc chính là mặt không để ý chút nào thổi một chút nước trà vốn cũng không có bất kỳ tạp vật nào: "Chẳng qua lời vừa nói ra, Ngao Tương chính là đích tiểu thư, có chút tùy hứng cũng là bình thường, ngược lại cũng không cần đi nói nàng cái gì. Lam Yên, ngày sau con thấy Tương Nhi, cẩn thận một chút là được."

Lời hay nói xấu kia cũng để cho một mình lão phu nhân nói đi, còn dư lại hai người, hai mặt nhìn nhau không biết tiếp theo nên nói cái gì. Nếu là nói ngày hôm qua thấy Ngao Tương là trận đầu tiên, như vậy Mộ Lam Yên toàn thắng. Thế nhưng trận thứ hai, hai người nàng và Mẫn phu nhân hoàn toàn thất bại đến mức nào, nàng đã không cách nào lường được. Lão phu nhân này y như một con hồ ly xảo quyết, để cho nàng mới vừa cảm thấy có một chút đầu mối. Giấy lát trong nháy mắt, lão phu nhân cũng đã hung hăng giẫm nàng ở dưới lòng bàn chân. Cho nên ngày sau, vẫn là bớt tiếp xúc thì tốt hơn.....

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Tuổi già sức yếu 3

Editor: trang bubble ^^

Lúc thỉnh an kết thúc chuẩn bị đi trở về, lão phu nhân đứng dậy nhìn về mặt của các nàng lại dường như thoáng có chút không muốn, trong miệng không nặn không lạt nói chuyện: "Con đây vừa trở về, nha đầu Thuần Nhi kia cũng đi ra ngoài. Chao ôi, bên trong phủ này không biết tương thật là càng ngày càng lạnh rồi."

Mộ Lam Yên cho rằng chỉ là một câu tán gẫu nhân nhạ, mặc dù nàng không biết Thuần Nhi trong miệng lão phu nhân là ai. Ánh mắt Mẫn phu nhân cũng là thoáng qua một chút tức giận không dễ dàng phát giác.

"Họ đi nơi nào."

"Đi Long Vực tự ăn chay niệm Phật rồi."

Trong lòng Mộ Lam Yên đánh giá đối thoại của bọn họ. Vừa bắt đầu gặp Mẫn phu nhân, nàng đã biết Mẫn phu nhân là vì con gái của nàng, cho nên thành tâm niệm Phật. Lão phu nhân trước mắt này tương ứng đã lớn tuổi cho nên không có việc gì thấp chút nhang. Nhưng Thuần Nhi trong miệng họ, lại ngay trước lúc họ chân đi vào, chân sau lại đi Long Vực tự hương khói vướng nhất thành Biện Kinh kia ăn chay niệm Phật? Nếu như không phải còn có một nam chủ nhân chưa từng gặp mặt —— Ngao Tháp, Mộ Lam Yên sẽ cảm thấy nàng tiến vào không phải là một phù đệ, mà là một am ni cô rồi!

Chỉ thấy lão phu nhân lần nữa từ từ thở dài một hơi, nói: "Mấy ngày nữa, chính là ngày ta vào Phật môn. Phương trượng niệm tình ta hồng trần chưa dứt, để cho ta tu hành ở trong nhà. Trong ngày thường, nha đầu Thuần Nhi kia ít khi chạy tới Thánh Địa Phật Tổ, cho nên nàng muốn đi qua sớm hơn ta mấy ngày, gạt bỏ hồng trần quyến luyến."

"Vây, muội muội quả nhiên là có lòng."

Nghe đến đó, Mộ Lam Yên coi như là hiểu Thuần Nhi trong miệng các nàng, nhất định là Nhị phu nhân của Ngao Tháp rồi.

"Đúng vậy đó. Mẫn nha đầu, con cũng trở lại rồi. Không bằng sau buổi trưa hãy thu dọn một tý hành lý, đi theo ta cùng đi làm bạn với Thuần nha đầu thôi."

Mẫn phu nhân ngoài đầu lại liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên, muốn từ chối: "Nhưng mà, buổi chiều con tìm một vị thợ may cho Yên Nhi, muốn coi làm mấy bộ xiêm áo cho Yên Nhi. Mẫu thân, người xem, nếu không có thể ngày mai đi được không?"

Lão phu nhân đột nhiên vỗ trán mình: "Con xem đầu óc của ta đây." Nhìn hai người phía dưới mặt đầy hoài nghi, chỉ thấy gương mặt bà hậu tri hậu giác: "Vốn là ta đã định cho Lam Yên một chút lễ ra mắt, mới vừa rồi chỉ cho bao tiền lì xì, lại không cho đồ. Chiều cổ nói chuyện phiếm với các con, ngược lại quên mất việc này. Vạn cô, đi lấy quà tặng mà ta muốn tặng nhị tiểu thư tới."

"Vâng." Vạn cô đáp một tiếng, chính là lui ra ngoài.

Lúc này, lão phu nhân nói là già nên hồ đồ rồi, kì thực trong lòng đánh bàn tính cố ý lấy đồ cho hai lần. Một là vì biểu đạt đối đãi của mình với bất kỳ con cháu nào đều là ngang hàng. Thứ hai chính là nói cho Mộ Lam Yên, ở trong lòng ta đây người không quan trọng.....

Mộ Lam Yên và Mẫn phu nhân liếc mắt nhìn lẫn nhau, vốn đã định đi về nhưng không nghĩ trên đường lại vẫn trộn lẫn nhiều chuyện như vậy. Ngay sau đó, họ cũng chỉ đành ngao ngán ngồi ở trên ghế, chờ Vạn cô cầm đồ vật đi lên.

Mười cuộn lương bố, năm cây trăm ngọc, năm cây trăm vàng, mười cặp vòng tay cộng thêm một da lông chồn trắng như tuyết mà Vạn cô đặt ở trên khay của những tỷ nữ kia. Mấy cái trăm vàng ngọc bên kia thì nàng không biết có tốt hay không, nhưng mà mười cuộn lương bố này thì nàng biết rõ ràng.

Những thứ bố kia xuất phát từ một bố phường gọi là Hà Công phường. Hà Công phường đưa ra mỗi một xấp bố thì cạnh bên cũng sẽ thêu lên dấu hiệu đặc biệt của bọn họ, hơn nữa châm pháp là nhà khác không có. Bố phường này chỉ làm cho Hoàng thất, tất cả nương nương cung nữ trong cung đều là xuất thân từ một nhà này. Cũng không phải Công phường này tính tình lớn, mà chính là tiên hoàng hậu đã từng truyền lệnh, thường ngày không cho phép Hà Công phường nhận tờ danh sách của lão bách tính.

Chuyện này dĩ nhiên là có nguyên nhân. Hà Công phường đưa lương bố thượng đẳng vốn là hoàng hậu chuẩn bị cho ngoại bang biến thành hạ đẳng, cũng bởi vì trộn lẫn với danh sách của dân chúng làm cho ngoại bang cho rằng Kỳ quốc không xem trọng đối với bọn họ. Mặc dù trên căn bản đám người phụ trách Hà Công phường kia đều bị xử tử, nhưng ông chủ của Hà Công phường thì các nàng không thể động vào. Hay, bởi vì bọn họ biết nguyên vật liệu mà người trong cung cần, sau đó bên sống chết mặc bay.

Cho nên, lão phu nhân có thể lập tức lấy ra đồ chỉ có Hoàng thất mới có thể hưởng dụng, không phải thân phận bà không tầm thường mà Hà Công phường cho nàng tình mọn, chính là thân phận bà không giống nhau, luôn có thể nắm được ban thưởng như vậy.....

Suy nghĩ một vòng, vẫn cảm thấy phía sau khả năng tương đối lớn một chút.

Khi tiếng Vạn cô vang dội đọc xong tất cả ban thưởng, Mộ Lam Yên chính là đứng dậy quỳ gối tạ lễ: "Lam Yên cảm ơn lão phu nhân."

Lão phu nhân tất nhiên cười ha ha một phen, nói về phía Mẫn phu nhân: "Ta tạm tặng nhiều vải vóc như vậy, đợi lát nữa người kêu thợ may tới. Nếu mà lo lắng đám nô tỳ nhìn không tốt, để Vạn cô đi qua hỗ trợ nhìn không được sao, cũng tránh cho nha đầu Trương Nhi kia tới làm loạn nữa."

Mẫn phu nhân vẫn còn có chút khó xử, nhưng thấy thái độ lão phu nhân nhất định muốn nàng buổi chiều phải đi theo bà, chỉ đành xem như thôi gật đầu một cái.

Cuối cùng đoàn người mang theo quà tặng mà lão phu nhân tặng đi ra khỏi Hà Hương viên, Vạn cô đỡ lão phu nhân đứng ở cửa đại sảnh xa xăm nhìn bọn họ rời đi.

Lão phu nhân không còn bộ dáng hòa ái, trên mặt dần dần bộc lộ vẻ hung ác.

"Lão phu nhân, vì sao người khách sáo với nha đầu Mộ Lam Yên kia như thế?" Vạn cô nói.

Trong ánh mắt thăm thẳm của lão phu nhân bắn ra một thoáng ý thù địch: "Khiến nàng mê muội, nơi nào mới là nàng nên đứng."

"Nhưng dù sao nàng cũng là phu nhân đích thân tìm trở về, lòng của nàng không phải nghĩ tới phu nhân sao?"

Nói tới đây, vẻ mặt lão phu nhân mới dần dần thu hồi, trên mặt cũng hiện lên vẻ thất vọng: "Ta trăm cay nghìn đắng muốn đẩy Phí Mẫn đi, cũng chỉ là muốn cho con trai ta có thể tỉnh táo chút. Người nhìn Ngao gia ta những năm này bị người khác đâm thọt sau lưng còn chưa đủ sao. Từ lúc lão gia xa rời kinh đô, quả nhiên là mặc kệ chúng ta."

Vạn cô than một tiếng, cả Thanh Hà viện dần dần bao phủ một tầng buồn bã không rõ.....

Sau khi ăn cơm trưa xong, Mẫn phu nhân dẫn theo một tỳ nữ, bên cùng với lão phu nhân ngồi xe đi tới Long Vực tự.

Còn ở trong Mộng Tương viện, Ngao Tương vẫn rơi nước mắt từ buổi sáng tới buổi trưa, chưa uống giọt nước, trong lòng phiền muộn không dứt. Ngồi trước gương đồng ở khuê phòng, không biết bao nhiêu lần lau chùi mà không lau sạch được nước mắt, nha hoàn đứng ở một bên sốt ruột: "Tiểu thư, ngài cũng đừng khóc, xem mặt cũng khóc lem hết rồi. Đến lúc đó nhị hoàng tử điện hạ gặp phải, chắc sẽ rất đau."

Ngao Tương vừa nghe thấy nhị hoàng tử, trong nháy mắt dừng nước mắt lại. Một đôi mắt đau lòng không dứt đối mặt tỳ nữ bên cạnh: "Bây giờ người xem một chút, mặt của ta có phải đã lem luot hay không?"

Tỳ nữ hi hi một tiếng che mặt mà cười, đưa tay xoa xoa nước mắt còn sót lại trên mặt tiểu thư: "Nô tỳ là nói, nếu mà ngài cứ khóc, sẽ lem luot luôn. Bây giờ, trang ## bubble ngài đó vẫn là như hoa như ngọc, nhị hoàng tử điện hạ gặp được, nhất định bị người mê hoặc thần hồn ngã nhào."

Bị nha hoàn trêu ghẹo, trên mặt Ngao Tương cũng cười rộ lên hi hi bật cười một tiếng: "Nha đầu chết tiệt người đó, lại trêu ghẹo ta." Vừa định đưa tay gõ, ngoài cửa đã truyền đến tiếng của gã sai vặt.

"Khởi bẩm tiểu thư, ngoài cửa có Tiểu Thúy cầu kiến."

Ngao Tương nghi ngờ nhìn một chút nha hoàn trước mặt, thấy đối phương cũng lắc đầu một cái bèn hô với bên ngoài: "Mời nàng vào đi."

Sau đó lung tung lau khô nước mắt, bèn đi ra cửa.

Sau lưng Tiểu Thúy dẫn theo hai tỳ nữ, đi theo gã sai vặt vào Mộng Tương viện. Sau khi ra ngoài từ trong gian phòng, Ngao Tương thấy được trên tay các nàng đều cầm đồ, chính là tò mò hỏi: "Các người đây là....."

Tiểu Thúy chính là nữ tỳ thiếp thân của mẫu thân, Tiểu Thúy đến dĩ nhiên là có liên quan với mẫu thân.

"Tham kiến tiểu thư, tiểu thư vạn phúc kim an." Mọi người cùng chính tề quỳ gối hành lễ, Ngao Tương chỉ bày tỏ đáp một tiếng, bèn hỏi thăm họ đây là muốn làm gì.

Tiểu Thúy ngoái đầu lại liếc mắt nhìn đồ sau lưng bèn nói: "Đây là phu nhân dặn dò. Trong lòng phu nhân tất nhiên đối với những chuyện làm ngày hôm qua, trong lòng áy náy không dứt, cho nên lệnh nô tỳ đưa chút đồ cho tiểu thư."

"Mẫu thân của ta đâu?" Ngao Tương đuôi sát hỏi, dù sao mặc kệ có bao nhiêu đồ, cũng không chống cự nổi một câu quan tâm của mẫu thân.

Tiểu Thúy dừng một chút: "Sau khi ăn cơm trưa xong, Phu nhân đã cùng lão phu nhân đi ra khỏi phủ."

"Vậy sao các người không đi theo chứ? Nếu mẫu thân của ta xảy ra chuyện gì, các người có thể chịu trách nhiệm nổi sao?" Tiểu Thúy và Dung Thố đều là Bảo Tiểu Cận Thân mà Ngao Thập phái cho Mẫn phu nhân. Đây là Ngao Tương rõ ràng trong lòng, vì vậy thấy Tiểu Thúy chính là có chút kinh ngạc.

Tiểu Thúy giải thích phu nhân chỉ là ngại vì họ vừa trở về, bèn để cho các nàng ở lại trong phủ nghỉ ngơi, hơn nữa xuất hành theo lão phu nhân đều là cao thủ bên trong phủ. Cuối cùng, Ngao Tương mới yên tâm ở trong lòng.

Thấy Tiểu Thúy lại móc ra từ trong ngực một bình son nước khiến nàng kiên quyết ném đi, chính là tức giận cắn răng vang ken két. Nếu không phải Tiểu Thúy tay mất lạnh lẽo, Ngao Tương đã hung hăng quăng đồ nàng cầm xuống đất.

"Mẫu thân ta đây là ý gì!" Đôi mắt Ngao Tương đầy căm hận nhìn chòng chọc vào bình sơn nước kia. Nếu không phải là nàng ta, làm sao lại bị mẫu thân đối đãi như vậy? Làm sao lại tội nghiệp khóc ở bên trong gian phòng cho tới trưa cũng không có người đến quan tâm?

Tiểu Thúy chỉ sợ nàng còn làm ra chuyện gì khác người, lập tức giải thích: "Đây là phu nhân lấy tới từ chỗ Lam Yên tiểu thư. Phu nhân biết đều là bởi vì thứ này, khiến hai tỷ muội các người không hòa thuận như thế. Cho nên vốn định thu hồi vứt đi, nhưng lại muốn để cho tiểu thư hiểu, trong lòng phu nhân là có người, cho nên lại lệnh ta lấy trở lại, bảo ta nói với tiểu thư. Mặc kệ như thế nào, mẫu thân cũng sẽ để đồ tốt nhất lại cho người."

Ánh mắt Ngao Tương đột nhiên sáng lên: "Người nói là thật?"

Sau khi lấy được trả lời khẳng định của Tiểu Thúy, Ngao Tương tất nhiên nhanh chóng nhận lấy sơn nước từ trong tay Tiểu Thúy, đặt ở trong lòng bàn tay nâng niu y hệt là bảo bối vậy. Lúc ngẩng đầu lên thấy mấy tỷ nữ bụng đồ trong tay sau lưng Tiểu Thúy, nàng tùy ý nhìn một phen bèn nhận hết tất cả.

Tiểu Thúy thấy Ngao Tương rốt cuộc vui vẻ ra mặt, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Vốn là phu nhân rời phủ, lệnh nàng nghỉ ngơi thật tốt, giờ phút này hai người hẳn là ở nơi khác cùng Dung Thố nghiên cứu làm sao may cho mình một bộ quần áo mới qua mùa đông. Nhưng nha đầu thiếp thân của Nhị tiểu thư mới tới đột nhiên tìm tới nàng, hơn nữa mang theo rất nhiều lễ vật, xin nàng chuyển giao cho tiểu thư. Mới đầu còn có một chút nghi ngờ, lo lắng có chút không ổn, nhưng sau đó vừa nghĩ vì quan hệ của tiểu thư và phu nhân, có lẽ làm như vậy mới là có lợi đối với các nàng.

Bây giờ nhìn lại, tuy rằng ở bề ngoài Mộ Lam Yên này làm kẻ ác, nhưng trong đáy lòng cũng vẫn thiện lương lắm.

Chuyến đi này của Mẫn phu nhân chính là bốn năm ngày, Mộ Lam Yên biết được trong phủ chỉ có nàng và Ngao Tương tức giận bất hoà, lập tức chính là tự giải trí phía sau cánh cửa đóng kín. Dọn đồ Thanh Hữu và mấy gã sai vặt mang tới, dọn dẹp bồn hoa ở cửa vào, trồng một chút rau quả quen thuộc ở Mộng Lý Hối, vui rạo rức chuẩn bị làm bà thổ địa.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Phụ thân giả trở về

Editor: trang bubble ^^

Trong sân đoàn người tất nhiên kinh ngạc đầy mặt, trong sân của thiên kim tiểu thư nhà nào không phải là sắc màu rực rỡ, hương thơm mức mũi. Nhưng Mộ Lam Yên lại đi ngược lại con đường cũ, có điều là nói ngược lại, dù sao người ta cũng là mệnh tiểu thư, chỉ đành phải làm theo đối phương.

Không biết làm thế nào, cuộc sống như thế chỉ có ba ngày, còn chưa chờ Mẫn phu nhân trở lại. Nam chủ nhân của Ngao phủ —— Ngao Thái chính là trở về trước một bước.

Hôm đó chính là mặt trời chói chang trong ngày mùa thu, Mộ Lam Yên nằm ở trên ghế làm người lười nhàn nhả phoi nắng y như thường ngày. Thanh Hữu tay cầm một hộp bánh xốp mới mua về từ trên đường, chính là nòn nóng vội đi trở về Liễu Tâm viện.

Thấy Mộ Lam Yên, mới về mặt hốt hoảng nói với nàng: "Tiểu thư, tiểu thư, lão gia trở lại."

"Lão gia?" Mộ Lam Yên nghe tiếng, bắt đầu đứng dậy khỏi ghế, một quyển sách che ở trên mặt rơi xuống, trùng hợp đánh vào trong lòng bàn tay của nàng: "Lão gia nào?"

"Còn có thể là lão gia nào," Thanh Hữu đến gần, thái độ có chút gấp gáp, dường như sắp xảy ra chuyện to tát gì đó vậy: "Dĩ nhiên là Ngao lão gia của Ngao phủ chúng ta trở về!"

Mộ Lam Yên khoan thai chậm rãi đáp lại a một tiếng, mặt không hiểu lúc lâu mới hỏi: "Vậy lão gia trở lại, sao người gấp gáp làm gì? Cũng không phải là trở lại khẩu trừ lương tháng của người."

Thanh Hữu thở mạnh một hơi: "Lúc vừa nãy nô tỳ đi qua chủ viện nghe người làm nơi đó nói lão gia vừa trở lại, tam tiểu thư chính là chạy đến chỗ lão gia rồi, sợ là sẽ kiện cáo người."

Từ lúc lần trước Ngao Tương âm ỉ ở Liễu Tâm viện, sau khi ăn quả đắng trở về, ở bề ngoài người trong phủ tất nhiên đối với Mộ Lam Yên khách sáo không ít. Dù sao ai cũng suy nghĩ nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, hai phe đều là tiểu thư, cũng không muốn đắc tội. Mộ Lam Yên ngồi ở tại chỗ, ánh mắt thay đổi suy nghĩ một phen, rồi sau đó gật đầu một cái, bèn bảo Thanh Hữu tự mình bận rộn việc của mình đi.

Quả nhiên, có vẻ chưa tới một canh giờ, cửa Liễu Tâm viện đã có gã sai vặt tới kêu, nói là lão gia ở chủ viện cho mời.

Đi tới Đức Mẫn viện, bên trong không có Mẫn phu nhân che chở, Mộ Lam Yên đứng ở cửa ngược lại đột nhiên nhiều thêm mấy phần kiên đề. Từ nhỏ, phụ thân nàng đối với nàng chính là che chở có thêm, cho tới bây giờ cũng chưa từng lớn tiếng khiển trách qua một tiếng. Nhưng bên trong đó, dù sao cũng là phụ thân nhà người ta, bây giờ mặc dù ở bề ngoài cũng là phụ thân, nhưng dù sao cũng không phải là ruột thịt. Lúc trước mình còn đối với con gái ruột của người ta làm ra bộ dáng như vậy, Mộ Lam Yên vẫn có chút lo lắng ngờ nhờ không cần thận bỏ mạng ở nơi này sẽ không tốt.

Cho nên chân chừ đứng cách cửa đó không xa một hời, Mộ Lam Yên đột nhiên xoay người nắm tay Tô Quý nói: "Tô Quý, ngươi nói bây giờ chúng ta chạy trốn còn kịp hay không?"

Mặt Tô Quý vô tội: "Hả?"

Mộ Lam Yên suy nghĩ một chút, vẫn là thờ dãi: "Ôi, thôi. Chính mình tạo nghiệt, tự mình chịu đựng thôi. Đi, chúng ta tiến vào."

Dứt lời, hai người chính là một trước một sau đến gần cửa chính Đức Mẫn viện.

Cửa vẫn là hai gã sai vặt không có chút biểu tình, chỉ là sau khi tiến vào cửa, đột nhiên nhiều thêm mấy nam tử mặc trang phục lính. Từng người một mặt không hề có cảm xúc trong tay cầm giáo, nhìn chăm chú về phía trước. Những kẻ này sợ là Ngao Thập dẫn về.

Ngao Thập chính là võ phu sinh ra, từ nhỏ đã chinh chiến sa trường với phụ thân của hắn, tiêu diệt quân phản loạn. Những năm nay sau khi Kỳ quốc quốc thái an ổn nên cũng lần lộn quan viên tương đương chính tam phẩm ở trong triều đình. Bình thường không có chuyện gì, hắn ở trong cung làm người huấn luyện võ thuật cho các hoàng tử, tham mưu một chút một chút triều đình nghị sự.

Mà trước mắt, lúc Mộ Lam Yên đang ảo tưởng bộ dáng kẻ võ phu Ngao Thập thì bị người dẫn đến cửa thư phòng của Đức Mẫn viện.

Một nam tử trung niên bộ dáng hơn 40 tuổi một tay cầm bút lông, một tay nắm ống tay áo, đứng ở trước bàn đọc sách cực kỳ nghiêm túc luyện thư pháp. Mặc dù cúi đầu, nàng cũng thấy rõ bộ dáng của đối phương, ngũ quan tinh xảo, xương hàm nhô ra, mặt mày để lộ ra một thoáng anh khí. Tuy là sinh ra luyện võ, vóc người mặc quần áo tử tế ngược lại thoát nhìn gầy nhỏ như thư sinh. Cô đơn gác lại bảo kiếm ở trong tay, cho hình ảnh hết thảy vị Thư Hương nồng đậm, có thêm một chút kỳ lạ.

Mộ Lam Yên nhìn mấy lần ở cửa ra vào, khen ngợi người kia xứng đôi với Mẫn phu nhân. Cho đến khi gã sai vặt bên cạnh nhắc nhở, mới hoàn toàn tỉnh ngộ khi này bản thân luống cuống, cúi đầu nở nụ cười đi theo đối phương vào thư phòng.

"Lão gia, Lam Yên cô nương đến."

Ngao Thập vốn là vợ lẽ trở lại, chính là vì đoàn tụ với nương tử trong nhà, không biết làm sao sau khi trở lại mới biết được đã theo lão mẫu thân đi Long Vực tự. Trùng hợp trước đây không lâu Ngao Tương vừa tới làm ẩm ỉ một phen chọc cho trong lòng hắn rất bức bối, hắn bất đắc dĩ chọn luyện chữ là một mục mình không am hiểu nhất để bình tâm tĩnh khí.

Gã sai vặt đến nhắc nhở, khiến hắn giật mình hoàn toàn đội đất chui lên từ say mê trong suy nghĩ của mình. Ngẩng đầu lên, một đôi mắt vẫn đục mà có chứa tia máu nhìn lướt qua Mộ Lam Yên, giọng nhàn nhạt: "Tới đây." Sau khi nói xong mới nhẹ nhàng để xuống bút lông trong tay tiếp theo nâng đầu lên.

Mộ Lam Yên cúi đầu đáp một tiếng: "Ngao lão gia." Mặc dù nàng là công khai thân phận con gái của Mẫn phu nhân tiến vào Ngao phủ, nhưng mà ai cũng biết phụ thân ruột cũng không phải là Ngao Thập. Cho nên, nàng cũng rất là thức thời kéo ra quan hệ với Ngao Thập.

Trước đó chưa thấy được người này, Mộ Lam Yên đã nghe nói vô số phiên bản. Cho đến xuất hiện ở trước mắt, nàng mới phát hiện nam tử này cũng không hoàn toàn tương tự với trong miệng mấy người kia nói. Mặc dù cả người chính khí, trang ## bubble xem ra vô cùng nghiêm túc, nhưng ngay mới vừa rồi, Mộ Lam Yên ngẩng đầu thấy dưới ngòi bút của Ngao Thập lại viết vô số chữ Mẫn.

Đã sớm nghe nói Ngao Thập và Mẫn phu nhân tình cảm thâm thiết, nhưng không ngờ Ngao Thập lớn tuổi rồi mà vẫn còn có loại kích tình của người trẻ tuổi.

"Ngươi đi xuống trước đi." Ngao Thập phát tay áo, về mặt nghiêm túc thận trọng thoáng liếc mắt gã sai vặt kia, vòng qua bàn ghế, đi tới trước mặt Mộ Lam Yên: "Ngươi có biết, ta kêu ngươi tới có ý gì?"

Tô Quý có thể cảm nhận được hai từ trường mạnh mẽ đến từ trước mặt, trong lòng âm thầm toát mồ hôi thay chủ nhân. Ngược lại thì Mộ Lam Yên, trên mặt cũng không nhìn ra nét mặt gì, chỉ là khoe miệng hơi vênh làm một loại dáng vẻ vô tội cho người ta thấy. Có điều sau khi nghe Ngao Thập hỏi như vậy, ánh mắt đột nhiên hiện ra vẻ hốt hoảng, một lời không hợp chính là quỳ xuống: "Xin lão gia trách phạt."

Lúc đi vào, đã làm rất tốt các loại chuẩn bị, lúc trước Thanh Hữu cũng đã nói khi Ngao Thập trở lại Ngao Tương đã tìm hắn, nhất định là muốn kiện cáo nàng. Thay vì bị đối phương nắm mũi dẫn đi, chẳng bằng đánh đòn phủ đầu, cho nên diễn ra một màn kịch như vậy.

Gã sai vặt dẫn nàng tiến vào thấy tình huống như thế, trong nháy mắt là sững sờ một phen, ngẩng đầu nhìn một chút lão gia của mình. Trên mặt cũng không có ý nổi giận nên làm cho hắn càng thêm có chút mông lung không hiểu, chỉ sợ tiếp theo trong căn phòng này sẽ xảy ra chuyện ánh đao bóng kiếm gì đó. Hắn gấp rút khom người một cái, bèn thối lui ra khỏi thư phòng.

Tô Quý vốn đi theo sau lưng Mộ Lam Yên thấy thế, cũng không nói hai lời phịch một tiếng quỳ trên mặt đất.

Ngao Thập có chút vẻ kinh ngạc lộ ra ở trên mặt, nhưng qua chớp lát đã khôi phục lại trạng thái nghiêm túc, rất hứng thú nhìn hai nha đầu trước mặt: "Đây là?"

"Chắc hẳn lão gia nhất định là muốn chất vấn chuyện ba ngày trước nhỉ." Trên mặt Mộ Lam Yên lộ ra một thoáng chắc chắn, ánh mắt đúng mực nhìn chăm chú ánh mắt của Ngao Thập, giống như Ngao Thập là một kẻ thiên vị con gái bụng dạ hẹp hòi cỡ nào, mà nàng lại là một người thà chết cũng sẽ không thừa nhận sai lầm.

Dưới bề ngoài trầm ổn, Ngao Thập cũng không có bộc lộ quá nhiều tin tức cho Mộ Lam Yên đi phán định bản thân làm rồi cuộc là đúng, hay là sai. Mỗi người trầm mặc lúc lâu, Ngao Thập mới xem như thả lỏng ra ngậm khí đầu tiên. Khóe miệng vốn là cứng ngắc, đột nhiên khẽ giương lên, làm cho Mộ Lam Yên nhìn chính là mơ hồ một hồi.

Lão gia này là tự mình cười?

"Người đã kêu ta trách phạt, nhưng vì sao từ trong ánh mắt của người, ta lại thấy là không thừa nhận sai lầm của mình?"

"Ta....." Mộ Lam Yên lập tức mất ngôn ngữ.

Ngao Thập giãn quá hóa cười: "Vi sao người cảm thấy chuyện ba ngày trước, ta sẽ chất vấn người?"

Mộ Lam Yên nhìn ánh mắt của Ngao Thập, đã không nhìn ra đối phương hề là giận lay sang mình là một chút xú. Nhưng người lẫn lộn lâu ở trong quan trường giống như Ngao Thập vậy, quả quyết chắc là sẽ không bộc lộ tất cả biểu cảm ở trên mặt. Cho nên, trong lòng Mộ Lam Yên đã quyết định chủ ý, càng muốn chống lại ý mặt ngoài của đối phương, bức ý nghĩ trong lòng của hắn ra: "Kính xin lão gia trách phạt."

Trong lòng Tổ Quý tuy sợ, nhưng lại cảm thấy không nhìn ra ý đồ của tiểu thư, rõ ràng lão gia cũng không có tức giận, nhưng tiểu thư chính là không hé miệng.

Ngao Thập thấy nữ tử trước người, tính tình quá mức quật cường, trong lòng hiểu nếu là dùng mềm kháng định vô dụng. Vì vậy thu hồi thái độ hơi không đúng đắn ban đầu, cứng rắn nói: "Người đã một lòng cầu xin phạt, vậy ta chính là đồng ý người. Người đâu, kéo nữ tử trước mặt này ra ngoài trượng trách một trăm trước!"

Trong lòng Mộ Lam Yên chợt run rẩy, không ngờ Ngao Thập lại là một phụ thân bảo vệ con gái như vậy. Nhưng mình cầu phạt, khóc cũng phải nghênh đón. Tổ Quý vốn đang lòng tràn đầy nghi ngờ lão gia sẽ khuyên xúc động tiểu thư như thế nào, không biết làm sao nghe một câu như vậy, hoàn toàn dọa nàng sợ choáng váng. Nàng liếc mắt nhìn tiểu thư trước mặt sắc mặt trắng bệch trong nháy mắt, lập tức lên tiếng nói: "Cầu xin lão gia bỏ qua cho tiểu thư nhà chúng ta đi. Ba ngày trước, là nô tỳ trộm son nước của đích tiểu thư, ta....."

Tổ Quý còn chưa nói hết, Mộ Lam Yên chính là lên tiếng ngăn cản: "Tổ Quý đừng nói, là ta làm, chính là ta làm. Lam Yên đồng ý lãnh phạt."

Mộ Lam Yên lần nữa cúi đầu ở trên đất, chỉ là bên tai cũng không có vang lên tiếng gã sai vật đẩy cửa vào, ngược lại là đột nhiên vang lên tiếng Ngao Thập cười to.

"Quả nhiên là một cô nương quật cường, có chút tương tự với phu nhân nhà ta. Đáng tiếc, người lại không phải là con gái ruột thịt của phu nhân ta, ôi chao ~"

Lần này, Mộ Lam Yên bối rối, Tổ Quý cũng bối rối.

Hai người ngẩng đầu lên, giờ phút này khác biệt nhìn Ngao Thập vui vẻ nòng đậm ở trên mặt. Ngao Thập cảm nhận được hai cặp ánh mắt đến từ phía dưới, vội vã thu hồi bộ dáng bản thân thất lễ khi này: "Hai vị chó hoang sợ. Ta cũng đã sai người làm ở nơi này đi ra ngoài rồi. Nào, mau đứng dậy đi."

Mộ Lam Yên cứ mơ hồ bị Ngao Thập đỡ lên như vậy, trong lòng tất nhiên nghi vấn đầy bụng, nhưng cố tình lại không biết hỏi từ đâu. Như vậy, dù nàng lại gỡ một chút quá trình cả sự kiện, vốn là ở Yên Thành, nàng chính là không cẩn thận qua khẩu dụ của nhị hoàng tử, thành quan hệ mẹ con với Mẫn phu nhân. Trong lòng Mẫn phu nhân tự nhiên biết nàng cũng không phải con gái ruột thịt của nàng, thế nhưng mọi người giống như đã sớm chấp thuận ngoài miệng sự kiện này rồi vậy, chưa bao giờ nói đến. Tới nơi Ngao phủ này, mọi người chính là chắc chắn nàng chính là con gái ruột thịt của Mẫn phu nhân, nếu không Ngao Tương cũng sẽ không vừa xuất hiện đã âm ỉ lên như vậy. Nhưng bây giờ, ngôn từ của Ngao Thập lại dường như cái gì cũng biết....

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Bị gài bẫy

Editor: trang bubble

"Người tên gì?" Ngao Thập đột nhiên hỏi.

Trong lòng Mộ Lam Yên ngẩn ra, thành thật trả lời: "Mộ Lam Yên."

"Người lại ngẩng đầu lên đi." Ngao Thập nghiêm túc thăm dò bộ dáng của đối phương: "Quả nhiên là lớn lên về mặt đẹp dễ. Hơn nữa, dáng dấp cũng tương tự phu nhân nhà ta mấy phần. Nhị hoàng tử điện hạ quả nhiên là Thần Thông Quảng Đại, không biết hẳn là tìm được người từ nơi nào?"

Ngao Thập làm cho nàng có chút mơ hồ, nhưng bộ dáng đối phương mở miệng cười to, không giống như là diễn trò cho nàng xem. Hơn nữa, một dáng

mày râu có tiền có thể như vậy không có cần phải làm điều thừa.

"Lão già nói thế giải thích ra sao?"

Mặt Ngao Tháp ghét bỏ liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên, cảm thấy đối phương là đang biết rõ còn hỏi: "Nha đầu người đó, ta đang nói gì chẳng lẽ người không hiểu sao?"

Mộ Lam Yên lắc lắc đầu.

Ngao Tháp lập tức liền sinh ra một nghi vấn, trong nháy mắt cười đùa trên mặt cũng biến mất hầu như không còn: "Chẳng lẽ, người không phải là nhị hoàng tử điện hạ tìm đến đóng giả con gái của phu nhân ta?"

Trong nháy mắt Mộ Lam Yên cảm thấy đại não ngũ lõi đánh xuống đầu, trống rỗng nhưng mà trên mặt lại vẫn không nhìn ra có một tý gợn sóng. Thì ra là hôm đó Tư Không Vân đột nhiên nói năng và Mẫn phu nhân thành mẹ con, tất cả đều bởi vì Ngao Tháp hoạch định phía sau màn. Hôm đó, nàng còn kỳ quái tại sao Tư Không Vân hỏi Mẫn phu nhân, ngoại trừ nàng có còn biết cô nương khác hay không. Hóa ra là người hần sắp xếp tạm thời không thấy, cho nên trời xui đất khiến bị nàng thay thế. Sau khi nhanh chóng suy nghĩ một phen, nàng lập tức lựa ý hùa theo nói: "A ~ thì ra là người nọ là nhị hoàng tử điện hạ à!"

Diễn trò diễn toàn bộ, hiện tại cũng chỉ có thể coi ngựa chết thành ngựa sống mà chữa chạy rồi!

Ngao Tháp thấy bộ dạng đối phương chột nhót tới, lại cảm thấy người kia không biết là nhị hoàng tử điện hạ cũng hợp tình lý, nên lập tức cũng không suy nghĩ nhiều, đưa tay muốn mời Mộ Lam Yên tiến về phía cái ghế bên cạnh ngồi xuống.

"Mới vừa rồi, ta thấy cô nương sừng sốt không đứng lên, mới tuyên bố nói những lời muốn đánh cô nương, hù dọa cô nương thôi."

Ngao Tháp giải thích khiến khuôn mặt nhỏ của Mộ Lam Yên đỏ lên, lập tức khoát tay nói: "Không có, không có. Nhưng Ngao tiểu thư kể khổ với ngài, chẳng lẽ ngài không tức giận sao?"

Ngao Tháp tất nhiên là cười nhạt một tiếng, thu lại ống tay áo nâng ly trà trên khay trà lên uống một hớp nhỏ: "Thuở nhỏ tiểu nữ đã bị ta nuôi điều ngoa vô lễ. Hơn nữa, phu nhân ta đã làm ra quyết định đối với các người, tự nhiên ta sẽ không nhúng tay. Ta tin tưởng năng lực xử sự của phu nhân ta."

Mộ Lam Yên nghe vậy, trong lòng càng nhiều thêm vài tia kính nể đối với người nam nhân trước mắt này. Nhớ phụ thân Mộ Cảnh của nàng, trong ngày thường chính là quơ tay múa chân đối với mẫu thân của nàng, chủ nghĩa Đại Nam Tử cực kỳ bá đạo. Lại không ngờ rằng, vị hôn phu của Mẫn phu nhân lại là một người thâm minh đại nghĩa (hiểu rõ đúng sai) tin tưởng nàng như vậy. Mẫn phu nhân quả nhiên là hạnh phúc.

Ánh mắt Ngao Tháp không nhìn về phía Mộ Lam Yên nữa, có chút rời rạc nhìn tới phía trước: "Thật ra thì buổi sáng Trương Nhi tới nói với ta, trong lòng ta là có mấy phần tức giận. Nhưng sau lại bị ta ép hỏi, mới biết thì ra là nàng bắt kính đối với các người trước. Ta đây là một người làm cha, quả nhiên là phải nói tiếng xin lỗi với Mộ cô nương."

"Thật ra thì ta hiểu tâm tư của Ngao tiểu thư, đã sớm nghe nói Ngao tiểu thư lên mười tuổi cũng không có Mẫn phu nhân ở bên cạnh chăm sóc. Lúc này đột nhiên nhiều hơn một người giành yêu mến với nàng, dĩ nhiên là muốn vượt lên rồi."

Ngao Tháp đột nhiên có chút hạnh phúc cười một tiếng: "Đứa con gái này của ta quả nhiên là, ha ha..... A đúng rồi, Mộ cô nương, người đã trở thành con gái của phu nhân ta, vậy cũng là con gái của Ngao mẫu ta. Ngày sau trong phủ này cũng không còn có cái gì địch tiểu thư. Tuổi của người sợ là lớn nhất, Trương Nhi nhỏ nhất, người cần phải giúp đỡ nàng nhiều hơn. Tính tình nàng có chút không tốt, ngày sau gả đến phu gia không nói, chỉ là hiện tại trong phủ thì..... Ồi."

Lời còn sót lại, Ngao Tháp coi như không nói, Mộ Lam Yên cũng đoán được. Tính tình Ngao Trương không tốt thành bộ dáng này, nhất định là người làm sợ, trưởng bối ghét. Tiểu cô nương này lớn như vậy, sợ là trừ phụ thân Ngao Tháp này coi như chăm sóc đối với nàng, người khác đều là hận không thể chèn ép nàng.

Tiếp theo, Ngao Tháp dứt quãng nói rất nhiều chuyện xưa của hần với Mẫn phu nhân, Mộ Lam Yên cũng tỉ mỉ lắng nghe, trong đó nhớ nhất sâu nhất chính là đoạn sở dĩ Mẫn phu nhân lại trăm phương ngàn kế tìm kiếm con gái.....

Ánh mắt Ngao Tháp xa xăm nhìn tới phong cảnh ngoài cửa sổ: "Mấy ngày nữa chính là lễ thành niên của tiểu nữ Ngao Trương rồi. Thật ra thì ta cũng không để ý trước đó phu nhân ta đã sinh ra một đứa con gái, nhưng nếu thật sự có thể tìm trở về, ta nhất định xem là con gái ruột thịt mà nuôi dưỡng. Nhưng lúc ta biết nàng, con gái của nàng đã bị người ôm đi rồi."

"Hôm ta gặp phải nàng chính là ngày thứ ba ta tiêu diệt phản tặc, ở trong thành Biện Kinh lửa khói nổi lên bốn phía, cửa thành không phòng thủ, góc đường đều là người đi xin ăn. Phụ thân ta lo lắng còn lại dư đảng lưu lại ở bên trong kinh đô, cho nên lệnh ta tuần tra chung quanh. Nàng cứ nương thân ở bên trong một cái ngõ cụt như vậy, trên người đắp là một lớp vải bông cũ nát, thân thể bị đều là vết máu loang lổ. Đáng về đau khổ cầu xin ta, cả đời ta cũng sẽ không quên."

"Sau đó, ta lấy nàng làm thê, lại sinh ra một tiểu nữ nhi như Trương Nhi vậy. Vốn tưởng rằng có Trương Nhi, phu nhân ta là có thể dần dần đi ra từ trong bi thương, nhưng không ngờ năm năm trước, phu nhân ta nửa đêm nằm mộng. Nàng nói, ở trong mơ đại nữ nhi của nàng đau khổ cầu khẩn nàng, tổ cáo nàng tại sao nhiều năm như vậy còn không đi tìm nàng ta. Nàng ta nói nàng ta trôi qua thật đáng thương, ăn bữa có bữa không."

"Từ đó về sau, chỉ cần phu nhân nhìn thấy Trương Nhi, sẽ khổ sở không thể tự kiềm chế. Rồi sau đó, nàng đã bước lên con đường tìm kiếm con gái, càng

thêm chưa từng thấy qua mặt Trương Nhi. Mấy tháng mới đầu kia, đến mỗi ban đêm, Trương Nhi lại theo ta ồn ào muốn mẫu thân, ta cũng buồn vô cùng. Sau đó Trương Nhi giống như cũng đã hiểu ra cái gì, không hề ồn ào với ta nữa, tính khí cũng trở thành càng lúc càng lớn. Những năm này, ta cũng bận rộn việc triều chính, chăm sóc đối với Trương Nhi đã ít lại ít hơn, nuôi ra tính tình của nàng."

"Nếu nàng có cái gì xin lỗi người, người lại tuyệt đối không nên để vào trong lòng, muốn trách thì trách ta đây một kẻ làm cha không có tận sức trách nhiệm nên có."

Nghe đến đó thì Mộ Lam Yên giống như đã trải qua một màn năm đó theo lời Ngao Thập. Năm ấy nàng vừa mới ra đời, hơn nữa quá khứ đã nhiều năm rồi, đời trước tự nhiên chưa bao giờ nghe được ở trong miệng Tư Không Thận. Âm thầm tự than thở mình quá mức ích kỷ, chỉ vì ham muốn cá nhân của bản thân lại để cho Ngao Trương và Mẫn phu nhân làm thành nông nỗi như vậy.

Nói một hơi tất cả lời tâm huyết đè ép ở trong lòng, Ngao Thập đột nhiên thu hồi tầm mắt, thấy trên mặt Mộ Lam Yên cũng không có lộ ra vẻ mặt chán ghét, trong lòng rất là an ủi, bèn tiếp tục nói: "Nguyên vọng lớn nhất của Trương Nhi chính là mẫu thân nàng có thể xuất hiện ở trên bữa tiệc của nàng. Vì vậy, ta bèn cùng nhau diễn một màn kịch với nhị hoàng tử điện hạ. Ta để cho nhị hoàng tử điện hạ đi theo phu nhân của ta cùng đến Yên Thành, rồi sau đó bảo hắn tìm đại sư tính một quẻ cho phu nhân của ta, chỉ nói tâm nguyện của nàng sắp đạt thành. Rồi sau đó sẽ đẩy người ra ngoài, để cho trong lòng phu nhân của ta sáng tỏ chuyện này. Cho nên Yên Nhi, ta vẫn là muốn cảm ơn người đến đây, cứu vớt con gái của ta và phu nhân của ta."

Đột nhiên cảm tạ lần nữa, khiến cả người Mộ Lam Yên chợt giật mình dứt người ra từ trong thương xuân buồn thu, nhìn một đôi mắt bức thiết kia của Ngao Thập, tất nhiên cũng không nhiều lời. Mặc dù biết rõ trung gian có quá nhiều trùng hợp, nhưng bây giờ cũng không phải là thời cơ tốt để giải thích, ngay trước mặt Ngao Thập, chỉ có thể là ngậm chấp nhận.

Ra khỏi Đức Mẫn viện, dọc đường đều là vô tri vô giác trở lại Liễu Tâm viện.

Ba ngày sau, lão phu nhân dẫn theo hai nàng dâu cuối cùng cũng trở lại. Khi đó trong phủ cũng bắt đầu giăng đèn kết hoa chuẩn bị lễ thành niên của đích tiểu thư Ngao phủ vào ba ngày sau. Liễu Tâm viện của Mộ Lam Yên tự nhiên cũng sẽ không rút lại. Trong đoạn thời gian này, Ngao Trương giống như cũng không xuất hiện ở trước mặt Mộ Lam Yên nữa.

Đêm hôm trước lễ thành niên, lão phu nhân đột nhiên truyền đến tin tức, để chỉ thứ hai của phòng lớn với Ngao Thập cùng đến Thanh Hà viện của bà tụ họp một chút. Mộ Lam Yên vốn định từ chối ở Liễu Tâm viện của nàng yên ổn làm một Tiểu Chủ Tử, nhưng không ngờ người trong phủ này chưa chắc mỗi người đều nghĩ giống như nàng vậy. Vừa nghĩ tới đến bên kia sẽ phải gặp Ngao Trương vừa yêu vừa hận, nàng chính là bắt đầu nhức đầu.....

Hôm nay, Thanh Hà viện cũng không ngửi thấy cái loại hương khói trong chùa miếu kia nữa, mùi thơm nhàn nhạt như có như không quanh quẩn bên cạnh mỗi người ở trong đại sảnh.

Ngao lão phu nhân mặc một bộ áo dài màu trắng thuần trên người, tự nhiên cùng với Ngao Thập ngồi xuống trên ghế chủ. Mẹ con hai người đã lâu không gặp, không coi ai ra gì cười cười nói nói. Mẫn phu nhân ngồi ở phía bên phải, mặc một bộ áo màu vàng nhạt, mặt mũi có chút tiều tụy. Phu nhân chỉ thứ hai Thượng Quan Thuần Nhi thường ngồi cùng ở đối diện, nói vài lời không đau không nhột.

Hai tiểu thư Ngao phủ khác tất nhiên đi theo mẫu thân nhà mình, tách ra ngồi hai bên. Ngao Lôi đoan trang thư nhả hai tay đặt ở trước người, bộ dáng khéo léo nghiêng người không nói một lời nghe tiếng mọi người nói chuyện. Ngao Trương cô đơn hoàn toàn không hợp với hình ảnh náo nhiệt này, dưới vẻ mặt ngạo mạn, không nói lên một câu nói với bất kỳ kẻ nào tại chỗ này, nghiêm nhiên giống như một con Khổng Tước độc lập trong gió.

Lúc lão phu nhân và Ngao Thập tán gẫu, ánh mắt thỉnh thoảng quan sát nét mặt mỗi người phía dưới. Nhìn thấy bên cạnh Phí Mẫn còn có một chỗ trống, ngay khi đó chính là nghiêm mặt, giọng điệu hơi giận nói: "Nha đầu Lam Yên kia đâu? Vì sao còn chậm chạp chưa tới."

Không chờ Mẫn phu nhân mở miệng giải thích, Thượng Quan Thuần Nhi tất nhiên là cười đùa đầy mặt, phát tay áo che lại phía dưới cánh mũi mình: "Thật đúng là! Từ lúc hai ngày trước, sau khi ta với lão phu nhân trở về, nhị tiểu thư môn hạ này của tỷ tỷ là một người mặt mũi như đều phải lớn hơn hết."

Mẫn phu nhân hiểu chỉ thứ hai trước mặt này lại đang bắt đầu oán giận mình, nên cũng lười cãi cọ. Thấy Ngao Trương bên cạnh sau khi nghe nói lại có ý nổi giận, nàng vội vàng đưa tay đè xuống mu bàn tay của đối phương gác ở trên bàn trà, liếc nhìn đối phương một cái, ý bảo không nên cử động.

Ngao Trương trước tức giận cứ tức giận, nhưng cũng hiểu kia là người mình, bên kia là hận không thể khiến người của họ sống không tốt. Nàng nhìn chăm chăm về mặt đối phương tức giận sâu hơn chút.

Sau khi Thượng Quan Thuần Nhi nói xong, Ngao Lôi lại dường như không thể chịu nổi chuyện nhỏ đi tiếp tục nói: "Mẫu thân, lời này của người thật là không đúng rồi. Mẹ cả mới vừa tìm thấy tỷ tỷ e rằng sợ người lạ, e thẹn đi ra đấy!" Nói xong thì nghe thấy thái độ hai người kia người cười khanh khách.

Ngao Trương nhìn chòng chọc về phía trước, mười ngón tay ở trong nắm đấm dần dần khế nắm chặt.

Thượng Quan Thuần Nhi còn vào cửa sớm hơn so với Mẫn phu nhân, cho nên Ngao Lôi này chính là lớn hơn Ngao Trương hai tuổi. Nhà mẹ của Thượng Quan Thuần Nhi chính là con gái quan thủ hộ của một tòa thành trì bên ngoài thành Biện Kinh, phụ thân bán nữ cầu vinh, nhét nàng vào Ngao phủ.

Khi đó, lòng lão phu nhân thích một vị đích tiểu thư nhà quan viên nhị phẩm trong kinh thành, cho nên mặc dù đồng ý Thượng Quan Thuần Nhi vào cửa, lại chỉ để cho nàng làm một thiếp. Trong lòng Thượng Quan Thuần Nhi dĩ nhiên là không cam lòng, nhưng vậy thì lại thế nào, con gái đã gả ra ngoài như tát nước đi. Địa vị ở nhà mẹ vốn cũng không cao, càng thêm không thể nào một khốc hai nháo ba thất cổ ở Ngao phủ.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Con rồi di mẫu (dì)

Editor: trang bubble ^^

Chịu nhục, rốt cuộc năm thứ hai sau khi kết hôn mang bầu Ngao Lô, mới tính là có thêm chút không gian ở trước mặt Ngao Tháp. Nhưng cô tình khi nàng sinh ra Ngao Lô không bao nhiêu thời gian, Ngao Tháp lại dẫn về một đã nữ nhân đã sinh đứa bé từ bên ngoài, hơn nữa leo lên trên đầu của nàng, trực tiếp trở thành phu nhân của Ngao phủ!

Điều này khiến cho những năm mà nàng ép dạ cầu toàn kia, trong nháy mắt thay đổi thành động lực nhằm vào Phí Mẫn. Cộng thêm cho tới bây giờ, lão phu nhân cũng chứng mất đối với con dâu chính quy này, từ nay về sau thì càng dễ cho nàng lộ mặt mũi ở trước mặt lão phu nhân nhiều chút.

Mẫn phu nhân thấy các nàng không nói thêm gì nữa, mới giải thích với lão phu nhân: "Mới vừa rồi, lúc con đi qua Liễu Tâm viện, Yên Nhi nói, lần đầu tiên thấy dì, thế nào cũng phải chuẩn bị chút lễ ra mắt. Muội muội khẳng định thấy cũng nhiều một ít loại trò chơi nhỏ thông thường. Cho nên nàng chuẩn bị một chút bánh ngọt ở Liễu Tâm viện của nàng, đợi lát nữa mang tới, bảo con nói một tiếng với mọi người, không cần chờ nàng là được."

Mới vừa rồi, Thượng Quan Thuần Nhi còn đang giễu cợt Mộ Lam Yên, giờ khắc này lại nghe thấy Mộ Lam Yên tự chuẩn bị lễ ra mắt cho nàng. Trong nháy mắt bị bề mặt, sắc mặt khó coi chút, ngay người ánh mắt liếc mắt nhìn tới phía lão phu nhân.

Chỉ thấy lão phu nhân cười nhạt một tiếng, nói với Mẫn phu nhân: "Xem ra nha đầu Lam Yên kia quả nhiên là có lòng. Lần đầu tiên gặp ta cũng không chuẩn bị cho ta lễ ra mắt gì đấy, gặp nha đầu Thuần Nhi ngược lại để tâm rồi."

Thượng Quan Thuần Nhi cười gượng mấy tiếng, bèn không nói chuyện nữa.

Đến lúc đó, bên ngoài đại sảnh Thanh Hà viện đột nhiên truyền đến tiếng bước chân lộp cộp. Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, thì thấy dưới ánh đèn lò mờ Mộ Lam Yên cười khanh khách cầm một cái giỏ cùng nhau tiến vào từ bên ngoài với Tố Quý.

Hôm nay, nàng mặc một bộ trường sam màu vàng sữa, khoác bên ngoài chính là sa mỏng màu trắng. Bên hông buộc một đai lưng màu vàng, ăn ý lẫn nhau với màu sắc trên người Mẫn phu nhân. Chải một búi tóc chia đôi rủ xuống, trên đầu cài ngọc rủ xuống tóc lắc lư đi theo bước chân của nàng, một trước một sau, rất là đáng yêu.

"Lam Yên thỉnh an lão phu nhân, phụ thân, mẫu thân, di mẫu. Lam Yên đã tới muộn chút, mong rằng phụ thân thứ tội." Đi tới chính giữa đại sảnh, Mộ Lam Yên chính là quý gối hành lễ. Kể từ lần trước ra khỏi cửa Đức Mẫn viện, Ngao Tháp đã bảo nàng sửa lại miệng.

Ngao Tháp nhìn Mộ Lam Yên chính là cười hi hi bảo các nàng đứng lên: "Yên Nhi mang đến bánh ngọt cho chúng ta mùi thơm ngào ngạt như thế, làm sao ta chịu trách tội con đây." Từ lần trước sau khi nói chuyện với nhau thổ lộ tình cảm, từ đáy lòng Ngao Tháp cũng thích đứa con gái đột nhiên xuất hiện này, cho nên còn chưa chờ những nữ nhân kia nói chuyện, dẫn đầu giải vây giúp Mộ Lam Yên.

Lão phu nhân nhìn đồ mà Mộ Lam Yên cầm trên tay, có chút chua xót nói: "Thuần Nhi à, mới vừa rồi con còn ngờ nha đầu Lam Yên này không biết lễ phép đấy, nhưng không ngờ nàng đối với con còn dễ ý hơn so với ta. May mà lần trước ta còn tặng cho nàng nhiều đồ như vậy."

Lão phu nhân vừa cười khẩy bên trong chứa ba phần vui đùa giảo hoạt. Đột nhiên làm khó dễ, Thượng Quan Thuần Nhi hiển nhiên là không ngờ tới, ngẩn tò te trơ mắt nhìn Mộ Lam Yên đi tới trước mặt của mình, trước tiên lấy xuống phần đồ ngọt đầu tiên, bỏ ở trên tay mình.

Nhìn cái nắp đập lên chén đĩa bình sứ màu trắng kia, trong nháy mắt Thượng Quan Thuần Nhi không biết bước kế tiếp phải làm gì.

Khỏe miệng Mộ Lam Yên xẹt qua một nụ cười tà, cúi đầu bảo đảm tất cả mọi người tại chỗ đều không nhìn thấy. Từ lúc nhị phu nhân này và lão phu nhân vào đi trong phủ, nàng vẫn luôn thăm dò với Thanh Hữu về lời đồn đãi bất quái của các nàng. Ở bề ngoài, quan hệ của lão phu nhân và nhị phu nhân này rất là hòa hợp, kì thực nhị phu nhân cũng là cẩn thận. Lúc nhị phu nhân vào cửa, lão phu nhân ngay cả ngụm trà nóng cũng không uống, nếu không phải sau đó mẫu thân của nàng, Mẫn phu nhân vào Ngao phủ, cắt đứt ý nghĩ muốn cưới đích tiểu thư nhà khác của lão phu nhân, mới chậm rãi dựa sát vào nhị phu nhân.

Những năm này, cho tới bây giờ lão phu nhân đều chèn ép nhị phu nhân ở trên tất cả mọi chuyện, khiến một phòng nhị phu nhân thoạt nhìn như là con rồi của lão phu nhân. Dù cho chính là như vậy, Thượng Quan Thuần Nhi vì có thể đặt chân ở Ngao phủ, cũng băng lòng ủy thân chịu thiệt, bởi vì bên cạnh nàng còn có một Ngao Lô lấy làm kiêu ngạo.

Ngao Lô cũng không phải là đích tiểu thư của Ngao phủ, lại ý vào lớn hơn Ngao Tương một hai tuổi, ở bất kỳ phương diện có tri thức hiểu lễ nghĩa nào đều cao hơn Ngao Tương rất nhiều lần. Dù là ở trên tướng mạo hoàn toàn kém Ngao Tương, nhưng ở trên khí chất lại được người của cả thành Biện Kinh nhận định là tiểu thư đẹp nhất.

Chẳng qua là ngay sau đó, Mộ Lam Yên cố ý chẳng phân biệt được chủ thứ trước tiên đưa qua cho Thượng Quan Thuần Nhi, chính là vì kích động lòng đố kỵ của lão phu nhân. Qua nhiều năm như vậy, lão phu nhân vẫn luôn là trung tâm tất cả nữ nhân bên trong phủ, chưa từng bị lơ là cho qua như vậy.

Thượng Quan Thuận Nhi không nhúc nhích chút nào, Mộ Lam Yên tốt bụng nhắc nhở: "Di mẫu, vì sao không mở ra xem một chút bên trong là cái gì?"

Ngao Lôi biết được giờ phút này mẫu thân mình do dự, cho nên lên tiếng nhắc nhở: "Bản về thời gian ra đời, ta nên kêu muội một tiếng muội muội nhi. Làm tỷ tỷ, ta không thể không nói với muội một tiếng, ở bên ngoài muội đã từng học được bao nhiêu thứ, vậy cũng là khó mà đến được nơi thanh nhả rồi. Thân là tiểu thư của Ngao phủ không nhất định lên phòng khách xuống được phòng bếp, nhưng nhất định phải có ánh mắt quan sát đánh giá. Nơi này ai mới là nhiều tuổi nhất, bỏ quên lão phu nhân như muội vậy, thật là không tôn trọng lão phu nhân rồi?"

Lời nói của Ngao Lôi đặt ở trên người bất kỳ một cô gái trẻ về từ hương dã nào, cũng đều khiến đôi phương xấu hổ hận không thể tìm dưới đáy bàn chui vào thoi.

Mẫu phu nhân rất sợ Mộ Lam Yên thua thiệt, đang chuẩn bị gọi nàng, nhưng hết lần này tới lần khác thấy trên mặt Mộ Lam Yên không hề có vẻ xấu hổ, ngôn ngữ càng thêm không có ngừng ngắt, trả lời: "Không phải di mẫu nói muội là một người không biết lễ phép sao? Lòng muội quan tâm di mẫu, bèn muốn phần đầu tiên cho di mẫu, cũng là coi như nói xin lỗi lần đầu tiên gặp mặt đã đến trễ. Tỷ tỷ nói lời kia thật sự là quá làm cho muội đau lòng rồi. Trước kia, muội có thể không học được bản lĩnh, cũng mời di mẫu mở ra mới có thể chứ." Dứt lời, trên mặt chính là gương lên một thoáng uất ức, làm cho người ở chỗ này đều cảm thấy dường như Ngao Lôi đang bắt nạt nàng.

Lão phu nhân thấy tình thế cũng nói: "Thuận Nhi, chỉ là một nha đầu. Con cũng đừng so đo với nàng, mở ra để cho chúng ta nhìn một chút khó mà đến được nơi thanh nhả trong miệng Lôi Nhi là bao nhiêu bất nhả."

Thượng Quan Thuận Nhi vốn cũng không chủ định thích gây chuyện, quá khứ nhằm vào Mẫu phu nhân phần lớn là dựa vào lão phu nhân. Nhưng lúc này lão phu nhân lên tiếng, chính là không nói hai lời đưa tay mở ra bình sứ màu trắng kia.

Ngao Lôi có lòng ngăn cản, cũng là không đến kịp.

Trước không nói màu sắc, sau khi mở ra một hương thơm xông vào mũi, bèn khiến cho cả tinh thần Thượng Quan Thuận Nhi vì đó rung một cái. Lại ngó kỹ hình dáng kia, một thứ giống như bánh nếp dẻo màu trắng yên lặng nằm ở trong chén, ngay ngắn chỉnh tề nhìn sơ một chút không có gì khác biệt, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện bên trong lại chứa một bức vẽ rập hát trẻ nhỏ.

Lão phu nhân thấy Thượng Quan Thuận Nhi có chút sững sờ, ánh mắt ra hiệu cho Vạn cô một phen, bảo đến phía trước nhìn một cái. Không qua bao lâu, Vạn cô chính là mặt vui mừng nói với lão phu nhân: "Tay nghề này của Nhi tiểu thư quả nhiên là thiên hạ ít có mà."

Lấy được khen ngợi, Mộ Lam Yên dĩ nhiên là trong lòng hồi hộp.

Xưa nay Ngao Lôi được mọi người thổi phồng là thiên chi tài nữ, vốn là trước đó theo lời trong miệng nàng: lên phòng khách xuống phòng bếp, cầm kỳ thư họa, trang@d#d#H#q#d@bubble canh thang bánh ngọt, loại nào không phải giành ánh mắt của người. Trước kia, nàng chính là làm rất nhiều thức ăn ngon muốn lấy lòng lão phu nhân, không biết làm sao lão phu nhân lại chỉ lướt qua một lượt, cho một đánh giá cũng không tệ lắm.

Giờ phút này không kịp đợi người khác khen Mộ Lam Yên thêm một câu nữa, lập tức đứng dậy liếc mắt nhìn về phía khay trà của mẫu thân nàng. Chỉ một cái liếc mắt, đã khiến cho nàng lập tức mất hồn, ngã ngồi ở trên ghế.

Phù phù một tiếng rước lấy mọi người ghé mắt quan sát, ngay sau đó Ngao Lôi chính là mặt đỏ lên trốn tránh tầm mắt mọi người.

Trong lòng lão phu nhân đã sớm trăm móng cào tìm, ghen tỵ không dứt, nhưng trên mặt lại vẫn là nhạt như nước hồ, nhìn đoàn người nói một câu: "Xem ra, Lam Yên quả nhiên là học nghệ không cạn nhi."

Ngao Lôi đã sớm tâm tình không ổn định, mạnh miệng nói: "Vậy cũng chưa chắc, dù sao cũng là cô gái tới từ hương dã, biết một chút tài nấu nướng cũng rất là bình thường. Nhưng bản về cầm kỳ thư họa, chỉ sợ ngay cả Tương Nhi muội muội cũng không sánh bằng đấy!"

Ngao Tương vốn cũng lười đi để ý tới đám người cả ngày diễn trò kia, nhưng không biết làm sao nghe được có người đột nhiên nhắc đến bản thân, lập tức nhảy lên: "Lời này của ngươi có ý gì? Là đang châm chọc ta không tốt sao?"

"Muội....." Trước khi Ngao Lôi nói câu kia, vốn chính là vô tâm nói như vậy, vừa định phản bác thì cảm nhận được từ vẻ mặt của Thượng Quan Thuận Nhi ra lệnh nàng câm miệng. Tuy nàng có ý phản kháng, lại liếc thấy phụ thân đại nhân cũng dùng ánh mắt đồng dạng nhìn mình, ngay lập tức cũng chỉ có thể coi như thôi.

Mộ Lam Yên ngoái đầu lại liếc mắt nhìn, cho là mình nói rất đúng nên Ngao Tương mới không còn lời nói, khóe miệng giương lên nụ cười mỉm. Muội muội này tuy là tính tình chính trực một chút, nhưng tối thiểu còn hiểu phải trái.

Lão phu nhân chỉ sợ nói thêm gì nữa, Thanh Hà viện của bà sẽ bị làm cho tối tăm rối loạn, nhưng trong lòng lại không chịu buông tha mẹ con Thượng Quan Thuận Nhi, ho khan một cái lại tuyên bố nói: "Lam Yên cũng coi là ý tốt. Thuận Nhi, nếu con nhận phần quà tặng đầu tiên của người ta, tự nhiên cũng cần phải tặng lại cho người ta."

Thượng Quan Thuận Nhi vừa nghe, tiếp theo lại không biết làm thế nào mới tốt.... Nàng chưa bao giờ để Mộ Lam Yên ở trong mắt, sao lại chuẩn bị lễ ra mắt.

Lão phu nhân liếc mắt thì thấy Thượng Quan Thuận Nhi bối rối, trong lòng thoáng có chút tức giận: "Làm Nhi phu nhân Ngao gia, sao con không hiểu lễ

nghe như thế?"

Bề mặt! Thượng Quan Thuần Nhi chỉ cảm thấy trong lúc vô hình, gương mặt nóng hừng hực bắt đầu đau muốn chết.

Mặc dù Ngao Thập không có chút quan hệ nào với từ quan thanh liêm, nhưng cũng không phải đại tham quan, cho nên bên trong phủ tiền thán của tất cả mọi người đều không phải là đặc biệt nhiều. Đặc biệt là chi thứ hai, từ Thượng Quan Thuần Nhi và Ngao Lôi cùng ở Lâm viện một bên khác của Ngao phủ là có thể nhìn ra được, bọn họ vốn không được coi trọng.

Lão phu nhân đoán ra đầu mối của Thượng Quan Thuần Nhi, giả vờ thay nàng giải vây: "Thuần Nhi, ta thấy vòng tay trên tay con kia cũng không tệ. Nếu không có mạng quả ra mắt, thì lấy nó làm quả đi. Chắc hẳn Lam Yên sẽ nhất định không ghét bỏ đó là đồ con từng mang."

Vòng tay kia, bên trong phủ ai không biết là đồ cưới của Thượng Quan Thuần Nhi gả tới, là đồ duy nhất mà mẫu thân của nàng để lại cho nàng. Đây chính là đồ ngày sau muốn để lại cho Ngao Lôi đấy!

Mọi người, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm cái vòng ngọc chỗ cổ tay Thượng Quan Thuần Nhi. Ngao Lôi giận đến nghiến răng, một đôi tay ngọc gầy nhỏ giấu ở dưới ống tay áo cuộn chặt nắm tay. Nàng biết rõ ở trong phủ này mẫu thân trôi qua không dễ dàng, cho nên bằng mọi cách lấy lòng lão phu nhân và phụ thân. Nhưng bây giờ, lão phu nhân lại hỏi hột bèn muốn đoạt đi đồ duy nhất trước kia của mẫu thân nàng.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Diễn trò với nhau

Editor: trang bubble ^^

Ngao Tương càng ngày càng cảm thấy tuồng vui trước mắt này hết sức đặc sắc, cùng với Mẫn phu nhân, hai người không nói lời nào chờ đợi chuyện xảy ra tiếp theo.

Mộ Lam Yên thấy một tay Thượng Quan Thuần Nhi xoa vòng ngọc kia, mặc dù nhìn ra được đối phương rất là không nỡ, nhưng lại muốn phối hợp lão phu nhân diễn trò, bưng cái giỏ, chính là quý gói trước mặt Thượng Quan Thuần Nhi: "Lam Yên cảm ơn di mẫu ban ân."

Quả thật, một màn mới vừa rồi kia, tất cả mọi người đều cho rằng Thượng Quan Thuần Nhi muốn lấy vòng ngọc xuống.

Nhưng duy chỉ có trong lòng chính nàng hiểu, mới vừa rồi nàng chỉ là trong lòng quấy phá muốn giấu nó đi!

Tên đã lấp vào cung, không bán không được.

Thượng Quan Thuần Nhi nhìn đau, vẫn là cứng rắn lấy vòng tay này từ trên cổ tay mình xuống. Thành vòng tay ảm áp xẹt qua xương tay nhô ra, cần mu bàn tay vốn cũng không có quá nhiều màu máu càng thêm trắng bệch.

Nhưng cái đau này cũng không so được với đau đớn trong lòng nàng.

Lão phu nhân thấy thế chút hờn giận trong lòng tiêu tán, ngay sau đó cũng không làm khó dễ với chi thứ hai nữa. Bà mỉm cười gọi Mộ Lam Yên từ trước mặt Thượng Quan Thuần Nhi về.

Mộ Lam Yên cầm vòng ngọc trên tay, được tiện nghi còn ra về, cười hi hi lại hành lễ cho đối phương bèn đi tới phía lão phu nhân.

Đưa tay không đánh người mặt tươi cười, giờ phút này Thượng Quan Thuần Nhi coi như tức giận nữa, cũng chỉ có thể giả vờ bộ dáng trưởng bối hiền lành, đưa mắt nhìn Mộ Lam Yên rời đi.

Mộ Lam Yên chia ra phái tặng một bình sứ màu trắng cho hầu hết mỗi người tại chỗ, đi ngang qua trước mặt Ngao Tương thì không chuẩn bị trước thấy đối phương lại vẫn đưa ra ngón tay cái về phía mình. Ngại vì ngăn cách phía trước, nàng cũng nhếch miệng mỉm cười bèn lập tức đi qua từ trước mặt nàng.

Lão phu nhân nhìn bình trong tay mình hơi lớn một chút so người khác, hỏi vội: "Đây là ý gì?"

Mộ Lam Yên đến gần phía lão phu nhân: "Ngài là trưởng bối, cho ngài đương nhiên phải khác biệt với người khác một chút. Lão phu nhân, con tới mở ra cho người nhé!" Mộ Lam Yên dứt lời bèn đặt nắp màu trắng ở bên cạnh.

Một góc hoa sen trông rất sống động, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người. Chén sứ của lão phu nhân vốn là rất khác với mọi người, chén tròn đáy hình cung hướng lên, giống như hai bồn đá có trồng thủy tiên (hoa súng) ở cửa Thanh Hà viện này. Mà bên trong lại còn là màu trắng làm đế, phía trên trải tầng bánh ngọt trong suốt, ví như nước hồ. Ở trên nữa chính là lá sen nằm rạp ở "Mặt nước", giữa lá sen có một cây trụ xanh biếc uốn lượn đi lên, nở ra một đóa hoa sen trong trắng lộ hồng.

Có hương thơm nhàn nhạt hết như hoa sen phả tới trước mặt, chế tác kia có thể nói là vừa đẹp vừa thần kỳ đặc sắc vô song.

Lão phu nhân thấy thế, mừng rỡ vỗ tay hô lớn: "Đẹp! Quả nhiên là đồ tốt!"

Trước đó mẹ con chi thứ hai đã ăn quả đắng, giờ phút này thấy cảnh tượng này trong lòng lạnh lẽo như sông băng trong tháng hai, chết lặng người nhìn chăm chú về phía trước.

Lão phu nhân kỹ tính đột nhiên phát hiện mặt trên lá sen này còn có một ít chữ viết, vội cúi đầu xuống, nheo cặp mắt lại quan sát tỉ mỉ: "Liền trời sắc lá xanh xanh ngắt, nắng chiếu màu hoa thắm lạ lùng....." Đây hiển nhiên là một bài từ, vội ngẩng đầu lên hỏi: "Đây là con làm?"

Mộ Lam Yên cười một tiếng, gương mặt ửng đỏ gật đầu một cái.

Đây dĩ nhiên không phải là của nàng làm, đây là hai năm sau một thi nhân gọi là Dương Vạn Lý viết ra. Hôm đó khi tới viện của lão phu nhân, trong lòng bèn cực kỳ nhớ nhung đối với bài từ này. Rồi sau đó vì để làm lão phu nhân vui vẻ, chính là mang lên dùng một chút, dù sao bây giờ vị thi nhân này còn không biết ở phương nào, suy nghĩ một chút vậy cũng sẽ không tạo thành quá nhiều gì đối với sáng tác thời kỳ sau của hần nhi!

Trong miệng lão phu nhân vẫn lặp đi lặp lại nói thăm thẳm những lời này, Ngao Tháp càng là sâu thêm mấy phần cảm tình đối với vị con gái trước mắt này. Tuổi thơ của hần nhi không thích nghiền ngẫm từng chữ một. Nhưng những năm gần đây, sau khi vào triều làm quan mới phát hiện bên cạnh luôn vây quanh một đám quan văn tỏ vẻ nho nhã, hại hần nhi luôn không chen lọt lời nói.

Đến trong phủ, Mẫn phu nhân lại đọc đủ thứ thi thư từ thuở nhỏ, không có một loại nào không thuộc lòng ra được, trong lòng hần nhi bị đá kích lớn. Thật vất vả có hai đứa con gái, mặc dù đại nữ nhi cầm kỳ thư họa tinh thông mọi thứ, lại ngại vì mẫu thân của nàng, thế nào cũng không yêu thích được. Độc sủng tiểu nữ nhi —— đáng tiếc là một người cũng không thích đi học như hần nhi.....

"Lôi nha đầu....." Lão phu nhân đột nhiên nêu tên, làm cho các vị đang ngồi ở đây đột nhiên giật mình, nghiêng mắt nhìn lại phía Ngao Lôi.

Ngao Lôi vốn là muốn khiêm tốn một chút lại biết điều một chút, toàn thân chấn động ngạc nhiên chống lại ánh mắt của lão phu nhân: "Lão phu nhân, sao ạ?"

Lần này, trước khi lão phu nhân nói chuyện đầu tiên là nghiêng mắt liếc nhìn Mộ Lam Yên bên cạnh: "Lúc trước không phải con nói, nha đầu Lam Yên không biết cầm kỳ thư họa sao?" Dứt lời, một đôi mắt lấp lánh ánh có thần trực tiếp bức Ngao Lôi, dọa đối phương sợ đến đần độn gật đầu một cái, mới tiếp tục nói chuyện: "Lam Yên làm một kỹ thuật tốt, hơn nữa tranh phía trên lại làm đẹp như thế, còn nhân tiện đề đôi câu từ cho ta. Có phải con cũng có thể thu hồi câu kia lại hay không?"

Lão phu nhân nói lời nhẹ nhàng, Ngao Lôi nghe vào trong tai lại là bề mặt bôm bốp, rất miễn cưỡng gật đầu một cái, nói xin lỗi với Mộ Lam Yên, hỏi han mấy câu với nhau, mới tính là kết thúc.

Giả bộ thu hồi tầm mắt, Ngao Lôi liếc mắt nghiêng ngó nhìn lão phu nhân tươi cười đầy mặt, trong lòng thế nào cũng nghĩ không thông. Trong ngày thường lão phu nhân đều tập trung tinh thần oán giận Mẫn phu nhân, hôm nay thái độ lại chuyển biến lớn, dường như muốn giảng mẹ con hai người các nàng không đáng giá một đồng.

Sau khi Mộ Lam Yên vui vẻ thu nạp tất cả chỗ tốt lại, mới dẫn Tố Quý vẫn theo đuôi sau lưng trở lại vị trí mình nên có.

Trước khi ngồi xuống, Mẫn phu nhân cười thỏa mãn nhìn nàng. Trong lòng Mộ Lam Yên chính là hiểu nàng mưu tính một tuồng kịch lâu như vậy, vẫn tính là kết thúc hoàn mỹ.

Ngày mai chính là bữa tiệc lễ thành niên của Ngao Tương, lần này lão phu nhân kêu mọi người đến đơn giản chính là thông báo một ít chuyện vào ngày mai. Và nói cho mọi người, ngày mai mình sẽ không tham dự.

Đây đối với Ngao Tương mà nói, không thể nghi ngờ là một chuyện tốt. Xưa nay, nàng không thích bà nội nhìn không biết thật giả này. Giờ phút này, lòng dạ tràn đầy chỉ cần vây ở bên cạnh Mẫn phu nhân là đủ.

Lúc ra khỏi Thanh Hà viện, mặt Nhị phu nhân Thượng Quan Thuần Nhi tức tối dẫn Ngao Lôi nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của mọi người. Ngao Tháp nói còn muốn trò chuyện thêm với mẫu thân, bèn bảo Mẫn phu nhân dẫn Mộ Lam Yên và Ngao Tương trở về viện mỗi người trước.

Dọc theo đường đi, trăng sáng cao chiếu, chiếu sáng tầm mắt đoàn người đi đường.

Vốn là Mẫn phu nhân ở trước, hai nữ nhi ở phía sau. Đi tới nửa đường, Mẫn phu nhân đột nhiên mở miệng dò hỏi: "Yên Nhi, con hãy nói cho vi nương những thứ bánh ngọt kia thật sự là con làm à?"

Mộ Lam Yên chợt giật mình, ánh mắt bắt đầu lơ đãng trở lại: "A, mẫu thân đang nói gì?"

Mẫn phu nhân thấy bốn bề vắng lặng, dứt khoát dừng bước, quay người lại nói với Mộ Lam Yên: "Chớ giả vờ ngây ngốc với nương, chút bánh ngọt kia của con vừa nhìn đã biết không phải là con tự tay làm. Đó là một cửa tiệm bánh ngọt tên gọi ‘Cách Tây Lý’ ở Thành Tây của thành Biện Kinh làm ra, có đúng không?"

Ngao Tương hiển nhiên đã loại trừ khoảng cách với Mẫn phu nhân, một đôi mắt không biết các người đang nói cái gì nhìn chăm chăm Mẫn phu nhân:

"Mẫu thân đang nói gì thế? Cách Tây Lý lại là một cửa tiệm bánh ngọt có tiền cũng không mua được, làm sao Mộ Lam Yên lại mua được?"

Mộ Lam Yên vốn cho là vấn đề của Ngao Tương có thể làm cho Mẫn phu nhân cũng nhận thấy được bản thân, khiến bỏ đi nghi ngờ. Nhưng không biết làm sao thấy ánh mắt đối phương chắc chắn, chính là biết Mẫn phu nhân kiên quyết sẽ không cảm thấy đó là ngoài ý muốn, mới rù rì nói: "Dạ, đó là con sai người mua về từ bên ngoài."

Lấy được câu trả lời thẳng thắn của Mộ Lam Yên, vẻ mặt Mẫn phu nhân vốn là căng thẳng, mới chậm rãi trở lại bình thường: "Vậy con có biết, ngay vừa mới rồi, lão phu nhân diễn một tuồng kịch với con hay không?"

Những lời này, hiển nhiên càng làm cho người ta thêm khiếp sợ so với Mẫn phu nhân biết nàng làm giả trước kia!

Ngay cả trên mặt Ngao Tương cũng lộ ra vẻ mặt khó mà tin được.

Trong chớp mắt như vậy, đầu óc Mộ Lam Yên trống rỗng, dĩ nhiên khi phản ứng lại, trên mặt mới hơi lộ ra một chút hoảng hốt, hỏi tới: "Vì sao mẫu thân nói như thế?"

Mẫn phu nhân vốn là vẻ mặt sáng láng, hai mắt đột nhiên ảm đạm xuống, quay người sang: "Vừa đi vừa nói thôi."

Tiếng bước chân của đoàn người lần nữa chậm rãi vang lên ở trong bóng đêm mờ lung.

"Cách Tây Lý này là nổi tiếng ở kinh đô. Ở chỗ này, ai không biết bánh ngọt của Cách Tây Lý là có tiền cũng không mua được, ra vào cửa tiệm kia chỉ có quan viên và phu nhân chính nhị phẩm trở lên mới có cơ hội. Ta có một lần may mắn vô tình gặp được, đi vào ăn một lần, không hề có sự khác biệt với con mang tới lần này. Mà lão phu nhân chính là thê tử của đương kim tiền Thái Phó, tự nhiên có cơ hội có thể thưởng thức được bánh ngọt này. Cho nên, mặc dù con hù dọa mẹ con chỉ thứ hai, nhưng lão phu nhân nhất định là ăn ra được mùi vị của nhà kia."

"Lão phu nhân, từ trước đến giờ người này lấy mình làm trung tâm, lời nói của bất kỳ người nào đều là không nghe vô. Hơn nữa, con cố ý lấy lòng bà ấy, ngược lại bà ấy không thích con. Cho nên những năm này, chỉ thứ hai trôi qua cũng không phải là đặc biệt tốt. Ở bề ngoài ý vào lão phu nhân cáo mượn oai hùm, theo sát ở sau lưng lão phu nhân, khắp nơi đều suy nghĩ cho lão phu nhân. Nhưng con cũng thấy đấy, mới vừa rồi con cố ý bố trí chỉ thứ hai một phen, không phải là lão phu nhân không có ra tay giúp đỡ, càng là bỏ đá xuống giếng."

"Lão phu nhân đây chính là muốn dùng con giết chết kiều ngao của các nàng, để cho các nàng hiểu rõ, trong phủ này trừ bà ấy có thể phách lối, người khác là không thể."

Lúc Mẫn phu nhân nói hết lời này, trùng hợp dừng lại ở cửa chính Liễu Tâm viện.

Trong lòng Mộ Lam Yên lọc lại lời Mẫn phu nhân nói vô số lần: "Cho nên mẫu thân là bảo con về sau cách xa lão phu nhân và di mẫu có đúng không?"

Mẫn phu nhân gạt đầu một cái, dưới ánh đèn u ám, toàn bộ bóng lông mi thon dài của nàng phủ trên gương mặt: "Đừng vậy. Con chỉ cần giống như vi nương vậy, làm một người trung lập là được rồi. Tuyệt đối không nên đi lấy lòng bất kỳ bên nào."

Lần này Mộ Lam Yên nghe nói vậy, nàng bừng tỉnh hiểu ra Mẫn phu nhân và lão phu nhân nhìn như quan hệ mẹ chồng nàng dâu không tốt, đi về lại cho nàng kiểm được một chỗ ngồi thờ đóc.

Hôm nay ở Thanh Hà viện hiểu biết khí thế lực lão phu nhân chèn ép di nương, quả nhiên là làm cho lòng người sinh sợ hãi. Mà Ngao Tháp làm người trung gian, quan sát cả màn nháo kịch, hoàn toàn không nói một câu. Ngược lại thì trong ngày thường bởi vì Mẫn phu nhân đối nghịch với lão phu nhân, càng làm cho lòng Ngao Tháp thoáng sinh ra chút áy náy. Dù sao một là mẫu thân của mình, một là nữ nhân của mình, không thể chung đụng hòa hợp, chỉ có thể đối với hai bên đều tốt. Mà, Thượng Quan di nương đó cũng bởi vì cố ý lấy lòng, làm cho hẳn cảm thấy tâm lý nàng đủ lớn có năng lực chịu đựng, tự nhiên không cần hẳn mở miệng nhiều hơn.

Đưa mắt nhìn theo Mẫn phu nhân thì Ngao Tương cũng đột nhiên dừng lại bước chân. Mộ Lam Yên hỏi nàng ta chẳng lẽ không ghét nàng sao?

Ngao Tương cũng thản nhiên nói: "Hôm nay người quả thật làm cho ta mở rộng tầm mắt. Phụ thân nói cho ta biết, người không phải là con gái ruột thịt của mẫu thân. Ta có lòng tin máu mủ tình thâm, quả quyết sẽ không để cho mẫu thân bị người cướp đi từ bên cạnh ta."

Mộ Lam Yên nghe nói vậy, tất nhiên cười một phen, phát tay đưa tiền.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Bữa tiệc hào môn 1

Hôm nay, Ngao phủ đông như trẩy hội. Nhưng hề là nhận được thiệp mời, đều nhất nhất mang theo quà tặng tới cửa chúc mừng.

Sáng sớm, Mộ Lam Yên đi theo Mẫn phu nhân chính là bận rộn các nơi trong phủ, chỉ sợ bữa tiệc này xảy ra mấy may sai lầm nào. Đội kiểm tra tất cả không có sai sót, thì đi tới cửa chính thu nhận bao tiền lì xì, thấy người làm trong nhà sắp không chịu nổi, bèn vội vàng kêu Mộ Lam Yên cùng đi giúp một tay.

Trên đường càng thêm có không ít người mà Mộ Lam Yên nhìn quen mắt kiếp trước, đến đây chúc mừng với Mẫn phu nhân. Mộ Lam Yên chỉ có thể núp ở sau lưng Mẫn phu nhân, làm bộ không thấy những người đó. Ngược lại, Mẫn phu nhân bắt được một người quen, bèn kéo Mộ Lam Yên đi ra giới thiệu, hận không thể thông báo khắp thiên hạ, đó là con gái của nàng —— Mộ Lam Yên.

Bữa tiệc lần này của Ngao Tương có thể nói là vùng tiền như rác. Trình độ xa hoa có thể sánh với tiệc cưới của đích tiểu thư quan viên nhất phẩm lần trước. Đứng ở nơi xa đám người nhất, Thượng Quan Thuần Nhi dẫn theo Ngao Lôi ghen ghét.

Hai năm trước, lễ thành niên của Ngao Lôi cũng chỉ mở tiệc mời một vài thân bằng hảo hữu tương đối thân thiết. Không giống lần này, đừng nói là quan lại quyền quý, ngay cả hoàng tử trong cung đình cũng có mời một vài người!

Ngao Lôi xa xa thấy Tư Không Thận đứng ở cửa cố ý tìm lời nói tán gẫu với Mộ Lam Yên, ngay lập tức chính là có chút tức giận.

Nữ nhân ghê tởm đó lại vẫn cả mặt ác cảm không muốn nói chuyện với Tư Không Thận!

"Lôi Nhi, con đến Mộng Tương viện xem một chút Ngao Tương chuẩn bị xong chưa?" Thượng Quan Thuần Nhi nói.

Ngao Lôi thu hồi ánh mắt mà mình phát ra, lạnh nhạt đáp một tiếng với Thượng Quan Thuần Nhi bèn quay đầu đi tới nội viện.

Bên trong Mộng Tương viện, Ngao Tương đang lắc lư trước gương đồng, áo thì Mẫn phu nhân đã sớm sai người chuẩn bị xong. Nàng nhìn trái nhìn phải một chút mới hoài nghi hỏi tỷ nữ bên cạnh: "Linh Linh, người nói đợi lát nữa Nhị hoàng tử điện hạ nhìn thấy ta đầu tiên, sẽ khắc sâu ấn tượng đối với ta sao?"

Linh Linh hiểu ý cười một tiếng, tiến lên này đặt chủ nhân không yên phận ngay ở trên băng ngồi: "Tiểu thư, người đã lớn lên xinh đẹp như vậy rồi. Đừng nói là Nhị hoàng tử điện hạ, dù là hôm nay Cừu hoàng tử điện hạ đến, cũng sẽ lau mắt mà nhìn đối với người đấy!"

"Cừu hoàng tử điện hạ cũng tới hay sao?"

"Đúng vậy đấy! Nghe nói bộ dáng Cừu hoàng tử điện hạ phong lưu phóng khoáng, hề là nữ tử đã gặp cũng hâm mộ hân mê. Ngắm lại, đợi lát nữa gặp được hân, là thật kích động!"

Ngao Tương đối với Linh Linh hoa si, khuôn mặt dâng lên ác cảm: "Coi như đáng đáp lớn lên đẹp hơn nữa, nhưng cũng chỉ đáng tiếc về bề ngoài tốt. Hai ngày trước, tiểu thư Lâm phủ mời chúng ta qua thưởng thức trà không phải đã nói rồi. Tư Không Thận này mới trở lại từ bên ngoài đã dẫn về một cô gái tuyệt sắc. Hai người kiều căng cười ngửa qua phở, cuối cùng còn muốn nuôi nốt nàng kia trong một tòa phủ đệ ở thành Biện Kinh. Nam nhân lang thang ngang ngạnh như thế, nhất định kém hơn Tư Không Vân ca ca của ta."

"Dạ dạ dạ, đều gọi đến ca ca rồi. Tiểu thư, người không ngưng à."

Ngao Tương nghe vậy, nhìn mình trong kiếng, vui vẻ nhếch miệng nở nụ cười.

Đây thật đúng là lần đầu tiên nàng xuất hiện ở trước mặt của Nhị hoàng tử Tư Không Vân. Bởi vì quan hệ của Tư Không Vân và Ngao Thập không tầm thường, cho nên luôn đến thăm nhà. Nhưng nam nữ khác biệt, cho nên mỗi lần nàng nghe gã sai vật báo lại Tư Không Vân lại tới làm khách trong phủ, nàng chính là núp xa xa theo dõi trong bóng tối. Dần dà, nội tâm của tiểu nữ tử này đã hoàn toàn bị Tư Không Vân khí khái anh hùng phi phạm bắt được trọn vẹn!

Ở ngoài cửa, Ngao Lôi nghe được câu nói kia của Linh Linh, tất nhiên lòng sinh đồ kỵ, hận không thể hung hăng giẫm nữ tử lớn lên xinh đẹp ở bên trong dưới lòng bàn chân. Nàng cái gì cũng hoàn mỹ hơn nàng ta, nhưng diện mạo này lại chính là kém một khoảng dài như vậy. Mà mới vừa rồi lại nghe thấy nhắc tới Cừu hoàng tử điện hạ, ngọn lửa ghen ghét trong lòng giống như bị thêm dầu vào lửa vậy, thiêu đốt càng thêm hùng hực.

"Muội muội chuẩn bị xong chưa?" Ngao Lôi đột nhiên tiến vào, khiến hai người trong phòng lập tức cả kinh trong lòng. Nhìn rõ người đến là ai rồi, Ngao Tương mới treo dáng vẻ ngạo mạn lại trên mặt.

"Đây là ngọn gió nào giục tỷ tỷ đến nơi này của ta thế?" Từ trước đến giờ, Ngao Tương không thích tỷ tỷ giòi về lấy lòng người khác này, còn ghét hơn cả Mộ Lam Yên.

Trên mặt Ngao Lôi lộ ra một chút khổ não, than thở một tiếng đi tới sau lưng Ngao Tương, cố ý làm cho đối phương có thể thấy biểu hiện trên mặt nàng ở trong gương: "Mới này, ta và mẫu thân ở tiền viện thay muội tiếp đãi khách. Không biết làm sao, Mộ Lam Yên kia và mẫu thân muội hai người như hình với bóng, mẫu thân muội càng là gặp người bèn nói Mộ Lam Yên là con gái của nàng. Thân là nữ tử còn chưa xuất giá, xuất đầu lộ diện ở bên ngoài giống như vậy, quả thật cũng không sợ người cười nhạo không tuân thủ nữ tắc (chuẩn mực đạo đức phụ nữ). Nhưng cố tình, mẫu thân muội chính là cung chiêu nàng cung chiêu muốn chết, ở tiền viện hoàn toàn không đề cập tới con gái ruột thịt là muội một câu. Ta nhìn khó chịu, bèn tới đây thăm muội một chút."

Ngao Lôi vốn là suy đoán kể xong những lời này, tính tình Ngao Tương dữ dội khẳng định sẽ không nhẫn nại được rống lớn lên. Nhưng cố tình, nàng

nhìn hai người trong kiếng, trừ gương mặt nàng giả bộ khổ sở, Ngao Tương lại là mặt không chút thay đổi, ánh mắt cũng không dừng lại ở trên mặt nàng một chút xấu nào.

Trước mắt lại cảm thấy vô cùng xấu hổ, Linh Linh thay chủ nhân liếc mắt nhìn đại tiểu thư không sợ phiền phức lớn một cái, nói: "Chủ nhân của chúng ta tuyệt đối sẽ không bởi vì chuyện như vậy lại nói này nói nọ với những người khác bên ngoài. Quan hệ của tiểu thư nhà chúng ta và phu nhân thẳng thắn, người cũng đừng mở mắt nói mò ở chỗ này được không?"

Bị người làm bề mặt, kẻ làm chủ nhân nào có đạo lý không tức giận, lúc này Ngao Lôi hô: "Chủ nhân chúng ta nói chuyện, người làm như người chen miệng cái gì!"

Thấy đáng về đối phương muốn đánh mình, Linh Linh vội vàng lác mình lui một bước.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, một nữ tử yếu đuối như Ngao Lôi nào có động tác mau như Ngao Tương tập võ trong ngày thường. Còn chưa kịp thu hồi động tác của mình, Ngao Tương đã đứng dậy, đứng ở trước mặt của nàng, một cái tay hung hăng kéo cổ tay của nàng lại.

"Tỷ tỷ, đây là có ý muốn đánh muội muội?"

Về mặt Ngao Lôi vốn là hơi giận, đối đầu về mặt ngạo mạn của Ngao Tương, nhất thời lại giống như kẻ trộm bị bắt ăn vụng. Ánh mắt lóe lên một cái, cổ tay cứng rắn chia ra từ trong tay đối phương, đứng vững thân thể.

Nàng là con thứ, dù là đại tiểu thư cũng không dám đụng địch tiểu thư chút nào: "Muội muội nói đùa, tỷ tỷ nào có gan này. Chỉ là....."

"Không có chỉ là cái gì? Linh Linh là tỷ nữ thiếp thân của ta, nàng nói chính là ý của ta. Phiền tỷ tỷ, lúc sau này muốn khích bác lý gián thì suy nghĩ rõ ràng, trang ## bubble hàng ngũ đối phương là sắp xếp như thế nào. Không có việc gì đừng luôn đọc Tứ Thư Ngũ Kinh, xem một chút binh pháp Tôn Tử có lẽ có trợ giúp với các người diễn trò đó!"

Ngao Tương thẳng thắn làm cho sắc mặt Ngao Lôi lúc xanh lúc đỏ. Không biết phản bác như thế nào, chỉ có thể sững sờ nhìn đối phương, trong lòng đã sớm là hận không ra tay xé đối phương, làm thế nào cũng không xuống tay được!

Ngay lúc môi thương khẩu chiến ở trong Mộng Tương viện, ở tiền viện Mẫn phu nhân thấy thời gian xấp xỉ rồi, bèn bảo Mộ Lam Yên mời Ngao Tương đi ra. Mộ Lam Yên vui mừng rất cuộc không cần nhìn Tư Không Thận lác lư ở trước mặt nàng, lập tức bèn chạy đi như một làn khói ngay trước mắt.

Mất thấy lại rẽ một chỗ ngoặt thì có thể đi tới Mộng Tương viện kia, lập tức chính là tăng nhanh bước chân. Thật đúng là càng gấp gáp lại càng dễ loạn, nàng nghiêm túc nhìn đường, bị gì đó đột nhiên nháy ra từ trong một lùm cỏ ven đường làm cho sợ hết hồn. Chỉ là trong nháy mắt đã bị một nam tử xa lạ hung ác lôi cổ tay một cái, kéo nàng đến vách tường hành lang trước mặt.

Lúc hoàn hồn thì cảm giác sự đau đớn của ót đụng vào trên mặt tường, mà trong khoảnh khắc, bản mặt nam nhân phóng đại đột ngột xuất hiện ở trước mặt của nàng. Theo bản năng, trái tim căng thẳng chính là muốn giơ tay lên đánh đối phương.

"Người dám đánh ta thử xem?" Giọng nói quen thuộc của nam nhân làm cho động tác vung vẩy của nàng lập tức dừng lại ở trong không trung.

Thấy nam nhân từ từ rời khỏi mình một đoạn khoảng cách, mới nhìn rõ đối phương lại là Nhị hoàng tử điện hạ —— Tư Không Vân!

"Điện, Điện hạ....." Mộ Lam Yên giả vờ bộ dáng sợ hãi, một đôi mắt không ngừng lóe lên nhìn chăm chú đối phương.

"Biết ta là ai chứ?"

"Biết, biết."

Tư Không Vân hừ lạnh một tiếng: "Người không biết."

Trong nháy mắt trong lòng Mộ Lam Yên nghi ngờ, Tư Không Vân nói như vậy chẳng lẽ là hắn còn có thân phận khác?

"Tại sao lại muốn tới giả mạo con gái của Mẫn phu nhân?"

Lời nói của Tư Không Vân làm cho Mộ Lam Yên có chút không hiểu: "Người có ý gì? Không phải người bảo ta nhận thức Mẫn phu nhân làm mẫu thân sao?"

"Ồ, bây giờ giọng điệu trả lời không có cảm thấy sợ chút nào à." Tư Không Vân vừa nói ra lời này, Mộ Lam Yên chính là hiểu muốn hỏi chiều cô mới vừa rồi, không che giấu mình tốt. Có điều nếu Tư Không Vân cũng định thẳng thắn chuyện này, như vậy nàng cũng không cần trốn nữa, một đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm khuôn mặt lưu manh của đối phương.

Tư Không Vân nhìn nữ tử trước mắt trở mặt trong nháy mắt, trong lòng chính là hồi hộp. Chỉ cần là nam nhân, đều sẽ có một mặt thích nữ tử cuồng dã.

"Người nói cho ta biết trước, người kèm hai bên ta như vậy là muốn làm gì?"

"Ta vốn là, thực sự tìm một đứa con gái cho Mẫn phu nhân. Nhưng mà vào đêm hôm đó, ta lại không thấy nàng, ngược lại gặp được người, cho nên chỉ có thể đâm lao phải theo lao. Vốn là con gái của Mẫn phu nhân không sống hơn một tháng, nhưng trước mắt....."

Mộ Lam Yên nhìn ánh mắt đối phương thăm dò mình, trong lòng có chút không thoải mái lắm, chuyển tầm mắt của mình: "Cho nên, bây giờ ngươi là muốn tôi giết ta à?"

"Không, hiện tại ta không bỏ được." Giọng điệu Tư Không Vân gian xảo, khiến Mộ Lam Yên cảm thấy người nam nhân trước mắt này ghê tởm cực điểm: "Ta có thể bảo vệ ngươi không chết, nhưng ngươi nhất định phải nghe lời của ta, làm....."

"Làm Đại Đầu Quỷ ngươi đó!" Mộ Lam Yên tự nhiên biết rõ phía sau đối phương muốn nói cái gì, đời trước gặp qua nam nhân nhiều hơn người khác, cũng không phải là nhìn vô ích. Từ khi Tư Không Vân nói ra ba chữ "Không bỏ được" kia thì trong lòng nàng đã biết rõ, đối phương nhất định là..... Ham sắc đẹp của mình!

Ngay lúc nàng chuẩn bị ra tay, một giọng nữ bén nhọn rít gào bên tai, làm cho nàng theo bản năng nghiêng mặt đi nhìn đến một cái.

Ngao Tương dẫn theo hai tỷ nữ thiếp thân xuất hiện ở trên hành lang kia của bọn họ, mà giờ khắc này tư thế của nàng và Tư Không Vân có thể nói là mập mờ không rõ. Một tay Tư Không Vân giam cầm nàng ở trên vách tường, đầu hai người dựa vào không gần nhưng cũng không xa, vượt ra khỏi phạm vi nam nữ bình thường nên cư xử!

Đại não của Ngao Tương như Ngũ Lôi Oanh Đình, trong nháy mắt mất đi năng lực suy tư, cứng ngắc nhìn chằm chằm về hai người phía trước mấy lần, mới hốt hoảng chạy trốn. Đây là lần đầu tiên nàng thấy nam nhân trong lòng đây, lại không nghĩ rằng vậy mà gặp phải hình ảnh Mộ Lam Yên quyền rũ nhị hoàng tử.....

Theo bản năng nhanh chân bắt đầu chạy trốn từ trước mặt bọn họ.

Bên tai Mộ Lam Yên quanh quẩn tiếng gào của tỷ nữ Ngao Tương, Tư Không Vân cũng hết như chạm điện nhảy ra từ trước người của nàng. Sau đó, ánh mắt ghét bỏ ngoài ra còn hết sức bất mãn liếc mắt nhìn tới Mộ Lam Yên, hừ lạnh một tiếng xoay người phát tay áo rời đi.

Mới vừa rồi, một màn kia quả nhiên là vô cùng nguy hiểm.....

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bữa tiệc hào môn 2

Editor: trang bubble ^^

Tư Không Thận đứng ở cách đó không xa, tất nhiên toàn bộ màn mới vừa rồi rơi vào trong mắt của hắn.....

Mộ Lam Yên nhìn phương hướng đám người kia đi tới, vỗ vỗ ngực: "Hôm nay ra cửa đã không xem Hoàng Lịch sao? Gặp phải đều là những người gì!"

Ai có thể ngờ, Tư Không Thận lặng lẽ xuất hiện ở phía sau của nàng: "Vậy bản vương ở chỗ của ngươi, lại thuộc về người nào đây?"

Âm thanh bá đạo khiến cả người Mộ Lam Yên chột giật mình, bỗng nhiên xoay người sang chỗ khác.

Khuôn mặt yêu nghiệt của Tư Không Thận không hề bất ngờ rơi vào trong đôi mắt Mộ Lam Yên, dọa đến nàng sợ xoay người quá mau, chính là trực chân bổ nhào về phía đối phương.

"Cẩn thận!"

Vừa dứt lời, Mộ Lam Yên tất nhiên nhào tới ở trong ngực Tư Không Thận.

Mùi vị quen thuộc đập vào mặt, hai đôi mắt sáng trên dưới, không khỏi kinh ngạc nhìn đối phương lúc lâu. Cho đến Tư Không Thận khẽ nhếch bờ môi, mới làm cho Mộ Lam Yên phục hồi tinh thần lại.

"Nữ tử chủ động như thế, quả nhiên là đáng tiếc về bề ngoài tốt của ngươi."

Mộ Lam Yên vèo một cái bèn nhảy ra từ trong ngực đối phương, nhanh chóng dời về sau một bước. Nhìn đôi mắt đen nhánh của Tư Không Thận một lúc lâu, nàng mới dời ánh mắt về phía nơi khác.

Từ trước đến giờ, mắt hoa đào đều là tượng trưng của yêu nghiệt. Tư Không Thận vốn là lớn lên với dáng vẻ bề ngoài tốt, kết hợp với ánh mắt kia chỉ nhìn một lát đều sẽ bị hơi thở mập mờ của đối phương quấy nhiễu cả người đều cảm thấy tê dại.

Chỉ là một đời trước, Tư Không Thận chỉ biết sử dụng chiêu này đối với nàng, đối xử với người khác lại đều là từ hạ thấp mắt xuống tàn mát ra lạnh lẽo, làm cho người ta không gần gũi được. Nhưng chỉ là một điểm này, lại khiến cho Mộ Lam Yên hừ lạnh một tiếng từ đáy lòng: xem đi, đời này bọn họ còn

chưa có như thế nào, Tư Không Thận đã bắt đầu quyến rũ nàng.....

Mộ Lam Yên chỉ sợ đợi tiếp nữa sẽ càng phức tạp, lập tức cúi thấp đầu, quỳ gối hành lễ: "Mới vừa rồi chỉ là không cẩn thận bị ngã, Lam Yên tạ công tử ra tay cứu." Dứt lời, chính là muốn xoay người rời đi.

Tư Không Thận thấy nữ tử hoảng hốt chuẩn bị chạy trốn, vội vàng hô: "Mới vừa rồi, ta nói chuyện với ngươi ở cửa, vì sao ngươi không để ý ta?"

Mộ Lam Yên ngẩn ra: "Ta với ngươi cũng không quen biết. Huống chi, ngươi và mẫu thân tán gẫu thật vui, ngươi muốn hỏi, mẫu thân cũng thay ngươi trả lời rồi. Ta nơi nào lại có cách nói không đề ý."

"Ngươi quả thật không biết ta?" Tư Không Thận lặng lẽ đến gần một bước về phía Mộ Lam Yên đưa lưng về phía hắn. Nghe nói vậy, Mộ Lam Yên không chút do dự nói ra ba chữ không quen biết, chính là hắn đột nhiên đưa tay vòng chặt cổ đôi phương.

Trái tim Mộ Lam Yên rõ ràng giật nảy một cái kịch liệt, phản ứng lại trước ngực mình kia là đôi tay của Tư Không Thận muốn sàm sỡ nàng. Chính là muốn trở tay bắt hắn, nhưng hết lần này tới lần khác quả nhiên là không nhanh hơn đôi phương. Mười ngón tay còn chưa kịp động tới cánh tay đối phương, đã bị Tư Không Thận dành ra một cái tay khác mạnh mẽ kẹp chặt!

Tư Không Thận dùng phương thức ôm sau lưng, giam cầm Mộ Lam Yên gắt gao ở trước ngực chính mình.

Trong lòng Mộ Lam Yên than thở, trước mắt tất nhiên là không thể động đây. Nhưng vì để tránh cho bị người khác thấy, trước tiên vẫn là ngoan ngoãn cầu xin tha thứ: "Công tử, nơi này chính là Ngao phủ. Nam nữ khác biệt, xin công tử thả ta ra."

Tư Không Thận thấy người trong ngực ngoan ngoãn, dùng giọng điệu vui đùa tiếp tục mở miệng: "Tại sao ta phải thả ngươi ra? Hơn nữa, ngươi nói ngươi không quen biết ta, chúng ta như vậy, có phải ngươi sẽ nhớ ra nhiều hơn một chút hay không?"

Đáy lòng Mộ Lam Yên đánh trống mánh lặt, lảng lảng cảm nhận hô hấp của đối phương phả ra hơi thở mập mờ phía trên tai trái của mình. Nàng tự nhiên biết là muốn cho nàng nhớ lại cái gì. Ngày đó ở thư phòng Mạnh phủ tại Yên Thành, nàng và hắn chính là gặp nhau lần đầu tiên như vậy. Nắm chặt đôi tay muốn kháng cự, nhưng đối với đối phương mà nói lại nhẹ như lông hồng.

Thấy Mộ Lam Yên chậm chạp không nói lời nào, Tư Không Thận vốn có kiên nhẫn cũng bị mài đến không còn một mống. Hắn vốn chỉ muốn biết được một chút về hướng đi của Tư Không Vân từ trong miệng nữ tử trước mắt này. Nhưng thật không ngờ lại không phối hợp như vậy, hắn đột nhiên thay đổi tính tình trước đó, lạnh lùng hỏi: "Mới vừa rồi, ngươi và Tư Không Vân đang mưu đồ bí mật thứ gì?"

Mộ Lam Yên giờ mới hiểu được đối phương cũng đã sớm theo dõi nàng, buồn cười mới vừa rồi trong lòng nàng còn đang vòng vèo vì hơi nóng hắn thổi ra. Cẩn rằng, ổn định tâm thần một chút: "Mới vừa rồi, ta và nhị hoàng tử điện hạ chỉ là ngẫu nhiên gặp phải, tùy tiện nói mấy câu, không có những thứ mưu đồ bí mật mà công tử nghĩ kia."

Nàng dĩ nhiên không thể thừa nhận, ai biết tại sao Tư Không Thận phải để mắt tới Tư Không Vân. Hiện tại, nàng chỉ muốn có thể ở lại chỗ này yên phận làm đại tiểu thư giả mạo là đủ rồi. Dừng một chút, cảm nhận được sự chần chờ đến từ người phía trên, Mộ Lam Yên chính là nghĩ biện pháp chuẩn bị thoát thân.

Bên tai đột nhiên truyền đến một hồi tiếng bình sứ vỡ tan, hai người đồng thời nhìn về phía sau, lại chỉ thấy một chậu hoa bị đá ngã lăn với một thoáng quần áo chạy như điên cách đó không xa.

Giờ này ở đây vẫn còn có người.

Mộ Lam Yên nghi ngờ nhắm tới phía kia hồi tưởng một phen có ai có thể xuất hiện. Lúc này, Tư Không Thận cũng cảm thấy ép hỏi một cô gái như vậy rất là không ổn. Buông đôi tay ra chính là nhẹ nhàng nhảy một cái bay lên mái hiên.

Bên cạnh đột nhiên không có bất kỳ ai, Mộ Lam Yên mới giật mình ngã xuống về phía sau, đưa hai tay ra không nhận được vịn vách tường.

"Tiểu thư, tiểu thư, người đang ở đâu?" Cách đó không xa, Tổ Quý một lần lại một lần kêu tên Mộ Lam Yên, nhớ lại làm sao đến phía Mộng Tương viện, một đường đi tìm đến, chỉ sợ tiểu thư không đáng tin cậy nhà các nàng lại không biết núp ở chỗ nào.

Đi một hồi, đột nhiên thấy tiểu thư nhà mình dán vào bức tường trắng trước mặt, lập tức mừng rỡ chạy như điên qua.

"Tiểu thư, tiểu thư, sao người ở đây vậy?"

Mộ Lam Yên ngẩng đầu nhìn Tổ Quý trước mắt, khủng hoảng trong lòng mới hơi ổn định chút. Trời mới biết mới vừa rồi thấy Tư Không Thận là sợ hãi dường nào, nàng cũng cố gắng đi khắc chế, nhưng chính là trong lòng không khắc chế được một thoáng quyến luyến và hận ý còn lưu lại đối với hắn kia.

"Làm sao người đột nhiên đến hậu viện tìm ta?"

Tổ Quý tiến lên đỡ Mộ Lam Yên dậy, nhìn tiểu thư mồ hôi rịn đầy đầu trong lòng tràn đầy nghi vấn: "Tam tiểu thư đã đến tiền viện, phu nhân thấy người chậm chạp không đến, bèn kêu nô tỳ tới tìm người một chút. Tiểu thư, người mồ hôi đầy đầu như vậy là mới vừa rồi chạy bộ sao?"

Mộ Lam Yên đưa tay sờ trán của mình, mới cảm thấy có chút dính dính, nhưng lại không muốn nói chuyện xảy ra mới vừa rồi cho Tổ Quý, cố ý ngăn lại đề tài: "Vội bữa tiệc đã bắt đầu thật sao?"

Trong nhà làm chuyện vui, tự nhiên mỗi người đều sẽ bị lây nhiễm. trang ## bubble Tô Quý nghe vậy đã ném đi nghi ngờ trước đó, cười hi hi gật đầu một cái: "Đúng đấy, mọi người đã vào chỗ rồi, còn thiếu người và đại tiểu thư, các người....."

Mộ Lam Yên giống như nghe được tin tức quan trọng, lập tức hỏi: "Người nói Ngao Lôi cũng không ở đó?"

"Đúng vậy, ôi chào tiểu thư, người đi nhanh một chút đi, xem thật kỹ ca múa phía trước, là đẹp mắt nhất mà đời này Tô Quý thấy....."

Mộ Lam Yên mặc cho Tô Quý lôi kéo đi về phía trước, trong đầu hồi tưởng lại một thoáng quần áo đã gặp trước đó, bèn phỏng đoán đó là Ngao Lôi. Suy đoán, một nữ tử thâm khuê như Ngao Lôi thấy lôi lôi kéo kéo như vậy nhất định là cảm thấy nhìn thấy thứ gì không nên thấy, mới hốt hoảng chạy trốn. Mộ Lam Yên vốn cũng không có ý định quen thân với đối phương, nên cũng sẽ không tra cứu đối phương sẽ như thế nào nữa.

Bữa tiệc đặt ở phía bên phải tiền viện Ngao phủ, là ở lộ thiên. Phóng tầm mắt nhìn tới hình ảnh người đông nghìn nghịt kia, trong lòng chính là vì đó rung một cái. Chính là trận chiến này, sợ rằng cũng hơi kém bữa tiệc hoàng gia một chút. Chỗ ngồi của Mộ Lam Yên thuộc về một chỗ cao cấp nhờ ra.

Ngao Tháp là nhân vật quan trọng nhất, dĩ nhiên là ngồi ở phía trước nhất. Giờ phút này, trên mặt Ngao Tương phủ khăn che mặt, khéo léo ngồi ở bên tay phải Ngao Tháp và Mẫn phu nhân, mà bên tay trái Ngao Tháp chính là một phái Thượng Quan Thuần Nhi.

Lúc Mộ Lam Yên quan sát đi qua, trùng hợp thấy Ngao Lôi vào chỗ. Bốn mắt nhìn nhau ở không trung, lại làm cho nàng phát hiện đối phương lại là một thoáng thù hận nhìn mình, theo bản năng về mặt chính là lập tức tránh khỏi.

Trừ chủ nhà, trên bậc thang nhô ra còn ngồi mấy vị quan viên chính nhị phẩm trở lên với hai vị hoàng tử.

Một đôi mắt gian xảo của Tư Không Vân chăm chú nhìn nữ tử quần áo đẹp đẽ tươi sáng cực ít trên sân khấu phía trước. Mà từ sau lúc Mộ Lam Yên vào chỗ, Tư Không Thận chính là vẫn nhìn tới phía kia.

Thấy ánh mắt của Mộ Lam Yên và hân giao hội ở không trung, lại một lần nữa hốt hoảng cúi đầu xuống, khoe miệng giương lên một thoáng cười tà.

Tùy tùng đi theo Tư Không Thận tham gia yến hội, thấy ly rượu trong tay đối phương đã hết từ lâu, bèn cầm bầu rượu lên chuẩn bị rót rượu: "Điện hạ, rót cho ngài thêm chút rượu nhé."

Tư Không Thận cũng không trực tiếp trả lời hân, tự mình nhỏ giọng thì thầm một câu: "Quả nhiên là rượu không say người người tự say."

Tùy tùng cho là chủ tử say rồi, lập tức chính là cúi người xuống nhìn một chút gò má của Tư Không Thận. Thấy hai bên cũng không có ứng hồng, hơn nữa vẻ mặt lạnh lạnh, bộ dáng nào có men say.

Tư Không Thận à, dĩ nhiên không có say. Chỉ là trong đầu không ngừng hồi tưởng cảm giác ôm Mộ Lam Yên từ phía sau ở hậu viện trước đó. Cảm giác còn giống với lúc nửa tháng trước ở Yên Thành, tóc mịn, có mùi thơm thoang thoang, còn có eo thon đầy một nắm tay kia khiến cho hân nửa đêm mơ về luôn khó có thể quên mất.....

Ngao Tháp thấy ca múa quá hứng chí, mọi người đã sớm chăm chú ly rượu, trò chuyện với nhau thật vui. Lập tức chính là phát tay kéo Vũ Cơ lắc lắc eo thon trên sân khấu xuống, đứng lên giơ ly rượu lên mặt hướng mọi người: "Tại chỗ cảm tạ các vị đến lễ thành niên của tiểu nữ, một lần nữa Ngao mỗ tạ kính mọi người một ly trước."

P phía trước liên tục truyền đến chúc mừng chúc mừng.

Một tay Mẫn phu nhân nắm hai tay của Ngao Tương, ước chừng là thấy con gái trưởng thành, trong mắt bắt đầu nổi lên nước mắt. Đó là khẳng định, bởi vì ở trong loại phủ đệ này, nữ tử chỉ cần là thành niên thì có thể tới cửa cầu hôn. Nếu là nói chuyện xong, chẳng mấy chốc Ngao Tương sẽ xuất giá.

Mà Thượng Quan Thuần Nhi ở một bên khác, ước chừng là bị con giận tới hôm qua còn chưa biến mất, giờ phút này bày gương mặt ước ao ghen tị căm thù nhìn về phía Mẫn phu nhân. Ngược lại thì giờ phút này, ánh mắt Ngao Lôi dù cho nhìn Mộ Lam Yên cũng không coi là kẻ thù nữa. Giống như một đại gia khuê tú thành thực hiểu chuyện, nàng vẫn tươi cười đầy mặt chào đón mọi người.

Nàng thân là đại tiểu thư của Ngao phủ, muội muội nhỏ nhất cũng đã trưởng thành, mà nàng lại còn khuê nữ, tự nhiên không phải là vì không có ai cưới nàng. Tài nữ thành Biện Kinh không phải là nói không, nhưng tóm lại là nàng không phải đích tiểu thư của Ngao phủ. Đến cửa cầu hôn không phải là thân phận quá thấp, chính là định cưới về làm tiểu thiếp. Hơn nữa, mục tiêu của nàng là hoàng phi của Cừu hoàng tử, làm sao có thời giờ để ý đám người ô hợp kia.

Thấy ánh mắt của Tư Không Thận vô ý liếc về bên phía nàng, bèn lập tức ỏng ẹo làm dáng, hận không thể lấy tư thế trước đó nhìn thấy Mộ Lam Yên kia lại để cho Tư Không Thận ở trên một lần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Xảy ra chuyện lớn!

Editor: trang bubble ^^

Mộ Lam Yên không có lắng nghe Ngao Thập nói cái gì tiếp theo, liếc mắt một cái cặp mắt Tô Quý bên cạnh trợn lên đảo quanh mỹ nam tử vây quanh, đưa tay chính là đánh một cái ở chỗ đầu gối của đối phương.

Tô Quý hơi bị đau, rất không cam lòng cúi đầu xuống: "Tiểu thư, người làm gì thế?" Không thấy nàng đang mặc hoa si sao?

Mộ Lam Yên ác cảm ním môi, đưa tay ra hiệu một phen trong ly trà của mình đã sớm không còn nước trà, hận đối phương không hăng hái tranh giành mà. Dù sao một đôi mắt của Thượng Quan Thuần Nhi đã trừng đến trong ly trà của nàng rồi.

Tô Quý cúi người xuống chính là thêm chút nước trà, nhân tiện ghé vào bên tai Mộ Lam Yên nhẹ giọng nói ra: "Tiểu thư, nô tỳ thấy Cửu hoàng tử điện hạ luôn nhìn người đó."

Mộ Lam Yên dĩ nhiên có thể cảm nhận được điểm này, không nhìn được phát phát tay, để cho đối phương tiếp tục đi nhìn mỹ nam của nàng.

Nhưng mà vào lúc này, ly trà mà Mộ Lam Yên bưng lên còn chưa có đụng đến bờ môi, Mẫn phu nhân mở miệng thiếu chút nữa khiến cho nàng phun nước ra ngoài.

Chỉ thấy Mẫn phu nhân chậm rãi đứng dậy, trên tay nhân tiện còn dắt Ngao Tương: "Cảm tạ các vị có mặt tới tham gia lễ thành niên của tiểu nữ. Thật ra thì hôm nay trừ một chuyện này, còn có một chuyện khác. Đây chính là ta có thể vào lúc sinh thời tìm được đứa con gái thất lạc nhiều năm. Ta rất là vui vẻ, cho nên hôm nay cũng coi như là tiệc đón gió cho nàng."

Nghe được câu này, trong lòng Mộ Lam Yên rất là không bình tĩnh. Vốn tưởng rằng mình nghe lầm, nàng ngẩng đầu lên nhìn về họ thì mới chú ý tới Ngao Tương chỉ lộ ra đôi mắt kia, chỉ hận không thể xé nát Mộ Lam Yên.

Đây không phải là nội dung bàn tốt trước đó mà.

Nụ cười chính thức của Ngao Thập chưa bao giờ kéo xuống ở trên mặt, nhưng khi nhìn đáng về Mẫn phu nhân sớm có tính toán, lại dường như là bọn họ đã sớm dự tính trước xong rồi.

Trong nháy mắt, nàng ngây ngẩn thì cảm thấy sau lưng của mình có người đang xô đẩy, Tô Quý nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, ngăn người cái gì chứ. Thời khắc mấu chốt đi liền, phu nhân đang gọi người đấy!"

Trải qua nhắc nhở, Mộ Lam Yên mới nghe rõ ràng tiếng Mẫn phu nhân phối hợp khép lại cánh môi là đang gọi nàng. Nhưng khi nhìn đôi mắt của Ngao Tương hận không thể phóng hỏa, lại khiến cho nàng bắt đầu do dự có nên đứng dậy đi lên trước hay không.

Vẫn bàng quan, Tư Không Thận thấy Mộ Lam Yên không có động tác, cố ý phóng to âm thanh, nói hết như cười giỡn: "Nhị tiểu thư của Ngao gia không ra được, có phải bởi vì Mẫn phu nhân dẫn người điếc trở lại hay không thể?" Dứt lời, chính là cười lên ha ha.

Một số người đang ngồi đây tự nhiên sẽ không biết Mộ Lam Yên, nghe Tư Không Thận nói như thế cũng vụng trộm vui vẻ.

Tư Không Vân lo lắng lửa không đủ lớn, cố ý phụ họa một tiếng: "Cửu đệ nói như vậy lại là không tốt rồi. Vừa mới rồi lúc vào cửa, nhị tiểu thư của Ngao gia còn cười đùa nói với ta, chẳng lẽ bởi vì đối phương không nói với người, người chắt chứa oán hận trong lòng rồi hả?"

Ngao Tương vừa nghe ý trung nhân vậy mà nói chuyện giúp người đáng ghét, tức giận trong lòng chính là chòng chát một phần.

Trong lòng Mộ Lam Yên mắng to hai người đối đầu gay gắt này, cố tình cãi vã ở trên nơi mấu chốt này. Rồi sau đó lại thấy Ngao Thập vốn là bên dưới vẻ mặt tươi cười nhiều hơn một vết tức giận, cùng với một phái Thượng Quan vui vẻ, trong lòng quyết tâm chính là đứng lên, trả lời về phía hai huynh đệ Tư Không gia: "Hai vị quả nhiên là quá lo lắng rồi, vừa nãy ta chỉ là đang suy nghĩ. Nghe nói Cửu hoàng tử điện hạ kiếm vũ tuyệt học, nếu hôm nay có thể vì hai tỷ muội chúng ta múa lên một đoạn làm chúc mừng, vậy nhất định là một phần quà tặng cực lớn!"

Đây chính là Mộ Lam Yên cái khó ló cái khôn nghĩ ra được cách duy nhất có thể làm cho một người trong đó cảm miệng rồi.

Đời trước tiếp xúc với Tư Không Vân không nhiều lắm, đời này khẳng định cũng không có bán lãnh gì. Ngược lại thành tựu võ học của Tư Không Thận thì rất nhiều người đều biết đã rất cao. Bởi vì sự thương yêu của hoàng đế đương triều, chính là con trai yêu muốn gì được đó. Kiếm pháp của Tư Không Thận chính là hoàng thượng tốn số tiền lớn thuê Bắc Phương đại sư tới đây tự tay dạy.

Đều nghe nói ngoại trừ kiếm pháp, đại sư kia sử dụng kiếm so với múa càng là một tuyệt học lớn.

Chỉ là nhiều người nghe, ít người thấy, bởi vì nghe nói người thấy đại sư múa kiếm cũng đã chết ở dưới thanh kiếm kia.

Mà Mộ Lam Yên lại là đời trước duy nhất thấy Tư Không Thận xa hoa múa lên một màn cho nàng mà không bị giết chết người ở dưới hoa anh đào.....

Chỉ là lời vừa nói ra, tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh, bởi vì bọn họ đều từng nghe nói truyền thuyết kẻ xem múa sẽ chết.....

"Điện hạ, đừng nghe một nha đầu nói bậy. Người hãy vui vẻ uống rượu là được rồi." Một người nhát gan trong đó lập tức nịnh nọt nói, trong lòng thầm mắng Mộ Lam Yên không nhận thức việc lớn. Một số người còn lại cũng lú lú chỉ trích Mộ Lam Yên.

Mắt thấy khoe miệng Tư Không Thận nâng lên hài lòng, trong lòng Mộ Lam Yên cũng chột mùng thầm. Bảo hấn lăm mồm đầy, bố trí hấn một đường, dù sao trong lòng cũng chắc chắn đối phương tuyệt đối không thể nào lấy ra biểu diễn cho mọi người nhìn.

Tư Không Thận cho rằng Mộ Lam Yên đang đào hố cho mình nhảy, nhưng không ngờ đối phương vốn chắc chắn hấn không thể nào mứa.

Cho nên về ngạo mạn trên mặt Mộ Lam Yên, làm cho Tư Không Thận thấy trong lòng khó chịu như trăm móng cào tim.

Nữ tử thiên hạ này, một mình nàng mới có thể như vậy!

Ngao Tháp thấy trường hợp bắt đầu không bị khống chế, có ý ho một tiếng, sắc mặt nội liễm kín kẽ mở miệng: "Lam Yên, chớ có hồ đồ. Mẫu thân con kêu con tới đây là được rồi."

Mộ Lam Yên nghe lời lần nữa nhìn tới đoàn người Mẫn phu nhân, lại phát hiện vẻ mặt Ngao Tương căm tức nhìn nàng càng ngày càng đậm. Đang chuẩn bị nhắc chân đi tới, lại trùng hợp nghe Tư Không Thận đột nhiên đứng lên nói: "Nếu nhị tiểu thư có ý định xem, vậy ta mứa là được!"

Lời này vừa nói ra, làm cho trong lòng Mộ Lam Yên lập tức nảy một phát, mắt phương hướng.

Đời trước hấn từng nói, kiếm này mứa trừ giết người, chính là mứa cho nữ tử mển yêu nhìn, cho nên đời trước lời này của Tư Không Thận cũng là lừa nàng à?

Còn chưa chờ Mộ Lam Yên kịp phản ứng, ở phía trước, Ngao Tương đột nhiên không bị khống chế hất tay Mẫn phu nhân ra, hô về phía Mộ Lam Yên: "Người đắc ý đi, hiện tại khắp thiên hạ đều biết người là con gái của mẫu thân, tỷ tỷ của ta rồi!" Nói xong, chính là xoay người chạy đi.

Mộ Lam Yên nghe vậy trong lòng chính là hừ lạnh một trận, cái gì coi như là báo cho thiên hạ. Đời trước Tư Không Thận đã báo cho khắp thiên hạ nàng là nữ nhân mà hấn thích nhất, cuối cùng còn không phải là hiểu lầm nàng, dẫn đến ba mạng cả nhà bọn họ đều bị mất mạng. Đời này dễ dàng đánh đã phá vỡ một vài lời nói dối thuận miệng nói một đời trước.

Cho nên, loại tùy tiện nói một chút chuyện này kiên quyết không thể tin!

Mọi người không rõ chân tướng thấy tình thế này, lại hít một hơi khí lạnh.

Đây là đang náo tung náo thế? Mới vừa rồi vẫn còn đang tập trung tinh thần suy đoán Cửu hoàng tử điện hạ có theo yêu cầu của tiểu thư mới tăng thêm của Ngao gia hay không? Giờ khắc này, Tam tiểu thư của Ngao gia lại kêu khóc rồi đi.

Mộ Lam Yên nhìn phương hướng Ngao Tương chạy ra, cũng là cả mặt mơ hồ. Hồi tưởng một ngày hôm nay, ngoại trừ bị chạm mặt ở cùng Tư Không Vân, dường như cả ngày cũng không có tiêu chọc đến đại tiểu thư này. Mà trong nháy mắt nghĩ đến Tư Không Vân đó, mới giật mình kinh ngạc ngờ vực: chẳng lẽ nha đầu ngốc này thích kẻ vô dụng Tư Không Vân kia?

Mẫn phu nhân sốt ruột, xoay người kêu Ngao Tương mấy tiếng bèn đuổi theo.

Sắc mặt Ngao Tháp khó coi quét mắt mọi người một vòng, cuối cùng kết thúc ánh mắt tức giận ở trên người Mộ Lam Yên. Hừ lạnh một tiếng, hấn mới bụng lên ly rượu trong tay, nâng lên uống vào.

Cuối cùng bữa tiệc lễ thành niên này dĩ nhiên là làm qua loa. Tất cả mọi người giống như xem một chuyện cười lớn vậy, ôm cái bụng ăn no bụng uống đủ, trang@d#d##q#d@bubble tùm năm tùm ba giải tán đi. Có điều đúng là âm hồn bất tán, ánh mắt Tư Không Thận lại chưa bao giờ rời khỏi bên cạnh Mộ Lam Yên, làm cho nàng hận không thể đá một phát người thù địch chuyện này ra khỏi Ngao phủ.

Tiền tân khách rời đi, trở lại hậu viện thì đã là sắc trời mờ tối.

Trên đường mặc dù náo loạn xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng Ngao Tháp vẫn chủ trì đại cuộc chẳng những không tìm nàng làm phiền. Cuối cùng ngay cả lúc nào thì rời khỏi Tiền viện, Mộ Lam Yên cũng không biết rõ.

Cho nên kết luận, trong lòng Ngao Tháp khẳng định cũng đã bắt đầu vứt đi thành kiến đối với nàng.....

Tổ Quý vẫn đi theo chủ nhân chạy tới lui, ban ngày may mắn được thấy no đủ, buổi tối làm việc cũng là vô cùng chịu khó. Ngay cả giờ phút này, trên đường nhỏ đá cuội trở về Liễu Tâm viện, chỉ có hai người họ, nàng cũng là hấp tấp mừng rỡ vui vẻ tự hừ tiểu ca dao.

Có điều đi tới nửa đường thì Mộ Lam Yên đột nhiên đưa tay bảo nàng cầm miệng dọa đến nàng giật mình, ngo ngác nhìn chủ nhân.

Sau khi Mộ Lam Yên cắt đứt một chút tạp âm cuối cùng ở lòng bàn tay mình, cảnh giác nghiêng tai nghe bốn phía bên cạnh, tìm được phương hướng của âm thanh, mới thả miệng Tổ Quý ra.

"Tiểu thư, buổi tối khuya, người làm gì thế?"

Mộ Lam Yên ra dấu tay nhỏ giọng lại, bèn lôi kéo Tổ Quý đi thẳng tới một đường nhỏ khác.

Đi chưa được mấy bước, một tòa nhà tường cao kiểu khép kín xuất hiện ở trước mắt các nàng. Nhà cũng không lớn, chỉ có một cửa chính hình tròn, bên trong bay ra một mùi vị hương khói nhàn nhạt.

Không cần nghĩ cũng biết, nơi này nhất định là Từ Đường của Ngao phủ rồi!

Bên trong truyền ra tiếng khóc đứt quãng của một nữ tử, yên tĩnh một hồi, đột nhiên tuôn ra tiếng Ngao Thập nghiêm nghị, dọa sợ hai người nghe trộm bên ngoài chột run rẩy, không cẩn thận đã bị hai gã sai vặt trông chừng bên ngoài phát hiện ra rồi.

Ở Ngao phủ, thân phận Nhị tiểu thư của Mộ Lam Yên đã không xa lạ gì, hai gã sai vặt gặp nàng chính là chào một cái.

Mộ Lam Yên chấn chỉnh thái độ của mình, nghiêm túc gật đầu một cái, liếc mắt trong đường một cái, hỏi: "Nơi này là thế nào?"

"Hồi Nhị tiểu thư, bữa tiệc hôm nay còn chưa kết thúc, lão gia đã lệnh hai người chúng ta dẫn Tam tiểu thư tới nơi này. Hiện tại lão gia ở bên trong, ừm....."

Ở bên trong làm gì ở bên ngoài nghe một chút đã biết, Mộ Lam Yên phát phát tay để cho bọn họ trở về vị trí, ánh mắt ra hiệu cho Tố Quý một phen. Hai người chính là một trước một sau đi vào.

Mẫn phu nhân và Ngao Thập thấy ngoài cửa có người đi vào, đầu tiên là ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn. Hốc mắt của Mẫn phu nhân đã sớm ửng hồng, thấy Mộ Lam Yên đi tới, lập tức chính là lau lau nước mắt.

"Yên Nhi, làm sao các con qua đây?" Mộ Lam Yên tăng nhanh bước chân, tiến lên đỡ đôi tay Mẫn phu nhân đưa về phía nàng, hai mắt liếc qua nhìn chăm chú vào trước mặt phụ mẫu.

Ngao Thập cảm roi mềm trên tay, đứng ở trước mặt Ngao Tương. Mặt đỏ lên, chắc là đang tức giận với Ngao Tương.

Mà Ngao Tương lại là quý trên mặt đất, trên người mặc còn là quần áo tham gia tiệc hôm nay, sau lưng có hai vết rách bị roi mềm quất ra. Mộ Lam Yên nhìn vết máu loang lổ mà kinh hãi trong lòng.

"Phụ thân, đây là muốn làm gì?"

Ngao Thập cũng không trực tiếp trả lời Mộ Lam Yên, nhìn đứa con gái không chịu thua kém, cắn răng oán hận nói: "Rốt cuộc con có nhận sai hay không?" Dứt lời, chính là một tiếng roi mềm rơi xuống đất nghe rộn cả người, dọa sợ mọi người ở đây da đầu tê rần.

Đôi mắt Ngao Tương phấp nước mắt, nhưng thái độ vẫn từ chối không nhận sai: "Tương Nhi không sai!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Nóc nhà ôn chuyện

Editor: trang bubble ^^

Ngao Thập tức giận dùng đôi tay sấp phát run, nâng roi mềm, chỉ lát nữa sẽ phải rơi vào trên người Ngao Tương. Dù là Mẫn phu nhân tức giận nữa cũng đau lòng con gái, lúc thiên quân vạn phát muốn ngăn cản, Mộ Lam Yên lắc mình nhanh chóng tiến lên chính là nắm cổ tay Ngao Thập.

Nhìn ánh mắt của đối phương, trong nháy mắt biến thành ánh mắt lạnh lùng sắc bén: "Người đánh như vậy, là muốn vu oan giá họa sao?"

"Lão phu chỉ là quản giáo con gái của mình lễ phép một chút, một người ngoài như người nói xét cái gì!"

Tiếng nói vang lên, trong lòng Mộ Lam Yên dường như có thứ gì âm áp đang từ từ nguội lạnh. Thì ra tất cả tốt đẹp trước đó đều là giả tạo, có một thứ gọi là máu mủ, mà ở chỗ này thì nàng không có.....

Ngao Thập chú ý tới một thoáng kinh ngạc kia trong mắt Mộ Lam Yên, có chút chột dạ tránh ra khỏi tay của đối phương, nhứt chí rũ đôi tay xuống hai bên.

Mộ Lam Yên thấy đối phương bỏ qua kích động quất Ngao Tương, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Mặt trước mắt này, không cần nghĩ cũng biết Ngao Thập nhất định là đang tức giận về chuyện Ngao Tương nửa đường rút lui ở lễ thành niên, cho nên không có tìm đến nàng. Trách tội nàng đại khái cũng là mới vừa rồi Ngao Thập không cẩn thận nói ra. Mộ Lam Yên nàng là một người ngoài, cho nên hẳn không có quyền trách cứ nàng.

Nhưng nguyên nhân cuối cùng vẫn có nguyên nhân của Mộ Lam Yên nàng. Cho nên nhìn một vòng biểu hiện thất vọng trên mặt hai vị trưởng bối, nàng lập tức chính là quý xuống.

Tổ Quý nhìn Mộ Lam Yên tưởng rằng làm thế nào, bật thốt lên hô một tiếng tiểu thư. Thấy đối phương vung tay lên ý bảo nàng cầm miệng, lập tức cũng ngoan ngoãn ủy thân ở sau lưng nàng, cố gắng làm một người trong suốt.

"Hôm nay trên đường muội muội vô cớ rời sân khấu làm cho phụ thân mất mặt, cũng có quan với ta. Lam Yên tự nguyện chịu phạt, thay thế muội muội chịu khổ!"

Ngao Tháp và Mẫn phu nhân đều còn đang trong kinh ngạc chưa tỉnh táo lại, Ngao Tương chính là thù ghét liếc mắt Mộ Lam Yên quỳ gối bên cạnh một cái, chán ghét nói một câu: "Ta mới không có tỷ tỷ thừa dịp hậu viện không có ai quyền rũ Nhị hoàng tử điện hạ!"

"Ngao Tương, con!" Ngao Tháp bị Ngao Tương không giữ mồm giữ miệng chộc tức nhất thời không biết nói cái gì.

Mẫn phu nhân vẫn cho rằng mình muốn công khai thân phận Mộ Lam Yên với hậu thế, khiến cho Ngao Tương ghen tức quá độ: "Tương Nhi, lời như thế nhất thiết không thể nói lung tung. Nếu mà bị Nhị hoàng tử điện hạ nghe được chộc cho mặt rùng giận dữ là nhỏ, danh tiếng của tỷ tỷ của con bại hoại là lớn đó!"

Ngao Tương hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Mẫn phu nhân thiếu chút nữa giận đến giậm chân, sự bình tĩnh trong ngày thường cũng mất tăm mất tích: "Ta đã nói con và Yên Nhi đều là con gái của ta, ta tuyệt đối sẽ không xem nhẹ bất kỳ một người nào, bao che bất kỳ một người nào!"

Ngao Tháp chỉ sợ Mẫn phu nhân ở lại tiếp nữa sẽ xảy ra chuyện, vội vã hô một câu về phía Ngao Tương: "Con quỳ ở đó cho ta, đến khi biết được sai lầm của mình mới thôi. Nếu không vĩnh viễn cũng đừng đứng lên cho ta!" Nói xong bèn ném roi mềm tới một bên, tiến lên đỡ Mẫn phu nhân, hai người nhân nhó một lúc lâu, lại rời khỏi Từ Đường.

Trước mắt, chung quanh Từ Đường gió thổi này chỉ còn lại có Mộ Lam Yên, Tổ Quý và Ngao Tương.

Nghe bước chân Ngao Tháp càng đi càng xa, trong lòng Mộ Lam Yên sâu kín thờ dài một hơi thay Ngao Tương: đây có phụ mẫu ân ái cũng không như vậy. Tuy nhiên, cha già đau lòng mẹ già chạy trốn, in dấu câu nói tiếp theo sẽ tùy Ngao Tương tự tiện.....

"Nếu không, người đứng lên đi trước? Trên đất này cũng rất lạnh." Mộ Lam Yên tốt bụng nhắc nhở.

"Chòn chúc tết gà, không có ý tốt!"

Mộ Lam Yên bị một câu nói lại bị chặn trở lại, có chút bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Tổ Quý sau lưng, bèn để cho nàng đỡ dậy. Trường bối quản sự đều đi hết rồi, quỳ nữa chính là ngu ngốc. Vô vô bụi bặm ở chỗ đầu gối, nàng liếc mắt nhìn cảnh phi thường phía trên, nghĩ thầm, nhìn trời là sắp mưa rồi, vẫn là về sớm một chút mới tốt.

"Người cũng biết người là con gái ruột thịt của phụ mẫu người, người cần gì phải cứng rắn la hét với người ngoài như ta thế!"

Mộ Lam Yên thử suy nghĩ theo đối phương để khuyên an ủi người ta đôi câu, nhưng không ngờ Ngao Tương không những không cảm kích, còn hăm dọa: "Cũng bởi vì ta là con gái ruột thịt của phụ mẫu, ta mới chịu nghe lời bọn họ nói. Ta không cho là ta sai. Cho nên, ta sẽ quỳ đến khi bọn họ tin tưởng là ta đúng. Ngược lại là người, không tuân thủ nữ tắc (chuẩn mực đạo đức phụ nữ) lời lôi kéo kéo với Nhị hoàng tử điện hạ ở hậu viện, thật là ngượng ngùng thay người!"

Mộ Lam Yên còn muốn khuyên nữa, nhưng lại không biết còn có thể nói cái gì. Thầm nghĩ, một đời trước nàng cũng đã hoài thai cho Tư Không Thận, thiếu chút nữa sinh ra đứa bé, nội tâm của nàng còn có nữ tắc gì có thể nói. Nàng thật sự không chịu nổi Ngao Tương cứng đầu trước mặt, hất tay chính là rời khỏi Từ Đường.

Trở lại Liễu Tâm viện, tĩnh cả ngủ.

Sai Tổ Quý trở về phòng nghỉ ngơi, bản thân chính là đi tới sân, thân thể nhẹ nhàng nhảy một cái bay đến trên nóc nhà.

Giờ phút này đã gần khuya, phóng tầm mắt nhìn tới đèn đuốc trong Ngao phủ, ngoại trừ bọn hạ nhân vẫn còn đang đánh quét dọn tiền viện, trên căn bản hậu viện không còn gì. Mấy ngày nữa chính là đầu mùa đông, giờ phút này nhiệt độ trong gió lạnh cũng có chút lạnh.

Chỉ là hoàn cảnh như vậy mới có thể khiến Mộ Lam Yên càng có thể trầm tư và yên tĩnh buông thả tất cả tình cảm trong lòng.....

Đột nhiên, trước mắt có một bóng dáng màu trắng xẹt qua từ trước mắt Mộ Lam Yên.

"Người nào!" Trực giác nói cho nàng biết, kinh công của đối phương không kém nàng. Mới vừa rồi, toàn thân căng thẳng làm tốt trạng thái chiến đấu, bên cạnh cũng đột nhiên xuất hiện một bóng người thon dài.

Ánh trăng chiếu trong sáng, tóc rối của Tư Không Thận phiêu dật trên không trung, một đôi mắt đào hoa đùa giỡn chán chường làm người chán động cả hồn phách chăm chú nhìn Mộ Lam Yên đang ngồi phía dưới, thấy đối phương phản ứng kịp sự hiện hữu của hắn, mới phát ra tiếng: "Nhị tiểu thư đây là lại muốn tấn công bốn hoàng tử thật sao?"

Mộ Lam Yên nhìn rõ người tới, trái tim vốn đang lơ lửng mới chậm rãi dễ xuống, lạnh lùng trả lời: "Cửu hoàng tử điện hạ thật sự là nói đùa, tiểu nữ từ nào

dám."

Hai đôi mắt lạnh nhạt kiêu ngạo giao hội trên không trung, ai cũng không chịu nhường ai. Cuối cùng Tư Không Thận bỏ xuống trước, theo bộ dáng Mộ Lam Yên ngồi ở bên cạnh nàng: "Nếu không đánh, vậy ta ngồi một lát thôi."

Cảm nhận được cánh tay tứ chi tiếp xúc, Mộ Lam Yên theo bản năng ngồi tới bên cạnh một chút. Mắt nghi ngờ nhìn người tình cũ hành động không theo động tác kia, mặt ác cảm mà hỏi: "Bữa tiệc đã sớm tan rồi, Cửu hoàng tử điện hạ làm cái gì vậy?"

Tư Không Thận cười nhạt một tiếng, Mộ Lam Yên nhìn có chút hoảng hốt. Thầm mắng trong lòng, độc của nam nhân trước mắt này thật đúng là không dễ dàng giải.

"Ta chỉ muốn trở lại xem —— Nhị tiểu thư của Ngao phủ."

Lời này vừa nói ra, cả người Mộ Lam Yên chợt run rẩy, ngạc nhiên phát hiện đối phương nghiêng đầu sang chỗ khác đột nhiên chống lại ánh mắt của nàng. Thái độ nghiêm túc làm cho nàng chợt dạ lập tức quay đầu đi. Trong lòng đã sớm sóng lớn mãnh liệt, nhưng mà trên mặt lại bình thản như nước không nhìn ra một chút cảm xúc nào.

"Cái này thì có cái gì mà đẹp mắt. Ta cũng không phải là nguyệt lão, nhìn nhiều lại không thể dặt tơ hồng cho người." Mộ Lam Yên làm bộ cười mỉa, cố gắng che giấu biểu cảm trên mặt mình.

Tư Không Thận cũng không trực tiếp trả lời nàng, nhìn gò má Mộ Lam Yên, kim lòng không đầu không thể dời đi tầm mắt của hắn. Trong vài ngày trước đó, hắn đã mơ hồ cảm thấy còn có thể gặp gỡ nàng. Mấy ngày trước đó ở cửa thành Biện Kinh, tình cờ phát hiện nàng lại ngồi ngay ngắn ở bên trong xe ngựa của Mãn phủ nhân, đã khiến hắn quyết định nhất định phải tới Ngao phủ nhìn một chút. Nhưng không ngờ, nữ tử này xem ra lác mình một cái gọi là Nhị tiểu thư Ngao phủ.

Mộ Lam Yên cảm giác mặt của mình đã bị đối phương nhìn chằm chằm nóng rát, cố ý làm bộ liếc đối phương một cái, cười ra tiếng: "Người làm gì thế, có gì để nhìn?"

Đôi tay vốn quơ múa trên không trung, hóa giải lúng túng ở giữa hai người. [trang@d#d##q#d@bubble](#) Nhưng không ngờ, một tay Tư Không Thận đột nhiên bắt được cổ tay của nàng, cực kỳ chăm chú hỏi: "Tại sao người hình như không sợ ta?"

Mộ Lam Yên không chút nghĩ ngợi trả lời: "Tại sao ta phải sợ người?"

Đúng vậy, tại sao nàng phải sợ hắn? Bọn họ từng là phu thê không có gì giấu nhau, từng là người tình có thể chia sẻ bất kỳ bí mật nào của đối phương với nhau. Nhưng lời vừa nói ra, nàng đã giật mình cảm giác có một chút không đúng.

Hiện nay, hắn là hoàng tử, mà nàng lại là một nữ tử không chút liên hệ nào, nàng gặp hắn nên sợ hắn mới đúng.

Vừa định giải thích che giấu không giữ mồm giữ miệng lúc này, Tư Không Thận chính là hơi thở lạnh lẽo đến gần nhìn nàng: "Bởi vì ta có một ngàn loại phương pháp có thể khiến người đi chết, hoàng tử có thể vạch trần tất cả bí mật của người ra."

Không khí dường như kết thành khối băng giữa bọn họ, vô tận rét lạnh phun đến Mộ Lam Yên. Nhìn cảm xúc của Tư Không Thận lạnh nóng bất nhất, tùy tâm tình động ở trước mặt nàng làm cho nàng cảm thấy cực kỳ xa lạ. Nhưng vì miễn cưỡng an toàn trò chuyện tiếp, nàng chỉ có thể dùng một đôi mắt vô tội nhìn đối phương, khoe miệng cứng ngắt kéo ra nụ cười: "Cửu hoàng tử điện hạ, người thật thích nói giỡn." Bởi vì nàng hiểu rõ Tư Không Thận, nếu như không phải người hèn yếu, hắn thật sự có thể làm cho đối phương đi tìm chết bất cứ lúc nào.

Thấy Tư Không Thận vẫn không nói lời nào, Mộ Lam Yên tiếp tục làm bầm lẫu bầu: "Hoàng tử điện hạ, người đừng nhìn ta như vậy, sẽ dọa sợ ta đấy."

"Tại sao hoàng tử điện hạ có thể có yêu thích nửa đêm đến đầu tường nhà người ta, thật sự là....."

"Thật sự là cái gì?" Tư Không Thận đột nhiên nói chuyện, dọa sợ nàng lần nữa quay đầu lại nhìn đối phương một cái. Thấy một khắc trước còn là mặt băng sơn, giờ khắc này lại có dấu vết lộ ra nụ cười, để cho lòng nàng căng thẳng, rốt cuộc thoáng trở lại bình thường.

Tư Không Thận chính là có tật xấu này, hù dọa người quả nhiên là có thể hù chết người. Nhưng dù bề ngoài hắn độc tài nữa, bá đạo nữa, giờ phút này sẽ tự mình cười, nói rõ ý định ban đầu của hắn không xấu.

Cảm giác quen thuộc ập tới trước mặt, Mộ Lam Yên cũng bật cười theo bản năng, đẩy Tư Không Thận một cái, lảm bảm nói: "Người thật sự là rất xấu, mới vừa rồi nếu bị người hù chết, cho rằng người thật sự muốn kẹp chết ta."

Tư Không Thận rốt cuộc khôi phục nghiêm trang, ngồi vững vàng ở nóc nhà. Đôi tay ngửa ra sau chống ở trên ngói vụn, nghiêng mắt tiếp tục chăm chú nhìn bóng lưng Mộ Lam Yên, tiếp tục yên tĩnh lắng nghe đối phương oán trách liên miên.

Mới vừa rồi chỉ là muốn thử một chút sức chịu đựng trong lòng của nữ tử này, lại không nghĩ rằng biểu hiện còn tốt hơn so với mong đợi của hắn.

"Nói ta thích treo đầu tường, chính người cũng không phải là thường treo đầu tường."

"Ta đây không phải như thế, đây là nhà ta."

"Đây thật sự là nhà ngươi sao?"

Tư Không Thận nhẹ nhàng hỏi lên, khiến trái tim Mộ Lam Yên run lên. Dừng một chút, nàng lại cảm thấy vẫn giấu diếm như vậy cũng không có gì thú vị, ban ngày người ta đã cho một cơ hội, không hề từ bỏ bây giờ còn hỏi. Nếu không phải thành thật trả lời, sợ hậu họa vô cùng. Nàng giả vờ ho một tiếng rồi nói: "Trước kia không phải, nhưng về sau có thể là vậy."

Đây là Mộ Lam Yên nói lời thật lòng, nhìn ra xa cảnh đêm yên bình trước mắt kia. Dù là nơi này xen lẫn lão phu nhân không thích và chi thứ hai nhằm vào.

"Cái gì gọi là có thể là vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chứng cảm quái lạ

Editor: trang bubble ^^

Bởi vì ngộ nhớ nếu trở về Mộng Lý Hồi được, nhất định là trở về. Ngộ nhớ nếu không thể quay về, ở bên ngoài này có thể có một chốn nương thân với mẫu thân yêu thương mình, cũng là vô cùng tốt.

Mộ Lam Yên đương nhiên không nói ra những lời này, đôi mắt sáng ý nghĩ sâu xa chỉ hé miệng cười với Tư Không Thận, qua thật lâu, mới mở miệng: "Bây giờ ngươi có thể nói cho ta biết tại sao còn chưa trở về chưa?"

"Bởi vì năm xưa phụ vương đã đồng ý cho ta xây một phủ đệ ở bên ngoài, có lúc ham chơi không muốn trở về, thì có thể không đi về."

Người nói vô ý, người nghe có lòng. Lòng bàn tay của Mộ Lam Yên truyền đến một đợt cảm giác đau đớn do móng tay đâm thủng da, trước tiên cố nén tâm tình của mình, chính là lấy đau chế đau! Nhưng bây giờ, bất kỳ xúc cảm da nào cũng không sánh nổi như đao khuấy trong lòng.

Quả nhiên là mình đào hầm tự mình nhảy, Mộ Lam Yên hoàn toàn quên mất Tư Không Thận trừ có một tấm cung trong hoàng cung, trong thành Biện Kinh này còn có một nơi "Hành cung" thuộc về hần! Bên trong "Hành cung" này trang hoàng xa hoa lăng phí, áp dụng đều là thứ xa xỉ nhất cả nước. Chính là quanh năm hần vào nam ra bắc tập hợp đủ cả.

Mà giờ khắc này, Mộ Lam Yên lại nghĩ tới hình ảnh vô tình gặp gỡ ở cửa chính lúc trở lại kinh đô.

Đôi mắt đẹp khéo léo của nữ tử ngày đó rõ là ngồi ngay ngắn ở trên con ngựa của Tư Không Thận. Hai người vừa nói vừa cười, có lẽ nhất định là thay thế thân phận của nàng đời trước, vào hành cung của Tư Không Thận ở.

Cho nên theo con đường cũ, Tư Không Thận nên thích người kia mới đúng nhỉ.....

Tư Không Thận thấy Mộ Lam Yên đột nhiên ngăn người, lo lắng nàng là có chút mệt mỏi. Vì vậy dừng lại thêm một lúc, đột nhiên vọt ra một chút khoảng cách từ bên cạnh Mộ Lam Yên.

Lấy lại tinh thần, Mộ Lam Yên còn chưa kịp hỏi hần muốn làm gì, chỉ thấy Tư Không Thận đột nhiên rút ra một thanh nhuyễn kiếm từ bên hông, thân kiếm sáng loang loáng, chiếu xạ ánh trắng làm cho người ta đột nhiên cảm thấy trước mắt chợt lóe.

"Ban ngày không phải ngươi nói muốn xem ta múa kiếm sao? Vậy hiện tại bốn hoàng tử sẽ múa cho ngươi xem!"

Giọng Tư Không Thận nhẹ nhàng, giống như một con sâu hung hăng chui vào trong tai Mộ Lam Yên, nhiễu loạn tâm thần của nàng có chút không tập trung. Trăm mối cảm xúc ngổn ngang nhìn Tư Không Thận uyển chuyển nhảy múa đón ánh trăng phía trước.

Múa kiếm chú trọng nhất là phối hợp cả nhu hòa với kiên cường. Tư Không Thận vốn là phái nam, cho nên dương khí tràn đầy, rồi lại bởi vì từ nhỏ đi theo sư phụ kỹ tài các loại võ học để luyện tập công pháp, xương cốt có thể mềm mại đến mức so được với nữ nhân. Cho nên bộ kiếm pháp này của hần có thể dùng để giết người không chớp mắt, lại cho người ta một loại ý cảnh xinh đẹp.

Ánh mắt của Mộ Lam Yên có chút si mê nhìn phía trước, nhớ tới hình ảnh một đời trước Tư Không Thận bay múa cho nàng ở dưới hoa anh đào.

Kiểm thủ linh hoạt, mưu lợi thủ tiêu tất cả cánh hoa xuống từ trên chạc cây. Vận dụng nội lực xoay tròn vài nụ hoa không nơi nương tựa ở chung quanh Tư Không Thận. Ở phương xa, nàng cứ si ngốc vỗ tay bảo đẹp như vậy. Đón gió, ánh nắng ấm áp, hình ảnh khắc cốt ghi tâm.....

Đột nhiên, một giọt mưa to đánh vào trên cánh mũi Mộ Lam Yên, hoàn toàn đánh nát hình ảnh trong hồi tưởng của nàng. Chung quanh hoàn toàn đen kịt, gió lạnh rót vào tai, chỉ có tư thế quen thuộc của Tư Không Thận, ở phía trước dùng sức quơ múa nhuyễn kiếm trong tay.

Mộ Lam Yên đột nhiên đứng dậy: "Trời mưa rồi, mau về nhà đi!" Nói xong, chính là chọt bay người xuống mái hiên.

Mới vừa đứng vững gót chân, bên tai đã vang lên tiếng thét chói tai kinh khủng.

Mặc đồ ngủ màu trắng, Tô Quý đứng ở trên hành lang cách đó không xa, hệt như là thấy quý, gương mặt trắng phờ phạc, con mắt sợ hãi nhìn chăm chăm Mộ Lam Yên.

Theo bản năng ngẩng đầu liếc nhìn phía trên mái hiên, nào còn bóng dáng của Tư Không Thận. Tất cả vừa nảy giống như bọt nước như mộng xảy ra quá không chân thật rồi.

Mà trước mắt quan trọng nhất chính là ngăn cản tiếng thét chói tai om sòm này.

Mộ Lam Yên ba bước hợp hai bước nhanh chóng đi tới bên cạnh Tô Quý, đưa tay bèn bịt miệng đối phương lại.

"Người quý kêu quý gào cái gì!" Lớn tiếng hỏi.

Tô Quý phục hồi tinh thần lại mới phát hiện là tiểu thư của mình, chưa tỉnh hồn lấy tay dờ lòng bàn tay bịt lại miệng của nàng kia: "Tiểu thư, tại sao là người vậy? Vừa nảy ta đi tiểu đêm, vừa quay đầu thì thấy người đột nhiên bay xuống, còn tưởng rằng là quý."

Tô Quý biết nàng từng luyện võ công, nhưng không biết chuyện nàng biết khinh công. Mộ Lam Yên bất đắc dĩ nhìn Tô Quý trước mặt nói với nàng còn cẩn thận từng li từng tí một, vừa định mở miệng, lại bị đối phương giành trước: "Tiểu thư, sao lòng bàn tay người tất cả đều là máu?"

Chờ đối phương nói xong lại định trả lời, đột nhiên lại cảm thấy ngực rất khó chịu, một ngụm máu tươi phun ra từ trong cổ họng, mặn ngấy. Trong nháy mắt hai lỗ tai giống như ngăn cách với bên ngoài vậy, chỉ là yếu ớt nghe được Tô Quý gấp gấp rồi lại nhỏ giọng kêu gọi: "Tiểu thư! Tiểu thư!"

Khi Mộ Lam Yên tỉnh lại, mặt trời ngày kế đã sớm leo lên ba sào.

Tô Quý nhìn chủ tử rốt cuộc mở mắt, vội vã kích động qua lại trước mặt đại phu chẩn bệnh nói: "Đại phu, người xem, tiểu thư tỉnh rồi, tiểu thư tỉnh rồi!"

Đại phu vốn là lo lắng suy nghĩ phủ ba ngón tay lên chỗ cổ tay của Mộ Lam Yên bắt mạch, nghe tiếng chính là nghiêng đầu nhìn tới Mộ Lam Yên. Thấy ánh mắt nàng còn có chút mờ dần, kẻ người tới chính là đẩy ra tròn trắng mắt của đối phương quan sát.

Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy cả người đã bị đại phu trước mặt không giải thích được này làm cho có chút không thoải mái, đưa tay vung cánh tay của đối phương đi, ngồi dậy từ trên giường: "Đây là muốn làm gì?"

Tô Quý thấy Mộ Lam Yên có chút không phối hợp, nhanh chóng giải đáp: "Tiểu thư, tối hôm qua người đột nhiên phun một ngụm máu tươi ngã ở trong lòng nô tỳ, quả nhiên là dọa hống nô tỳ rồi. Vị đại phu này là tới chẩn bệnh."

Nói đến đây, Mộ Lam Yên mới chợt bừng tỉnh nhớ tới một thoáng ý thức cuối cùng của mình vào tối hôm qua, chính là vị máu tươi mặn ngấy ở cổ họng. Dưới ảnh hưởng của tiềm thức khiến cho giờ phút này nàng cũng còn cảm thấy cổ họng có chút không thoải mái, nuốt nước miếng một cái.

"Ta thế nào?"

"Tức giận công tâm." Đại phu trả lời đơn giản, khiến khoe miệng Mộ Lam Yên nhếch lên vẻ tự giễu, hay cho một cái tức giận công tâm, gặp Tư Không Thận một lần lại còn sẽ làm cho nàng gặp tội như vậy.

Từ sau lúc đại phu bị Mộ Lam Yên vung cánh tay đi, chính là không làm gãy giữa bắt đầu thu dọn đồ của mình. Tô Quý thấy hần cũng đã bắt đầu đóng hòm thuốc rồi, vội vàng kéo cánh tay đại phu lại, hai mắt lưng tròn nhìn đại phu: "Đại phu, ngài không xem lại một chút tiểu thư nhà chúng ta sao? Ta thấy nàng giống như cũng không phải là rất bình thường đâu."

Trên mặt đại phu cũng không có quá nhiều biểu hiện, giống như làm việc theo thông lệ trả lời lại: "Vị tiểu thư này đã không còn đáng ngại, bản thân thể chất khỏe mạnh,> cho nên ngủ một đêm cộng thêm ta châm cứu tối hôm qua, không có việc gì lớn rồi. Ta còn phải đến Mộng Tương viện xem Tam tiểu thư một chút đấy. Phu nhân, lão gia đều vẫn đang chờ."

Nghe nói Mộng Tương viện, Mộ Lam Yên chính là giật cả mình, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm đại phu: "Tam tiểu thư thế nào rồi?"

Tô Quý quan tâm chủ tử sốt ruột, giọng điệu có một chút chỉ trích: "Tiểu thư, người đã như vậy, còn quan tâm Tam tiểu thư gì đó!"

Đại phu thấy Mộ Lam Yên cầu hỏi sốt ruột, dừng một chút thì bèn trả lời. Nửa đêm hôm qua rơi xuống một trận mưa siêu cấp lớn, Ngao Tương từ chối không nhận sai cứ quý cả đêm ở trong cơn mưa xối xả như vậy, lúc buổi sáng bị người phát hiện đã rơi vào hôn mê mức độ nặng. Dù là chữa trị, cũng kéo dài phát sốt cao, chậm chạp không lui.

Lúc đại phu gần đi, khẽ thở dài một hơi: "Tam tiểu thư này cũng không biết tạo nghiệt gì, mà lại có đáng về bệnh quái lạ như vậy. Nếu là sống không qua tối nay, lão phu quả nhiên là không thể ra sức mà....."

Lời than thở xa thẳm của đại phu chậm chạp quay quanh ở bên tai Mộ Lam Yên không chịu tan đi. Lập tức chính là vén chăn lên, độc đoán ra lệnh Tô Quý mau chóng chuẩn bị nước rửa mặt, mặc quần áo cho nàng chạy tới Mộng Tương viện.

Tiến vào cửa chính Mộ Tương viện, chính là loáng thoáng cảm giác vô cùng nặng nề. Giờ phút này, đám tỷ nữ hầu hạ Ngao Tương trong ngày thường cúi mặt xuống đều đứng ở bên ngoài, chỉ có Linh Linh hầu hạ thiếp thân, theo Ngao Thập và Mẫn phu nhân cùng đợi ở bên trong phòng.

Mộ Lam Yên trực tiếp đi tới trong khuê phòng của Ngao Tương.

Mẫn phu nhân ngồi ở cuối giường, hai mắt đỏ bừng nhìn sắc mặt Ngao Tương ứng hồng ở trên giường, nghe tiếng bước chân thấy Mộ Lam Yên đến gần, vốn định đứng dậy, lại bị đối phương không tiếng động khuyên ngăn. Ngao Thập trù trừ đi qua đi lại ở bên trong phòng, Linh Linh mau chóng giúp đỡ đại phu đưa một ít đồ vật. Mà đại phu vẫn còn đang chữa trị Mộ Lam Yên trước đó, giờ phút này thật sự ngồi ở trước giường của Ngao Tương, cả mặt u sầu xem mạch.

"Tình huống như thế nào?" Mộ Lam Yên nhỏ giọng hỏi.

Mẫn phu nhân lau nước mắt: "Không phải quá tốt, đều tại ta." Sau đó lại nhỏ giọng khóc sụt sùi.

Mộ Lam Yên dừng lại đứng một lúc ở cách đó không xa, dứt quãng có thể nghe được Ngao Tương mơ mơ màng màng nói mơ. Đại khái đều là một vài lời gọi mẩu thân và không nhận sai. Mẫn phu nhân hẳn là nghe được tí tẹo, cũng sẽ là chữa roi nước mắt xuống.

Đứa nhỏ ngốc này quả nhiên là bướng bỉnh ghê gớm!

Ánh mắt khao khát của mọi người vây quanh ở bên cạnh đại phu, nhưng qua lúc lâu, cũng không nhìn ra đối phương có thể nói không ra được nguyên do gì. Nhìn chân mày Ngao Tương nhíu càng ngày càng gấp ở trên giường, trong lòng Mộ Lam Yên cũng gấp gấp theo.

Thật sự không chịu nổi đáng về đối phương giãy vò rên rĩ, ở trong lòng Mộ Lam Yên mắng to một tiếng: lang băm! Tiến lên chính là đẩy đại phu tự mình ngồi lên.

Mọi người kinh ngạc nhìn chằm chằm Mộ Lam Yên, nhưng không ai lập tức đi lên ngăn cản, chỉ thấy nàng cũng là có hình có dạng y hệt đại phu mới vừa rồi kia, nhẹ nhàng bắt mạch cho Ngao Tương.

Đại phu đã sớm không thể ra sức mà lúc này cũng không cại cộ quá nhiều, ánh mắt như cà nhiễm sương nhìn Mộ Lam Yên, thế nhưng hi vọng đối phương có thể nói ra một chút.

Trong lòng Linh Linh hiểu trước đó tính tình chủ tử nhà mình không hợp với vị tiểu thư trước mắt này, lo lắng sau lưng nàng ngấm ngấm bất lợi đối với tiểu thư, cho nên trước tiên lên tiếng chất vấn với Mẫn phu nhân và Ngao Thập: "Đây là đang làm cái gì? Nếu mà tiểu thư bởi vì người có chuyện không may, ta....."

Còn chưa nói hết, chính là bị một ánh mắt sắc bén của Mộ Lam Yên bức lui trở về: "Nếu muốn cứu tiểu thư nhà người, tốt nhất thì câm miệng cho ta!"

Mộ Lam Yên quả thật biết một chút y thuật! Đòi trước chính là cái gì cũng không biết, cho nên mọi chuyện đều rất bị động. Cho nên đòi này, dùng nhiều hơn mười năm, nàng không chỉ đi theo Lăng Hồ học võ thuật, càng thêm quán quít chặt lấy theo Cận đại phu học không ít y thuật. Trong lòng rất có niềm tin với y thuật này, chắc chắn sẽ không thấp hơn đại phu bên cạnh kia.

Mặc dù Mẫn phu nhân kỳ quái Mộ Lam Yên đây là muốn làm gì, nhưng nàng cũng hiểu Mộ Lam Yên chắc chắn sẽ không làm ra chuyện khác người gì đối với Ngao Tương, cho nên không có ngăn cản. Chỉ thấy Mộ Lam Yên bắt mạch qua đi, không chút dừng dài vén chăn của Ngao Tương lên, hơi dùng sức, bèn lật người đối phương, cởi quần áo của Ngao Tương ra.

Cho đến sau lưng lộ ra một mảng lớn lấm tẩm màu đỏ sẫm! Mọi người mới rõ ràng hít một hơi khí lạnh!

Đại phu ngại vì nam nữ khác biệt, gấp rút quay người qua ngay. Bây giờ Linh Linh đã kinh ngạc như cọc gỗ ở bên giường, Ngao Thập nhìn một mảng lớn màu đỏ sau lưng kia, đột nhiên hồi tưởng lại một tối năm năm trước. Khi đó, nàng mỗi ngày khóc nháo muốn mẫu thân, mình vừa khổ lại chưa bao giờ chăm sóc đứa bé, làm cho Ngao Tương liên tục sốt cao và sốt nhẹ hơn một tháng, đi một lượt từ Quý Môn quan.

Mà trước mắt, rốt cuộc lại bởi vì sai lầm của hắn, hại khổ đứa con của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Hành cung xin thuốc

Editor: trang bubble ^^

Mẫn phu nhân chỉ liếc mắt một cái, đã hiểu rõ, Ngao Tương đây là di truyền bệnh di truyền của gia tộc các nàng!

"Nhanh đến trong cung mời Thường đại phu!" Ngao Thập giận dữ gầm lên, dọa sợ đến Linh Linh vốn là ngây người như phỗng, đã có thể tỉnh táo lại.

Sau khi đầu mạnh mẽ gật như bầm tôi, bèn chuẩn bị nhanh chân muốn chạy đi.

Năm năm trước chính là Thường Đức cứu được Ngao Tương, giờ phút này trong đầu Ngao Thập chỉ có thể nghĩ đến Thường ngự y trong cung kia rồi!

Trong lòng Mộ Lam Yên biết được thời gian cấp bách, lập tức chính là không để ý hình tượng bò lên giường của Ngao Tương, lại tách thân thể của nàng tới đây. Mười ngón tay chạm đến thân thể nóng lên của đối phương, trong lòng chính là căng thẳng: "Sợ là không còn kịp rồi, từ nơi này tới hoàng cung, ít nhất phải nửa tiếng. Ngự y điện xây dựng trong hoàng cung, các người lỗ mãng đi vào bọn họ nhất định sẽ không cho phép qua. Đến lúc đó đủ loại quanh đi quẩn lại, chờ các người mời Thường Đức ra được, đã qua một hai canh giờ. Lần này Ngao Tương sốt có chút cao, phải nhanh chóng tìm được thuốc!"

Mọi người chỉ mãi nghe Mộ Lam Yên nói, nên dĩ nhiên là bị xoay chóng mặt rồi, đầu chú ý đến suy nghĩ tại sao Mộ Lam Yên biết tên Thường ngự y? Tại sao lại rõ ràng từ nơi này đến hoàng cung lại mời ngự y trở về cần thời gian dài như vậy?

Ngao Thập chỉ được nhắc nhở như vậy, mới bỗng nhiên vang lên thật sự cần thời gian dài như vậy, chính là vội vàng hỏi ngay: "Vậy chúng ta nên làm cái gì?"

Ngao Tương đã sốt hoàn toàn không còn ý thức, bị Mộ Lam Yên lăn qua lộn lại như vậy, trừ hơi nhượng mảy, cặp mắt ngay cả một chút ý mở ra cũng không có, cho nên càng sẽ không bởi vì giờ phút này Mộ Lam Yên cười trên người nàng mà nhảy dựng lên.

Chỉ thấy Mộ Lam Yên thoáng cười vẩy Ngao Tương ra, rồi sau đó ra lệnh cho bọn họ đưa túi châm cứu của đại phu cho nàng: "Hiện tại, ta châm mười ngón tay của nàng cho ra chút máu độc. Các người nhanh chóng đi lấy một vài khối băng tới đây, cũng đóng chặt cửa phòng, không thể để một chút gió xuyên qua, nhiệt độ trong phòng phải hạ xuống. Các người yên tâm, lúc ta còn nhỏ thường phát sốt cũng xuất hiện tình trạng như vậy, bệnh lâu thành thấy thuốc."

Mặc dù trong lòng Ngao Thập vô cùng sợ hãi, cũng không biết tại sao chính là nghe Mộ Lam Yên nói như vậy, giống như ăn một viên Định Tâm Hoàn. Theo lời dặn dò của Mộ Lam Yên, hần phải bọn họ nhân nhanh chóng đi làm.

Dưới dung nhan đau lòng, Mẫn phu nhân nghe nói Mộ Lam Yên nói như thế, đôi mắt ảm đạm đột nhiên sáng lên một cái, nhưng nhìn con gái nhỏ nhắm chặt hai mắt ở trên giường, lại là đau lòng mãi. Nàng dựa tới gần Ngao Thập, mười ngón tay nắm áo đối phương thật chặt.

Tất cả khẩn cấp xử lý xong, Mộ Lam Yên mới khẽ thở dài một hơi đi xuống giường. Nàng dẫn đo cầm giấy bút đại phu chuẩn bị sẵn viết mấy vị thuốc, đưa tới cho đối phương.

Giờ phút này, về mặt đại phu nhìn Mộ Lam Yên tràn đầy kính nể! Nhưng nhìn mấy vị thuốc trên đơn thuốc, về u sầu trên khuôn mặt lại từ từ treo lên.

Mẫn phu nhân thấy tình thế, hỏi vội: "Đại phu, thế nào? Kê đơn thuốc có vấn đề sao?"

Phương thuốc có vấn đề? Mộ Lam Yên đánh chết cũng sẽ không tin tưởng, đó đều là nàng uống trước kia, trừ một vị dược liệu đặc biệt trong đó.

Mà mặt đại phu lộ vẻ khổ sở, cũng bởi vì một vị dược liệu đặc biệt kia: "Nhị tiểu thư, dược liệu bình thường mà người viết trên phương thuốc này thì bên ta đều có, nhưng duy chỉ có Tiên Linh Thảo này. Đây chính là một truyền thuyết, người bảo ta đi nơi nào tìm cho người?"

"Cái này sao lại là một truyền thuyết? Rõ ràng đỉnh núi của chúng ta....." Mộ Lam Yên nói một nửa, mới giật mình thiếu chút nữa bản thân nói lỡ miệng rồi. Ánh mắt lóe lên bị Ngao Thập sốt ruột khuê nữ bắt được trong nháy mắt: "Yên Nhi, chỗ nào có, người nói thật ra đi!"

Ngao Thập đương nhiên từng nghe nói tới Tiên Linh Thảo này. Năm năm trước, Thường Đức cũng bởi vì thiếu một vị Tiên Linh Thảo này, mới kéo dài lâu như vậy mới cứu Ngao Tương trở về. Nếu quả như có thật, hần coi như táng gia bại sản cũng sẽ bằng lòng đi đòi lấy!

Mộ Lam Yên nhìn một đôi mắt khẩn cấp trước mặt, có chút chột dạ. Nàng muốn nói trên đỉnh núi Mộng Lý Hồi của bọn họ thì có. Tiên Linh Thảo có thể làm một loại thức ăn, ăn vào có thể cường thân kiện thể. Cho nên, Cận đại phu trồng một chút ở trên ngọn núi kia. Mà ở thế giới bên ngoài này, bởi vì thiên nhiên sinh trưởng ít, nhân công trồng trọt tỉ lệ sống sót cực thấp, cho nên rất hiếm.

Nhưng trước mắt, nói ra bọn họ cũng không lấy được. Dù sao nếu như trở về được, nàng đã sớm đi về rồi.

Dưới tình huống khó xử, Mộ Lam Yên nỗ lực nghĩ tới biện pháp, đột nhiên trong đầu nhớ tới một chỗ tốt, bỏ lại đoàn người, để lại một câu nói bèn nhanh chân chạy ra ngoài.

"Cho ta một canh giờ! Ta đi lấy thảo dược cho người, người nhanh chóng nung nấu chế thuốc đi!"

Tổ Quý vốn định cùng đi theo tiểu thư nhà mình, nhưng quả nhiên là bước chân làm gì nhanh chóng như người từng tập võ công. Vừa ra khỏi cửa đã sớm không còn bóng dáng của Mộ Lam Yên, nàng tức giận đứng ở cửa bậu mãi trầm nghĩ, lần sau đợi cơ hội nhất định đòi tiểu thư dạy nàng võ công.....

Ngay lúc tất cả mọi người ở Ngao phủ đều kéo căng da đầu bận việc, ở Thành phủ cách Ngao phủ không xa chính là bởi vì một trận xúc cức (đá cầu), chơi tới mồ hôi đầm đìa.

Kể từ sau khi Tư Không Thận cứu Lâu Lan từ Yến Thành trở về, bèn liên tục nuôi nhốt nàng ở trong phủ của mình. Thứ nhất là vì bảo vệ mệnh của cha hần, hần khổ sở tìm người trở về. Thứ hai cũng còn muốn xem một chút, người trước mắt này cuối cùng có phải là người bọn họ muốn tìm hay không.

Từ sau khi vui chơi thỏa thích ở Yến Thành trở lại, Tất Ngôn Nam đã bị phụ thân nhốt ở bên trong phủ vài ngày rồi. Hôm nay thật vất vả được thả ra, hần bèn dẫn đội ngũ của nhà mình, ngựa không ngừng vó chạy đến trong "Hành cung" của Tư Không Thận, chơi thỏa thích một phen.

Mộ Lam Yên liên tiếp khinh công vượt nóc tường quen cửa quen nẻo đi tới Thành phủ, nhưng không có đi vào cửa chính, mà là tìm nửa ngày ở trên mái hiên, mới tìm được Tư Không Thận võ trang cả người ở trên một bãi đất trống to lớn.

Nàng mắt sắc, một cái đã thấy cô gái cùng một đám nam tử đang chơi vui vẻ ở phía dưới, chính là cô gái vô tình gặp gỡ ở cửa thành lúc trước.

Số mệnh an bài, quả nhiên vẫn là theo đường cũ tới, thấy bọn họ vui vẻ biết bao....

Bản thân Mộ Lam Yên cũng không có phát hiện khi nào thì thất thần. Khi nàng phản ứng lại, một xúc xúc chính là không chút khách sáo bay vút đến phía nàng. Theo bản năng nàng chính là xoay người chột ngựa ra sau, giờ mũi chân lên bèn đá xúc xúc về nơi chốn thuộc về Tư Không Thận.

Sợ đi nàng lại tới tìm hần, cũng bởi vì một đời trước sau lần đầu nàng rời núi, phát sốt ở Yến Thành, chính là sốt cao sau lưng dẫn tới mất đồ. Trang@d#d##q#d@bubble Nếu không phải Tư Không Thận sai người ra roi thúc ngựa mang tới Tiên Linh Thảo từ kinh đô, sợ rằng nàng đã sớm đi đời nhà ma.

Vốn cho rằng có thể không gặp thì không gặp, nhưng không ngờ vì Ngao Tương, nàng vẫn phải tới gặp hần, cầu xin hần!

"Nữ hiệp, công phu tốt như vậy, xuống cùng nhau đá một trận với chúng ta đi!" Xa xa Tất Ngôn Nam chính là thấy Mộ Lam Yên.

Tư Không Thận dừng lại, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía trước một cái, một phát đá cầu mới vừa rồi kia chính là nàng đá ra. Khi tất cả bởi vì cầu bị đá bay kia mà cảm thấy trong lòng chột lạnh thì chỉ có trên mặt Tư Không Thận lộ ra nụ cười tà ác nhạt.

Hần tin tưởng lấy bản lĩnh của nàng, chắc chắn sẽ không bị thương được.

"Tư Không ca ca, tại sao đá cầu bay vậy!" Cả người Lâu Lan mặc đồ vận động có chút không vui vẻ đi tới Tư Không Thận.

Bên tai đột nhiên truyền đến giọng ồm ồm, chọc cho Tư Không Thận nhướng mày, nhìn tới đối phương.

"Thấy cầu mới vừa đá tới không?"

Lâu Lan gắng sức gặt đầu một cái, giả vờ bộ dáng rất nghe lời.

"Đi lượm nó về."

Giọng điệu của Tư Không Thận không được nghi ngờ, nói xong bèn xoay đầu trở về tiếp tục nhìn lại phía Mộ Lam Yên. Thừa dịp lực chú ý của hai người trước mặt không ở nơi này, đôi mắt của Lâu Lan liếc về phía Mộ Lam Yên xẹt qua vẻ tức giận. Hai đại Nam Thần vốn đều là của nàng, cố tình nửa đường nhảy ra một cô gái xa lạ, thật là mất hứng.

Mộ Lam Yên thấy nữ nhân mà Tư Không Thận cứu trở về bị sai đi, theo bản năng trong lòng cho Tư Không Thận một khen ngợi. Nàng lưu lại ở trên mái hiên này lâu như vậy, chính là đang do dự có nên đi xuống hay không?

Mà trước mắt, phía dưới không có nữ nhân chướng mắt đó, chính là thời cơ tốt tìm Tư Không Thận nói chuyện!

Tất Ngôn Nam thấy trên mái hiên, mỹ nhân nhẹ nhàng ngựa mặt lên nhắm về phía trước, bèn bắt đầu bay tới phía bọn họ, trái tim chân thành liền bùng bùng tất cả đều cho đối phương. Tư Không Thận thấy hần nhìn mê mẩn, tốt bụng cho một phát ở tại ốt.

"Người làm gì thế!" Tất Ngôn Nam nhảy dựng lên.

Tư Không Thận giả bộ nghiêm trang trả lời: "Chú ý cho kỹ thân phận tiểu vương gia của người." Tự mình lại là thân thể thẳng tắp, nghiêm nhiên một vị chờ đợi loại triều bái của quân thần.

Tất Ngôn Nam vốn còn muốn phản bác, Mộ Lam Yên cũng đã lướt qua chính là đi đến phía trước bọn họ. Nhìn hai người quen thuộc trước mắt, trong lòng đau xót, nhưng trong con ngươi lóe lên lại là một thoáng kính sợ.

"Tiểu nữ tử bái kiến Cửu hoàng tử điện hạ, bái kiến Tất tiểu vương gia."

Tất Ngôn Nam có chút kinh ngạc, vậy mà đối phương lại nhận biết mình, thấy Mộ Lam Yên nâng đầu lên, mới như là thấy được quý, hoảng sợ vô vô cánh tay Tư Không Thận bên cạnh, vội hô: "Tư Không Thận, đây không phải là tên tiểu tử chỉ bậy bạ đường cho chúng ta trên núi hoang ở Yến Thành kia sao?"

Tư Không Thận lạnh nhạt ừ một câu, hần đương nhiên biết những thứ Tất Ngôn Nam nói kia. Hơn nữa còn từng gặp đối phương không chỉ một lần, tới ngày hôm qua Mộ Lam Yên không hề lễ phép vội vã bỏ hần lại, nên vẫn khiến hần nhớ mãi. Lần này, đối phương đột nhiên đến thăm, thật là làm cho hần có chút kinh ngạc.

"Vị này không chỉ là thiếu hiệp nữ giả nam trang ngày đó, còn là Nhị nữ nhi của đương kim Tông Nhân phủ thừa, Ngao Tháp. Ngao tiểu thư, hôm nay

đột nhiên có một phong cách riêng không đi cửa chính đến thăm, chẳng lẽ là có chuyện gì tìm tòi tại hạ mà không thể cho người biết?"

Nghe xong câu nói bao hàm lượng lớn tin tức kia, Tất Ngôn Nam vẫn bộ dáng chưa tỉnh hồn nhìn chăm chú vào Mộ Lam Yên như cũ, hậu tri hậu giác tiếp tục làm bầm lâu bầu: "Ta nói nhé, không trách được năm sáu ngày trước, ở cửa thành gặp phải Mẫn phu nhân đã cảm thấy cô nương trong xe ngựa của nàng có chút quen mặt. Lúc đầu vội vã không thể thấy rõ một chút, không ngờ hôm nay tình cờ gặp ở đây, Ngao tiểu thư vậy mà đáng đẹp xinh đẹp như thế. Tại hạ Tất Ngôn Nam, hạnh ngộ hạnh ngộ."

Một câu vô tình gặp gỡ, ở trong mắt Mộ Lam Yên hiển nhiên là một chuyện cười. Bởi vì một đời trước, cực khổ của nàng và Tư Không Thận chính là lay huynh đệ tốt này ban tặng. Nếu như không phải là hấn ở giữa làm rối, mưu triều oán vị, sao nàng lại chết ở trong tầm cung của nàng.

Cho nên đời này, dù đối phương vẫn là một công tử bột ham thích vui đùa, thái độ của nàng đối với hấn cũng không khá hơn chút nào!

"Thật xin lỗi, ta họ Mộ, không phải họ Ngao."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Không có sau đó

Editor: trang bubble ^^

Rõ ràng cảm thấy thái độ của đối phương đối với mình có chút lạnh lẽo, hơn nữa đến câu nói đầu tiên, đã ném tất cả sự nhiệt tình của mình xuống đất. Tất Ngôn Nam cũng bèn thức thời không đáp lời nữa.

Tư Không Thận mất lạnh quan sát đối thoại của hai người, thấy Mộ Lam Yên đối với huynh đệ tốt của hấn lại là thái độ lạnh lùng như vậy, trong lòng lại không giải thích được mà hồi hộp, một đôi mắt nghiêm túc tĩnh lặng chăm chú nhìn Mộ Lam Yên.

Cảm nhận được ánh mắt tập kích, Mộ Lam Yên mới phản ứng được mục đích của chuyến đi này: "Ta tới đây là muốn khăn cầu Cừ hoàng tử điện hạ ban thuốc."

"Thuốc gì?"

"Tiên Linh Thảo."

Đối thoại thật đơn giản, khiến Tất Ngôn Nam vốn định làm người trong suốt, nhảy lên với Tư Không Thận trước. Một là xuất phát từ khí độ quý tộc của bản thân, hai là hấn lo lắng Tư Không Thận quen thích làm gì thì làm, nhất thời khó chịu bèn tổn thương cô gái trước mặt.

Tổn thương nhị tiểu thư của Ngao phủ là chuyện nhỏ, không biết làm sao hấn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng nước nghiêng thành của Mộ Lam Yên, bèn không nhận được muốn đi bảo vệ.

"Mộ cô nương, lời nói này lại là không đúng rồi. Nơi này của chúng ta nào có Tiên Linh Thảo gì đó. Có phải người tìm lộn phương hướng rồi hay không?"

Mộ Lam Yên lạnh nhạt liếc mắt Tất Ngôn Nam một cái, bộ dáng không muốn để ý tới hấn: "Cầu xin Cừ hoàng tử điện hạ ban thuốc!"

Thuốc này khó cầu, trong lòng Mộ Lam Yên tất nhiên hiểu.

Tiên Linh Thảo của Tư Không Thận bắt nguồn từ không cẩn thận gặp phải lúc trốn đi dạo chơi vào mấy tháng trước. Tổng cộng có hai gốc cây, sinh trưởng ở trên vách đứng cheo leo, hơn nữa xung quanh thân còn có linh hầu canh giữ. Hấn thấy mới lạ, mới bỏ sức của chín trâu hai hổ lấy được. Trên đường bởi vì sự ngăn trở của linh hầu, còn không cẩn thận rớt xuống từ trên vách núi cheo leo, té gãy chân, sau đó nghe nói hai bụi cây chính là kỳ dược, cho nên mới xem như an ủi rất nhiều.

Thuốc hiếm thấy nhưng Tư Không Thận cũng không phải là loại người tính toán chi li đó. Sờ đi Tất Ngôn Nam lại có phản ứng kia, hoàn toàn bắt nguồn từ lúc hấn cũng từng muốn vụng trộm lấy đi một hạt, lại bị Tư Không Thận bắt gặp, sau đó thế nào cũng không chịu cho hấn, còn bày ra bộ dáng đặc biệt hẹp hòi!

"Người có lý do gì, có thể khiến ta cho người thuốc?" Tư Không Thận đột nhiên nói.

Tất Ngôn Nam tự nhận là đã đoán đúng ý định của đối phương, cảm thấy Mộ Lam Yên nhất định sẽ khen ngợi hấn ở trong lòng. Không biết làm sao không đợi hấn làm xong mộng đẹp, Mộ Lam Yên bèn đẩy người chướng mắt này tới một bên: "Muội muội của ta ở nhà ngã bệnh, cần dùng gấp Tiên Linh Thảo của Cừ hoàng tử điện hạ làm thuốc dẫn, kính xin Cừ hoàng tử điện hạ ban thuốc!"

Câu nói sau cùng, nói mỗi một lần đều đọc rõ đặc biệt nặng nề.

Tư Không Thận nhìn ánh mắt Mộ Lam Yên gần như cầu xin, trong lòng đột nhiên có một chút không đành lòng, nhưng tiềm thức vẫn còn muốn trêu chọc đối phương một chút nữa: "Ta còn nhớ, lúc ngươi gạt ta lần thứ hai, đã nói ngươi có một đệ đệ, ngay lúc đó bị lão gia của một phủ đệ còn sống đánh chết. Hiện tại, ngươi lại xuất hiện thêm một muội muội, ai biết có phải thật vậy hay không?"

"Đệ đệ không giả, bị đánh đến chết là không giả, muội muội Ngao Tương ngã bệnh, tự nhiên càng là không giả!"

"Vậy vì sao ngươi ẩn nấp ở Ngao phủ, thật sự không có ý đồ?"

"Từ nhỏ tiểu nữ từ cùng khổ, nửa đường nhảy ra một mẫu thân có tiền tự nhiên mừng đến phát khóc. Ta lựa chọn ở lại Ngao phủ, chỉ là muốn cầu xin một cuộc sống yên ổn qua một đời, cũng không nghĩ gì khác!"

Tư Không Thận hỏi lúc lâu, cũng không hỏi ra được nguyên do, nên cũng không vòng vo nữa, lại trở về đề tài vốn có: "Vậy ngươi có căn cứ gì tin chắc ta nhất định có Tiên Linh Thảo?"

"Núi Lang Nha, Cự Linh hầu, xương chân trái!" Mỗi một câu đều có thể nghiệm chứng chuyện xảy ra lúc ấy, những thứ này dĩ nhiên là một đời trước Tư Không Thận nói với nàng. Nhưng, Mộ Lam Yên biết kéo thêm một khắc đồng hồ, đối với Ngao Tương vẫn còn ở Ngao phủ đợi nàng trở về mà nói đều là một loại khảo nghiệm. Về phần, hai người đối diện muốn nàng thế nào, nàng quả nhiên là không quản được.

Tư Không Thận và Tất Ngôn Nam Diện nhìn nhau mắt ngôn ngữ trong nháy mắt, núi ấy là tên núi, khi kia là người bản xứ gọi làm tên, về phần xương chân trái đúng là chỗ Tư Không Thận hân tể bị thương! Cô gái mới biết nửa tháng trước mắt này, lại hoàn toàn có thể nói ra đúng những cái này.

Trừ từng điều tra bọn hân, còn có cái gì có thể giải thích?

"Coi như bản hoàng tử có, vậy ngươi lại có thể lấy cái gì trao đổi với ta?" Ánh mắt Tư Không Thận lần nữa nhìn về Mộ Lam Yên, trong nháy mắt biến thành một thoáng lạnh lạnh, hận không thể nhìn thấu đối phương.

Mộ Lam Yên đứng tại chỗ chần chờ một lúc, không chờ đối phương phản ứng kịp, chính là nhào về phía Tư Không Thận, đôi tay vòng quanh ở giữa cổ, miệng chọt hôn lên.

Bây giờ nàng nào có cái gì có thể trao đổi với hân, nếu như có, đó chính là danh tiết đời này của nàng. Bị người yêu không tin tưởng là một chuyện đau khổ cỡ nào, mà khổ sở hơn vẫn lại là rành rành tước đoạt tư cách làm mẹ của nàng. Cho nên đời này, nàng thà sống ở trong đau khổ, cũng tuyệt đối sẽ không bước vào lòng ngực của bất kỳ nam nhân nào nữa.

Cho nên tùy tiện đối với nàng mà nói là vô thường vô phạt.

Tất Ngôn Nam hiển nhiên bị một hình ảnh không cách nào tưởng tượng này chấn động kinh hoàng, ngây người như phỗng, biểu cảm trên mặt nhàn nhạt cứng nhắc. Giống với hân như đúc chính là Lâu Lan nhật cầu trở về, nhìn hai người trước mặt đột nhiên hôn nhau, trong lòng khó thở giống như bị một trái bom nặng ký tập kích vậy. Thù hận nhìn Mộ Lam Yên, tùy tâm mà sinh ra!

Tư Không Thận chỉ cảm thấy thân thể bị người đẩy lui về phía sau, mới vừa đứng vững mũi chân, một khuôn mặt người phóng đại xuất hiện ở trước mắt hân, sau đó cánh môi giống như bị một thứ tròn mềm mại chặn lại. Mờ cặp mắt kinh ngạc kia ra, trong mắt là bóng ngược của Mộ Lam Yên đóng chặt hai mắt lại, hai bên hoàn toàn ửng đỏ.

"Tất cả đều nhắm mắt lại cho ta!" Tư Không Thận đột nhiên hét lớn một tiếng.

Dọa sợ đến mọi người chung quanh giật mình một cái, lập tức nhắm mắt xoay người sang, ngoại trừ Lâu Lan mừng rỡ đầy cõi lòng trùng hợp nhật cầu trở lại.....

Mộ Lam Yên vốn chỉ muốn chuồn chuồn lướt nước, một cái bèn nhanh chóng tránh ra. Đáng tiếc đầu óc quá loạn, khiến cho nàng chần chờ chốc lát, cũng làm cho Tư Không Thận thừa cơ. Trang@d##q#d@bubble Bên tai chỉ nghe thấy hân gầm lên giận dữ sau đó eo nhỏ của mình đột nhiên bị một cánh tay mạnh mẽ mà có lực siết lại thật chặt. Đầu cũng bị bàn tay dịu dàng của đối phương che phủ lên.

"Ồ ô ——" Cánh môi của Mộ Lam Yên bị lấp kín, muốn chống đối lại phát hiện đối phương không hề có ý bỏ qua cho nàng. Hân càng thêm thừa dịp người gặp nguy, đầu lưỡi linh hoạt thâm nhập trong miệng nàng.

Nàng và hân hôn lưỡi trước mặt nhiều người như vậy.....

Mộ Lam Yên cấu thẹn không dứt muốn tránh thoát, nhưng cố tình càng cố gắng, cánh tay của đối phương trói buộc ở trên eo nàng lại càng dùng sức. Hơn nữa, hân càng thêm một lần lại một lần ra sức mút thỏa thích, dường như muốn hút khô đường khí trong cơ thể nàng.

Cái hôn này không biết kéo dài bao lâu. Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy khi Tư Không Thận buông nàng ra, có một loại khuynh hướng trời đất quay cuồng. Bởi vì lúc trước gây thoát quá kịch liệt, miễn cưỡng chạy khỏi từ trong ngực đối phương, thiếu chút nữa nàng chọt ngã ở trên mặt đất.

Nhìn khuôn mặt Tư Không Thận thỏa mãn ngoài ra còn há hê trước mặt, ý nghĩ thù hận của Mộ Lam Yên không giải thích được đốt lên lần nữa. Hân chính là như vậy, chính là mỗi một lần đều giống như ai thiếu hân vậy, giống như tất cả mọi người là đang cầu xin hân.

"Ta muốn giết ngươi!" Hốc mắt Mộ Lam Yên ửng đỏ, đột nhiên tức giận vùng vẫy tới phía đối phương.

Tư Không Thận nhanh chóng chặn lại quả đấm của đối phương một lần, mới vừa rồi vẫn là khuôn mặt tươi cười trong nháy mắt trở nên vô cùng lạnh lùng. Đôi mắt nhìn Mộ Lam Yên phát ra khí thế đủ để giết người.

Hắn chợt đẩy Mộ Lam Yên về phía trước, mới tức giận nói: "Đừng quên mới vừa rồi là tự mình chủ động đưa lên! Quả nhiên là nữ nhân không biết xấu hổ nhục nhã!"

Mộ Lam Yên ngã ở trên mặt đất, nước mắt bắt đầu không tự chủ chảy xuống dưới.

Đúng vậy, mới vừa rồi nàng chính là lấy thanh danh của mình làm trao đổi với đối phương đổi lấy Tiên Linh Thảo, bây giờ mình lại ra vẻ kiên cường kiểu cách cái gì. Dừng một chút, sửa sang tâm tình của mình, nàng lại lần nữa quỳ gối ở trước mặt Tư Không Thận: "Mong Cửu hoàng tử điện hạ ban thuốc."

Đi một vòng lớn, lại trở về điểm bắt đầu.

Tư Không Thận nhìn cô gái nước mắt lã chã quỳ gối trước mặt, trong lòng giống như đánh cuộc một hồi, mặc kệ như thế nào cũng không thể đưa nó xuôi ra ngoài.

"Người đâu, đi lấy Tiên Linh Thảo của bốn vương tới!" Nói xong, chính là không chút do dự quay người đi. Đi ngang qua bên cạnh Lâu Lan thì giọng cực kém nói: "Còn không mau đi theo bốn hoàng tử!"

Lâu Lan chưa tỉnh hồn nghe cho gọi, cuối cùng liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên quỳ dưới đất, chính là xoay người đi theo Thận ca ca của nàng rồi đi.

Đến cuối cùng, Tất Ngôn Nam cũng không thể làm rõ được nguyên do, bắt chuyện bọn hạ nhân ở tại chỗ một tiếng, theo sát cùng rồi đi theo phương hướng của Tư Không Thận.

Không bao lâu, người làm Thành phủ đã lấy Tiên Linh Thảo mà Mộ Lam Yên thỉnh cầu lại.

Mộ Lam Yên nhận lấy hộp gỗ, trên mặt đã sớm không còn nước mắt, có chút si mê nhìn về phía Tư Không Thận rồi đi. Trong đầu không ngừng quanh quẩn một đôi "Bích nhân" cùng nhau rồi đi mới vừa nãy. Mặc dù nàng cũng không biết giờ phút này cô gái bên cạnh Tư Không Thận là ai, chẳng qua là cảm thấy nàng ta giống như bản thân nàng năm đó. Thế nhưng đời này, nàng đã sớm lừa hắn không biết vô số lần, sợ là trong lòng hắn đã sớm mệt mỏi đối với nàng rồi.

Cô cô đưa thuốc thấy ánh mắt chờ đợi của Mộ Lam Yên nhìn phía trước, tốt bụng nhắc nhở: "Tiểu thư, không phải ngài nóng lòng xin thuốc sao? Lấy thuốc rồi còn không mau chóng trở về?"

Mộ Lam Yên lấy lại tinh thần, mới phát hiện ra bản thân luống cuống, kéo ra một nụ cười vô cùng miễn cưỡng, nói tiếng cảm ơn, chính là vội vã rời khỏi Thành phủ.

Ngay vào lúc Mộ Lam Yên liều mạng bay trở về Ngao phủ, bên trong vườn của Thành phủ, nước trong hồ đột nhiên giống như có quả bom ném vào vậy, kéo dài phun trào liên tiếp đi lên, cho đến khi hồ nước vốn là trong suốt trở nên đục không chịu nổi.

Trong tay vẫn ôm xúc cức, Lâu Lan hoảng sợ không dứt đứng ở cách đó không xa, chăm chú nhìn Tư Không Thận vận dụng nội lực, phát tiết không thoải mái trong lòng mình.

Kể từ sau khi Thận ca ca của nàng gặp cô gái quái lạ đó, cảm xúc lại trở nên kỳ quái không ngớt. Trong ngày thường, coi như nàng chọc đối phương tức giận nữa, cũng chỉ dẫn tới trán bị gõ một cái. Mà trước mắt, từ sân xúc cức mới vừa rồi, nàng đã nhìn ra được Tư Không Thận nhìn rất vất vả, ánh mắt nhìn cô gái kia là vừa giận, vừa đau lòng. Đó là thứ nàng chưa bao giờ thấy được.

Đồng dạng đứng ở cách đó không xa, Tất Ngôn Nam thấy cảm xúc của Tư Không Thận có chút ổn định, mới dám lặng lẽ tiến lên.

Hắn học được đều là công phu mèo quào, đâu có đánh thắng được Tư Không Thận!

"Tư Không Thận, ngươi làm sao vậy?" Tất Ngôn Nam nhỏ giọng hỏi.

Bị ao nước tung tóe ướt cả người, Tư Không Thận liếc mắt mọi người chung quanh một cái, mới nhàn nhạt trả lời một câu: "Quần áo của bốn hoàng tử ướt đẫm, mau chuẩn bị cho Bản hoàng tử tắm rửa thay quần áo!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Thuốc này đáng quá

Cách lúc Mộ Lam Yên rời đi, đã qua nửa giờ!

Bên trong Mộng Tương viện ở Ngao phủ, khe hở của cửa phòng đóng chặt truyền đến tí ti ý lạnh.

Bên giường cách xa năm bước để hai thùng khối băng, đều đang tỏa ra khí lạnh lượn lờ. Đó là thứ lấy ra từ trong hầm ướp lạnh của Ngao phủ, Mẫn phu nhân và Ngao Thập cũng đứng khá xa, trên người cũng có quần áo bao bọc thân thể mà người làm mang đến. Tổ Quý thấy không phải tiểu thư nhà mình ngã bệnh, cũng không tới gần phía trước tham gia trò vui, khéo léo ở lại bên cạnh Mẫn phu nhân không dẫn theo một tỷ nữ, chờ Mộ Lam Yên trở lại.

Chỉ có Linh Linh một tay cầm khăn lông ướt, vừa một lần lại cẩn thận lau chùi thân thể nóng bỏng của Ngao Tương. Dù là giờ phút này đôi môi nàng đã cóng tím bầm run lấy bấy, cũng không dám máy may chậm trễ, bởi vì những thứ này đều là Mộ Lam Yên dặn dò lúc gần đi!

Đang lúc mọi người yên tĩnh chờ đợi người trên giường có một chút dấu hiệu chuyển biến tốt, cửa chính gian phòng của Ngao Tương đột nhiên bị một sức mạnh to lớn đẩy ra.

Mọi người cho là bên ngoài nổi lên gió lớn, cho đến khi nghiêng đầu sang chỗ khác thấy Mộ Lam Yên đến gần, lòng thấp thỏm mới thả xuống.

Tổ Quý là người đầu tiên trực tiếp chạy tới bên cạnh Mộ Lam Yên trước, nhìn bộ dáng đối phương có chút nhếch nhác, đau lòng nói: "Tiểu thư, người đây là đánh nhau ở đâu tới? Tại sao cả người bần thiêu vậy?"

Mộ Lam Yên không có thời gian giải thích những thứ này, ánh mắt nhìn ra xa đến trên người Linh Linh bên giường Ngao Tương, móc ra một buột Tiên Linh Thảo phơi khô từ trong lòng.

"Đại phu đâu?" Mộ Lam Yên hỏi.

Linh Linh cảm nhận được ánh mắt đến từ Mộ Lam Yên, trong lòng tất nhiên hiểu rõ tiểu thư được cứu rồi. Ánh mắt cảm kích không rời khỏi Mộ Lam Yên, bèn để khăn ướt xuống, bước nhanh đi tới. Mẫn phu nhân và Ngao Thập thấy Mộ Lam Yên trở lại, cũng là tiếp cận cửa, muốn nhìn một chút đối phương có cảm thuốc dần về hay không.

"Sau khi đại phu cầm thuốc về, bèn đến trong sân nấu thuốc cho tiểu thư rồi!" Ánh mắt Linh Linh lấp lánh nhìn cổ khô trên tay Mộ Lam Yên, có chút nghi ngờ hỏi: "Chính là cái này?"

Mọi người chỉ nghe nói về Tiên Linh Thảo, không thấy mô tả kia, cho nên cảm thấy kỳ quái cũng là hoàn toàn có đạo lý. Chỉ có trong lòng Mộ Lam Yên biết, cái này bắt nguồn từ Tiên Linh Thảo hoang dại được linh hầu bảo vệ ở trên vách đá, được hiệu so với nhân công trồng trọt ở Mộng Lý Hồi cao hơn rất nhiều lần.

"Nhanh đi đưa cái này cho đại phu là được, nhất định phải nhìn chăm chăm đại phu bỏ cả gốc cây xuống. Nếu không hiệu quả sẽ giảm phân nửa đấy!" Mộ Lam Yên nhét vào trong lòng bàn tay của đối phương, nghiêm túc dặn dò, cũng không phải bởi vì không tin tưởng đại phu đó, mà là vật này rất hiếm thấy, ngộ nhờ đâu —— dù sao cái này chung quy cũng là năng hy sinh nhan sắc đổi trở lại đấy!

Linh Linh không hiểu, chỉ đành phải nhanh chóng gạt đầu một cái, chạy như bay ra khỏi gian phòng. Khi nhiệt độ phía ngoài bao vây nàng thì mới cảm giác thiên nhiên quả thật là quá tuyệt vời!

Ở lại bên trong phòng, Mộ Lam Yên dùng một ánh mắt an ủi nhìn một chút hai người Mẫn phu nhân, mới vòng qua Tổ Quý tiến về phía bên giường Ngao Tương. Đến gần thì liền cảm giác chung quanh quả nhiên là lạnh ghê gớm, theo bản năng rút áo váy một cái, mới đưa tay bắt mạch cho Ngao Tương.

Giờ phút này, Mẫn phu nhân cũng không nhịn được nữa, vội hỏi: "Tương Nhi sao rồi?"

Mộ Lam Yên ngoái đầu nhìn lại đối phương một cái, tiếp tục thả cánh tay Ngao Tương trở về: "Ổn định, mạch đập có chút yếu. Đợi lát nữa uống thuốc, qua một khắc đồng hồ nhìn lại. Mẫu thân, không cần quá lo lắng, muội muội không có việc gì."

"Ôi, thật sự là nghiệp chướng mà!" Mẫn phu nhân có chút tự trách, Ngao Thập thấy tình thế lập tức đi lên an ủi mấy câu. Mộ Lam Yên nhìn đôi phu thê xứng đôi lại ân ái kia, quả nhiên là có chút hâm mộ!

Tổ Quý thấy tiểu thư giống như chuyện cũng xong xuôi rồi, mới lên trước méo miệng nói: "Tiểu thư, người nhanh lên một chút đi ra đi, bên trong lạnh, chớ đông lạnh bị cảm!"

Mộ Lam Yên nghe nói, nhú mày liếc mắt nhìn Tổ Quý quan tâm nàng, giọng có chút gian xảo nói: "Sợ ta bị cảm à? Vậy thì cùng nhau dời khỏi băng đi ra đi!"

"A!" Tổ Quý có chút kinh ngạc, từ lúc nàng đi vào đã không thích Tam tiểu thư của Ngao phủ này, chớ nói chi là làm việc cho Tam tiểu thư này. Ánh mắt nhìn Mộ Lam Yên, không để ý mọi người chung quanh đứng là ai, lầm bầm một câu: "Ta mới không muốn đấy. Người làm của Tam tiểu thư nhiều chuyện, để cho các nàng đi làm không phải là được rồi."

Mộ Lam Yên cũng là nổi giận bĩu cánh môi, mặt không thể làm gì: "Vậy cũng được. Vậy thì một mình ta tới là được rồi!" Dứt lời, chính là kẻ người muốn đi đi chuyển những thùng băng vừa lớn vừa nặng kia.

Nào có đạo lý chủ tử làm việc, người làm nhìn!

Tổ Quý thấy tình thế, vội vàng chạy đến phía Mộ Lam Yên: "Đừng đừng đừng! Tiểu thư, người như vậy lại là ngại chết ta. Ta giúp người cùng nâng còn không được sao!"

Ngao Thập thấy hai tiểu cô nương muốn nâng lên vật nặng này, bèn muốn cùng giúp họ. Mộ Lam Yên lo lắng Mẫn phu nhân có chút đau lòng quá độ không có Ngao Thập chăm sóc lại ngắt đi, vậy thì không được tốt rồi.

"Không cần không cần, hai người ta và Tổ Quý là được rồi, vật này không nặng!" Mộ Lam Yên nói.

Sức nặng bản thân một thùng băng này đã cần một nam tử trưởng thành mới có thể nâng lên được, hiện tại khối băng bên trong hòa tan thành nước, dĩ nhiên là nặng hơn. Mẫn phu nhân lo lắng Mộ Lam Yên sẽ không chịu nổi, cũng có ý định bảo Ngao Thập đi hỗ trợ: "Yên Nhi, trước đó nghe đại phu nói tối hôm qua con tức giận công tâm, con như vậy sao có thể chịu. Bọn hạ nhân đều đang ở bên ngoài, kêu bọn họ đi vào là được."

Mẫn phu nhân nghe được Mộ Lam Yên tức giận công tâm dĩ nhiên là rất sốt ruột, nửa đêm bỏ dậy chạy tới Liễu Tâm viện đã sớm tỉnh cả ngủ. Không biết làm sao mới vừa nghe nói Yên Nhi của nàng đã không còn đáng ngại, bên kia lại truyền đến Ngao Tương té xỉu ở trong Từ Đường.

Tối hôm qua mưa rất lớn, Mẫn phu nhân lòng như lửa đốt không để ý người làm che dù, chính là đội mưa chạy ra ngoài.

Mộ Lam Yên nhàn nhạt cười một hồi: "Không sao, trong phòng này ra ra vào vào dễ dàng trúng gió, hiện tại muỗi muỗi trúng không phải một chút gió. Hơn nữa, con đã đi ra ngoài chạy một vòng, người xem con chẳng có chuyện gì đâu." Dứt lời, chính là cúi đầu xuống, cố ý che giấu tâm tình của mình.

Mọi người là kẻ tham lam, lúc trước Mẫn phu nhân một lòng hướng về nàng, mặc kệ Ngao Tương âm ỉ thế nào nàng đều là thờ ơ ơ hờ. Mà trước mắt, dĩ nhiên người sáng suốt đều nhìn ra, hai đứa con gái đồng thời ngã bệnh, Mẫn phu nhân vẫn là hướng về đứa con gái ruột thịt của nàng. Vì thế, trong lòng Mộ Lam Yên lại cảm thấy có một chút ghen tức, cho nên càng thêm có thể hiểu vì sao Ngao Tương quật cường như vậy rồi.

Khi hai người phí sức của chín trâu hai hổ, dời vạc nước đi đến bên cạnh, trong sân nấu thuốc cũng đã xấp xỉ xong rồi. Tổ Quý có chút buồn bực, thừa dịp người trong phòng không để ý đến họ, nhỏ giọng nói thầm với Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, vạc nước này của người đặt thật tốt, vì sao người còn phải dời nó vậy? Quả nhiên là phí sức lại chẳng có kết quả tốt."

Mộ Lam Yên đưa ngón trỏ ra cong nhẹ nhàng búng một cái ở trên đầu đối phương: "Người quả nhiên vẫn thật là đủ lười dể. Trước đó bảo các người cầm khối băng đến là vì hạ nhiệt độ cho Ngao Tương, hiện tại thuốc sắp chuẩn bị xong rồi. Hơn nữa, nhiệt độ bên ngoài của nàng rõ ràng có giảm xuống, dĩ nhiên là không cần rồi."

Cuối cùng Tổ Quý vẫn rất là không tâm cam tình nguyện ở một tiếng, âm đuôi bị Ngao Tương đột nhiên tỉnh lại ho khan một hồi bao phủ lại. Mọi người tỏa sáng hai mắt, Mẫn phu nhân nhanh chóng nhào tới trước mặt Ngao Tương, nắm chặt tay ngọc âm áp của Ngao Tương.

"Tương Nhi, Tương Nhi, con đã tỉnh rồi?" Mẫn phu nhân nói.

Sau khi tỉnh lại, cặp mắt đỏ bừng của Ngao Tương nhìn đầu người đứng ở trước giường của nàng, nhìn chung quanh một vòng cuối cùng cố định lại trên người Mộ Lam Yên đến gần. Về mặt còn có chứa chút xấu chán ghét, Mẫn phu nhân quan sát được ý đồ của nàng, lập tức giải thích: "Tương Nhi, lần này nhờ có Yên Nhi. Về sau, con cần phải đối với nàng tốt một chút!"

Ngao Tương nghe tiếng, tuy là không nói nhưng trong lòng thì vô cùng khổ sở. Minh là chứng minh Mộ Lam Yên này không phải người tốt, thà rằng gặp mưa cũng không muốn nhận sai. Cũng đã đến tình cảnh như vậy, mẫu thân lại vẫn thiên vị nàng ta. Theo bản năng nhìn về mặt của mẫu thân, âm ỉ rất nhiều, cặp mắt đỏ ngầu từ từ trở nên đau xót khó nhịn.

Nhưng nàng lại mạnh mẽ cắn răng, tuyệt đối không thể cúi đầu cho đối phương nhìn!

Mộ Lam Yên thấy Ngao Tương không có chút nào ý đồ nhận sai, ngược lại ánh mắt nhìn nàng thêm thù hận hơn trước kia. Trong lòng cũng lười phải so đo những thứ kia, giọng không mặn không nhạt, liếc đối phương một cái: "Nếu tỉnh rồi, cố gắng nhịn một lát rồi uống thuốc đi. Hiện tại thuốc cũng nên nấu xong rồi." Dứt lời, cố ý đi vài bước tới bên cạnh, cố ý rời khỏi tầm mắt của Ngao Tương.

Mộ Lam Yên mới vừa nói dứt lời, Linh Linh chính là bùng thuốc đi vào.

Nhìn thấy tiểu thư trên giường đã mở hai mắt ra, có chút kích động tăng nhanh bước chân: "Tiểu thư, tiểu thư, rốt cuộc ngài đã tỉnh rồi!" Cầm chén thuốc đặt ở trên tủ thấp cạnh giường, phối hợp Mẫn phu nhân đỡ Ngao Tương dậy, lót gối tốt hơn chút sau lưng.

Ngao Tương có chút tổn sức chồm người lên, muốn dùng bàn tay mượn lực, nhưng năm ngón tay mới vừa chạm đến mặt giường, chính là đau đớn "Xìt ——" một tiếng thu hồi đôi tay.

Xòe bàn tay ra vừa nhìn, trên mặt năm đầu ngón tay đột nhiên chia ra xuất hiện một điểm nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Đột nhiên đến thăm

Editor: trang bubble ^^

Linh Linh hiểu rõ nghi ngờ trong lòng tiểu thư, lập tức giải thích: "Cái này còn nhờ có nhị tiểu thư kịp thời châm máu độc cho người, người mới ổn định bệnh tình chịu đựng đến hiện tại."

Trong miệng Linh Linh tràn đầy mùi vị cảm kích, Ngao Tương nghe vào trong tai lại là vô cùng giễu cợt, đặc biệt kéo cổ họng khan khan, nói: "Nếu không phải nàng ta, sao ta lại thành bộ dáng hiện tại?"

Những lời này hiển nhiên có chút dài, Ngao Tương nói xong chính là không ngừng ho khan.

Mẫu phu nhân đau lòng vuốt lưng cho con gái, ánh mắt ra hiệu cho Linh Linh bung thuốc tới: "Tương Nhi, cổ họng con không thoải mái cũng đừng nói chuyện. Nào, nghe lời của nương, bây giờ uống chén thuốc vào."

Từ ở bên trong ngôn ngữ của bọn họ, Ngao Tương đã phỏng đoán chén thuốc này khẳng định cũng là Mộ Lam Yên chuẩn bị. Để tỏ lòng quyết tuyệt của mình, muốn thuốc đưa tới gần thì cố ý quay đầu sang một bên.

Mẫu phu nhân còn tưởng rằng Ngao Tương là đứa bé không thích uống thuốc, giọng chứa từng chút cứng chiu, dụ dỗ nói: "Nghe lời của nương, uống chén thuốc này vào. Mẫu thân sẽ mua mứt hoa quả cho con ăn được không?"

Biết con gái không ai bằng cha, Ngao Thập vẫn đứng ở sau lưng Mẫu phu nhân, liếc mắt một cái thấy ngay tâm tư của Ngao Tương, giả bộ cực kỳ nghiêm túc nói: "Uống thuốc cho ta!"

Âm thanh này nghe có chút tức giận, chột nặng nề rơi xuống ở tất cả mọi người tại chỗ. Ngao Tương cũng quay đầu lại thấy phụ thân nghiêm túc đầy mặt, lập tức cũng không có một lòng nũng nịu, ngoan ngoãn sáp miệng qua, từng miếng từng miếng uống sạch tron thuốc tốt mà Mẫu phu nhân đưa tới.

Linh Linh thừa dịp Mẫu phu nhân mớm thuốc, đi tới bên cạnh Mộ Lam Yên, ánh mắt có chút khen ngợi nhỏ giọng nói: "Nhị tiểu thư quả nhiên là suy nghĩ chu đáo. Nếu không phải nô tỳ nhìn chăm chăm đại phu kia, Tiên Linh Thảo mà ngài tìm được sợ rằng sẽ bị đại phu kia cắt lại một nửa!"

Mộ Lam Yên nghe nói vậy, nhìn bộ dáng Ngao Tương ngoan ngoãn uống thuốc, khóe miệng cũng giương lên nụ cười đã lâu không thấy.

Uống xong thuốc, sau khi Ngao Tương nằm nghỉ ngơi một phút đồng hồ, Mộ Lam Yên đo lại nhiệt độ và mạch đập cho nàng mới tuyên cáo một trận chiến chân chính đã bị phá. Mọi người mừng rỡ, ngay cả đại phu đi vào cửa sau đó, sau khi nghi ngờ bắt mạch cho Ngao Tương, về mặt cũng là khám phục nhìn về phía Mộ Lam Yên.

Sau khi tỉnh lại, Ngao Tương luôn yên lặng không lên tiếng nằm ở trên giường, ngay cả Mộ Lam Yên tiếp cận nàng cũng không có biểu lộ ra trốn tránh từng chút một. Có lẽ là bởi vì Ngao Thập dọa sợ, cũng có thể là nàng bắt đầu đánh giá ở trong lòng: có lẽ lần này Mộ Lam Yên thật sự cứu nàng.

Ba ngày sau, tin tức Ngao phủ xuất hiện thần y xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ ở thành Biện Kinh.

Về phần Mộ Lam Yên vẫn đơn giản hoá sự phức tạp, tất nhiên chẳng thèm nói tới đối với loại này. Ngược lại thì Thanh Hữu thường ra vào chợ, mỗi lần mua thức ăn trở về cũng sẽ mang đến các loại lời đồn đối với Mộ Lam Yên.

Mỗi viện của Ngao phủ cũng có phân chia một phòng bếp cỡ nhỏ, trong một tháng người một nhà trừ thỉnh thoảng mấy lần đến Đức Mẫn viện ăn chung, còn lại đều là giải quyết ở trong viện của mình.

Sáng sớm hôm đó, Thanh Hữu chính là mang giỏ thức ăn đi vào từ cửa chính Liễu Tâm viện, thấy Dung Chi cầm bình nước tưới nước cho sân Mộ Lam Yên trồng trồng rau dưa, chính là cười hi hi nói với đối phương: "Dung Chi, sáng sớm hôm nay lúc ta đến chợ sớm, phố lớn ngõ nhỏ đều đang truyền bá ca dao mới về nhị tiểu thư của chúng ta là thần y đấy. Một ngày một bài, bọn họ thật sự coi là nghĩ ra được"

Mà sáng sớm đã bị Mộ Lam Yên phái đi làm việc, trên mặt Dung Chi thối giống như đã đắm vào một đồng cỏ chớ vậy: "Có cái gì tốt truyền ra, cũng chỉ là chột dạ Tam tiểu thư bởi vì nàng mà cảm nặng. Huống chi, chỉ là một trận cảm sốt tương đối nghiêm trọng. Từ nhỏ nương ta đã nói với ta, cảm này uống thuốc cũng là bảy ngày hết, không uống thuốc cũng bảy ngày là khỏe."

Lời này trùng hợp bị Mộ Lam Yên ra ngoài hóng mát nghe được, cách nhau không xa, ánh mắt sâu kín nhìn lại phía họ, cách khoảng không kêu gọi: "Đứng đấy, ta cũng cảm thấy chẳng qua là cảm vặt, những người ngoài kia quả nhiên là ăn no không có chuyện làm, lời đồn đãi vớ vẩn gì đó."

Dung Chi nghe tiếng chính là chột run rẩy, trong lòng thì thầm một câu quả nhiên là không nên nói xấu sau lưng người khác, xoay người đặt bình nước xuống cùng hành lễ với Thanh Hữu: "Nhị tiểu thư ~"

Thanh Hữu lo lắng tiếp theo Dung Chi sẽ có chút khó xử, lập tức tiến lên vài bước chắn về mặt Mộ Lam Yên sâu kín nhìn các nàng, vui vẻ ra mặt nói: "Nhị tiểu thư, hôm nay lúc mua thức ăn, đại hán bán thịt kia vừa nghe thấy ta là người của nhị tiểu thư Ngao phủ, chính là tặng rất nhiều thịt. Buổi trưa hôm nay, nô tỳ chưng thịt băm cho ngài ăn nhé?"

Mộ Lam Yên thích ăn thịt nhắt, trong ngày thường mặc dù Mẫn phu nhân cho không ít tiền tháng, nhưng nàng vì thuận tiện chạy trốn ngày sau, cũng chỉ tiêu tiết kiệm. Giờ phút này vừa nghe thấy buổi trưa lại có thể ăn xong một bữa thịt no nê, tất nhiên lập tức quên mất chuyện vừa rồi. Nàng vừa định tiến lên vài bước tí mĩ nói với Thanh Hữu thịt này cần phải làm như thế nào. Cửa lớn của Liễu Tâm viện đột nhiên truyền đến tiếng của một gã sai vặt.

"Vượng Tài của Đức Mẫn viện, cầu kiến nhị tiểu thư!"

Người trong viện rối rít nghi ngờ ngó về phía ngưỡng cửa. Từ sau lúc Ngao Tương sinh bệnh nặng, Đức Mẫn viện đúng là ba ngày không tới cửa nói gì đó rồi. Giờ phút này đột nhiên truyền người đến báo khiến trong lòng Mộ Lam Yên rất là nghi ngờ.

"Vào đi, ta ở trong sân!"

Vừa dứt lời, một nam nhi năm thước cúi đầu trước khi đi chính là vội vã chạy tới. Đi tới trước mặt Mộ Lam Yên thì bèn quỳ xuống: "Nhị tiểu thư vạn an, tiểu nhân là tới truyền lời thay lão gia, Cửu hoàng tử điện hạ tới thăm, lệnh nhị tiểu thư đến tiền viện."

Lời của gã sai vặt khiến đại não Mộ Lam Yên có một loại cảm giác ù tai trong nháy mắt! Chậm một lúc, nàng mới vẫy tay bảo lui ra. Ba ngày trước gặp mặt lúng túng đã khiến mấy ngày nay Mộ Lam Yên buồn bực mãi. Đời này thế nhất định không muốn thấy Tư Không Thận một lần nào nữa.

Nhưng này mới yên phận ba ngày, lại phải đi gặp kẻ đáng đâm ngàn đao kia rồi.....

Nhìn quanh một vòng bốn phía không thấy bóng dáng của Tổ Quý, mới bưng bình nhớ tới sáng sớm đã lệnh nàng đi ra ngoài mua đồ cho nàng, trang ## bubble Mà, Tư Không Thận đã đến Ngao phủ dĩ nhiên là không còn kịp chờ Tổ Quý trở lại nữa. Mắt sắc túm lấy Thanh Hữu cầm giỏ thức ăn, chính là lôi kéo đi.

Lúc gần đi còn đặc biệt dặn dò Dung Chi tưới nước ở cửa: "Cầm giỏ thức ăn đến phòng bếp cho ta, không có lệnh của ta thì không được đụng vào chút xú nào vào thịt bên trong!"

Dung Chi có chút ác cảm chếp miệng về phía cửa, cũng không dám không nghe lời, đều làm từng chuyện mà Mộ Lam Yên dặn dò.

Đại sảnh tiền viện của Ngao phủ, cả người Tư Không Thận phục sức hoàng tộc chói mắt, trước ngực thêu hình long đồ đằng miêu tả sinh động, hình dáng nếp gấp ống tay áo ngẫm tôn lên một vòng tơ lụa thượng hạng màu đen, bao vây sau lưng lại là áo choàng mà hoàng đế đương triều khâm ban cho, lúc tới uy phong lẫm lẫm, vô số thiếu nữ thấy choáng.

Mà giờ khắc này càng là bộ dáng khoan thai tự đắc ngồi ở trên ghế chủ, bưng lá trà thượng hạng mà người làm Ngao phủ ngâm, thưởng thức tỉ mỉ.

Nghênh tiếp trước tiên dĩ nhiên là Ngao Tháp, nghe nói Cửu hoàng tử điện hạ muốn cho gọi các con gái của hắn, xoay người chính là sai người làm lập tức đi đến mời Ngao Lôi và Mộ Lam Yên, còn hắn thì chạy về Mộng Tương viện, cùng Mẫn phu nhân đón Ngao Tương đi tới.

Mộng Tương viện cách Tiền viện gần nhất, tự nhiên cũng là đến sớm nhất.

Vừa khỏi bệnh, giờ phút này trên mặt Ngao Tương hơi hồi lại một chút tinh thần, vừa nãy bị gió lạnh thổi, thịt hai bên mặt thoáng có chút ửng hồng. Lúc vào cửa, bởi vì suy yếu, nàng vẫn có Mẫn phu nhân dìu đỡ.

Thấy đôi mắt của Tư Không Thận quan sát nhìn nàng, đột nhiên chính là bên tai đỏ lên, xấu hổ không thôi. Kể từ sau khi lễ thành niên lần trước, đây vẫn là lần đầu tiên thấy Tư Không Thận. Lần này còn không mang theo khăn che mặt, bị đối phương vừa nhìn như vậy, cả trái tim của tiểu cô nương chính là nháy thành thịch không ngừng.

"Dân nữ Ngao Tương, gặp qua Cửu hoàng tử Điện hạ." Khí thế Ngao Tương yếu kém, hoàn toàn không có kiêu căng phách lối của những ngày qua, ngược lại càng giống như đại cô nương xấu hổ cửa lớn không ra cổng trong không bước.

Tư Không Thận đã thu hồi tầm mắt, cả mặt hiểu rõ, cười ha hả mở miệng: "Nghe nói Tam tiểu thư của Ngao phủ mới vừa mắc một trận bệnh nặng, xem ra là không giả, mau mời ngồi vào, chớ để mệt nhọc."

Trong lòng Ngao Tương cảm kích Tư Không sẵn sốc tí mĩ, nói một tiếng cảm ơn rồi sau đó đã có Mẫn phu nhân đỡ đi tới cái ghế bên cạnh.

Tư Không Thận nhìn nơi xa ngoài cửa không có một bóng người, có chút ý không vui rồi dò hỏi với Ngao Tháp: "Cô nương nhà các người vẫn còn bằng hiệu lớn đấy, cặp chân thật tốt, đi chậm hơn với một bệnh nhân!"

Trước tới nay tính tình Cửu hoàng tử điện hạ này luôn là người trên triều không sờ sờ, vốn là Ngao Tháp vẫn còn đang kinh ngạc sáng sớm Tư Không Thận đến thăm, giờ phút này hỏi tới như vậy càng làm cho hắn có chút không tự nhiên, nhanh chóng trả lời: "Mong rằng Cửu hoàng tử điện hạ thứ tội, vì thân sẽ đi thúc giục ngay!"

Vừa dứt lời, ngoài cửa chính là vang lên tiếng nói của Mộ Lam Yên: "Không cần, con đã đến rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Từ chối khéo vào cung

Editor: trang bubble ^^ diendanlequydon.com

Một chữ cuối cùng mới vừa đi ra, người cũng đã đứng ở cửa đại sảnh.

Thanh Hữu theo sát ở sau lưng Mộ Lam Yên, cả người tất nhiên là bị dọa mồ hôi lạnh toàn thân. Cửu hoàng tử điện hạ này là người phương nào cũng không phải là nàng không biết. Trong phủ này, ngay cả đại tiểu thư gấp lão gia cũng không dám thờ mặt một hơi, chứ đừng nói là trực tiếp mở miệng nói chuyện không lễ phép như vậy.

Tư Không Thận ngồi ở chỗ ngồi, trong lòng hải lòng đặt xuống ly trà ở trên tay. Ba ngày không gặp cô gái này, trong lòng thật sự là có chút nhột khó nhẹn, cho nên sáng sớm chính là đuổi đến. Nhưng lúc này thấy bộ dáng đối phương như vậy, do đó giả bộ tức giận nói: "Hay cho một điều nữ, nhìn thấy bốn hoàng tử lại vẫn không quỳ xuống!"

Một đôi mắt sâu kín của Mộ Lam Yên giao hội với đối phương ở không trung. Trước mắt chung quanh đều là người của nàng, nàng không sợ Tư Không Thận này đối với nàng như thế nào, tiến lên mấy bước chính là quỳ xuống hành lễ: "Dân nữ Mộ Lam Yên, bái kiến Cửu hoàng tử điện hạ, điện hạ vạn phúc kim an."

Một câu nghĩ một đằng nói một nẻo, Tư Không Thận nghe vậy lại là vui toét khoe miệng, nụ cười nồng đậm: "Đứng lên đi!"

Ngao Thập nhìn một màn trước mắt này, trong lòng tất nhiên lau mồ hôi lạnh.

"Nghe nói Ngao phủ xuất hiện một nữ thần y, thật sự là Mộ Lam Yên người?" Tư Không Thận biết rõ còn hỏi.

Mộ Lam Yên cười nhạt một tiếng, không chịu yếu thế nhìn thẳng với đối phương: "Cửu hoàng tử nói đùa. Nếu không phải Tiên Linh Thảo của Cửu hoàng tử điện hạ, làm sao muội muội của ta có thể đi một lượt từ Quý Môn quan bên kia lại bình yên vô sự trở lại đây."

Lời này vừa nói ra, đã làm kinh ngạc tất cả mọi người tại chỗ.

Ba ngày trước, ai cũng biết chuyện Mộ Lam Yên mang Tiên Linh Thảo đến chữa trị Ngao Tương. Nhưng thuốc này lại là lấy từ chỗ Cửu hoàng tử điện hạ, quả nhiên là thế nào cũng không nghĩ ra được.

Phải biết trong ngày thường quan hệ của Ngao phủ và Cửu hoàng tử đó là bán đại bác cũng không tới. Lần trước, thiệp mời lễ thành niên của Ngao Tương không cẩn thận phát đến Thành phủ của Cửu hoàng tử điện hạ. Trong lòng Ngao Thập chính là cho rằng Tư Không Thận tuyệt đối sẽ không đến, kết quả không ngờ cuối cùng đối phương vẫn tới.

"Yên Nhi đừng vội nói vậy, làm sao Cửu hoàng tử điện hạ lại. . . . ."

"Làm sao lại cái gì?" Ngắt lời Ngao Thập dĩ nhiên là Tư Không Thận, một đôi mắt hoa đào thâm thúy sâu kín liếc về phía đối phương. Trong nháy mắt Ngao Thập bị dọa sợ đến mất ngôn ngữ, trong lòng biết sợ là nói sai rồi. Quả nhiên không bao lâu, tiếng nói của Tư Không Thận vang lên lần nữa: "Nhị tiểu thư nói không sai, Tiên Linh Thảo này đúng là đi ra từ chỗ của ta."

Ngao Tương nghe nói vậy, tròng mắt đột nhiên sáng lên, có chút không dám tin chăm chú nhìn gò má Tư Không Thận. Mộ Lam Yên lo lắng tiếp theo hẳn còn có thể nói vài lời không nên nói, gấp rút chờ tiếng nói đối phương vừa dứt, chính là phịch một tiếng lại quỳ xuống, thành kính nói: "Cảm ơn Cửu hoàng tử điện hạ thiện tâm, nhớ tới muội của ta có bệnh trong người, đặc biệt ban thuốc. Cuộc đời này của Mộ Lam Yên suốt đời khó quên!"

Tư Không Thận đột nhiên cười lên ha ha.

Ngao Thập thấy thế cục có chút thoáng nổi trên mặt nước, cũng không thèm trông nom tại sao Mộ Lam Yên có thể lấy được thuốc từ chỗ Tư Không Thận. Giờ phút này thấy tâm tình đối phương cũng không tệ lắm, hẳn lập tức hỏi: "Cho nên, lần này Cửu hoàng tử điện hạ tới đây là có chuyện gì sao?"

Đây cũng là thứ giờ phút này Ngao Tương cũng muốn hỏi, thuốc cứu mạng nàng lại là của Cửu hoàng tử điện hạ tặng. Như vậy, hôm nay đột nhiên đến thăm sẽ có quan hệ với nàng sao?

Mọi người nín thở nghe, rốt cuộc nghênh đón Tư Không Thận mở miệng: "Lần này tới đây, ta chính là muốn đến thăm Tam tiểu thư Ngao phủ một chút, uống thuốc của ta có lập tức thuốc đến bệnh trừ như trên giang hồ lưu truyền vậy hay không?"

Quả nhiên có liên quan với nàng!

Ngao Tương nghe vậy, lập tức cảm thấy tinh thần tốt mấy trăm lần. Nàng đột nhiên xoay một cái đứng lên từ trên ghế, suýt nữa bởi vì choáng váng đầu lại ngã ngồi trở về. Đứng vững cơ thể và đầu óc, nàng mới ngọt ngào nói cảm ơn với Tư Không Thận.

"Tương Nhi cảm ơn Cửu hoàng tử điện hạ. Sau khi dùng qua thuốc của người, Tương Nhi cảm thấy cả người có sức sống khá hơn rồi!"

Mộ Lam Yên đứng tại chỗ, trong lòng âm thầm châm chọc kỹ năng trêu chọc muội của Tư Không Thận. Mà vào lúc mọi người vì hình ảnh trước mắt mà

thở phào nhẹ nhõm, ngoài cửa đại sảnh đột nhiên truyền đến một đợt tiếng bước chân dồn dập.

Mẹ con Thượng Quan không đúng lúc xuất hiện ở cửa chính!

Cả mặt Thượng Quan Thuần Nhi hốt hoảng tìm đến gương mặt Ngao Thập trước tiên, bèn dẫn Ngao Lôi đi vào, vội vàng giải thích: "Lão gia, mới vừa rồi chúng ta có chút chuyện đi ra ngoài, khi trở về mới nghe ngài gọi chúng ta tới tiền viện. Muốn trách thì người trách ta, chớ nên trách tội Lôi Nhi!"

Giờ phút này, trên mặt Ngao Thập mây đen đầy mặt, thiếu chút nữa thì tức đến nổ phổi tát cho Thượng Quan Thuần Nhi một cái để cho nàng phản ứng kịp. Hiện tại ở nơi này, hẳn cũng không phải là nhân vật chính.

Tư Không Thận nheo mắt lại quan sát hai mẹ con tiến vào kia, cho đến khi thấy cô nương tương đối trẻ tuổi phía sau đó. Ánh mắt giao hội với hắn ở không trung, rồi sau đó ngưng ngưng đổ mắt cúi đầu xuống.

"Còn đứng lý ở đây làm gì? Còn không mau chịu nhận lỗi cho Cửu hoàng tử điện hạ!"

Lời của Ngao Thập vừa ra, Thượng Quan Thuần Nhi mới bỗng nhiên phản ứng kịp, gãi sai vật truyền lời cho bọn họ nói chính là Cửu hoàng tử điện hạ đến thăm mới muốn triệu kiến họ. Không biết làm sao, 0di33xn0dafnl330fys0doon trong ngày thường trong phủ nàng quả nhiên là làm việc cẩn thận quá mức, sợ đắc tội lão gia lão phu nhân, cho nên mới vừa rồi bày ra hoảng hốt, ngược lại quên mất việc này rồi.

Mộ Lam Yên thấy ở giữa còn có chút chen lấn, dẫn Thanh Hữu bèn chọn một vị trí ngồi xuống. Bộ dáng đầy mặt xem trò vui nhìn đôi mẹ con kia.

"Thần phụ Thượng Quan Thuần Nhi."

"Dân nữ Ngao Lôi."

"Bái kiến Cửu hoàng tử điện hạ, điện hạ vạn phúc kim an!"

Tư Không Thận nghe hai phụ nhân trước mặt ngay cả nói chuyện đều có chút tiếng rung, trong lòng có chút không kiên cường, nhưng vẫn là miễn cưỡng bản thân rất có phong độ bảo các nàng dậy. Quét mắt một vòng người nên đến đều đã ở chỗ này, mới tiến vào một chủ đề khác mà hắn tới lần này.

"Nếu tất cả mọi người ở chỗ này rồi, vậy ta cũng không quanh co lòng vòng. Thật ra thì lần này tới đây, là có một chuyện quan trọng muốn làm." Dứt lời, đưa tay muốn gì đó với gãi sai vật bên cạnh: "Chỗ này, ta có hai phần thiệp mời, vốn là tháng sau hoàng hậu và Dương quý phi muốn mời nữ tử chưa lấy chồng trong nhà quan viên tam phẩm trở lên vào hậu hoa viên trong cung tụ họp một chút! Hai phần này chính là cho hai vị tiểu thư của Ngao phủ. Các người lại cẩn thận nhận lấy, ngày đó cần phải tham gia!"

Ngao Thập nhanh như mèo tiến lên cẩn thận nhận lấy thiệp từ trong tay Tư Không Thận. Ngao Tương vốn còn là lòng tràn đầy vui mừng, nghe nói như thế, tất cả tâm trạng tốt tiêu tán trong nháy mắt. Mà Ngao Lôi vẫn theo sát ở sau lưng Thượng Quan Thuần Nhi, trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt khó thể tin.

Tư Không Thận nhàn nhã tiếp tục bung lên ly trà trong tay, vừa uống trà, vừa quan sát biểu hiện trên mặt mỗi người phía dưới, trên mặt lộ ra vẻ gian xảo.

Thiệp mời này đương nhiên không phải là hắn chuẩn bị. Trên đường, hắn suy nghĩ tìm lý do gì vào Ngao phủ, nửa đường vô tình gặp được đội ngũ của Tư Không Vân. Sau khi biết được ý đồ của đối phương, hắn lập tức chặn lại sự việc này. Tư Không Vân bận rộn xử lý sự vụ, tuy có nghi vấn trong lòng nhưng cũng thuận theo hắn.

Ai kêu trong ngày thường Tư Không Thận đều là bộ dáng người chơi bời lêu lổng, không làm chuyện đứng đắn chứ.

Về phần Ngao Tương và Ngao Lôi, trong ngày thường cũng sẽ thường xuyên ra cửa, chạy tới trong nhà tiểu thư nào đó thưởng thức trà tán gẫu. Cho nên chuyện con của Dương quý phi —— Tam hoàng tử của Kỳ quốc Tư Không Miên, muốn tìm nàng dâu thành hôn, dĩ nhiên là họ sớm có nghe thấy! Sớm vài ngày, họ còn cười nói thiên hạ này có gái nào xui xẻo phải gả cho Tam hoàng tử tàn phế kia. Lại không nghĩ rằng, không qua mấy ngày, chuyện xui xẻo này lại rơi xuống trên đầu của các nàng.

Vào giờ phút này, Mộ Lam Yên có thể cảm giác được khác thường trên mặt họ, nhưng thật sự không nghĩ ra cũng chỉ là một phần thiệp mời, tại sao lại khiến hai người lớn như các nàng sững sờ. Cho nên cảm thấy không có chuyện gì của mình, bắt chước Tư Không Thận cũng là nhàn nhã thành thói không lo lắng bung ly trà trên bàn trà nhỏ lên uống.

Tư Không Thận thấy người muốn gặp cũng đã gặp được, muốn nói cũng nói xong rồi. Hắn lại tán gẫu mấy câu nữa với Ngao Thập, bèn đứng dậy rời khỏi Ngao phủ.

Trong lòng Thượng Quan Thuần Nhi tất nhiên hiểu ý đồ của hai phần thiệp mời này, nét mặt biểu lộ nụ cười vui vẻ bái biệt với Ngao Thập, sau đó dẫn Ngao Lôi nhanh chóng trở lại Lâm viện thuộc về các nàng.

Họ chân sau mới vừa đi, Ngao Tương ngã ngồi ở trên ghế đột nhiên khóc rống lên.

Mộ Lam Yên nhìn lại phía tiểu tồ tông kia, nghi ngờ liếc mắt nhìn Thanh Hữu bên cạnh. Chỉ thấy Thanh Hữu lại bày tỏ không hiểu lắc đầu một cái về phía nàng, cho nên tiếp tục ngoảnh về phía trước.

Mẫu phu nhân thật sự bị hành động này dọa sợ hết hồn, vội vàng đứng dậy đi tới bên cạnh Ngao Tương, dò hỏi: "Tương Nhi, đây là thế nào? Khó chịu chỗ nào sao?"

Ngao Tương ghen ngào nói: "Mẫu thân, con không muốn vào cung tham gia tụ hội."

Mẫu phu nhân hoài nghi: "Tại sao?"

"Tất cả các cô nương khuê nữ đều biết, mấy ngày nay trong cung đang tìm cách tìm vợ cho Tam hoàng tử. Dương quý phi không phải là mẹ đẻ của Tam hoàng tử sao? Con mới không muốn gả cho kẻ chân gậy đó đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Vốn là con cò

Editor: trang bubble ^^

Lời vừa nói ra, thật là kinh ngạc đến hai vị nữ chủ nhân tại chỗ.

Ở trong đầu Mộ Lam Yên nhanh chóng hồi tưởng tin tức của Tam hoàng tử này, hẳn nhỏ hơn Tư Không Vân một tuổi, cũng chính là năm nay hai mươi chín tuổi rồi. Thân là nhà Đế Vương, hai mươi chín tuổi chưa tìm vợ cũng là rất kỳ quái. Về phần Tư Không Vân kia mặc dù còn chưa có chính thất, nhưng thiếp không biết cưới bao nhiêu người rồi.

Nói đến đây, Tam hoàng tử cũng là đáng được nhắc tới. Một đời trước từng nghe thấy Tư Không Thận nói đến, cũng chính là mười năm trước bây giờ. Tư Không Miển chính là Đại Hồng Nhân trước mặt Hoàng đế, thông minh quả quyết, bất cứ chuyện gì giao đến trên tay hắn cũng có thể làm thỏa đáng, ai cũng tìm không ra bất kỳ tật xấu gì.

Tục truyền nói, thái tử tương lai của Kỳ quốc có thể là hắn, không biết làm sao sau đó Tư Không Miển nhận lệnh điều tra một vụ thảm án diệt môn mười bảy năm trước thì bị độc thủ tàn ác, sống sờ sờ bị người tháo xuống một cái bắp đùi. Từ đó về sau, chính là đóng cửa không gặp bất cứ người nào. Mười năm trôi qua, mới được mẹ đẻ của hắn từ từ khuyên lên ra ngoài. Về phần sau đó, nàng cũng không biết cuối cùng là người nào gả cho Tam hoàng tử tàn phế kia.

Nghĩ như thế, một đời trước người hoàng hậu này và Dương quý phi muốn mời cô nương khuê nữ tam phẩm trở lên tụ hội, nàng cũng đã tham gia!

Khi đó, nàng là do Tư Không Thận dẫn đi, chỉ cảm thấy trong cung vô cùng hoa lệ. Người nhất gan như nàng chỉ đành rúc thật chặt vào bên cạnh Tư Không Thận, uống trà ăn trái cây!

Trước mắt Ngao Tương vẫn còn đang khóc rống không ngừng, Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy cực kỳ buồn phiền, vội vã bái biệt với Ngao Tháp, cũng bèn dẫn Thanh Hữu trở về Liễu Tâm viện của mình.

Bên trong Lâm viện ngược hướng với Liễu Tâm viện, đột nhiên truyền đến một đợt tiếng vỡ vụn của bình sứ.

Ngao Lôi cực kỳ tức giận quăng tất cả bình hoa có thể thấy được trên mặt bàn xuống đất. Trong nháy mắt, trong đại sảnh của Lâm viện vốn cũng không lớn, rơi đầy mảnh vụn gốm sứ.

Thượng Quan Thuần Nhi tức giận gầm thét về phía đối phương: "Đủ rồi! Con muốn làm hồng hết sạch gia sản của chúng ta mà vốn số lượng không nhiều sao?" Thượng Quan Thuần Nhi là chi thứ hai, lại không được sủng, cho nên từ trước đến giờ mẹ con hai người trôi qua nghèo khó hơn nhiều so với phu nhân bình thường.

Ngao Lôi nước mắt hai hàng vô tội nhìn mẫu thân của mình: "Mẫu thân, mới vừa rồi tại sao gấp gáp lôi kéo con đi như vậy?"

Thượng Quan Thuần Nhi nhìn con gái không chịu thua kém, thờ dãi một hơi đi tới phía đối phương. Nàng móc khăn tay của mình ra thay đối phương lau nước mắt: "Con gái ngọc của ta, con không nhìn ra được sao? Hai chúng ta ở Ngao phủ, căn bản không thể nói một câu."

"Nhưng vậy thì như thế nào?" Ngao Lôi quật cường hỏi.

"Quá khư, chúng ta còn có thể lôi kéo lão phu nhân, nói lên hai câu ở trước mặt lão gia. Nhưng từ lúc Mộ Lam Yên đó vào phủ, lão phu nhân không biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên lại thay đổi tính tình, buông tay mặc kệ chúng ta. Hơn nữa, con tiện nhân Phí Mẫn kia đã trở lại trong phủ. Ngao phủ này nào còn chỗ cho hai người chúng ta ở lại."

Thượng Quan Thuần Nhi thấy tâm tình con gái đã không có kích động một màn mới vừa rồi kia, thì biết mình hết lời khuyên bảo có tác dụng: "Cho nên con nói, mới vừa rồi con lưu lại, con có thể làm gì?"

"Con có thể cầu xin phụ thân, để cho hắn nghĩ một chút biện pháp đừng để con đi tham gia tụ hội kia."

"Hò đồ!" Thượng Quan Thuần Nhi lớn tiếng nói, dọa sợ đến Ngao Lôi vốn đắm chìm trong bi thương chấn động toàn thân, mặt hoài nghi nhìn mẫu thân. "Mới vừa rồi Cửu hoàng tử điện hạ nói rồi, cần phải trình diện. Con cảm thấy phụ thân con sẽ vì con đi đắc tội phía trên sao? Hơn nữa, tuy Tam hoàng tử này chỉ có một chân, nhưng sau khi thành thân, hoàng thượng chắc chắn tứ phong cho hắn một Vương Gia tương xứng. Nếu mà lần này con vào cung, được Tam hoàng tử nhìn trúng, nhất định có thể bảo đảm cuộc sống hạnh phúc nửa đời sau. Đến lúc đó, mẹ con chúng ta sẽ không cần nhìn sắc mặt người khác."

"Nhưng mà, Tư Không Miển này chính là một kẻ tàn phế, hắn đưa cho con về cuộc sống vật chất, còn có thể cho con cái gì. Mẫu thân, năm nay con gái ngài mới mười bảy tuổi, người thật sự nhẫn tâm đẩy con gái ngài vào hố lửa sao?"

Ngao Lôi dứt lời, Thượng Quan Thuần Nhi không nói hai lời đi lên chính là tát một cái, đánh bên tai đối phương vang lên ù ù.

"Nghiệt nữ! Tam hoàng tử điện hạ của Minh Huệ lại để cho con gọi thẳng như vậy sao? Dù con không suy nghĩ một chút thay bản thân, vậy con cũng thay nương con suy nghĩ một chút có được hay không?"

Tĩnh hồn lại, Ngao Lôi đưa tay che gò má đau đớn không dứt, đầu năm ngón tay ửng đỏ dần dần lộ rõ. Về mặt nhìn mẫu thân, cũng dần dần chưa từng làm trái biến thành thống khổ và khổ sở. Ánh mắt của hai người không ngừng bước chút nào nhìn nhau một hồi. Sau đó, Ngao Lôi giận dỗi không dứt đẩy Thượng Quan Thuần Nhi ra, chạy như bay ra khỏi đại sảnh.

Vốn là có chút nổi đóa, Thượng Quan Thuần Nhi bị con gái đẩy như thế, ngược lại yếu ớt chột ngã ngồi ở trên chiếc ghế. Nhìn mảnh vụn bừa bãi đầy đất khắp nơi bên chân, nàng gọi người làm đứng ở ngoài cửa run run rẩy rẩy không dám vào, dọn dẹp tàn cuộc.

Ngao phủ nhìn như yên tĩnh, từ từ bắt đầu khởi động một luồng không khí không an phận.

Mặt Mộ Lam Yên phiền muộn ngồi ở trên ghế đá mình bên cạnh viện mình, nửa ngược đầu, cảm thụ ánh mặt trời tàn phá bừa bãi bao dung, cắn nuốt lấy nắng. Lòng mi đón gió, đung đưa trong không khí. Bọn hạ nhân làm việc chung quanh nhìn thấy cảnh tượng lần này, trong lòng chỉ cảm thấy chủ tử của bọn họ là một chủ nhân y thuật cao siêu lại nghiêng nước nghiêng thành!

"Tiểu thư, thịt băm đã chưng lên cho người rồi. Còn dư lại, người còn có cái gì cần giao không?" Thanh Hữu cười híp mắt đi ra từ phòng bếp. Lúc này Tô Quý đã trở về viện, hầu hạ chủ nhân ăn thức ăn ngon mà nàng mua về. Nhìn thấy Thanh Hữu đến gần, nàng vội vàng cười trả lời: "Thanh Hữu tỷ tỷ, người cũng đừng quá cưng chiều tiểu thư, luôn ăn thịt như vậy đợi ngày sau phì eo, lại sẽ khóe lóc."

Lời nói này là nói cho Thanh Hữu nghe, kì thực cũng là trêu ghẹo Mộ Lam Yên. Từ lúc vào Ngao phủ này, quả thật là mập một vòng so với lúc mới quen. Trước kia là gầy gò, bây giờ trên mặt đã có một chút thịt, xem ra đúng là thêm hồng nhuận hơn trước kia.

Mộ Lam Yên vội vã ném thịt bò khô trong tay về cái túi trong tay của Tô Quý, mặt ác cảm nhìn đối phương: "Ta thật sự chính là ăn mập rồi sao?"

Hai người Thanh Hữu và Tô Quý nghe nói vậy, che miệng lên cười lên.

Đây nào có mập, không phải ăn mập. Nếu là có, cũng là Mộ Lam Yên vẫn cảm thấy trong ý thức, bản thân là lòng rộng rãi, là người mập. trang ##
bubble Cho nên nàng một lần nhìn mình trong gương, tự mình an ủi nguyên nhân là bởi vì tâm tình tốt!

Nhưng ném thức ăn ngon ra, ánh mắt lại vẫn rất là thành thực, nhìn thẳng vào thịt bò khô trong tay Tô Quý. Phải kể tới thịt bò khô ăn ngon nhất thành Biện Kinh này, đây nhất định là thịt bò khô Lục Sâm ưa thích phổ Tam Hoàn giao với đường Lâm Lộ ở thành Bắc, khiến cho người vô cùng ngon miệng.

Thật đúng là mùi rượu không sợ ngõ hẻm sâu, thức ăn ngon không sợ mấy đời tìm. Một đời trước chính là Tư Không Thận dẫn nàng đi biết. Đời này mới trở về nửa tháng, nàng chỉ mới nghĩ tới mùi vị này, cũng đã chảy nước miếng nhiều lần ở trong miệng!

Lập tức, bèn muốn đưa tay tiếp tục đi lấy ăn, cửa lại đột nhiên truyền tới một tiếng không đúng lúc!

"A Đình của Mộng Tương viện cầu kiến, nhị tiểu thư ở trong sân sao?"

Mộng Tương viện?

Mộ Lam Yên hoài nghi nhìn hai nha đầu bên cạnh, người làm của Đức Mẫn viện và Thanh Hà viện tới đây thì họ đều không cảm thấy kỳ quái. Duy chỉ có Mộng Tương viện này làm cho các nàng có chút mờ mịt không hiểu.

Tô Quý nhận được ánh mắt ra lệnh của Mộ Lam Yên, gọi lên về phía cửa: "Người ngoài cửa vào đi, tiểu thư ở trong sân đây."

Tiếng nói vừa dứt chỉ là một lát, đã thấy rừng trúc xanh lại đi ra một gã sai vặt vóc người nhỏ thấp. Cúi đầu, thái độ xem ra có chút dằn dặt, ba người Mộ Lam Yên sững sờ không có lên tiếng, nhìn gã sai vặt kia trực tiếp đi vào bên trong.

Ở cửa đại sảnh, A Đình liếc mắt nhìn bên trong không có ai, lại hoài nghi nhìn một chút tới hành lang hai bên, trên mặt từ từ hiện ra một chút sốt ruột. Ba người Mộ Lam Yên thấy vậy đột nhiên bật cười lên.

Thình lình xuất hiện tiếng cười, khiến thân thể A Đình chấn động, mới quay đầu lại nhìn tới ghế đá một bên viện. Chỉ thấy mấy vị cô nương mặt mũi đẹp đẽ kia, hần che miệng thầm vui một mình, gương mặt lập tức treo lên hai mảnh ửng đỏ. Rồi sau đó, hần lại bước nhanh đi tới Mộ Lam Yên.

"A Đình của Mộ Dung Tương viện, bái kiến nhị tiểu thư."

"Đứng lên đi." Mộ Lam Yên tràn ngập ý cười, quan sát người ở trước mắt này. Thấy trên mặt hần vẫn lóe ra lo lắng như cũ, nàng dừng một chút mới mở miệng: "Tìm ta có chuyện gì?"

"Lão gia lệnh ta đi mời nhị tiểu thư đến Mộ Dung Tương viện." A Đình như nói thật.

Nụ cười trên mặt Mộ Lam Yên đột nhiên từ từ biến mất, mặt không thể tin được nhìn gã sai vặt vẫn cúi đầu như cũ. Mới vừa rồi nàng không có nghe lầm, là Ngao Tháp bảo nàng đến Mộ Dung Tương viện!

Lúc trước thấy Ngao Tương, nàng đã cảm thấy đối phương mặc dù thân thể còn có một chút yếu, nhưng đã không còn đáng ngại. Khẳng định không phải thân thể khó chịu mới gọi nàng nhì, vậy cuối cùng là tại sao đột nhiên truyền người bảo nàng đi qua đây.....

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Là con cò sao?

Editor: trang bubble ^^

Cuối cùng, Mộ Lam Yên vẫn chỉ có thể dẫn Tố Quý đi theo A Đình, dọc theo đường đi, nàng đều mơ hồ cảm thấy dường như có chuyện gì không tốt sắp xảy ra.....

Đi tới Mộ Dung Tương viện, tất cả người làm vẫn nhìn giống như ba ngày trước vậy, mặt không chút thay đổi. Chắc là tiểu tử tông Ngao Tương bệnh rồi, cho nên dẫn tới họ cũng có thể nghỉ ngơi một chút, bèn lười phải nở nụ cười đối với người.

Mộ Lam Yên cũng lười đi so đo những thứ này, đi theo A Đình một mạch đi vào trong phòng của Ngao Tương.

Quả nhiên Mẫn phu nhân và Ngao Tháp đều ở đây!

"Phụ thân, mẫu thân." Sau khi Mộ Lam Yên vào cửa, lễ phép hô một tiếng.

Ngao Tháp và Mẫn phu nhân thấy tình thế, khẽ gật đầu một cái, cũng không nói cái gì. Bây giờ, Ngao Tương đã trở về ngồi trên giường, sau lưng dựa vào ở trên thành giường, trên đùi đắp chăn. Đôi tay duỗi ra nắm lấy tay Mẫn phu nhân ngồi ở trên mép giường, hốc mắt khẽ ửng hồng, chắc là mới vừa rồi đã khóc.

Mộ Lam Yên đứng tại chỗ một lúc, thấy đối phương không có ý mở miệng trước, có chút bối rối hỏi: "Không biết phụ thân kêu con tới có ý gì?"

Ngao Tháp than một tiếng, vẻ mặt nhìn Mộ Lam Yên có chút khó xử, giật giật cánh môi vừa định nói chuyện, đã bị Ngao Tương đoạt trước: "Phụ thân là muốn cho người thay thế ta vào cung tham gia tụ hội!"

Tiếng nói vừa dứt, đã khiến Mộ Lam Yên cảm giác da đầu tê rần!

Trước đó đã cảm thấy sẽ có chuyện không tốt xảy ra, không thể ngờ được sẽ là chuyện này! Một đời trước chính là chết thảm trong cung, nàng mới không muốn bước vào nơi ngọn nguồn bắt đầu con ác mộng kia! Cả mặt bọn họ khó xử đối với nàng, nàng tự nhiên cũng sẽ mặt khó xử nhìn bọn họ!

"Nhưng mà, hôm nay Cửu hoàng tử điện hạ nói rồi, là muốn mời hai vị con gái của phụ thân. Mà con....."

Mà Mộ Lam Yên nàng không phải nhé, cho nên đi đương nhiên là không thích hợp.

Ngao Tháp đã sớm ngờ tới nàng sẽ nói như thế, lập tức cũng bèn im re. Nhưng Ngao Tương lại trước sau chưa từ bỏ ý định, nàng thật là lãng phí rất nhiều nước mắt, mới xin phụ thân kêu Mộ Lam Yên đến. Nếu như không giao chuyện xui xẻo này cho đối phương, thì làm sao nàng cam lòng.

"Vậy nếu ta tán thành người là tỷ tỷ của ta thì sao? Làm tỷ tỷ, chẳng lẽ không nên thay muội muội đi làm chuyện muội muội không muốn làm sao?"

Lời nói này thật là xinh đẹp, ngay cả Tố Quý cũng cảm thấy không đáng thay Mộ Lam Yên, lòng bảo vệ chủ nóng vội xông lên nói với Ngao Tương: "Người đây là nguy hiểm gì đó. Trước kia, người cảm thấy tiểu thư nhà ta không có chỗ gì có thể lợi dụng, nên người vẫn bài xích nàng. Hiện tại, người cần nàng lại nói như vậy. Lương tâm của người là đen tối sao?"

"Câm mờ!"

Mộ Lam Yên và Ngao Tháp đồng thời lớn tiếng nói, dọa Tô Quý sợ đến lập tức thu hồi tầm mắt run rẩy núp ở sau lưng Mộ Lam Yên. Mộ Lam Yên dĩ nhiên là hiểu tâm lòng của Tô Quý, cho nên nàng quả quyết sẽ không thật sự giận lây sang nàng. Mà, Ngao Tháp thì không thể nói chính xác.

Vì dòi đi tầm mắt của bọn họ, nàng lập tức lại mở miệng nói: "Muội muội đồng ý tán thành ta, trong lòng tỷ tỷ tự nhiên rất vui vẻ, nhưng tỷ tỷ thật sự không hiểu ý của muội muội."

Lúc này không giả vờ ngây ngốc, đó chính là thật khờ. Ngao Tương thấy đối phương không thêm chịu nề mặt mũi, tức giận lập tức cứng họng. Một đôi mắt hồng hồng nhìn chăm chăm đối phương, sừng sốt nghẹn không ra một câu.

Mẫn phu nhân thấy tình thế, đột nhiên kêu Mộ Lam Yên một tiếng.

Mộ Lam Yên lên tiếng nhìn lại phía đối phương, nếu Mẫn phu nhân không nói lời nào, nàng quả nhiên là sắp bỏ quên đối phương. Máy ngày nay, nàng đều đang ứng phó chuyện tạp nham trong Ngao phủ này, ngược lại ít đi trao đổi hơn chút với vị mẫu thân dẫn nàng tiến vào.

Trước kia, vị Mẫn phu nhân trước mắt này đều sẽ đứng ở bên phía nàng nói chuyện, nhưng không ngờ vừa mới mở miệng, lại khiến lòng nàng trở nên lạnh lẽo trong nháy mắt.

"Yên Nhi, Tương Nhi có ý tứ là hi vọng con có thể thay thế nàng vào cung tham gia tụ hội. Cửu hoàng tử điện hạ nói đúng là hai người con gái của Ngao phủ, nhưng cũng không có nói nhất định phải là con gái của lão gia. Cho nên, nếu là có thể, con hãy thay Tương Nhi đi ngồi một chút, là có thể trở lại."

Mộ Lam Yên sợ hãi than ở trong lòng. Mẫn phu nhân quả nhiên cho rằng người trong hoàng cung đều là mất mùa. Người nào là đích tiêu thư của Ngao phủ, người nào không phải! Hôn nữa, lần đi tham gia tụ hội này nhất định là có mấy cô nương quan hệ cá nhân rất tốt với Ngao Tương trong ngày thường. Đến lúc đó ngộ nhờ rơi xuống tội khi quân, chẳng phải là cái được không đủ bù đắp cái mất!

"Nhưng mẫu thân, người sáng suốt đều biết rõ mọi nhất định là con gái của phụ thân. Con đây đi như vậy, ngộ nhờ nếu bị đội lên một tội danh không nên có lại làm sao bây giờ?"

Trước mắt Mộ Lam Yên đánh cuộc, chính là Mẫn phu nhân có còn có một chút tình cảm mẹ con đối với nàng hay không?

Nhưng nàng sai lầm rồi. Chỉ thấy Mẫn phu nhân buông lỏng tay Ngao Tương ra, từ bên giường đến gần Mộ Lam Yên, vừa đi vừa nói: "Ta với lão gia đã thương lượng rồi. Nếu như con thay thế Tương Nhi vào cung, đến lúc đó hoàng hậu trách tội, thì nói chúng ta cho là hai phần thiếp mời, chỉ là muốn mời hai vị tiêu thư lớn tuổi. Sau đó, lão gia sẽ tiến cung nhận sai, dẫn con ra ngoài. Đến lúc đó, chúng ta sẽ gánh tất cả lỗi ở trên người mình, con cũng không cần lo lắng sẽ bị Tam hoàng tử điện hạ nhìn trúng."

Mẫn phu nhân nói chân thành, biểu hiện từ mẫu trên mặt nhìn một cái không sót gì. Ngao Tương cũng cúi đầu nhìn chăm chú vào thái độ biến hóa của Mộ Lam Yên. Ngao Tháp vẫn là bộ dáng khó xử, lại cảm thấy thật xin lỗi Mộ Lam Yên, ở trong lòng lại hi vọng đối phương có thể đồng ý.

Mộ Lam Yên nghe nói vậy, trong lòng hừ lạnh một tiếng: A, thì ra đều là thương lượng xong rồi, gọi nàng tới đây cũng chỉ là vì nói với nàng một tiếng mà thôi.

Mẫn phu nhân thấy trong mắt Mộ Lam Yên có vẻ chần chờ, bộ dáng lập tức sắp muốn quỳ xuống: "Yên Nhi, nương quỳ xuống cho con! Con hãy đồng ý vì nương đi."

Mộ Lam Yên tay mắt lạnh lẽo đỡ lấy thân thể Mẫn phu nhân, làm sao nàng có thể nhận nổi lễ lớn như vậy: "Nương, nương đứng lên nói chuyện, người như vậy là đang trách tội con gái sao?"

"Thuở nhỏ ta thiếu Tương Nhi quá nhiều, trước mắt chỉ có lần này muốn cầu xin ta. Chỉ là để cho con chịu chút uất ức, đến lúc đó tuyệt đối sẽ không để cho con uất ức trong cung đình!"

Mẫn phu nhân nói những câu có lý, quả nhiên là khiến nàng không còn lời nào để phản bác. Quay đầu lại, Mẫn phu nhân vẫn là thương yêu con gái nhỏ của nàng nhất. *d&d#l@q^d<.> Tìm Mộ Lam Yên nàng trở lại mang về trong phủ, sợ rằng chỉ là để tự trách của trong lòng nàng đối với con gái ruột thịt của nàng bớt chút mà thôi. Vừa đến lúc quan trọng, nàng hoàn toàn có thể vứt bỏ con cò này.

Mộ Lam Yên nhìn ba người trước mặt, mắt sắc bắt đầu từ từ nguội lạnh. Vừa vào hoàng cung sâu như biển, coi như tính tình hoàng hậu đương triều và Dương quý phi ôn hòa, nhưng khi quân rõ rệt chỉ sợ cũng không dễ chịu. Trong lòng tính toán đường phải đi tiếp theo, khẽ cắn răng, chính là đồng ý chuyện này.

Ngao Tương thấy mưu kế được như ý, lập tức chính là toét miệng, ngọt ngào nói cảm ơn: "Tương Nhi cảm ơn tỷ tỷ thông hiểu."

Mộ Lam Yên cũng là ép buộc mình, hé miệng mỉm cười, bái biệt Ngao Tháp và Mẫn phu nhân, mới quay người đi.

Lúc rời đi trong lòng âm thầm thở, nếu mà bình yên trốn khỏi hoàng cung, nàng nhất định không bao giờ vào Ngao phủ này nữa!

Nửa tháng sau, ngày vào cung rốt cuộc đã đến.

Sáng sớm hôm đó, đội ngũ mà Tư Không Vân phái tới đã sớm dừng ở cửa chính Ngao phủ. Lòng dạ mọi người biết rõ lần này đi đến cung đình, chính là

vì thẩm định chọn Tam Hoàng phi tương lai.

Người đứng ở cửa, nhìn như vui vẻ hòa thuận, kì thực lại đều là lòng mang ý xấu với chuyện này. Có người hi vọng loại chuyện vinh dự này có thể phủ xuống tại trên đầu của mình, có người lại là trong lòng hết sức cầu nguyện tuyệt đối chớ bị nhìn trúng. Mà có người, chính là vì xem chuyện cười sắp sửa xảy ra tiếp theo.

Nhiều ngày không thấy, lão phu nhân vậy mà cũng từ Thanh Hà viện đi tới cửa tiền viện, dẫn cả đám Ngao phủ trình diễn một màn ly biệt "Cảm động lòng người".

Mộ Lam Yên và Ngao Lôi cả người trang phục hoa lệ đứng ở phía trước mặt đám người. Ngay cả, nha hoàn phía sau các nàng cũng ăn mặc đặc biệt một phen, làm cho người ta hai mắt tỏa sáng trong nháy mắt.

Lão phu nhân chống gậy, do Vạn cô diu đi tới trước mặt Mộ Lam Yên, hiền lành nắm tay kia của Mộ Lam Yên: "Không ngờ con vào phủ chưa có mấy ngày, đã lại sắp vào cung. Trong cung nhiều quy củ, sợ rằng một nha đầu tới từ hương dã như con không ứng phó được. Đến lúc đó, con cũng đừng lộn xộn làm náo động, cố gắng đi theo sau lưng Lôi nha đầu, biết không?"

Lời nói của lão phu nhân nghe giống như là quan tâm, lại khiến Mộ Lam Yên cảm thấy đối phương là đang xem thường mình từ đáy lòng. Nhưng bây giờ cũng không tiện biểu lộ ra, chỉ là cười nhạt, khẽ gật đầu bày tỏ đồng ý lời nói của đối phương.

Chuyển đề tài, lão phu nhân lại chuyển tầm mắt tới trên người của Ngao Lôi, liếc mắt nhìn tỷ nữ ôm đàn dùng vài bọc lại sau người, cũng dùng giọng y hệt: "Nha đầu này, từ lúc ra đời đã thông minh hơn Trương Nhi một chút như vậy. Thứ gì cũng học nhanh hơn so với người bình thường một bước. Lần này vào cung, nhất định phải biểu hiện tốt một chút, có thể được Tam hoàng tử nhìn trúng hay không không cần gấp gáp, mấu chốt là không thể ném thể diện của Ngao gia chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Biến đổi bất ngờ

Editor: trang bubble ^^

Lão phu nhân há mồm ngậm miệng đều là ích lợi của Ngao phủ, mọi người đã không cảm thấy kinh ngạc. Có điều chỉ có trong lòng Ngao Lôi hiểu những lời đó, không phải bởi vì thiên tư thông minh học mau hơn người bình thường, rõ ràng là từ nhỏ mẫu thân của nàng, Thượng Quan Thuần Nhi, đã buộc nàng khổ học mà có được. Mà, Ngao Tương vô tội nằm cũng trúng đạn, càng thêm khó chịu liếc lão phu nhân và Ngao Lôi một cái, muốn tranh cãi lại bị Mẫn phu nhân ngăn cản.

Ngao Lôi vốn rất không tình nguyện vào cung, không biết làm sao bị mẫu thân cường bức dụ dỗ chỉ đành phải ngoan ngoãn nghe lời. Trước mắt nghe lão phu nhân nói như thế, nàng cũng khẽ gật đầu, đáp lời: "Lão phu nhân yên tâm, Lôi Nhi chắc chắn biểu hiện tốt một chút."

Đang ở cách đó không xa, Thượng Quan Thuần Nhi lo lắng giọng điệu con gái không nặn không lạt lần này sẽ làm trong lòng lão phu nhân nghe không thoải mái. Đối phương vừa dứt lời, nàng bèn gấp gấp tiến lên vội vàng nói: "Lão phu nhân yên tâm. Nửa tháng này, con đều bảo Lôi Nhi khổ học đánh đàn, đến lúc đó nhất định có thể làm cho trước mắt mọi người sáng lên."

Lão phu nhân cũng không nói tiếp, chỉ là ác cảm nhìn đối phương một cái, bèn xoay người trở lại trong đội ngũ.

Thượng Quan Thuần Nhi thấy tình thế chỉ đành phải thức thời tiếp tục làm người trong suốt.

Ngao Tương thấy mọi người đều nói xong lời nên nói rồi. Đột nhiên tránh thoát bàn tay của Mẫn phu nhân, nàng nhanh chóng đi tới trước mặt Mộ Lam Yên.

Mẫn phu nhân lo lắng nàng lại nói vài lời không thích hợp, vội vã kêu nàng trở về, chỉ thấy Ngao Tương chỉ xoay người làm mặt quỷ với nàng: "Mẫu thân, con chỉ nói mấy câu với tỷ tỷ, người không cần gấp gáp đâu."

Ở trong nửa tháng này, đúng là mọi người quá rõ ràng tình cảm tỷ muội của Ngao Tương và Mộ Lam Yên có ấm lên. Nhưng Mẫn phu nhân cảm giác con gái của nàng, Ngao Tương, không thể nào dễ dàng như bốn mà tiếp thu một người mình không thích.

Một điểm này, Mộ Lam Yên cũng có cảm giác.

Có điều ngại vì đối phương đã đứng ở trước mặt của mình, cũng không tiện nói gì, khẽ mím môi, ý cười nồng đậm nhìn đối phương: "Muội muội, đây là muốn nói gì với ta?"

Ngao Tương không nói hai lời tiến lên chính là giang hai tay ra ôm lấy Mộ Lam Yên. Nàng ước chừng thấp hơn nửa cái đầu so với Mộ Lam Yên, cho nên dán đầu vào bên tai đối phương nhỏ giọng nói: "Đương nhiên là phải cảm ơn người thay thế ta vào cung. Nhưng mà, ta nói rõ mất lòng trước được

lòng sau, biểu hiện tốt một chút đừng bị Ngao Lôi lấn áp xuống. Nếu không ta sẽ khóc rống, không để cho phụ mẫu cứu người trở lại."

Trong lòng Mộ Lam Yên sợ hãi than: quả nhiên là không có ý tốt! Nhưng thái độ vẫn là mỉm cười vui vẻ như cũ. Lúc này, không có ai sẽ thích thấy khuôn mặt khổ qua.

"Tạ muội muội dần dò, tỷ tỷ nhất định sẽ không để cho muội thất vọng." Mộ Lam Yên cười trả lời.

Lão phu nhân nhìn một màn này, chỉ sợ người khác không biết các tiểu thư trong phủ này quan hệ tốt, cố ý lớn tiếng nói với Ngao Tháp: "Con xem một chút, đôi tỷ muội này quả nhiên là tình cảm tốt nhì."

Ngao Tháp nghe tiếng, chỉ cười cười.

Ngao Tương nhún nhu xong, cũng quay trở về bên cạnh Mẫn phu nhân.

Gã sai vật dẫn ngựa nhìn một chút canh giờ lại cảm thấy đã xấp xỉ rồi, nhìn cửa vẫn còn có từng đám người nói từ biệt, có chút không nhận được hô: "Không sai biệt lắm nên đi rồi, đợi lát nữa hoàng hậu sẽ chờ sốt ruột!"

Mọi người thấy tình thế, cũng đành phải để cho hai người Mộ Lam Yên và Ngao Lôi đi.

Trong cung phái xe ngựa tới, chỉ có một cỗ xe. Bên ngoài thoạt nhìn chính là xa hoa không thể nghi ngờ, bản thân xe chính là màu sắc cung đình —— màu vàng. Chỗ trên mũi xe có một nóc cao nhỏ giống như nóc nhà, bốn góc bốn phía hơi nhếch lên, treo bốn cái chuông khéo léo tí mỉ, theo gió khẽ phát ra tiếng nhỏ vụn. Chặng qua bên ngoài này đã đủ làm cho lòng người sinh kính sợ. Huống chi, bên trong còn không phải là xe ngựa mà gia đình người bình thường trang hoàng. Hơn nữa, lượng chứa của không gian kia cũng là lớn hơn gấp đôi so với bình thường. Khi băng qua đường, người cũng không thể đứng hai bên.

Sau khi Mộ Lam Yên và Ngao Lôi tiến vào xe ngựa, tự mình chọn một vị trí đối lập ngồi xuống, liếc nhìn phía bên kia, cũng không nói thêm gì nữa, nhắm mắt dưỡng hơi. Chỉ nghe gã sai vật bên ngoài hô to một tiếng: "Đi ~" Xe lại bắt đầu từ từ lắc lư.

Ước chừng qua nửa canh giờ, xe ngựa dừng lại một chút. Trong lòng Mộ Lam Yên hiểu, sợ là đến cửa cung rồi, đang kiểm nghiệm tư cách vào cung.

Bởi vì các nàng là các tiểu thư của quan viên, cho nên bình thường không thể bị nam tử nhìn thấy, cho nên màn trướng ba mặt xe ngựa đều buông xuống. Ngao Lôi chưa bao giờ ra khỏi cửa như vậy, trong lòng có chút tò mò, len lén đưa tay vén một góc màn trướng lên liếc mắt nhìn.

Chỉ thấy binh lính tay cầm giáo, trong tay cầm tờ giấy mà gã sai vật đưa lên, hoài nghi không ngừng nhìn lại về phía xe ngựa của bọn họ. Ngao Lôi thấy ánh mắt hung ác kia, chợt run rẩy chính là buông tay xuống, quy củ ngồi ở bên trong xe ngựa.

Ánh mắt Mộ Lam Yên lạnh nhạt nhìn một màn này, cũng không nói chuyện.

Cung đình to lớn, hoàng hậu nương nương muốn mời mấy tiểu thư vào cung, cũng không phải mỗi người đều biết rõ. Hơn nữa vô số cửa cung, nhiều tiểu thư như vậy cũng không phải đều tiến vào từ nơi cửa này, mở cửa phải tra xét thân phận một cái cũng là bình thường. Có điều khiến Mộ Lam Yên cảm thấy kinh ngạc chính là, nếu gã sai vật đã biết dẫn các nàng tiến vào, nhất định là có loại lệnh bài gì đó để binh lính mở ra cửa cung. Vì sao giờ phút này lại kéo lâu như vậy?

"Trong này cuối cùng có phải tiểu thư quan gia hay không làm sao ta biết được? Ngộ nhờ người muốn len lén dẫn theo thích khách xâm nhập vào cung thì sao?" Đại ca cầm giáo căn cứ nghĩa vụ làm hết phận sự dứt lời, bèn muốn đưa ra vũ khí trong tay hấn, đi vén lên màn trướng xe ngựa của Mộ Lam Yên.

Trong lòng Mộ Lam Yên kinh hãi, nếu bị nam nhân xóc màn trướng xe ngựa, truyền ra ngoài nhất định sẽ bị người chê cười, bèn vội vàng nói: "Khốn kiếp!"

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, gã sai vật phía ngoài cũng hô to một tiếng: "Chậm đã!" Làm cho đại ca cầm giáo ổn định tư thế trong nháy mắt. Gã sai vật đưa tay ngăn cản vũ khí của đại ca cầm giáo, nghe bên trong xe có người nói chuyện, cũng rất tò mò nhìn lại.

Đại ca cầm giáo nghiêm mặt, hỏi: "Ai đang nói chuyện?"

"Nhị nữ nhi của Tông Nhân phủ thừa Ngao Tháp, Mộ Lam Yên!"

Lời nói vừa ra, trên mặt đại ca cầm giáo lại lộ ra nụ cười khinh thường: "Người đang lừa dối ai vậy? Con gái của Ngao đại nhân không mang họ Ngao, làm sao lại họ Mộ!"

"Người thô bỉ, kiến thức hạn hẹp vẫn còn muốn lớn lối như thế. Người có biết bên trong xe ngựa này còn một vị đại tiểu thư của Ngao phủ ngồi đây! Hai chúng ta lại cảm thiết mời do hoàng hậu nương nương khâm ban cho vào cung. Nếu trì hoãn canh giờ, trang ## bubble người có thể đảm đương nổi trừng phạt kia!" Mộ Lam Yên nói lời thề son sắt, nhìn ánh mắt của Ngao Lôi, cầu khẩn nàng cũng mau chóng nói một câu, tiếp sức một chút!

Không biết làm sao, giờ phút này đối phương nghiễm nhiên giống như một con chim sợ náy, chỉ biết cúi đầu run rẩy không nói một lời.

Lúc này, người bên ngoài lại nói: "Vậy cũng có thiết mời của hoàng hậu nương nương làm chứng?"

Vật này, họ đương nhiên có. Lúc ra cửa, Ngao Tháp nhớ tới Ngao Lôi tóm lại lớn hơn Mộ Lam Yên hai tuổi, cho nên đưa đồ cho Ngao Lôi bảo quản. Mộ Lam Yên không nói hai lời tiến lên lấy ra từ trên người Ngao Lôi. Thấy đối phương muốn kêu lên, lúc này bèn bịt kín miệng đối phương, ra dấu tay nhỏ giọng lại.

Gã sai vật nhận lấy hai phần thiệp mời mà Mộ Lam Yên đưa ra ngoài từ phía dưới màn trướng của xe ngựa, đưa cho đại ca cầm giáo. Đối phương nhìn kỹ một chút, mới trả nó lại cho gã sai vật. Hân hô to một tiếng với binh lính phía sau mở cửa, xe ngựa của Mộ Lam Yên mới tiếp tục chậm rãi lái vào.

Quả nhiên là thờ phào nhẹ nhõm. Lúc bắt đầu tụ hội, Mộ Lam Yên đã biết, nếu lại kéo dài một chút nữa, sợ rằng sẽ muộn vào bàn trước mặt mọi người. Đến lúc đó đừng nói biểu hiện tốt một chút, vừa xuất hiện chính là vứt sạch hết cả thể diện của Ngao gia.

Tiến vào cửa cung, lại đi qua một hành lang thật dài đáng dấp cảnh thiên nhiên, hai bên đều là vách tường cao mười tám thước. Mỗi khi qua ba mươi trượng sẽ có một cửa cung nhỏ, hai bên đều sẽ có hai thái giám canh giữ, nhìn thấy có người tới sẽ mở cửa. Con đường vào cung và rời cung đều là khác biệt.

Ngao Lôi nghe bên ngoài cũng không có những âm thanh khác nữa, vừa tò mò muốn nhìn một chút cảnh tượng hoa lệ trong cung. Nhưng không ngờ ngón tay còn chưa đụng tới rèm cửa sổ, nàng đã bị Mộ Lam Yên lớn tiếng ngăn cản: "Nơi này là trong cung, đừng nhìn lung tung, cẩn thận bị người nhìn thấy, coi ngươi là thích khách mà giết đấy!"

Lời này của Mộ Lam Yên dĩ nhiên là lừa dối Ngao Lôi, nàng chỉ là không muốn lại thêm chuyện.

Ý đồ của Ngao Lôi bị cắt đứt, trên mặt dĩ nhiên là không vui. Mới vừa rời ở cửa cung, thấy đối phương không chút khách sáo cướp đi hai phần thiệp mời từ trong ngực nàng, cũng đã rất không vui. Thứ nhất không coi bệ trên ra gì. Thứ hai quả nhiên cảm thấy là nha đầu hương dã, cái gì cũng không hiểu, chỉ muốn chơi trội.

Xe ngựa tiếp tục chạy một khắc đồng hồ, chính là dừng lại. Ở bên ngoài, gã sai vật nhắm về họ hô: "Hai vị tiểu thư, mời xuống đây đi. Xe ngựa chỉ có thể chạy tới đây."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Vào cung soát người

Editor: trang bubble ^^

Mộ Lam Yên và Ngao Lôi nghe tiếng, chính là do nha hoàn của từng người đỡ xuống xe ngựa.

Bên kia chính diện cửa xe, chính là một cửa chính cuối cùng tiến vào hậu viện hoàng cung. Hai tòa sư tử đá uy phong lẫm lẫm, tọa lạc ở hai bên cửa cung, trên tay nắm cửa có hai vòng đập cửa bằng đồng so với đầu còn lớn hơn. Cánh cửa cao tới thiếu mười thước, ngửa đầu nhìn lên, sẽ khiến cho người ta cảm thấy lóa mắt không dứt.

Cái cửa này tự nhiên không phải là cửa mà hoàng thượng sẽ đi qua. Đây là cửa chuyên cho những người ngoại lai như các nàng tiến vào, sửa long trọng như thế, chính là vì khiến cho các nàng sinh lòng kính trọng.

Tổ Quý vẫn có chút cảm giác bị dọa sợ như cũ, đi theo nha hoàn của Ngao Lôi, dán thật chặt ở chung một chỗ, chỉ sợ đối phương không để ý sẽ lạc mất nàng. Ngao Lôi nhìn cảnh tượng trước mắt này, đã kích động thiếu chút nữa khóc lóc nức nở. Mà Mộ Lam Yên lại là lạnh nhạt nhìn nàng một cái, bày tỏ ác cảm đi tới gã sai vật dắt ngựa xe.

"Đứng lại, ta có một ít lời muốn hỏi ngươi!"

Mộ Lam Yên đột nhiên lên tiếng, khiến gã sai vật vốn chuẩn bị rời đi đột nhiên chấn động cả người, cứng ngắc quay mặt sang, nín hót cười: "Không biết tiểu thư còn có dặn dò gì?"

"Mới vừa rời vào cửa vì sao không trực tiếp đòi thiệp mời với chúng ta? Nhất định phải cần nhân với người giữ cửa kia?" Sở dĩ Mộ Lam Yên hỏi như thế, cũng là bởi vì nàng đột nhiên nghĩ đến. Một đời trước lúc vào cung đã thấy phu xe nhà người ta cầm thiệp mời của hoàng hậu nương nương, lập tức đã cho họ đi. Không biết làm sao gặp phải họ, lại là hết lần này tới lần khác còn ồn ào khúc nhạc đệm.

Gã sai vật hiển nhiên không ngờ Mộ Lam Yên sẽ hỏi như thế, trong nháy mắt có chút xấu hổ nhìn ánh mắt chân thật đáng tin của đối phương, ấp úng nói: "Tiểu, tiểu thư đang nói cái gì? Nô tài, nô tài nghe không hiểu."

Mộ Lam Yên thấy vẻ mặt mập mờ, nghĩ thầm trong đó nhất định có vấn đề, cho nên càng thêm nghiêm túc ép tới gần đối phương một bước: "Ngươi phải nghĩ rõ ràng, dù sao đối tượng mà ngươi nói lại là tiểu thư quan gia!"

Chỉ là gã sai vặt kiếm miếng cơm, sớm bị bộ dáng Mộ Lam Yên cổ làm ra vẻ kia, dọa sợ đến đột phá phòng tuyến đáy lòng: "Tiểu nhân chính là lấy tiền làm việc. Hơn nữa, tiểu thư không phải đã bình yên tiến vào sao? Nếu mà ngài nhất định đi tìm nguồn gốc, không cần tìm tiểu nhân làm phiền mà."

"Nhị muội muội, người còn ở đằng kia làm gì đấy?"

Mộ Lam Yên còn muốn tìm hỏi tới cuối cùng là ai bảo hắn làm như vậy. Cách đó không xa, Ngao Lôi chính là có chút tức giận hô về phía nàng. Quay đầu đi, nàng cười híp mắt lên tiếng: "Tôi rồi tôi rồi, ta có đồ rơi trong xe ngựa." Rồi sau đó, nàng lại làm một động tác cắt cổ về phía gã sai vặt, để cho hắn nhớ lấy phải hoàn toàn quên chuyện mới vừa xảy ra.

Suy nghĩ một vòng cũng không nghĩ ra được cuối cùng là ai muốn bố trí một màn sự cố khi họ vào cửa này. Có điều giống như gã sai vặt mới vừa rồi nói, dù sao đã vào cửa, nghiên cứu sâu hơn cũng không còn cần thiết. Chỉ là lần này vào cung, sợ bên trong cũng là đầm rồng hang hổ, kẻ vụng trộm sử dụng ám chiêu đó cũng không biết là ai, còn có hắn là nhắm vào Ngao phủ, mà không phải là nàng.

"Nhị muội muội, người quả nhiên là trí nhớ kém. Ngay lúc này lại còn rơi đồ." Ngao Lôi thấy Mộ Lam Yên đi tới bên cạnh, giọng hơi có khiển trách nói.

Trong ngày thường, Mộ Lam Yên và Ngao Lôi cũng không lui tới, trừ cảm thấy người ở trước mắt này vừa giả vừa ích kỷ, cái khác giống như tiểu thư thường ngày, ra ngoài làm việc đều là cẩn thận chặt chẽ: "Tỷ tỷ nói chuyện, muội muội biết sai rồi. Bây giờ là muốn đi vào sao?"

Ngao Lôi thấy nàng tương đối nghe lời, biểu hiện gấp gáp trên mặt cũng thoáng chậm lại: "Bây giờ còn chưa đi vào, mới vừa rồi ta hỏi thăm nha hoàn đứng ở bên ngoài, họ nói đợi lát nữa sẽ có một cô cô ra ngoài, khám xét người chúng ta mới có thể đi vào."

"Ồ ~" Nàng thật đúng là quên mất việc này rồi, năm đó lúc nàng ở tại Khôn Ninh cung này, không phải cũng là vì vậy, thường kêu một vài tiểu thư đi vào thưởng thức trà. Đến cuối cùng, họ đều có thể đẩy thi đẩy đi, dù sao người nào vui lòng còn chưa có xuất giá một ngày hai đầu bị người soát người, muốn đi gặp người, quan hệ còn không tốt như vậy.

Lúc rảnh rồi dừng lại ở cửa ra vào, một đợt tiếng bánh xe chuyển động chậm rãi tiến vào lỗ tai của các nàng. Nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy y hệt xe ngựa lúc Mộ Lam Yên tới, đi tới từ một đường khác, dừng ở chỗ xa cách họ mười lăm thước.

Sau đó, nha hoàn đi theo xe kia bèn chậm rãi đỡ một cô gái quần áo tươi đẹp xuống xe ngựa.

Người này vừa xuất hiện, đã kinh diễm tất cả mọi người tại chỗ. Không phải là bởi vì vẻ ngoài nàng lớn lên đẹp mắt cỡ nào, mà còn quần áo trên người chính là xuất phẩm của "Hà xưởng" kinh đô.

Lúc trước đã nói, "Hà xưởng" này chính là bộ phận đặc biệt làm riêng vải vóc cho hoàng gia. Lúc đầu, lão phu nhân lấy ra mười cuộn vải tặng cho Mộ Lam Yên làm lễ ra mắt, đã rất làm cho nàng kinh ngạc. Mà quần áo trên người của cô gái trước mắt này, chính là nhất tuyền y xuất phẩm đãi ngộ cao nhất của Hà xưởng.

Tên như ý nghĩa, chính là một sợi dệt thành, thủ công tinh xảo tuyệt luân, nhưng cũng bởi vì nguyên nhân này, quần áo cũng không có cảm giác sắc sỡ. Cho nên, trên tay người trong cung có cũng sẽ khen thưởng ra ngoài. Dù sao, vị hoàng đế kia cũng thích "Xinh đẹp".

Mà, nữ tử thiên hạ đã có thể có một món đồ như vậy, đã cảm thấy tự hào.

Mộ Lam Yên nghi ngờ hỏi với Ngao Lôi: "Người này là ai?"

"Nàng chính là đích tiểu thư của thái tử thiếu sư quan viên nhị phẩm đương triều, tên gọi Phí Khuynh Thành. Mẫu thân của nàng cũng là biểu muội Lạc quý phi, phi tử của hoàng thượng đương triều. Người này chung đụng không được tốt, đến lúc đó đừng giành danh tiếng ở trước mặt nàng là được." Ngao Lôi nhỏ giọng nói với Mộ Lam Yên, vừa dứt lời, Phí Khuynh Thành đã đi tới trước mặt của các nàng.

Ánh mắt ngao mạn thiếu chút nữa đã muốn lật con người tới trên đỉnh đầu: "Hai người các người đang nói nhỏ cái gì đấy?"

Mộ Lam Yên nghe giọng điệu này, cũng đã hiểu Ngao Lôi nói chung đụng không được tốt xem ra lại là một chủ nhân thích bới móc.

"Phí tiểu thư, nhiều người đang nói chuyện như vậy, vì sao ngài lại đặc biệt bắt lấy chúng ta chứ?" Mộ Lam Yên mỉm cười nói.

Ở một bên, Ngao Lôi cũng cẩn thận kéo kéo váy của nàng.

Phí Khuynh Thành hừ lạnh một tiếng, cứ thế không để Mộ Lam Yên ở trong mắt, ánh mắt liếc về trên người Ngao Lôi, khiêu khích hỏi: "Ngao Tương đâu rồi? Hôm nay chuyện lớn như vậy, không phải là một tiểu nha đầu lỗ mãng như nàng ta nhất gan trốn ở nhà khóc chứ?" Dứt lời, chính là che miệng cố ý nở nụ cười.

Bên cạnh những tiểu thư không nhận biết kia nghe tiếng, cũng len lén nở nụ cười theo Phí Khuynh Thành.

Thì ra Phí tiểu thư này lại là quen biết Ngao Lôi với Ngao Tương.

Trong nháy mắt biểu hiện trên mặt Ngao Lôi chính là trở nên khó coi. Cũng may, lúc này cửa cung sau lưng đột nhiên cọt kẹt một tiếng do bên trong mở ra. Ánh mắt mọi người về một cái nhìn lại phía kia, thì thấy một lão cô cô có mái tóc hơi hoa râm, mặt nghiêm túc thân thể thẳng tắp, đi ra từ bên trong cửa.

Mộ Lam Yên xa xa nhìn thấy bộ dáng của người kia, trong lòng chính là hơi hồi hộp một chút, mắt đứng mục.

Đó không phải là Dung ma ma cùng nhau chăm sóc nàng với Tổ Quý ở trong Khôn Ninh cung một đời trước sao? Trong nháy mắt, một vài đoạn ngắn hạnh phúc ngày xưa đứt quãng xuất hiện ở trong đầu Mộ Lam Yên, để cho nàng dần dần nhiễm ướt hốc mắt.

Tổ Quý hơi thích ứng hoàn cảnh dần dần trở lại bình thường, 0di33xn0dafnl330fys0doon thấy tiểu thư lại bắt đầu ngăn người, vội vã tiến lên đẩy cánh tay Mộ Lam Yên một cái: "Tiểu thư, người làm sao thế?"

Mộ Lam Yên hồi hồn, vội hít sâu một hơi mạnh mẽ bức lui nước mắt sắp chảy xuôi xuống trở về: "Không có, không có gì."

Đang ở một bên, Phí Khuynh Thành thấy vậy trên mặt chỉ xẹt qua một thoáng chán ghét, cũng không nói chuyện. Mà, Ngao Lôi cũng thấy hình ảnh lần này, mới lui lại mấy bước nhỏ đi tới chỗ ngang với Mộ Lam Yên, nhỏ giọng nói: "Không cần phải sợ, đợi lát nữa cô cô nghiệm thân một lát là có thể tiến vào."

Mộ Lam Yên nhìn Ngao Lôi tốt bụng an ủi nàng, trong lòng đột nhiên không biết là nên khóc hay nên cười. Nàng đây không phải là sợ, rõ ràng là kích động khi thấy người quen cũ. Chẳng qua lời này cũng không thể nói rõ, chỉ có thể thắm gặt đầu một cái, đáp một tiếng bèn khôi phục lại bộ dáng trước đó.

Mặt Dung ma ma không có vẻ gì lần lượt soát người cho các tiểu thư ngoài cửa, rất nhanh đã đến Mộ Lam Yên.

Lên xuống trái phải thậm chí còn chỗ tư mật cũng nhún xuống, không phát hiện ẩn giấu bất kỳ vũ khí nào, mới cho nàng đi. Lúc rời đi, Mộ Lam Yên đặc biệt nhỏ giọng nói một câu: "Cám ơn Dung ma ma." Dọa sợ đến trong đôi mắt sáng nước chẳng xao của đối phương đột nhiên xẹt qua một chút kinh ngạc. Nhưng sau đó đã khôi phục lại bình thường, nàng tiếp tục soát người cho các tiểu thư.

Sau khi tất cả tiểu thư với bọn nha hoàn dẫn theo tiến vào cửa, xếp thành hai đôi, đầu đuôi mỗi người một cung nữ, hai bên cũng là đứng bốn người, để tránh cho các tiểu thư không cẩn thận tẩu tán, tránh cho đến lúc đó bị cấm vệ quân xem thành thích khách mà giết.

Bên trong cửa vẫn là giống như lối đi nhỏ phía ngoài vậy, hai bên đều là vách tường cao mười tám thước. Đoàn người đi ở bên trong, có vẻ nghiêm túc trang trọng, vô cùng nhỏ bé. Đến phía trước vào một cái cửa, rồi sau đó lại quẹo trái đi tới một đoạn đường, chính là phương hướng tâm cung của hoàng hậu nương nương —— Khôn Ninh cung.

"Các tiểu thư tạm thời ở cửa ra vào chờ một lát, lão nô đi vào xin chỉ thị của hoàng hậu nương nương bèn tới gọi các người đi vào." Dung ma ma nói dứt lời, chính là khom người vào cửa chính màu son.

Mộ Lam Yên đứng tại chỗ, ngửa đầu nhìn bảng hiệu có viết ba chữ to "Khôn Ninh cung", đột nhiên cánh mũi đau xót, thậm chí có một loại kích động muốn khóc. Cái chỗ này có quá nhiều hồi ức của nàng, hiện tại đến lần nữa lại làm cho nàng vừa yêu vừa hận.

Xuyên thấu qua vách tường thật cao, mơ hồ có tiếng nhạc bay ra. Ở trong Khôn Ninh cung đã là cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, các tiểu thư đến sớm một chút lần lượt ngồi xuống vị trí mà hoàng hậu chỉ định, lòng vui mừng tinh thần sung sướng nhìn biểu diễn trên sân khấu phía trước.

Giờ phút này, hoàng hậu đang nói chuyện với Dương quý phi bên cạnh, thấy Dung ma ma đến, chính là cắt đứt lời của hai người.

"Khởi bẩm hoàng hậu nương nương, các tiểu thư còn lại đã dẫn tới."

Hoàng hậu khẽ gật đầu: "Dẫn các nàng vào đi."

Dung ma ma đáp một tiếng bèn lại đi ra ngoài. Hơi một lát nữa, đoàn người Mộ Lam Yên lại do các cung nữ dẫn tiến về phía vườn hoa Khôn Ninh cung.

Cảnh tượng bên trong, khắp nơi đều tràn đầy ca múa mừng cảnh thái bình hưng thú vui vẻ hòa thuận.

Ánh mắt của hoàng hậu và Dương quý phi lấp lánh nhìn chăm chăm người lần lượt đi tới, thấy mọi người đều là đại gia khuê tú môi hồng răng trắng mi thanh mục tú, trên mặt đều lộ ra nụ cười thỏa mãn.

"Hoàng hậu nương nương cát tường, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

"Quý phi nương nương cát tường, nương nương vạn phúc kim an."

Đoàn người triều bái qua đi, hoàng hậu chính là lệnh họ đứng lên, dẫn dò các cung nữ đứng ở chung quanh dựa theo thiếp mời trong tay các nàng mà lần lượt vào chỗ. Mộ Lam Yên nhìn trên mặt mỗi bàn đều có một khối gỗ có khắc tên, trong lòng đột nhiên rất là kinh hãi. Khi nào thì nẹ ruột của Tư Không Thận này hứng chí bắt đầu làm vật này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Ngộ yến (tiệc trưa) trong cung

Editor: trang bubble ^^

"Tiểu thư mời ngồi vào." Cung nữ dẫn Mộ Lam Yên đột nhiên tốt bụng nhắc nhở đến.

Đã ngồi vào chỗ, Ngao Lô liếc mắt thấy tên trên bàn trước mặt đối phương, trên mặt lộ ra nụ cười xem trò vui. Thấy ánh mắt của Mộ Lam Yên có ý nhìn về phía nàng, nàng làm bộ không thấy cúi đầu sửa chữa quần áo của mình.

Tổ Quý không biết chữ, cho rằng tiểu thư lại bắt đầu như xe bị tuột xích rồi, vội vàng nhỏ giọng hỏi ở sau lưng nàng: "Tiểu thư, người làm sao vậy? Ngồi đi."

Có một câu gọi là oan gia ngõ hẹp.

Còn chưa chờ đến khi Mộ Lam Yên ngồi xuống, chủ nhân vị trí bên kia, giọng điệu the thé đã vang lên.

"Ồi chào, đây không phải là vị trí của Ngao Tương sao? Tệ tỳ làm việc không lưu loát như người, không biết dẫn sai chỗ sao?" Âm thanh này chính là Phí Khuynh Thành khiêu khích Ngao Lô ở cửa ra vào trước đó.

Mộ Lam Yên nghe tiếng nhìn lại, lại liếc thấy mặt đối phương không chê chuyện lớn. Dừng một chút, nàng ta lại nói: "Nha đầu Ngao Tương kia cũng thật là, hoàng hậu nương nương chỉ định phải đến tham gia tụ họp, vậy mà đến bây giờ còn chưa có mặt, quả nhiên là mất hết thể diện của Ngao phủ rồi."

Tiếng nói nét mặt của Phí Khuynh Thành cũng tốt, khiến các vị tiểu thư đã ngồi vào chỗ gật gù bày tỏ tán thành.

Từ lúc đầu Mộ Lam Yên biết phải tham gia tụ họp này, nàng cũng đã biết các cô nương cũng chưa chắc là nhắm về phía Tam hoàng tử mà tới. Ngôn hành cử chỉ của mỗi người cũng đại biểu gia tộc của từng người, khó tránh khỏi sẽ chen ép lẫn nhau, tranh nhau khoe sắc.

Hơn nữa, căn cứ thăm dò được tin tức đáng tin từ bên Ngao Lô vào lúc trước, phụ thân của Phí Khuynh Thành này, ở trên Triều Đình đã có vấn đề với Ngao Thập. Trong ngày thường, vị đích tiểu thư này của Phí Phủ gặp Ngao Tương cũng là châm chọc chen ép tới một trình độ nhất định.

Không biết làm sao, Ngao Tương nhanh nhẹn lại là một con người nóng nảy, gặp một lần đánh một lần, đánh một lần thì Phí Khuynh Thành này sẽ khóc náo một lần. Cộng thêm, mẫu thân Phí Khuynh Thành lại là biểu muội của mẫu thân Tư Không Vân, cho nên mỗi lần đều bị định nghĩa là lỗi của Ngao Tương.

Phí Khuynh Thành cũng luôn gắn liền với từ khoan hồng độ lượng, bởi vì khi đó nàng cũng không có chỉ trích Ngao Tương ngay mặt.

Kẹp ở giữa Mộ Lam Yên và Phí Khuynh Thành, cung nữ bắt đầu hoài nghi nhìn về phía hai người. Trong cung, thật sự là phải làm việc cẩn thận, nhưng nàng chính là dẫn hai vị tiểu thư của Ngao phủ tới đây. Một người trong đó đã ngồi xuống, làm sao một người khác lại không đứng?

Hoàng hậu vốn vẫn còn đang vừa nói vừa cười với Dương quý phi, cũng quan sát đánh giá lộn xộn phía sau, nhìn về phía bên kia vừa hỏi: "Dung ma ma, xảy ra chuyện gì?"

Đang bận rộn, Dung ma ma nghe hỏi, chột nhanh chóng quay người lại chính giữa khán đài: "Bẩm hoàng hậu nương nương, cho phép lão thân đi xem một chút."

Khoảng cách thật sự có chút xa, hoàng hậu cũng chỉ có thể đầu tiên là gật đầu một cái.

Không ngồi yên, Ngao Lô lo lắng chuyện càng âm ỉ càng lớn, đột nhiên đứng dậy lập tức quỳ xuống bên ngoài bàn. Hành động này thật sự có chút hù sợ mọi người tại đây.

Hoàng hậu cũng hoài nghi nhìn lại phía đối phương: "Phía trước người phương nào quỳ xuống?"

"Dân nữ chính là nhi nữ của tam phẩm Tông Nhân phủ thừa Ngao Thập —— Ngao Lô. Cùng đến đây với dân nữ là muội Mộ Lam Yên của dân nữ, mà không phải là Ngao Tương. Mong rằng hoàng hậu nương nương thứ tội."

Mộ Lam Yên có chút im lặng nhìn Ngao Lô quỳ dưới đất, nha đầu này nhận sai nhận đến quá sớm. Nàng vốn định dàn xếp ổn thỏa với Phí Khuynh Thành đó, không để cho hoàng hậu phát hiện là tốt rồi. Lại không nghĩ rằng nàng chưa kịp có hành động, Ngao Lô đã vạch trần gốc gác của nàng trước rồi.

Phí Khuynh Thành đột nhiên cười lên ha ha, chỉ vào Mộ Lam Yên nói: "Thì ra là một dã nha đầu. Mới vừa rồi, ta còn đang hoài nghi đây là tiểu thư nhà ai, mà ta lại chưa từng gặp gỡ. Kết quả là tới thay thế cho Ngao Tương à!"

Phí Khuynh Thành hiển nhiên không phải là một loại người sáng suốt, ở nơi như thế này lại không coi bề trên ra gì, tùy ý nói chuyện. Trước mặt nàng lại là Lạc quý phi, dì của nàng ta?

"Lớn mặt!" Hoàng hậu đột nhiên tức giận nói. Phí Khuynh Thành hoàn toàn không nghĩ tới những lời này là nói với nàng, nụ cười trên mặt chưa giảm, rất có ý muốn chia sẻ chuyện thú vị này với người khác. Cho đến khi hoàng hậu tức giận nhớ tới lần nữa, nàng mới cứng ngắc toàn thân, hết như bị người cõ

định lại.

"Nói chính là ngươi, Phí Khuynh Thành!"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người tại chỗ đều nín thở.

Mộ Lam Yên thầm than trong lòng, lúc trước còn nói Ngao Tương lạnh chanh lâu tấu, xem ra quả nhiên là vật hợp theo loài, người tự thành đám. Có thể đối kháng với Ngao Tương, xem ra cũng không tốt tới đến đâu.

Hoàng hậu có chút nổi giận đùng đùng, dẫn hai cung nữ đứng dậy bước nhanh đi tới phía sau khán đài, nhìn Ngao Lôi vẫn còn quỳ dưới đất với hai người ở trong cuộc đứng như cũ.

Lúc nhìn người Ngao gia, nàng vẫn khuôn mặt không có vẻ gì, nhưng khi nhìn về phía Phí Khuynh Thành bấy giờ đã sợ hãi cúi đầu, trong mắt thoáng qua vẻ chán ghét.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Dung ma ma đã tới bên cạnh hoàng hậu, bà biết đại khái chuyện rồi, khom lưng nói: "Hồi nương nương, hình như là vị trí sai rồi."

"Vị trí?" Hoàng hậu hoài nghi nhìn tới ba người các nàng. Sống lâu ở thâm cung, nàng đương nhiên không nhận biết các tiểu thư của những quan viên kia. *d&d#l(q^d<.com> Về phần Phí Khuynh Thành, bởi vì quan hệ với Lạc quý phi, thường đến trong cung dạo chơi, cũng là biết sơ một chút.

"Ngươi tên là gì? Đến từ nơi nào?" Giờ phút này, nàng lại hỏi tới Mộ Lam Yên.

Mộ Lam Yên và Tổ Quý cùng nhau quỳ xuống, cúi đầu, thành thật nói rõ: "Hồi nương nương, dân nữ tên gọi Mộ Lam Yên. Đến từ Mộng Lý Hồi."

Hoàng hậu nghe được Mộng Lý Hồi, đột nhiên đôi mắt thoáng qua một chút kinh ngạc, dừng một chút mới mở miệng: "Ngươi có biết, ta mời là hai vị tiểu thư của Ngao phủ, một người họ khác như ngươi đi vào mò mẫm dính líu vào làm gì?" Giọng của hoàng hậu đã hơi có vẻ tức giận, vốn là định tổ chức một cuộc tụ họp lâu dài vui vẻ, không ngờ gây ra một thiếu thân như vậy.

Ngao Lôi chỉ sợ Mộ Lam Yên giải thích không lưu loát, lập tức dựa theo sự dẫn dắt của phụ thân giao phó trước khi ra ngoài, giành nói: "Yên Nhi đúng là muội muội của dân nữ, là đứa con gái mà mẹ cả của dân nữ mới vừa tìm trở về hơn một tháng trước. Mong rằng hoàng hậu nương nương minh giám."

Lúc này, hai vị tiểu thư tương đối hòa hợp với Ngao Tương, cũng phụ họa nói: "Hoàng hậu nương nương, Mộ tiểu thư này đúng là tỷ tỷ của Tương Nhi. Lúc rồi rã, thương thức trà tán gẫu Tương Nhi có lén lút nói với chúng ta, nói quan hệ đặc biệt tốt với vị tỷ tỷ mới vừa tìm thấy này."

Những lời này, những lời này dĩ nhiên là ở trong nửa tháng nay, Ngao Tương đặc biệt cầu xin các nàng gặp phải loại tình huống khẩn cấp này, đi ra nói giúp cho Mộ Lam Yên. Dù sao ngộ nhờ hoàng hậu thật sự trách tội, Ngao Tương nàng cũng không chịu nổi!

Mặc dù trên mặt hoàng hậu còn chưa có bất kỳ bày tỏ gì, nhưng trong lòng đang nói thầm Tư Không Vân xử lý chuyện bất lợi. Từ đầu tới đuôi chuyện này đều là hấn lăm, lại không nghĩ rằng đưa ra cho nàng một việc như vậy.

Giờ phút này, Phí Khuynh Thành đã tức đến cắn răng, nhưng trên mặt cũng không dám biểu hiện ra.

Mộ Lam Yên thấy tình hình có lợi, lập tức phụ họa: "Hoàng hậu nương nương minh giám. Nửa tháng trước, sáng sớm Cửu hoàng tử điện hạ đột nhiên đến thăm, đưa thiệp mời cho hai chúng ta. Rồi sau đó, phụ thân vì đề tỏ ra công bằng, cho nên đặc biệt kêu ta với Lôi Nhi tỷ tỷ cùng đến đây. Tuyệt đối không phải thay thế Tương Nhi muội muội tới giống như Phí tiểu thư nói vậy."

Mộ Lam Yên nói chân thành, mọi người tại đây nghe vào trong tai, cũng thay nàng đỏ mặt hơi lạnh. Thiệp mời của các nàng đều là lấy được từ trong tay Nhị hoàng tử điện hạ, Mộ Lam Yên nàng lại toát ra một Cửu hoàng tử, đó không phải là nói láo là gì?

Mà hoàng hậu cũng là co rụt con ngươi lại, có chút rõ ràng. Là một cô gái chưa từng trải qua việc đời, nàng kết luận Mộ Lam Yên chắc chắn sẽ không nói láo. Về phần con trai bảo bối kia của nàng, cực kỳ ham chơi, nói không chừng còn thật sự thay Tư Không Vân làm việc xấu này. Suy nghĩ một phen, nàng cũng bèn không muốn đi truy đến cùng, dù sao cũng là tìm nàng dâu cho Tam hoàng tử Tư Không Miển, là ai cũng giống nhau.

"Được rồi, nếu hiểu lầm giải trừ rồi, vậy thì đều vào ngồi đi. Phí Khuynh Thành, ngày sau trong cung nói chuyện chú ý đúng mực, Khôn Ninh cung của ta cũng không phải là địa phương của ngươi giương oai!"

Phí Khuynh Thành nghe vậy, chợt run rẩy đáp lời, chính là ngồi xuống.

Liên hoan giờ trưa cũng chỉ là một nhóm nữ tử ngồi chung một chỗ tâm sự, ăn cơm, tán gẫu, xem một chút ca múa gì đó. Một vòng người bên cạnh Mộ Lam Yên đều là những người không biết, đương nhiên không có gì hay mà nói chuyện. Về phần Ngao Lôi, giống như cố ý lạnh nhạt nàng vậy, mắt chưa bao giờ liếc về phía nàng.

Trước đó bị ngộ, Phí Khuynh Thành mặc dù bộc phát tức giận đối với hai người bọn họ, lại thật sự không dám hé răng ở dưới mí mắt hoàng hậu nương nương, chỉ có thể yên lặng chịu đựng, tùy thời trả thù!

Một màn ngo yển đi qua, lúc sắp tan tiệc Dương quý phi đột nhiên gọi một cung nữ, nhỏ giọng nói mấy câu ở bên tai. Rồi sau đó chỉ thấy cung nữ kia

thừa dịp mọi người vẫn còn nhàn hạ thoải mái uống trà nói chuyện phiếm, đi tới bên cạnh các tiểu thư, lần lượt nói một lúc về phía lỗ tai mấy nha đầu, lại trở về bên cạnh Dương quý phi.

Việc này khiến Mộ Lam Yên cảm thấy rất kỳ quái.

Không bao lâu, tiểu thư với nha hoàn từng người túm năm tụm ba, đột nhiên đứng dậy đi tới trung tâm khán đài.

Quý gồi hành lễ: "Tạ hoàng hậu nương nương khoan đãi, tiểu nữ tử xin được cáo lui trước."

Vừa dứt lời, chỉ thấy hoàng hậu khẽ gật đầu, cười đưa tay ý bảo họ có thể đi được rồi.

Mộ Lam Yên có chút hoài nghi, tự cho là có thể rút lui. Vừa mới chuẩn bị đứng dậy, Ngao Lôi đột nhiên đưa một đôi tay ra ấn nàng trở về chỗ ngồi. Còn chưa chờ nàng mở miệng hỏi thăm, một bên khác lại đột nhiên truyền đến một giọng nói nhỏ nhẹ: "Tiểu thư, chúng ta nên đi rồi."

Quay đầu lại, chỉ thấy Phí Khuynh Thành cực kỳ khó chịu trong lòng, hừ lạnh một tiếng, chính là phát tay áo đứng dậy, cùng nhau rời khỏi với các tiểu thư mới vừa rời đi.

Chỉ trong thời gian một cái nháy mắt, trên toàn sân chỉ còn sót lại que mấy cô nương. Từng người một mặc dù cũng không phải đều là sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cũng coi là đại gia khuê tú, tự nhiên thỏa đáng, không có mấy may xốc nổi.

Đây là tuồng gì mới ra thế? Mộ Lam Yên có chút không rõ, nhích tới gần bên cạnh Ngao Lôi nhỏ giọng hỏi "Tại sao chúng ta còn chưa thể đi?"

Ngao Lôi ổn định lại vẻ mặt của mình, nhẹ nhếch bờ môi không thấy một chiếc răng lộ ra: "Vừa mới rời thấy cung nữ bên cạnh Dương quý phi đi xuống không?"

Mộ Lam Yên gật đầu một cái.

"Một vòng này, sợ là mẫu thân của Tam hoàng tử kiểm định. Mới vừa rời khỏi kia nhất định là Dương quý phi không nhìn trúng."

Lần này, trong lòng Mộ Lam Yên bắt đầu không bình tĩnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đều có nỗi khổ tâm

Editor: trang bubble ^^

Hoàng hậu nhìn lướt một vòng các tiểu thư còn dư lại, lúc đối diện với Dương quý phi, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn, gật đầu, mới do cung nữ bên cạnh đỡ đứng lên: "Các vị cô nương quả nhiên là cực khổ rồi! Bốn cung chuẩn bị sương phòng cho các vị nghỉ ngơi, lại mời các vị cô nương dời bước nghỉ ngơi một chút."

Nói tới chỗ này có ý dừng lại một lúc, Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy ánh mắt hoàng hậu lướt qua nàng, có chút kỳ quái: "Nhân tiện chuẩn bị một chút tài nghệ vào buổi tối, chờ một lát ở Ngự Hoa Viên, hoàng thượng cũng sẽ đích thân tới đây."

Hoàng hậu cười nói dễ dàng, lại khiến Mộ Lam Yên đột nhiên tê rần da đầu.

Loại sâu sắc này làm cho nàng có chút đột nhiên không kịp chuẩn bị, vốn khi biết ở lại là bởi vì bị Dương quý phi nhìn trúng, cũng đã hết sức kêu khổ rồi. Mà trước mắt, chuẩn bị tài nghệ? Vì sao trước khi vào cung không có ai nói rõ với nàng?

Ngao Lôi chú ý tới biểu hiện kinh ngạc trên mặt Mộ Lam Yên, hỏi: "Thế nào? Chẳng lẽ muội không chuẩn bị tài nghệ sao?"

Lời này vừa nói ra, mới khiến cho nàng đột nhiên nghĩ rõ ràng vì sao Ngao Lôi kêu nha hoàn của nàng ôm đàn đi vào. Trước đó, nàng còn cho rằng Thượng Quan di nương vì đề khoe mẽ, thi ra là các nàng đã sớm biết có một màn này. Lướt mắt một vòng các cô nương có thân phận giống với nàng, trên mặt đều là gió xuân hiu hiu (vui vẻ), tao nhã nhàn nhạt. Nào có một chút kinh ngạc!

Liếc mắt nhìn tiểu nha đầu Tô Quý sau lưng, chỉ thấy đôi phương cũng kinh ngạc lắc đầu một cái.

Trong lòng Mộ Lam Yên cảm thán tiểu nha đầu dạy dỗ lâu như vậy, rốt cuộc ăn ý đến một ánh mắt là có thể hiểu ý của nàng. Có điều nếu như ngay cả Tô Quý cũng không biết, làm sao Ngao Lôi lại biết?

Trừ phi nàng đã sớm biết sẽ không có ai nói với nàng, cho nên mở miệng đã hỏi thăm chưa chuẩn bị xong tài nghệ phải không?

Ngay lúc Mộ Lam Yên hoảng hốt, các tiểu thư ở lại đợi hoàng hậu nói xong, chính là cùng đi đến giữa khán đài.

Mộ Lam Yên tự nhiên cũng đi theo.

Cám tạ hoàng hậu, tất cả các cô nương ôm tâm tình khác nhau, rốt cuộc tản khỏi hiện trường chiến dịch đầu tiên này.

Lúc gần đi, Mộ Lam Yên cố ý nhìn lại một phen vườn hoa Khôn Ninh cung đã từng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa. Theo sau lưng, Tổ Quý cho rằng tiểu thư có chuyện gì, vội vàng hỏi: "Tiểu thư, thế nào?"

Mộ Lam Yên dừng một chút, đột nhiên nói: "Tổ Quý, có cảm thấy hoa viên này rất quen thuộc hay không?"

Tổ Quý nghe nói vậy, trong lòng tất nhiên hốt hoảng một lúc. Hậu hoa viên này chính là chỗ ở của nhất quốc chi mẫu, đừng nói quen thuộc, cho dù là nhìn nhiều đã đủ khiến người ta run sợ trong lòng: "Tiểu thư, người đang nói gì đó? Đi nhanh lên đi. Các tiểu thư của phủ khác cũng đã đi hết rồi."

Nghe nói thế, Mộ Lam Yên mới phản ứng được sự luống cuống của mình. Ngay lúc chuẩn bị rời đi, nàng lại đột nhiên phát hiện nơi xa hoàng hậu đột nhiên dùng một loại ánh mắt kỳ quái quan sát nàng, khiến trái tim của nàng đột nhiên hơi hồi hộp một chút.

Ánh mắt như vậy, cũng không chỉ một lần.

Một đời trước, hoàng hậu chính là cực kỳ sủng ái con trai của mình, Tư Không Thận. Cho nên đối với người làm con dâu như Mộ Lam Yên, bắt bẻ bóc lột thân phận, ngoài mặt đối với nàng sủng ái như thế, sau lưng lại gườm gườm như với một người vô gia cư vậy, luôn khiến nàng không còn chỗ an thân.

Đối với một tiền bà bà cường thế như vậy, đời này nàng gặp gỡ vẫn còn có chút nghĩ mà sợ, có thể trốn là trốn.

Đi tới hành lang bên ngoài phòng khách, Ngao Lôi đột nhiên dừng lại ở tại chỗ, chờ Mộ Lam Yên chậm rãi đến gần trước mặt, mới mở miệng: "Nhị muội muội muốn đi cùng ta vào phòng nghỉ ngơi một lát?"

Hai người bọn họ là một nhà, cho nên cũng không phải ngủ lại qua đêm thì sắp xếp cho một căn phòng. Mộ Lam Yên nhìn Ngao Lôi quay đầu không quá quen thuộc, lập tức lắc lắc đầu: "Không cần."

Ngủ chung một giường lớn, nàng mới không cần, có điều trong lòng nghi ngờ thừa dịp đối phương vẫn còn ở đây, bèn vội vàng hỏi lên: "Tỷ tỷ, mới vừa rồi hoàng hậu nương nương nói tài nghệ là cái gì? Tại sao ta với Tổ Quý không hiểu rõ tình hình chút nào?"

Ngao Lôi làm ra vẻ mặt rất là kinh ngạc: "Không thể nào? Hôm đó, sau khi Cửu hoàng tử đi, phụ thân tự mình phái người truyền lời. Tổ Quý, chẳng lẽ là người quên nói với tiểu thư của ngươi hay sao?"

Trong lòng Tổ Quý quả thật kêu oan, vừa định phản bác, lại bị Mộ Lam Yên không tiếng động ngăn lại: "Thôi, sống ở đâu thì yên ở đấy đi!" Nếu như không phải là Ngao Lôi cố ý giấu giếm, vậy chính là Ngao Tương cố ý gây ra chuyện. Suy nghĩ một chút, nàng cũng cảm thấy Ngao Lôi không có bản lĩnh này.

Ngao Lôi cười nhạt một tiếng: "Vậy tỷ tỷ đi nghỉ trước một lúc. Muội tạm thời ở bên ngoài đi dạo một vòng, đợi lát nữa lúc đi tới Ngự Hoa Viên lại tụ họp." Dứt lời, chỉ thấy Ngao Lôi dẫn tỷ nữ ôm đàn trở về phòng, đã đóng cửa phòng lại ngay trước mặt Mộ Lam Yên.

Dừng lại tại chỗ, Tổ Quý thấy đại tiểu thư vậy mà đối với họ như vậy, lập tức bất bình dùm thay Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, tại sao đại tiểu thư như vậy? Hoàng hậu nương nương rõ ràng là để gian phòng cho hai người các người nghỉ ngơi, nàng ta lại chiếm đoạt như vậy?"

Đúng, Ngao Lôi chính là bá đạo chiếm đoạt cả căn phòng như vậy.

Mộ Lam Yên nhún vai một cái, có chút không sao cả nói: "Thôi, dù sao ta cũng không mệt. Hãy theo ta đi khắp nơi chút thôi."

Không có nơi nào có thể đi, hai người không thể làm gì khác hơn là bắt đầu đi lang thang phòng khách viện, vốn còn có thể gặp được mấy tiểu thư đi chung tâm sự, thỉnh thoảng đi đến gần nghe nói một đôi lời. Ước chừng sau nửa canh giờ, tất cả mọi người đều trở lại gian phòng, họ mới chính thức cảm giác được cái gì gọi là đông đúc không trống vắng.

Tổ Quý chọn một ghế đá ngồi lên, gương mặt sầu khổ: "Tiểu thư, chúng ta phải chờ tới lúc nào đây?"

Mộ Lam Yên ngẩng đầu lên, nhìn thời gian một chút: "Ước chừng, hai canh giờ đây!"

Điều này hiển nhiên vượt ra khỏi phạm vi chịu đựng của Tổ Quý, nàng thật là cảm thấy phòng khách viện của Khôn Ninh cung này cực kỳ nhàm chán. Hơn nữa giống như đơn độc bị lỏng sợi vàng giới hạn vậy, không thể tùy ý đi ra đi vào giống như bên Liễu Tâm viện kia.

"Tiểu thư, chúng ta trở về phòng khách nghỉ ngơi một chút nhé?"

Mộ Lam Yên nhìn cánh cửa phòng đóng chặt kia, suy nghĩ một lát: "Vẫn là quên đi, dù sao trước khi người ta vào cửa đã mời chúng ta, là chúng ta không đi vào."

"Nàng ta vậy mà được gọi là mời à? Rõ ràng....."

Rõ ràng phía sau còn chưa nói ra miệng, Mộ Lam Yên chính là tiến lên che kín bờ môi của đối phương: "Hiện tại chung quanh đều hết sức yên tĩnh. Người muốn tất cả mọi người nghe được hai đại tiểu thư của Ngao phủ quan hệ không hòa thuận sao?"

Tổ Quý thấy vẻ mặt Mộ Lam Yên đột nhiên nghiêm túc, thật sự có chút kinh hoàng, vội vàng gạt đầu một cái bày tỏ đồng ý. Cuối cùng không có biện pháp, Mộ Lam Yên không thể làm gì khác hơn là dụ dỗ Tổ Quý dựa vào bàn đá trong sân nghỉ ngơi một lát. Lúc này, không khí chung quanh mới xem như thật sự yên tĩnh lại.

Tiếng hít thở đều đặn chậm rãi truyền ra từ trong hơi thở của Tổ Quý, Mộ Lam Yên chọn một nơi hơi rộng rãi một chút, cũng ngồi lên, ngồi xếp bằng. Rõ ràng đã đi vào mùa đông, qua ít ngày nữa sắp có tuyết rơi, nhiệt độ phía ngoài này quả nhiên là lạnh hơn một chút.

Lúc lâu, bên tai đột nhiên truyền đến một đợt tiếng ma sát nhỏ nho.

"Sột soạt —— Sột soạt ——" Một lần một lần, chậm rãi từ từ, đứt quãng.

Mộ Lam Yên ngồi thiền nghỉ ngơi, đột nhiên mở ra cặp mắt linh động, *d&d#l@q^d<.com> đứng dậy như một con mèo giẫm nhẹ bước chân chậm rãi tới gần tới phía tiếng dẫn ra.

Lại là truyền tới từ trong phòng nghỉ ngơi của nàng!

"Người chắc chắn Mộ Lam Yên ngủ thiếp ở bên ngoài?"

"Đúng vậy đây tiểu thư. Tổ Quý, tỷ nữ của nàng ta ngủ trước, sau đó ta thấy được nàng ngồi xếp bằng dưới đất, ngồi yên một lúc lâu, y hệt một hòa thượng vậy." Theo sau là một trận cười trộm.

Trên mặt Ngao Lôi thoáng qua một chút ác độc, liếc mắt qua cửa một cái, phảng phất như vậy là có thể thấy Mộ Lam Yên ngồi ở bên ngoài chịu rét: "Không ngờ phụ thân thật sự sẽ để nàng thay thế Ngao Trương vào cung. Phụ thân thật sự là quá thiên vị rồi!"

Tiếng nói chuyện của người ở bên trong cực nhỏ, kèm theo sột soạt sột soạt cùng nhau truyền ra. Nghe xong đối thoại, trong lòng Mộ Lam Yên đột nhiên dấy lên một cỗ cảm xúc. Ở Ngao phủ, từ trước đến giờ Ngao Lôi xử sự cực kỳ cẩn thận, mặc dù chột có tranh cãi, nhưng cũng không thành tình thế gì. Trước mắt dường như nàng ra khỏi phòng không nói, không có nghỉ ngơi lại đang làm chút chuyện gì đó. Chuyện này khiến Mộ Lam Yên phát sinh lòng hiếu kỳ trong nháy mắt, ngón tay dính chút nước miếng, bèn nhẹ nhàng chọc thủng một cái lỗ trên cửa sổ giấy dầu.

Ngao Lôi ngồi ở trên ghế tròn nhỏ trong phòng, đệm chân trên giường bị thay đổi, hiển nhiên nói rõ nàng đã từng ngủ. Giờ phút này, cặp mắt nàng ta lấp lánh có thần nhìn chăm chăm tỷ nữ trước mặt, tiếng sột soạt sột soạt kia dĩ nhiên là phát ra từ nơi đó.

Mộ Lam Yên nhìn kinh ngạc đầy mặt, Ngao Lôi lại đang sai bảo tỷ nữ dùng miếng sắt đi mài mòn đàn mà nàng ta mang tới!

"Tiểu thư, người xem bộ dáng như vậy được rồi chưa?" Tỷ nữ đột nhiên nâng đàn lên chút, cho Ngao Lôi liếc mắt nhìn.

Ngao Lôi lắc đầu một cái: "Không được, còn phải mài một chút nữa."

Tiểu nha đầu bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục dùng miếng sắt mài mảnh sợi dây đàn một chút: "Tiểu thư, như vậy sẽ không ảnh hưởng âm sắc sao?"

Ngao Lôi nghe vậy, ánh mắt đột nhiên ảm đạm chút: "Sẽ!" Dừng một chút, lại mở miệng: "Chỉ là không sao, đến lúc đó ta đàn một khúc không cần một sợi dây đàn kia, đến cuối cùng lại khảy một lúc nữa là được."

"Tiểu thư, vậy đến lúc đó tay có thể phải cẩn thận, dây đàn này rất mảnh, đến lúc đứt đoạn, người đừng để cắt ngón tay giống như khi còn bé đấy." Tiểu nha đầu đã theo chân Ngao Lôi từ nhỏ, hiện tại Ngao Lôi có tiếng tài nữ, nàng tự nhiên cũng hiểu là có liên quan với việc nàng yên lặng bỏ ra sau lưng.

Bởi vì dây đàn đứt đoạn mà cắt ngón tay, Ngao Lôi mặt đầy nước mắt khiến đến bây giờ ký ức của nàng cũng hãy còn mới mẻ. Còn có, về mặt nhị phu nhân cảm cơn gỗ hung thần ác sát đứng ở bên cạnh tiểu thư.

"Làm nhanh lên một chút đi!" So sánh với đứt ngón tay, thật ra thì Ngao Lôi càng thêm tiếc danh tiếng của nàng. Một từ tài nữ cũng không phải mỗi người đều có thể đội lên. Mộ Lam Yên vừa tới, đã dễ dàng đội lên danh hiệu thần y, đủ làm cho nàng cắn răng nghiêng lợi, cho nên hôm nay mới làm bộ lạnh nhạt nàng ta.

Tiểu nha đầu lại ma sát một lúc, Ngao Lôi mới thỏa mãn gạt đầu, kêu nàng cất đi. Cất xong đồ, tiểu nha đầu lại bắt đầu có chút đau lòng hỏi: "Tiểu thư, người nói sao người phải khổ như thế chứ?"

Ngồi trên băng ghế, Ngao Lôi thở dài một hơi: "Nếu không phải bị giữ lại, ta cũng không nghĩ ra hạ sách này. Mẫu thân buộc ta tiến cung, ta không thể làm gì khác hơn là thuận theo bà. Nhưng ngộ nhờ thật sự bị Tam hoàng tử nhìn trúng thì sao?"

"Cho nên người muốn bêu xấu, như vậy Tam hoàng tử cũng sẽ không chọn một chuyện cười thật sao?"

Ngao Lôi không nói gì, chỉ là gạt đầu một cái.

"Nhị hoàng tử và Cửu hoàng tử lớn lên cũng không tệ lắm, nói không chừng Tam hoàng tử này cũng là tuấn tú lịch sự."

"Nhưng hẳn thiếu một chân đó!"

Lời thể vừa nói ra, trong nháy mắt tiểu nha đầu liền yên tĩnh. Nàng vốn không nghĩ nhiều lắm, nhớ tới mặt mày tiểu thư phiền muộn, muốn an ủi một chút, nhưng không ngờ bỏ quên điểm quan trọng nhất.

Ở ngoài cửa nhìn một lúc, Mộ Lam Yên đột nhiên có chút cảm thấy không dễ chịu. Ngao Lô ích kỷ, nàng dĩ nhiên đã quá là rõ ràng. Có điều không ngờ nàng ta lại chọn dùng dạng phương thức cực đoan này để rời khỏi con đường phải đi.

Ngay lúc chuẩn bị rời đi, bên tai nàng đột nhiên truyền ra một tiếng đá phải chậu hoa. Bên trong cửa đột nhiên truyền ra một tiếng cảnh giác: "Người nào!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Phá hư đàn

Editor: trang bubble ^^

Nhanh chóng trở lại vị trí vốn có, Mộ Lam Yên nhanh chóng nhắm hai mắt lại giả vờ ngủ say.

Qua một lát nữa, cửa phòng đột nhiên cọt kẹt một tiếng mở ra một khe nhỏ, không bao lâu lại đóng lại. Cũng trong lúc đó, một đợt tiếng mèo kêu êm ái truyền vào trong tai kia, mở hai mắt ra thì nhìn thấy một con mèo Ba Tư toàn thân trắng muốt đi qua ở trước mặt nàng.

Mộ Lam Yên đột nhiên cảm thấy con mèo trước mặt này cực kỳ đáng ghét, nếu không phải nó làm sao nàng lại bị phát hiện! Có điều đột nhiên, khóe mắt lại một lần nữa xẹt qua một thoáng bóng dáng màu trắng, lại làm cho nàng dồi lực chú ý đi.

Mới vừa rồi, khi nàng nghe được âm thanh ngoài đầu nhìn lại đã cảm thấy cách đó một bóng người thoáng qua không xa, nhưng gấp gấp trở về thì không nghĩ nhiều. Rồi sau đó thấy được con mèo này bên cho rằng là nó, nhưng bây giờ nàng cảm thấy chung quanh đây, hết như có người nào đang ngó chừng nàng!

"Vị tiểu thư này, sao người ngồi ở chỗ này chứ?" Đột nhiên từ phía sau truyền tới một tiếng nói của cô gái.

Mộ Lam Yên quay đầu lại, thì thấy một cung nữ đang đi tới phía nàng. Cung nữ này ăn mặc cả người không giống như là cung nữ hầu hạ chủ tử bình thường, càng giống như là cấp bậc quan lý.

"Ta ấy vốn là muốn đi ra ngoài hóng mát một chút. Không biết làm sao, bây giờ tỷ tỷ ta đã ngủ rồi, ngại đi quấy rầy cho nên ngồi ở bên ngoài một lát." Mộ Lam Yên nói như thật, gương mặt vô tội giống như một đứa bé khéo léo hiểu chuyện.

Cung nữ đi qua bên cạnh nàng, khom người xuống về phía con mèo kia.

Mộ Lam Yên thấy con mèo Ba Tư kia bị bắt, trong lòng mới hiểu thì ra là đối phương là nhắm về phía con mèo này, quả nhiên là một phen hú vía. Con mèo này chắc hẳn nhất định là của vị tiểu chủ nào đó trong cung, không cẩn thận mới chạy tới nơi này.

Cung nữ cúi đầu đỡ con mèo trong ngực một lúc, mới ngẩng đầu lên áy náy cười nói: "Không biết mới vừa rồi có hù đến vị tiểu thư này hay không?"

Mộ Lam Yên vội vàng lắc đầu một cái, càng thêm lấy lòng duỗi tay ra phía trước xoa xoa mặt mèo.

Khuôn mặt con mèo Ba Tư chán ghét ngáp một cái mới chịu, một đôi mắt thăm thẳm y hệt hồ phách nhìn chằm chằm "Tập kích" người nàng, phát ra một đợt tiếng mèo kêu lười biếng.

Cung nữ thấy đối phương làm người vẫn xem như là dễ chung đụng, mắt đẹp đột nhiên chuyển một cái nhớ lại người kia dặn dò lúc trước, mở miệng nói: "Tiểu thư, bên ngoài trời đông giá rét, ta thấy các người vẫn đợi ở bên ngoài cũng không tiện. Nếu người đã lo lắng quấy rầy tỷ tỷ của người, vậy đi theo ta, đến một sương phòng khác nghỉ ngơi một chút chứ?"

"Việc này....."

Thấy Mộ Lam Yên có chút chần chừ, chỉ vào Tô Quý đang ngủ say, lại nói: "Người xem tiểu nha đầu này ngủ đến sâu, sợ là một muốn chết rồi. Đợi đến sau này các người đến Ngự Hoa Viên, sợ là sẽ đông lạnh cảm mạo đấy!"

Nói tới chỗ này, trong lòng Mộ Lam Yên đột nhiên chột rung động. Nha đầu Tô Quý này đâu phải là một chết, rõ ràng là tới hôm qua biết được hôm nay sẽ phải vào cung, kích động lời kéo nàng nói chuyện tới nửa đêm. Nhưng tiếp tục như vậy nữa quả thật sẽ đông lạnh, xuất phát từ đau lòng người mình,

Mộ Lam Yên vẫn là gậy đầu đồng ý.

Kéo Tổ Quý trong ngủ gật mơ hồ, hai người rớt cuộc trở về gian phòng ấm áp. Trong khi đó, ở trong phòng mà hoàng hậu sắp xếp nghỉ ngơi, Ngao Lôi và tỳ nữ đều là khuôn mặt căng thẳng nhìn đối phương.

Tiểu nha đầu có chút chột dạ: "Tiểu thư, người nói lời của chúng ta có thể để cho Mộ Lam Yên nghe hết rồi hay không?"

Ngao Lôi nói không chột dạ là giả, dù sao chuyện nói xấu người ta sau lưng như vậy không tốt lắm, nhưng bây giờ chuyện nghiêm nhiên đã phát sinh đến mức này, lo lắng cũng vô dụng: "Cứ như vậy đi, nếu như nàng ta thật sự nghe được, có ý kiến khẳng định đã sớm xông vào. Ta nghĩ nàng ta thông minh như vậy, chắc chắn sẽ không vứt thể diện Ngao gia trước mặt mọi người."

Tiểu nha đầu nghe vậy, gậy đầu một cái, bèn cũng không nói chuyện nữa.

Một cái chớp mắt, hai canh giờ lặng lẽ trôi qua.

Các cung nữ lần lượt gõ cửa phòng của các tiểu thư. Không có ai biết Mộ Lam Yên ở trong gian phòng kia, cho nên hai người bọn họ hoàn toàn là nghe được tiếng ồn ào phía ngoài, mới tỉnh lại.

Tổ Quý dụi dụi con mắt, trạng thái cả mặt lơ mơ nhìn Mộ Lam Yên ngồi thiền: "Tiểu thư, sao chúng ta ở trong phòng rồi?"

Mộ Lam Yên nghe tiếng mở mắt ghét bỏ nhìn đối phương một cái, lười phải mở miệng giải thích.

Lúc ra cửa, trong phòng khách viện, lần nữa không có bất cứ người nào, bao gồm Ngao Lôi.

Trạng thái của Tổ Quý còn có chút không có ở đây, muốn chất vấn tại sao đại tiểu thư vứt bỏ họ. Mộ Lam Yên chính là khóe mắt thấy nơi cửa ra vào, chỗ núi giả đó loáng thoáng xuất hiện hai bóng dáng thấp thoáng, cũng là lén lút đi ra từ bên trong.

Theo bản năng đưa tay bịt kín miệng của Tổ Quý, ẩn thân dựa vào phía sau một cây cột.

Người đến là Phí Khuynh Thành.

Chỉ thấy đối phương lén lén lút lút quan sát đánh giá một vòng chung quanh không có ai, mới khom người bước đi tới cửa phòng của Ngao Lôi. Trước khi vào cửa, Phí Khuynh Thành lại dò hỏi một lần nữa: "Người chắc chắn hai người của Ngao gia đều đi ra ngoài rồi, hơn nữa không có mang theo cây đàn của Ngao Lôi?"

Tiểu nha đầu bên cạnh gậy đầu một cái, xác định nói: "Nô tỳ tìm người hỏi qua rồi. Sau khi hoàng hậu phái người đánh thức đám tiểu thư kia, Ngao Lôi phát hiện không tìm được Mộ Lam Yên, cho là đi ra ngoài chơi, bèn vội vàng đi ra ngoài tìm. Bên cạnh không có mang theo cây đàn kia."

Phí Khuynh Thành nghe vậy, trên mặt đột nhiên lộ ra một thoáng âm hiểm: "Hừ, muốn chơi trội, ta sẽ để cho người ra mắt đủ!"

Dứt lời, chính là mở cửa, cứ quang minh chính đại tiến vào như vậy.

Nhìn đến đây, Tổ Quý cũng cảnh giác đang xảy ra một chuyện không tốt, ngẩng đầu nhìn mặt tiểu thư nhà mình bình tĩnh, trong lòng đột nhiên dâng lên một thoáng bội phục! [trang@d#d##q#d@bubble](#) Đã quyết định chủ ý muốn học tập với tiểu thư, chính là đi theo bước chân của đối phương, lặng lẽ đi tới phòng mà Ngao Lôi nghỉ ngơi lúc trước.

Xuyên qua lỗ nhỏ chột mở lúc trước, Mộ Lam Yên chỉ thấy Phí Khuynh Thành chỉ huy nha đầu dẫn tới mở cây đàn của Ngao Lôi ra. Tổ Quý thấy tiểu thư nhìn say sưa ngon lành, trong lòng tò mò đột nhiên lập tức vọt thật cao, trức trặc dùng ngón tay dùng sức chọt thủng tấm giấy dầu trước mặt.

Một tiếng "Sột soạt ——", Mộ Lam Yên quay đầu lại thấy đầu ngón tay út của Tổ Quý chọt vào trong giấy dầu, dọa nàng sợ hết hồn, theo bản năng đưa tay khẽ đánh đối phương một cái, mới tiếp tục chú ý bên trong.

Cũng may Phí Khuynh Thành vốn là đang xâm phạm địa bàn của người khác, cho nên rất chột dạ, hoàn toàn không chú ý bên ngoài!

Trong lòng Mộ Lam Yên cảm thán cả ngày hôm nay đều đang nhìn coi người khác, mà Tổ Quý chính nghĩa kẻ người thấy người ở bên trong đang cầm đồ của tiểu thư phủ mình, vội vàng hỏi thăm Mộ Lam Yên: "Tiểu thư tiểu thư, bọn họ đây là đang phá hư đồ của Đại tiểu thư đấy. Chúng ta có nên đi vào ngăn cản hay không?"

Mộ Lam Yên thu hồi tầm mắt, suy nghĩ một phen. Tổ Quý nói không sai, dưới tình huống bình thường, nàng cũng nên ra mặt ngăn cản. Nhưng lại nghĩ đến lúc trước thấy Ngao Lôi tự mình phá hư, nếu như nàng kêu người đi tới, đối phương nhất định sẽ cảm thấy mình nhiều chuyện. Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là đều không thấy như hai lần trước được rồi.

Nếu Ngao Lôi đã lựa chọn bước ra bước này, nàng ta nhất định đã tính toán xong, về phần cây đàn kia, một lần phá hư cũng là phá hư, hai lần phá hư cũng là phá hư.

"Chớ xen vào việc của người khác, đi thôi đi thôi!" Cuối cùng, Mộ Lam Yên vẫn là đẩy Tổ Quý tiếp tục lui về chỗ vốn ẩn núp.

Chỉ là một lát, Phí Khuynh Thành phá hư xong, cùng nha đầu bên cạnh rút lui ra khỏi phòng của Ngao Lôi. Họ chân trước mới vừa đi, Ngao Lôi dẫn

theo tiểu nha đầu nổi giận đùng đùng bắt đầu chạy về từ bên ngoài.

"Người nói nha đầu này cuối cùng đi đâu? Mắt thấy sắp bắt đầu rồi, đến bây giờ cũng không tìm được người!" Ngao Lôi tìm một vòng từ bên ngoài cũng không tìm được Mộ Lam Yên, giờ phút này dĩ nhiên cũng không để ý bộ dáng đại gia khuê tú, y như một người đàn bà chanh chua.

Tiểu nha đầu nhanh chóng đi theo ở phía sau, giờ phút này trên mặt cũng không có vẻ mặt thông thả nhàn hạ lúc tán gẫu với Ngao Lôi trước đó, thần kinh căng thẳng, chỉ sợ lúc nào đó tiểu thư sẽ tức giận với nàng.

Đi tới trước gian phòng, Ngao Lôi đột nhiên ngừng bước chân: "Người vào bên trong ôm cây đàn ra cho ta. Chúng ta không đợi nàng ta, đến lúc đó nếu hoàng hậu hỏi tới cứ nói không biết!" Đúng rồi, nàng chính là không biết, nhưng chắc chắn sẽ không nói chuyện không đề cho Mộ Lam Yên vào phòng.

Mộ Lam Yên và Tổ Quý ẩn núp ở phía sau chủ nhân hơi liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên đi ra: "Tỷ tỷ!" Mộ Lam Yên đột nhiên kêu một tiếng lạnh lạnh.

Ngao Lôi nghe vậy đột nhiên cả người ngẩn ra, hiển nhiên không nghĩ tới ở bên ngoài lượn một vòng không thấy người, lại vẫn là trốn ở trong sân. Nhớ tới lời mới vừa nói, mắt sắc đột nhiên có chút lóe lên, cố ý không nhìn đối phương nói: "Các người, tại sao các người lại ở chỗ này? Mới vừa rồi, ta đi bên ngoài tìm một vòng cũng không tìm được các người."

"Trước đó chúng ta nghỉ ngơi ở bên ngoài, sau lại đột nhiên cảm thấy lạnh quá, trùng hợp một cô cô đi qua, bèn dẫn chúng ta đến một gian phòng khác. Khi chúng ta đi ra, tất cả mọi người đều đi rồi."

Mộ Lam Yên vừa dứt lời, tiểu nha đầu ôm đàn ra ngoài cũng thấy được họ. Chống lại ánh mắt của các nàng thì đột nhiên thoáng qua một chút kinh ngạc, sau đó lại khôi phục lại bình thường, đi tới bên cạnh Ngao Lôi.

Mắt thấy thời gian sắp không còn kịp rồi, Ngao Lôi cũng không muốn gây thêm chuyện, phát tay áo xoay người ra lệnh một tiếng chính là dẫn ba người cùng nhau đi theo cung nữ bên ngoài, đi tới Ngự Hoa Viên.

Ở phía sau, Mộ Lam Yên nhìn chằm chằm cây đàn bị phá hư hai lần kia, trong lòng chẳng biết nguyên do tại sao có chút lo lắng. Vì quãng đi ý nghĩ như vậy, dọc theo đường đi cố ý nhìn tới chung quanh, phân tán lực chú ý.

Đi tới Ngự Hoa Viên, nàng đã bị một màn khí thế hùng vĩ trước mắt làm cho giật mình. Hoàng đế đương triều là một người cực kỳ hưởng thụ, thường ngày Ngự Hoa Viên làm cho người ta thường thức dĩ nhiên là vô cùng xa hoa.

Đã là mùa đông, thế nhưng chung quanh lại vẫn là đóa hoa tranh nhau khoe sắc như ngày xuân vậy. Hơn nữa giờ phút này bên trong tụ tập đầy người, trên mặt mỗi người cũng như vui vẻ phảng phất, quần áo vô cùng tươi đẹp.

Tổ Quý nhìn có chút hoảng hốt, đứng đứng về phía Mộ Lam Yên, rất sợ chỉ chớp mắt đã tan biến. Ngao Lôi liếc nhìn hàng ngũ thuộc về các nàng, ba bước cũng thành hai bước đi qua. Vậy mà còn chưa đi đến, thì bị cô gái cả người điểm lệ đi qua chặn lại.

"Ồi chao, người nào không có mắt như vậy chứ!"

Quả nhiên là không phải oan gia không đụng đầu, Ngao Lôi ngẩng đầu lên lại phát hiện trước mặt lại là Phí Khuynh Thành không bị lưu lại trước đó: "Làm sao người ở chỗ này?"

Phí Khuynh Thành ngao mạn cười một tiếng, nghiễm nhiên không coi đối phương vào đâu: "Sao ta không thể xuất hiện ở chỗ này? Tiểu di của ta lại là Lạc quý phi trong cung, cũng không giống như các người."

Nói tới nơi này, đột nhiên lại gần nhỏ giọng nói ở bên tai Ngao Lôi: "Dựa vào danh tiếng tuyển phi cho Tam hoàng tử tới tranh thể diện gia tộc." Nói xong, rồi khỏi bên tai Ngao Lôi thì trên mặt hài lòng. Mộ Lam Yên nhìn cũng rất là rõ ràng.

Giờ phút này trên mặt Ngao Lôi vẫn treo nụ cười như cũ, lòng bàn tay lại bị móng tay hung hăng cắm vào. Không ngừng lại chút nào, nàng đi qua từ bên cạnh Phí Khuynh Thành.

Mộ Lam Yên bắt đầu có chút đồng tình cảnh ngộ của Ngao Lôi, vậy mà lúc ngẩng đầu lên, bất ngờ không kịp đề phòng lại thấy một con mèo Ba Tư có ánh mắt y như hổ phách gặp trước đó. Giờ phút này, nó lại yên tĩnh nằm ở trong ngực một cô gái quần áo tươi đẹp. Nữ nhân kia, lại là nữ nhân mà Tư Không Thận dẫn về!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Việc tú tuyệt

Một tiếng hoàng thượng giá lâm, khiến tất cả lực chú ý của mọi người đều chuyển tới phương hướng nơi phát ra âm thanh.

Trong nháy mắt, bên tai liên tiếp tất cả đều là lời: "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế ~". Mặc dù Mộ Lam Yên cùng quỳ xuống, ánh mắt lại không nhìn được ngó về phía trước.

Tư Không Trung Minh cả người long bào, hình thể hơi phát tướng, cùng với mặt mày không cảm xúc gì, thoát nhìn hơi ưỡ oải. Có điều một đôi mắt y như chim ưng, Mộ Lam Yên cảm thấy đặc biệt quen thuộc.

Bên cạnh cùng một chỗ lại là hoàng hậu, hai phi tử đi theo ở đằng sau, một là Dương quý phi, một là Lạc quý phi. Phía sau nữa chính là Tư Không Vân, Tư Không Thận, với Tam hoàng tử Tư Không Miển được kiệu đuôi theo nâng tới.

Mộ Lam Yên đều có ấn tượng với mọi người, duy chỉ có bộ dáng Tư Không Miển thì nàng có chút không nhớ rõ, đoán chừng nguyên nhân là bởi vì thường ngày hắn xuất hiện đều là lấy loại treo màn che này.

Tư Không Trung Minh lên tiếng bình thân, mọi người bèn đứng lên.

"Nghe nói hôm nay, hoàng hậu cố ý mời trẫm tới đây thưởng thức tài nghệ biểu diễn à." Mới vừa vào ngò, trong tiếng cười của Tư Không Trung Minh chứa ba phần tức cười nói với thể tử ở bên cạnh.

Hoàng hậu che mặt hết như một tiểu cô nương thẹn thùng: "Hoàng thượng thật thích trêu ghẹo thần thiếp, người cũng không phải không biết tới đây làm gì. Hôm nay là tuyển phi cho Tam hoàng nhi, tự nhiên người tới đây để kiểm định."

Tư Không Trung Minh nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười không rõ ý đồ quét tới đám người trước mặt. Tam hoàng nhi của hắn đã từng là trợ thủ đắc lực của hắn, không biết làm sao lại bị người hạ độc thủ, hại hắn mất đi một bắp đùi, từ đó trở thành phế nhân. Chuyện như vậy, hắn vẫn canh cánh trong lòng, mà trước mặt tuyển phi cho hoàng nhi của hắn, vốn là ý đồ của hắn.

"Các cô nương, đều đi đến trước mặt trẫm nhìn một chút xem." Tư Không Trung Minh chậm rãi mở miệng. Hoàng hậu nhanh chóng dùng ánh mắt ra hiệu những người đó, hận không thể mất mọc ra một cái tay nhỏ, xếp từng cô nương có chút khản trương chỉnh tề thành một đội.

Trong lòng Mộ Lam Yên thật vất vả và an ủi về hốt hoảng khi thấy mèo Ba Tư lúc trước đó, trước mặt lại phải nhắm mắt đi về phía trước. Ánh mắt Tư Không Trung Minh quét qua ở trên mặt mỗi người, dừng lại một lát, mới mở miệng: "Nghe nói, hôm nay có một cô gái đặc biệt tới, đứng ra cho trẫm nhìn một chút!"

Lời này vừa nói ra, làm cho mọi người ở đây lập tức cầm bắt, mọi người ở chỗ này đều là người biết gốc tích, nào có cô gái đặc biệt gì đó.

Hoàng hậu thấy Mộ Lam Yên trước sau không đi ra, đặc biệt nhắc nhở một phen: "Nhị nữ nhi của Ngao gia, hoàng thượng đang gọi người đấy."

Bị nêu tên, cả người Mộ Lam Yên đột nhiên giật mình một cái, nhân tiện bị Ngao Lôi đẩy một cái, mới nhảy ra ngoài từ trong đội ngũ. Bởi vì dáng vẻ ra ngoài có chút kỳ quái, chọc cho người phía sau truyền đến tiếng cười trộm hơi yếu.

"Người tên là gì?" Tư Không Trung Minh đột nhiên nói.

"Bẩm hoàng thượng, dân nữ tên là Mộ Lam Yên."

"Mộ Lam Yên, tên rất hay, trở về đi thôi."

Tư Không Trung Minh không quay đầu nói mấy câu, trong nháy mắt lại làm cho Mộ Lam Yên không đoán ra ý trong lòng để vương. Hoàng hậu thấy Mộ Lam Yên còn đứng tại chỗ, lần nữa tốt bụng lên tiếng nhắc nhở: "Hoàng thượng là bảo người trở lại trong đội ngũ đi."

"Ồ à, tạ hoàng thượng tạ hoàng hậu nương nương."

Sau lời đạo đầu lúng túng, Tư Không Trung Minh khách sáo mấy câu với tất cả mọi người tại chỗ. Tiểu thư các nhà chính là bắt đầu đứng dậy biểu diễn tài nghệ vốn đã chuẩn bị tốt. Ngao phủ thuộc về quan viên tam phẩm, cho nên xếp hạng tương đối phía sau.

Mộ Lam Yên nhìn cô gái trước mặt vừa ca hát, vừa khiêu vũ, ngâm thơ thành đối không có một người khó dễ bọn họ, trong đầu chính là bắt đầu tính toán đợi lát nữa nên biểu diễn cái gì tốt. Còn chưa chờ nàng xác định được, thời gian chớp mắt một cái, đã đến phiên Ngao gia họ.

Mất thấy Ngao Lôi tươi cười đầy mặt đứng dậy, và tiểu nha đầu ôm đàn theo ở phía sau, suy tính đủ loại trước đó của Mộ Lam Yên đột nhiên đều ném sau ót tất cả, tinh thần khẩn trương nhìn chăm chăm, chuyện sẽ phát sinh tiếp theo!

Ngao Lôi ưu nhã đi tới chính giữa vũ đài, mặt xinh đẹp, mặt ngậm cười, khề quý gối hành lễ, chính là ngồi xuống ý bảo nha đầu đặt đàn ở trên bàn trước người.

Mộ Lam Yên rảnh rỗi nhìn Ngao Lôi, nhân tiện liếc mắt —— mọi người xem biểu diễn trước mặt một cái. Biểu hiện trên mặt mỗi người không đồng nhất, nhưng nhìn ra được, cũng không có quan tâm bao nhiêu chuyện họ biểu diễn tài nghệ này. Có điều khi nhìn đến Tư Không Thận ở góc tối lại không cẩn thận giao hội ánh mắt trên không trung, cuống quýt cúi đầu xuống. Chỉ là kỳ quái, không biết cô gái ôm mèo Ba Tư trước đó đi nơi nào rồi.

Qua một lát nữa, tiếng đàn chậm rãi đã truyền ra từ đầu ngón tay của Ngao Lôi. Không nói làm cho người ta hai mắt tỏa sáng, nhưng cũng là khúc âm

lưu loát, uyển chuyển dễ nghe. Đây là một bài hát chưa có ai từng nghe, chính là Ngao Lôi tự mình sáng tác.

Ngay khi Mộ Lam Yên yên tĩnh nghe tiếng đàn, lo lắng chuyện tiếp theo không có cách nào mà đoán trước. Toàn trường bên kia, toàn thân Lâu Lan mặc áo quần tơ vàng hoa lệ, ôm một con mèo Ba Tư màu trắng lạng lẽ lên về bên cạnh Tư Không Thận.

Trước đó đi ở trong đám người, con mèo này chính là đột nhiên chạy trốn ra ngoài, làm hại nàng tìm thật lâu mới tìm được. Con mèo này là hôm nay Tư Không Thận đột nhiên tặng cho nàng, làm cho nàng vui mừng mãi. Len lén đi tới sau người, nàng nhìn cái ốt đối phương, làm một cái mặt quỷ.

Rồi sau đó chuẩn bị chào hỏi trước, đột nhiên trong đầu thoáng qua một chút quý kẻ, cầm lên vuốt mèo, chính là len lén từ từ vạch tới trên mặt Tư Không Thận.

Thật sự cái gọi là không làm, thì sẽ không phải chết. Ngay ở trong nháy mắt đó, Tư Không Thận rõ ràng cảm thấy dị vật đến từ sau lưng, đưa tay chính là bắt được vuốt mèo hung hăng kéo đến phía trước.

"Bùm ——" một tiếng, hơi sức của Lâu Lan không có lớn như Tư Không Thận, cứ trơ mắt nhìn cả người mèo Ba Tư chạy đi từ trong tay nàng như vậy. Sau đó kêu thảm thiết cả người đập vào trên bàn trước mặt Tư Không Thận.

Động tác hơi lớn, mọi người truyền đến ánh mắt hoài nghi.

Lâu Lan ngậy người.

Tư Không Thận ngậy người.

Tất cả người nhìn lại bọn họ, tất cả đều sợ đến ngậy người rồi!

Hoàng thượng và hoàng hậu nhìn Lâu Lan, trên mặt có một chút hơi giận, người sáng suốt đều biết rõ tại sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Ngay khi trong lòng Mộ Lam Yên giễu cợt nữ nhân kia ngu ngốc thì đột nhiên một đợt thanh âm chói tai xẹt qua chân trời.

Ngay sau đó chính giữa vũ đài, Ngao Lôi đột nhiên hét thảm một tiếng, tất cả dây đàn đều đứt đoạn!

Tất cả này xảy ra quá mức đột nhiên, mọi người còn chưa có phản ứng kịp từ trong Ô Long của Tư Không Thận và cô gái, trang@d##q#d@bubble lúc quay đầu lại cũng đã phát hiện mười ngón tay của Ngao Lôi treo lơ lửng ở không trung, đầu ngón tay thấm từng dòng máu nhỏ vào trên thân đàn.

Khuôn mặt nha đầu kinh ngạc nhìn chủ nhân, trước tiên nhào tới đưa tay muốn che mười ngón tay chảy máu của Ngao Lôi, chỉ là trong nháy mắt, trên mặt cũng đã treo đầy nước mắt.

Giờ phút này trên mặt Ngao Lôi vẫn là có chút không phản ứng kịp, dự tính của nàng vốn không nên là như thế này.

Nơi xa, Phí Khuynh Thành thấy hình ảnh lần này, nhếch miệng lên nở nụ cười hả hê. Mà người hoàng tộc thân là khách xem, chẳng những không bởi vì loại sự tình này ra vẻ thương tiếc một chút xú, ngược lại túm năm tùm ba bắt đầu cười trộm.

Hoàng hậu nhìn tình cảnh phía trước mặt có chút hỗn loạn, đột nhiên gầm lên giận dữ: "Trong cung không có ai sao? Không thấy Ngao đại tiểu thư bị thương, còn không mau dẫn đi băng bó!"

Cứ như vậy, nha đầu đồ Ngao Lôi dậy, hai người cực kỳ chán nản rời đi.

Chân trước mới vừa đi, bên tai Mộ Lam Yên chính là vang lên tiếng cười nhạo nói liên không dứt. Đơn giản chính là nói cái gọi là tài nữ như Ngao đại tiểu thư, cũng chỉ là người bình thường đánh đàn cũng sẽ bị thương tay mà thôi.

Hoàng hậu có chút hao tổn tinh thần âm đạm rũ rứt sắc xuống, liếc về phía cung nữ bên cạnh, hỏi thăm một tiếng: "Tiếp theo đến lượt người nào?"

"Khởi bẩm hoàng hậu, tiếp theo đến lượt nhị tiểu thư của Ngao phủ rồi."

Hoàng hậu nghe vậy, nhàn nhạt ừ một tiếng, trong mắt liếc về phía Mộ Lam Yên cũng là tràn đầy không thèm để ý. Đại tiểu thư đọc đủ thứ thi thư đã thành bộ dáng này, nhị tiểu thư mới vừa trở về lúc này có thể có thành tựu gì. Phất phất tay sai cung nữ lui ra, Mộ Lam Yên mới tiếp nhận được mệnh lệnh, đi tới giữa vũ đài.

Quét mắt một vòng biểu hiện trên mặt mọi người, trong lòng tất nhiên hiểu những người này mặt ngoài khách sáo, thật ra thì trong lòng vô cùng nhiều chuyện, muốn cứu vãn danh tiếng của Ngao phủ, cũng chỉ có thể đánh bất ngờ làm cho các nàng cảm giác mới mẻ. Suy nghĩ một phen, nàng mới mở miệng: "Tiểu nữ bất tài, cảm kỳ thư họa lúc trước các vị các tiểu thư cũng đã biểu diễn gần đủ rồi. Tiểu nữ cũng sẽ không lấy ra bêu xấu."

Vốn nghĩ sẽ có người nói tiếp, nhưng đợi một lúc cũng không thấy hoàng hậu mở miệng, Mộ Lam Yên mới có chút cảm giác gấp gáp. Không phải chứ, người hoàng hậu này không phải giỏi nhất giảng hòa sao?

Hoàng thượng liếc mắt một cái hoàng hậu không yên lòng bên cạnh, cười cười thay nàng tiếp lời: "Vậy người muốn biểu diễn những gì?"

"Kính xin hoàng hậu ban thưởng một cái lông vũ, và một cái khăn lụa."

Bị nêu tên, hoàng hậu mới đột nhiên thức tỉnh nhìn lại bên cạnh: "Dung ma ma, đưa cho nha đầu kia đi."

Dung ma ma đáp một tiếng, chính là sai cung nữ bên cạnh đi lấy tới.

Qua một lát nữa, một cung nữ đã lấy đồ ra đưa tới trước mặt Mộ Lam Yên. Mộ Lam Yên liếc mắt một cái lòng vũ này, lại nói: "Kính xin hoàng hậu bảo người ta đếm rõ sợi của lòng vũ."

Thiếu thân gì thế, khiến mọi người bắt đầu hoài nghi trong hồ lô của Mộ Lam Yên bán thuốc gì.

Hoàng hậu nghe vậy, có chút khí huyết không thuận, nhưc đầu nhìn Mộ Lam Yên chỉ ra thiếu thân kia. Mới vừa rồi xảy ra hai chuyện Tư Không Thận cùng với Ngao Lô kia, trong lòng dĩ nhiên là không sáng khoái lắm. Nàng không muốn nhận việc xấu này, nhưng cô tình hoàng thượng điềm danh, còn tặng kèm chủ nhân không đáng tin cậy như Tư Không Vân đó, oán hận kéo dài từ trong đó là đã quyết định chủ ý phải đợi lúc ngủ, cố gắng giày vò hoàng thượng mới được.

Cung nữ dựa theo yêu cầu của Mộ Lam Yên, đưa lưng về phía nàng đếm rõ sợi, mới thở dài một hơi đưa ra ngoài.

Nhận lấy lòng vũ trong tay cung nữ, khoe miệng Mộ Lam Yên đột nhiên nâng lên một nụ cười thâm ý, bèn đưa tay vung vẩy về phía không trung ra ngoài. Chính là trong nháy mắt, trước mặt của nàng hiện đầy lòng vũ màu trắng, rơi xuống tới tấp.

Rồi sau đó nắm chặt một góc khăn lụa, vung ra ngoài, cả người và khăn lụa đồng thời tùy ý quơ múa trên không trung.

Chỉ là trong thời gian chớp lát, trên mặt mọi người, dần dần từ xem nhẹ, đã biến thành kinh ngạc thốt lên.

Tư Không Thận thật vất vả xử lý xong "Tai nạn" mà Lâu Lan mang đến cho hắn đi qua, ngẩng đầu lên chính là thấy Mộ Lam Yên lại bay múa ở giữa một mảnh lòng vũ, nhìn người phía trước, không vui trong lòng trước đó đột nhiên biến mất không còn bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Lén lút gặp mặt

Editor: trang bubble ^^

Khẽ múa xong, lòng vũ dưới người không thấy đâu, như tất cả đều bị màn Lam Yên thu vào trong khăn lụa.

Lúc mũi chân rơi xuống đất, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh. Cho đến khi Tư Không Trung Minh đột nhiên hô to một tiếng "Hay", trong nháy mắt tất cả mọi người vỗ tay chính là vang dội toàn trường.

Mộ Lam Yên cất khăn lụa vào ở trước ngực, trình lên tư thế nửa quỳ đối mặt ngay phía trước. Nghe được tán thưởng đến từ chung quanh, nàng mới nâng đôi mắt mình lên, đứng lên, chào một cái, khiêm tốn nói: "Tiểu nữ bất tài, chỉ là ở bên ngoài học một chút công phu mèo quào, để cho hoàng thượng chê cười rồi."

Tư Không Trung Minh nghe vậy, hài lòng cười ha ha. Đây là tuyệt kỹ mà tối nay hắn xem khiến cho trước mắt người sáng lên, trên mặt tỏa ra nụ cười từ trong ra ngoài, liên tục gật đầu: "Thật không hổ là nhị tiểu thư của Ngao phủ, thừa kế võ học của phụ thân người. Người đâu, khen thưởng!"

Nghe được hai chữ khen thưởng, ánh mắt của mọi người toát ra vẻ hâm mộ. Hoàng hậu cũng khác biệt liếc mắt nhìn thần thái sáng láng của hoàng thượng, giật giật bờ môi, nhưng không nói chuyện.

Tư Không Thận không nhìn Lâu Lan còn chưa dừng lại nói chuyện om sòm bên cạnh, một đôi mắt thâm ý nhìn Mộ Lam Yên. Hắn cảm thấy, biểu diễn tối nay còn chưa tới cao trào nhất!

Mà Mộ Lam Yên nghe được khen ngợi, giờ phút này cũng không khiêm tốn nữa: "Biểu diễn của ta còn chưa kết thúc, xin hoàng thượng chờ chút lát nữa."

Bị khoe ra điểm then chốt, Tư Không Trung Minh cũng không nóng giận, cười yếu ớt, ánh mắt lấp lánh cùng với mọi người nhìn chăm chăm chuyện Mộ Lam Yên làm tiếp theo. Chỉ thấy nàng đột nhiên hướng mắt về phía cung nữ cầm lòng chim đưa cho nàng lúc trước, lớn tiếng hỏi: "Vị cung nữ tỷ tỷ này, xin hỏi trước đó hoàng hậu bảo tỷ cầm tới lòng vũ kia, tổng cộng có bao nhiêu sợi?"

Bị hỏi thăm, cung nữ sững sờ bị dọa sợ hết hồn, cảm nhận được ánh mắt khác thường đến từ người khác, nghẹn một ngụm nước miếng, mới nhỏ giọng nói: "Hai, hai trăm hai mươi sáu sợi."

Mộ Lam Yên làm bộ không nghe được, cũng bảo nàng lặp lại một lần nữa.

Khi tất cả mọi người nghe được hai mươi sáu trong miệng nàng, trên mặt Mộ Lam Yên mới lần nữa lộ ra một nụ cười kỳ dị, đột nhiên mở ra khăn lụa vốn nắm chặt.

Chỉ thấy phía trên mặt vải đầy vết lông vũ. Lông vũ kia bị thu vào khăn lụa, là tất cả mọi người nhìn ở trong mắt. Có điều không ngờ trong quá trình quơ múa lại bị Mộ Lam Yên, họa lên một bức đầu heo. Mà lúc này đầu heo kia đối mặt với Tư Không Trung Minh, quả nhiên là khiến người vừa nãy còn hâm mộ Mộ Lam Yên lợi hại, trong nháy mắt trong lòng thay nàng đổ mồ hôi lạnh.

Mọi người lầm tưởng Mộ Lam Yên chỉ là đang chửi xiên chửi xỏ thánh quân, chỉ có trong lòng Tư Không Trung Minh hiểu rõ, cô gái nhỏ trước mắt này khẳng định còn có đoạn sau.

Quả nhiên chỉ một lát, Mộ Lam Yên bèn nói ra: "Tổng cộng lông vũ phía trên này là hai trăm hai mươi sáu sợi rười, trong đó không có bẻ gãy!"

Tuy có chênh lệch nửa sợi, lại khiến mọi người lập tức chính là châu đầu ghé tai bắt đầu thảo luận. Tư Không Trung Minh cũng không tin tưởng lắm, phải thái giám bên cạnh đến phía trước đếm kỹ. Ước chừng dùng thời gian xấp xỉ với cung nữ lúc trước, mới đếm xong lông vũ trên khăn Mộ Lam Yên. Chính xác báo ra số lượng y hệt với Mộ Lam Yên, mới ngăn lại mọi người mỗi người nói một kiểu.

Trước mắt, ánh mắt của mọi người nhìn Mộ Lam Yên không còn có hoài nghi nữa, mà là bội phục! Dù sao làm một đại gia khuê tú, trừ không biết múa đao xách thương, trí nhớ và sức phản ứng của Mộ Lam Yên quả nhiên là làm cho người ta không thể không bội phục!

Vì hóa giải trạng thái hiện trường căng co, Mộ Lam Yên đột nhiên cười một tiếng, tiếp tục nhìn về phía cung nữ đã sớm cứng nhắc cả người bên cạnh, tiến lên mấy bước đưa trả lại cho đối phương: "Lam Yên chẳng qua là chỉ đùa một chút, mong rằng cung nữ tỷ tỷ đừng nên trách tội."

Vừa dứt lời, cung nữ đột nhiên chính là cả người chột run rẩy quỳ xuống về phía hoàng hậu: "Kính xin hoàng hậu nương nương khai ân, nô tỳ không phải có ý đếm sai."

Mộ Lam Yên tất nhiên có chút khiếp sợ lui về sau một bước, hoài nghi nhìn lại phía hoàng hậu, mới phát hiện đối phương lại dùng một loại ánh mắt làm cho người ta không rét mà run quan sát họ. Nàng vốn chỉ là muốn đùa một chút, tuyệt đối không nghĩ tới hoàng hậu lại sẽ có phản ứng lớn như vậy.

Dùng một chút, chính là nghe hoàng hậu phía trước chậm rãi mở miệng: "Thôi, người hãy lui ra sau đi!"

Vốn tưởng rằng màn náo kịch này rốt cuộc sẽ kết thúc, Tư Không Thận đang ở vị trí của mình đột nhiên chột phi thân đi tới trước mặt Mộ Lam Yên.

Một thanh nhuyễn kiếm sáng loang loáng đột nhiên gác ở nơi cổ Mộ Lam Yên, cứ thế dọa mọi người cho rằng Mộ Lam Yên là thích khách! Người tới gần, kinh ngạc thốt ra tiếng.

Hoàng hậu có chút nóng nảy: "Hoàng nhi, con đây là muốn làm gì?"

Ở trên ghế, Tư Không Thận đã sớm không nhẫn nại được tính tình của mình cũng không ngoái đầu lại nhìn mẫu hậu của hắn. Một đôi mắt đào hoa yêu nghiệt, sắc bén nhìn chằm chằm Mộ Lam Yên: "Phụ vương mẫu hậu, sợ các người xem chưa đã ghiền, để nhi thần và Lam Yên cô nương khoa tay múa chân một màn, thấy tình thế cái gì gọi là Đấu Võ chân chính!"

Vừa dứt lời, không chờ Mộ Lam Yên mở miệng, thanh kiếm kia của Tư Không Thận dĩ nhiên cũng đã thu hồi lại nhắm về phía đối phương làm tư thế công kích.

Mộ Lam Yên linh hoạt lui về sau một bước: "Tư Không Thận, ngươi làm gì thế?"

"Hừ, lại dám gọi thẳng tọc danh của bốn hoàng tử, xem kiếm!"

Chỉ là một lát, Tư Không Thận đã quán nhau đánh với Mộ Lam Yên. Mọi người chỉ cảm thấy kiếm của Tư Không Thận vẫn đang không ngừng quơ múa. Mặc dù nhìn không hiểu chiêu thức của bọn họ, nhưng cảm thấy quả thật dễ nhìn hơn nhiều so với Mộ Lam Yên một mình đùa nghịch lông vũ trước kia. Đặc biệt là khi biết Tư Không Thận cũng không phải thật sự xem Mộ Lam Yên là người xấu, càng thêm xem say sưa ngon lành.

Hoàng hậu thật sự có chút nóng nảy, hận không thể có kích động tiến lên "Khuyên can". Chỉ có Tư Không Trung Minh, có ánh mắt y hệt mọi người, vui sướng nòng đậm nhắm về một màn chọi hai người Đấu Võ phía trước, thỉnh thoảng vẫn không quên an ủi hoàng hậu mấy câu.

Mộ Lam Yên không biết đánh bao nhiêu thời gian. Theo lý thuyết đối phương nắm giữ binh khí, hẳn rất nhanh đã có thể đánh bại nàng, nhưng có tình đối phương dường như có ý định trêu đùa nàng vậy. Nàng mạnh thì mạnh, nàng yếu, đối phương cũng yếu đi.

Đến cuối cùng, Mộ Lam Yên thật sự dấy lên vẻ tức giận, giờ quả đắm thừa dịp bất ngờ đánh tới Tư Không Thận đưa lưng về phía nàng. Trong khoảnh khắc, rồi lại bị đối phương đưa tay ra mạnh mẽ giữ lại cổ tay. Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy trọng tâm đột nhiên chột hướng về phía trước, người bỗng chột không đứng vững được!

Trời đất quay cuồng qua đi, Tư Không Thận lại dùng phương thức ôm phía sau mạnh mẽ áp sát nàng ôm vào trong ngực, trang@#d##q#d@bubble nhân tiện nhuyễn kiếm lại một lần nữa gác ở giữa cổ của nàng. Bên tai truyền tới hơi thở mập mờ của Tư Không Thận: "Đa tạ."

Một màn này khiến các vị tiểu thư tại chỗ đột nhiên hâm mộ trong lòng. Tư Không Thận chính là được hưởng tiếng khen là mỹ nam tử cả nước, hôm nay gặp gỡ đã làm cho các nàng kích động không thôi!

Đang lúc mọi người dùng sức vỗ tay thì vang lên tiếng của hoàng hậu cực kỳ không vui: "Hoàng nhi, con chơi đủ chưa? Chơi đủ rồi thì nhanh chóng trở về, càng ngày càng muộn, trì hoãn thời gian của mọi người!"

Mộ Lam Yên cũng hơi giận muốn kháng cự đi ra từ trong khuỷu tay của Tư Không Thận. Không biết làm sao người ở chỗ này quá nhiều, nàng cũng không tiện hô to gọi nhỏ. Mắt thấy Tư Không Thận rút cuộc chơi đủ rồi, mới nghe lời hoàng hậu nói, buông lỏng thân thể của Mộ Lam Yên ra. Thấy sau khi Mộ Lam Yên thoát đi, lập tức dùng một đôi mắt nhỏ bị thương cảnh giác nhìn hẩn, khiến cho khoe miệng hẩn lại càng gọi lên nụ cười hài lòng.

Thời gian tiếp theo, Mộ Lam Yên trở lại chỗ ngồi, Tổ Quý an ủi một lát mới tỉnh hồn lại, chỉ cảm thấy đại não rối như canh hẹ. Thậm chí bắt đầu cảm thấy lúc trước Ngao Lôi ở đây thì có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng bây giờ không có ở đây, ngược lại cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Vì thế, trong lòng Mộ Lam Yên lại âm thầm giễu cợt, lúc chịu khổ thì lại có một chút tình cảm đối với cái nhà kia.

Tư Không Trung Minh và hoàng hậu lại xem một lát, chính là lặng lẽ thối lui ra khỏi sân.

Cũng không lâu lắm, một thái giám chính là lặng lẽ đi tới trước mặt Mộ Lam Yên, "Nhị tiểu thư Ngao gia, hoàng thượng cho mời."

Mộ Lam Yên trừng lớn hai mắt, thật đúng là sống trước chưa dùng sống sau lại đến! Lòng vẫn còn sợ hãi muốn từ chối, lại phát hiện người ta chính là cửu ngũ chí tôn, đó là người nàng có thể tùy tiện không gặp à! Liếc mắt nhìn Ngao Lôi còn chưa trở về chỗ ngồi, dẫn Tổ Quý chính là muốn đi theo công công.

Nhưng không ngờ bước chân còn chưa bước ra, đã được báo cho biết, chỉ có thể một thân một mình tiến về phía. đành chịu, suy nghĩ một phen, nàng không thể làm gì khác hơn là đi theo đối phương rồi khỏi nơi này.

Dần dần cách xa Ngự Hoa Viên, âm thanh huyền ảo cũng càng ngày càng nhỏ.

Mộ Lam Yên chỉ lo cúi đầu, cẩn thận nhìn từng viên đá cuội trên đường. Không biết đi bao lâu, nàng đột nhiên cảm giác được người phía trước dừng bước, mới ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Nơi này vẫn còn tương đối u ám và xa xôi, Tư Không Trung Minh tuyệt đối sẽ không đợi nàng ở chỗ này!

Vậy mà lúc ngẩng đầu lên thấy cách đó không xa lại đứng một bóng dáng thon dài, chỉ là trời quá tối, không thấy rõ là ai.

"Cửu hoàng tử điện hạ, nô tài đã dẫn người tới cho ngài!" Công công vừa nói, trong lòng Mộ Lam Yên chính là run lên.

Ở trong tối đen, Tư Không Thận nhàn nhạt ừ một tiếng, công công bắt đầu đi ra ngoài từ bên cạnh hẩn. Trước mắt chung quanh tối đen như mực, lần nữa chỉ còn sót lại Tư Không Thận với Mộ Lam Yên nàng!

Trong bóng tối nhìn bước chân của đối phương đi về phía nàng từng chút, Mộ Lam Yên tất nhiên có chút lo lắng lui về phía sau.

Vì chết rõ ràng, Mộ Lam Yên đột nhiên mở miệng: "Người...người muốn làm gì?" Mặc dù nói không biết đối phương cuối cùng có chuyện gì, nhưng từ lúc sáng sớm hôm nay vào cung nàng chính là cảm thấy cực kỳ lo lắng, mà giờ khắc này tâm tình lo lắng càng là nặng nề.

Dưới ánh trăng, Tư Không Thận dần dần đi tới, gương mặt yêu nghiệt đón ánh trăng có vẻ càng mê người hơn. Mộ Lam Yên miễn cưỡng nuốt một ngụm nước miếng, giờ phút này đã bị đối phương dẫn đến trên núi giả. Chỉ thấy đối phương đột nhiên nhếch miệng lên một nụ cười tà: "Chẳng lẽ ngươi không biết hôm nay tới đây là làm gì sao?"

Nàng dĩ nhiên biết tới đây làm gì, mà trước mắt chẳng lẽ: "Ta bị hoàng thượng nhìn trúng rồi?" Nhìn trúng làm con dâu thứ ba của hẩn?

Khi ý nghĩ này giống như là một tia chớp thông suốt qua đại não Mộ Lam Yên thì trên mặt lộ ra nụ cười cực độ khổ sở, nhanh chóng suy nghĩ một vòng lý do, mới chậm rãi mở miệng: "Ta... Ta không thể làm Tam hoàng tử của người đâu."

"Tại sao?" Tư Không Thận mất lạnh tiến tới gần, đã áp sát Mộ Lam Yên khoảng cách chừng một thước. Đôi tay chống ở hai bên đầu đối phương, ánh mắt giảo hoạt nhìn kỹ tất cả động tác chột dạ của đối phương.

"Bởi vì ta thích ngươi đấy....." Âm cuối cùng lại bị Tư Không Thận bá đạo nuốt hết ở trong miệng hẩn như vậy. Trước mắt chung quanh không có người nào, nhìn nữ tử trước mặt này, trong đầu không bỏ đi được ngày đó ở trong phủ hẩn, hình ảnh lúc chủ động hôn hẩn.

Mộ Lam Yên ra sức chống cự, lại bị lời nói mập mờ của đối phương bên tai nhất thời trở nên cứng họng.

"Chẳng lẽ ngươi muốn bị nhiều người thấy ngươi bị hoàng tử bắt nạt hơn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Lời nói đối đối lập

Editor: trang bubble ^^

Mộ Lam Yên nghe vậy, chỉ có thể cứng rắn nhìn xuống, thối lui giữa trận kháng định không có nhiều người nhìn thấy. Nếu như bởi vì nàng gào thét rước lấy sự chú ý của người khác, nhất định sẽ bị chụp lên tội danh dâm phụ.

Tuy nàng không quan tâm danh tiết, nhưng cũng không muốn đối phương bôi nhọ như thế! Giờ phút này nàng đã không làm bất kỳ giấy giụa nào nữa, một đôi mắt thù hận nhìn chòng chọc vào đối phương. Tư Không Thận thấy nàng không phản kháng nữa, trong nháy mắt cũng không khiêu khích hứng thú của nàng, đột nhiên lắc mình đi từ phía trên thân thể của đối phương.

Nhìn ánh mắt đối phương, đã biết nhất định là muốn hỏi hấn tại sao, cho nên không đợi đối phương hỏi, đã trả lời trước: "Lần trước là nguoi hôn ta trước, cho nên lần này đến lượt ta, từ đây hai chúng ta không thiếu nợ nhau!" Nói xong, vền vền để lại một bóng lưng tiêu sái tự mình đi về phía trước.

Thật hay cho một câu nói nhẹ nhàng, ở cái nhìn của Mộ Lam Yên là cực kỳ châm chọc, ở cái nhìn của Tư Không Thận thì trong cười giỡn lại mang theo thật lòng.

Dừng một chút, Tư Không Thận thấy người kia không theo tới, lại bồi thêm một câu: "Còn không mau đi? Để cho phụ vương ta chờ lâu, thật là phải roi đầu đấy!"

Mộ Lam Yên hung hăng lau nước miếng đến từ chính đối phương trên cánh môi, mẩu thuần mải tăng nhanh bước chân, đi theo đối phương ra ngoài.

Ở trong cung Càn Thanh, bốn bề vắng lặng. Hoàng hậu hờn dỗi ngồi ở bên cạnh Tư Không Trung Minh, oán trách nói: "Hoàng thượng, người xem một chút hôm nay đã phát sinh chuyện gì, thật sự khiến thần thiếp khó xử!"

Tư Không Trung Minh nhìn hoàng hậu bên cạnh tuy đã một bó tuổi lại bị hấn ngăm cứng không còn hình dạng, tự cho là đúng cười hắc hắc, cũng chau mày: "Phải phải phải, là lỗi của trẫm. Chẳng qua hôm nay Mộ Lam Yên kia đúng là khiến ta mở rộng tầm mắt, nếu quả nhiên là hậu nhân của nhà kia, ta coi như đã chết rồi, ngày sau xuống bên dưới cũng tiện bàn giao với bọn họ."

Hoàng hậu nghe vậy, đột nhiên phi phi phi ba tiếng, ra vẻ bộ dáng tức giận: "Hoàng thượng thế nhưng phải sống vạn năm, tại sao có thể nói loại lời này?"

"Ha ha, hoàng hậu thật thích nói giỡn. Nếu trăm quả thật sống vạn năm, chẳng phải là vương bát (rùa) vạn năm rồi. Những ngày gần đây, trẫm cảm giác sâu sắc thân thể này càng ngày càng kém, ngồi lâu một chút cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi."

Hoàng hậu thở dài sâu xa một hơi, tất cả vẻ mặt lúc trước cũng ảm đạm xuống.

"Hoàng thượng, chuyện người giao cho thân ôn uyển như đề đi làm, thật sự quan trọng như vậy sao?"

Tư Không Trung Minh gật đầu một cái, không khí đột nhiên trở nên nặng nề, không chờ hấn mở miệng, hoàng hậu đã lại giành nói: "Nhưng người xem Tư Không Miên....."

Tư Không Trung Minh đưa tay ngăn lại lời nàng muốn nói tiếp theo, ánh mắt xa xăm nhìn lại phía cửa đóng chặt: "Chuyện này chính là tiết nôi lớn nhất trong lòng trẫm. Nếu trước khi trẫm chết không thể trả bọn họ một sự trong sạch, trẫm thật sự là không thể nhắm mắt!"

"Nhưng người xem Thận Nhi tìm được người nào, chính là Lâu Lan kia mới vừa rồi còn làm hại Thận Nhi mất hết mũi trước mặt nhiều người như vậy. Chỉ là một nha đầu hương dãi, còn không lành lợi bằng Mộ Lam Yên kia. Nếu mà làm con dâu của thiếp, thiếp quả quyết là sẽ không tiếp nhận."

Hoàng hậu oán trách, khiến Tư Không Trung Minh lại từ thu hồi suy nghĩ từ trong ký ức, cười yếu ớt đưa tay che lên lòng bàn tay của đối phương, ý vị sâu xa mở miệng: "Vậy hoàng hậu có muốn đánh cuộc một lần, xem kết quả là cuối cùng người nào sẽ trở thành hoàng phi của Thận Nhi chúng ta. Trẫm không thể bảo vệ nàng một đời, ngày sau chờ trẫm đi rồi, trẫm...."

Tư Không Trung Minh còn chưa nói nên lời, ngoài cửa lại đột nhiên vang lên thái giám bẩm báo.

Nghe nói là bọn Tư Không Thận đến, cũng bèn không tiếp tục đề tài lúc trước, ngồi nghiêm chỉnh chờ đợi bọn họ đi vào.

Cửa cung vừa mở, tiếng cánh cửa ken két phảng phất qua lại ở bên trong cung Càn Thanh không lồ. Mộ Lam Yên sửa sang lại tâm tình của mình một chút, ngẩng đầu chính là thấy hoàng thượng hoàng hậu phía trên bọn họ, tăng nhanh bước chân đi tới với Tư Không Thận.

"Nhi thần tham kiến phụ vương mẫu hậu."

"Dân nữ tham kiến hoàng thượng hoàng hậu."

Hai âm thanh lạnh lạnh truyền đến từ phía dưới, Tư Không Trung Minh khẽ mỉm cười một cái, bèn để cho bọn họ đứng lên. Nhìn hai người bọn họ, hấn cũng không quanh co lòng vòng, bèn trực tiếp mở đầu hỏi Mộ Lam Yên: "Nghe hoàng hậu nói, nguoi tới từ Mộng Lý Hối?"

Lúc lâu không nghe được tên quê hương hô lên từ trong miệng người khác, đôi mắt Mộ Lam Yên đột nhiên sáng lên, trong nháy mắt đối diện với ánh mắt của Tư Không Trung Minh như có khuyến khích: "Chính phải."

"Ta có cố nhân từng ẩn cư ở chỗ ấy, muốn hỏi thăm nguoi một chút được không?"

Trong lòng Mộ Lam Yên tuy có nghi ngờ, nhưng mà trên mặt lại không biểu hiện ra. Từ lúc nàng bắt đầu có ý thức, Mộng Lý Hồi cũng chưa từng có người lạ đi vào. Có điều ngại vì tuổi Tư Không Trung Minh cũng không nhỏ, ngộ nhờ nói không chừng người trong miệng hắn đi vào trước bọn họ: "Hoàng thượng có thể nói ra, Lam Yên xem một chút là có nhận biết hay không?"

"Tiền Thái Sư của bốn triều Ung Quốc, nguoi có biết không?"

Tư Không Trung Minh ôm một tia may mắn trong lòng, vẫn nhìn chăm chú vào biểu hiện trên mặt của Mộ Lam Yên, thấy đối phương chần chờ được một lát, lại lắc đầu. Trong nháy mắt giống như dập tắt bóng lửa trong lòng hắn vậy, có điều suy ngẫm một lát rồi lại không nhận được tiếp tục hỏi thăm: "Vậy phụ mẫu của nguoi là ai?"

Câu hỏi này khiến trong lúc nhất thời Mộ Lam Yên không biết trả lời như thế nào. Từ lúc vào thành Biện Kinh, chính là vẫn xoay ở chung quanh Ngao phủ, phân rõ những người này là biết thân phận chân thật của nàng, những người đó không biết thân phận chân thật của nàng. Mà trước mặt, nàng lại không biết nên dùng thân phận nào trả lời, trầm mặc một lát, mới quyết định chủ ý mở miệng: "Mẫu thân chính là Mẫn phu nhân của Ngao phủ, về phần cha đẻ..... Mẫu thân chưa bao giờ nhắc tới với ta, ta chính là không biết chuyện."

Điều này hiển nhiên không phải thứ Tư Không Trung Minh muốn nghe, lắc lắc đầu, tiếp theo mở miệng: "Ta là nói, cha mẹ nuôi của nguoi ở Mộng Lý Hồi, làm sao nguoi đi vào?"

Trong lòng Mộ Lam Yên đương nhiên biết, Mộng Lý Hồi không phải là cha mẹ nuôi. Nhưng hỏi chỗ này, nàng bắt đầu không thể không hoài nghi, rốt cuộc ba người trước mặt đang đánh Thái Cực gì với nàng. Nghĩ lại nửa ngày manh mối trong đầu, nàng mới đột nhiên cảm thấy khi còn bé, ngẫu nhiên có nghe mẫu thân Ôn Uyển Như nhắc tới không nên rời Mộng Lý Hồi, có chút kỳ quái.

Từ nhỏ nàng cũng biết bọn họ là chạy nạn đến thế ngoại đảo nguyên đó, chỉ là chưa bao giờ nghĩ tới có liên quan với hoàng gia. Mà hiện nay Tư Không Trung Minh đột nhiên nói như thế, làm cho trong lòng nàng mơ hồ cảm thấy lo lắng, vì không khai ra phụ mẫu, quyết định chủ ý luống cuống ăn vạ: "Làm sao đi vào thì ta không biết, chỉ là ta được vợ chồng già trong thôn cứu, nhưng mà không đến mấy năm bọn họ đã chết rồi. Sau đó ở trong thôn đông một nhà tây một nhà gặng vượt qua. Một tháng trước không cẩn thận lạc đường, gặp được Cửu hoàng tử điện hạ, vậy mà lại gặp được Mẫn phu nhân."

Việc này cũng không phải là thứ Tư Không Trung Minh muốn nghe, lắc lắc đầu, nhưng lại không biết tiếp theo còn có thể hỏi những gì.

Ngay lúc này, tiểu thái giám ngoài cửa lại vang lên một tiếng bẩm báo.

Lâu Lan đến.

Ánh mắt của mọi người ngó về phía ngưỡng cửa, chỉ thấy Lâu Lan ôm mèo Ba Tư trắng như tuyết cẩn thận sai bước vào cửa.
trạng@d#d##q#d@bubble Thấy ánh mắt mọi người phía trước nhìn chăm chú vào nàng, bước chân đột nhiên dừng một chút.

Mộ Lam Yên quan sát đối phương, mới biết nàng ta chính là Lâu Lan.

"Đứng cửa làm gì? Mau vào đi." Tư Không Trung Minh cười cười kêu, đợi ba người đứng ngay ngắn ở một chỗ, mới mở miệng lần nữa: "Nghe nói, nguoi là Thận Nhi của ta tìm được từ Mộng Lý Hồi?"

Lời này là hỏi Lâu Lan.

Mộ Lam Yên vừa nghe Mộng Lý Hồi, ánh mắt xoay về một cái chính là tìm hiểu quá khứ, thấy trên mặt đối phương lóe ra tí ti sợ hãi, lúc lâu mới mở miệng: "Đúng vậy."

Tư Không Trung Minh gật đầu một cái, chỉ vào Mộ Lam Yên hỏi: "Vậy nguoi biết vị nữ tử trước mặt này?"

Lâu Lan theo phía ngón tay của Tư Không Thận nhìn tới Mộ Lam Yên, lúc trước ánh sáng tối tăm, không thể thấy rõ. Trước mắt nhìn rõ ngũ quan Mộ Lam Yên rồi, trên mặt lộ ra một chút kinh ngạc: "Biết." Có thể không biết sao, nửa tháng trước chính là nữ nhân này ở trước mặt nàng, hôn môi với người trong lòng nàng!

Chỉ là suy nghĩ một chút, nàng đã ghét nghiêng răng.

Tư Không Trung Minh rất hứng thú tiếp tục truy hỏi: "Mộ Lam Yên này, nguoi biết nàng sao?"

"Không biết."

"Hai người đều là ở Mộng Lý Hồi, sao lại không biết chứ? Chẳng lẽ Mộng Lý Hồi rất lớn? Có lớn như giang sơn này của ta?" Tư Không Trung Minh hỏi ngược lại, hơi có một chút tra hỏi. Phục hồi tinh thần lại, Lâu Lan mới phát hiện ra mình không cẩn thận lọt vào tình cảnh rắc rối, ánh mắt dời đi từ trên người Mộ Lam Yên, lập tức giải thích: "Lúc Lâu Lan rời Mộng Lý Hồi rơi xuống nước, lúc được Cửu hoàng tử điện hạ cứu lên cũng đã quên mất chuyện lúc trước, chỉ nhớ rõ ta đến từ Mộng Lý Hồi."

Tư Không Trung Minh nhàn nhạt ồ một tiếng: "Vậy mới vừa rồi sao nguoi nói biết đối phương chứ? Theo lý thuyết, phải là đối phương biết nguoi, nguoi không biết đối phương mới đúng."

"Ta....." Lâu Lan nhất thời gấp gáp, rồi lại chỉ có bản thân đã mất chừng mực, lập tức bèn muốn bắt đầu nói gì đó: "Nàng ta không phải là nhị tiểu thư của Ngao phủ sao? Ngày đó vượt nóc băng tường vào phủ thì Cửu hoàng tử nói rồi. Không tin người có thể hỏi Cửu hoàng tử."

Tư Không Thận không nói gì này giờ, chính là thay hoàng thượng quan sát hai nữ nhân trước mặt này. Nghe Lâu Lan nói như thế, đôi mắt đột nhiên tối sầm lại, hỏi bầm Tư Không Trung Minh: "Khỏi bầm phụ vương, là Lâu Lan nhớ lộn rồi. Nhị tiểu thư của Ngao phủ là đúng, nhưng sao có thể vượt nóc băng tường vào Thành phủ của ta chứ?"

Mộ Lam Yên nhìn chăm chú vào Tư Không Thận, trong lòng không hiểu vì sao đối phương phải thay mình giấu giếm sự kiện kia. Mà Lâu Lan lại là trợn mắt hốc mồm nhìn Tư Không Thận trong ngày thường đối với nàng muốn gì được đó vậy mà mở mắt nói mò, lại phản bác nàng ta. Trong lòng tất nhiên rõ ràng hiện tại không nên nói chuyện, vừa mở miệng chính là sai sót chồng chất, đến lúc đó không thể gả vào hoàng gia là chuyện nhỏ, mất đầu lại là việc lớn.

Tư Không Trung Minh giả bộ nghe càng ngày càng hồ đồ, cố ý lại khảo chứng một lát giống như Mộ Lam Yên.

Thân phận của Lâu Lan, Mộ Lam Yên đã không nghĩ ra được rốt cuộc có cái gì mờ ám. Có điều nhìn điệu bộ của tất cả mọi người trước mặt, sợ rằng trong đó sẽ có tin tức gì đó quan trọng. Nàng tạm thời vẫn chưa muốn cuốn vào cuộc chiến tranh vô vị này, vì bảo toàn bản thân, tiếp tục dùng lời nói dối che lấp nói: "Tuy Mộng Lý Hối không lớn, nhưng sợ là vị tỷ tỷ này luôn phải ở nhà từ nhỏ. Ta từng nghe nói mười mấy năm trước có mấy người ngoài tới dẫn theo một bé gái. Chỉ là bé gái ốm yếu từ nhỏ nhiều bệnh, cho nên nuôi nhốt ở trong nhà. Nếu không phải xảy ra bất ngờ, sợ chắc là vị tỷ tỷ trước mắt này!"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Hồi ức trùng lặp

Editor: trang bubble ^^

Tư Không Trung Minh đột nhiên không để ý người phía dưới, một tiếng ngáp to lớn cắt đứt đề tài do hần khoi mào kia. Hần giả bộ có chút buồn ngủ nông đậm liếc mắt nhìn về phía hoàng hậu.

Mộ Lam Yên vốn tưởng rằng tiếp theo còn có thể nói thêm gì nữa, không ngờ đối phương lại trình diễn một màn như vậy. Chính là lập tức ngoái đầu liếc mắt nhìn lại Tư Không Thận và Lâu Lan bên cạnh, nàng lựa chọn không nói thêm gì nữa.

Nàng không biết lời nàng nói có một chút xiu trợ giúp nào đối với bọn họ hay không? Suy nghĩ Tư Không Trung Minh hỏi thăm lúc trước, muốn tìm có nhân, chính là Lâu Lan mà Tư Không Thận tìm được. Về phần tại sao Lâu Lan phải nói dối thì nàng không biết. Có điều từ nàng nhìn về phía đôi mắt tràn đầy tình yêu kia của Tư Không Thận, cũng biết nữ tử này nói luống cuống nhiều như vậy, hẳn là vì ở lại bên cạnh Tư Không Thận.

Mà nếu nàng đã chọn rồi đi, chẳng bằng thuận nước giong thuyền.

Hoàng hậu hiểu ý đồ của Tư Không Trung Minh, cũng lập tức đón lời: "Hoàng thượng đây là một môi rồi?"

Tư Không Trung Minh gật đầu một cái, dùng một chút lại cảm thấy tiếp tục tán gẫu tiếp cũng không tán gẫu ra manh mối gì. Liếc mắt một cái biểu hiện trên mặt Mộ Lam Yên chưa bao giờ xuất hiện bộ dáng bất ngờ mặt mày không chút thay đổi nào, đột nhiên hỏi: "Lúc này võ học của Mộ cô nương, trẫm thấy đặc sắc. Trẫm có một yêu cầu quá đáng, không biết Mộ cô nương có thể đồng ý không?"

Mộ Lam Yên hơi sững sờ: "Hoàng thượng có chuyện gì ạ?"

"Trẫm có ý định, điều khiển Yêu Nhi của trẫm tiến vào trong quân doanh huấn luyện một chút, muốn cho người cùng đi có được không?"

Chuyện này chưa trải qua thương lượng với hoàng hậu, hoàng hậu nghe vậy, chính là có chút nóng nảy muốn lên tiếng ngăn cản. Một vài thứ đều ở trong kế hoạch Tư Không Thận thấy rốt cuộc muốn hấn ra mặt, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị.

"Tạ phụ hoàng." Tư Không Thận nói.

Mộ Lam Yên có chút giật mình, hơn nữa một cô gái tiến vào quân doanh càng thêm không hợp thích lắm, vội vàng phản bác: "Hoàng thượng xin nghĩ lại. Lam Yên chỉ là một cô gái, mặc dù học qua một chút công phu chân mèo, cũng quả quyết là không nâng lên mặt bàn được!"

"Ý trẫm đã quyết, cứ như vậy đi."

Dứt lời, không nói hai lời, bèn đuổi tất cả mấy người hoàng tử ra ngoài.

Ra ngoài, từng chút lạnh lẽo vỗ vào ở trên mặt bọn họ. Ba người, mỗi người đều có mục đích riêng muốn đạt được rồi đi một lát. Thấy cách xa Càn

Thanh Khôn, Mộ Lam Yên mới cản Tư Không Thận lại hỏi thăm: "Hoàng thượng, đây là ý gì?"

Vẫn cảm thấy đặc biệt oan ức, Lâu Lan cũng bắt chước dáng vẻ của Mộ Lam Yên, cầm cánh tay của Tư Không Thận, để cho mặt quay về phía mình: "Đúng vậy đó, Tư Không ca ca, mới vừa rồi tại sao ngươi phải giúp nàng nói chuyện?" Lúc nói vẫn không quên đưa tay chỉ Mộ Lam Yên.

Trên mặt Tư Không Thận không có biểu hiện gì, nói ra lời cực kỳ lạnh nhạt: "Trong cung, nhớ kỹ gọi ta là Cửu hoàng tử điện hạ."

"Nhưng....." Nhưng bây giờ bốn bề vắng lặng mà. Có điều còn chưa chờ Lâu Lan nói những lời này, Tư Không Thận đã chuyển đến trước mặt Mộ Lam Yên: "Rất đáng tiếc, ngươi không làm được Tam hoàng tử của ta rồi!"

Lâu Lan cảm thấy họ rất có xu thế "Liếc mắt đưa tình". Nàng tức giận quăng mèo Ba Tư ôm trong tay sang một bên, kèm theo tiếng mèo kêu bén nhọn xoay người chính là chạy đi.

Mộ Lam Yên biết trong cung lớn như mê cung, lo lắng Lâu Lan đó cứ chạy như vậy sẽ bị xem thành những người không có nhiệm vụ mà bắt lại. Trước tiên tạm thời để xuống nghi vấn trong lòng, tốt bụng nhắc nhở Tư Không Thận: "Người của ngươi chạy rồi, còn không mau đuổi theo?"

Tư Không Thận nghiêng đầu, vẻ mặt không rõ liếc mắt nhìn thứ Lâu Lan chạy đi để xuống, mới mở miệng với thái giám xách theo đèn dẫn đường bên cạnh: "Ngươi ở nơi này chờ xem. Đợi lát nữa Lâu Lan cô nương trở lại, ngươi hãy dẫn nàng ta đi tới cửa thành, sau đó tìm người đưa về Thành phủ của ta là được!"

Thái giám xách theo đèn dẫn đường nghe vậy, chính là gật đầu đáp lời.

Rồi sau đó, Mộ Lam Yên chính là bị Tư Không Thận mạnh mẽ kéo trở về ngự hoa viên trong cung. Lý do chính là, mới vừa rồi hoàng thượng khâm điểm Mộ Lam Yên trở thành người bồi luyện của hắn.

Đúng, chính là tiến về phía quân doanh tư nhân bầu bạn.

Sự náo nhiệt ngự hoa viên thấp xuống không ít so với trước lúc rời đi. Mộ Lam Yên và Tư Không Thận đi đến nơi thì dường như bầu không khí trong sân có chút cứng nhắc. Nàng vốn định tiến lên gần một bước kiểm tra xảy ra chuyện gì, lại bị Tư Không Thận ngăn lại.

Mộ Lam Yên hoài nghi hỏi: "Ta ngay cả quyền lợi đi xem một chút cũng không có?"

Tư Không Thận lắc đầu một cái, đưa tay ôm bên hông đối phương, vừa vận lực chính là hai người bay lên trên núi giả bên cạnh. Khi Mộ Lam Yên che miệng lại nhìn xuống kinh ngạc đứng vững gót chân thì mới phát hiện vị trí này lại có thể thấy rõ ràng chuyện xảy ra bên trong.

"Chuyện này....."

Tư Không Thận cũng không ngoài đầu nhìn lại, lại là lạnh lùng quan sát phía trước: "Hiện tại phải là thời điểm Tam Hoàng ca của ta chọn phi tử của hắn?"

"Cứ chọn như vậy?" Mộ Lam Yên có chút kinh ngạc. Do nàng ghi việc lên, cô gái này lập gia đình đầu chính là kín đáo. Chính là luôn cẩn thận giống với Dương quý phi loại bỏ một nhóm các tiểu thư trước đó. Thế nhưng loại tuyển phi tử trước mặt nhiều người như vậy, có thể hơi quá mức kích thích đối với những tiểu thư kia hay không?

Mà trên thực tế cũng chính là như thế.

Tư Không Miển đã đi ra từ phía sau màn kia, xa xa một chút đã nhìn ra đường nét trên mặt hắn vẫn là cực kỳ tuấn lãng. Chẳng qua những năm này, quanh năm khép kín bên trong cửa, cả người giống như bao phủ một tầng hậm hực nồng đậm.

Chân dĩ nhiên là không còn, phía dưới quần áo nối tiếp một cái chân giả, đi khắp khênh từ phía trên tới trước chỗ ngồi của các tiểu thư. Xử lý tất cả sự tình, giờ phút này Tư Không Vân giúp đỡ ở bên cạnh Tư Không Miển, chỉ lo vị đệ đệ này không cẩn thận té bỏ nhào, trở thành trò cười của mọi người.

Mà trước khi mọi người chuẩn bị chế giễu, tất cả đều nín thở, rất sợ chính mình không để ý đoạt danh tiếng, lại bị đối phương nhìn trúng.

Giờ phút này, Mộ Lam Yên theo bản năng ngẩng đầu liếc nhìn Tư Không Thận.

Không trách hắn lại không cho nàng đi vào, nếu hiện tại nàng cũng ở bên trong này, chỉ sợ cũng không thể lạnh nhạt quan sát như vậy.

"Có phải cảm thấy ta đặc biệt dễ nhìn hay không?" Tư Không Thận đột nhiên quay đầu đặt vào một câu nói, khiến ánh mắt giống như kẻ trộm của Mộ Lam Yên đột nhiên thu về.

"Nghĩ gì thế?"

"Ngươi nói, cuối cùng ai sẽ trở thành Tam Hoàng tử của ta?"

"Mặc kệ là ai, đều là một bi kịch nhĩ!" Mộ Lam Yên không giữ mồm giữ miệng trả lời, làm cho Tư Không Thận đột nhiên cúi mặt liếc mắt nhìn người mặt mày không có vẻ gì trong ngực. Hắn cảm giác nữ nhân trước mặt dựa vào rất là gần với hắn, rồi lại giống như dựa vào rất là xa.

Giống như giờ phút này, nếu đổi lại bất kỳ một nữ nhân nào đó bị hắn ôm như vậy thái độ trên mặt cũng nên kích động khó nén. Mà Mộ Lam Yên lại hết

như hoàn toàn không quan tâm. Chẳng lẽ thật sự chính là sức quyến rũ của hắn giảm thấp rồi à? Tư Không Thận nghĩ như thế.

Mộ Lam Yên khẳng định không ngờ trong nháy mắt này, Tư Không Thận hồi tưởng nhiều như vậy. Nàng tập trung tinh thần nhìn về Tư Không Miển khập khễnh phía trước, phương hướng cất bước hình như là tới vị trí các nàng.

Giờ phút này, Ngao Lô đã bằng bó kỹ mười ngón tay, ngồi về vị trí cũ.

Nhìn Tư Không Miển từng bước từng bước tới gần, trên mặt trừ kinh ngạc, cũng tìm không ra bất kỳ vẻ mặt nào nữa.

Rốt cuộc, đối phương vẫn là đi tới trước mặt của nàng.

"Ngao đại tiểu thư, tại hạ Tư Không Miển, ta....."

Không chờ Tư Không Miển nói xong, trang ## bubble trong nháy mắt Ngao Lô chính là soạt một cái đứng dậy từ vị trí. Giờ phút này sợ hãi của nội tâm hoàn toàn chiếm cứ lo lắng, lập tức không có người quan trọng gì đó, nàng đâu còn để ý thể diện.

"Tam hoàng tử điện hạ, đàn của tiểu nữ cũng gãy thành ra như vậy rồi. Vì sao ngài vẫn sẽ chọn ta?" Lúc nói vẫn không quên nâng lên tay đáng thương bị băng bó của mình.

Khắp nơi, mọi người thấy mình tránh được một kiếp, cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhìn Ngao Lô giờ đôi tay lên, trong lòng chỉ càng thêm cảm thấy giễu cợt.

Dương quý phi thấy con trai đã tuyền xong phi tử, gọi cung nữ bên cạnh đỡ mình dậy đến gần. Phí Khuynh Thành thấy bữa tiệc cũng đã sắp kết thúc, vội vàng đi tới bên cạnh tiểu di Lạc quý phi đỡ lên.

Chỉ là một lát, trước mặt Ngao Lô chính là vây quanh hai đôi mẹ con cộng thêm một Phí Khuynh Thành. Mỗi một người đều có mục đích riêng phải đạt được mà nhìn nàng, khiến trong lòng nàng cảm thấy không hề nén được. Cố nén tức giận trong lòng, trong ánh mắt mang theo chút điềm đạm đáng yêu nhìn Tư Không Miển.

Dương quý phi thấy dáng vẻ đối phương không hề vui lòng, lập tức giận dữ mắng mỏ: "Cô gái này, vì sao dùng ánh mắt này nhìn chăm chăm hoàng nhi của ta?"

Cả người Ngao Lô run lên, giật giật bờ môi, nhưng lại không biết nói như thế nào.

Lạc quý phi sợ sự tình không đủ lớn, ra hiệu một phen cho Phí Khuynh Thành thêm dầu thêm mỡ: "Ngao Lô, có thể giả làm hoàng phi, chính là vinh dự cỡ nào. Đáng về người giống như là muốn buộc người đi chết vậy là đang vũ nhục hoàng gia sao?"

"Ta không có!" Ngao Lô phản bác.

"Đã sớm nghe nói người chính là một tài nữ, mới vừa rồi người lại hỏi ngược lại Tam hoàng tử vì sao chọn người. Chẳng lẽ người vì lạc tuyền, cố ý động tay động chân đàn kia. Mục đích chính là không để cho Tam hoàng tử nhìn trúng?" Phí Khuynh Thành ép sát từng bước từng bước, nói đến trong lòng Ngao Lô đột nhiên chợt dạ run lên.

"Làm sao có thể?" Ngay cả giọng nói cũng biến thành run rẩy mơ hồ.

Đặc biệt huy cảm, đây chính là tội lớn khi quân. Phí Khuynh Thành chưa bao giờ nghĩ tới nàng nhất thời ra tay, thế nhưng trời xui đất khiến để cho Ngao Lô làm hình nhân thế mạng, dùng một chút tiếp tục mở miệng: "Nếu như người không đụng vào, đó chính là người khác thừa dịp người không chú ý mà động chạm!"

Lời này coi như là nhắc nhở Ngao Lô. Đàn mà nàng từng giờ trò, nàng đương nhiên biết tuyệt đối sẽ không làm nàng bị thương thành bộ dáng này, mà kẻ duy nhất có thể đụng tới đàn, chỉ có Mộ Lam Yên làm sao cũng không tìm được khi đó!

Tại phía xa nhất, Mộ Lam Yên bắt đầu sốt ruột thay nàng ta, muốn phi thân mà xuống, lại bị Tư Không Thận cản lại. Hỏi thăm là ý gì? Tư Không Thận lạnh nhạt nói ra một câu: tự có mệnh trời, làm cho nàng lập tức lại bỏ đi xúc động giải vây thay Ngao Lô.

Ngay vừa mới rồi, nàng đột nhiên nghĩ tới chuyện một đời trước!

Phi tử của Tam hoàng tử, chính là Ngao Lô. Khi đó Tư Không Thận nói với nàng, thật ra thì những thứ này đều là quyết định nội bộ. Chọn lựa tiểu thư nhà kia làm hoàng phi, thật ra thì trong lòng hoàng thượng đều có định số. Một đời trước Ngao Lô cũng làm bị thương ngón tay, rồi sau đó Tư Không Miển chọn trúng nàng thì chỉ nói một câu.

"Cũng bởi vì người giống với ta, cần chịu đựng giễu cợt của người khác. Cho nên chỉ có người, mới xứng đáng với ta!"

Những lời này của Tư Không Miển, xa xa truyền đến từ phía vũ đài, âm thanh không lớn lại rất có lực xỏ xuyên.

Lúc này Mộ Lam Yên đã sững sờ trong ngực Tư Không Thận.

Trong lòng không biết quanh quẩn bao nhiêu lần, ăn khớp, đều ăn khớp.....

Nhưng mà một đời trước lại không có người Lâu Lan này, không có một màn bảo nàng đến cung Càn Thanh giằng co mới này. Cho nên hoán vị suy tính một chút, nàng năm đó chính là Lâu Lan lúc này, mà đối với người Tư Không Thận muốn tìm thật ra là nàng. Đời trước nàng sẽ gặp phải hắn, hoàn toàn chính là một bàn tay lớn của hoàng gia thao túng ở phía sau.....

Nghiền ngẫm vô cùng kinh khủng, nếu như nàng quả thật là người bọn họ muốn tìm kia. Mộng Lý Hồi kia, phụ thân Mộ Cảnh và mẫu thân Ôn Uyển Như rốt cuộc có quan hệ gì với hoàng gia. Cùng với, tại sao tìm được lại thành hôn với Tư Không Thận?

Vừa nghĩ tới thành hôn, trong lòng Mộ Lam Yên đột nhiên vô cùng thê lương. Nếu nói, hôn lễ của nàng và Tư Không Thận có liên quan với thân phận của nàng, như vậy đời trước, cho tới bây giờ có phải hắn chưa từng yêu nàng hay không? Huống chi đứa con trong bụng của nàng kia.....

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Biến cố trở về phủ

Editor: trang bubble ^^ diendanlequydon.com

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Dương quý phi mặc kệ Ngao Lô có đồng ý hay không, đã định ra vụ hôn nhân này.

Mọi người tản đi, Ngao Lô không được như ý ngã ngồi ở trên ghế, cho đến khi Mộ Lam Yên và Tư Không Thận xuất hiện, mới khiến nàng ta ngạc nhiên ngẩng đầu lên, lúc nhìn về phía Mộ Lam Yên thì trên mặt lộ ra vẻ chán ghét.

Tổ Quý nhìn thấy tiểu thư nhà mình rốt cuộc an toàn trở về, chạy tới bên cạnh Mộ Lam Yên, giống như một đứa bé mới vừa chịu hoảng sợ.

"Tiểu thư tiểu thư, người đi đâu vậy? Để Tổ Quý một mình ở bên cạnh thật là sợ."

Mộ Lam Yên có chút cứng chịu sờ sờ cái đầu nhỏ của đối phương: "Đừng lo lắng nữa, ta đi đâu cũng sẽ không bỏ người lại."

Tư Không Thận đắm đắm nhìn Tổ Quý đột nhiên xông tới, trong đầu đột nhiên thoáng qua một hình ảnh, chính là dò hỏi: "Người từng là nha đầu trong Mạnh phủ ở Yên Thành?"

Tổ Quý nghe tiếng, mới chú ý tới Tư Không Thận bên cạnh Mộ Lam Yên, không còn kịp hành lễ nữa, chính là dẫn đầu trả lời: "Đúng vậy. Cừu hoàng tử điện hạ biết ta?"

Mộ Lam Yên nhìn Tổ Quý mới vừa rồi còn cả mặt lệ thuộc vào nàng, giờ phút này trên mặt đối diện với Tư Không Thận chính là mặt hoa si. Nàng thật sự có chút không nhẫn tâm nhìn xuống. Nhưng, Tư Không Thận tiếp lời lại làm cho nàng sững sờ dừng một chút.

"Người còn có thể nhớ rõ có người thay người đi phòng bếp trộm bánh bao thịt?"

Yên Thành, Mạnh phủ, bánh bao thịt, cộng thêm Tổ Quý, không phải là lúc nàng giết Lâm Khỏa? Lần trước đã nói một đời trước Tổ Quý là Tư Không Thận tìm đến cho nàng. Bây giờ nhìn lại, số mạng đời này vẫn không có ngăn cản bước chân họ nhận biết trước tiên!

Tổ Quý đầu tiên là mặt mê mang, sau đó trong nháy mắt chính là giống như đã phát hiện bí mật động trời gì đó, nắm cánh tay Mộ Lam Yên bèn muốn hét chói tai. Nhưng nhìn quanh bốn phía một cái, hiểu không phải là ở Liễu Tâm viện của mình, không thể kêu to.

Nhưng vẫn không ngừng vui mừng nói: "Tiểu thư tiểu thư, còn nhớ rõ bánh bao thịt mà ta mang cho người không? Chính là Cừu hoàng tử trộm cho người!"

Mộ Lam Yên nhanh chóng gạt đầu, khi đó nàng đã hoài nghi cô gái nhỏ này ở đâu có bản lĩnh lấy bánh bao cho nàng. Nhưng trước mắt, nàng càng sợ đối phương nói thẳng ra nàng còn nhân tiện giết bản thân.

Nha đầu Ngao Lô thấy ba người trước mặt hoàn toàn không thấy bọn họ, mà tiểu thư nhà mình lại là loại đáng đáp này, có chút nóng nảy hỏi: "Tiểu thư, nhị tiểu thư chuyện này. . . . ."

Một câu nói, dẫn ba người Mộ Lam Yên về điểm khởi đầu.

Tư Không Thận liếc mắt nhìn chung quanh, quả thật đã sớm không có người, bèn làm chủ mở miệng: "Diu tiểu thư nhà các người đứng lên đi, ta đưa các người trở về."

Nghe tiếng nói của Tư Không Thận, lúc này một đôi mắt mê mang của Ngao Lô mới nhìn đối phương.

Đây từng là người tình trong mộng của nàng ngày xưa, nhưng bây giờ nàng lại thành hoàng tẩu của hắn, trong lòng cảm thấy thật là tức cười. Vậy mà nhìn

về phía Mộ Lam Yên lại là bộ dáng ra vẻ vô tội, thù hận trong lòng càng thêm dày đặc ba phần.

Muốn nàng lập gia đình thì có thể, nhưng cũng sẽ không để cho những người khác tốt hơn!

"Nha đầu, đỡ ta lên!" Ngao Lô đột nhiên lớn tiếng nói, nha đầu chợt giật mình nhanh chóng đỡ tiểu thư lên.

Lúc gần đi, Mộ Lam Yên ba phen mấy bận muốn từ chối Tư Không Thận đưa tiễn, không biết làm sao người ta lại như kẹo cao su dính chặt, dọc đường đi theo đến Liễu Tâm viện của nàng!

Trở lại Ngao phủ thì đã khuya khoắt.

Cả phủ, trừ Thanh Hà viện của lão phu nhân đã ngủ, trong sân đều là đèn đuốc sáng choang chờ họ trở về.

Thượng Quan Thuần Nhi là người đầu tiên ở tại cửa ra vào nhào lên nghênh đón các nàng. Thấy trong mắt Ngao Lô có tia máu sau khi đã khóc với ngón tay bị băng bó, đầu tiên là tim căng thẳng, vô cùng đau lòng. Nhưng khi nghe Tư Không Thận nói sau này nàng sẽ là hoàng tẩu của hắn, Thượng Quan Thuần Nhi chính là kích động hận không thể hôn lên Ngao Lô một cái.

Không biết là ánh sáng phía trên đèn lồng quá mờ hay là nhỏ thế nào, Ngao Thập và Mẫn phu nhân đứng ở bên trong, khiến Mộ Lam Yên cảm thấy hơi xa lạ. Đợi Ngao Lô rời khỏi cửa, trở về thì lúc này Nhị lão mới lên trước, nhàn nhạt nói một câu: "Trở lại là tốt rồi."

Mộ Lam Yên nhìn bọn họ, trong lòng tất nhiên vô cùng lạnh lẽo, đáp lại bọn họ cùng một giọng điệu.

Lúc rời đi, trong lòng nàng đã quyết định chú ý, nếu có thể an toàn trở lại, thì nhất định phải nghĩ biện pháp thoát khỏi Ngao phủ này. Bây giờ nhìn lại, có lẽ trong lòng bọn họ cũng nghĩ như vậy. Trái qua nửa tháng trước, chuyện Ngao Lô ồn ào một đợt như vậy, bao gồm Mẫn phu nhân, chỉ sợ cũng trong lòng hiểu có một số việc không cưỡng cầu được.

"Mẫu thân, thời tiết hơi lạnh, chúng ta tạm đi vào trước thôi." Mộ Lam Yên khuyên giải an ủi một câu, chính là muốn đỡ Mẫn phu nhân vào cửa.

Ngao Thập đi vào trước làm một cái vái chào với Tư Không Thận: "Tạ Cửu hoàng tử điện hạ đưa tiểu nữ trở lại."

Khuôn mặt Tư Không Thận cũng là vẻ nơi nào cần nói cảm ơn, nhún mày chính là vòng qua Ngao Thập bắt đầu đi vào trong. Việc này làm cho Ngao Thập thấy chính là cả mặt hồ đồ, cho đến khi nghe Tư Không Thận vừa đi vừa nói: "Phụ vương đã lệnh Mộ cô nương trở thành bồi luyện của ta. Trong cung, bản thân Ngao đại nhân chính là dạy các vị hoàng tử tập võ, hiện tại cũng coi là con gái kế thừa nghiệp phụ thân. Cho nên tạm thời, ta sẽ không rời khỏi bên cạnh Mộ cô nương, tạm thời, bèn tạm cư ngụ ở quý phủ của Ngao đại nhân!"

Khách quý này muốn ngủ lại, Ngao Thập tự nhiên sẽ không phản đối, nhưng khi nghe nói Mộ Lam Yên thành bồi luyện, tất nhiên không đồng ý. Từ xưa tới nay, nào có cô gái trở thành bồi luyện của nam tử. Lại không nói đến, Mộ Lam Yên có bản lĩnh này hay không? Nhưng dù sao nàng cũng là người đi ra từ Ngao phủ, nếu bị người khác nghe được, nhất định là muốn cười nhạo Ngao Thập hẳn.

"Cửu hoàng tử điện hạ, người tạm thời khoan đi."

"Cửu hoàng tử điện hạ, người hãy nghe ta nói. Chúng ta có thể thương lượng chuyện này một chút hay không?"

"Cửu hoàng tử điện hạ. . . . ."

. . . . .

Ngao Thập hung hăng đuổi theo Tư Không Thận nói chuyện, nhưng người ta vốn không muốn nghe, chạy còn nhanh hơn thỏ.

Mẫn phu nhân và Mộ Lam Yên chậm một bước, nhìn về Tư Không Thận và Ngao Thập nhanh chóng rời đi phía trước, hai mặt nhìn nhau đều là bộ dáng đầy mặt không biết xảy ra chuyện gì.

Đi một lát, Mẫn phu nhân đột nhiên mở miệng: "Yên Nhi, có phải là con đang trách vì nương hay không?"

Mộ Lam Yên dừng một chút, cố gắng che giấu ý nghĩ trong lòng mình: "Mẫu thân đang nói cái gì? Yên Nhi nghe không hiểu."

U ám trên đường, chỉ nghe thấy Mẫn phu nhân kéo dài một tiếng tự than thở. Hai bên đã sớm ken kết trần trụi, ở dưới ánh trăng có vẻ có chút dọa người.

"Lúc vào cửa, ta có thể thấy trên mặt con có chút không vui. Thật ra thì trong lòng ta và lão gia vô cùng rối rắm, từ lúc sáng sớm hôm nay con ra khỏi phủ, trong lòng chính là lo sợ không yên, vô cùng hối hận. Cũng may, con an toàn trở lại rồi."

Mộ Lam Yên định nghĩ những thứ "Sám hối" này của Mẫn phu nhân là ý ngoài lời của nội tâm trốn tránh trách nhiệm. Cho nên, mặc dù giọng nói chuyện rất có ý an ủi của đối phương, trong lòng quyết định chú ý, lại là càng ngày càng sâu.

Mất thấy sắp đến Đức Mẫn viện, khuya khoắt phương hướng khoảng không gian trước mặt đen kịt, đột nhiên truyền đến một đợt tiếng bước chân dồn dập. *d&d#@q^d<.com> Chỉ là một lát, đèn dẫn đường lác lác thay đổi đã xuất hiện ở một cái góc phía trước, cái phía kia, chính là đến từ Mộng Tương viện.

Ngao Tương vội vàng chạy tới, gặp được đám người Mẫn phu nhân, lập tức chạy như bay nhào tới: "Mẫu thân, ta nghe thấy bọn họ trở lại rồi!"

Vừa dứt lời, nàng ta cũng đã đứng ở trước mặt của các nàng. Đôi mắt sắc trong trẻo của Mộ Lam Yên lạnh lùng quan sát Ngao Tương. Bởi vì cho rằng nàng ta không để cho người làm nói cho nàng biết chuyện tài nghệ, cho nên giờ phút này đối mặt với Ngao Tương, thật sự không giả vờ ra bất cứ cảm tình gì.

Mẫn phu nhân cười cười, bèn duỗi tay chỉ tới người bên cạnh. Mà giờ phút này, nàng quả thật có chút buồn ngủ, bảo hai tỷ muội các nàng sớm đi về nghỉ, nàng bèn dẫn Tiểu Thúy và Dung Thố trở về Đức Mẫn viện của mình.

Mộ Lam Yên cũng tìm vài lý do bảo đôi phương trở về, Ngao Tương lại hết như tinh thần vượt trội, cứ om sòm nói một mạch ở bên tai, đi theo đến Liễu Tâm viện.

Ngao Tương quả nhiên là cô nương thiếu thông minh.

"Mới vừa rồi ta ở trên đường chạy tới, nghe người ta nói, Ngao Lôi không chỉ lên làm Tam Hoàng phi, còn làm bị thương ngón tay, nói vậy là bêu xấu ở trước mặt mọi người. Đáng tiếc khi đó ta không có ở đây, nếu không nhất định có thể vui vẻ cười nhạo nàng ta. Lam Yên tỷ tỷ, làm sao này giờ người không nói gì, có phải không vui hay không?"

Mộ Lam Yên thấy phía trước chính là cửa Liễu Tâm viện, vì không để cho nha đầu này cùng đi vào theo, lúc này bèn dừng bước, xoay người đối mặt với nàng.

Khi nhìn gương mặt vô tội của Ngao Tương, lại làm cho nàng không biết làm sao để nói ra bởi vì người ở trước mắt này mà tự dung bị thiệt.

Mộ Lam Yên đột nhiên dừng bước lại, thật là dọa Tổ Quý giật mình. Ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ đối diện quý dị thì đột nhiên không biết gan dạ sáng suốt từ đâu tới, nàng chính là nói về phía Ngao Tương: "Ta nói đích tiểu thư, người có thể đừng quản quít tiểu thư nhà ta hay không? Từ lúc vào phủ tới hơn một tháng này, người không phải là bỏ độc chính là trình diễn khổ nhục kế. Tiểu thư thay người vào cung, người lại còn muốn mưu hại nàng vào cung bêu xấu. Người chắc chắn tim của người là đồ sao?"

Lời của Tổ Quý, quả thật làm cho ba người khác tại chỗ sợ hết hồn.

Mộ Lam Yên có chút an ủi, nha đầu này lại mạo hiểm tội danh Dĩ Hạ Phạm Thượng thay nàng nói chuyện. Tỷ nữ của Ngao Tương, Linh Linh không chịu nổi nhất là trong ngoài phủ có ai không khách sáo với tiểu thư nhà mình, ngay lập tức chính là đưa tay muốn tát Tổ Quý một cái, lại bị Ngao Tương cản lại. Mặc dù Ngao Tương vô tội bị mắng, trong lòng rất là khó chịu, nhưng lần này vẫn bắt được trọng điểm, nhìn Tổ Quý, lạnh lùng hỏi: "Lời này của người có ý gì?"

Sự kiện phản dị ứng với chuyện làm bậy hại chính nàng đến Quý Môn quan một lần, trong lòng nàng tất nhiên hiểu. Cũng bởi vì sự vọng động của mình, khiến nàng từ từ cảm thấy Mộ Lam Yên luôn nhẫn nhịn nàng, đáng yêu hơn Ngao Lôi nhiều. Tối thiểu sẽ không ích kỷ như vậy, nhưng nỗi oan muốn Mộ Lam Yên vào cung bêu xấu, nàng quả quyết là sẽ không gánh vác.

Vốn là ăn gan hùm mật gấu, Tổ Quý bị Ngao Tương trừng một cái như vậy, ngược lại hù dọa lá gan nhỏ, lập tức lách mình núp ở sau lưng Mộ Lam Yên, nuột nước miếng, giải thích: "Chính là, vào cung thì sẽ có biểu diễn tài nghệ. Đại tiểu thư đã nói, lão gia phái người làm dẫn dò chuyện này rồi. Đại tiểu thư đã biết, chúng ta lại không biết, ngay ở trong phủ hay người ngoài đường cũng biết người không thích tiểu thư chúng ta, nếu như không phải là người ra tay, sẽ là ai?"

Ừ, Mộ Lam Yên cũng nghĩ như vậy, cho nên cũng không đi ngăn cản Tổ Quý, chăm chú nhìn thái độ Ngao Tương, xem một chút có thể quan sát xảy ra mờ ám gì.

Chỉ thấy Ngao Tương vốn là trên mặt nghi ngờ, đột nhiên dâng lên vẻ tức giận. Nàng vô cùng chắc chắn: "Ta chưa bao giờ làm chuyện như vậy."

"Vậy chẳng lẽ là Ngao Lôi sao?" Mộ Lam Yên cẩn thận hỏi ra. Nếu quả thật không phải Ngao Tương, vậy nàng nhất định sẽ đi theo ý nghĩ của Mộ Lam Yên cho rằng Ngao Lôi làm. Theo tính tình của đại tiểu thư này, nhất định là muốn ôn ào long trời lở đất, đi chứng minh nàng là đúng.

"Ta đi tìm nàng ta hỏi rõ ràng!" Ngao Tương nói xong, chính là muốn quay người đi.

Khí thế hung hăng như vậy, trong lòng Mộ Lam Yên bắt đầu phán định, sự kiện kia có thể không liên quan tới Ngao Tương.

"Người cần phải hiểu rõ, thân phận của nàng bây giờ ngoại trừ là đại tỷ của người, còn là hoàng phi chưa qua cửa của Tam hoàng tử, người không sợ ngày sau nàng sẽ ghi hận người sao?"

Chương 59: Thật thật giả giả

Editor: trang bubble ^^ diendanlequydon.com

Lời Mộ Lam Yên nói quả thật có hiệu quả. Ngao Tương xoay người, có chút không xác định mở miệng: "Nhưng người tin tưởng ta sao?"

Tin tưởng nàng sao? Mộ Lam Yên dừng một chút, lại không giải thích được bị một đôi mắt vô tội trước mắt cảm hóa, xoay người, không muốn trả lời.

Quay người lại thì bất ngờ phát hiện chẳng biết lúc nào Tư Không Thận đã đứng ở cửa Liễu Tâm viện của nàng.

Hắn đang dùng một đôi mắt ung chính là tập trung khóa chặt họ.

Nàng nhìn vậy, trong lòng đột nhiên hơi hồi hộp một chút. Ngao phủ này thật thật giả giả, từ trước đến giờ trong lòng nàng có một chút, cho nên hắn cũng là thật thật giả giả đáp lại. Mà người ngoại lai Tư Không Thận này đột nhiên xuất hiện, lại làm cho nàng vô cùng chột dạ.

Vừa định giờ mũi chân lên rồi đi, phía trước chính là truyền đến tiếng Tư Không Thận: "Ta cảm thấy được vị muối muối này của ngươi, không có nói láo."

Thân thể của Tư Không Thận vốn bị Mộ Lam Yên che khuất. Giờ phút này nghe giọng nam bất thành lĩnh, khiến trong lòng Ngao Tương cũng có một chút sợ hãi, khom thân thể thấy phía trước cửa có một bóng dáng quen thuộc, trên mặt mới lộ ra nụ cười: "Tham kiến Cửu hoàng tử điện hạ, làm sao điện hạ lại xuất hiện ở chỗ này?"

Tư Không Thận nhú mày, nhưng dường như cũng không muốn trả lời Ngao Tương. Chẳng qua nhắc chân dần dần đến gần Mộ Lam Yên: "Ngươi rõ ràng không ghét người muối muối này của ngươi, tại sao phải làm bộ xa cách chứ?"

Lời Tư Không Thận nói làm cho Mộ Lam Yên cảm thấy buồn cười, hừ lạnh một tiếng, chống lại đôi mắt của đối phương: "Chuyện của ta, ai cần ngươi lo chứ?"

"Ngươi là bồi luyện của ta, đương nhiên là cần ta trông nom." Tư Không Thận cũng không nóng giận, nhàn nhạt cười.

Ngao Tương đang ở phía sau bị đối thoại này hù dọa đến. Mặc dù nàng là một đại tiểu thư phách lối, nhưng hiểu được tôn ti có thứ tự. Nàng quấy rối nữa, tuyệt đối sẽ không quấy rối đến trên đầu người hoàng gia. Thấy bầu không khí hai người trước mặt dần dần khẩn trương, trong lòng thay Mộ Lam Yên toát mồ hôi dầm dề.

Mộ Lam Yên lo lắng lại tiếp tục nữa, tối nay sợ là nàng không được nghỉ ngơi rồi. Trước mắt quay đầu, nàng nói với Ngao Tương sau lưng: "Ta tin tưởng sự kiện kia không phải ngươi làm. Nhưng bây giờ cũng không sớm, ngươi hãy mau đi về nghỉ đi!"

Ngao Tương nghe vậy, nhưng trong lòng thì không giải thích được vui mừng bắt đầu nói, đáp một tiếng, bèn cùng Linh Linh quay trở về Mộng Tương viện của mình.

Hiện tại trước mặt chỉ còn sót lại Tư Không Thận và Mộ Lam Yên, vào lúc Ngao Tương Ly rời khỏi thì Tổ Quý thức thời ngoan ngoãn rút về Liễu Tâm viện, thấy đây sân còn người đang đứng nghênh đón các nàng, vội vàng sai bảo trở về.

Gió lạnh sâu kín đánh vào trên mặt của hai người, không có quá nhiều hơi người, khiến Mộ Lam Yên cảm thấy chung quanh càng thêm lạnh lẽo. Lúc này, Ngao Thập nhất định đã sớm trở về Đức Mẫn viện. Về phần Tư Không Thận này, sợ rằng thuyết phục được đối phương, mới sẽ xuất hiện ở Liễu Tâm viện của nàng.

"Làm sao ngươi còn chưa trở về?" Mộ Lam Yên hỏi.

"Ta nói, ngươi là bồi luyện của ta, ta sẽ không rời khỏi ngươi." Tư Không Thận có chút vô lại, làm cho Mộ Lam Yên mở rộng tầm mắt.

Một lần, nàng đã từng cho rằng người trước mặt này là thuộc về kiểu cao lãnh, lại không nghĩ rằng cao lãnh không bao nhiêu thời gian, vẻ mặt không nghiêm chỉnh này lại bắt đầu bộc lộ. Ngáp một cái, chính là xoay người chuẩn bị đi vào trong.

Liễu Tâm viện của Mộ Lam Yên nàng, tại sao có thể để một đấng mày râu đi vào!

"Ngươi chờ một chút, chỗ này của ta không có phòng!" Mộ Lam Yên lớn tiếng ngăn cản.

Không biết làm sao đối phương quả nhiên là hồ ly tinh chuyển thế, rất giáo hoạt: "Vào lúc ngươi trở lại, Ngao đại nhân cũng đã giúp ta lệnh bọn hạ nhân trong viện của ngươi dọn dẹp xong phòng cho ta. Nữ nhân như ngươi đây quả nhiên là càng ngày càng già, rõ ràng chỉ vì muối muối của ngươi hy sinh nhan sắc quyến rũ ta, rồi lại luôn là đáng yêu không thêm để ý người ta. Ôi, ta có chút mệt mỏi, đi ngủ trước đây nhé!"

Tiếng nói vừa ngừng, phòng dành riêng cho Tư Không Thận chính là đóng cánh cửa lại. Đáng người Mộ Lam Yên đuổi sát, ngón tay thiếu chút nữa thì sắp đụng phải đối phương thì vừa vận bị nhốt ở ngoài cửa.

Mộ Lam Yên chợt dạ thu ngón tay về, lại có chút sợ nhìn cửa gỗ trước mặt, quả nhiên là thiếu chút nữa, sẽ bị kẹp phải rồi.

Thật sự là khôn khổ muốn chết mà.

Mộ Lam Yên đứng ở cửa một lát, muốn lớn tiếng tức giận mắng, nhưng lo lắng quấy rầy người làm trong sân. Chỉ có thể đầu óc rối loạn đứng một lát, kết cuộc trở về gian phòng của mình.

Ở dưới cánh sắc vô cùng bình thản của Liễu Tâm viện, lúc này mẹ con ở Lâm viện lại vẫn còn đang đốt đèn tâm sự.

Sau khi trở lại, tâm tư Ngao Lô vẫn luôn chưa có tăng lên một chút xíu dấu hiệu tốt nào.

Chỉ là mặc cho mẫu thân bố trí trên giường ở trong phòng, vô hồn nhìn chăm chăm về phía trước, giống như đang suy tư gì đó.

Biết bản thân chính là mẹ vợ của hoàng tử, giờ phút này bộ dáng Thượng Quan Thuần Nhi hoàn toàn không có một chút buồn ngủ. Sai phải tất cả người làm, nằng đóng cửa phòng lại tự tiêu khiển tự vui, tự mình vô cùng say sưa vui vẻ.

"Con gái của ta, từ lúc con trở về phủ, sao vẫn luôn không nói lời nào?" Thượng Quan Thuần Nhi rốt cuộc phát hiện con gái của mình có gì đó không đúng.

Hậu tri hậu giác hồi tưởng lại tay Ngao Lô bị thương, có chút đau lòng đi tới bên cạnh cầm lên đầu ngón tay.

"Cho mẫu thân xem một chút, có phải rất đau hay không?" Lúc nói giả bộ thổi mấy hơi thở về phía trên.

Chỉ là Ngao Lô ghét bỏ liếc mắt một cái, rồi sau đó cứng rắn rút lại.

Vừa đụng chạm như vậy, Thượng Quan Thuần Nhi mới giật mình khi này bản thân thật sự quá mức vui vẻ, không lưu ý đến tâm tình của con gái mình. Tâm tư trầm xuống, trong lúc nhất thời không biết làm sao mở miệng.

Ngao Lô cúi kinh như vậy đã không phải là một lần hai lần, cho nên Thượng Quan Thuần Nhi suy ngẫm một phen, lại quyết định sử dụng biện pháp cũ của mình trước kia. Đầu tiên là ăn năn hối hận thờ dài một hồi, nghiêng mắt nhìn chăm chú vào thái độ của Ngao Lô.

"Lôi Nhi, ta biết rõ trong lòng con đau khổ. Nhưng. . . . ."

Phương pháp kia quả nhiên có ích, còn chưa chờ Thượng Quan Thuần Nhi nói xong, Ngao Lô cũng đã có phản ứng: "Trong lòng ta khô, người thật sự từng chú ý sao?"

Thượng Quan Thuần Nhi nghe vậy, tất nhiên là cuống lên: "Sao ta không chú ý chứ! Nhiều năm như vậy, một ngày kia không phải ta cung cấp cho con thích ăn ngon. Mời sư phụ cho con đều là dán tấm mặt mo này yêu cầu giảm xuống tiền tháng, lão phu nhân mới mời. Bây giờ, con bày sắc mặt gì với ta."

"Vậy người biết Tam Hoàng phi này là làm sao ta có được không?" Ngao Lô đột nhiên đỏ hai mắt lên, có chút tố cáo mà hỏi.

Việc này thật đúng là khiến Thượng Quan Thuần Nhi có chút không biết làm sao mà mở miệng. Nếu nói tài học của con gái, trang #ddlqd# bubble vậy khẳng định là không thua đại gia khuê tú bình thường, ngược lại là hơn một chút. Mà trước mặt, con gái không những được chọn làm hoàng phi, còn lần bị thương đôi tay. Mới vừa rồi nàng chỉ lo vui vẻ, thật đúng là không có nghĩ sâu xa.

Nếu như bàn về tài nghệ, Ngao Lô nhất định là thua. Đàn không mang trở về, tay còn bị thương, hiển nhiên là lúc đánh đàn bị.

"Làm sao được chọn?"

Trên mặt Ngao Lô đột nhiên lộ ra một nụ cười nhạo, đôi mắt vốn là vô hồn đột nhiên thêm một thoáng thê lương: "Tam hoàng tử nói, ta với hắn cùng đáng thương, cho nên chỉ có ta mới xứng với hắn. Lúc trở lại, ta luôn nghĩ những lời này, hắn quả thật là nói không sai. Ta ngoài không có phụ thân thương yêu, trong có mẫu thân luôn ép buộc ta, quả nhiên là đáng thương. Thông minh của ta, tất cả đều là nguoi bức ra."

Ngao Lô nói cắn răng nghiêng lợi, khiến Thượng Quan Thuần Nhi càng thêm không biết trả lời như thế nào. Hơi trầm mặc, vì không tiếp tục đề tài này, Thượng Quan Thuần Nhi cố ý hỏi thăm chuyện tại sao tay Ngao Lô bị thương.

Ngao Lô tất nhiên oán hận nói ra Mộ Lam Yên.

Thượng Quan Thuần Nhi kinh ngạc thốt lên đứng dậy từ trên giường, rất có tư thế muốn thay con gái báo thù: "Con nói với ta một chút, xảy ra chuyện gì?"

Ngao Lô ngẩng đầu lên, nhìn mẫu thân giả bộ, hừ lạnh một tiếng: "Ta đặc biệt mua chuộc người làm của phụ thân đưa tin cho nàng ta vào cung phải biểu diễn tài nghệ. Vốn muốn cho nàng ta xấu mặt ở trước mắt mọi người, như vậy ta cố ý khảy đứt một sợi dây đàn nhất định cũng sẽ không có bao nhiêu người chú ý. Nhưng cố tình, nàng vậy mà cũng ra tay với cây đàn của ta, làm hại mười ngón tay của ta tất cả đều bị thương! Cho nên thù này, ta nhất định phải báo!"

"Phải! Nhất định phải báo!" Thượng Quan Thuần Nhi cũng cắn răng phụ họa, nhưng trong bụng của nàng nào có cách gì chinh người.

Nhìn khuôn mặt con gái âm trầm, trong lòng đột nhiên có một chút sợ sệt.

Ngay lúc này, cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Lúc trước Thượng Quan Thuần Nhi quá mức chuyên tâm suy nghĩ làm sao nịnh nọt con gái của mình, bị tiếng động đột nhiên truyền ra này làm cho sợ hết hồn.

Phục hồi lại tinh thần, nàng mới hoài nghi buổi tối khuya sẽ là ai gõ cửa phòng của các nàng.

"Đi mở cửa đi!" Ngao Lô đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

Tuy trong lòng Thượng Quan Thuần Nhi có nghi ngờ, nhưng vẫn là nghe lời con gái, ngoan ngoãn chạy đi mở cửa, lo lắng ngoài cửa lại đột nhiên xuất hiện lũ lụt thủ dữ gì đó, dán chặt bề mặt cửa, thận trọng mở cánh cửa.

Dung Chi, nha đầu của Liễu Tâm viện, xuất hiện ở tại cửa.

"Đại tiểu thư, người kêu ta tới có chuyện gì?" Dung Chi nhanh chóng đi tới bên cạnh Ngao Lô, nhìn mặt Thượng Quan Thuần Nhi hoài nghi, tra xét bên ngoài không có người khả nghi nào, mới khép cửa phòng lại.

"Lôi Nhi, người kêu một nha đầu của Liễu Tâm viện tới để làm gì?" Thượng Quan Thuần Nhi tiến lên, Dung Chi mới phát hiện Nhị phu nhân núp ở trước cửa, vội vàng quỳ gối xuống hành lễ.

Buổi tối khuya, Thượng Quan Thuần Nhi cũng không để ý bộ dáng kia, chỉ là nhanh chóng chờ con gái trả lời.

Ngao Lô hơi nâng tầm mắt lên, nhận nhậ đáp một câu: "Người mình."

Dung Chi trời sinh tính tham lam, ham ăn biếng làm. Lúc đầu vốn là một thành viên trong tạp dịch của Ngao phủ, sau đó Ngao Lô cảm thấy nha hoàn trong viện mình hơi ít, bèn muốn đi tìm lão phu nhân xin một người, vốn là muốn Dung Chi. Nhưng hết lần này tới lần khác bị Mẫn phu nhân xuất hiện bất thành linh đoạt đi, sắp xếp cho Mộ Lam Yên, trong lòng chính là nhớ kỹ.

Sau đó Dung Chi đột nhiên tìm tới nàng, nàng bèn lòng sinh một kế, bảo nàng làm gián điệp ở Liễu Tâm viện. Mộ Lam Yên vậy mà nửa tháng cũng chưa từng nghe nói vào cung phải chuẩn bị tài nghệ, chính là Dung Chi chặn lại tin tức kia.

"Bảo người chuẩn bị đồ, chuẩn bị sao rồi?" Ngao Lô hỏi.

"Đã sớm chuẩn bị xong, luôn để ở trong phòng." Dung Chi trả lời.

"Vậy thì tốt, ta đột nhiên bảo người tới đây, chính là để người làm sự kiện kia cho ta. Không quan tâm sự tình được hay không, người đều có thể cầm lấy một khoản tiền, cao bay xa chạy, nhưng tuyệt đối không thể khai ta ra!"

Ngao Lô nói lớn tiếng tàn khốc, Thượng Quan Thuần Nhi ở bên cạnh nhìn tất nhiên có chút hồ đồ, vừa nghe đến tiền, tinh thần càng thêm căng thẳng! Nhìn các nàng thương lượng xong, nàng vội vàng hỏi nói: "Các người đang nói cái gì?"

Đến lúc đó, đáy mắt Ngao Lô thoáng qua một tia ác độc: "Ta muốn khiến cho Mộ Lam Yên chết!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Cố ý luyện công buổi sáng

Editor: trang bubble ^^

Việc này cần bao nhiêu thù hận, mới có thể khiến một người được chọn đi tìm chết.

Lúc Mộ Lam Yên buồn ngủ nồng đậm, ngủ được nhưng cũng không ngon như vậy.

Chung quanh bắt đầu tràn ngập khói thuốc súng, khắp nơi đều lửa khói nồng đậm sắc tai mũi người ta. Bên tai tràn đầy các loại âm thanh giết và bị giết, có con nít khóc nỉ non, cũng có phụ nữ và trẻ con khóc sụt sùi. Mộ Lam Yên đưa tay không cần thận chạm tới bụng tròn vo của mình, cúi đầu thì mới phát hiện ra mình lại biến thành bộ dạng mang thai mười tháng.

Mà trên người của nàng đột nhiên mặc quần áo hoàng hậu.

"Tur Không Thận, Tur Không Thận. . . . ." Trong miệng Mộ Lam Yên lặp đi lặp lại nói thầm, người lại như tượng gỗ bị nhấc dậy lên. Trên mặt là vô tận hốt hoảng, mê mang và sợ hãi. Thân thể hung hăng quay một vòng, lại phát hiện phía dưới sương mù mờ mờ, một góc Hoàng Thành lại như ẩn như hiện.

Đột nhiên, cả người nàng căng thẳng, thân thể bị người kéo chột lui về phía sau, hô to một tiếng: "Tur Không Thận!" Bắt đầu giựt mình tỉnh lại từ trên giường.

Sáng sớm, gian phòng yên tĩnh chỉ có tiếng Mộ Lam Yên miệng to hô hấp không khí. Nằm ở trên giường, nàng không còn kịp lau đi mồ hôi lạnh trên mặt nữa, phản ứng lại trước tiên chính là đưa tay đi chạm tới bụng bằng phẳng của mình.

Lại thấy ác mộng.

Đối mặt ác mộng đã có một đoạn thời gian không còn xuất hiện nữa, Mộ Lam Yên thậm chí đã từng chút một hiểu ra. Tối thiểu trong mộng, nàng vẫn yêu Tur Không Thận, đứa con còn chưa ra đời kia của nàng vẫn còn ở trong bụng của nàng.

Ngoài cửa, đột nhiên truyền đến một đợt âm thanh huyền ảo.

Mộ Lam Yên rời giường tiện tay khoác một cái áo khoác, mở cửa thì thấy trong sân của mình, lại có một nam nhân đang luyện kiếm. Mà, âm thanh huyền ảo này chính là nhuyễn kiếm xét qua không khí truyền tới.

Tur Không Thận vẫn mặc một bộ quần áo ngày hôm qua như cũ, không có người làm hầu hạ, thậm chí vạt áo cũng có một chút không chỉnh tề. Nhưng việc này cũng không quan hệ, bởi vì giờ phút này đám tỷ nữ trong sân của Mộ Lam Yên đang si mê Đại Suất Ca từ trên trời giáng xuống này, trong đó lại bao gồm Tổ Quý!

Mộ Lam Yên giả bộ dùng sức ho một tiếng, gọi một đám nữ nhân mê trai về thực tế.

Bưng chậu rửa mặt, Tổ Quý vốn định đi lấy nước cho Mộ Lam Yên, giờ phút này thấy tiểu thư đột nhiên đứng ở cửa, đột nhiên chột dạ cúi đầu xuống, chột tranh thủ rút lui.

Chỉ là một lát, đám người làm vốn không có chuyện gì kia, tất cả đều không thấy!

Tur Không Thận tự nhiên cũng nghe được Mộ Lam Yên ho khan. Thu nhuyễn kiếm, nhẹ nhàng nhảy một cái, chính là đi tới trước mặt đối phương. Giọng điệu hơi giả hoạt hỏi thăm: "Thế nào? Ghen sao?"

Mộ Lam Yên dăng tưng lên một ánh mắt khinh thường, không muốn trả lời chính là muốn xoay người trở lại trong phòng. Lại nghe thấy người phía sau nói chuyện, làm cho nàng ngừng lại bước chân trong nháy mắt.

"Mới vừa rồi, ta hình nghe được có người trong mộng gọi tên ta đấy."

Thái độ Tur Không Thận hoàn toàn là giấu đầu lòi đuôi, trong nháy mắt làm cho Mộ Lam Yên chột dạ. Nàng vốn bởi vì mơ một con ác mộng, thấy người trong mộng kêu lên, trong lòng mới an ủi một chút. Nhưng nếu như đối phương nghe được, vậy có phải nói rõ âm thanh lớn đến mức người trong viện cũng đã nghe được hay không?

Tur Không Thận dường như đoán ra đầu mối tâm tư của đối phương, đột nhiên đến gần bên tai đối phương, nhỏ giọng nói: "Yên tâm đi, trong sân chỉ có một mình ta nghe được. Lỗi tại ta rất nhạy, đặc biệt là đối với âm thanh gọi tên ta."

Mộ Lam Yên có chút tức không nhịn nổi, nhỏ giọng mắng một câu: "Lỗi tại chó." Chính là xoay người trở về phòng.

Tur Không Thận nhìn nữ nhân thú vị rời đi, nhếch miệng lên một nụ cười thỏa mãn.

Bầu trời đột nhiên nhiều thêm một con chim bồ câu màu trắng lượn vòng.

Tur Không Thận chú ý tới, trên mặt vốn nở nụ cười đột nhiên nghiêm túc, đưa tay huyết sáo một cái, chim bồ câu này bèn yên ổn đáp xuống vào trên mu bàn tay hắn vươn ra.

Lấy ra tờ giấy nhỏ trên mắt cá chân của bồ câu đưa tin, sắc mặt Tur Không Thận chính là sa sầm xuống, không kịp ngoảnh lại nhìn cửa phòng Mộ Lam Yên, xoay người chính là bay lên mái hiên, không biết đi phương nào.

Mộ Lam Yên luôn ở cửa phòng quan sát đánh giá hướng đi của Tur Không Thận, thấy hắn đã không còn ở cửa của mình, mới thở dài một hơi lần nữa mở cửa ra.

Nhìn quanh một vòng bốn phía cũng không trông thấy bóng dáng của đối phương, ngược lại thấy Tổ Quý bưng nước tới.

"Tiểu thư, làm sao người dậy sớm như vậy?" Tổ Quý đi tới bên cạnh Mộ Lam Yên, không nói hai lời chính là đi vào. Mộ Lam Yên ở tại cửa ra vào ngẩng đầu nhìn canh giờ một phen, mới van xin mở miệng: "Đâu có sớm, mặt trời đã lên cao rồi."

Tổ Quý làm ướt mặt khăn lại vắt khô đưa cho Mộ Lam Yên: "Sáng sớm hôm nay, phu nhân đã phái người đưa tới gạo kê ngoại bang tiến cống, chính là thứ lão gia khen thưởng có được. Phu nhân không nở ăn, bèn phân chia cho hai người người và Tam tiểu thư. Nghe nói gạo đen này công hiệu tâm bổ đối với nữ nhân rất lớn, cho nên hôm nay ta bèn có ý bảo họ nấu lên. Ngày hôm qua, tiểu thư chịu nhiều hoảng sợ như vậy, nên bồi bổ một chút."

Một mình Tô Quý cần nhằn lăm lăm nói rất nhiều, Mộ Lam Yên vừa rửa mặt, vừa thăm nhử trong lòng: bỏ một chút không phải là ăn thịt sao? Làm sao lại ăn gạo? Nhưng mà trước mắt, nàng cũng lười tranh luận. Phương diện thịt này, có thể đợi buổi trưa thương lượng lại, mà trước mắt đột nhiên nhớ tới Tư Không Thận luyện công buổi sáng, làm cho nàng lập tức cũng nổi lên hứng thú.

Lệnh Tô Quý chuẩn bị cho nàng một bộ quần áo hoạt động tương đối dễ dàng, tùy tiện đến phòng bếp nhặt cây côn gỗ bèn muốn bắt đầu ôn tập võ học mà Lăng Hồ dạy.

Trong sân, Tô Quý hăm mộ đầy mặt nhìn tiểu thư nhà mình: "Tiểu thư, tại sao một cây côn gỗ của người lại có thể? Người nên kết hợp một thanh kiếm giống như Cừu hoàng tử điện hạ lúc đầu thể hiện mới uy phong chứ!"

Mộ Lam Yên nghe vậy có chút xấu hổ, tất nhiên vì côn gỗ can thiệp chuyện bất bình trong tay mình. Nhớ năm đó, nàng cũng dựa vào côn gỗ rồi núi, võ học thiên hạ, chỉ nhanh không hạ gục. Mặc dù đi theo Lăng Hồ học võ cùng rai rác, nhưng Đả Cầu Côn Pháp của nàng cũng là nhanh chóng xuất thần nhập hóa. Đặc biệt là loài thỏ hoang, gà rừng thích chạy trốn đó.

Suy nghĩ, Mộ Lam Yên chính là mở miệng: "Hoặc là, người tới thử làm con mồi của ta một chút, xem một chút là người chạy trốn mau, hay là cây gậy của ta mau?"

Tô Quý lại không ngốc, dieendafineequysddoon lập tức chính là lắc đầu y như trống lắc vậy: "Không cần không cần."

Lúc này Dung Chi bụng một cái măm, phía trên để một chén sứ thanh hoa nhỏ, chậm rãi đi tới, đi tới bên cạnh Tô Quý thì nhỏ giọng nói: "Tô Quý, bữa ăn sáng của tiểu thư đã làm xong, nếu không gọi tiểu thư tới đây ăn đi?"

Đây là lần đầu tiên Dung Chi chuẩn bị bữa ăn sáng cho Mộ Lam Yên, trong lòng sợ hãi lòng bàn tay đã sớm rịn ra mồ hôi.

Tô Quý nhìn qua lại mấy lần ở giữa bữa ăn sáng và Mộ Lam Yên, mới nhẩn tâm cắt đứt Mộ Lam Yên luyện công buổi sáng: "Tiểu thư, dù sao cũng không còn sớm, nếu không người tới đây ăn điểm tâm trước thế nào?"

Mộ Lam Yên mới vừa tìm được một chút cảm giác bị cắt đứt, lập tức khó chịu nhìn về phía các nàng, thấy hôm nay người đưa bữa ăn sáng cho nàng không phải là Thanh Hữu mà là Dung Chi, trong lòng dấy lên một tia nghi ngờ: "Thanh Hữu đâu?"

Trong lòng Dung Chi đột nhiên có chút chột dạ, bộ dáng ngạo kiều ngay cả tức giận thường ngày cũng thay đổi, cúi đầu, không dám nhìn tới mắt Mộ Lam Yên: "Hồi tiểu thư, tối ngày hôm qua thân thể Thanh Hữu tỷ tỷ khó chịu, sáng sớm hôm nay đã đi khám bệnh rồi. Cho nên, bữa ăn sáng này bèn do ta tới làm."

Tài nấu nướng của Thanh Hữu ngay cả cháo trắng cũng có thể làm Mộ Lam Yên đặc biệt hợp khẩu vị. Cho nên đột nhiên thay đổi người, làm cho trong lòng nàng có chút không thích ứng. Đi về phía trước mấy bước, đi tới trước mặt Dung Chi, thấy một chén cháo đen thùi lùi, thì làm cho nàng lập tức mất đi khẩu vị, dùng muỗng khuấy đều cháo một hồi chính là buồn xuồng: "Đây là cái gì?"

Tiếng nói Dung Chi có chút âm run: "Cháo gạo đen."

Tô Quý thừa dịp đối phương vừa dứt lời, chính là giải thích: "Tiểu thư, người quên rồi. Buổi sáng, ta mới vừa nói với người. Phu nhân phái người tặng chút công phẩm của ngoại bang, chính là vật này. Người uống chút đi, thật là thơm!"

Thơm—— Mộ Lam Yên tự nhiên có thể cảm thấy, chỉ là nhìn bộ dáng đen thùi lùi này, cũng có chút buồn nôn. Nhìn một đôi ánh mắt khẩn cầu của Tô Quý, nàng miễn cưỡng cầm muỗng lên đến gần khóe miệng, dừng lại một lát: "Sao cảm giác người là lạ, có hơi nóng tạm thời ta không uống được, để bên kia đợi lát nữa lại uống đi!"

Dứt lời, chính là tiếp tục trở lại chính giữa sân nhỏ ra dáng chính là bắt đầu luyện công buổi sáng.

Về mặt Tô Quý tối sầm lại, tiểu thư chưa ăn điểm tâm, nàng tự nhiên không vui. Nhìn Dung Chi nhú mày, nàng ra hiệu nàng ta đặt cháo ở trên bàn đá cách đó không xa.

Lần tập luyện này, chính là trôi qua một khắc đồng hồ.

Bắt đầu mùa đông tới nay cực kỳ lạnh, cháo gạo đen bỏ lại ở bên ngoài đã sớm nguội lạnh. Tô Quý kêu tiểu thư nhiều lần, cũng không có phản ứng, cuối cùng chỉ đành chịu chạy tới dưới chân của Mộ Lam Yên, mạnh mẽ ngăn cản đối phương luyện công buổi sáng!

"Tiểu thư, người không ăn điểm tâm nữa, nên ăn trưa rồi!" Dứt lời, một màn hết sức nguy hiểm xuất hiện tại trước mặt nàng. Lúc Mộ Lam Yên xoay người, không thể thấy Tô Quý đột nhiên tới gần người. Một cây Mộc Côn gỗ xoong, thiếu chút nữa đập trúng đầu của đối phương.

Đỉnh đầu cảm thấy một đợt gió lạnh mãnh liệt thổi qua, Tô Quý tất nhiên sợ hãi nhắm hai mắt lại. Yên lặng mấy phần thấy thân thể không có gì khác thường, nàng mới run rẩy hơi mở hai mắt ra.

Giờ phút này, Mộ Lam Yên hung thần ác sát nhìn nàng chăm chăm, côn gỗ ở đỉnh đầu hiển nhiên còn chưa rút lui. Nàng chưa từng thấy bộ dáng này của tiểu thư, tất nhiên làm cho nàng mất đi ngôn ngữ trong nháy mắt.

Hơi một lát nữa, phát ra tiếng Mộ Lam Yên rống giận: "Người có biết làm như vậy thật sự rất nguy hiểm hay không?"

Đúng lúc người làm tới Liễu Tâm viện dọn dẹp làm vườn nghe vậy, ngưng công việc trong tay, hoài nghi nhìn lại trong sân. Tô Quý bị dọa đến không nhẹ, mặc dù trong lòng biết tiểu thư cũng vì tốt cho nàng, thế nhưng, nàng vẫn là lần đầu tiên gặp phải loại rùng rợn này.

Mộ Lam Yên hoàn hồn lại, phát hiện mình luống cuống. Nóng nảy ném đi cây gậy ở trong tay, lập tức đau lòng đi một bước về phía Tô Quý.

"Tiểu thư. . . . ." Tô Quý uất ức nói: "Ta chính là muốn nói, nếu như người không ăn điểm tâm nữa, trong lòng Tô Quý không yên."

Tiểu nha đầu này vì nàng lại làm ra động tác mạo hiểm như vậy, an ủi một hồi hết lời khuyên bảo về sau quả quyết không thể làm chuyện nguy hiểm như vậy, mới đồng ý đối phương nhanh chóng đi uống cháo kia.

Mộ Lam Yên vòng qua bên cạnh Tô Quý thì Tô Quý mới đột nhiên nhớ tới cháo kia đã sớm nguội lạnh: "Tiểu thư, người chờ một chút, ta đi hâm lại cho người uống."

Vậy mà, nói xong câu nói kia, thì đã trễ rồi. Mộ Lam Yên bụng chén sứ lên chính là uống một hóp lớn vào. Dù là đầu lưỡi cảm thấy cháo này có cái gì không đúng, nhưng lại lo lắng Tô Quý cầu nhàu nữa, nên cũng không phản ứng tới.

Mới vừa buông chén xuống, thân thể lại đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng rồi.

Tô Quý chạy tới trước mặt Mộ Lam Yên, trong nháy mắt thấy sắc mặt tiểu thư chợt trắng xanh, hốt hoảng. Nàng đưa tay đỡ Mộ Lam Yên xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ, kêu nàng thế nào cũng như không nghe được.

Mộ Lam Yên đưa tay ôm thật chặt ở cổ của mình, hai lỗ tai bắt đầu xuất hiện ù tai, kiên cường chịu đựng một lúc lâu xoay người thì thấy một bóng người màu trắng đột nhiên vụt chạy về phía nàng, miễn cưỡng mở miệng: "Ta. . . . . Hình. . . . . như. . . . . Trúng độc rồi. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Rốt cuộc giống ai?

Editor: trang bubble ^^

"Mộ Lam Yên sao thế?" Tư Không Thận kịp thời chạy đến, giúp đỡ Tô Quý chậm rãi đặt Mộ Lam Yên trên mặt đất, nhìn người bắt đầu mất trợn trắng, trong lòng vô cùng sốt ruột, nắm cổ tay Tô Quý, bắt tri bắt giác từ từ nắm chặt.

Tô Quý bị hai lần kinh sợ, ánh mắt nhìn Tư Không Thận cũng có chút rời rạc và kinh hoàng: "Ta không biết, tiểu thư uống một bát cháo lại đột nhiên như vậy." Lúc nói thì đã nghẹn ngào: "Mới vừa rồi lúc người tiến vào, ta nghe được tiểu thư nói một câu, nàng trúng độc rồi, không biết xảy ra chuyện gì. Điện hạ, van người cứu lấy tiểu thư nhà chúng ta."

Tư Không Thận nghe xong, chính là buông cổ tay Tô Quý ra. Hai ngón tay nhẹ nhàng phủ lên giữa cổ hơi lộ ra sưng đỏ của Mộ Lam Yên, rồi sau đó lại cầm cổ tay của đối phương lên, ấn bắt mạch.

"Đáng chết!" Tư Không Thận mắng to một tiếng, bắt đầu sờ lung tung ở trên người Mộ Lam Yên.

Giờ phút này, mặc dù Tô Quý sợ muốn chết, nhưng cũng không thể nhìn tiểu thư bị một nam nhân cợt nhả như vậy, vội vàng ngăn cản: "Điện hạ, Điện hạ, người đây là muốn làm gì? Tiểu thư nhà chúng ta. . . . ."

"Không muốn tiểu thư nhà các người chết thì cảm miệng cho ta!"

Tô Quý hiển nhiên không ngờ rằng, trong ngày thường Cửu hoàng tử điện hạ thoát nhìn cực kỳ không đứng đắn, giờ phút này lại nghiêm túc khiến nàng nhất thời cứng họng, ngậm miệng lại, trong lòng chưa tính toán gì đang cầu nguyện như vậy có thể cứu tiểu thư về!

"Kim mềm trên người người đâu?" Tư Không Thận lại hô lớn một lần nữa, gần như có thể thấy được huyết Thái Dương dần dần lộ rõ gân xanh dưới da thịt trắng nõn.

Giờ phút này mặc dù Mộ Lam Yên cực kỳ khó chịu, nhưng hết lần này tới lần khác có thể nghe tiếng đối phương đang nói cái gì. Nằm dưới đất, toàn thân nàng không có sức, bất buộc bản thân đưa tay ngăn cản đối phương đụng chạm lung tung ở trên người, nhưng lại là trúng chọi đá, vô dụng thôi.

Tư Không Thận thấy Mộ Lam Yên đang đi tới Quý Môn Quan không phải là đang giúp đỡ hắn, ngược lại là có ý đồ ngăn cản. Tức giận, hắn chợt đưa

tay giam cầm hai tay của đối phương ở chung một chỗ, mà một cái tay khác của hắn đang không ngừng tìm kim mềm.

Đang tìm kiếm một nửa đột nhiên cảm thấy như vậy không được tốt, mặc kệ có người hay không, nhắm tới sau lưng nổi giận gầm lên một tiếng: "Không muốn chết thì nhanh chóng nhắm mắt lại!"

Tổ Quý theo bản năng ngoan ngoãn nghe lời.

"Tại sao trên đùi ngươi lại có chùy thủ?"

"Tại sao ngực của ngươi không để kim mềm?"

"Tại sao ống tay áo của ngươi không để kim mềm?"

"Ngươi. . . . ."

Tư Không Thận gần như tìm tất cả chỗ có thể nghĩ tới trên người Mộ Lam Yên, rốt cuộc cuối cùng ở trong chỗ sâu bên hông, tìm được mấy cái kim mềm nằm yên ổn.

Liếc mắt một cái đã nhận ra, đó chính là thứ Mộ Lam Yên xuống tay với hắn ở trên lầu cao Yên Thành. Đạt đến mềm cực nhỏ, nếu là người bình thường hoàn toàn không ngờ đó là một cây kim mềm. Sau khi rút ra từ trên quần áo, cầm lên kim đâm vào trên cổ Mộ Lam Yên, mấy cây tiếp theo cũng là như thế.

Tổ Quý cảm giác người trước mặt dường như không có động tác mức độ lớn. Ngón tay che mắt hơi lộ ra một cái khe, nhìn dáng đáp Tư Không Thận cúi người xuống, bèn cho rằng hắn đang cột nhà tiểu thư nhà mình, bị dọa đến lập tức lại che kín hai mắt của mình.

Qua một lúc lâu, Mộ Lam Yên mới lấy lại tinh thần, ho nhẹ.

"Tiểu thư, tiểu thư tỉnh rồi." Tổ Quý vui mừng buông đôi tay ra, ngồi chồm hồm xuống dùng cánh tay chống sau lưng đối phương, đỡ Mộ Lam Yên dậy.

Về nghiêm nghị trên mặt Tư Không Thận còn chưa rút đi.

Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy cổ họng vô cùng ngứa ngáy, hết lần này đến lần khác ho đến mấy lần, mới cảm giác được cổ có chút không thoải mái đưa tay chạm tới, đụng phải mấy cây kim mềm kia, không chút khách sáo chính là rút ra ném xuống đất.

Kim mềm vốn là màu bạc lúc này bị dòng máu màu đỏ nhuộm dần, Tổ Quý nhìn chăm chăm động tác của Mộ Lam Yên tất nhiên là sợ hết hồn, cho rằng trong cổ tiểu thư mọc ra.

Tư Không Thận thấy người đã cứu trở về, trong lòng thở phào nhẹ nhõm: "Sao trên người ngươi cái gì cũng có? Do sự phụ nào dạy, thật là không đáng tin, biết vì sao không đánh lại ta không? Cũng bởi vì ngươi học quá hỗn tạp, quá lộn xộn rồi!"

Dứt lời, Mộ Lam Yên đưa tay lên, một cái tát mềm nhũn đánh vào trên mặt Tư Không Thận. Không phải là nàng không nỡ ra tay, chỉ là cả người thật sự quá mức yếu ớt. Nhưng nếu không làm chút gì, trong lòng lại không cách nào san bằng phần tức giận với người trước mắt này!

Tổ Quý nhìn mà choáng váng, thật sự có chút không hiểu tiểu thư đây là ý gì.

Tư Không Thận cảm nhận năm ngón tay lạnh lẽo của đối phương xẹt qua khuôn mặt thì trong lòng đột nhiên khó chịu co rút một cái, lại là lạnh lẽo như vậy. Không nói hai lời, hắn ôm lấy Mộ Lam Yên từ trong tay Tổ Quý, không để ý sự giãy giụa của đối phương, sải bước chân đi tới phía khuê phòng kia.

"Ngươi đi đổ chút nước ấm tới đây."

Tổ Quý được lệnh, không dám nói thêm nửa câu, nhanh chân bèn chạy đi tới phòng bếp.

Mộ Lam Yên nằm ở trong ngực Tư Không Thận, mặc dù cổ họng đau đớn không dứt, nhưng trong lòng lại là cực kỳ mâu thuẫn: "Nam nữ có khác, kính xin Cừu hoàng tử tha ta xuống."

Vốn là tiếng cầu xin, Tư Không Thận rũ mắt nhìn sắc mặt người trong ngực vẫn còn có chút trắng bệch, che giấu đau đớn trong lòng, giả bộ nóng giận: "Hiện tại tốt nhất ngươi bớt nói, cổ họng bị thương, về sau gương mặt xinh đẹp vừa mở miệng lại dọa sợ tất cả nam nhân, xem ai còn dám muốn ngươi."

Dứt lời, hai người trầm mặc không nói, về thẳng gian phòng.

Hắn để Mộ Lam Yên xuống, cũng gác tất cả gối đầu trên giường ở sau lưng đối phương, rồi sau đó lại cầm chân bên cạnh đắp ở trên đùi Mộ Lam Yên. Nhìn người trước mắt tỉ mỉ, trong lòng đột nhiên chảy qua một dòng nước ấm, trước kia —— hắn chính là làm như vậy.

"Tiểu thư, tiểu thư, nước ấm tới rồi." Trong tay Tổ Quý bung một ly nước trà mới vừa rót xong đi vào, nghe Tư Không Thận, lo lắng nước này quá nóng, đặc biệt thổi một hồi ở chỗ gió lùa lớn nhất trong sân mới lấy đi vào.

Tư Không Thận nhận lấy ly trà trong tay Tổ Quý, cũng không ngước mắt: "Đi đóng cửa lại, gió lớn."

"Dạ." Tổ Quý đáp một tiếng chính là muốn xoay người, có điều còn chưa bước ra mấy bước, sau lưng truyền tới nghi vấn của Tư Không Thận: "Tại sao không có cái muỗng?"

Tổ Quý rất là muốn hỏi ngược một câu: ly trà của nhà ngươi còn nhân tiện để một cái muỗng sao? Nhưng nàng nào dám chất vấn hoàng tử điện hạ?
*d&d#l@q^d<.com> Xoay người có chút khó nói: "Quên, quên mất. . . . ."

Mộ Lam Yên ngồi dựa vào một lát, trước đó nghe Tổ Quý nói nước đến đã khát vọng mãi. Nàng giương mắt nhìn chăm chăm ly trà được Tư Không Thận nhận lấy, dùng sức nuốt xuống vài cái, nhưng trước sau không thấy có nước miếng chảy ra làm trơn yết hầu. Trước mắt, nếu mà Tổ Quý lại hỏi Tư Không Thận quay về cầm cái muỗng, chẳng phải là muốn nàng chết khát?

"Không cần, trực tiếp cho ta uống đi." Không nói một câu, cổ họng giống như muốn xé rách rồi.

Tư Không Thận nhìn về mặt Mộ Lam Yên không có tiền đồ nhìn chăm chăm nước trà trong tay mình, lắc lắc đầu: "Lúc trước cổ họng ngươi dị ứng, ta dùng kim mềm tạm thời ép xuống cho ngươi. Nhân tiện phong huyết nước miếng cho ngươi, đã nói ngươi tạm thời đừng nói ngươi không nghe, nhất định kéo hư dây tiếng ngươi mới hài lòng đúng không?"

Vừa nghe hỏi ngược lại có ý vị khiêu khích, Mộ Lam Yên không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn mà nghe lời. Một đôi mắt tội nghiệp nhìn chăm chăm Tư Không Thận, cầu xin đôi phương cảm giác được cho nàng uống nước ấm.

Tư Không Thận đành chịu, không thể làm gì khác hơn là vừa đưa tới, vừa cảnh cáo đôi phương: "Nhớ lấy không thể miệng to uống, nếu không cẩn thận lại phun ra thì tự ngươi chịu!"

Tổ Quý đứng ở cửa cách đó không xa, nhìn về một màn phía trước kia, trở nên thật là hâm mộ tiểu thư nhà mình. Nàng có ngu nữa cũng nhìn ra được Cửu hoàng tử điện hạ để tâm đối với tiểu thư. Giờ phút này, tiểu thư là bị bệnh, không có hơi thở nữ cường trước đó, phối hợp Cửu hoàng tử cẩn thận uống nước, trong đầu thoáng qua một từ —— trời đất tạo nên!

Sự kiện sáng sớm Mộ Lam Yên bị dị ứng, không bao lâu nữa đã truyền đến trong tai Mẫn phu nhân. Vừa nghe thấy là uống gạo đen mà mình đưa cho đôi phương mới dẫn đến như vậy, nàng vội vàng kéo tỷ nữ chạy tới Liễu Tâm viện. Trùng hợp, Ngao Tương mới từ bên ngoài trở về thấy về mặt mẫu thân hết hoảng, vừa hỏi nguyên do, tất nhiên không nói hai lời cùng theo tới.

Từ sau khi Mộ Lam Yên ngã xuống, Tư Không Thận vẫn đợi ở trong phòng, thấy Mẫn phu nhân và Ngao Tương tới đây, mới biết điều đi từ giường của Mộ Lam Yên tới bên cạnh.

Sau khi vào cửa, đầu tiên Mẫn phu nhân thấy Tổ Quý lập tức lôi kéo hỏi thăm: "Yên Nhi như thế nào rồi?"

"Hồi phu nhân, tiểu thư đã không còn đáng ngại rồi. Mới vừa nghỉ ngơi một lúc."

Nghe được đáng ngại, về mặt sốt ruột của Mẫn phu nhân mới thoáng hoà hoãn lại. Quay đầu lại quét mắt một vòng gian phòng, nàng mới thấy được Tư Không Thận đột nhiên đứng ở một góc cách đó không xa.

Tối hôm qua, nàng đương nhiên đã biết Tư Không Thận âm ỉ muốn ở tại Ngao phủ. Có điều giờ phút này đột nhiên xuất hiện ở trong phòng Mộ Lam Yên, thật sự vẫn còn có chút làm cho nàng kinh ngạc, tiến lên mấy bước chào hỏi: "Tham kiến Cửu hoàng tử điện hạ, tại sao Cửu hoàng tử lại xuất hiện ở đây?"

Tư Không Thận lười phải trả lời, liếc mắt nhìn Tổ Quý, nha đầu kia chính là lan lợi thay hắn trả lời Mẫn phu nhân: "Hồi phu nhân, tối hôm qua Điện hạ cũng đã ở tại Liễu Tâm viện. Sáng sớm hôm nay, nếu không phải Điện hạ ra tay, tiểu thư đã. . . . ."

Câu nói kế tiếp không nói, Mẫn phu nhân cũng biết, lập tức kéo Ngao Tương chính là muốn quý xuống: "Thần phụ cảm tạ ân Cửu hoàng tử điện hạ cứu tiểu nữ một mạng."

Ngao Tương cố ý vô tình quan sát Cửu hoàng tử nhìn như không nghiêm chỉnh chút nào này, lần trước ra tay cứu nàng, dĩ nhiên đã thêm chút cảm tình đối với người trong ngày thường nghe đồn không được tốt này. Trước mắt lại gặp may đúng dịp cứu Mộ Lam Yên, càng khiến Ngao Tương coi trọng hắn vài lần.

Tư Không Thận lo lắng họ lại âm ỉ, sẽ đánh thức Mộ Lam Yên thật vất vả mới ngủ, ra hiệu họ đứng dậy, bèn sai bước chân tự mình đi ra ngoài mấy bước: "Tới nơi này nói đi."

Mọi người ngoan ngoãn nghe lời, chuẩn bị dời đi trận địa.

Mộ Lam Yên mơ mơ màng màng cũng cảm giác bên tai dường như có rất nhiều người đang nói chuyện, mở hai mắt ra chính là thấy Mẫn phu nhân vừa vận xoay người sang chỗ khác. Lúc này, cổ họng đã sớm không còn khó chịu như trước, vội vàng mở miệng nói: "Mẫu thân, sao người lại tới đây?"

Mẫn phu nhân vừa nghe, lại quay người lại, rồi sau đó có chút khó xử nhìn Tư Không Thận một chút.

"Làm sao ngươi đã tỉnh rồi hả?" Tư Không Thận chất vấn.

Trong lòng Mộ Lam Yên hận không thể trợn trắng mắt về phía hắn, trước đó cũng không muốn ngủ, là hắn nhất định buộc nàng ngủ!

"Không ngủ được!"

Mẫu phu nhân nhìn tư thế hai người dường như có chút không thích hợp, xuất phát từ góc độ của mẫu thân, lập tức dàn xếp: "Tốt lắm được rồi, nếu không ngủ được, vậy tối nay chúng ta ngủ tiếp. Yên Nhi, con còn cảm thấy khó chịu không? Ta kêu đại phu rồi, một lát nữa sẽ tới. Đều là mẫu thân không tốt, để cho con chịu oan ức."

Mộ Lam Yên nhìn mặt Mẫu phu nhân tràn đầy yêu thương nàng, chống thân thể ngồi dậy: "Tốt hơn nhiều rồi. Không cần mời đại phu."

"Đang yên đang lành uống cháo, làm sao lại bị dị ứng chứ? Thế chất nhạy cảm của con cuối cùng giống ai vậy? Ta thật sự nghĩ một vòng, cũng không nghĩ ra được. . . . ." Dứt lời, hốc mắt lại hơi ửng đỏ lên.

Mộ Lam Yên không phải rất rõ ràng lời Mẫu phu nhân, cũng không phải là thân sinh của nàng, làm sao nàng biết giống ai. Nhưng nhìn bộ dáng này của đôi phu nhân, nàng vẫn là nhìn không được đưa tay muốn đi an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Dị dạng quay về

Editor: trang bubble

Chỉ là một lát, đại phu đã tới, sau khi kiểm tra cho ra một kết luận giống Thường Đức, Thường ngự y, kiểm tra ra lần trước. Dị ứng dị vật, hơn nữa còn là từ miệng mà vào.

Tư Không Thận nhìn ngự y trước mặt này, trong lòng chỉ nhàn nhạt mắng một câu lang băm.

Điểm này không cần hẳn ta tới nói, hẳn cũng biết.

Mẫu phu nhân xác định đúng là ngộ độc thức ăn, đối mặt Mộ Lam Yên đó là trong lòng tràn đầy áy náy. Đứng ở một bên này giờ không nói gì, Ngao Tương đột nhiên lên tiếng: "Nào có người dị ứng đối với cơm tẻ chứ? Ta ăn thứ kia không phải vô cùng ngon à?"

Nàng đây không phải là chữa mũi nhọn vào, chỉ là theo bản năng nghĩ như vậy. Đại phu cũng cảm thấy thiên hạ nào có người dị ứng đối với gạo mà người bình thường ăn, bằng không đã sớm đói chết rồi. Suy ngẫm một phen, hẳn nói với Tổ Quý chăm sóc Mộ Lam Yên: "Đồ buổi sáng ăn còn ở đây không? Để cho ta nhìn một chút."

Tổ Quý gật đầu một cái: "Chắc còn ở đây, ngại tạm thời xin chờ một chút." Dứt lời, nhanh chóng chạy đến trong sân đi tìm chén sứ đặt trên bàn đá ở sân lúc chuyện xảy ra. Lúc trước chính là quá mức gấp gáp, chưa kịp dọn dẹp, hiện tại cũng đã qua hơn một giờ, cầu nguyện sẽ không bị người lấy đi.

Sau khi ra cửa quẹo phải, ba bước hợp thành hai bước nhanh chóng đi tới sân. Xa xa vừa nhìn, chén sứ thanh hoa bồng đầu nằm ở tại chỗ, trong lòng nàng chính là buông xuống trái tim mới vừa nhắc lên.

Trở lại bên trong gian phòng của Mộ Lam Yên, Tổ Quý đưa cháo gạo đen còn có nửa bát tới trước mặt đại phu. Đại phu gõ bệ ngoài đen thùi lùi một cái, lập tức nhíu mày hỏi: "Đây là thứ gì? Màu đen như thế có thể để cho người ta ăn à?"

Lời này vừa nói ra, chính là dẫn tới mấy người biết nội tình ở tại chỗ cười trộm.

Linh Linh bên cạnh Ngao Tương, là kẻ không lo lắng Mộ Lam Yên nhất trong cả gian phòng, che miệng mỉm cười nói với đại phu ở tình thế thiếu hiểu biết: "Đây chính là cháo gạo đen, ngoại bang tiến cống tới. Đại phu, nếu như ngài không nhận ra cũng đừng ngạc nhiên như vậy chứ?"

Chuyện cười này hiển nhiên không thích hợp nói ra ở loại trường hợp việc lớn này. Linh Linh vừa nói xong, đã nhận được ánh mắt trừng trừng của ta đến từ bốn phương tám hướng, bao gồm Ngao Tương. Trong nháy mắt đã làm cho nàng ta chột dạ cúi đầu xuống không nói tiếp nữa.

Đại phu bị một tiểu cô nương châm chọc, trên mặt tất nhiên tối sầm. Nhưng, hẳn cũng không đắc tội nổi những người trước mặt này, không dám may mắn trề nãi cầm lên cái muỗng trong cháo gạo đen múc lên ngửi một cái, rồi sau đó đưa đầu lưỡi ra lướt qua một phen, đột nhiên nhướng mày hỏi thăm Mẫu phu nhân: "Lúc trước ngài nói, nhị tiểu thư dị ứng với một loại sơn, đúng không?"

Mẫn phu nhân gặt đầu một cái.

Đại phu đưa cái muống cho Tô Quý, ra hiệu một phen: "Người người thử, trong cháo này có phải có cái gì kỳ quái hay không?"

Tô Quý có chút hoài nghi, mặc dù không biết đại phu làm như vậy có ý đồ gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm chén sứ tới gần. Đầu tiên là ngửi một cái giống như đại phu, rồi sau đó cảm thấy quả thật hình như không giống mùi cháo. Đầu lưỡi đụng phải bề mặt cháo cảm nhận một chút mùi vị đó, đột nhiên cảm thấy cực kỳ khó ăn hứ hai cái: "Thế này sao lại là cháo, khó uống như vậy. Sao tiểu thư nuốt trôi được?"

Vẫn tìm đầu mối ở hiện trường, lúc này Tư Không Thận không nói hai lời đoạt lấy cái chén trong tay Tô Quý ngửi một cái. Trước đó quá mức nóng lòng, chưa bao giờ nghĩ tới cháo này có vấn đề, vừa cẩn thận ngửi, cảm thấy có gì đó không đúng: "Đây rõ ràng đã trộn lẫn son của nữ nhân."

Mộ Lam Yên vẫn luôn bị mạch suy nghĩ hơi lệch của người có ở hiện trường. Nghe Tư Không Thận nói như thế, nàng mới nhớ tới lúc uống, đã cảm thấy giống như không đúng: "Ta nói khi đó làm sao cảm giác thật là khó uống, còn tưởng rằng là cháo gạo đen này vốn là như vậy."

Tô Quý phản ứng lại, bộ dáng đột nhiên như mắc phải sai lầm cực kỳ lớn, quỳ gối trước mặt Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, đều tại nô tỳ không tốt, khi đó nếu không phải thúc giục người uống cháo, cũng sẽ không như vậy."

Mộ Lam Yên đứng là bị tiểu nha đầu này dọa sợ hết hồn, liên tục nói vài câu: "Không trách người."

Ngao Tương nghe bọn họ túm năm tụm ba nói mấy câu, cũng nhớ tới hình ảnh lúc Mộ Lam Yên mới vừa vào cửa. Khi đó, không phải là Mộ Lam Yên nuốt son phấn mà nàng để lại, thế mới đột nhiên bị dị ứng, thiếu chút nữa mất mạng nhỏ. Nhìn bọn họ, nàng chêm vào đề tài: "Tô Quý, có phải là mùi vị son của ta dùng trước kia hay không?"

"Đúng!" Tô Quý một hơi trả lời khẳng định, mới vừa rồi nàng lại quên mất kẻ đầu sỏ gây nên kia: "Người nói, lần này không phải lại là người hạ độc chứ?"

Mộ Lam Yên xấu hổ với nha đầu không ngờ lại lỗ mãng vậy, theo bản năng kéo lại ngón tay của đối phương.

Ngao Tương muốn phân bác, nhưng không cẩn thận thấy ánh mắt của Mẫn phu nhân nhìn về phía nàng cũng là không tin. Linh Linh thấy tiểu thư vậy mà không nói lời nào, vội vàng thay nàng trả lời: "Người có tư cách gì chất vấn tiểu thư nhà ta! Từ sau lần trước tiểu thư vừa khỏi bệnh, đã vứt hết những thứ đó rồi. Tại sao có thể là chúng ta?"

Mẫn phu nhân thấy hai tiểu nha đầu ngược lại rùm beng trước, lớn tiếng quát mắng: "Đừng ồn ào! Tương Nhi, con tới trả lời!"

Ngao Tương dừng một chút, mới mở miệng: "Con không có lời nào để nói. Mới vừa rồi Linh Linh cũng đã thay con nói rồi, con đã sớm ném những thứ đó rồi. Lại nói, son này ai cũng có thể mua được."

Trong lòng Mộ Lam Yên quan sát những chuyện này: "Con cảm thấy Tương Nhi không có nói dối."

Ngao Tương nghe được Mộ Lam Yên trả lời, đôi mắt nhìn về phía đối phương đột nhiên sáng lên, khóe miệng lộ ra nụ cười vui mừng.

Chỉ nghe thấy Mộ Lam Yên tiếp tục nói: "Nếu như Tương Nhi đã ra tay, lúc này nàng cũng sẽ không chủ động nói vấn đề cháo. Con nghĩ, nhất định là có người muốn lợi dụng việc này gây xích mích quan hệ giữa con với Tương Nhi."

Mẫn phu nhân thấy giữa hai tỷ muội giống như đang xảy ra biến hóa kỳ diệu nhỏ gì đó, cảm thấy vui vẻ thay hai người họ.

Tư Không Thận nhìn chén sứ còn bị Tô Quý bung suy ngẫm một phen, đột nhiên mở miệng: "Cháo này là người nào làm?"

Lại hỏi vấn đề mà mọi người vẫn sơ sót, Tô Quý suy nghĩ một chút, lập tức nói: "Dung Chi."

Dung Chi là người Mẫn phu nhân đưa cho Mộ Lam Yên, trong lòng Mẫn phu nhân tự nhiên biết, chỉ là: "Thanh Hữu đâu?" Thanh Hữu tài nấu nướng giỏi, *d&d#@q^d<.com> cho nên nàng phụ trách ăn uống của Mộ Lam Yên, mà Dung Chi là đi ra từ nghề làm vườn, quét dọn vệ sinh tạm được, làm sao lại chạy đi nấu cơm?

Tô Quý nhớ tới buổi sáng Dung Chi nói: "Nàng nói thân thể Thanh Hữu tỷ tỷ không thoải mái, đi ra ngoài xem bệnh."

Phạm vi mấy dặm muốn xem bệnh, đại khái cũng tìm đại phu trong phòng này. Đại phu thấy ánh mắt mọi người nhắm tới hắn, lập tức khoát tay áo: "Sáng sớm hôm nay cũng không có người làm ở Ngao phủ tới tìm ta xem bệnh."

Nói tới chỗ này, trong lòng mọi người chính là hiểu rõ, trong đây phải có kỳ lạ.

Mẫn phu nhân xoay thẳng thân hình, mặt nghiêm túc: "Đi tìm Dung Chi đến, ta muốn hỏi rõ ràng ngay mặt!"

Gã sai vật đứng ở phía ngoài cùng, nghe tiếng chính là đi ra ngoài, chẳng qua là qua một lúc lâu, cũng không thấy dẫn người tới đây. Mẫn phu nhân phải người đi ra ngoài tra xét, mới thấy gã sai vật kia hồng hộc chạy tới.

Trong viện của Mộ Lam Yên cũng không có nhiều người, tổng cộng là hai nữ tỳ hai người nam bộc mà Mẫn phu nhân ban cho, cộng thêm một người Tô Quý. Gã sai vật kia vào cửa, thở hắt ra mở miệng: "Hồi phu nhân, tiểu nhân tìm khắp Liễu Tâm viện, cũng không tìm thấy Thanh Hữu và Dung Chi bất

cứ người nào."

"Hiện tại cũng đến giờ cơm rồi, Thanh Hữu không có ở phòng bếp sao?" Mộ Lam Yên hoài nghi hỏi, Thanh Hữu biết nàng tham ăn, cho nên mỗi ngày đều nghĩ biện pháp làm các loại thức ăn khác biệt. Sáng sớm sau khi mua thức ăn trở lại, trên căn bản buổi sáng đều ngâm ở trong phòng bếp.

Tư Không Thận đứng ở một bên sắc mặt càng ngày càng đen, quát tháo tất cả mọi người tại chỗ: "Tất cả đều đi ra ngoài tìm cho ta, tìm khắp mỗi gian phòng ở Liễu Tâm viện một lần. Ta cũng không tin không lục soát ra được dấu vết nào!"

Mộ Lam Yên bị tiếng nói của người bên cạnh làm cho sợ hết hồn, ngược mắt nghi ngờ nhìn mấy lần, lại thu hồi tầm mắt. Mẫn phu nhân biết Tư Không Thận gấp gáp, nên cũng không nói gì. Trong nháy mắt, trong phòng cũng chỉ còn lại có nàng, Tư Không Thận và Mộ Lam Yên.

Những người còn lại, tất cả đều đi ra ngoài tìm kiếm dấu vết.

Chỉ là một lát, Ngao Tương đã tìm được son nước còn có nửa bình ở trong phòng của Dung Chi, vội vàng vàng chạy về gian phòng Mộ Lam Yên, cho Mẫn phu nhân nhìn: "Mẫu thân, người xem, con tìm được cái gì."

Mẫn phu nhân nghe tiếng, đứng dậy đi tới từ trên giường Mộ Lam Yên, thấy rõ vật trong tay Ngao Tương, lập tức nói: "Nhanh chóng cất đi, tỷ tỷ của con dị ứng với cái này."

Ngao Tương phản ứng kịp, lại lập tức gọi Linh Linh bên cạnh cầm ra bên ngoài.

"Con lấy cái này từ đâu?" Mẫn phu nhân vội vàng hỏi.

"Phía dưới giường của Thanh Hữu."

Nghe được cái tên này, mọi người ở đây kinh ngạc một phen.

Mộ Lam Yên hỏi: "Tương Nhi, ngươi chắc chắn không có nhìn lầm? Phòng của Dung Chi và Thanh Hữu lại là cùng một cái đó."

Ngao Tương nhớ lại cảnh tượng lúc tìm kiếm: "Trên đệm mỗi người làm của Ngao phủ chúng ta đều có viết tên của các nàng, chính là vì lúc giặt sạch sẽ không bị lầm. Chính ta vừa tìm một vòng ở giường của Dung Chi không tìm được, sau đó ở phía dưới gối đầu của Thanh Hữu thấy được cái bình đó. Hơn nữa, đồ tương đối đáng tiền của hai người hình như đều không còn."

"Vậy chẳng lẽ là hai người kết hợp ra tay?" Mẫn phu nhân nghi vấn.

Mộ Lam Yên suy ngẫm một phen, một mực chắc chắn: "Không thể nào!"

Tư Không Thận nhìn bốn nữ nhân trước mặt người nhìn ta, ta nhìn người, mặt mê mang, lên tiếng thay họ giải thích: "Nếu ở cùng một gian phòng, vậy khẳng định cũng có thể có khả năng gài tang vật thôi."

Trừ Mộ Lam Yên, mặt ba người còn lại là nét mặt "Thì ra là như vậy". Cùng lúc đó, người bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng nói: "Ta tìm được Thanh Hữu rồi!"

Hai người Mẫn phu nhân và Ngao Tương nhanh chóng rời phòng theo tiếng mà đi. Mộ Lam Yên nghe được câu nói kia, trong lòng chính là hơi hồi hộp một chút. Lúc trước, gã sai vật tìm một vòng không tìm được, hiện tại tìm kiếm gian phòng thì mới thấy, khẳng định đã xảy ra chuyện gì đó.

Nói rất nhiều lời có ích, Tư Không Thận mới đỡ nàng cùng đi đến phòng phát hiện Thanh Hữu.

Quả nhiên, vị trí gian phòng của Thanh Hữu là phòng chứa củi tận cùng nhất bên trong Liễu Tâm viện. Bốn phía ngoại trừ mạng nhện khắp nơi, chính là bụi bặm bay lung tung. Mà Thanh Hữu đang bị trói gô, trong miệng nhét vải trắng, hôn mê.

Mẫn phu nhân ngại vì lúc trước từ dưới giường Thanh Hữu tìm được son nước, trong lòng còn có chứa một chút tức giận, trợn mắt trừng trừng dặn dò người làm tìm đến một thùng nước, không chút khách sáo tạt vào trên người của Thanh Hữu.

Chỉ là một lúc, cảm giác lạnh lẽo thấu xương kích thích Thanh Hữu tỉnh lại. Chỉ thấy nàng đầu tiên là cả người co rụt lại, giống như đủ một hơi rút cuộc thả ra ngoài, hốt hoảng mở cặp mắt ra.

Được người cầm vải trắng trong miệng ra, vừa mở miệng chính là gào khóc: "Tiểu thư chạy mau, đại tiểu thư muốn giết người!"

Chương 63: Thánh chỉ đến

Editor: trang bubble

Lâm viện ở Ngao phủ, mẹ con Thượng Quan còn trong phòng, bởi vì bị chọn làm hoàng phi mà giận dữ.

Thượng Quan Thuần Nhi bưng cháo gạo kê tự mình hâm, ở gian phòng của Ngao Lôi lúc thì tận tình khuyên bảo khích lệ ăn đồ ăn, lúc thì ngoài mặt trong yếu nói cho nàng biết hơn thiệt của chuyện này. Hai người tranh chấp một hồi, cửa bên có gã sai vặt báo lại: "Khởi bẩm Nhị phu nhân, Dung Chi cô nương của Liễu Tầm viện cầu kiến."

Nghe được Dung Chi, con mắt sắc của Ngao Lôi đột nhiên sáng lên. Thượng Quan Thuần Nhi suy nghĩ lời tối hôm qua con gái nói nhỏ với nàng, lập tức thân thể gấp rút đi tới cửa, liếc mắt nhìn ngoài cửa không có ai, nhỏ giọng nói: "Mau kêu nàng tới đây. Nhớ, nếu có người hỏi người, Dung Chi có từng tới hay không? Người nhất định phải nói không có! Nghe rõ chưa?"

Gã sai vặt biết tiểu thư trong phòng lập tức sẽ biến thành hoàng phi, da đầu nhanh chóng trả lời một tiếng dạ bèn tranh thủ rút lui.

Chỉ là một lát, trên người Dung Chi bèn mang theo một bọc hành lý nhỏ màu trắng, lén lén lút lút bèn tiến vào. Thượng Quan Thuần Nhi không thể chịu nổi bộ dáng như vậy của nàng, đóng cửa lại thì nói một câu: "Làm dáng vẻ kia cho ai nhìn? Chỉ sợ người khác không biết người với chúng ta có mờ ám sao?"

Dung Chi vốn là cực kỳ chột dạ, bị Thượng Quan Thuần Nhi hù dọa như vậy, không kịp đi tới trước mặt Ngao Lôi, đầu gối mềm nhũn chính là quỳ xuống, loáng thoáng có tiếng khóc lóc nhỏ bé.

Ngao Lôi thấy bộ dáng nàng như vậy, lập tức chất vấn: "Người mang một cái bao ra ngoài làm gì? Ngộ nhớ bị người khác thấy được, cẩn thận liên lụy tới chúng ta!"

Dung Chi nghẹn ngào: "Đại tiểu thư yên tâm đi. Lúc ta đi tới, không ai thấy."

Ngao Lôi nghe nói như vậy, trong lòng mới buông xuống cảnh giác, nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng: "Vậy người đây là muốn làm gì?"

"Nhị tiểu thư, nàng ta chưa chết." Dung Chi sợ hãi đã nói không ra lời, Ngao Lôi càng thêm sợ hết hồn: "Cái gì?" Một bàn tay đập trên mặt bàn, không để ý trên vải bằng bố ngón tay rỉ ra từng tia máu. Trông mặt trắng lên hận không thể bắn đến chỗ Mộ Lam Yên xem một chút.

Thượng Quan Thuần Nhi cũng cảnh giác tình huống không đúng, tiến lên mấy bước: "Người lập lại lần nữa, người nói Mộ Lam Yên chưa chết?"

Dung Chi vội vàng liên tục dạ chừng mấy tiếng.

Ngao Lôi bởi vì chuyện hoàng phi, vốn là tâm tình không tốt, bây giờ nghe Mộ Lam Yên vậy mà chưa chết càng thêm nổi trận lôi đình: "Trước đó không phải người nói, nàng ta tự ứng đối với son của Ngao Tương dùng đùa kia sao? Tại sao nàng ta lại chưa chết?"

"Vốn dĩ là vậy, còn nhớ rõ lúc nàng ta mới tới, cũng bởi vì ăn nhầm son phấn kia của Ngao Tương, đi một vòng từ Quý Môn quan. Song sáng sớm hôm nay, ta đặc biệt thừa dịp Cửu hoàng tử điện hạ không có ở đây, đưa cho nàng ta, không ngờ lúc đó nàng ta không uống, mới vừa rồi uống xong thì Cửu hoàng tử trở về. Cho nên. . . . . Cho nên. . . . ."

Dung Chi không dám nói thêm gì nữa, ngón tay của Ngao Lôi vỗ vào trên mặt bàn trước đó từ từ nắm lại, không để ý vết thương vốn có, sắc mặt thay đổi dần âm u: "Cho nên là Cửu hoàng tử điện hạ cứu nàng ta có đúng không?"

Ngao Lôi nàng thật là hận, từ một khắc thấy Mộ Lam Yên kia, nàng cũng biết Mộ Lam Yên là người còn xuất sắc hơn Ngao Tương. Nàng vốn định không tranh không đoạt không giới về tâm kế với nàng ta. Nhưng lần đầu tiên gặp mặt, nàng ta đã cướp đi đồ cưới tương lai của nàng. Rồi sau đó còn bị nàng gặp phải một mình gặp mặt với Cửu hoàng tử điện hạ, rồi sau đó cũng bởi vì nàng ta, mới làm hại nàng thành một nữ nhân không trọn vẹn.

Thượng Quan Thuần Nhi đứng ở một bên hoảng hồn, dò hỏi: "Lôi Nhi, vậy làm sao bây giờ?"

Đôi mắt sắc bén của Ngao Lôi nhìn chăm chăm Dung Chi dưới chân, dọa đến đôi phương chợt run rẩy, lập tức cúi đầu xuống.

"Có thể làm sao, chối sạch sẽ!"

Thượng Quan Thuần Nhi gật đầu một cái, lúc nhìn về phía Dung Chi thì tức giận nói: "Vậy người còn không mau cút!"

Dung Chi cúi đầu càng thấp hơn: "Ta đi tới đây chính là nói từ biệt với đại tiểu thư. Ngao phủ, ta nhất định là không tiếp tục ở được nữa, ta đã thu dọn hành lý, giấu son nước ở phía dưới gối đầu của Thanh Hữu. Chỉ cần đại tiểu thư nói được làm được, cho dù là Dung Chi chết, tuyệt đối cũng không sẽ tiết lộ chuyện này chút nào!"

Dung Chi vừa nói ra lời này, Ngao Lôi cũng biết đôi phương có ý gì, ra hiệu Thượng Quan Thuần Nhi lấy ngân lượng đã sớm chuẩn bị xong ra, đuổi

Dung Chi rời đi.

Lúc trước đã nói xong, mặc kệ thành công hay không, cũng sẽ cho đối phương một khoản bạc rồi đi. Lúc đầu Thượng Quan Thuần Nhi thấy đối phương nói lời thề son sắt, nhất định sẽ hoàn thành, ngược lại cũng không nói chuyện gì, lấy tiền tiêu tai, cũng là thiên kinh địa nghĩa. Nhưng bây giờ, không những không hoàn thành, còn vô cùng có khả năng dính líu tới mình, trong lòng chính là rất không thoải mái.

Đợi lúc Dung Chi rời đi, mới có hơi không cam lòng trở lại bên cạnh con gái: "Cứ thả nàng ta đi như vậy?"

Trên mặt Ngao Lôi thoáng qua một chút âm hiểm: "Đĩ nhiên sẽ không, chỉ có người chết mới sẽ không nói ra. Hiện tại chúng ta đã hết tiền rồi. Chờ con già đi, sẽ có tiền, đến lúc đó người tìm người xử nàng ta!"

Thượng Quan Thuần Nhi có chút bất ngờ nhìn sự thay đổi của con gái, nhưng bởi vì nghe nói nàng cam tâm tình nguyện già đi, tảng đá trong lòng kia cũng bỏ xuống.

Mà ngay ở một bên khác của Ngao phủ, sau khi đoàn người tìm được Thanh Hữu, cùng nhau trở lại đại sảnh ở Liễu Tâm viện bắt đầu thẩm vấn.

Mẫn phu nhân tức giận đùng đùng vỗ lên bàn một cái, chất vấn Thanh Hữu dưới chân: "Thành thật khai báo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!"

Giờ phút này, Thanh Hữu đã được Mộ Lam Yên cho phép đổi lại quần áo khô ráo, nhưng dáng dấp bóng dáng nước mắt lượn vòng trên mặt vẫn không thay đổi: "Hồi phu nhân, tối hôm qua lúc nô tỳ chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi, đúng lúc đụng phải Dung Chi lén lút đi ra ngoài, đi theo một lúc phát hiện nàng ta đến Lâm viện."

"Khi đó đã muộn rồi, nô tỳ rất sợ nên trở về viện, sau đó làm sao cũng ngủ không được, chờ đến khi Dung Chi trở lại. Khi đó, nô tỳ hỏi thăm nàng ta đi làm gì? Đầu tiên nàng ta không nói, vậy mà nô tỳ nói ra Lâm viện, dưới con nóng giận nàng ta đã đánh nô tỳ ngất xỉu."

"Sáng sớm, nô tỳ thức dậy thì phát hiện mình bị trói ở phòng chứa củi. Sau đó, Dung Chi tới đây, hỏi thăm nô tỳ làm sao nấu cháo ngon, nô tỳ bèn nói với nàng ta. Sau đó, nàng ta nói, có thể đây là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt. Hơn nữa nói cho nô tỳ biết, đại tiểu thư muốn giết nhị tiểu thư."

"Nô tỳ vô cùng gấp gáp, bèn muốn la to lên. Kết quả là bị nàng ta nhét vải trắng vào, lại bị nàng ta đánh ngất xỉu."

Mọi người nghe nói, trong lòng chấn động một hồi.

Mẫn phu nhân càng thêm tự trách lại nuôi dưỡng hung thủ ở bên cạnh con gái.

Tư Không Thận thấy các nàng không nói lời nào nữa, lập tức hỏi: "Vậy người biết hiện tại Dung Chi ở nơi nào không?"

Thanh Hữu suy nghĩ một vòng: "Có thể đi tìm đại tiểu thư lấy tiền rồi, bởi vì nàng ta nói, mặc kệ thành công hay không, nàng ta đều sẽ cầm được một khoản tiền, trang #ddlqđ# bubble sau đó sẽ rời khỏi Ngao phủ."

Mẫn phu nhân muốn bắt tội phạm hiện hành, dặn dò mấy tỷ nữ chăm sóc Mộ Lam Yên, chính là đứng dậy muốn đi tới Lâm viện. Còn chưa ra khỏi cửa chính của Liễu Tâm viện, một gã sai vặt đã mang lời nhắn của Ngao Tháp đi tới trước mặt họ.

"Phu nhân, thật là khéo ngài cũng ở chỗ này ạ. Lão gia trở lại rồi, hần nói đợi lát nữa thánh chỉ tứ hôn sẽ tới. Mời ngài và các tiểu thư cùng nhau đến tiền viện tiếp chỉ."

Mộ Lam Yên và Mẫn phu nhân hai mặt nhìn nhau, không ngờ thánh chỉ tứ hôn tới nhanh như vậy.

Đoàn người không còn kịp đi Lâm viện nữa, bèn dẫn đầu chạy tới tiền viện. Lúc tới thì mẹ con Thượng Quan Thuần Nhi đã tới trước các nàng. Mà, thái giám truyền thánh chỉ kia cũng đã đến Ngao phủ.

Chỉ là thái giám này thấy Tư Không Thận bên cạnh Mộ Lam Yên, trước tiên không tuyên đọc thánh chỉ, bèn bái kiến Cửu hoàng tử.

Tư Không Thận thấy quan hệ nhà các nàng quả nhiên là rối loạn, ừ thái giám một tiếng, bèn lách mình lui qua một bên, chờ bọn họ xử lý xong chuyện lại tìm Mộ Lam Yên!

"Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết: Đại nữ nhi của Ngao Gia, Ngao Lôi dịu dàng đảm đảm, hào phóng thỏa đáng, cùng con ta là Tư Không Miển tình đầu ý hợp, bổ sung lẫn nhau. Chú ý, ban cho hai người hôn ước, hi vọng quần anh tị hội, hi kết liên canh. Ba ngày sau là có thể thành hôn!"

Mọi người nghe nói ba ngày sau thành hôn, trong lòng hết thấy không khỏi đều hơi hồi hộp một chút.

Thái giám ngắt giọng nói hết như vệt gọi, nghiêng mắt nhìn Ngao Lôi vẫn không dao động: "Ngao đại tiểu thư, còn không mau tiếp chỉ?"

Thượng Quan Thuần Nhi lo lắng chọc giận hoàng nhan, lập tức đẩy Ngao Lôi một cái. Ngao Lôi mới giật mình đứng dậy tiến lên nhận lấy thánh chỉ: "Tạ hoàng thượng ban ân, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Thái giám tuyên xong giá trị, cười hi hi chính là mặt giao tiếp thông báo với Tư Không Thận rồi quay người rời đi.

Ba ngày sau là có thể thành hôn, việc này chẳng qua là xát muối lên nỗi đau đối với Ngao Lôi. Suy nghĩ một chút còn có ba ngày tự do là sẽ phải gả cho

một người tàn phế, cả người giống như bị rút đi tất cả sức lực, không nhận được ngã về phía sau.

Sau khi thái giám rời đi, mọi người cũng bèn đứng lên. Thượng Quan Thuần Nhi phát hiện Ngao Lôi hơi khác thường, vội vàng tiến lên đỡ đối phương.

Lâm triều xong trở về, Ngao Thập cũng bị nội dung của thánh chỉ dọa sợ.

"Phụ thân, vì sao hôn lễ cử hành vội vàng như thế?" Ngao Lôi không cam lòng hỏi.

Ngao Thập thờ dài một cái, không biết trả lời như thế nào.

Tư Không Thận tất nhiên hiểu tại sao, đi tới giữa mọi người thay Ngao Thập giải đáp: "Bởi vì sau khi Tam ca của ta lập gia đình, phụ vương sẽ phong hân là vương, rồi sau đó các người có thể di chuyển nhà đến Lăng Châu, trải qua cuộc sống trong nhung lụa."

Lúc Tư Không Thận nói thì tràn đầy nụ cười, ở Ngao Lôi xem ra lại là cực kỳ châm chọc. Mộ Lam Yên đã nhận ra trong đó có chút không thích hợp, vội vàng kéo vạt áo của Tư Không Thận lại.

Mẫu phu nhân vốn mang theo tức giận mà đến, trước mắt chuyện thánh chỉ đã xử lý xong, nên xử lý xử lý việc của nàng. Nhìn cả mặt Thượng Quan Thuần Nhi vui đến quên cả trời đất, nàng phần nộ quát: "Các người giấu Dung Chi ở đâu?"

Lời này vừa nói ra, mẹ con Thượng Quan Thuần Nhi chính là cứng đờ. Lúc ngẩng đầu lên nhìn về phía Mẫu phu nhân thì đầy mặt kinh ngạc, họ tuyệt đối sẽ không ngờ chân trước mới vừa đưa Dung Chi đi, chân sau đã có người đã tìm tới cửa.

Thượng Quan Thuần Nhi chợt dạ cười gượng một phen: "Muội muội, người đang nói gì đó? Dung Chi chính là nha đầu của Liễu Tâm viện, làm sao lại nhầm về chúng ta muốn?"

Ngao Thập càng là nghe không hiểu ra sao. Từ trước đến giờ, Mẫu phu nhân của hân đều là dịu dàng đối đãi người ngoài, một tiếng gầm lên mới vừa rồi kia đã hù dọa hân giật mình.

"Dung Chi là người của Liễu Tâm viện, có điều nha đầu tất cả phòng trên căn bản không lui tới lẫn nhau. Nàng ta không giống với Tô Quý thường theo Yên Nhi đi ra ngoài, làm sao người lại biết tên và xuất xứ của nàng ta?"

Một lời nói của Mẫu phu nhân khiến hai người các nàng lập tức chợt dạ không biết nói cái gì.

Ngao Thập cũng không muốn ở tiền viện nghe các nàng la hét ầm ĩ: "Mẫu Nhi, nàng đang nói gì đó?"

Thượng Quan Thuần Nhi nghe được trượng phu (chồng) của mình kêu tên một nữ nhân khác như thế, trong lòng chính là đau xót. Phu thê gần hai mươi năm, hân cũng chưa từng cố gắng nhìn thẳng tới chính mình là một cái, ngược lại là trước mặt nữ nhân này lại cung chiêu hết như với một đứa bé!

"Sáng sớm hôm nay, người của Lâm viện họ đã ra lệnh cho Dung Chi, bỏ son đỏ cho Yên Nhi, muốn hại nàng dị ứng tới chết!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Xuất giá

Editor: trang bubble ^^

Ngao Thập tất nhiên biết chuyện Mộ Lam Yên dị ứng với son. Bởi vì chuyện này, Ngao Tương còn bỏ cũ thay mới tất cả son, đi theo hân muốn một số tiền lớn mua son nước mới. Ngược lại nhìn về phía Thượng Quan Thuần Nhi, trong mắt sắc chứa vài tia hỏi thăm.

"Mẫu Nhi nói lại là thật ư?"

"Đương nhiên là giả!" Ngao Lôi đột nhiên tiến lên một mực chắc chắn. Thượng Quan Thuần Nhi nghe nói, cũng gạt đầu phụ họa.

Mộ Lam Yên mắt sắc thấy một ngón tay cuối cùng của Ngao Lôi, rõ ràng lúc trước có máu rỉ ra, đặc biệt kỳ quái tiến lên nói: "Đại tỷ, tay của người là xảy ra chuyện gì? Có phải trước khi Dung Chi đi tìm người, nói cho người biết chưa giết chết ta, cho nên người tức giận vỗ bàn, dẫn đến vết thương ở ngón tay nứt toác hay không?"

Ngao Tương cũng không chịu nổi bộ dáng mẹ con Thượng Quan hân, tiến lên phụ họa: "Đúng đấy, đại tỷ. Đây tớ làm việc gì sai, người cũng không nên tức giận mà. Dù sao, ba ngày sau người lại phải gả ra ngoài làm hoàng phi. Đến lúc đó bao bọc mười mảnh vải trắng, người không biết còn tưởng rằng tổ chức chính là tang sự đấy." Dứt lời, Linh Linh bên cạnh phối hợp nở nụ cười.

Ngao Lôì tất nhiên chột dạ hơi co rút tay về phía sau, mắt đẹp hơi né tránh: "Phụ thân, người xem Nhị muội muội miệng mồm lạnh lợi, biểu hiện đầu giống như là dị ứng."

Thượng Quan Thuần Nhi chỉ nói phải phụ họa.

Tư Không Thận khen Mộ Lam Yên giỏi về tâm kế, không ngờ cô gái này còn có thể hùng hổ dọa người như vậy.

Tổ Quý thấy các nàng hại người còn muốn phủ nhận, lập tức tiến lên thay tiểu thư phản bác: "Lúc tiểu thư dị ứng thì Cửu hoàng tử điện hạ cũng ở bên cạnh, nếu không phải Cửu hoàng tử điện hạ cứu giúp, tiểu thư thật sự có khả năng bị hai phụ nhân ác độc làm hại rồi! Hơn nữa, lúc Dung Chi chạy trốn còn bắt cóc Thanh Hữu tỷ tỷ, cô ý vụ không hãm hại!"

Thượng Quan Thuần Nhi nghe hai chữ "Phụ nhân ác độc", lập tức chính là nhảy lên: "Tiện tỷ, người nói lời như thế? Có kẻ Dĩ Hạ Phạm Thượng như người vậy à? Nhục mạ hoàng phi tương lai, đây chính là roi đầu đấy!"

Tư Không Thận sâu kín ra một câu: "Đánh chó còn phải nhìn chủ nhân. Dĩ Hạ Phạm Thượng như người vậy là mấy ý tứ?"

Lời này vừa nói ra khiến Ngao Thập và Mẫn phu nhân kinh ngạc nghiêng mắt nhìn lên. Ý của Cửu hoàng tử điện hạ là —— Mộ Lam Yên là người của hắn, Tổ Quý là người của Mộ Lam Yên, cho nên hắn đây là đang tuyên thệ chủ quyền?

Thượng Quan Thuần Nhi bị Cửu hoàng tử dọa sợ lập tức mất ngôn ngữ, mặc dù đối phương là một người nhỏ nhất trong hoàng tử, nhưng cũng là một người hoàng thượng sủng ái nhất.

Ngao Thập thấy mẹ con Thượng Quan duy trì đứng đó, trong lòng đột nhiên dấy lên một nỗi tức giận, xông tới bọn họ giận dữ hét: "Thành thật khai báo, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?"

Ngao Lôì nghe được Tổ Quý nói, Dung Chi bắt cóc Thanh Hữu, còn hãm hại người ta, trong lòng đã hiểu rõ Dung Chi chết tiết nọ có điều giấu giếm đối với nàng. Nhưng mà bây giờ nhất định là đánh chết cũng sẽ không thừa nhận, coi như không phải là bởi vì sợ hãi sau khi nói ra cần gánh chịu trách nhiệm. Bằng vào hình tượng ở trước mặt Cửu hoàng tử điện hạ, nàng cũng tuyệt đối sẽ không đi xé rách.

Coi như không thể gả cho hắn, nàng cũng muốn lưu lại ấn tượng tốt!

Thượng Quan Thuần Nhi mắt thấy giấy gói sắp không được nữa, vì bảo vệ con gái, không trải qua thương lượng một chút chính là đã quỳ gối trước mặt Ngao Thập.

"Nương, người đây là làm cái gì?" Ngao Lôì kêu lên.

Mẫn phu nhân và Mộ Lam Yên cũng có chút kinh ngạc. Ngao Thập nhìn chỉ thứ hai không hăng hái tranh giành, cũng biết chợt làm áp lực thì sẽ khai ra.

Lúc này, Ngao Lôì còn muốn kéo mẫu thân, nhưng đối phương giống như ăn quả cân quyết tâm.

Từ trước đến giờ Thượng Quan Thuần Nhi luôn là người nhát gan, đối với chuyện của mình chưa bao giờ dám mảy may nhiều lời, từ trước đến giờ đều là bọn họ nói cái gì chính là cái đó. Từ nhỏ, không phải là dòng chính nữ, phụ thân định đoạt. Gả cho người, phu quân không chịu chào đón nàng, bà bà định đoạt. Mà trước mắt, thật vất vả mong đợi con gái rốt cuộc có thể trải qua sống cuộc tốt đẹp, lại khư khư cố chấp đi làm những chuyện cực đoan kia.

Hiện nay, sự việc đã bại lộ, nếu như không có một người đứng ra thế thân, nàng sợ ngay cả tương lai của con gái cũng sẽ ném vào.

"Đều là ta làm! Lão gia muốn chém giết muốn róc thịt tùy người thôi!" Thượng Quan Thuần Nhi một mực chắc chắn.

Ngao Thập tức không nhịn nổi, phẫn phật một cái tát chính là tát ở trên mặt đối phương.

Thượng Quan Thuần Nhi lờ mờ một lát, liếc qua thân thể, chỉ là trong nháy mắt trên mặt chính là đau đớn giống co quắp vậy, nước mắt lập tức bèn chảy xuống.

Ngao Lôì thấy vậy, trong lòng căng thẳng thánh chỉ trong tay xoạch một tiếng chính là roi xuống ở trên đất. Một hơi nhào tới trước mặt Ngao Thập, nàng cùng quỳ với mẫu thân: "Muốn đánh thì đánh ta, đều là ta làm. Là ta ghen tỵ Mộ Lam Yên có thể gặp riêng tư với Cửu hoàng tử điện hạ, là ta ghen tỵ nàng có thể được Cửu hoàng tử nhìn với con mắt khác! Đều là ta làm!"

Lời nói của Ngao Lôì vừa ra, khiến mọi người tại đây hít một hơi khí lạnh.

Cửu hoàng tử ở chỗ này, nàng nói như vậy, sẽ không sợ rớt đầu?

Ngao Thập nhìn hai mẹ con trước mắt này tức không chịu được, bèn duỗi tay chính là muốn tát vào mặt Ngao Lôì: "Nghịch chương! Người lại là người phải gả cho Tam hoàng tử, làm sao người có thể nói ra loại lời nói đại nghịch bất đạo, hủy trình tiết của người?"

Ngay vào lúc Ngao Lôì nhắm mắt lại, chờ đợi bị đánh thì lại chậm chạp không thấy cảm giác đau đớn trên mặt truyền đến.

Tư Không Thận kịp thời tiến lên bắt lại tay Ngao Thập đánh xuống. Hắn không ngờ không cẩn thận vậy mà lại làm cho hoàng tẩu tương lai của mình nhớ mong, tâm tư mềm nhũn, bèn không chịu nổi loại hung bạo gia đình này.

"Cứu hoàng tử, người. . . ." Ngao Thập nổi đóa không biết nói cái gì.

Tư Không Thận nhàn nhạt liếc mắt hai người quỳ một cái: "Ta biết không nên ra tay. Có điều ta nghĩ mặc kệ là hai người họ ai làm chuyện này, cũng nên để Mộ Lam Yên tới quyết định kết quả của các nàng chứ?"

Lúc nói thì mắt liếc về phía Mộ Lam Yên kinh ngạc đầy mặt.

Tình tiết vô kịch phát triển có chút nhanh, làm cho người không phản ứng kịp. Mộ Lam Yên nuốt xuống nước miếng, đi tới bên cạnh Ngao Thập, nhìn mẹ con đã nước mắt chảy hai hàng kia, trong lòng rung rung một chút.

Trên người Ngao Lôi có thánh chỉ tứ hôn của hoàng thượng, nhất định là không đụng vào được rồi. Về phần Thượng Quan Thuần Nhi này, thời khắc mấu chốt, còn có thể thay con gái đứng ra, cũng nhìn ra được là một mẫu thân chua xót. Ngẫm nghĩ một hồi, nàng mới mở miệng: "Không bằng trực xuất hai người các nàng khỏi Ngao phủ thì sao?"

Ngao Thập có một ít kinh ngạc, ba ngày sau sẽ phải cử hành hôn lễ, hiện tại trực xuất Ngao Lôi khẳng định là không được.

Mộ Lam Yên hiểu rõ xuyên tạc trong lời nói của mình, lập tức giải thích: "Ta là nói, đợi ba ngày sau, đại tỷ thành hôn thì Thượng Quan di nương cũng cùng đi thôi. Lăng Châu xa như vậy, ngày sau nếu là họ ngăn cách hai nơi, muốn gặp mặt một lần cũng khó khăn."

Trong lòng Mộ Lam Yên ngàn vạn âm thanh tự nói với mình đừng làm người tốt, nhưng hết lần này tới lần khác lời vừa ra khỏi miệng, thì thay đổi bộ dáng. Nàng cũng hiểu rõ ba phần tình cảnh của Thượng Quan Thuần Nhi và Ngao Lôi ở trong phủ. *d&d#l@q^d<.com> Nói đơn giản chính là địa phương nhỏ, tiền chia ít, còn phải nhìn sắc mặt của người ta khắp nơi. Nhưng nếu như cùng đi Lăng Châu, Tư Không Miển coi như tính tình tự bề nữa, Ngao Lôi khẳng định cũng sẽ bảo vệ mẫu thân của nàng.

Ngược lại, nếu mà để một mình Thượng Quan Thuần Nhi ở lại Ngao phủ, nàng khẳng định cũng không yên lòng.

Mẹ con hai người đồng thời kinh ngạc nhìn Mộ Lam Yên, trong lòng hơi có cảm kích.

Ngao Thập suy ngẫm một phen, cũng cảm thấy có thể được, đồng ý gật đầu một cái: "Ba ngày sau, chính là lúc ta bỏ vợ. Đến lúc đó, Thượng Quan Thuần Nhi người và Ngao Thập ta không còn tình cảm phu thê!"

Ngao Thập nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Thượng Quan Thuần Nhi mất mát ngã ngồi ở bên cạnh Ngao Lôi.

Tình cảm vợ chồng hai mươi năm, nói đứt liền đứt, nói không đau đó là giả. Từng có lúc, Thượng Quan Thuần Nhi nàng vẫn thấy hy vọng ở trên người nam nhân này. Mà trước mắt, diễn kịch cả đời, cuối cùng lại vẫn là rơi vào một kết cục như vậy.

Ba ngày sau, kiệu hoa trong hoàng cung đúng hạn tới.

Ngao Lôi mặc bộ Phụng Bào tân nương màu đỏ tươi, chính là của hoàng hậu ban tặng. Trong ngày này, Ngao phủ càng thêm cực kỳ náo nhiệt. Rốt cuộc trở thành vai diễn hăm mộ trong mắt mọi người, cả buổi tối Thượng Quan Thuần Nhi đều là cười đến không khép miệng được. Hạnh phúc nhìn con gái của mình, cuối cùng có một ngày, nàng cũng có thể nở mày nở mặt như thế.

So sánh với tiền viện, hậu viện càng quanh quệ hơn. Giờ phút này bởi vì trong đêm ngày đông, lá cây héo tàn có chút tiêu điều. Ánh trăng trên cao chiếu sáng lên phía trước người đi đường. Trên chạc cây, loài chim không biết tên kêu tiếng có tiếng không.

Mộ Lam Yên dẫn Tổ Quý, cảnh tượng hai người vội vã.

"Tiểu thư, người đây là muốn đi làm gì?" Tổ Quý mắt thấy chung quanh đường nhỏ không có đèn đường, cực kỳ sợ.

"Chạy trốn!" Mộ Lam Yên trả lời đơn giản, nàng cố ý lượn quanh đường nhỏ, chính là vì tránh khỏi tầm mắt của mọi người.

"Chạy trốn? Chạy đi nơi đâu? Qua tối nay, đại tiểu thư muốn hại người sẽ rời phủ với mẫu thân của nàng ta rồi, người sợ hãi cái gì?"

Mộ Lam Yên đột nhiên dừng bước, xoay người che miệng vẫn cẩn thận nắm bắt của Tổ Quý. Ra hiệu cầm miệng một lát, hai người chính là ẩn nấp ở bên cạnh núi giả ven đường.

Chỉ là một lúc, một cái ngõ ba khúc đã có một chiếc đèn dẫn đường lác lác đi tới.

Mới đầu Tổ Quý không biết đi tới là người, bị Mộ Lam Yên dọa như vậy, sợ nhéo vào thắt lưng của Mộ Lam Yên. Mộ Lam Yên bị đau khàn giọng nhếch miệng, hận không thể cắn đôi phương một cái.

"Nghe nói, nha đầu Thuần Nhi kia sẽ đi theo Lôi Nhi cùng đến phủ Tam vương gia?" Người nói chuyện, chính là lão phu nhân đã lâu không gặp! Mà trên đường bên cạnh đỡ bà, chính là Vạn cô.

Vạn cô cúi thấp đầu, thay lão phu nhân nhìn rõ đường phía trước: "Đúng vậy, nghe nói ba ngày trước, mẹ con này muốn hại Mộ Lam Yên của phòng lớn,

hiện trường bị tóm gọn, bèn đuổi ra ngoài."

Lão phu nhân, thở dài một cái: "Đi cũng tốt, bên tai thanh tịnh. Trước kia luôn ở bên tai ta nào là câu nhàu nói thăm phòng lớn là không tốt. Nếu không phải quan hệ đối đãi của ta với phòng lớn không tốt, sao lại chịu được nàng ta làm bức bối. Rõ ràng bản lĩnh của mình không có, còn muốn oán người khác. Làm loại chuyện đó, quả nhiên là mất hết mặt mũi mà."

"Đúng vậy, có điều hoàn hảo là Cửu hoàng tử ra mặt, bảo nhị tiểu thư xử phạt họ, nếu mà đổi thành lão gia, sợ là nhị phu nhân không còn mạng tham gia hôn lễ con gái của nàng rồi."

"Cửu hoàng tử cũng chen vào chuyện này?"

"Đúng vậy, hiện tại trong phủ đều đang đồn ngày sau không chừng nhị tiểu thư chính là Cửu hoàng phi."

Lão phu nhân hừ lạnh một tiếng: "Ngược lại thật sự là người ngốc nói mê (nói chuyện viễn vông), hoàng phi nào có dễ làm như thế. Lôi nha đầu quy củ như vậy, cũng chỉ gả cho vương gia tàn phế. Ta xem Cửu hoàng tử, chính là vui đùa với nhị nha đầu trở lại từ dân gian kia."

Vạn cô đáp lại mấy tiếng, đoàn người lão phu nhân chính là càng lúc càng xa.

Mộ Lam Yên đi ra từ bên cạnh núi giả, ánh mắt sâu kín nhìn phương hướng họ rời đi, sững sờ.

Tổ Quý phục hồi tinh thần lại từ trong kinh hãi, vỗ vỗ lồng ngực của mình bất thành linh hỏi: "Mới vừa rồi đó là lão phu nhân?"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Hỏa hoạn hùng hực

Editor: trang bubble ^^ diendanlequydon.com

Mộ Lam Yên gật đầu một cái.

"Lão phu nhân kia cũng quá. . . . ." Tổ Quý muốn nói mắt chó nhìn người thấp, nhưng suy nghĩ một phen vẫn là nói câu: "Cái kia!"

Mộ Lam Yên gian xảo quay đầu lại, cười hỏi: "Cái nào? Mắt chó nhìn người thấp sao?" Tổ Quý hoảng hốt nhìn, đôi tay che kín miệng của mình. Mộ Lam Yên cười ha ha một tiếng kéo Tổ Quý chính là vội vàng trở về Liễu Tâm viện của mình.

Nàng muốn chạy trốn, muốn trốn khỏi Ngao phủ, y như nói trước đó, an toàn trở lại từ hoàng cung thì nhất định phải cách xa phân tranh này, nghĩ biện pháp trở lại Mộng Lý Hối. Mà trước mắt, hôn lễ của Ngao Lôi tranh thủ gần như nhân thủ của mọi người hậu viện. Hoàng huynh kết hôn, giờ phút này Tư Không Thận cũng không có thời gian dính vào bên cạnh nàng.

Trở lại Liễu Tâm viện, nàng bèn bắt đầu thu dọn hành lý của mình. Tổ Quý nhìn một lát, mới phản ứng được ý tứ của tiểu thư nói trốn! Lập tức nhảy dựng lên lôi kéo Mộ Lam Yên nói: "Tiểu thư, quả nhiên là muốn rời khỏi Ngao phủ sao?"

Mộ Lam Yên vốn cũng không có ý định dẫn Tổ Quý theo, nhìn bộ dáng đối phương vô tội đầy mặt, trấn an một lúc: "Chờ sau khi ta đi rồi, ngươi phải cẩn thận đi theo bên cạnh Mẫn phu nhân. Ngao phủ nhà lớn nghiệp lớn, không sợ không có một miếng cơm ăn cho ngươi. Về sau ngoan ngoãn nghe lời, đến tuổi nhất định thì tìm người gả mình đi, biết không?"

Tổ Quý nghe xong, nước mắt chợt sụt một cái đã rơi xuống, nắm chặt cánh tay của Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, ngươi đi đâu thì Tổ Quý đi nơi đó." Nàng biết tuy Mộ Lam Yên đều đang chuẩn bị đi, nhưng không nghĩ đến đối phương lại sẽ không dẫn mình đi.

Mộ Lam Yên nhìn đau lòng, cộng thêm thời gian ở chung với Tổ Quý ở đời trước, lại còn lâu dài hơn so với ở cùng Tư Không Thận. Hơn nữa, nha đầu này chưa bao giờ tổn thương mình, thay mình suy nghĩ khắp nơi, trước mắt lại vẫn là thật sự không nỡ.

Mộ Lam Yên không tự chủ hốc mắt cũng hơi ửng hồng: "Ngao! Tổ Quý, ngươi hãy nghe ta nói. Không phải là ta không chịu dẫn ngươi đi, là ngươi đi theo ta sẽ chịu khổ, ngươi biết không?"

Tổ Quý dùng sức lắc đầu.

Mất thấy thời gian càng kéo càng trễ, đến lúc đó Tư Không Thận trở lại, muốn thoát thân lại càng khó khăn.

Mộ Lam Yên vừa định ra tay đánh ngất Tổ Quý, cửa lại đột nhiên xuất hiện mấy người áo đen. Trên tay mỗi người đều cầm một cây đao sáng loang loáng, lặng yên không tiếng động lập tức bay đến bên cạnh nàng. Không có cách nào, nàng không thể làm gì khác hơn là đẩy Tổ Quý ra trước, nghênh chiến với đối phương!

Xưa nay, Mộ Lam Yên không có thói quen dùng vũ khí, đánh nhau tay đôi, nàng còn có thể có phần thắng. Nhưng bây giờ trên tay mỗi người bọn họ đều có một cây đao, không qua mấy chiêu, Mộ Lam Yên đã hơi có chút yếu thế!

Đối phương tổng cộng có ba người, bản lĩnh không cao lắm. Lúc Mộ Lam Yên và bọn họ giằng co trong sân thì mở miệng hỏi thăm: "Các người là ai?"

"Người đến giết người!" Một người quần áo đen trong đó trả lời lại.

Nàng đã thấy nhiều tranh đấu gay gắt của Ngao phủ này, đại khái đều là đám nữ nhân nghi kỵ. Mà, ám sát trước mắt này cũng tuyệt đối không thể nào là một nữ nhân đi chi phối. Cho dù có, sau khi Mộ Lam Yên nàng sống lại, cũng chỉ kết thù với nữ nhân của Ngao phủ, không có đạo lý nhất định phải đẩy nàng vào chỗ chết!

"Mộ Lam Yên ta và các người xưa nay không hề liên quan, các người lại là nghe lệnh của người nào ra, muốn lấy tính mạng của ta!"

"Muốn trách, thì trách người ra đời không tốt!" Người áo đen kia, mở miệng lần nữa. Một người áo đen khác ở phía sau kia có chút không kiên nhẫn nói một câu: "Đại ca, đừng cãi nhai với nữ nhân này. Giết nàng rồi thì chúng ta có mười vạn lượng hoàng kim có thể cầm!" Dứt lời, gươm đao chính là nhắm tới phía Mộ Lam Yên.

Thế ngàn cân treo sợi tóc, lúc trước Tổ Quý bị Mộ Lam Yên đẩy tới một bên, đột nhiên lao ra cửa phòng, chắn ở trước mặt Mộ Lam Yên, sau lưng chịu đao, ngã mặt lên phía trước chính là nhào vào trên người Mộ Lam Yên.

Chỉ là trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn là ửng đỏ, trở nên trắng bệch trong nháy mắt.

Mộ Lam Yên ôm đối phương, hai người lật ngược trên mặt đất, vươn tay ra thì phát hiện đột nhiên một mảng vết máu đỏ thẫm, đó là của Tổ Quý đấy!

"Người đây là muốn làm gì?" Mộ Lam Yên tức giận hỏi.

Tổ Quý cố nén đau đớn sau lưng, trong tay nắm thật chặt côn gỗ đưa cho Mộ Lam Yên, khoe miệng kéo lên một nụ cười không hòa nhã: "Tiểu thư, không phải là người nói côn pháp của người rất lợi hại hay sao? Tổ Quý lấy tới một cây gậy cho người, người thể hiện cho Tổ Quý xem một chút. Tổ Quý không làm con mồi, ba người khôn nạn kia làm con mồi, người nhất định phải đánh bại bọn họ đó."

Mộ Lam Yên nén nước mắt, nhận lấy côn gỗ mà Tổ Quý nằm ở trên người nàng đưa tới. Đây là một cái chân tháo từ trên kệ để chậu nước rửa mặt, thì ra là mới vừa rồi nàng ấy ở bên trong là đang giúp nàng tìm vũ khí.

Người áo đen thấy tình thế này, không nói hai lời lại vung đao xuống. Mộ Lam Yên giật mình một cái, vội vã đẩy Tổ Quý ra, tung người như cá lặn nhảy lên từ trên mặt đất, vung côn chính là đánh vào trên tay đối phương. Người áo đen bị đau, tay cầm đao chính là tránh sang bên cạnh, cả người đi một bên. Hai người áo đen khác liếc nhìn nhau hợp lực cùng nhau tiến công.

"Tìm chết!" Mộ Lam Yên gầm lên giận dữ, đón ngay mặt lưỡi đao đến, đột nhiên cúi người, nhanh chóng đánh trúng mắt cá chân của đối phương, thừa dịp đối phương bị đau, ném côn gỗ trong tay đi, gọn gàng lưu loát nắm được cổ tay của đối phương, đột nhiên chính là bẻ gãy.

Chỉ là thời gian trong nháy mắt, bên tai đã truyền đến âm thanh binh khí rơi xuống đất loảng xoảng.

Nam tử áo đen đồng hành thấy tình thế này, làm bộ lại muốn tiến lên chém. Mộ Lam Yên chột đá xoáy phía sau lại đẩy đối phương lùi vài bước.

"Chính là công phu mèo quào như các người, còn muốn tới giết cô nữa ư? Là ngại sống lâu sao? Thành thật khai báo, rốt cuộc là ai phái các người tới?"

Mộ Lam Yên lớn tiếng giận dữ hỏi, người áo đen cũng không nói chuyện. Hai người bị nàng nắm cổ tay, cố nén đau đớn, liếc nhìn nhau, đột nhiên cắn đứt cái lưỡi của mình, không giải thích được lại chết ở trước mặt của nàng.

Mộ Lam Yên bị một màn trước mắt này đột nhiên dọa sợ hết hồn. Hốt hoảng buông cổ tay của hai người đàn ông kia ra, cứ trơ mắt như vậy nhìn bọn họ ngã xuống bên chân của nàng.

Cùng lúc đó, dưới mặt nạ của một nam tử khác phát ra một đợt hừ lạnh, chính là xoay người đột nhiên bay ra ngoài.

Chỉ qua hai chiêu như vậy lại chết ở trong viện của nàng? Trong lòng Mộ Lam Yên hoài nghi, chỉ là nàng chưa kịp suy nghĩ ra, cửa lớn của Liễu Tâm viện đột nhiên truyền đến một đợt tiếng chén sứ rơi xuống đất vỡ tan.

Ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy mặt Thanh Hữu kinh ngạc đứng ở cửa, dưới chân là mâm chén bưng trở về từ tiền viện. Giờ phút này, nước canh và thức ăn bên trong rơi đầy đất.

Cạnh gậy của Thanh Hữu cũng bị dính dơ bẩn, mà nàng lại một chút cảm giác cũng không có.

"Thanh Hữu!" Mộ Lam Yên muốn lên đi trước túm Thanh Hữu trở lại, tránh cho la hét ầm ầm lại kinh động viện khác.

Chẳng qua bước chân còn chưa bước ra, Tổ Quý bị thương bên cạnh chính là không nhịn được đau đớn kêu ra tiếng.

Lúc này làm cho Mộ Lam Yên có chút khó xử, suy nghĩ một phen, lập tức cúi người xuống: "Tổ Quý, Tổ Quý, sao rồi? Có phải rất đau hay không?"

Nàng không quan tâm được nhiều như vậy, sinh mệnh của Tổ Quý mới quan trọng! Sốt ruột ngồi xổm người xuống kiểm tra vết thương sau lưng, chỉ thấy phía sau một mảng đỏ thẫm, máu tươi từ trong ra ngoài, nhuộm dần quần áo bên ngoài vết thương.

Thanh Hữu vốn đứng ở cửa sợ ngây người, sau khi thấy Mộ Lam Yên lao người tới Tổ Quý, nửa người sau tất cả đều là máu, lập tức chạy như bay tới.

"Thế nào? Rốt cuộc đây là thế nào?" Thanh Hữu mới vừa ngồi xổm xuống, nước mắt đã không cảm giác tự khống chế chảy xuôi xuống. Trong ngày thường, Tổ Quý với nàng coi như qua lại thân thiết. Mộ Lam Yên có ban thương gì, Tổ Quý đều cùng nhau chia xẻ với nàng. Cho nên thấy người kia bị thương, phản ứng đầu tiên không phải là sợ, mà là lo lắng.

Mộ Lam Yên có chút kinh ngạc nhìn lại Thanh Hữu, nhìn đối phương đầu ra đó cởi áo khoác của mình ra, đặt ở sau lưng của Tổ Quý, ý đồ muốn giúp nàng cầm máu. Không biết làm sao tay chân có chút công kênh, không cần thận sức lực đè xuống hơi lớn, khiến Tổ Quý vốn là mất máu quá nhiều, chóng mặt, càng thêm bị đau hô lên.

"Ngừng, ngưng cử động nữa. Ta tới cầm máu!" Mộ Lam Yên có chút không nhìn nổi, ngăn cản Thanh Hữu chân tay vung vè. Lúc này Tổ Quý đột nhiên khó khăn bắt được cổ tay của Mộ Lam Yên chuẩn bị xé ra quần áo phía sau lưng nàng.

Mộ Lam Yên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch kia, giật giật bờ môi, thấy có ý đồ muốn nói chuyện, chính là ngậm miệng nghe đối phương nói.

"Tiểu thư, có phải Tổ Quý sắp chết hay không?"

"Hừ, nói mê sáng gì đó. Người lại là phải sống trăm tuổi đấy!"

"Vậy nếu như Tổ Quý sẽ không chết, tiểu thư dẫn Tổ Quý đi có được hay không? Không có tiểu thư, một mình Tổ Quý ở Ngao phủ này không sống nổi đâu."

Mộ Lam Yên nghe thì đột nhiên câm lời. Thanh Hữu nghe hai người đối thoại, cũng là mặt hoài nghi nhìn tới Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, người muốn đi?"

Mộ Lam Yên có chút chần chờ, nhìn ánh mắt đối phương đang nhìn mình, như kỳ vọng mang một ít không muốn, chỉ đành chịu gật đầu một cái.

"Tại sao?" Thanh Hữu chất vấn.

Mộ Lam Yên không biết trả lời như thế nào, nàng cũng không muốn để quá nhiều người biết chuyện của nàng. Tổ Quý hiểu rõ ý tứ của tiểu thư, kêu Thanh Hữu tí tí một tiếng: "Tí tí, dự định của tiểu thư, nàng có ý đồ của chính nàng. Ta. . . . . Khụ khụ khụ."

Tổ Quý chưa nói mấy câu, đã bắt đầu ho nhẹ.

Trong lòng Mộ Lam Yên hiểu không quan tâm là rời khỏi Ngao phủ hay là Tổ Quý, cũng đã không thể kéo dài nữa. Ánh mắt nhìn về phía Thanh Hữu, đột nhiên trở nên nặng nề: "Ta có thể xin người giúp một chuyện không?"

Thanh Hữu sững sờ, thấy ánh mắt Tổ Quý cũng là cầu xin nàng, không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái: "Tiểu thư mời nói."

"Giúp ta đòi hai cỗ thi thể kia đến trong phòng ta đi."

Mộ Lam Yên vừa dứt lời, Thanh Hữu chính là không nói hai lời đứng lên. Sau đó, Mộ Lam Yên từng hỏi nàng, hai người kia đều là chết ở dưới tay nàng, chẳng lẽ không sợ nàng sao?

Thanh Hữu lắc đầu một cái: "Mặc dù thời gian chung đụng với tiểu thư không nhiều lắm, nhưng mà ta lại tin tưởng tiểu thư tuyệt đối không phải là người lạm sát kẻ vô tội gì. Huống chi, ta cũng tận mắt thấy hai người kia tự mình cắn lưỡi tự sát, không liên quan tới tiểu thư."

Mộ Lam Yên không ngờ Thanh Hữu vẫn còn có một mặt hiểu lý lẽ như thế. Sau khi cùng nhau đưa hai cỗ nam thi đến gian phòng của mình, ở trên thi thể tươi vỏ sò dầu ma-dút, một cây đuốc chính là đốt lên.

Đứng ở trong viện đã ở cả tháng, Mộ Lam Yên đỡ Tổ Quý dậy, nhìn đám lửa kia hùng hực cắn nuốt cả căn phòng, đột nhiên cảm thấy cánh mũi có chút chua xót.

Gió đón hơi nóng, lạnh lẽo nói: "Nếu như chờ một lát sẽ có người tới đây hỏi, người hãy nói hai thi thể ở trong đó chính là ta và Tổ Quý. Mặc kệ đến lúc đó còn dư lại bao nhiêu tro cốt, người nhất định phải một mực chắc chắn. Nếu là mẫu thân của ta đau lòng quá độ, thì cầu xin người an ủi nhiều hơn!"

Thanh Hữu nghe lời gật đầu một cái, lau khô nước mắt trên mặt, nhìn thân thể Mộ Lam Yên ôm Tổ Quý càng lúc càng xa. Cho đến không nhìn thấy, nàng mới vội vàng hấp tấp chạy ra cửa chính của Liễu Tâm viện.

"Người đâu mau tới đây! Liễu Tâm viện cháy rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Quỷ sau lưng

Editor: trang bubble

Lúc bí mật rời khỏi Ngao phủ đã là khuya khoắt.

Mộ Lam Yên đỡ Tô Quý, từng bước từng bước đi lại cực kỳ chậm chạp. Cảm nhận đầu của đối phương dựa vào ở bên tai nàng, hô hấp càng ngày càng nặng nề, trong lòng bắt đầu hốt hoảng: "Tô Quý, người đừng ngủ, ngủ thiếp đi thì thật sự sẽ không tỉnh lại nữa đâu."

Hai tay của Tô Quý đã không còn hơi sức rũ xuống phía dưới. Cặp mắt mê ly nhìn con đường trước mặt tối đen như mực, hai chân chết lặng bị Mộ Lam Yên kéo đi về phía trước: "Tiểu thư, chân Tô Quý mệt mỏi quá."

"Người đừng ngủ, tuyệt đối đừng ngủ. Đợi lát nữa tìm được một chỗ an toàn, ta giúp người xử lý vết thương một chút rồi người ngủ tiếp!" Mộ Lam Yên bắt đầu trở nên luống cuống tay chân. Từ lúc ra khỏi cửa sau Ngao phủ, nàng chỉ bằng trí nhớ vẫn luôn tìm một chùa miếu cũ nát.

Nhưng trước mắt, hai bên trừ phòng ốc đóng chặt thì lại không thấy được bất kỳ cửa nhà nào có thể đi vào tránh gió.

Mà ở phía sau các nàng, một đôi mắt u ám đang chăm chú nhìn chằm chằm họ, họ lại hồn nhiên không biết. . . . .

Hai người rúc vào với nhau, không biết đi được bao lâu.

Rốt cuộc ở một góc cửa vắng vẻ, Mộ Lam Yên thấy được chùa miếu trong trí nhớ, đỡ Tô Quý, không nói hai lời chính là đi vào. Tìm một gian phòng nhỏ tương đối sạch sẽ, dọn dẹp ra một chỗ, nàng lấy ra một miếng vải vóc cỡ người lớn trong hành lý, mới đặt Tô Quý nằm sấp lên.

Đốt lửa, đóng cửa, roẹt một tiếng, quần áo sau lưng Tô Quý lại bị Mộ Lam Yên không chút khách sáo kéo ra.

Một vết thương khổng lồ đột nhiên xuất hiện tại trước mắt. Mộ Lam Yên cẩn thận tìm ra đầu mỗi một phen, mới phát hiện cũng may vết thương này chỉ thoát nhìn dọa người, trên thực tế chỉ cắt da lên một tầng thịt, độ sâu cũng chưa thấy xương. Hơn nữa, hiện tại vết thương chỉ cần không lộn xộn, đã bắt đầu ngưng tụ máu.

Thật sự là vô cùng may mắn trong bất hạnh!

"Bây giờ còn đau lắm hả?" Mộ Lam Yên đau lòng hỏi.

Trán của Tô Quý vẫn còn đang rỉ ra mồ hôi lạnh, nghe câu hỏi của Mộ Lam Yên, gật đầu một cái, lại lắc lắc đầu: "Chỉ cần có thể ở chung một chỗ với tiểu thư, Tô Quý chết cũng không sợ."

Khóe miệng của Mộ Lam Yên nhếch lên một nụ cười rộ lên, ngón trỏ nhẹ nhàng chọt ở trên trán đối phương một cái: "Nha đầu miệng lưỡi trơn tru, ta lấy ít nước rửa sạch vết thương cho người."

Dứt lời, chính là muốn ngồi dậy, Tô Quý không biết làm sao, đột nhiên nắm thật chặt lòng bàn tay của Mộ Lam Yên, bộ dáng cả mặt cầu xin: "Tiểu thư muốn đi đâu?"

Mộ Lam Yên sửng sốt, lòng đau xót lại trở về trước mặt Tô Quý. Nha đầu này sợ là lại lo lắng mình muốn rời khỏi, cho nên nhảy cảm. Nàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán đối phương, ti mi nói: "Nha đầu ngốc, ta chỉ ra bên ngoài tìm một chút nước, rửa sạch vết thương cho người. Vết thương này của người nếu không xử lý, ngày hôm sau sẽ nhiễm trùng khó chịu. Đến lúc đó, mệnh thì nhạt về một cái, lưu lại một vết sẹo lớn thì lại khó coi."

Tô Quý không chịu được sợ hãi, lúc này trên mặt đã lộ ra bộ dáng khổ sở, đẩy tay của Mộ Lam Yên một cái: "Vậy người đi nhanh lên một chút đi, đi nhanh về nhanh, một mình ta sợ."

Mộ Lam Yên gật đầu một cái, đứng dậy ra khỏi gian phòng của chùa miếu. Chỉ một lát chính là tìm được một cái giếng, xách lên một chút nước cho Tô Quý bùng trở về. Có điều còn chưa kịp đến cửa, nàng đã cảm giác sau lưng dường như có một đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm, lúc quay đầu lại thì lại là tối đen như mực không thấy được gì.

Ổn định lại tâm thần, miễn cưỡng bản thân không nên nghĩ bậy bạ, mới trở về phòng.

Lúc này, Tô Quý đã mê man ngủ thiếp đi. Mộ Lam Yên làm ướt miếng vải, nhẹ nhàng lau cho đối phương. Sợ mình xuống tay nặng chút, mỗi khi lau hai cái bèn liếc mắt nhìn về mặt của Tô Quý. Cho đến làm xong những thứ này, lấy ra một mảnh quần áo tương đối dày dặn từ trong cái bọc đắp lên cho đối phương, cả người mới cảm giác mệt mỏi rồi muốn tê liệt ngã xuống.

Trong chậu nước, tất cả dĩ nhiên đã ứng hồng.

Dọn dẹp xong vết thương của Tô Quý, lúc ngủ thì chân mày mới thoáng xoa dịu giãn ra. Mộ Lam Yên mệt mỏi dựa vào phía trên một cây gỗ, nhìn chăm chú một hồi đồng lửa vẫn thiêu đốt trước mặt, suy nghĩ dần dần nặng nề. Có điều trong chốc lát, nàng cũng mê man ngủ thiếp đi.

Mà ở Liễu Tâm viện của Ngao phủ lửa mạnh hùng hực, đoàn người nghe Thanh Hữu kêu to đến, tất cả đều giương mắt nhìn phòng ốc với thể lửa đặc biệt hung ác.

Tuy rằng xa xa mọi người đã có thể nhìn thấy mỗi lửa phía này, chỉ là tuyệt đối không thể nghĩ đến sẽ là gian phòng của Mộ Lam Yên!

Thanh Hữu đã khóc tê liệt ngã xuống trên mặt đất, Ngao Tháp đỡ Mẫn phu nhân đã đứng không vững, liên tục hỏi thăm: "Mộ Lam Yên thực sự ở trong này?"

Thanh Hữu dùng sức gạt đầu, mồm miệng không rõ ràng nói: "Lúc nô tỳ vừa trở về đã thấy một bóng người đột nhiên đi ra từ cửa Liễu Tâm viện, sau đó nô tỳ lại đi vào, thì thấy gian phòng của tiểu thư đột nhiên bốc cháy. Tiểu thư và Tô Quý, hai người ở bên trong dùng sức đập cửa, nhưng họ dường như là bị nhốt ở bên trong. Nô tỳ quá sợ hãi, trước tiên chạy đi gọi người, tiếp đó lúc trở lại, không ngờ. . . . . Không ngờ. . . . ."

Thanh Hữu nói xong, lại khóc rống lên.

Mẫn phu nhân đột nhiên ngất, hoàn toàn ngã ở trong ngực Ngao Tháp.

Mặc dù trong lòng Ngao Tương cũng khó chịu mãi, nhưng càng thêm lo lắng trạng thái của mẫu thân. Đi theo Ngao Tháp cùng nhau đỡ Mẫn phu nhân lên, không để cho nàng ngã xuống.

Lúc này, Ngao Lôi đã sớm cùng mẫu thân nàng bắt đầu xuất giá rời Ngao phủ. Bọn hạ nhân nghe nói hậu viện cháy, thì tất cả đều chạy tới dập lửa, mỗi người ra sức tạt nước vào trong đồng lửa càng cháy càng mạnh kia. Cố gắng của tất cả mọi người giống như muối bỏ biển vậy, căn bản không nhìn ra tác dụng gì.

Mẫn phu nhân đột nhiên hô to một tiếng: "Con gái của ta." Bèn muốn tránh thoát hai người bên cạnh muốn nhào tới trong lửa.

Nàng thật vất vả tìm được con gái trở về, tại sao có thể lại rời nàng đi như vậy. Nàng không tin, thế nào nàng cũng không tin ông trời sẽ đối xử với nàng như thế.

Vốn đã sớm rời đi, Tư Không Thận đột nhiên xuất hiện ở bên trong đám người Liễu Tâm viện.

Hắn vốn là theo đội ngũ của Tam ca hắn, muốn đến trong tân phòng nào động phòng. Nhưng xa xa đã thấy Ngao phủ có lửa khói dâng lên, trong lòng chính là thấp thòm bất an, *d&d#l@q^d<.com> kéo cương ngựa nghiêng đầu chính là chạy vội trở lại. Thấy người bên cạnh khóc thành một đoàn, trái tim lập tức nhắc tới cô họ, khẩn trương chạy đi hỏi thăm: "Mộ Lam Yên đâu?"

Hắn lo lắng nhất, chính là Mộ Lam Yên có mấy may sơ xuất.

Thanh Hữu thấy Cửu hoàng tử đột nhiên quay trở lại, trên mặt thoáng qua một chút kinh ngạc. Nhưng lại nghĩ tới chuyện Mộ Lam Yên nhấn nhủ lúc gần đi, nàng cũng là khóc lóc rồi rít nói lại ngọn nguồn sự tình một lần.

Cây đao treo lơ lửng trong lòng Tư Không Thận vẫn là không hồi hộp chút nào đâm tới.

Lúc này, hắn có chút kinh ngạc, hoặc là nói không muốn tin tưởng. Nhìn lửa mạnh hùng hực đã sớm không nhìn ra cửa ở nơi nào, trong đầu đột nhiên kích động, chính là muốn xông lên.

Cũng may, tuy Ngao Tháp nhìn chăm chú vào xu thế của hắn, thấy Tư Không Thận bất thường đi qua chỗ kia, lập tức giao Mẫn phu nhân cho con gái, mình thì chột nghiêng mình chắn trước mặt Tư Không Thận.

"Điện hạ, người đây là muốn làm gì?"

Tư Không Thận có chút tức giận: "Cút ngay, ta muốn đi cứu Mộ Lam Yên!"

Ngao Tháp tự biết cũng không phải là không có tình cảm đối với Mộ Lam Yên, chẳng qua lúc này nào còn có thể cứu. Ôm cổ Cửu hoàng tử, mặc cho hắn đánh chửi như thế nào, hắn cũng không chịu buông tay: "Điện hạ, người xem rõ đi, bên trong nào còn có dấu hiệu người chuyển động!"

"Ta không tin!" Tư Không Thận rống to, gương mặt hắn đỏ lên, hoàn toàn không bận tâm hình tượng đáng giá kia. Tức giận mà sức lực lớn ôm cổ Ngao Tháp, bèn tập trung quật xương cốt già cỗi của đối phương qua đỉnh đầu, găm lên giận dữ chính là ném ra ngoài.

Lúc này, Ngao Tương nhìn đến mắt choáng váng, giao Mẫn phu nhân cho tỳ nữ bên cạnh, lập tức đi tới bên người Ngao Tháp.

Tư Không Thận nhìn Ngao Tháp đột nhiên bị hắn ném xuống đất, cũng phản ứng kịp sự luống cuống của mình. Đột nhiên thấy một đôi mắt thù hận của Ngao Lôi nhìn hắn chằm chằm, trong lúc nhất thời làm cho hắn không biết nói cái gì.

"Phụ thân ta cũng là muốn tốt cho người. Vì sao người không biết phân biệt ném phụ thân của ta xuống đất như thế?"

Dù sao người ta cũng là hoàng tử, Ngao Tháp lo lắng Ngao Lôi nói như vậy sẽ gây ra gì đó vào lúc đối phương vô cùng tức giận, lập tức mở miệng: "Lôi Nhi, không cho phép nói chuyện với Cửu hoàng tử như vậy." Rồi sau đó lại nhìn về phía ánh mắt của Tư Không Thận, vô cùng thành ý: "Cửu hoàng tử, không phải lão phu không để cho người đi cứu tiểu nữ, thật sự đã không cứu được nữa rồi. Chúng ta tới thì bên trong cũng không có bất kỳ tiếng vang

nào, nếu có thể cứu làm sao chúng ta lại không đi cứu."

Sau khi Tư Không Thận nghe xong, lại cảm thấy đầu óc đột nhiên hoàn toàn hỗn loạn,翻滚 xoay người sang chỗ khác nhìn một vùng hỏa hoạn kia.

Từ khi hắn thấy lửa đến bây giờ, thật ra thì đã trôi qua rất lâu rồi. Lý trí của Tư Không Thận mách bảo hắn, coi như người ở bên trong, khẳng định cũng đã đốt thành tro bụi. Nhưng ngay mới vừa rồi, hắn không tin, hắn không tin. . . . .

"A! ! ! " Tư Không Thận ngửa mặt lên trời, đột nhiên lớn tiếng rống giận.

Ngủ say ở trong chùa miếu cũ nát cách Ngao phủ không xa, cả người Mộ Lam Yên đột nhiên giật mình một cái. Tư thế từ dựa vào trên gỗ, ngã xuống đất.

Cúi chỏ đập vào trên đất thì cảm giác đau đớn, làm cho nàng khàn khàn nhếch miệng chính là tinh táo trong nháy mắt.

Khi tỉnh lại, đồng lửa trước người đã sớm dập tắt, sắc trời bên ngoài cũng trở nên sáng ngời. Xuyên thấu qua chỗ rách trên cửa sổ đã sớm rách nát có thể thấy được bây giờ bên ngoài chắc là thời gian có vẻ đã qua canh năm rồi.

Trên đường phố cách chùa miếu không xa, mơ hồ truyền đến tiếng rao hàng của tiểu thương.

Mộ Lam Yên đứng dậy, đi tới phía bên cạnh Tổ Quý, vén lên tóc rơi trên mặt đối phương, mới phát hiện Tổ Quý ngủ một đêm chẳng những không có chuyển biến tốt, ngược lại dường như trở nên nghiêm trọng.

Hai mảnh môi khô khốc, đang không ngừng run rẩy. Lòng bàn tay chạm đến gò má của đối phương thì có thể cảm giác nhiệt độ sốt nóng bỏng trên người. Tiềm thức lập tức vén lên áo đắp lên sau lưng Tổ Quý, một vết thương sưng đỏ dọa người cứ như vậy ẩn nấp ở trên lưng.

Mộ Lam Yên biết, sợ là vết thương không xử lý tốt, quả nhiên đã nhiễm trùng rồi!

"Tổ Quý, Tổ Quý, tỉnh, nghe được lời nói của ta không?" Mộ Lam Yên lắc lư thân thể đối phương một cái, nhưng Tổ Quý đã sốt đến bất tỉnh nhân sự, dạ một tiếng thì cũng không có bất kỳ tiếng vang nào nữa.

Trước mắt, sợ là không đi ra mua thuốc không được rồi.

Ngay vào lúc Mộ Lam Yên chuẩn bị cầm chắc tiền ra cửa, cửa đột nhiên phát ra một tiếng vang đá phải cánh cửa.

Mộ Lam Yên cảnh giác ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn bên ngoài: "Ai?"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Dồn ép bất đắc dĩ

Editor: trang bubble

Dung Chi sợ hãi xoay người nhanh chân bèn bắt đầu chạy.

Mộ Lam Yên khoác thêm áo choàng màu đen chuẩn bị lúc trước, đội mũ ở trên đầu, nhanh chóng bước chân đi ra cửa, thấy một bóng dáng bước nhanh trốn đi phía trước, ba bước cũng thành hai bước đi theo.

Chỉ một lát đã đi tới một khu vực náo nhiệt của thành Biện Kinh.

Chung quanh dòng người hối hả, chen vai thích cánh. Tiếng rao hàng hai bên đều là một chút bữa ăn sáng và đồ bày ra trên chợ. Ánh mắt Mộ Lam Yên tập trung vào một cô gái mặc quần áo màu xanh lá cây thoảng qua phía trước kia. Mới vừa rồi người càng nhiều, nàng cũng có chút không xác định lắm có phải là người đứng ở cửa bọn họ mới vừa rồi. Đột nhiên, cô gái mặc quần áo màu xanh lá cây bị một nam nhân đâm đầu đi tới va vào một phát, cả mặt mày nghiêng đi để cho Mộ Lam Yên nhìn rõ ràng.

"Dung Chi!"

Đối phương lại là Dung Chi đột nhiên biến mất không thấy ba ngày trước đó.

Dung Chi thấy Mộ Lam Yên đã thấy nàng, lập tức xoay người càng bước nhanh hơn muốn trốn thoát khỏi tầm mắt của đối phương.

Mộ Lam Yên cũng muốn hỏi nàng ta một chút tại sao lại đột nhiên ở chỗ này, cho nên tăng nhanh bước chân chút. Không biết làm sao mới vừa đi ra không đến mấy bước, đã chạm trán một nam nhân trung niên.

Ngẩng đầu lên thì thấy một nam nhân râu ria hung thần ác sát, khàn khàn nhếch miệng nhắm về phía nàng: "Đàn bà thúi, đi bộ không có mắt à!"

Mộ Lam Yên có chút kinh ngạc, muốn cãi lại, nhưng nhớ lại Dung Chi vẫn còn đang trốn chạy phía trước, nên cũng không để lý tới nam nhân râu ria kia, liếc đối phương một cái, vòng qua bước nhanh hơn. Vẫn còn tưởng rằng nam nhân râu ria ở sau lưng nhất định còn có thể nói kháy một lúc lâu, lại không nghĩ rằng đi ra vài bước cũng không có nghe được bất kỳ tiếng vang.

Lúc này, Mộ Lam Yên phản ứng kịp dường như có chút không thích hợp, dừng lại bước chân sờ sờ ngân lượng mang ở trên người lúc ra cửa. Tìm một vòng không tìm được, nàng mới lạnh lùng phản ứng kịp, sợ là nàng đụng phải tên móc túi rồi!

Đội nàng quay đầu lại nhìn quanh thì trong đám người nào còn có bóng người nam nhân râu ria mới vừa nãy.

Đây chính là gia sản duy nhất mà nàng mang đi ra đó. Nếu không có ngân lượng này, nàng phải làm sao giúp Tô Quý hết thuốc đây?

Suy ngẫm một phen, đột nhiên nhớ tới lúc Dung Chi rời khỏi Ngao phủ thì Ngao Lô đã từng cho nàng ta một khoản tiền tài. Đó tốt xấu gì cũng là Mộ Lam Yên nàng lấy mạng đòi cho Dung Chi. Trước mắt là không tìm được tên móc túi, nhưng Dung Chi còn chạy trốn ở trước mặt cách đó không xa.

Nghĩ tới đây, Mộ Lam Yên vừa kéo chặt vành nón, tăng nhanh bước chân đi tới vượt qua Dung Chi.

Trong lòng thấp thỏm bất an, Dung Chi nóng nảy đi tới trước hết như một con ruồi không đầu. Từ lúc ra khỏi Ngao phủ, nàng giống như một cục cắt chuột vậy, nơi nào cũng không giữ lại nàng được. Về đến trong nhà, phụ thân một câu đã bán cho Ngao phủ thì không còn là con gái của hắn, thế nào cũng không chịu chứa chấp. Đi ở bên ngoài, rồi lại như không biết trêu chọc người nào đó, giống như luôn có người muốn hại nàng.

Cẩn thận trốn vào chùa miếu rách này, lại không ngờ đụng phải Mộ Lam Yên.

Làm một "Hung thủ" giết người chưa thành, nàng tự nhiên là sợ Mộ Lam Yên tìm nàng báo thù!

Quanh đi quẩn lại, không cẩn thận đã đến gần một ngõ cụt!

Mộ Lam Yên đi ở phía sau, thấy đối phương không đường để đi rồi, mới phát ra tiếng: "Dung Chi, ngươi muốn chạy trốn tới đâu?"

Nghe được bị nêu tên, Dung Chi chán nản không ngớt xoay người một cái giật mình chính là quỷ xuống, không dám ngẩng đầu nhìn Mộ Lam Yên một cái: "Tiểu thư tha mạng, chuyện mưu hại người, không phải là ta cố ý muốn làm, là đại tiểu thư buộc ta làm như vậy."

Nói xong, chính là than thở khóc lóc.

Mộ Lam Yên cau mày, nghe tiếng khóc om sòm của nữ nhân trước mặt, nghe xong đối phương lầm nhảm nói xong những lời đó, mới tiếp tục mở miệng: "Cho nên bây giờ ngươi là chuẩn bị vứt tất cả tội danh rơi vào trên người đại tiểu thư thật sao?"

Dung Chi lo lắng lời nói mới vừa rồi của mình giải thích không đủ rõ ràng, đập đầu trên đất, chôn sâu hơn: "Chỉ cầu tiểu thư bỏ qua cho nô tỳ một mạng, kiếp sau nô tỳ nhất định làm trâu làm ngựa, cố gắng hầu hạ tiểu thư!"

Mộ Lam Yên là tin thứ kiếp sau kiếp này kia, dù sao nàng chính là nhiều hơn một đời trước so với người khác. Chẳng qua Dung Chi nói kiếp sau muốn hầu hạ nàng, nàng lại cảm thấy thật là tức cười. Người nhất gan ích kỷ như thế, người nào làm chủ tử của nàng ta, người đó chính là xui xẻo rồi.

Không muốn nói nhiều với đối phương, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính là hỏi thăm Ngao Lô cho nàng một khoản tiền với đối phương.

Dung Chi cúi đầu, mới hiểu được thì ra là đối phương cũng không phải muốn mạng của nàng. Lập tức chính là suy nghĩ một lúc, nàng mới mở miệng nói: "Tiểu thư đang nói cái gì, Dung Chi nghe không hiểu? Lúc ta rời phủ thì đại tiểu thư nào có cho ta tiền tài gì?"

Mộ Lam Yên hừ lạnh một tiếng ở trong lòng, mới vừa rồi nếu không phải vì đuổi theo nàng ta, làm sao Mộ Lam Yên nàng lại bị tên móc túi tìm được đánh lén: "Là Thanh Hữu bị ngươi trối lại đã nói. Thanh Hữu nói, là chính miệng ngươi nói với nàng ta. Nếu trong lòng ngươi thẹn với ta, chẳng bằng đưa ngân lượng cho ta, ngày sau ta tuyệt đối sẽ không tìm ngươi làm phiền."

Dung Chi vẫn là mạnh miệng: "Tiểu thư, ta quả thật không được đại tiểu thư cho ngân lượng gì đó."

Mộ Lam Yên nhất thời gấp gáp, tiến lên mấy bước.

Dung Chi cho rằng nàng ta sẽ làm gì nàng, bị dọa sợ đến lập tức đứng lên, lui vài bước về phía sau.

"Ngươi lặp lại lần nữa, Ngao Lô không có cho ngươi tiền?"

"Nhị tiểu thư, ở Ngao phủ ngươi rất được lão gia phu nhân yêu thích, ngươi cần gì phải ham chút tiền này của chỗ Dung Chi!" Dung Chi nói xong, thừa

dịp Mộ Lam Yên đến gần, đột nhiên lách mình một cái từ bên cạnh đối phương chạy tới một phía khác của ngõ nhỏ.

Mộ Lam Yên thẳm mắng trong lòng lúc trước mình mất mủ rồi, vậy mà lại giữ người như vậy ở bên cạnh. Ngay vào lúc nàng xoay người, ngạc nhiên phát hiện Dung Chi vốn định trốn chạy, lại đang từng bước từng bước lui về phía sau.

Nhìn ra phía ngoài, thấy hai tráng đinh nắm giữ côn gổ, đang từng bước từng bước tới gần nàng.

Dung Chi dĩ nhiên biết, hai người tráng đinh này, chính là trong vòng hai ngày vẫn đi theo nàng, muốn hại người nàng. Lập tức lại nhớ tới Mộ Lam Yên sau lưng, trang@ddlqđ@bubble editor nàng quay mặt qua, đau khổ bức bách cầu khẩn: "Tiểu thư, tiểu thư cứu ta với." Nàng biết, Mộ Lam Yên biết võ công.

Tráng đinh chú ý tới Mộ Lam Yên tồn tại phía sau, cây gậy trong tay tất nhiên nắm càng thêm chặt một chút. Bọn họ vốn chính là côn đồ khu vực này, đuổi giết nữ nhân trước mắt cũng chỉ là lấy tiền tài của người trừ tai họa cho người. Dù là giết thêm một người, chắc hẳn đối phương cũng sẽ hỗ trợ giải quyết.

Đột nhiên, một người tráng đinh trong đó mở miệng: "Nếu như người dám giúp đỡ, chúng ta ngay cả người cũng giải quyết!"

Mộ Lam Yên đột nhiên hé miệng mà cười cười, hai, ba bước đến gần chút. Nhìn về mặt Dung Chi, nàng không mấy may lo lắng, ngược lại như là xem kịch vui vậy: "Không, ta cũng không có năng lực cứu nàng ta. Có điều, tiền tài trên người nàng ta có thể để lại cho ta hay không?"

Hai tráng đinh hai mặt nhìn nhau, không ngờ gặp phải lại còn là người trong đồng đạo. Thương lượng một lúc, cảm thấy phía thuê bọn họ kia cho tiền cũng rất nhiều, nên cũng quyết định nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, đồng ý.

Dung Chi nhìn ba người trước mặt thảo luận vận mạng của nàng, giống như thảo luận thịt heo trên táng thớt, trong nháy mắt tâm tư lạnh hơn phân nửa. Không dám trễ nãi chút nào, nàng quỳ bò đến trước mặt Mộ Lam Yên, nắm chặt quần áo của nàng, hai mắt bóng lệ ngang dọc.

"Tiểu thư, tiểu thư, Dung Chi biết sai rồi, cầu xin tiểu thư cứu giúp ta. Dung Chi vẫn chưa muốn chết." Trước giờ phút này, Dung Chi chưa bao giờ nghĩ tới tánh mạng của mình sẽ kết cuộc nhanh như vậy. Quá khứ nàng coi như tham tiền nữa, keo kiệt đến đâu, cũng đều là vì ngày sau có thể trôi qua càng thêm tốt hơn một chút. Mà trước mắt, những thứ tiền tài kia cũng đã không còn tác dụng gì nữa.

"Đại tiểu thư quả thật đã cho ta một chút tiền, ta đều cho người. Dung Chi đều cho người tất cả. Tiền tích trữ trước kia của Dung Chi cũng đều cho tiểu thư, cầu xin tiểu thư cứu ta đi!"

Dung Chi khóc cổ họng đã khàn mất, bắt đầu từ tối hôm qua, nàng đã luôn kinh hồn bạt vía, trốn trốn tránh tránh, chỉ vì sống sót.

Mộ Lam Yên nhìn Dung Chi dưới chân nước mắt chảy hai hàng, trong lòng tuy có vẻ không đành lòng, nhưng vẫn độc ác kéo ra áo bị nàng ta cầm. Nàng đi về phía trước mấy bước, chỉ chừa một bóng lưng lạnh lẽo cho đối phương.

Chi là một lát, sau lưng chính là vang lên tiếng Dung Chi bắt lực cầu xin tha thứ. Từng cơn đánh vào trên người của nàng ta, làm cho nàng ta đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

"Tiểu thư, Dung Chi biết sai rồi, van người cứu nô tỳ đi."

"Tiểu thư, a —— tiểu thư, umh. . . . ."

Mộ Lam Yên nắm chặt quả đấm của mình, dùng sức lắm bộ không nghe thấy. Bên tai một lần một lần truyền đến tiếng kêu khóc sau lưng, tiếng kia y như một cây đao sắc cắt ở ngực nàng, một vết, một vết, giống như có thể cảm động lay với Dung Chi.

Không biết qua bao lâu, bên tai Mộ Lam Yên cũng không nghe được tiếng cầu khẩn của Dung Chi nữa, ngược lại thay thế là tiếng ô ô bị người che miệng phát ra, một lát sẽ qua đi, chính là quả thật tiếng gì cũng không còn. . . . .

"Cho, cầm đi!" Tráng đinh đi ra ngõ thì đưa một túi tiền sạch bong còn ở trước mặt Mộ Lam Yên. Lúc tới côn gổ đã không còn ở trên tay kia, một nam tử trong đó, khuôn mặt ghét bỏ nói với nam nhân bên cạnh: "Lúc này ta lấy bao nhiêu tiền, còn chưa đủ hai chúng ta uống một chén rượu!"

Một nam tử khác cũng kẻ vai sát cánh: "Quan tâm nó bao nhiêu tiền, chúng ta đã giải quyết người rồi, nhanh đi cửa sau Thành phủ lãnh thưởng đi!"

Hai người người một lời ta một câu biến mất ở khúc quanh phía trước ngõ nhỏ.

Mộ Lam Yên nhặt lên túi tiền trên đất, khuôn mặt kinh ngạc.

Thành phủ, không phải là phủ đệ của Tư Không Thận?

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng cũng nghĩ không thông đang yên đang lành Tư Không Thận mướn hai tên côn đồ đi giết một tỳ nữ làm gì? Bàn về thực lực của hắn, tùy tiện đã có thể làm cho một người chết đi. Mộ Lam Yên lo lắng có liên quan với nàng, ở đáy lòng mạnh mẽ lắc đầu một cái, buộc mình không nên nghĩ ngợi.

Lúc giờ mũi chân lên chuẩn bị rời đi, trong lòng lại không cảm thấy đặc biệt thật xin lỗi Dung Chi sau lưng. Nhưng lại không dám quay đầu nhìn lại, nàng giẫy giụa một lát, cuối cùng vẫn quyết định nhẫn tâm rời đi thôi.

Rời khỏi ngõ nhỏ, mua thuốc. Mộ Lam Yên thận trọng ngày trang kỹ bản thân, lẫn vào trong đám người, trùng hợp đang đợi mua thuốc thì nghe nói một chút lời đồn đãi về Ngao phủ sáng nay.

Đó là hai nam tử đang đợi khám bệnh, một nam nhân trong đó nói: "Nghe gì chưa? Buổi tối khuya ngày hôm qua, hậu viện của Ngao phủ nổi lên một trận hỏa hoạn, thiêu chết nhị tiểu thư của Ngao gia rồi!"

Một nam nhân khác kinh ngạc đầy mặt: "Không thể nào? Tối ngày hôm qua là hôn lễ của đại tiểu thư Ngao phủ, cả Ngao phủ đều là náo nhiệt, ta còn dẫn theo đứa bé nhà chúng ta tới cửa đòi bánh kẹo cưới đây."

"Thế nào không biết chứ? Ngươi không thấy phương hướng Ngao phủ, còn có một chút khói bay lên trên à. Ta nghe người làm của Ngao phủ ra ngoài nói với người môi giới sắp xếp tang sự, nhị tiểu thư của Ngao phủ chết thật thảm, ngay cả hài cốt cũng không tìm được. Mẫu thân của tiểu thư đã chết kia, khóc đến chết đi sống lại. Quá thảm rồi."

Nam nhân cũng bày tỏ tán thành gật đầu một cái, mặc niệm nói rằng: "Cũng thật là, nghe nói nhị tiểu thư này mới vừa tìm trở về không bao lâu, xem ra là không có mạng hưởng phúc."

Khi nghe hết những lời đối thoại này, nhị tiểu thư đã sớm "Tử vong" của Ngao phủ, Mộ Lam Yên kéo chặt mũ che miệng mình, làm bộ như cảm ho nhẹ mấy tiếng, sụt vai đi qua người nam tử mới vừa nói lời kia.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Người lưu lạc

Editor: trang bubble ^^

Không tìm được thi thể đối với Mộ Lam Yên mà nói, chính là chuyện tốt.

Trên đường trở về, dứt quãng nghe được có người đi đường nhắc tới chuyện này. Trong lòng Mộ Lam Yên mới giống như buông xuống một tảng đá vậy, nhẹ nhõm rất nhiều.

Trở lại chùa miếu cũ, bốn phía vẫn yên tĩnh quỷ dị. Nơi này tương đối bí mật, cho nên ngay cả tên ăn xin tạm thời nướng náu cũng chưa chắc có. Vào cửa sau, lấy một thùng nước từ trong sân vườn của chùa miếu, Mộ Lam Yên nhanh chóng trở lại gian phòng nhỏ. Đi ra ngoài lâu như vậy, nàng vẫn rất lo lắng cho Tổ Quý không có ý thức chút nào. Nhưng nếu bởi vì sơ sót lại xảy ra điều bất trắc gì đó, sợ là Mộ Lam Yên sắp hai đời thật xin lỗi người ta!

Vừa mới đẩy cửa ra, bên trong cửa không giải thích được lại đột nhiên nhiều hơn hai nam tử áo quần trắng thuần xa lạ!

Mộ Lam Yên để thùng nước xuống, cả người thái độ thù địch nồng đậm nhìn chằm chằm hai người trong phòng kia, cả người làm ra tư thế tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

"Các ngươi là ai?" Mộ Lam Yên hỏi.

Hai người đàn ông kia, một người trong đó mới nhìn giống như một thiếu gia, vào lúc Mộ Lam Yên đẩy cửa đi vào, nghiêng đầu sang chỗ khác khuôn mặt trắng nõn thuần khiết đối mặt với nàng. Lúc này đứng ở bên cạnh Tổ Quý, trước đó hẳn là đang quan sát tình hình bệnh của Tổ Quý. Mà một nam tử khác xem ra càng thêm non nớt một chút, hẳn là đi theo người kia.

"Ngươi là ai?" Nam tử đi theo hỏi ngược lại.

Mộ Lam Yên đi vào bên trong mấy bước, lúc nhìn chằm chằm động thái của bọn họ càng thêm khẩn trương quan sát Tổ Quý có bị bọn hắn tổn thương đến hay không.

Nam tử mặc màu trắng mộc mạc nhếch miệng lên một nụ cười mỉa, chỉ vào Tổ Quý nói: "Đây là bằng hữu của ngươi?"

Mộ Lam Yên gật đầu một cái, con ngươi lạnh lẽo chăm chú nhìn đối phương.

"Bằng hữu của ngươi bị thương rất nặng đấy." Nam tử mặc màu trắng mộc mạc tiếp tục mở miệng.

"Ta biết rõ. Hiện tại ta chỉ muốn biết, vì sao các ngươi lại xuất hiện tại nơi này?"

Nam tử mặc màu trắng mộc mạc thấy thái độ thù địch của Mộ Lam Yên đối với bọn họ khá sâu, nên cũng sẽ không nói quá nhiều nữa. Đứng dậy từ bên

cạnh Tổ Quý rồi đi mấy bước, hần mới cùng gã sai vặt bên cạnh cùng nhau làm cái vãi chào: "Chào tiểu thư, tại hạ Tư Không Vũ. Tồi hôm qua tranh thủ lên đường cả đêm, hơi mệt chút, cho nên nhìn đến đây có một nơi tránh gió bèn tiến vào. Sau khi vào cửa thì nghe được gian phòng này có hơi tiếng rên rĩ, chính là đi vào xem một chút, nhìn thấy bằng hữu của người giống như bị thương rất nghiêm trọng, bèn tự chủ trương, bắt mạch cho nàng ấy."

Tư Không Vũ nói đúng sự thật.

Mộ Lam Yên nghe được hần từ lúc giới thiệu mình, trong đầu đột nhiên lóe lên ý tưởng, sợ hết hồn.

Dòng họ Tư Không chính là dòng họ hoàng gia của Kỳ Quốc. Sau khi gia Tộc Tư Không thống nhất Kỳ Quốc, cũng đổi tất cả dòng họ Tư Không toàn quốc thành những họ khác, chỉ có bọn họ mới có thể hưởng dụng. Mà, Mộ Lam Yên chưa từng gặp gỡ nam tử trước mắt này, lại làm cho nàng có chút không nhớ ra được là ai.

Hoàng đế đương triều tổng cộng có chín đứa con, con thứ hai Tư Không Vân, con thứ ba Tư Không Miển, bốn năm sáu bảy tám không phải chết rồi thì chính là công chúa, người cuối cùng là Tư Không Thận. Nếu như nam nhân trước mắt này đoán không lầm, chính là Đại hoàng tử điện hạ đã sớm "Chết đi" mà Tư Không Thận nói cho nàng biết kiếp trước!

Lời nói ra từ trong miệng Tư Không Thận, lại phạm là trong mười câu cũng có chín câu là giả. Cho nên coi như quả đúng là Đại hoàng tử điện hạ đương triều khỏi tử hoàn sinh, nàng cũng không có lý kỳ chút nào. Ngộ nhờ có chuyện Tư Không Thận tán gẫu vớ vẩn với nàng đấy.

Mà trước mắt, đối phương không tỏ rõ thân phận, Mộ Lam Yên cũng không tiện nói lung tung. Khi biết đối phương cũng không có ác ý, nàng cũng bèn buông xuống cảnh giác, bắt chước bộ dáng của đối phương, làm một cái vãi chào: "Tại hạ Mộ Lam . . . ." Chữ Yên cuối cùng, Mộ Lam Yên suy ngẫm một phen, vẫn là quyết định không nói ra, dù sao bên ngoài đồn đại Mộ Lam Yên đã chết.

Gã sai vặt bên cạnh Tư Không Vũ nghe Mộ Lam Yên giới thiệu mình như vậy, bật lên cười lên một tiếng: "Người là khuê tú nhà nào? Lại giới thiệu mình như vậy."

Kinh hoàng được đối phương nhắc nhở, Mộ Lam Yên mới nhớ tới mình làm không đúng. Có điều nhanh hơn nhận thức của nàng, Tư Không Vũ cũng đã dùng ánh mắt ngăn lại thủ hạ không có lễ phép: "Mộ cô nương chớ cười rồi, đây là Linh Đồng, chính là thư đồng nho nhỏ của ta. Linh Đồng, còn không mau nói xin lỗi với Mộ cô nương."

Linh Đồng nghe vậy, tất nhiên ngoan ngoãn nghe lời.

Mộ Lam Yên nói liên tục mấy câu không cần, lập tức người xỏm người xuống quan sát trạng thái của Tổ Quý. Có chút khó xử bên cạnh còn có hai đáng này râu, cho nên chỉ thoáng vén lên quần áo trên người Tổ Quý, liếc mắt nhìn vết thương cũng không có nghiêm trọng thêm, mới yên tâm.

Tư Không Vũ thấy tình thế, đột nhiên cúi xuống áo choàng da cáo trên người, trùm lên trên người của Tổ Quý ngay trước mặt Mộ Lam Yên.

Mộ Lam Yên có chút hoài nghi: "Người đây là?"

"Vị bằng hữu này của người bị thương có chút nặng, quần áo mỏng manh của người đâu đủ dày dặn. Ngày này thấy rõ càng ngày càng trở nên rét lạnh, đừng thêm lạnh cóng," Tư Không Vũ nói như vậy.

Mộ Lam Yên kinh ngạc cộng thêm cảm động nhìn nam tử dung nhan mỹ lệ trước mặt này, với động tác dịu dàng của đối phương làm. Người này, từ trong ra ngoài tản ra hơi thở ôn tồn lễ độ. Cộng thêm, thoát nhìn tuổi tác cũng nhỏ hơn ba mươi, làm cho nàng càng thêm nhớ nhung phụ thân phương xa.

Tư Không Vũ tỉ mỉ thay Tổ Quý đếm tốt vật áo, lúc ngẩng đầu lên thấy vẻ mặt Mộ Lam Yên thành thật nhìn bộ dáng của hần, làm cho hần có chút khó xử, không thể làm gì khác hơn là cười khan một tiếng, cắt đứt ánh mắt của đối phương: "Cái đó, người cầm vào chính là thuốc cho bằng hữu người sao?"

Mộ Lam Yên lấy lại tinh thần, gật đầu một cái.

Tư Không Vũ đột nhiên đưa tay về phía nàng muốn sờ.

Mộ Lam Yên có chút ngây ngẫn, sững sờ nhìn chằm chằm ánh mắt giống như một dòng suối trong của đối phương một hồi lâu. Cho đến khi Tư Không Vũ chỉ chỉ túi thuốc trong tay nàng, nàng mới ngạc nhiên hiểu ý của đối phương.

"Ta giúp người đi sắc thuốc." Tư Không Vũ dịu dàng nói.

Mộ Lam Yên theo bản năng đưa tay rút về phía sau một cái, *d&d#l@q^d<.com> việc này vốn là việc của nàng, hơn nữa cũng hoàn toàn chưa hiểu rõ đối với đối phương, cho nên muốn từ chối: "Không, không cần. Tự ta có thể."

Không biết làm sao, từ chối người trước mặt, tay đặt ở sau lưng, ngón tay đột nhiên cảm nhận lực, cũng biết sợ là túi thuốc bị người đoạt đi rồi. Đột nhiên quay người lại, nàng lại thấy mặt Linh Đồng cười híp mắt nhìn nàng.

"Mộ cô nương, người cũng đừng từ chối lòng tốt của thiếu gia nhà ta." Nói xong, mặt hả hề liếc mắt nhìn về phía chủ nhân của hần, hình như là đang tranh công.

Mộ Lam Yên muốn đi lên trước cướp đoạt, đây chính là thuốc cứu Tổ Quý, tại sao có thể để cho bọn họ làm vậy như vậy? Tư Không Vũ dường như hiểu ý của nàng, còn chưa chờ nàng ra tay, đã mở miệng ngăn cản nàng: "Hai người chúng ta không cần thận quấy rầy các người. Trước mắt, vị cô nương

này cũng nên có người ở bên cạnh chăm sóc. Chúng ta đi ra ngoài sắc thuốc cho người, người còn sợ chúng ta hạ độc cho người hay sao?"

". . . . ." Mộ Lam Yên muốn trả lời phải, nhưng khi nhìn trên mặt hai người bọn họ biểu hiện muốn giúp đỡ, nhưng cũng nói không ra miệng.

Tư Không Vũ suy nghĩ một phen, vì không để cho đối phương khó xử, cuối cùng quyết định cùng Linh Đồng hai người ở trong phòng nổi lên đồng lửa nung nấu. Mộ Lam Yên thấy đối phương đã lui bước, hơn nữa còn là ở trước mắt chính mình, nên cũng đồng ý.

Tìm diêm, nổi lửa, sắc thuốc. Tư Không Vũ và Linh Đồng làm việc này đều là làm liền một mạch. Mộ Lam Yên ngồi ở bên cạnh Tổ Quý, nhìn đồng lửa dần dần cháy đi lên, trên người cũng chậm chậm cảm nhận được ấm áp.

Tất cả mọi chuyện cũng chuẩn bị xong, lại chờ thuốc sôi. Trong lúc rảnh rỗi, Tư Không Vũ ngồi ở một bên bắt đầu tán gẫu với Mộ Lam Yên.

Ánh mắt sáng rõ như hoa nhìn Mộ Lam Yên đánh giá từ trên xuống dưới: "Xem trang phục của hai người các người, cũng không phải là bộ dáng rất nghèo. Vì sao không đi tìm một khách sạn ở lại?"

Mộ Lam Yên nghe vậy, tâm tư đột nhiên sa sầm xuống. Nơi này cách Ngao phủ gần như vậy, khách sạn nhất định là không ở được. Hơn nữa, Tổ Quý còn bị thương nặng như vậy, nhất định sẽ rước lấy sự chú ý của người khác. Suy nghĩ một chút, nàng vẫn thành thật khai báo bởi vì không có tiền.

Có chút khó xử nhìn Tư Không Vũ, trả lời: "Tiền của chúng ta bị người đánh cắp rồi."

Tư Không Vũ nghe vậy, ồ một tiếng: "Cũng khó trách. Vậy các người đây là tới từ nơi nào? Muốn đi đâu? Nếu như không tiện trở về, hai người ta và Linh Đồng có thể tiễn các người về nhà."

Mộ Lam Yên vội vàng hốt hoảng khoát tay áo: "Không cần, hai người ta với Tổ Quý không có bất kỳ người thân nào. Bình thường đã quen đi rong chơi chung quanh."

"Vậy tiền sinh hoạt của các người đến từ nơi nào?"

"Ta biết một chút y thuật, dựa vào cái này kiếm ít tiền nuôi sống." Mộ Lam Yên rất chột dạ mở miệng nói láo.

Tư Không Vũ đột nhiên cười cười: "Thì ra là một lang trung giang hồ à."

Đối với danh từ này, từ trước đến giờ đều là khen chê không đồng nhất. Mộ Lam Yên nghe đối phương đột nhiên trêu ghẹo, cũng là hì hì một tiếng bật cười. Ngay tại lúc nàng dùng sức hít vào đồng thời cảm giác đột nhiên ngực mình co rút đau đớn giống như bị đao róc một cái vậy. Nghiêng mắt thấy Tư Không Vũ cũng không chú ý tới bộ dáng lần này của nàng, vội vàng điều chỉnh hô hấp của mình, trấn áp về đau đớn này.

Không phải nàng sợ người khác thấy nàng mềm yếu thương hương tiếc ngọc, mà là sợ người khác thấy nàng không có bề ngoài mạnh mẽ như vậy, sẽ có tâm tư không đứng đắn. Dù sao hiện tại hai người trước mắt đều là nam tử thân thể cường tráng, mà họ lại là hai người bị thương.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Mộ Lam Yên cảm thấy đau đớn, từ lúc trước bị nam râu ria va vào một phát, nàng đã mơ hồ cảm giác có chút không thoải mái. Sau lại đụng phải Dung Chi thì vốn định ra tay, không biết làm sao chỉ cần nàng vừa vận khí, trái tim đau đớn giống như vạn kim châm tim vậy. Mà bây giờ, ngay cả mở miệng lớn hô hấp cũng sẽ có cảm giác.

Yên lặng một lúc, không khí trong phòng đột nhiên thoáng có vẻ hơi lúng túng. Mộ Lam Yên ho nhẹ một tiếng, đột nhiên mở miệng: "Vậy các người thì sao?"

"Hả?" Mặt Tư Không Vũ kinh ngạc ngẩng đầu lên, sững sờ một lúc, mới phản ứng được Mộ Lam Yên hỏi: "A, hai người ta và Linh Đồng tới tham gia hôn lễ của một người."

Hôn lễ? Phản ứng đầu tiên của Mộ Lam Yên chính là hôn lễ của Ngao Lôi và Tư Không Miến hôm qua.

Chỉ là, hôm qua nàng cũng không thấy nam nhân trước mắt này.

"Của người nào?"

"Đệ đệ ta."

Mộ Lam Yên ồ một tiếng, làm bộ đang suy tư: "Ngày hôm qua hình như là ta thấy gần đây quả thật có người kết hôn. Thật tốt, ta thấy hôn lễ đó giống như đặc biệt to lớn." Rồi sau đó, chính là gương mặt hâm mộ.

"Người cũng muốn kết hôn sao?" Tư Không Vũ đột nhiên hỏi. Mộ Lam Yên chống lại ánh mắt nghiêm túc của đối phương, nhanh chóng xoay mặt, tròng mắt có chút lóe lên, gương mặt trong nháy mắt trở nên ửng đỏ lên: "Một cô gái lưu lạc giang hồ như ta sẽ có người nào đồng ý lấy ta."

"Cũng không phải mỗi một cô gái đều mong muốn lưu lạc, người xinh đẹp như vậy, ta sẽ đồng ý cưới."

Chương 69: Người tốt thật nhiều

Editor: trang bubble

Mộ Lam Yên đột nhiên cười lên ha hả.

Trên mặt Tư Không Vũ vẫn không nhìn ra có bất kỳ gợn sóng tình cảm nào, đôi mắt tao nhã như nước, thẳng tắp nhìn chăm chăm Mộ Lam Yên giống như nghe được một chuyện cười lớn vậy. Đợi đôi phương có xu hướng ngừng nụ cười lại, khóe miệng của hắn mới nhếch lên vẻ mỉm cười.

"Có buồn cười như vậy sao?" Tư Không Vũ hỏi.

Mộ Lam Yên đột nhiên gạt đầu một cái: "Hai người chúng ta bèo nước gặp nhau, người đã nói ra lời cợt nhả như thế. Quả nhiên là gặp được một cô gái lưu lạc giang hồ như ta vậy, nếu mà đổi thành thiên kim nhà khác, hiện tại khẳng định tức khóc rồi."

"Người lại chưa từng làm thiên kim tiểu thư, làm sao người biết người ta nghe được ta nói như vậy thì nhất định là tức khóc, không chừng đang ở một bên len lén vui sướng đấy."

Lời nói của Tư Không Vũ làm cho Mộ Lam Yên đột nhiên lờ lờ á khẩu. Cũng không tiếp tục đề tài cảm thấy buồn cười này nữa, ngay cả nụ cười cũng đọng lại ở trên mặt nàng. Dừng một chút, thu hồi nụ cười sót lại, bộ dáng nghiêm mặt đi tới tiếp cận thân thể phía trước, nhìn xuống thuốc sắc thể nào rồi.

Tư Không Vũ cũng thức thời ngậm miệng lại, yên lặng nhìn bộ dáng đối phương hoạt động.

Ước chừng qua một khắc đồng hồ, thuốc của Tổ Quý sắc xong rồi.

Linh Đồng tiếp nhận được Tư Không Vũ ra lệnh, đưa tới cho Mộ Lam Yên một cái chén bể đã rửa sạch sẽ. Mộ Lam Yên nhận lấy, sau khi rót đầy chén thuốc, đột nhiên ngược mắt nhìn hai đấng mây râu này muốn nói lại thôi.

"Mộ cô nương còn không dứt thuốc?" Tư Không Vũ hỏi.

Mộ Lam Yên gạt đầu một cái: "Muốn dứt."

"Vậy người đây là ý gì?"

"Ta muốn mời hai người các người đi ra ngoài có được không?"

Linh Đồng nghe nói có chút giật mình: "Bên ngoài lạnh như vậy, người bảo chúng ta đi nơi nào? Chúng ta thật vất vả nấu lửa cho người, đốt ấm áp gian phòng này, người lại muốn đuổi chúng ta đi ra ngoài?"

Mộ Lam Yên có chút khó xử nhìn bọn họ, không biết mở miệng như thế nào, đừng thấy Tổ Quý đang đắp quần áo, thật ra thì sau lưng đã cời bỏ một mảng lớn. Nàng muốn dứt thuốc, tối thiểu trước tiên cần phải đánh thức Tổ Quý chứ? Đến lúc đó một mảnh cảnh xuân, thấy hết tính toán người nào đây?

Tư Không Vũ cũng không muốn để cho thủ hạ của mình đông lạnh, nhìn Tổ Quý còn nằm dưới đất, tiến lên một bước: "Vì sao bằng hữu của người luôn nằm đó? Nếu không ghét bỏ, người đỡ dậy, ta giúp người dứt thuốc."

Mộ Lam Yên thấy hắn có động tác tiến lên, lập tức ngăn cản đối phương: "Không cần không cần. Ta tự mình tới là được rồi, quả thật là phải khó xử các người một chút, đi ra ngoài một lúc. Đợi lát nữa, sau khi ta dứt xong được sẽ gọi các người đi vào, có được hay không?"

Ánh mắt của Mộ Lam Yên hơi cầu xin, làm cho Tư Không Vũ đột nhiên có chút không biết làm sao. Suy nghĩ một phen, hắn vẫn là gạt đầu đồng ý.

Người đi ra ngoài, cửa đã đóng lại. Trái tim bị treo lên của Mộ Lam Yên mới được thả xuống. Tổ Quý là vết dao chém, nàng lo lắng ngờ nếu bị hai người bên ngoài thấy được sẽ không tốt. Mặc dù, Tư Không Vũ thoát nhìn tương đối dễ dàng chung đụng, nhưng nàng cảm giác thủ hạ Linh Đồng kia của Tư Không Vũ rất tinh quái. Tuy rằng hắn không thường nói chuyện, nhưng đôi mắt luôn quan sát nhìn nàng.

Mộ Lam Yên thở dài một hơi, lập tức cũng không còn bao nhiêu thời gian để cho nàng suy nghĩ nhiều.

Tiến lên, phủ lên bà vai Tổ Quý, dùng sức lắc lư hai cái: "Tổ Quý, Tổ Quý, tỉnh, tỉnh."

Cứ đại khái kêu hai ba lần như vậy, đôi mắt Tổ Quý ngủ say, rốt cuộc có dấu hiệu hơi hé ra. Qua một lúc lâu, nàng mới mơ mơ màng màng mở mắt nhìn tiểu thư nhà mình trước mặt.

"Tiểu thư, ta đây là như thế nào? Đau đau quá." Tổ Quý nói xong, muốn đứng dậy, nhưng hơi nhúc nhích, vết thương sau lưng lại đau đớn giống như sắp xé rách vậy.

Mộ Lam Yên vội vàng đề đổi phương xuống, kiên nhẫn giải thích: "Trước tiên ngươi đừng nhúc nhích, sau lưng ngươi bị người chém bị thương, ngươi quên rồi sao?"

Tổ Quý nhớ lại một phen, gật đầu một cái: "Không trách được cảm giác đau như vậy. Nhưng tiểu thư, Tổ Quý cảm giác ngủ đến đau đầu quá, thật là muốn dậy ngồi một chút."

Quả nhiên là một tiểu nha đầu thích giãy vò.

Trong lòng Mộ Lam Yên cũng cảm thấy nếu cứ nằm như thế cũng không tiện uống thuốc. Vì vậy hai người, tốn hết sức lực to lớn mới giúp đỡ Tổ Quý từ từ ngồi dậy. Sau khi đổi phương ngồi lên, cái trán cũng đã rịn ra một chút mồ hôi mịn. Mộ Lam Yên tỉ mỉ dùng ống tay áo thay đổi phương lau đi, mu bàn tay đụng phải cái trán nóng bỏng của đối phương, trong lòng đột nhiên căng thẳng.

Để cho Tổ Quý dựa vào trên người của mình, bèn duỗi tay bụng chén thuốc lên: "Tổ Quý ngoan, uống thuốc đi."

Người mùi vị đắng nghét, Tổ Quý cũng nhú mồm lại, nhưng vì không để cho tiểu thư lo lắng, sừng sốt một phen, vẫn là nhú lông mày cúi đầu uống vào.

Hai ba ngụm, một chén thuốc cũng đã thấy đầy.

Nước thuốc nóng hằm hập chảy vào ngực, Tổ Quý chính là cảm thấy cả người thoải mái rất nhiều. Ngay cả lỗ tai tựa vào trên người Mộ Lam Yên, thỉnh lực cũng khôi phục không ít, hoà hoãn một hơi, không có buồn ngủ: "Tiểu thư, mới vừa rồi Tổ Quý mơ một giấc mơ rất dài rất dài."

Mộ Lam Yên thu dọn một tý đồ, nhặt lên lông thú vốn là Tư Không Vũ cho đắp lên trên người Tổ Quý.

Tổ Quý nhìn áo choàng không quen biết trước mắt kia, hoài nghi hỏi: "Đây là từ đâu tới?"

"Đây là một người tốt bụng để lại, bây giờ bọn họ ở bên ngoài. Đợi lát nữa, ngươi nằm xuống, ta lại gọi bọn họ đi vào. Ngươi mới vừa nói, mơ một giấc mơ gì đó rất dài?"

Tổ Quý ồ một tiếng, trên mặt lộ ra nụ cười đã lâu: "Ta nằm mơ thấy, chúng ta vẫn còn ở Liễu Tâm viện của Ngao phủ. Mặt trời rất lớn, nhiệt độ rất ấm." Giọng của Tổ Quý khàn khàn, theo mộng cảnh mà miệng năng trình bày, ngay cả ánh mắt cũng từ từ trở nên mơ mộng.

Mộ Lam Yên thấy bộ dáng năng có chuyển biến tốt một chút, nên cũng không nhẫn tâm tính toán, yên tĩnh lắng nghe.

"Tiểu thư, ngươi phơi nắng ở trong sân, trên tay ta lấy cho ngươi thịt bò khô mà ngươi thích ăn. Sau khi Thanh Hữu tỷ tỷ đi chợ bán thức ăn mua thức ăn trở lại, làm cho ngươi mấy món ăn mà ngươi thích ăn nhất."

"Sau đó Dung Chi tỷ tỷ lại chọc giận ngươi, ngươi bèn phạt nàng ta dọn dẹp cỏ dại trong rau dưa ở trong sân. Tiểu thư, ngươi nói từ lúc ngươi vào Liễu Tâm viện, ngươi trồng rau dưa chúng ta một cây cũng không ăn được, ngược lại Dung Chi tỷ tỷ dọn dẹp nhiều lần."

Nói tới lúc này, Tổ Quý đột nhiên thờ dài một hơi, đôi mắt sáng ngời trước đó ảm đạm xuống: "Nếu không phải Dung Chi tỷ tỷ hồ đồ nhất thời, làm chuyện tổn thương ngươi, cũng sẽ không trốn khỏi Ngao phủ. Chỉ là không biết bây giờ Dung Chi tỷ tỷ ở phương nào, trôi qua như thế nào rồi. . . . ."

Lúc Tổ Quý nói căn bản không có nhìn thấy biểu hiện trên mặt Mộ Lam Yên.

Khi nàng ngẩng đầu lên ngoài đầu nhìn lại thì mới phát hiện chẳng biết lúc nào sắc mặt tiểu thư nhà mình lại đột nhiên hoàn toàn trắng bệch.

Trái tim Mộ Lam Yên đập dữ dội, 0di33xr0dafnI330fys0doon từ khi nàng nghe Tổ Quý nhắc tới Dung Chi thì trong lòng đã bắt đầu lo sợ bất an.

Dung Chi chết rồi, Dung Chi là bị nàng thấy chết mà không cứu, hại chết rồi.

Là bị nàng hại chết!

Trong đầu Mộ Lam Yên loại bỏ những lời kia một lần lại một lần, khoang miệng đột nhiên phun ra một mùi vị tanh nóng. Một dòng máu tươi vẩy vào trước mặt Tổ Quý, làm cho nàng ta hoảng hốt lo sợ thét lên trong nháy mắt.

"Tiểu thư, tiểu thư ngươi sao rồi?"

Lời của Tổ Quý vừa dứt, cánh cửa của gian phòng nhỏ ở ngôi miếu đồ nát cũ kỹ đột nhiên bị ngoại lực đẩy ra.

Bên tai Mộ Lam Yên chỉ nghe thấy bạch một tiếng, trước mắt chính là có chút mơ hồ không rõ, sau khoảnh khắc chính là trong đầu nặng nề, cái gì cũng không biết. . . . .

Cùng lúc đó, ở bên trong Thành phủ của thành Biện Kinh phía xa kia, dưới cơn nóng giận Lâu Lan đã hung hăng quăng bình hoa thủy tinh trong tay xuống đất.

Nha đầu đứng ở trước mặt báo cáo tình huống thấy tình thế này, bị dọa sợ đến vội vàng co rụt cổ, cẩn thận lui về phía sau một hai bước.

"Người nói Điện hạ không có để lại một câu nói, đã đi rồi?" Lâu Lan tức giận đùng đùng hỏi.

Nha đầu gật đầu một cái, sợ hãi rụt rè trả lời một chữ: "Dạ".

Lâu Lan sắp nổ tung rồi, từ sau khi trở lại từ trong cung chính là ba ngày hai bữa không thấy được Tư Không Thận. Quá khứ mỗi ngày nàng đều muốn kẻ cận đối phương, hiện tại mỗi ngày không thấy được, trong lòng lại rất ngứa ngáy. Nhưng cố tình, đối phương giống như cố ý trốn tránh nàng vậy, coi như trở lại cũng không tới gặp mặt nàng một lần.

Ngồi ở trên ghế ngồi trong phòng, Lâu Lan tỉnh táo lại suy ngẫm một phen, đột nhiên hỏi: "Người nói, sau khi hắn trở lại, đi tới cửa sau?"

"Đúng, sau khi Điện hạ trở lại, trực tiếp đi tới cửa sau."

"Hắn đến cửa sau làm gì?" Lâu Lan đột nhiên cảm thấy bất được điểm mấu chốt, trông mắt sáng lên.

"Nghe người ta nói, mẫu thân của Tam hoàng phi cũng ở cửa sau. A đúng rồi, sau đó hình như Tam hoàng tử và Tam Hoàng phi cũng đuổi đến, bởi vì thời gian nán lại cũng không lâu, cho nên nô tỳ cũng không biết bọn họ ở bên kia làm gì."

Lại có liên quan tới Tam hoàng tử, mười ngón tay của Lâu Lan rụt lại ở trong ống tay áo khẽ nắm chặt, ánh mắt sâu kín ngó về phía trước.

Hôm qua đám cưới của Tam hoàng tử, mặc dù trong cung có bày tiệc cưới, nhưng chẳng biết tại sao, vào tối hôm qua người của cả tiệc tất cả đều chạy tới Thành phủ. Làm hại nàng tâm tâm niệm niệm chờ đợi Tư Không Thận trở về, chẳng những không chờ được người muốn chờ, còn bị một bụng tức giận.

Đặc biệt là mẫu thân của Tam Hoàng phi kia —— Thượng Quan Thuần Nhi. Rõ ràng là con gái gả cho một hoàng tử tàn tật, mặt lại là ngao kiêu giống như ai cũng nên hâm mộ nàng ta.

Đặc biệt là khi biết Lâu Lan nàng không hề liên quan với Tư Không Thận, lại vô duyên vô cớ ở nơi này, bị đổ lên một từ kẻ dụ dỗ quyến rũ người ta. Làm Lâu Lan tức giận, đêm đó chính là cả đêm hồng bét.

Mà chuyện đáng giận hơn, Tư Không Thận vốn nên cùng nhau trở về với bọn họ, nghe nói Ngao phủ gặp hỏa hoạn, lo lắng không yên lại chạy trở về. Dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết nhất định lại là vì Mộ Lam Yên.

Cho nên theo ý nàng, Mộ Lam Yên mới là kẻ dụ dỗ biết quyến rũ người kia!

Nha đầu trong phòng Lâu Lan thấy ánh mắt đối phương đột nhiên hung ác tàn nhẫn không nói lời nào, lòng vẫn còn sợ hãi sau khi quan sát một phen, vẫn là run sợ trong lòng mở miệng: "Tiểu thư, còn có chuyện khác muốn dặn dò sao?"

Lâu Lan hét lớn một tiếng: "Cút!" Nha đầu kia chính là nhanh chóng chạy ra khỏi phòng của Lâu Lan.

Ngay khi Lâu Lan nổi đóa phát tay ném tất cả vật trên bàn xuống đất, cửa đột nhiên xuất hiện hình bóng của một nam tử.

Trong tay Tư Không Vân cầm cây quạt, một bộ áo sạch sẽ gọn gàng. Dao bước thành thoi nhàn rỗi đứng ở cửa của Lâu Lan, trên mặt có một nụ cười tà, ánh mắt sâu kín nhìn chằm chằm người trong phòng.

Mà Lâu Lan lại là khuôn mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm đối phương, thân thể cứng ngắc còn duy trì trạng thái vốn là ném đồ, con ngươi từ từ lộ ra một chút hoảng sợ.

Tư Không Vân nói: "Lâu Lan cô nương, đã lâu không gặp rồi."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Đóng quân ngoài thành

Editor: trang bubble

Bên ngoài thành Biện Kinh, trong một đêm bắt đầu rơi xuống một trận tuyết lớn như lông ngỗng.

Trong lều vải huấn luyện trại lính đóng quân vùng ngoại ô, chậu than đặt ở bốn góc, đốt cực kỳ hùng hực. Màn cửa vừa dày vừa nặng, bị gió Bắc bên ngoài thổi hơi lay động. Hai bên trong lều vải xếp đặt mấy cái giá của từng người, phía trên xếp vào giỏ nhỏ bất đồng với bộ kiếm.

Chính giữa gần bên trong, có giường quân dụng, hai nữ nhân, một ngồi, một nằm, vô cùng yên tĩnh.

Bên ngoài mặc dù gió lạnh nổi lên bốn phía, bên trong lại là ấm áp như xuân.

Đột nhiên, ngoài cửa vén lên màn cửa, một vị lão Âu đi vào.

"Hôm nay tình huống của Lam Yên tiểu thư như thế nào rồi?" Trong tay lão Âu bưng một chén thuốc, bước chân cực kỳ nhẹ nhàng đi vào. Lúc đi tới bên cạnh Tổ Quý, chăm chú nhìn Mộ Lam Yên hai mắt nhắm nghiền một phen, rồi sau đó lại thu hồi tầm mắt.

Nàng là nữ nhân thứ ba xuất hiện duy nhất trong quân doanh.

Tổ Quý mặc một bộ áo bông bao bọc thân thể, nghe tiếng ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Ôm vào lòng một bình nước trà còn có chút ấm áp, mê mang nhìn về phía lão Âu đã đi tới bên cạnh nàng: "La cô cô, người đã đến rồi à. Tiểu thư vẫn là ngủ mê man không dậy nổi như vậy."

Dứt lời, bên trong lều vang lên một tiếng khê than yếu ớt.

Mộ Lam Yên đã ngủ mê man bảy ngày bảy đêm.

La cô cô là người Tư Không Thận đặc biệt điều từ trong cung tới đây hầu hạ Mộ Lam Yên. Bảy ngày này, mỗi ngày nàng luôn đúng giờ quy định đi vào đưa thuốc. Nhìn Tổ Quý từng muông từng muông cho Mộ Lam Yên cho uống xuống, mới bằng lòng yên tâm rời đi.

Vậy mà, hôm nay đã là kỳ hạn chót mà ngự y nói rồi.

Đi tiễn La cô cô trở về, Tổ Quý lại cất bình trà vốn ôm ở trong ngực vào trong quần áo. Tư Không Thận đã nói, sau khi Mộ Lam Yên tỉnh lại có thể sẽ khát nước. Bây giờ đã là mùa đông rồi, Tổ Quý sợ sau khi tiểu thư tỉnh lại không cách nào uống được nước ấm trước tiên, cho nên sau khi có thể ngồi dậy, mỗi ngày đều ôm bình trà như thế này. Trong lòng không tính toán thứ gì cầu nguyện khoảnh khắc sau đó, tiểu thư chính là có thể mở mắt, uống một hớp trà nàng rót.

"Tiểu thư, làm sao người còn chưa tỉnh lại? Nếu người chậm chạp không tỉnh, vậy Tổ Quý sẽ đi chỗ người ở kia, tiếp tục hầu hạ tiểu thư." Tổ Quý hơi nức nở nói.

Đột nhiên, không biết là nàng hoa mắt, hay là Mộ Lam Yên thật sự nhúc nhích. Chỉ cảm thấy ngón tay của người nằm trên giường giống như khê run rẩy một phen, còn có con mắt cũng rất giống đang dao động.

Trong lòng Tổ Quý mừng rỡ, vội vàng để xuống đồ trong ngực, khe khẽ đẩy bả vai Mộ Lam Yên hai cái: "Tiểu thư, tiểu thư, người là sắp tỉnh chưa?"

Vừa dứt lời, Mộ Lam Yên chính là khê kháng ho lên!

Tỉnh, tiểu thư tỉnh rồi, Mộ Lam Yên tỉnh rồi! Tổ Quý kích động đứng dậy bèn muốn đi ra ngoài gọi người tới. Không biết làm sao vừa mới rời khỏi ghế ngồi, cổ tay của mình chính là bị người chọt bắt được.

Quay đầu lại, chính là thấy Mộ Lam Yên còn chưa hoàn toàn mở mắt, dùng sức bắt được cổ tay của nàng. Sức lực to lớn, làm cho nàng hơi bị đau.

Tổ Quý bất đắc dĩ, lại ngồi trở xuống.

"Tiểu thư, tiểu thư tỉnh rồi, người bóp Tổ Quý thật là đau đấy." Tổ Quý muốn tránh thoát mở ngón tay Mộ Lam Yên, không biết làm sao người ta giống như cứng ngắt vậy, căn bản không thể chuyển động.

Cả người Mộ Lam Yên căng thẳng, bên tai dần dần truyền đến tiếng Tổ Quý, mới làm cho nàng hơi buông lỏng. Từ từ mở mắt, nhìn lều màu trắng sữa chính là đập vào mi mắt.

Khi hai lỗ tai nàng hoàn toàn nghe được tiếng động đến từ chung quanh thì mới ngạc nhiên mà phát hiện Tổ Quý đang dùng nét mặt sắp khóc ra đối mặt với nàng. Mà tay trái của mình lại đang dưới tình huống không ý thức chút nào, siết cổ tay đối phương trắng bệch.

Vội vàng, nhanh chóng buông lỏng đối phương ra.

Đây không phải là chùa miếu rách nát mà trước khi nàng hôn mê kia.

Mộ Lam Yên ngồi dậy, cảnh giác nhìn quanh một phen địa phương trước mặt nàng có thể thấy, lúc nhìn lại về phía Tổ Quý mới định lên tiếng hỏi thăm. Nhưng mới vừa mở miệng một cái, lại chỉ phát ra âm thanh a a.

Tổ Quý cũng nghe được giọng của tiểu thư, ánh mắt sáng lên nhìn lại về phía đối phương. Thấy mặt Mộ Lam Yên hoài nghi nhìn nàng, trong đầu chợt lóe bèn nhớ tới bình trà bỏ lại ở một bên trước đó: "Tiểu thư, người chờ một chút, ta rót cho người một ly nước." Dứt lời, nhanh chóng ở trong ấm trà vuốt ve an ủi thật lâu, rót ra một ly nước ấm chuyển tới cho Mộ Lam Yên.

Cổ họng quả thật có chút không thoải mái. Mộ Lam Yên nhận lấy ly trà Tổ Quý đưa tới, chính là uống tất cả vào. Vào miệng thì đã cảm giác nước trà này không tầm thường, tuy là ấm áp, lại mát mẻ cực kỳ trơn miệng. Ngậm thử nhất xuống bụng, cảm giác cổ họng cháy đã không còn tồn tại nữa.

Thấy biểu hiện trên mặt Mộ Lam Yên tốt hơn trước kia nhiều, Tổ Quý mở miệng nhắc nhở: "Tiểu thư, ngươi hãy nói chuyện một chút thử xem."

Mộ Lam Yên nhìn về mặt bình tĩnh của Tổ Quý, trong lòng vô số dấu chấm hỏi bắt đầu luẩn quẩn.

"Ta. . . . ." Trong lòng Mộ Lam Yên cả kinh, vậy mà thật sự có thể nói chuyện.

Trên mặt Tổ Quý cũng lộ ra nụ cười đã lâu không thấy, nhìn một bình nước trà kia cười hi hi chính là nói: "Cửu hoàng tử điện hạ quả nhiên là lợi hại, lúc trước đã nói sau khi ngươi tỉnh lại có thể không nói chuyện được. Đặc biệt nấu nước trà này mỗi ngày chuẩn bị sẵn. Không ngờ, quả thật hoàn toàn tương tự theo lời hần nói."

Trên mặt Mộ Lam Yên xẹt qua một chút kinh ngạc, tỉnh táo lại mới phát giác được những thứ trước mắt này có chút quá không chân thật rồi. Cũng như trước đó, nàng còn nhớ rõ Tổ Quý dựa vào ở trong lòng nàng, phát sốt lợi hại. Mà trước mắt, Tổ Quý trước mặt này chẳng những không có dấu vết bị thương, ngược lại mặt ngăm đỏ ửng, rất có tinh thần!

Sau khi Tổ Quý vui mừng, quan sát đánh giá ánh mắt Mộ Lam Yên quan sát nàng có một chút không đúng. Bản thân nhìn ăn mặc trên dưới, trang #ddlqđ# bubble cũng không cảm thấy chỗ nào không đúng, đôi tay theo bản năng chính là sờ lên gò má của mình: "Tiểu thư, trên mặt Tổ Quý có vật bẩn sao? Tại sao người nhìn Tổ Quý như vậy?"

Nghe đối phương nêu câu hỏi, Mộ Lam Yên thâm trầm hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

Trong lòng Tổ Quý đột nhiên nhảy lộp bộp một cái: "Tiểu thư, ta là Tổ Quý đây. Làm sao người không biết ta ư?"

"Ta nhớ được trước đây không lâu sau lưng Tổ Quý vừa mới bị người chém một đao, sốt cao không lùi. Ngươi tỉnh thần như thế, thành thật khai báo, rốt cuộc là ai phái ngươi tới?" Mộ Lam Yên dứt lời, chính là một đôi mắt băng lãnh nhìn đối phương. Không biết làm sao bên cạnh không có bất kỳ vũ khí nào, nếu không nàng tin tưởng nhất định có thể ép hỏi ra đối phương càng nhanh hơn.

Bây giờ nàng cảm giác có chút cổ hết sức, sợ thái độ cương quyết này không chống đỡ được bao lâu.

"Tiểu thư, ta là Tổ Quý đây!" Tổ Quý vẫn là không cam lòng nhấn mạnh: "Ta bị thương vậy cũng là chuyện bảy ngày trước rồi! Bảy ngày trước, ngươi đột nhiên phun một ngụm máu tươi ra ngoài, sau đó chính là hôn mê. Cũng may mà Cửu hoàng tử điện hạ kịp thời chạy tới, nếu không hai chúng ta quả thật là phải chết ở trong chùa miếu đó rồi."

Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy lượng tin tức này có chút lớn, nghe Tổ Quý nói như thế, thần kinh căng thẳng khẽ thả lỏng lại: "Ngươi nói là Tư Không Thận cứu chúng ta?"

Tổ Quý dùng sức gật đầu một cái.

"Sau đó, ta đã mơ mơ màng màng ngủ bảy ngày bảy đêm như vậy?" Mộ Lam Yên vẫn còn có chút không tin, ngoại trừ cả người cảm giác mỗi một đau đớn không dứt ra, quả thật nàng không nhận thấy bất kỳ khác thường nào.

Tổ Quý sợ đối phương vẫn chưa tin, tiếp tục mở miệng: "Tiểu thư, nếu như ngươi không tin, đợi lát nữa Cửu hoàng tử điện hạ huấn luyện trở lại, ngươi hỏi hần một chút là được."

Mộ Lam Yên không phải là không tin, chỉ là đột nhiên tỉnh lại, có quá nhiều ký ức có chút hỗn loạn. Nói thí dụ như, nàng hoàn toàn không nhớ là làm sao rơi vào trong tay Tư Không Thận. Theo cách nói của Tổ Quý, bảy ngày trước, một chiêu Kim Thiên Thoát Xác của nàng thuận lợi thoát thân rồi đi từ Ngao phủ. Theo lý thuyết, hiện tại người ngoài xem ra Mộ Lam Yên nàng đã chết rồi. Hơn nữa, khi ra ngoài mua thuốc đã chứng thực ý nghĩ này của nàng.

Vậy mà trước mắt, nếu như quả thật là Tư Không Thận dẫn nàng trở về chỗ quái lạ này, vậy người của Ngao phủ có thể cũng biết nàng còn chưa chết hay không? Nếu sự thật là như thế, vậy một tuồng kịch kia của nàng chẳng phải là diễn toi công rồi?

Trong nháy mắt ngờ vực, đột nhiên thấy trên một cái giường khác ở bên cạnh, bỗng đâu một cái áo choàng da cáo màu trắng nằm đó. Chính là vật như vậy khiến nàng nhớ tới trong chùa miếu, nàng từng đụng phải một người khác.

"Tổ Quý, đó là giường của ngươi sao?" Mộ Lam Yên hỏi.

Tổ Quý quay đầu lại, nhìn về phía ngón tay của Mộ Lam Yên chỉ: "Đúng vậy."

"Cái áo choàng trên giường của ngươi kia là của ai?"

"Tổ Quý không biết người nọ tên gọi là gì. Chẳng qua, ta nhớ khi đó tiểu thư kêu ta tỉnh về sau nói là một người tốt bụng, chờ Tổ Quý uống xong thuốc sẽ kêu bọn họ đi vào. Không biết làm sao chưa đợi bọn họ đi vào, ngươi đã xảy ra chuyện rồi. Sau đó, Cửu hoàng tử điện hạ đã chạy vào. Vừa mới bắt đầu, ta cho là Cửu hoàng tử điện hạ, sau đó suy nghĩ một chút cũng không có khả năng lắm. Cửu hoàng tử lãnh ngạo (lạnh lùng kiêu ngạo) như vậy, mới sẽ không đối với Tổ Quý tốt như thế."

Mộ Lam Yên đương nhiên biết thái độ lãnh ngạo của Tư Không Thận đối với người bình thường. Có điều, nếu như áo choàng này quả thật tồn tại, như vậy trí nhớ về hình ảnh Tư Không Vũ của nàng sợ rằng đã chân thật phát sinh qua.

Nhưng một ngày kia, rõ ràng ở ngoài cửa chờ là Tư Không Vũ và thư đồng của hắn, Linh Đồng. Vì sao sau khi vào cửa lại biến thành Tư Không Thận. . . . .

Đến lúc đó, một đợt gió bắc mãnh liệt đột nhiên xuyên qua cửa bị vén rèm lên, thổi vào. Đánh vào trên mặt Tổ Quý và Mộ Lam Yên, trong nháy mắt làm cho các nàng giật mình một cái, công đến tỉnh táo rất nhiều.

Cả người Tư Không Thận quân trang hiên ngang mạnh mẽ xuất hiện tại cửa, một tay vịn bội kiếm, một tay cầm nón. Ánh mắt sắc bén giống như một con ưng săn mồi, nhìn vào bên trong.

Mộ Lam Yên nhìn xuất thần, dáng vẻ Tư Không Thận như vậy càng giống như một vương giả, khí thế bá đạo khiến mỗi người phải lộ vẻ xúc động. Chỉ thấy hắn hai, ba bước, đã đi tới trước mặt họ.

Tổ Quý giật mình một cái lấy lại tinh thần, đứng dậy hành lễ: "Cửu hoàng tử điện hạ."

Tư Không Thận chỉ là nhàn nhạt nhìn thoáng qua nàng ta: "Trong người ngươi có thương tích, vẫn là ít xuống giường đi lại cho thỏa đáng. Tránh cho đến lúc đó bị người khác cắn ngược lại một cái nói ta không giúp nàng ấy chăm sóc người tốt."

Điều này hiển nhiên là nói với Tổ Quý, làm cho Mộ Lam Yên bất chợt quan sát, bên dưới vẻ mặt không có vẻ gì của Tư Không Thận cuối cùng chứa lòng dạ như thế, có thể ung dung mở mắt nói mò như thế.

Bây giờ nàng tỉnh rồi, nàng có nói muốn hắn giúp đỡ chăm sóc người sao?

"Này." Mộ Lam Yên hô.

Tư Không Thận nhìn về phía nàng thì thay đổi bộ dáng lạnh lùng trước đó, nhíu mày: "Không phải là người bị người mưu hại một trận, bị dọa sợ đến ngay cả ta tên gì cũng không nhớ chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Trại lính gặp mặt

Editor: Trang bubble

Trong lòng Mộ Lam Yên bắt đầu lăm lăm. Một đời trước, ở trước mặt nàng từ trước tới nay Tư Không Thận luôn là một nam tử làm chuyện lớn, ổn định đại cuộc, lòng người thành thực. Mà trước mắt là thế nào? Cảm giác Tư Không Thận ngoại trừ đối với nàng vẫn ngoài mắt đối đãi như cũ, thường xuyên còn có thể biến thành một người thần kinh!

"Cửu hoàng tử điện hạ. . . . ."

Tư Không Thận thấy đối phương có ý thỏa hiệp, trên mặt lộ ra một thoáng nắng ấm trong trời đông giá rét, cười ngồi ở trên chỗ vốn của Tổ Quý. Cũng không quan tâm không để ý Mộ Lam Yên có phản kháng hay không, hắn cầm cổ tay của đối phương lên, bèn bắt đầu bắt mạch.

Mộ Lam Yên vốn là muốn giãy giụa một phen, thấy đối bộ dáng phương thật tình như thế, thật sự cũng không muốn để cho mình thoát nhìn đặc biệt hẹp hòi, thoải mái đưa cánh tay, để cho đối phương bắt mạch.

Hơi một lát nữa, Tư Không Thận bèn để tay của nàng xuống, vẫn là nhân tiện thay nàng đếm góc chân.

"Ừ, khôi phục không tệ. Xem ra y thuật của Thường Đức vẫn đủ đáng tin."

Mộ Lam Yên nghe nói còn có chuyện ngự y trong cung, gấp rút vội vàng hỏi: "Ta đây là thế nào?"

"Người bị người hạ thuốc mê." "

Mộ Lam Yên tự nhiên biết thuốc mê, trên người nàng chính là hàng năm chuẩn bị sẵn loại đồ vật này. Cái này dĩ nhiên cũng là người sư phụ Lăng Hồ kia dạy nàng. Trước kia chưa từng sử dụng qua ở Mộng Lý Hồi, nhưng Lăng Hồ vẫn muốn nàng tùy thân chuẩn bị sẵn. Bởi vì loại vũ khí này dường như thích hợp độ sức gần người, hoặc là lúc hạ độc. Nhiều thêm một loại vũ khí phòng thân, tóm lại là làm cho người ta an tâm.

Dùng nhuyễn châm, phản ứng đầu tiên của nàng chính là mình lại trúng độc rồi.

Nhìn đối phương, nháy mắt hai cái: "Ta là trúng độc như thế nào?"

Tư Không Thận hơi bất đắc dĩ đối với sự ngu ngốc của Mộ Lam Yên. Suy ngẫm một phen, hần sửa sang lại ngôn ngữ, giảng giải với đối phương một chút quá trình nàng "Trúng độc".

Đầu tiên là ở dưới tình huống không biết tên, không giải thích được đã bị một người bắn một cái nhuyễn châm vào trong cơ thể, hơn nữa còn là đến gần phía ngực. Bản thân thân thể con người đã có một loại lực hút, đặc biệt là trái tim bên kia, một cái nhuyễn châm kia chỉ cần vừa dùng sức sẽ từ từ chạy theo mạch máu, cuối cùng trực tiếp cắm vào trái tim, tìm tan vỡ mà chết.

Nghe xong sự giải thích của Tư Không Thận, Tô Quý đứng ở bên cạnh yên tĩnh nghe bị dọa sợ đến bùm miệng.

Mộ Lam Yên cũng có chút không dám tin lại sẽ có người ra tay ác độc với nàng như thế.

"Vậy làm sao người phát hiện chúng ta?"

"Là hai tên côn đồ nói với ta."

Lời của Tư Không Thận vừa nói ra, trong nháy mắt Mộ Lam Yên đã nhớ lại chùa miếu trước đó, nàng cũng đã trải qua một sự kiện Dung Chi bị đánh chết. Vừa nghĩ tới khi đó lúc hai tráng đinh kia rời đi đã nói đến Thành phủ lãnh thưởng, trong lòng đã không thoải mái như vậy. Nếu như không phải là nàng thấy chết mà không cứu, Dung Chi cũng sẽ không chết đi rồi.

Nhìn Tư Không Thận, nàng sâu kín mở miệng: "Tại sao người phái người đi giết Dung Chi?"

Tô Quý vốn trước đó cũng không biết chuyện Dung Chi, nghe hai người bọn họ nói như thế, trong lòng chính là kinh hoàng. Nhưng khí thế của Mộ Lam Yên và Tư Không Thận quá mạnh mẽ, khiến nàng cũng không tiện chen miệng.

Trên mặt Tư Không Thận cũng không bộc lộ bất kỳ vẻ kinh ngạc gì, giống như biết rõ đối phương sẽ hỏi như thế. Nhìn dáng dấp đầy mặt đối phương cầu giải đáp, hần dừng một chút lại nói: "Đúng là hai tên côn đồ đánh chết Dung Chi kia nói với ta, nhưng không phải là người của ta phái đi."

"Không phải người mà người phái đi, vì sao trở về cửa sau Thành phủ của người lãnh thưởng?"

Mộ Lam Yên quái gờ dồn ép, Tư Không Thận cũng không gấp không nóng nảy, trì hoãn mới tiếp tục mở miệng: "Người có biết đêm đó Tam Hoàng ca của ta lập gia đình, là ở tại phủ của ta hay không?"

"Người muốn nói là Tam Hoàng ca của người làm sao?" Mộ Lam Yên hỏi ngược lại, trên mặt bộc lộ một chút giễu cợt.

"Không phải, là đại tỷ của người, Tam Hoàng tẩu của ta, Ngao Lôi."

Tên của Ngao Lôi xuất hiện khiến Mộ Lam Yên có chút kinh ngạc. Trước đó, nàng cũng không phải chưa từng nghĩ là nàng ta làm. Nhưng lúc trước vừa nghe đến Thành phủ, nàng đã một mực cảm thấy chắc chắn là Tư Không Thận. Trước mắt nghe hần lại nói như thế, trong lòng Mộ Lam Yên ngược lại cũng cảm thấy thoải mái một chút.

Tối thiểu, một chuyện oan nghiệt như vậy không liên quan tới Tư Không Thận hần.

Thấy Mộ Lam Yên có chút như đi vào cõi thần tiên, Tư Không Thận tiếp tục mở miệng: "Buổi sáng hôm đó, hai tên côn đồ kia đột nhiên tìm tới cửa, đòi hỏi tiền tài với di nương của người, hơn nữa còn trả giá đã tạo thành ồn ào rồi loạn ở cửa sau của ta. Sau khi trở về phủ, ta nghe nói vậy, chính là trực tiếp đến nơi đó. Nghe tới lúc hai người kia nói đến gặp phải Dung Chi thì còn gặp được một nữ nhân đặc biệt xinh đẹp, Dung Chi còn gọi nàng ta là tiểu thư, còn nhắc tới Ngao Lôi. Lúc đó ta vừa nghĩ, chắc hẳn là người."

"Lúc đầu nghe nói người vui thân biến lừa, ta chính là không cam lòng không tin. Vì vậy lập tức phái quan binh đi tới phía kia lục soát trước. Cũng may, kịp thời để cho ta tìm được người."

Tư Không Thận nói xong, đột nhiên trở nên thâm tình.

Mộ Lam Yên hơi mất tự nhiên liếc đối phương một cái: "Sau đó hai người kia như thế nào rồi?"

"Sau lại Tam Hoàng ca của ta tới, chắc là ban cho cái chết đi."

"Tại sao?"

"Tam Hoàng ca người này có chứng thích sạch sẽ nghiêm trọng, nếu hần cưới Ngao Lôi làm vợ, bọn họ làm một chút chuyện như vậy, chắc chắn sẽ không giữ lại người sống biết chuyện. Hiện tại đã trôi qua bảy ngày, thi thể của hai người kia có thể cũng đã thối rữa không thành hình rồi."

Lúc Tư Không Thận nói thì còn kèm thêm giọng điệu âm trầm, làm cho Mộ Lam Yên nghe da đầu tê dại một hồi.

Chẳng qua cứ như vậy, cũng coi là cảm thấy an ủi Dung Chi trên trời có linh thiêng rồi.

Tiếp theo, Mộ Lam Yên cũng hỏi thăm một chút từ đầu đến cuối chuyện những ngày qua, cùng với vì sao dẫn nàng đến nơi này. Tư Không Thận trả lời: "Bởi vì ngươi khôi tử hoàn sinh, ta cũng không biết ngươi có ý đồ gì. Nơi này là trại lính, tin tức chỉ có vào chứ không có ra."

"Cho nên người bên ngoài, cũng không biết nhị tiểu thư của Ngao phủ còn sống?"

Tư Không Thận gật đầu một cái.

Mộ Lam Yên nghe nói như vậy, lo lắng trong lòng trước đó cũng chậm chậm để xuống. Nếu người ngoài không biết, như vậy nàng chạy trốn lưu loát sạch sẽ cũng là ngay trong tầm tay.

Chỉ là Tư Không Thận không chịu nổi nàng yên tâm giống như vậy, đột nhiên mặt nghiêm túc, lại bắt đầu vặn hỏi đối với nàng: "Ngươi làm như thế là ý gì?"

Mộ Lam Yên lấy lại tinh thần, mặt gian xảo quan sát vẻ mặt của đối phương: "Nếu ta không nói, bây giờ ngươi có thể làm gì ta?"

"Ta. . . . ." Tư Không Thận mới vừa mở miệng, cái bụng không chịu thua kém kia của Mộ Lam Yên chính là ừng ực kêu lên một tiếng, làm hại nàng bối rối nhìn hai người trước mặt, thận trọng lấy tay đi che bụng. Trước đó, nàng đã cảm thấy đối bụng, chỉ là Tư Không Thận tiến vào, cũng muốn hỏi vấn đề trước đó, thay vào đó cái bụng không gánh được thể lực tiêu hao của nàng đấy.

Tư Không Thận nghiêng mắt liếc nhìn Tổ Quý này giờ không nói gì: "Ngươi đến bên ngoài lều của La cô cô tìm nàng ấy, bảo nàng ấy đi chuẩn bị một chút thức ăn lỏng, phù hợp không thể quá mức dầu mỡ. Sau đó ngươi hãy ở bên kia nghỉ ngơi một chút là được, đợi lát nữa ta sẽ tìm người thông báo ngươi qua đây."

Tổ Quý nghe vậy, tất nhiên gật đầu một cái đi ra ngoài.

Mộ Lam Yên hiểu Tư Không Thận đây là muốn sai Tổ Quý đi, có chút không muốn nàng ấy rời đi. Nhưng làm sao vừa định mở miệng, đã đối mặt với ánh mắt ý bảo nàng câm miệng của Tư Không Thận. Khi đó mới phản ứng được một câu nói bỗ lũng, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu!

Hơn nữa bụng không ăn đồ quả nhiên là không chịu đựng được, gật đầu một cái bèn để cho Tổ Quý đi ra ngoài.

Hậu tri hậu giác phát hiện dạ dày thể nhưng đau đớn có chút rút gân, quý mới biết trong bảy ngày nàng hôn mê, bọn họ có cho nàng ăn no hay không.

"Ta có thể ăn chút thịt ư?" Mộ Lam Yên thận trọng hỏi.

Lại ngênh đón khuôn mặt nghiêm chỉnh không có thương lượng của Tư Không Thận: "Không thể!" Dừng một chút, hai người trầm mặc im lặng một hồi, đối phương lại mở miệng: "Bây giờ ngươi có thể nói cho ta biết, tại sao muốn một cây đuốc đốt Liễu Tâm viện của Ngao phủ, bên trong còn nhân tiện đốt ra bộ thi thể không?"

Tư Không Thận nghiêm túc hỏi, khiến Mộ Lam Yên rũ rứt suy ngẫm một phen, vốn định tiếp tục cắn răng không nói, không biết làm sao người ta mang Tổ Quý ra làm thẻ bạc: "Hiện tại ngươi và nha đầu của ngươi, hai người đều ở trên tay ta, ngươi không sợ chết thì ta cũng hết cách rồi, nhưng nếu như một người khác. . . . ."

Tư Không Thận cố ý không nói đoạn sau, trong nháy mắt Mộ Lam Yên giật mình một cái: "Ngươi muốn đối với nàng ấy như thế nào?"

Tư Không Thận cười nhạt một tiếng: "Vậy thì xem ngươi đối với ta như thế nào rồi."

Mộ Lam Yên tức giận nghiêng răng, chưa bao giờ gặp gỡ người vô si như vậy. Cuối cùng hết cách rồi, nàng chỉ có thể nói hết tất cả chuyện mười mười cho hắn.

"Ta vốn cũng không phải là con gái của Mẫn phu nhân, ở bên kia cảm thấy quá mức ngọt ngào, cho nên nghĩ một chiêu này, thoát thân trở về."

"Về đâu thế?"

"Mộng Lý Hồi!"

"Thật sự có một nơi như thế?" Tư Không Thận là hỏi ngược lại, lại làm cho Mộ Lam Yên có chút có chút mông lung không hiểu.

"Mấy ngày trước, không phải ngươi còn dẫn ta đi ra mắt Thánh thượng đương triều. Khi đó, cô gái bên cạnh ngươi không phải cũng nói là người Mộng Lý Hồi, ngươi hỏi như vậy ngược lại là ý gì?"

Tư Không Thận cũng không trực tiếp trả lời, ngược lại mặt nặng nề đứng dậy, hơi đi hai bước đưa lưng về phía Mộ Lam Yên, trầm mặc một hồi, mới mở miệng: "Bởi vì, ta hoài nghi nàng ta cũng không phải là người ta muốn tìm!"

Mộ Lam Yên nghe vậy, đột nhiên phì một tiếng bật cười. Tư Không Thận hoài nghi quay mặt sang nhìn chăm chăm đối phương, chỉ thấy Mộ Lam Yên cười trả lời: "Ngươi hoài nghi nàng ta cũng không phải người muốn tìm, vậy ngươi cảm thấy là ai? Sẽ không phải là ta chứ?"

Mộ Lam Yên chắc chắn người mà đối phương muốn tìm, nhất định là nàng. Nhưng sở dĩ nàng đột nhiên hỏi ngược lại như thế, chính là hi vọng có thể bỏ

đi ý nghĩ "Có thể là nàng" nhô ra giờ phút này của đối phương. Nàng không thể bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào có thể sẽ trói buộc nàng vào cung!

Tư Không Thận giật giật bờ môi, cũng muốn hỏi sẽ là nàng sao? Nhưng lời đến khóe miệng lại không dám hỏi. Rồi sau đó, hắn lại hỏi thăm một chuyện khác: "Vậy ngươi có thể nói cho ta biết, tại sao trong phòng ngươi lại xuất hiện hai cỗ thi thể? Ta đã kiểm tra Ngao phủ, không có người mất tích."

Chuyện này, Mộ Lam Yên vẫn thật sự là chưa bao giờ nghĩ tới tìm có gì đây. Nàng vốn là thoát khỏi Ngao phủ, chỉ là đơn giản muốn chạy trốn mà thôi. Sau đó sự việc xảy ra có nguyên nhân, hai người đột nhiên chết ở trong viện của nàng. Nàng lo lắng sau đó Ngao Thái sẽ vận dụng nhân lực đi truy tìm tung tích của nàng, mới ra hạ sách này.

Tư Không Thận thấy đối phương lại bắt đầu trầm mặc, đột nhiên cúi người, hai ngón tay nâng khuôn mặt của đối phương lên, bức bách nàng nhìn hai mắt của mình.

Đôi mắt linh động của Mộ Lam Yên bị hành động đột nhiên nâng lên này dọa sợ đến có chút hoảng hốt. Lóe lên một chút kinh ngạc, rồi sau đó trở nên sợ sệt nhìn đối phương.

"Có phải bởi vì thân phận của ngươi cũng không bình thường hay không?" Tư Không Thận hỏi.

Mộ Lam Yên đột nhiên cười lạnh một trận: "Thân phận của ta dĩ nhiên khác biệt, ta đi ra từ Mộng Lý Hồi mà cho tới bây giờ ngươi cũng sẽ không tin tưởng tồn tại đây."

"Nếu như phải, vậy mười bảy năm trước ngươi nên chết đi!"

Tư Không Thận dứt lời, Mộ Lam Yên đã cảm giác gương mặt của mình bắt đầu hơi đau đớn. Nhìn bộ dáng đối phương chẳng biết tại sao mà tức giận, có chút không biết làm sao.

Đến lúc đó, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng của một người lính: "Cửu hoàng tử điện hạ, bên ngoài có một cô gái tự xưng là vị hôn thê của ngài, cảm lệnh bài của ngài đột nhiên đến thăm."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Vị hôn thê

Editor: Trang bubble

Tư Không Thận đột nhiên buông Mộ Lam Yên ra, lui về sau một bước, nhưng ánh mắt vẫn trực tiếp nhìn chằm chằm đối phương: "Ngươi để cho nàng ta chờ một chút ở trong lầu trại của ta, ta lập tức qua ngay!"

Ở trong vòng bảy ngày nàng hôn mê, hắn lại đột nhiên xuất hiện một vị hôn thê. . . . .

Mộ Lam Yên lòng lạnh như nước ngay lập tức ngã ngồi ở trên giường. Cả mắt đều là không tin, Tư Không Thận thấy bộ dáng đối phương như thế, khóe miệng cũng đột nhiên nâng lên một nụ cười khẩy: "Có phải đột nhiên phát hiện mình không có cơ hội, rất đau khổ hay không?"

Vừa dứt lời, Mộ Lam Yên soạt một cái ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt giao hoạt của đối phương, cắn răng mà nói ra: "Cửu hoàng tử điện hạ quá lo xa rồi!"

Tư Không Thận thấy nàng đã tỉnh lại, vốn còn muốn dẫn nàng cùng đi ra ngoài dạo một chút. Không biết làm sao cảm giác Mộ Lam Yên giống như một con nhím vậy, mặc kệ hắn cứng mềm đều không có cách nào gần người, chỉ phải coi như thôi. Lúc xoay người rời đi, đỉnh cửa lầu trại kia lại đột nhiên bị một luồng ngoại lực làm cho vên lên.

Lâu Lan mặc bộ áo màu vàng nhạt, bên ngoài bao bọc một cái áo khoác chồn nước thật dày xuất hiện tại cửa. Lọn tóc còn có một vài bông tuyết chưa hòa tan. Trên mặt trang điểm dày đậm, không còn thanh thuần giống như trước kia. Giờ phút này, bộ dáng còn thêm tức giận đùng đùng, ngược lại càng giống như một người đàn bà thủ tiết chanh chua.

Mộ Lam Yên nhìn thấy thân phận chân thật của vị hôn thê, ngăn người nhìn cửa. Trong lòng không ngừng suy nghĩ: một khắc trước Tư Không Thận vẫn còn nói cảm thấy đối phương không phải là người hắn muốn tìm, làm sao một khắc sau đột nhiên biến thành vị hôn thê!

"Tư Không Thận!" Lâu Lan hô to, "Không phải là ngươi nói, đến trong quân doanh huấn luyện sao? Tại sao lại giấu một nữ nhân ở chỗ này!" Vừa nói chuyện, ba bước hai bước cũng đã đi tới trước mặt đối phương.

Tiểu binh đến muộn thấy cảnh tượng bên trong đã lúng túng như vậy, hốt hoảng cúi thấp đầu: "Điện hạ, vị cô nương này rất hấp tấp, vừa nghe ngươi ở nơi này, đã lập tức tới đây, can thiệp nào cũng không ngăn được."

Tur Không Thận sớm thành thói quen bộ dáng này của Lâu Lan, phát tay một cái bèn khiến tên lính kia đi xuống.

Đến lúc đó, Lâu Lan đột nhiên chú ý tới Mộ Lam Yên quần áo xốc xếch trên giường, cho là Tur Không Thận với nàng ta có cái gì đó ở chỗ này, lửa giận trong lòng soạt một cái tóe lên thật cao. Hoàn toàn không bận tâm người trước mặt, hoàn toàn không lưu tâm đi tới phía trước.

Gần tới Mộ Lam Yên thì đưa tay làm bộ muốn đánh xuống: "Ngươi là đồ nữ nhân không biết xấu hổ, không phải đã chết rồi sao? Tại sao còn sống?" Giờ phút này, đây trong đầu Lâu Lan đều là tại sao là Mộ Lam Yên, mà không phải tại sao Mộ Lam Yên còn sống!

Mộ Lam Yên vốn định đưa tay phản kháng, Tur Không Thận thấy Lâu Lan có chỗ không thích hợp, vội vàng tăng nhanh bước chân, nhanh hơn đối phương một bước đưa tay cản lại bàn tay đánh xuống. Chợt đẩy làm cho Lâu Lan trong khoảnh khắc lùi về phía sau một bước.

Ba vị lấy lại tinh thần, tư thế thành một góc đối.

"Tình huống như thế nào?" Mộ Lam Yên dẫn đầu hỏi.

Lâu Lan nhìn về phía nàng thì mắt giống như có thể phóng hỏa.

Bảy ngày trước, bảy ngày trước vận mạng của nàng cũng đã thay đổi.

Khi đó Tur Không Thận không có ở trong phủ, nàng tức giận ở trong phòng đập đồ. Vậy mà khi quay đầu lại, nàng không ngờ phát hiện Tur Không Vân cứ như vậy đứng ở cửa phòng nàng. Nàng không còn kịp suy nghĩ tại sao Tur Không Vân lại xuất hiện, khẩn trương nhặt lên một mảnh sứ vỡ bên chân chính là nhắm vào trên động mạch khoeo mạnh của mình.

Khi đó nàng cho rằng Tur Không Vân là muốn tới xé ra lớp da ngực trắng của nàng ta, cho nên muốn dùng mạng của mình đi uy hiếp đối phương.

Vậy mà nàng nghĩ sai lầm rồi, Tur Không Vân căn bản không sợ nàng đi tìm chết.

"Nếu như ngươi cứ như vậy chết rồi, chẳng phải là quá tiện nghi cho hoàng phi tương lai của Tur Không Thận?" Tur Không Vân đột nhiên mở miệng, làm cho nàng rét lạnh một phen.

"Câu này của ngươi có ý gì?" Lâu Lan dần dần buông mảnh sứ vỡ trong tay xuống dò hỏi.

Tur Không Vân phe phẩy cây quạt trong tay, lắc lư đi tới bên trong, nhân tiện tránh được một chút ít vật bẩn dưới chân. Đi tới trước mặt cái ghế, hất ngồi xuống mới tiếp tục mở miệng: "Còn nhớ rõ ngọc bội mà lúc đầu ta đưa cho ngươi không?"

Lâu Lan dĩ nhiên nhớ, khi đó ở Yên Thành nàng còn là một cô gái lưu lạc ăn xin. Sau lại tình cờ có cơ hội được Tur Không Vân nhìn trúng, dẫn về dạy dỗ một lần, nhân tiện cho nàng một cái ngọc bội.

Tur Không Vân nói, muốn nàng giả vờ một người.

Khi đó nàng đã nghĩ, có thể có miếng cơm ăn, có cái giường ngủ, vậy đã vô cùng may mắn rồi. Dù là bảo nàng đi giết người phóng hỏa nàng cũng đồng ý, lại có thể so với nghe nói là giả mạo một tiểu thư.

Không biết làm sao sau lại, bởi vì đi theo cô cô dạy dỗ của nàng ra đường, chuẩn bị 'vô tình gặp được' 'mẫu thân' thì ngoài ý muốn thất lạc, đụng phải Tur Không Thận, mới dẫn nàng về thành Biện Kinh.

Lúc đầu nàng cũng không biết Tur Không Vân là nhị hoàng tử đương triều, cho nên nàng cho là sau khi đi theo Tur Không Thận về, hẳn người mặt mờ cũng sẽ không bao giờ gặp phải hắn. Nhưng kì lạ, ngay lúc vào cung lại gặp đối phương.

Lòng người đều là tham.

Lâu Lan nhiều lần nếm trải mùi vị tiền và quyền. Khi nghe Tur Không Vân muốn ngọc bội mà nàng mang theo, nói lão đã khôi phục trí nhớ, vào cung gặp vua thì dứt khoát quyết định tiến về phía trước.

Mà vận mạng của nàng chính là bắt đầu thay đổi khi đó.

Nàng không còn là một Lâu Lan mỗi ngày tha thiết mong chờ Tur Không Thận trở lại thăm nàng kia, mà là lác mình một cái đột nhiên thành cháu gái ruột của tiên Thái Sư. Không chỉ có khôi phục phủ đệ gia tài bạc vạn, ngay cả Tur Không Thận cũng thành vị hôn phu mà Thánh thượng đương triều khâm ban cho nàng!

Còn nhớ rõ hôm đó ở cung điện Càn Thanh cung, Lâu Lan lấy ra ngọc bội, lại nói ra tên tuổi cha đẻ và mẹ đẻ của mình. Tur Không Trung Minh chính là kích động vội vàng muốn thái giám trình ngọc bội lên cho hắn xem một chút.

Sau khi xác nhận không có sai lầm, lập tức triệu gấp Tur Không Thận vào cung.

Quan hệ đính hôn của bọn họ cũng chính là bắt đầu kể từ lúc đó.

Vậy mà việc này chẳng những không thay đổi thái độ của Tur Không Thận đối với nàng, ngược lại sau khi rời khỏi hoàng cung tiền nàng trở về phủ Thái

Sur, thì lại biến mất sáu ngày. Lần này, nếu không phải Tư Không Vân nói cho nàng biết Tư Không Thận thầm giấu một nữ nhân ở trong quân doanh, hiện tại nàng vẫn còn rất ngu rất ngây thơ chờ hắn trở về!

Tư Không Thận cũng không muốn nói chuyện nhiều với nữ nhân trước mặt, xoay người vừa đi vừa nói: "Đi thôi, Mộ Lam Yên là một bệnh nhân, cần nghỉ ngơi."

Hắn đang cho Lâu Lan bậc thang, làm sao có vài người, chính là cho thể diện mà không cần.

Lâu Lan chỉ vào Mộ Lam Yên mặt vô tội ở trên giường mở miệng hỏi: "Vậy người nói cho ta biết trước, tại sao nàng lại ở chỗ này?"

"Bởi vì nàng là bồi luyện mà phụ vương khâm ban cho. Chính là giống như ban thưởng hôn ước của ta và người vậy." Tư Không Thận nhàn nhạt mở miệng, dứt lời, chính là lấy mình làm gương tốt nhanh chóng rời đi lều trại của Mộ Lam Yên.

Mặc dù Lâu Lan còn có lòng giằng co với Mộ Lam Yên nữa, nhưng nhớ tới giọng điệu không mặn không nhạt kia lúc Tư Không Thận rời đi, bản thân an ủi quả nhiên là tự mình nghĩ quá nhiều rồi. Không nói hai lời hừ lạnh một tiếng về phía Mộ Lam Yên, lập tức đuổi theo.

Không bao lâu, Tổ Quý bụng thức ăn chính là tiến vào.

Nhìn thấy Mộ Lam Yên vẫn quần áo đơn bạc ngồi ở trên giường như cũ, lập tức tăng nhanh bước chân, để xuống thức ăn chính là cầm lên lông thú trên giường mình vội vàng đắp lên cho đối phương.

"Tiểu thư, người làm sao vậy?" Tổ Quý hỏi.

Cánh mũi của Mộ Lam Yên ngửi thấy được có mùi thơm của thức ăn, lập tức lên tiếng đáp lại. Ánh mắt bay vèo tới nhìn chằm chằm đồ mà Tổ Quý để ở một bên, nuốt nước miếng một cái: "Ta có thể ăn đồ trước rồi lại nói không?"

Nàng quả nhiên là đói bụng lắm rồi. Tổ Quý vội vàng gạt đầu một cái, nhanh chóng bưng một chén cháo nhỏ mà La cô cô hầm xong lên, cái muỗng khuấy một phen mặt cháo sền sệt, thổi hai cái.

Mộ Lam Yên rất nóng nẩy, không kịp đợi đối phương dứt, bèn đưa hai tay ra đoạt lại.

Hai ba ngụm một bát cháo đã vào trong bụng, mới cảm giác cả người có hơi sức tiếp tục suy nghĩ và nói chuyện.

Tổ Quý xoay người buông chén muỗng xuống, đột nhiên mở miệng: "Tiểu thư, mới vừa rồi đã có người tới đây phải không?"

Mộ Lam Yên lập tức chính là sững sờ, chắc hẳn Tổ Quý không nhìn thấy Lâu Lan, gạt đầu một cái nhẹ nhàng ừ một tiếng.

"Là ai thế?" Tổ Quý lại hỏi.

Lần đầu tiên Mộ Lam Yên cảm thấy thì ra là Tỏa Quý cũng nhiều chuyện như thế, suy nghĩ một phen: "Vị hôn thê của Tư Không Thận."

Câu trả lời này hiển nhiên dọa sợ đến đối phương. Mộ Lam Yên nhìn Tổ Quý đưa lưng về phía nàng, thân thể đột nhiên cứng một chút. Sau đó khi xoay người lại, gương mặt đầy tiếc hận: "Ồi chao, quả nhiên là đáng tiếc."

"Đáng tiếc cái gì?" Mộ Lam Yên hỏi ngược lại.

"Đáng tiếc Cừu hoàng tử là một nhân tài xuất chúng như vậy, vậy mà tuổi còn trẻ đã có vị hôn thê, việc này sẽ tổn thương bao nhiêu trái tim của đại gia khuê tú chứ."

Ở trong lòng Mộ Lam Yên đã cười lên ha ha, nhưng mà trên mặt lại còn giả bộ cả mặt nghiêm chỉnh. Quan sát Tổ Quý, dự tính sợ là lòng của nha đầu này đã bể thành đầy đất. Vậy mà, ngay lúc nàng hồi tưởng chuyện xảy ra mới vừa rồi thì trong đầu đột nhiên thoáng qua một cái ngọc bội mà Lâu Lan đeo ngang hông.

Một tấm ngọc bội, giống như cái mà nàng đã sớm đánh mất mấy năm trước. Nếu như không phải là có một cái giống nhau như đúc, nàng thật sự không dám đi giả thiết đó chính là của nàng.

Lâu Lan lúc tới hầm hầm, lúc đi cũng hờn hờ.

Mộ Lam Yên mặc quần áo xong, chuẩn bị lại đi nhìn thử một cái tấm ngọc bội trên người đối phương thì mới được báo là vị cô nương mới vừa tới, vào lều trại của Tư Không Thận không bao nhiêu thời gian, chính là vui rạo rức đi về.

Phía ngoài, bông tuyết còn không ngừng bay xuống, ở một bên tuy Tổ Quý có giương lên một cái dù cho đối phương, nhưng cũng không làm nên chuyện gì.

Hai cô gái gầy gò, đều là cả người trang phục màu trắng đứng ở trong tuyết, các binh lính đi ngang qua rồi rít liếc mắt nhìn.

Nơi này là trại lính, không có nhiều trang phục đồ trang sức gì đó như Ngao phủ vậy. Tổ Quý tùy tiện vẫn cho nàng một búi tóc, còn lại phần lớn tóc đều vẫn là rơi trên vai. Nàng vừa khỏi bệnh, trên mặt còn có một chút trắng bệch.

Chẳng biết lúc nào Tư Không Thận đã đứng ở phía sau họ, một đôi mắt đào hoa mê người trực tiếp nhìn chăm chăm bóng lưng Mộ Lam Yên cả người trắng như tuyết. Gió lạnh vỗ vào trên mặt của hắn, hơi thấu xương. Có thể coi là như thế, cũng không thể hóa giải trái tim nóng ran kia trong ngực hắn.

Trại lính, nơi đóng quân là ở một chỗ dưới chân núi. Mộ Lam Yên ra cửa chột nhìn đáng vẻ phượng xa một màn bông tuyết trắng xóa kia, sững sốt có chút mất hồn. Ngay tại lúc chuẩn bị xoay người, nàng lại ngạc nhiên phát hiện Tư Không Thận xuất hiện ở phía sau nàng.

Hơn nữa không biết nguyên do nhanh chóng đưa tay ôm nàng.

Một khắc kia, bông tuyết vẫn còn bay xuống ở trước mắt bọn họ.

Bốn phía rất yên tĩnh.

Mới vừa rồi, Mộ Lam Yên vẫn còn ở thương xuân buồn thu ở trong lòng, không cách nào lập tức đi ra từ loại uất ức không nói ra được kia, cho nên cứ như vậy mặc cho Tư Không Thận yên tĩnh ôm.

"Món áo choàng nam tử trên người người đến từ nơi nào?" Tư Không Thận đột nhiên không có nguyên do mở miệng!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Sân huấn luyện

Editor: trang bubble

Mộ Lam Yên giãy giụa ra khỏi lồng ngực của Tư Không Thận, lui về sau một bước thì mới phát hiện đối phương vậy mà dùng một loại ánh mắt xa lạ nhìn nàng.

Loại ánh mắt này, đời này nàng cũng sẽ không quên. Bởi vì lần trước lúc nhìn nàng như vậy, chính là lúc trước khi nàng chết, Tư Không Thận còn hiểu lầm nàng và Tất Ngôn Nam cầu kết!

"Bệnh thần kinh!" Mộ Lam Yên tức giận nặng một tiếng, vòng qua đối phương trở về lều trại của mình.

Buổi tối hôm đó, tuyết đã ngừng rơi.

La cô cô đi vào bỏ thêm một chút than đá sau đó chính là nói trong phòng bếp còn hầm một nồi thịt chim bồ câu, bảo Mộ Lam Yên và Tổ Quý nghỉ ngơi muộn chút, uống rồi ngủ tiếp.

Tổ Quý hoài nghi rõ ràng họ đã ăn xong cơm tối, nhưng vì sao còn có đồ, hơn nữa trẻ như thế vẫn còn đang hầm.

Lúc La cô cô rời đi, nói rõ là Cửu hoàng tử thừa dịp tuyết ngừng trời chưa tối lên núi đánh, mới làm cho tâm tình bất an của các nàng gọn sóng hồi lâu. . .

Vậy mà bệnh này vừa chớm, lại đã trôi qua bảy ngày.

Mỗi một ngày tuyết rơi dày khắp nơi, đều là mặt trời chói chang. Trong lúc Mộ Lam Yên rảnh rỗi, ở trong lều trại của mình không đợi được, chính là ra ngoài đi dạo. Xuôi hai vòng cũng không thấy Tư Không Thận, vừa hỏi mới biết hắn vào ngày hôm sau tuyết ngừng, đã rời khỏi trại lính.

Mộ Lam Yên vốn muốn nếu chủ nhân tạm giữ nàng không có ở đây, chính là nàng có thể rời đi. Làm sao vừa tới cửa, đã bị cản lại rồi.

Trong gió rét, hai binh lính ở cửa trong tay cầm trường mâu, vũ khí gác ở chung một chỗ ngăn cản đường đi của Mộ Lam Yên.

Hai người thu dọn xong hành lý, hoài nghi nhìn bọn họ, Mộ Lam Yên suy ngẫm một phen mở miệng nói: "Hai người chúng ta ở chỗ này rồi rãnh cũng là không có việc gì, vì sao không để cho chúng ta đi ra ngoài?"

Một người binh lính trong đó nói: "Tướng quân có lệnh, không cho phép hai vị rời trại lính một bước." Ở chỗ này, bọn lính đều gọi Tư Không Thận là tướng quân, cực ít sẽ gọi hắn là Cửu hoàng tử.

Mộ Lam Yên đã sớm ngờ tới đối phương sẽ nói như thế, đột nhiên nín hơi mỉm cười nói với bọn họ: "Hai vị binh ca ca, cầu xin các người thả chúng ta đi ra ngoài có được hay không? Chúng ta chỉ là cảm thấy nơi này quá buồn tẻ, muốn đi ra ngoài mua một chút đồ ăn rồi trở lại."

Tổ Quý nghe vậy, cũng là làm bộ tán đồng gật đầu một cái. Hai người vừa có ý đồ làm họ vui lòng.

Vậy mà cố gắng nửa ngày, hai đấng mây râu vẫn là mặt thờ ơ hờ.

Đến lúc đó, chẳng biết lúc nào La cô cô đến gần sau lưng, nói với các nàng: "Hai vị cô nương hãy trở lại đi, các người là không ra được đâu." Nàng vốn là lão cung nữ ở trong cung, bên ngoài không chỗ nương tựa, chính là vẫn ở lại trong cung làm việc vặt, sau lại cảm giác sâu sắc nỗi hối hận già tới không chỗ nương tựa. Thấy hai người Mộ Lam Yên và Tổ Quý, nàng thấy rất là khác biệt với một vài chủ tử mất cao hơn đầu trong cung kia, cho nên sinh lòng yêu thích.

Thật ra thì nàng đã sớm biết Mộ Lam Yên định rời đi, chỉ là khuyên cũng khuyên rồi, không có ích gì, vậy cũng chỉ có thể theo các nàng thôi.

Mộ Lam Yên và Tổ Quý nghe tiếng, chính là đi trở về mấy bước.

La cô cô đưa tay bắt lại hành lý trên vai họ, tận tình nói: "Bây giờ, hai vị cô nương hãy tạm thời ở chỗ này là được rồi. Điện hạ lên tiếng, làm sao bọn họ có thể thả các người đi ra ngoài chứ."

Ừ, đây quả thật đã không phải là lần đầu tiên bị đánh về tới. Dừng lại, các nàng đi theo La cô cô trở lại lều trại thuộc về họ, mới vừa để xuống đồ, đã nghe bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa.

Mộ Lam Yên chợt giật mình, phỏng đoán nhất định là Tư Không Thận trở lại.

Nhìn về phía nét mặt của Tổ Quý, thấy đúng như những gì nàng nghĩ, hai người chính là nhanh chóng đi ra phía ngoài.

Lúc Tư Không Thận rời đi, nàng cũng không biết. Vậy mà khi hắn trở về, lại làm cho nàng nhìn có chút rục rờ tươi đẹp.

Hai người mới vừa đi ra cửa, xa xa đã thấy cả người Tư Không Thận trang phục hoàng tộc, phi ngựa mà đến. Bộ dáng hăm hở giống như mỹ nam tử chân thật không dính khói bụi trần gian. Dây cương của Truy Phong giữ ở trong tay Tư Không Thận, nó mới vừa dừng lại, còn có thoáng chút vẫn chưa thỏa mãn đi về phía trước mấy bước, bị người trên mình chợt giữ dây cương, chính là nghiêng đầu qua, ngừng bước chân.

"Tham kiến Tướng quân!" Dưới ngựa Không Thận, một nhóm người đột nhiên cùng ngay ngắn quỳ xuống.

Lúc Tư Không Thận ngẩng đầu, trùng hợp chạm phải Mộ Lam Yên nhìn về phía hắn. Không nói hai lời phóng người xuống ngựa, tiện tay ném dây cương cho binh lính bên cạnh, hắn nhanh chóng đi tới.

Lúc hắn rời đi, là nhận mặt chiếu của phụ vương, trong lòng lo Mộ Lam Yên có còn giận hắn hay không. Mà trước mắt trở lại đã thấy được đối phương vậy mà cũng có ý ra nghênh đón hắn, trong lòng tất nhiên hồi hộp.

Nhưng đến gần thì mới phát hiện ánh mắt đối phương nhìn mình có cái gì không đúng.

Tư Không Thận nhìn trên dưới trang phục của mình một chút: "Trên người ta có thứ gì sao?"

"Tại sao không để cho ta đi ra ngoài?" Mộ Lam Yên dứt khoát hỏi.

Tư Không Thận phản ứng kịp thì ra là đối phương là đang tức giận mình không để cho nàng đi ra ngoài, lập tức chính là khẽ cười một tiếng, bảo hai người các nàng nhanh chóng trở về lều.

Trong lều, lửa than đốt hừng hực, Tư Không Thận vội vàng chạy về cởi xuống áo choàng trên người, còn chưa chờ ngồi xuống chính là uống một hớp nước trà nóng trước.

Hắn đúng là kết thúc sự việc trong cung, ngựa không ngừng vó chạy về.

Mộ Lam Yên nóng lòng có thể nhanh đi ra ngoài, thấy khoảng trống đối phương hồi sức, trực tiếp mở miệng: "Bây giờ có thể nói chưa?"

Tư Không Thận thấy đối phương không có xu hướng không buông tha, nên cũng lười tìm kiếm cớ, dứt khoát trả lời: "Bởi vì người là bồi luyện phụ vương chọn cho ta, tại sao ta có thể để cho người đi ra ngoài?"

"Nhưng nhị tiểu thư của Ngao phủ đã bị lửa thiêu chết rồi, tại sao người còn phải cố chấp với ta còn sống chứ?"

"Chỉ cần Mộ Lam Yên còn sống, người chính là bồi luyện của ta. Mặc kệ người đi tới chỗ nào, ta cũng sẽ bắt người trở lại."

Mộ Lam Yên vốn đang ôm kỳ vọng nói một chút, nói không chừng có thể làm thông suốt. Nhưng đột nhiên chống lại một đôi mắt nghiêm chỉnh đến không thể nghiêm chỉnh hơn, lời đến khóe miệng đều nuốt tất cả trở vào.

Lúc không thấy người thì nghĩ tới ngộ nhờ đây. Hiện tại trực tiếp bị từ chối, nàng cũng bèn không suy nghĩ nhiều nữa. Tức giận hừ lạnh một tiếng, không cần phải nhiều lời nữa xoay người rời đi.

Chờ đợi Tư Không Thận rời khỏi lều trại của nàng, nàng mới cùng Tổ Quý kết thúc tiếp tục trở về. Lúc đã ăn cơm trưa rồi, một người lính bèn cầm hai bộ nam trang thích hợp với nàng và Tổ Quý, bảo các nàng thay.

Vừa nghe thấy là chủ ý của Tư Không Thận, hai người họ cũng không giằng giụa nhiều hơn nữa, ngoan ngoãn mặc vào.

Mặc quần áo tử tế, sửa sang xong trang phục, đi theo một tiểu binh lính bèn đi tới một sân huấn luyện. Hai ngày trước, lúc Mộ Lam Yên đi lang thang đã đi tới chỗ này.

Nhắc tới cũng kỳ quái, ngoại trừ không thể đi ra, nàng dường như có thể tùy ý tiến vào bất kỳ chỗ nào. Sau đó Mộ Lam Yên phỏng đoán, nhất định là Tư Không Thận ra lệnh rồi đây, nếu không theo chỗ trọng địa quân sự như thế, nơi nào có thể tùy tiện đi lại.

Lúc này Tư Không Thận đã sớm đổi lại cả người trang phục cung đình lúc tới đây, đổi lại trang phục võ thuật. Hắn đang đứng ở trước mặt một hàng bia, kéo cung ra. Chỉ là trong nháy mắt, một mũi tên bỗng nhanh chóng cắm vào chỗ hồng tâm bia ngắm.

Cùng lúc đó, chỗ sân huấn luyện bị một mảnh vải trắng che kín đột nhiên truyền đến tiếng vỗ tay báo hay.

Mộ Lam Yên nghe âm thanh cảm giác có chút quen thuộc, đến gần thì đặc biệt liếc mắt nhìn tới một cái.

Thế nhưng phát hiện Tất Ngôn Nam đã lâu không gặp, cũng là cả người gọn nhẹ đứng ở phía sau mảnh vải trắng đó.

Binh lính báo một tiếng với Tư Không Thận, chính là bỏ lại hai người Mộ Lam Yên lui khỏi sân. Tất Ngôn Nam nhìn thấy Mộ Lam Yên cả người quần áo nam trang, trong nháy mắt nhanh chóng đi tới giống như đánh máu gà.

Sau khi xác nhận là Mộ Lam Yên không có lầm, trên mặt lộ ra kinh ngạc giống như gặp quý.

"Không phải là người đã chết rồi sao?"

"Làm sao người ở chỗ này?"

Mộ Lam Yên và Tất Ngôn Nam đồng thời hỏi thăm đối phương.

Tất Ngôn Nam nói rằng buổi sáng là mình đi theo Tư Không Thận bèn đi lại đây, mà Mộ Lam Yên lại là không biết trả lời đối với vấn đề của hắn như thế nào cho phải. Thời gian trước Ngao phủ giày vò ra yêu thiêu thân lớn như vậy, người ngoài không biết nguyên do thấy nàng cảm thấy kinh ngạc cũng là bình thường.

Suy ngẫm một phen, nàng nhếch miệng lên một nụ cười tà: "Đúng vậy, chẳng lẽ người không biết Tướng quân thích nuôi nữ quý sao? Đặc biệt là loại đẹp mắt kia."

Tư Không Thận thấy Mộ Lam Yên có tâm tư trêu ghẹo Tất Ngôn Nam, khóe miệng đột nhiên không tự chủ nâng lên vẻ mỉm cười, rồi sau đó mạnh mẽ xen vào đề tài của họ: "Lúc riêng tư cùng một chỗ với Ngôn Nam gọi ta là Thận hoặc là Tư Không Thận là được rồi."

Thận. . . . . Là bao lâu trước đó Mộ Lam Yên nàng gọi đấy, nhưng mà trước mắt nàng lại không mở miệng ra được.

"Tướng quân quả nhiên là ngại chết chúng ta, sao có thể gọi thẳng tọc danh của ngài chứ." Mộ Lam Yên mạnh miệng, ánh mắt lại không nhìn ra mây may vẻ kính sợ. Ngay mới vừa rồi trong lúc nàng và Tất Ngôn Nam trêu ghẹo, Tư Không Thận đã phân tán tất cả binh lính đứng gác.

Cho nên, lòng trước họ cũng sẽ không bởi vì loại chuyện nhỏ này mà làm lớn chuyện.

Trong lòng Tổ Quý biết thân phận của hai nam tử trước mắt, tự nhiên không có tùy ý như tiểu thư nhà mình vậy. Lần đầu nàng thay nam trang, trở nên vận vẹo đi theo sau lưng Mộ Lam Yên.

Tư Không Thận khoanh hai tay ở trước ngực, quan sát một phen hai người nữ giả nam trang suy ngẫm một phen: "Người cũng không hỏi ta gọi các người tới đây làm gì sao?"

Mộ Lam Yên gật đầu một cái: "Ừ, nói đi."

". . . . ." Lần đầu Tư Không Thận cảm thấy, nữ nhân trước mắt này quả nhiên so sánh lúc hăng say, quả thật rất đáng sợ. Đơn giản rõ ràng nói một lần ý đồ của mình, bèn để cho Mộ Lam Yên tự mình chọn lựa từ trong hắn với Tất Ngôn Nam bồi luyện.

Mộ Lam Yên phản bác nói nàng mới là bồi luyện của hắn thì Tư Không Thận lại dùng lý do đối phương võ học không tinh, trước tiên muốn đào tạo họ.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào phía trên đỉnh đầu bọn họ, thời tiết tốt cộng thêm tâm tình tốt, Tất Ngôn Nam tranh giành Tư Không Thận vừa dứt lời chính là đẩy Mộ Lam Yên ra trước mặt, hơi nịnh hót cười hi hi: "Mặc dù ta học nghệ không tinh, chẳng qua ta đã sớm sống chung võ học so với Mộ cô nương một chút."

Mộ Lam Yên có chút ác cảm hơi lui về sau một bước, giữ một khoảng cách với đối phương. Ngay vào lúc nàng quan sát đối phương chuẩn bị mở miệng, nàng lại thấy gương mặt Tư Không Thận tràn đầy lo lắng.

Nói vậy nhất định là bị huynh đệ tốt của hắn đoạt danh tiếng, hết sức buồn bực.

Chỉ là Mộ Lam Yên quả thật đàm phán không được mấy câu nói với Tất Ngôn Nam. Lúc trước đột nhiên trêu ghẹo với đối phương, nhưng cũng chỉ là nhất thời hứng khởi. Mà nếu như làm thật như Tư Không Thận nói, chọn hắn làm sư phụ. Nàng là tuyệt đối không có khả năng.

"A, tiểu vương gia quả nhiên là rất nhiệt tình, hoàn toàn khác biệt với tướng quân." Lúc nói, cố ý liếc mắt một cái Tư Không Thận đang ở phía sau.

Tất Ngôn Nam cho là mình chủ động muốn mời, đối phương đồng ý rồi, trong lòng rất vui vẻ. Ngay vào lúc một giây kế tiếp, lại đánh hấn trở về nguyên hình.

Mộ Lam Yên nói: "Nếu tướng quân là để cho ta và Tổ Quý huấn luyện chung. Như vậy Tổ Quý giao cho tiểu vương Gia, ta sẽ yên tâm." Dứt lời, chợt kéo Tổ Quý qua, đẩy tới trước mặt Tất Ngôn Nam.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Cố ý thử dò xét

Editor: trang bubble

Huấn luyện chính thức bắt đầu.

Tổ Quý cẩn thận hỏi thăm Tất Ngôn Nam cần phải làm những thứ gì.

Tất Ngôn Nam không thể mời được Mộ Lam Yên, mặc dù trong lòng có chút không vui vẻ. Nhưng mà nghĩ có lẽ có thể biết được một chút thứ có ích từ trong miệng Tổ Quý, nên cũng hấp ta hấp tấp bắt đầu vui với chỉ đạo.

Thấy Tư Không Thận và Mộ Lam Yên từ từ đi xa, chính hấn cũng rút cuộc hồi hồn quan sát một phen Tổ Quý có chút khác biệt đến gần: "Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?"

Trong lòng Tổ Quý hơi hồi hộp một chút, cúi đầu thành thật trả lời: "Hồi tiểu vương gia, năm nay Tổ Quý mười lăm rồi."

"Mười lăm . . . . . Mười lăm . . . . ." Tất Ngôn Nam lăm băm lâu bầu nói không ngừng mấy câu, "Không trách được thoạt nhìn không có sức hấp dẫn."

Tuy là lời không giữ mồm giữ miệng tùy tiện nói, lại khiến Tổ Quý nghe được trong lòng hơn xấu hổ cúi đầu xuống. Nàng vẫn là lần đầu chung đụng với nam tử trẻ tuổi ở khoảng cách gần, đầu chịu đựng được đối phương "Đùa giỡn" như thế. Chẳng qua là ngay lúc cảm thấy hai lỗ tai nóng lên đó, nàng lại nghe thấy đối phương bắt đầu nói chuyện: "Vậy, trước kia ngươi biết cái gì? Muốn học cái gì?"

"Trước kia Tổ Quý chưa bao giờ tiếp xúc với võ công. Chỉ là nhìn tiểu thư có thể bay tới bay lui chính là cảm thấy thật là lợi hại!" Tổ Quý ngóng trông nói, bất tri bất giác lại ngẩng đầu lên.

Thấy mặt Tất Ngôn Nam tràn đầy âm áp y hệt ánh mặt trời, ngăn cách trong lòng cũng đang từ từ loại bỏ.

Tất Ngôn Nam suy nghĩ một phen, đột nhiên đi tới bên cạnh Tổ Quý, hai chân vừa đứng qua bên cạnh, đồn trung bình tấn chính là đi xuống. Thấy Tổ Quý nhìn hấn có chút hoảng hốt, hấn nhú mày ra hiệu một phen: "Học theo ta đi."

"Chuyện này. . . . ." Tổ Quý có chút khó xử, tư thế này quá mức khó coi rồi.

Ngay tại lúc nàng đang do dự, Tất Ngôn Nam lại đột nhiên đứng dậy, nắm lấy cánh tay của nàng đá mở hai chân nàng ra, nhấn bả vai một cái bèn làm cho nàng đi xuống.

Tổ Quý a một tiếng, suýt nữa té ngã trên đất.

"Ngươi chú ý!" Tất Ngôn Nam kịp thời đỡ lấy, nhân tiện bày ngay ngay tư thế của nàng mới thỏa mãn gật gù: "Muốn học khinh công, cơ bản nhất chính là hạ bàn phải ổn, trước tiên ngươi đồn như vậy hai canh giờ, không có lệnh của ta, không cho phép nhúc nhích, cũng không được ngã xuống. Ta có chút buồn ngủ, đi vào nghỉ ngơi trước một chút." Dứt lời, chính là xoay người trở về doanh trướng của Tư Không Thận.

Tổ Quý cuống cuống kêu hai tiếng với bóng lưng đối phương, thân thể cũng không dám hoạt động chút nào. Chỉ là trong nháy mắt, Tất Ngôn Nam đã biến mất ở trước mắt Tổ Quý.

Bị Tư Không Thận dẫn tới góc khác của sân huấn luyện, Mộ Lam Yên nghe tiếng của Tổ Quý quay đầu lại thì lại phát hiện tiểu nha đầu kia lại đang đứng tấn, đáng vẻ kỳ lạ làm cho nàng không chịu đựng được phát ra tiếng cười.

Bọn họ đi tới, là một loại sân nhỏ khác luyện tập bắn tên.

Tư Không Thận cầm cung tên bên cạnh lên, nghe tiếng cười của Mộ Lam Yên, cũng quay đầu lại nhìn tới một cái: "Tiểu tử Ngôn Nam kia lại không biết chạy đi nơi nào rồi."

Dứt lời, đã đưa cung tới trước mặt Mộ Lam Yên: "Thử một chút."

"Tại sao hần có thể đối với Tô Quý như vậy? Kêu Tô Quý đến cùng một chỗ với chúng ta thôi." Mộ Lam Yên sốt ruột che chở người mình, không thêm đề ý chút nào nhận lấy thứ Tư Không Thận đưa cho nàng. Ngay khi đối phương hoàn toàn buông tay thì đột nhiên cảm thấy cổ tay nặng trĩu, cả người nghiêng theo vật kia về phía trước.

Đôi khi nàng phản ứng lại, mới nhìn rõ cung gỗ chân thật trên tay nàng kia.

Đây không phải là thứ người bình thường có thể sử dụng, đây là phản ứng đầu tiên của Mộ Lam Yên. Có chút vất vả giữ vững thân thể thăng bằng, lúc ngừng đầu lên lại phát hiện Tư Không Thận lại dùng một đôi mắt gian xảo nhìn chăm chú vào nàng.

"Không cần kêu đến. Ngôn Nam có tính toán của chính hần. Người cứ thoải mái giao nha đầu bảo bối của ngươi cho hần đi. Ngược lại chính ngươi, có ý kiến gì với đồ trên tay?"

"Nặng!" Mộ Lam Yên vất vả nói.

Tư Không Thận khẽ cười một tiếng, mới chậm rãi kể người vào nhận lấy đồ trên tay Mộ Lam Yên: "Ta nghe nói ngươi mới vừa vào Ngao phủ đã một mình dễ như trở bàn tay nâng lên rương gỗ mà Mẫn phu nhân đưa cho ngươi, làm sao vật trước mắt này, ngươi lại cảm thấy cổ hết sức à."

Mộ Lam Yên kinh ngạc suy ngẫm lời của đối phương nói, trong lòng nàng tự nhiên biết chuyện này. Nhưng nàng nhớ ngày đó viện chỉ có hai người nàng và Tô Quý. Nghĩ như thế, sợ là từng cử động của nàng ở Ngao phủ, đều có một đôi mắt ở sau lưng nhìn mình chăm chăm.

Rồi sau đó lại nghĩ đến đã thoát khỏi Ngao phủ kia, trong lòng cảm khái lại mất đi một chút.

Tư Không Thận thay nàng đổi một cái cung nhẹ nhàng linh hoạt một chút lại đưa tới: "Ngươi định lúc nào thì nói cho Mẫn phu nhân bọn họ, ngươi còn chưa chết?"

Mộ Lam Yên nhận lấy cái cung nhẹ hơn rất nhiều so với trước kia, uyển chuyển mạch lạc trả lời: "Tại sao ta phải nói cho họ? Ta cũng không định trở về."

"Cho nên ngươi thật sự muốn trở về Mộng Lý Hồi?" Tư Không Thận hỏi ngược lại.

Trong lúc vô tình Mộ Lam Yên liếc qua gò má của Tư Không Thận, lại phát hiện trong mắt đối phương mang theo từng chút không hiểu. Có ý chậm chạp, nàng làm bộ hoàn toàn dừng lên trạng thái xúc động từng chút một, nhận lấy tên đối phương đưa tới, gác ở trên cung, rồi sau đó có hình có dạng giờ cung lên, nhắm ngay hồng tâm.

"Ngươi rất có hứng thú đối với Mộng Lý Hồi?"

Tư Không Thận nhìn bộ dáng đối phương giống như hoàn toàn có thể khống chế cung tên, trong lòng bắt đầu nói thầm, chẳng lẽ là tài liệu trước kia biểu thị sai lầm? Nhưng trên mặt của hần vẫn là bộ dáng hoàn toàn vững vàng, đặc biệt lấy có tư thế Mộ Lam Yên không đúng, đến gần đối phương ở tại bên tai mở miệng: "Đúng vậy. Người ta muốn tìm, chính là đi ra từ Mộng Lý Hồi."

Vừa dứt lời, tên trong tay Mộ Lam Yên vèo một cái, chính là bay ra ngoài.

Đầu tên tràn đầy sức mạnh xông tới, bay một hồi còn chưa tới cái bia, đã dừng lại rơi xuống đất rồi. . . . .

Trong lòng Mộ Lam Yên chợt lạnh, xong rồi, tính tướng thất bại.

Tư Không Thận nhếch miệng lên một nụ cười mỉa mai, xem ra tài liệu biểu thị là chính xác. Sờ dĩ hần chọn lựa cung tên như thế, chính là biết rõ đối phương cũng không biết, mà hần mới thật sự có cơ hội tự tay dạy đối phương.

Mộ Lam Yên có chút không từ bỏ ý định, muốn thử lại lần nữa. Nhưng không ngờ còn chưa có chuẩn bị xong, đã bị một tay đối phương cản lại. Nhìn bộ dáng đối phương chê cười, trong lòng Mộ Lam Yên đã hiểu rõ, sợ là có chuyện không tốt sắp xảy ra.

"Muốn học không?" Tư Không Thận hỏi.

Đối với bản tên, ở Mộng Lý Hồi Mộ Lam Yên dĩ nhiên chưa từng học. Nhưng kiếp trước nàng cũng từng học rồi, dĩ nhiên là Tư Không Thận dạy. Làm sao thời gian có chút xa xăm, mấu chốt cần thiết đã quên gần hết. Hơn nữa mới vừa nghe đến Tư Không Thận nói người hần muốn tìm đang ở Mộng Lý Hồi, bị dọa sợ đến lập tức buông lỏng tay, mới đưa đến sai lầm mới vừa rồi.

Biết đưa tới lời mà đối phương muốn nói, Mộ Lam Yên gật đầu một cái.

Tư Không Thận cũng không trực tiếp trả lời, mà là không nói hai lời đoạt lấy mũi tên trong tay đối phương, một cái chớp mắt chính là bắn vào trên cái bia.

"Vậy ngươi phải nói cho ta biết cha mẹ nuôi của ngươi là ai?"

"Ta không có cha mẹ nuôi."

"Không cần giả bộ nữa, võ công ngươi cao như vậy, hơn nữa cảm kỳ thư họa tinh thông mọi thứ. Chính ngươi còn nói đi ra từ Mộng Lý Hồi, nếu như ngươi không phải là người ta muốn tìm kia, vậy ngươi khẳng định cũng có liên quan với chuyện này!"

Mộ Lam Yên dùng một chút, đột nhiên không biết mở miệng như thế nào. Vì để tránh cho trực tiếp nổi lên xung đột, nàng nghĩ tới biện pháp dòi đi đề tài: "Vậy ngươi phải nói cho ta biết trước, ngươi và Lâu Lan quan hệ thế nào?"

Tư Không Thận không ngờ đối phương sẽ hỏi đến cái này, cố ý cười một phen, mới mở miệng: "Ngươi ghen?"

Mộ Lam Yên gật đầu một cái, gương mặt nghiêm túc.

Tư Không Thận đột nhiên phá lên cười. Mộ Lam Yên nhìn hồ đồ, cũng không dám bỏ qua bất kỳ một chút biểu hiện nào trên mặt đối phương.

"Ta với nàng ta là thông gia từ bé."

"Cái này là có ý gì?" Mộ Lam Yên giả vờ đáng đáp mặt ghen, lựa ý hòa theo giọng điệu của đối phương.

"Nàng ta là cháu gái ruột của tiền Thái Sư bốn triều, từ nhỏ ở trong bụng mẹ đã định ra thông gia từ bé cho ta rồi."

"Nếu thân phận cao quý như thế, hà cớ gì thời gian trước ngươi mới vừa tìm trở về?"

Nói tới nơi này, biểu hiện trên mặt Tư Không Thận cũng đột nhiên ảm đạm xuống. Trong lòng Mộ Lam Yên cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không dám liều lĩnh làm việc. Im re, nàng chờ đối phương tiếp tục mở miệng.

Chỉ thấy Tư Không Thận dường như than nhẹ một tiếng: "Bởi vì mười bảy năm trước, phủ thái sư bởi vì bị chụp lên tội danh tư thông với địch phản quốc. Vốn là chỉ có một mình Thái Sư bị giết, nhưng không ngờ trong một đêm toàn cả gia tộc tất cả đều bị giết. Căn cứ đầu mỗi sau đó nhắc nhở, Thái Sư còn có để lại một cháu gái ruột. Mà Lâu Lan, chính là đứa cháu gái ruột đó!"

Mộ Lam Yên vốn là nghĩ ý đồ tùy tiện nghe một chút, lại không nghĩ rằng Tư Không Thận vậy mà nói ra một bí mật lớn như vậy với nàng. Chuyện này, nàng quả thật có nghe thấy, cho nên kết luận Tư Không Thận khẳng định không phải là tùy tiện bịa đặt chuyện xưa lừa dối nàng.

Xa xăm nhớ lúc còn ở tại Ngao phủ, Ngao Tháp đã từng nhắc tới với nàng, thảm án diệt môn mười bảy năm trước.

Nhưng mà, quá nhiều tin tức làm cho trong nháy mắt nàng có chút mụ mị rồi.

Nếu như nói, kiếp trước thân phận của nàng không sai. Mà Lâu Lan chính là người kia thay thế nàng gặp gỡ Tư Không Thận, như vậy hiện nay thân phận của Lâu Lan chẳng phải chính là thân phận của nàng. Nhưng nàng có cha mẹ, làm sao lại dính líu quan hệ với Thái Sư của thành Bệch Kinh.

Cho nên, rốt cuộc là đời trước nàng cướp đoạt thân phận của Lâu Lan, hay là đời này, Lâu Lan cướp đoạt thân phận của nàng?

Tư Không Thận thấy Mộ Lam Yên như đi vào cõi thần tiên, lắc lư năm ngón tay ở trước mắt.

Mộ Lam Yên nhạy cảm đột nhiên đưa tay nắm lòng bàn tay của đối phương, không muốn để cho đối phương quấy rầy suy nghĩ của mình. Nhưng vào một khoảnh khắc tiếp theo, lơ đãng phát hiện hai người bọn họ thế nhưng năm ngón tay đan xen rồi. Theo bản năng, chính là lập tức lại rút bàn tay của mình về.

Tư Không Thận nhìn cô gái trước mặt đột nhiên gương mặt ửng hồng một mảng, có chút không hiểu. Trong lòng hần tất nhiên rõ ràng đã sớm không phải tiếp xúc thân mật lần một lần hai với cô gái trước mắt. Ngay cả lần đầu tiên bọn họ hôn môi, cũng là đối phương chủ động. Mới vừa rồi nàng còn tuyên bố ghen, nhưng bây giờ lại ửng đỏ mặt lên.

Đáng yêu, quả nhiên là đáng yêu.

Mộ Lam Yên tự nhiên suy nghĩ khác biệt với Tư Không Thận! Vì làm rõ ràng rốt cuộc là ai cướp đoạt thân phận của ai, đột nhiên ngược mắt lên, đánh giá nhìn đối phương trước mắt: "Nếu thân phận của Lâu Lan đã xác định, vậy hai ngày trước tại sao ngươi đột nhiên lại nói nàng không phải người mà ngươi muốn tìm. Chẳng lẽ là ngươi tìm có muốn nạp ta làm thiếp?"

"Thật thông minh! Bản hoàng tử, quả thật có ý tứ nạp ngươi làm phi! Chỉ là thân phận của nàng ta quả thật khả nghi, nửa tháng trước ta không có ở trong phủ, chẳng biết tại sao nàng ta đột nhiên không thương lượng với ta đã trực tiếp vào cung, công bố khôi phục trí nhớ. Phụ vương ta sốt ruột chuộc tội, tại lúc ta chạy tới trong cung đã thành kết cục ngay lập tức."

Mộ Lam Yên nghĩ tới nàng và Lâu Lan còn có một điểm giống nhau chính là ngọc bội, thừa dịp khoảng trống Tư Không Thận nói tới, làm bộ lơ đãng nhắc tới: "Bảy ngày trước, Lâu Lan tới tìm ngươi thì ta phát hiện trên eo nàng đeo một cái ngọc bội giống nhau như đúc với ta khi còn bé. Ngươi có biết nàng là lấy từ đâu tới không?"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Không còn sống lâu nữa

Editor: trang bubble

Ngọc bội từ đâu tới đây, Tư Không Thận đương nhiên không biết. Bởi vì hắn nhận định Lâu Lan chính là người hắn muốn tìm, nguyên nhân phán định kia chính là cái ngọc bội bên hông đối phương đeo lúc đầu.

Đó là một tín vật của Thái Sư với hoàng đế đương triều Tư Không Trung Minh!

Mộ Lam Yên vốn tưởng rằng đối phương còn có thể lại nói ra bí mật gì động trời, nhưng không nghĩ vào lúc nàng chuẩn bị rửa tai lắng nghe thì Tư Không Thận đột nhiên rất không nghiêm chỉnh cười khẩy nhìn nàng: "Có thể lấy người làm phi đã là rất không tồi rồi, không ngờ người lại còn muốn cướp lấy thân phận của người khác?"

Mộ Lam Yên nàng dĩ nhiên không lạ gì trở thành phi tử của Tư Không Thận! Chỉ là nghe đối phương đột nhiên nói như thế, sợ rằng tám chín phần mười có liên quan với ngọc bội. Nàng làm bộ mặt tức giận đẩy đối phương một cái: "Ai muốn làm trắc phi của người!" Dứt lời, xoay người nhanh chóng chính là tháo chạy đi.

Đi ngang qua Tổ Quý vẫn còn đang ngoan ngoãn đứng trung bình tấn, giọng có chút nóng nảy nói: "Tổ Quý, đi thôi. Một đám lưu manh!"

Tổ Quý nhìn bóng dáng tiểu thư nhà mình càng ngày càng xa, chỉ có thể lớn tiếng trả lời: "Tiểu thư, Tổ Quý không thể đi mà. Tiểu vương gia nói rồi, không có lệnh của hắn, ta không thể nhúc nhích. . . . ."

Dư âm của Tổ Quý khuếch tán ở trên bầu trời trại lính, từ từ biến mất. Huấn luyện của các nàng cũng không phải là một ngày hay hai ngày sẽ kết thúc. Sau đó, Tư Không Thận không hiểu ra sao tìm tới Mộ Lam Yên, nói một tràng lời hữu ích, mới tiện đà đỡ nàng đi ra ngoài.

Hai người Tổ Quý và Tất Ngôn Nam, độ ăn ý càng thêm tăng vọt vô hạn.

Cũng chỉ trong thời gian một tháng, võ học căn cơ của Tổ Quý đã vô cùng vững chắc.

Mất thấy, mấy ngày nữa chính là đến thời khắc lễ mừng năm mới mà Kỳ quốc cả nước vui mừng. Ngày đó cũng là ánh nắng tươi sáng, trong không khí phiêu đảng hương hoa mai nở rộ trên núi.

Tổ Quý cả người quần áo nam, nghe Tất Ngôn Nam chỉ huy, chậm rãi đi ở trên mép vạc. Lúc này, trong vạc đã không có một giọt nước.

Muốn học tập kinh công, dưới chân ổn và nhanh, cũng là hai nhân tố lớn quan trọng. Đây không phải là Phi Thiên trong thần thoại, cho nên coi như học xong, cũng là một lần nhảy lên cao hơn người khác mà thôi.

Sau khi cầm kiếm đánh nhau qua một hồi với Tư Không Thận, Mộ Lam Yên lại cảm thấy có chút nhàm chán chạy đi xem Tổ Quý huấn luyện.

Mặc dù cảm thán Tất Ngôn Nam có chút bất đắc dĩ, nhưng kỳ diệu chính là Tổ Quý lại cứ như vậy bị hắn ép buộc được rồi.

Tổ Quý thấy tiểu thư nhà mình đi gần, nhất tâm nhị dụng vừa ổn định nhịp bước dưới chân, vừa mở miệng: "Tiểu thư, người xem hiện tại ta học như thế nào?"

Mộ Lam Yên gật đầu khen lớn: "Rất tốt, về sau ta đi ra ngoài làm trộm, thì có một thù hạ hổ trợ!" Dứt lời, chính là rước lấy cười đùa của đoàn người tại chỗ.

Tổ Quý thấy Tất Ngôn Nam bảo nàng xuống chỉ điểm, thử vừa vận khí bèn bay xuống từ trên mép vạc này, dừng lại ở trước mặt Mộ Lam Yên.

"Mấy ngày nữa sẽ sắp bước sang năm mới rồi. Ngôn Nam, người có tính toán gì?" Tư Không Thận hỏi.

Tất Ngôn Nam suy nghĩ một phen, hắn rời nhà quả thật đã hơi lâu. Ngày trước, dù là hắn đi chơi lâu nữa, cũng sẽ thư từ qua lại với mẫu thân đại nhân trong nhà. Mà hiện nay, một tháng ở sân huấn luyện khép kín này, hắn cũng không xin phép với trong nhà, sợ là người trong nhà đã nóng nảy rồi. Hắn cười yếu ớt một phen, đối diện với mắt Tư Không Thận: "Xế chiều hôm nay ta sẽ thu dọn một chút hành lý, về nhà thôi. Lam Yên, người thì sao?"

Mộ Lam Yên không ngờ Tất Ngôn Nam sẽ trực tiếp hỏi nàng, nhìn Tổ Quý cười mỉa một phen: "Tư Không Thận không chịu để cho ta đi, vậy ta chỉ có thể cùng Tổ Quý ở trong quân đội bước sang năm mới rồi." Nàng đây là cố ý khiến Tư Không Thận khó chịu. Chỉ là chung sống ở nơi này trong một tháng, quả thật nàng cũng đã tìm hiểu qua giọng điệu khía cạnh khác của đối phương, quả thật lại là ý không để cho nàng đi.

Tư Không Thận nặng nề thở một hơi dài nhẹ nhõm, hắt ra ngoài khí nóng, trong nháy mắt ở trong không khí băng lạnh ngưng kết thành hơi nước: "Người quả thật không trở về Ngao phủ sao?"

"Không trở về!"

Tất Ngôn Nam có chút mất mát: "Tại sao?" Hắn còn định năm sau tìm thời gian thương lượng với cha mẹ đến Ngao phủ cầu hôn. Nhưng Mộ Lam Yên không trở về, hắn cầu cái quỷ à.

Mộ Lam Yên nhìn bọn họ không biết mở miệng như thế nào, đặc biệt quay người sang, đi hai bước: "Nhị tiểu thư của Ngao phủ đã chết. Sau đó, Tư Không Thận cũng không nói, bây giờ Ngao phủ vô cùng bình thản. Ta thay bọn họ trừ đi một phe Thượng Quan di nương, hiện tại Ngao Tháp và Mẫn phu nhân ân ái sâu đậm, lão phu nhân cũng sẽ không tiếp tục so đo với bọn họ. Ngao Tương không có ta, càng thêm vui vẻ độc hưởng tình mẹ của Mẫn phu nhân. Không phải đều rất tốt, tại sao ta phải đi về phá hoại?"

Giọng Mộ Lam Yên nhàn nhạt, hai đấng mày râu nghe được cũng có chút bất đắc dĩ. Ngay khi còn đang chuẩn bị nói những gì, binh lính ở cửa đột nhiên vội vàng đến báo lại.

Chỉ là thời gian trong nháy mắt, đã quỳ gối trước mặt Tư Không Thận.

"Xảy ra chuyện gì?" Tư Không Thận lạnh lẽo hỏi.

Tiểu binh lính không biết sợ hãi cái gì, cúi đầu hốt hoảng nói: "Công công trong cung báo lại, bệnh tình hoàng thượng nguy kịch, muốn tướng quân nhanh chóng vào cung, vào cung. . . ."

Tiểu binh lính nói một nửa, đột nhiên không nói tiếp. Tư Không Thận vừa nghe là Tư Không Trung Minh bị bệnh, nóng nảy hỏi thăm: "Vào cung cái gì!"

"Công công tới nói, vào cung gặp mặt hoàng thượng một lần cuối!"

Tiểu binh lính dứt lời, Tư Không Thận tức giận đá một cước vào bả vai của đối phương. Chỉ thấy cả người đối phương chợt run rẩy, lộ cộc chính là lăn trở ra.

Trong lòng Mộ Lam Yên bấm đốt ngón tay một chút thời gian, nhớ tới Tư Không Trung Minh quả thực sẽ sắp ra đi ở hai ngày nay.

Cùng lúc đó, công công đi sát ngay phía sau tiến vào, thấy tiểu binh lính bị đá ngã lăn, chợt run rẩy, bèn cũng quỳ xuống. Dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết, nhất định là Cừu hoàng tử điện hạ tức giận rồi!

Tư Không Thận thấy người tới lại là hồng nhân trước mặt phụ vương, trong lòng chính là hiểu tiểu binh lính nói sợ rằng không phải là nói ngoa. Không đợi đối phương mở miệng, hắn đã lập tức hỏi thăm: "Phụ vương ta rốt cuộc thế nào rồi?"

Công công không dám sơ sài chút nào, lập tức trả lời: "Vài tháng gần đây, thân thể hoàng thượng đã ốm nhẹ. Rồi sau đó những ngày qua thân thể càng ngày càng không tốt. Cho nên bí mật phái ta đi mời Cừu hoàng tử điện hạ trở về."

"Vậy một lần cuối là xảy ra chuyện gì?" Tư Không Thận tiếp tục hỏi thăm.

Công công nghe vậy, ngược mắt liếc nhìn tiểu binh lính bên cạnh, trong lòng chính là mắng to kẻ kia không biết nói chuyện. Lúc trước hắn nói với đối phương, gặp một lần cuối cũng chỉ là phóng đại. Hoàng đế người ta thân là cừu ngũ chí tôn, tại sao có thể nói từ ngữ xui như gặp một lần cuối vậy! Mà trước mắt, hắn cũng không tiện đi truy đến cùng, nhanh chóng cúi đầu giải thích: "Không nên nghe người ta nói bậy, hoàng thượng chỉ là mệt mỏi kêu Cừu hoàng tử điện hạ trở về mà thôi."

Tư Không Thận nghe đối phương nói như thế, về nóng nảy trong lòng kia mới buông lỏng xuống. Suy nghĩ một phen, hắn liền gọi thu dọn một tý bèn lập tức vào cung. Mà lúc đối phương chuẩn bị rời đi, vừa hỏi mới biết hai ngày nay không biết Thường Đức đi nơi nào, cho nên không có Thường ngự y điều trị và trấn giữ, thân thể lại càng không tốt.

Tư Không Thận xác định bệnh của Tư Không Trung Minh có kỳ hoặc, muốn cho Mộ Lam Yên cùng nhau vào cung. Mộ Lam Yên suy nghĩ muốn biết nhiều hơn về Lâu Lan và tin tức thám án diệt môn của tiền Thái Sư, dứt khoát đồng ý yêu cầu của đối phương.

Dù sao nàng cũng không quan tâm cái gọi là nữ thần y lúc trước, đi xem một chút, nói không chừng còn thật sự có thể tra ra manh mối gì đó. Một đời trước, nàng không biết y thuật, chỉ cảm thấy khi đó Tư Không Trung Minh uống thuốc có chút kỳ quái. Hiện tại, nàng có thể quang minh chính đại đi thăm dò!

Sau khi Mộ Lam Yên xin cáo lui, bèn trở lại bên trong lều trại của mình.

Tất Ngôn Nam nhớ nhung bóng lưng Mộ Lam Yên rời đi, ở sân huấn luyện đột nhiên đưa tay khoác lên cổ của Tư Không Thận, có chút si mê nhìn phương hướng Mộ Lam Yên rời đi: "Người nói, lần này ta và các người cùng nhau vào cung, để cho Hoàng đế phụ thân người tứ hôn như thế nào?"

Tư Không Thận không biết vì sao đối phương nói như thế, trêu ghẹo nói: "Tất tiểu vương gia vì người nào muốn thu hồi những tâm địa gian xảo kia, cam nguyện vì một người nhĩ?"

Tất Ngôn Nam chặc một tiếng: "Lúc nào thì tâm địa gian xảo rồi hả? Những thứ trước kia chẳng qua là lấy cớ để ngăn cản phụ mẫu ta mà thôi."

Tư Không Thận cười yếu ớt một tiếng, cũng không nói chuyện, hất cánh tay Tất Ngôn Nam ra, vượt qua tiến lên trước.

Tất Ngôn Nam có chút không vui, hô về phía đối phương: "Ta muốn theo đuổi Mộ Lam Yên, người cần phải giúp ta!" Vừa dứt lời, Tư Không Thận đã biến mất ở khúc quanh của sân huấn luyện. Tất Ngôn Nam có chút chợt dạ nhìn quanh một phen, lo lắng đối phương đột nhiên nhắm tới tấn hắn một trận.

Thật ra thì dứt khoát nghĩ đến, hấn không sợ Mộ Lam Yên từ chối hấn, hấn càng sợ huynh đệ tốt của hấn sẽ để ý. Nhưng mà tháng trước nghe đối phương đã có hôn ước thánh chỉ với Lâu Lan tìm được, hấn mới càng muốn cố gắng một chút.

Nhưng mà trước mắt, dường như tình huống còn không lạc quan lắm . . . .

Chỉ là thời gian một buổi chiều, bốn người bọn họ, ai đi đường nấy.

Một tháng quân đội da đầu căng thẳng, rốt cuộc thờ phào nhẹ nhõm, đưa đi mấy pho phạt lớn này!

Bên trong Khôn Ninh cung ở chính giữa thành Biện Kinh, một trận ho kịch liệt vang dội từng góc cung điện. Cửa phòng khép chặt, lò sưởi trong phòng bùng cháy không có mùi vị, trên bàn ngự dụng cung đình, lượn lờ bốc lên mùi hương an bình đỉnh cấp.

Chỉ là đồ tốt đi nữa, đối với một người vùng vẫy giãy chết mà nói đã không có tác dụng gì.

Một vài trận ho kịch liệt mới vừa rồi, chính là bắt nguồn từ Tư Không Trung Minh cả người hoảng đảo, ngồi ở trên giường êm ho ra máu. Hôm nay, sắc mặt của Tư Không Trung Minh tiêu tụy hơn nhiều so với mấy tháng trước. Hiện tại đã là buổi chiều nhưng bộ dáng hấn vẫn có chút xốc xệch không ổn như cũ, hết như từ khi rời giường đến bây giờ chưa từng chỉnh đốn.

Hoàng hậu Mạnh Cơ đứng ở sau người, cẩn thận vuốt sau lưng đối phương, nhìn vết máu trên khăn bạc ở chậu nước rửa mặt, có chút không quen quay đầu đi.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên gặp phải, nhưng nội tâm nàng vẫn còn đang khước từ, nàng không thích đồ có máu như vậy.

Tư Không Trung Minh biết đối phương khổ sở, đưa tay khoác lên trên mu bàn tay của Mạnh Cơ. Thân thể chậm chạp, mở miệng: "Ta cũng chỉ có ở chỗ hoàng hậu đây, mới có thể yên tâm." Dứt lời, khóe miệng kéo ra vệt cười khổ.

Mạnh Cơ có chút khổ sở: "Chờ hoàng thượng hết bệnh rồi, ta nhất định bảo hoàng nhi ngày ngày ở lại trong cung với người!"

Ánh mắt của Tư Không Trung Minh lại thoáng qua một chút buồn bã lặng yên không dễ dàng phát giác: "Không, ta muốn Thận Nhi giúp ta đi điều tra. Chờ hấn tra cháy nhà ra mặt chuột rồi, chính là an ủi lớn nhất đối với ta."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Lâm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Trúng độc đã lâu

Editor: trang bubble

Bên ngoài Khôn Ninh cung, một thái giám giọng the thé vang lên: "Cửu hoàng tử điện hạ đến!"

Tư Không Thận dẫn hai người Mộ Lam Yên và Tổ Quý, quen cửa quen nẻo băng qua trên hành lang ở Khôn Ninh cung. Chỉ là thời gian một lát đã lặng lẽ đi tới bên ngoài tầm cung của mẫu hậu.

Thấy ngoài cửa không có bất kỳ một cung nữ thái giám canh giữ, tự mình tiến lên gõ cửa.

"Phụ vương, mẫu hậu, các người đã ngủ chưa?" Căn cứ lời thái giám báo lại khi đó, mấy ngày nay Tư Không Trung Minh đều lấy lý do sinh nhật của hoàng hậu, ở tại Khôn Ninh cung.

Bên trong vốn là hai người thương xuân buồn thu, nghe nói con trai mà mình thương yêu nhất trở lại. Mạnh Cơ lập tức tiến lên mở cửa: "Hoàng nhi, con rốt cuộc đã tới rồi." Nàng ừ ừ nói chuyện, vừa ngẩng đầu, thấy ngoài cửa trừ Tư Không Thận còn có hai nữ tử khác, vui mừng trong mắt, trong nháy mắt đã âm thầm xuống.

Mộ Lam Yên và Tổ Quý thấy mở cửa lại là hoàng hậu, thành linh quỳ gối hành lễ ngay lập tức: "Hoàng hậu nương nương cát tường, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

Mạnh Cơ gạt đầu một cái, gió trong ngày mùa đông không chút khách sáo thổi vào trên mặt nàng mới vừa bảo dưỡng tốt. Cảm giác da bị thổi có chút căng cứng, lập tức gọi bọn họ đi vào, xoay người bèn đóng cửa lại.

Tư Không Trung Minh cũng thấy rõ người đến là ai, trên mặt cười híp mắt quay về phía bọn họ, mở miệng: "Tối rồi à."

Tư Không Thận đáp một tiếng, dẫn Mộ Lam Yên bèn đi vào.

Mộ Lam Yên và Tổ Quý có chút hiếu kỳ khẽ khàng nhìn quanh gian phòng hơi yên lặng trong ngày thường này, không biết là tác dụng hương huân trong phòng, hay là cái gì. Cảm giác nơi này không giống như là hoàng cung, càng giống như là thiên đường một nhà ba người.

Mà Mộ Lam Yên thì bởi vì thấy được rất nhiều ký ức và đồ vật lẫn lộn, tinh thần hơi đi vào cõi thần tiên. Khi nàng phản ứng lại, Mạnh Cơ đã đi tới trước mặt của các nàng.

Hôm nay, Mạnh Cơ không còn cao không thể với tới như nhìn thấy trong ngày thường. Cả người trường sam màu vàng nhạt tương đối bình thường, trên đầu vẫn búi tóc càng thêm đơn giản nhẹ nhàng, toàn thân đều là dáng vẻ cũng không phải muốn ra khỏi cửa. Có điều, ánh mắt nhìn về phía Mộ Lam Yên vẫn là coi thường trước sau như một.

Mạnh Cơ cũng không biết cha con bọn họ đang tính toán thứ gì, trong lòng chỉ rõ ràng nửa tháng trước hoàng thượng đột nhiên hạ một đạo thánh chỉ, tứ hôn cho hoàng nhi mình và Lâu Lan đó. Cho nên thân là bổn phận nữ tử mà nói, liếc về phía Mộ Lam Yên, trong lòng lại là một loại cảm nhận không phải như vậy, giọng hỏi thăm: "Sao ngươi lại tới đây?"

Mộ Lam Yên không ngờ hoàng thượng còn chưa kịp mở miệng, hoàng hậu đã chất vấn mình trước hết, liếc mắt nhìn Tư Không Trung Minh và Tư Không Thận: "Ta. . . . ."

Mạnh Cơ cho là Mộ Lam Yên quán Tư Không Thận, cho nên cũng không muốn nghe đối phương giải thích: "Ngươi có biết, trên người hoàng nhi của ta đã có hôn ước hay không?"

Mộ Lam Yên gật đầu một cái, trong lòng nàng tự nhiên biết, hơn nữa nàng cũng không phải là đến buộc hoàng thượng sửa hôn ước đâu.

Mạnh Cơ vốn đã phiền lòng bởi vì thân thể hoàng thượng luôn không ổn, thấy Mộ Lam Yên lại là xu thế nhấn nhé chịu đựng, mở miệng chính là chất vấn: "Vậy vì sao ngươi còn muốn đi theo bên cạnh hoàng nhi của ta? Mấy ngày nay, ta nghe Lâu Lan vào cung kể khổ, đã nói tháng này ngươi vẫn ở chung với hoàng nhi của ta. Dầu gì Lâu Lan cũng là cháu gái ruột của thái sư, sao một cô gái hương đã như ngươi vậy có thể so sánh được. Nếu ngươi thức thời, thì không nên ngênh ngang đi theo hoàng nhi của ta vào cung!"

Mộ Lam Yên nghe đối phương có ý chất vấn mình, trong lòng bèn trực tiếp kêu khổ. Mà lại nói đến thân phận của Lâu Lan là cháu gái ruột của Thái Sư, đã lộ rõ cảm giác đối phương khinh thường mình.

Nghĩ tới dù sao mình cũng không cần ở trong cung lâu dài, đối mặt hoàng hậu bèn muốn cãi lại đôi lời.

Chỉ là còn chưa chờ nàng mở miệng, Tư Không Thận cứu giúp dẫn đầu thay nàng giải vây: "Mẫu hậu, có phải là ngài bị chọc tức ở chỗ phụ vương, bắt được người bèn trút giận?" Giọng của Tư Không Thận có chút thân mật, như một đứa bé non nớt chân thật làm nũng với mẫu thân của mình.

Mà đối với sự trêu ghẹo của hắn, hoàng hậu vốn là nhìn Mộ Lam Yên với vẻ mặt nặng nề, cũng bị trêu chọc nở nụ cười: "Mẫu hậu nói chuyện, nơi nào đến phiên con tới chen miệng!"

"Mộ Lam Yên là đại phu con mời vào cung, nghe nói những ngày gần đây Thường Đức không có ở trong cung. Con lo lắng ngươi lo lắng thân thể phụ vương quá mức, cho nên mời một thần y bên ngoài tới đây." Tư Không Thận nói rồi, liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên bên cạnh, tiếp tục nói: "Nếu ngươi còn nói như vậy, chọc tức thần y chạy mất, con cũng không chịu trách nhiệm."

Nghe đến đó, Mạnh Cơ đột nhiên im re, trong lòng nàng tự nhiên biết Thường Đức không có ở trong cung. Cũng bởi vì như vậy, trong cung không tìm được bất kỳ một đại phu nào có thể hóa giải bệnh tình của hoàng thượng, nàng mới có chút gấp gáp bốc lửa. Có điều nhìn Mộ Lam Yên quá trẻ tuổi, nàng vẫn còn có chút lo lắng: "Con nói thiệt hay giả?"

"Mẫu thân ở sâu trong cung, chuyện bên ngoài không biết được đương nhiên bình thường. Hai tháng trước, Mộ Lam Yên cứu về Tam tiểu thư của Ngao phủ, ở bên ngoài được gọi là thần y. Con trai của ngươi mang người về, ngươi hãy yên tâm đi! Con tuyệt đối sẽ không hại phụ vương!"

Nghe Tư Không Thận nói như thế, trong lòng Mạnh Cơ vẫn còn có chút hoài nghi. Quan sát Mộ Lam Yên nhìn không ra biểu hiện trên mặt, nàng tỉ mỉ hồi tưởng một chút hình ảnh. Còn nhớ rõ lúc Thường Đức thỉnh thoảng tới bắt mạch cho nàng, hắn nói tới bên trong thành Biện Kinh có một nữ thần y như vậy, nhưng không ngờ rằng lại sẽ là người quen biết. Hơn nữa nói đến Ngao phủ, nàng luôn cảm giác nửa tháng trước, giống như xảy ra qua chuyện gì.

Quay về phía Mộ Lam Yên, nàng vừa muốn mở miệng hỏi thăm Ngao phủ: "Mộ Lam Yên, ngươi. . . . ."

"Được rồi, một kẻ phụ đạo nhân gia như nàng biết cái gì." Tư Không Trung Minh đột nhiên tính toán, liếc mắt Mạnh Cơ bên cạnh một cái, giọng nói nhàn nhạt: "Trẫm đột nhiên đặc biệt tưởng nhớ hạnh nhân nướng mà hoàng hậu làm, vẫn là làm phiền hoàng hậu có thể đi làm một phần cho trẫm hay không?"

Mạnh Cơ chột giật mình, chính là hiểu Tư Không Trung Minh đây là đang cố ý đuổi nàng đi. Nên lập tức cũng không cần phải nhiều lời nữa, mặt quay về phía Tư Không Trung Minh cúi đầu đáp một tiếng bèn muốn đi ra.

Tư Không Trung Minh nhìn Mộ Lam Yên và Tổ Quý sợ hãi rụt rè đi phía sau, cũng mở miệng nói: "Kìa, nha đầu mà Mộ cô nương dẫn tới, ngươi mau

cũng đi theo hoàng hậu giúp đỡ đi."

Mạnh Cơ vừa nghe, lập tức từ chối: "Không cần, thiếp có cung nữ trong cung giúp một tay là được."

Tổ Quý vốn là nghe hoàng thượng sai khiến, lòng bàn tay đã nhanh chóng rịn ra mồ hôi lạnh. Rồi sau đó lại bị từ chối, lập tức trong lòng chính là nóng nảy giống như kiến bò trên chảo nóng. Trong lòng suy ngẫm, rốt cuộc là nghe hoàng thượng, hay là nghe hoàng hậu.

Mộ Lam Yên cảm thấy Tổ Quý lúng túng sau lưng, quay đầu, khẽ nói một câu: "Người đi ra ngoài trước đi, gian phòng này ra cửa quẹo phải phía sau có một lầu các nhỏ, trên căn bản bên trong không có người nào, người cứ ở bên kia đợi ta được rồi."

Lời của Mộ Lam Yên không làm cho Tư Không Trung Minh và Tư Không Thận sinh nghi, ngược lại khiến ánh mắt của Mạnh Cơ theo bản năng liếc qua nàng, có thêm mấy phần nghiêm túc. Mộ Lam Yên nói lầu các nhỏ đó, tên gọi là Cầm lâu, bởi vì địa phương nhỏ, thường ngày nàng cũng không đi qua. Chỉ là nàng không hiểu, vì sao địa phương ngay cả nàng cũng không để ý làm sao đối phương lại biết?

Chẳng qua ý nghĩ này chỉ là lướt qua, bèn không có nghĩ sâu. Với Tổ Quý, hai người một trước một sau, chính là ra khỏi tầm cung của mình.

Chỉ là thời gian trong nháy mắt, trong phòng chỉ còn ba người Tư Không Thận, Tư Không Trung Minh và Mộ Lam Yên.

Hoàng hậu luôn nhắm vào không ngừng rời đi rồi, Mộ Lam Yên chính là cảm thấy gánh nặng trên người nhẹ rất nhiều.

Tư Không Trung Minh là người bình dị gần gũi, mặc kệ là một đời trước hay là đời này. Cho nên ở trước mặt hắn, cho tới bây giờ Mộ Lam Yên cũng không có biểu hiện ra sợ sệt từng chút một. Trước mắt, nàng đi theo Tư Không Thận càng thêm đến gần một bước với đối phương.

"Phụ vương, nghe nói Thường Đức đột nhiên mất tích, đã xảy ra chuyện gì?"

Tư Không Trung Minh khẽ thở dài một hơi, đưa hai chân ra, ngồi ở bên cạnh giường êm: "Nghe thái giám báo lại, ngày đó Thường Đức đột nhiên nhận được một phong thư, rồi sau đó chính là đi ra ngoài."

"Ngài cảm thấy chuyện như vậy, có quan hệ với việc điều tra của chúng ta sao?" Tư Không Thận hỏi, lúc này Mộ Lam Yên đã nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là yên tĩnh đứng ở một bên nghe.

Tư Không Trung Minh gật đầu một cái: "Ta cảm thấy chính là bị bọn hắn giam lại."

Rồi sau đó, ba người chính là đột nhiên yên lặng.

Tư Không Thận giống như đột nhiên nghĩ đến còn dẫn theo "Thần y", lập tức kêu Mộ Lam Yên đi tới trước mặt Tư Không Trung Minh: "Người giúp phụ vương ta bắt mạch trước đi."

Mộ Lam Yên đồng ý một tiếng, tiến lên bèn quỳ gối bên chân Tư Không Trung Minh, mời cổ tay của đối phương đưa ra, nghiêm túc kiểm tra. Cúi đầu, ánh mắt cũng không có lưu ý về mặt sáng ngời của Tư Không Trung Minh nhìn chăm chú vào nàng ở phía trên: "Nghe nói, người một cây đuốc đốt biệt viện của Ngao phủ?"

Mộ Lam Yên chấn động toàn thân, lập tức biết nhất định là Tư Không Thận đã nói với hắn trước, gật gù ừ một tiếng.

Tư Không Trung Minh dường như cũng không hài lòng với câu trả lời của nàng, tiếp tục hỏi: "Đây là vì sao? Người không thích cuộc sống ở Ngao phủ?"

Mộ Lam Yên lắc đầu một cái, thu hồi tay của mình: "Cũng không phải. Lam Yên vốn cũng không phải là tiểu thư của Ngao phủ, ở bên kia cũng chỉ là lãng phí thời gian. Rồi khỏi bên kia, Lam Yên còn có chỗ khác phải đi."

Tư Không Trung Minh phát ồ tay áo, trên mặt đại thúc tuổi trung niên mập mạp, run rẩy mấy sợi râu mép của mình, bộ dáng có chút chê cười: "Nếu không phải tiểu thư của Ngao phủ, như vậy lần trước hoàng hậu muốn mời các tiểu thư của quan viên tam phẩm trở lên thì người lại tới mò mẫm xem nào nhiệt cái gì?"

Mộ Lam Yên run lên: "Vạn bất đắc dĩ."

Tư Không Trung Minh nghe vậy, đột nhiên cười lên ha ha, lập tức cũng không hỏi tới nguyên do của sự kiện kia. Hắn chuyển đề tài hỏi thăm về sau khi đối phương bắt mạch nhìn ra cái gì.

Mộ Lam Yên suy ngẫm tỉ mỉ một hồi, mới mở miệng: "Mạch đập của hoàng thượng hơi yếu không giống như là một người bình thường nên có. Hơn nữa mạch tượng hỗn loạn, có chút giống. . . ."

"Ta quả thực trúng độc rồi!" Tư Không Trung Minh giành nói.

Trong lòng Mộ Lam Yên hơi hồi hộp một chút, vốn là nàng cũng chỉ là suy đoán, nhưng không nghĩ đối phương trực tiếp ra câu khẳng định. Lập tức chính là hoài nghi nhìn Tư Không Thận một chút, nàng cũng nhìn không ra trên mặt đối phương có biểu hiện kinh ngạc gì.

Chẳng lẽ, chính là bọn họ đã sớm biết.

"Kéo dài như vậy đã bao lâu?" Mộ Lam Yên hỏi.

Lúc này, Tư Không Thận đột nhiên nói tiếp: "Nửa năm."

Mộ Lam Yên nhanh chóng hồi tưởng tất cả tài liệu trong đầu, lúc này mới phản ứng kịp. Kiếp trước, Tư Không Trung Minh dần dần thể cốt già đi, từ vong, mọi người cho là hiện tượng tự nhiên, nhưng không nghĩ trong này lại còn xen lẫn một chuyện như vậy. Hơn nữa nghe đối thoại của bọn họ, lòng dạ nên biết rõ rồi.

Nàng có chút không rõ: "Tại sao không giải độc? Y thuật của Thường Đức cao siêu như thế, hẳn cũng không biết?"

Lúc này Tư Không Thận cũng không muốn lừa nữa, chăm chú nhìn Mộ Lam Yên trả lời: "Không giải độc là vì dụ ra bàn tay đen hạ độc phía sau màn kia. Hơn nữa, Thường Đức quả thật thử các loại phương pháp giải độc, cũng chỉ có thể trì hoãn độc tính này lan tràn."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Cạn thuốc góc xó

Editor: trang bubble

Lời của Tư Không Thận quanh quẩn thật lâu ở bên tai Mộ Lam Yên. Cho đến hai người ra khỏi tẩm cung của hoàng hậu, trên đường tiến về phía Ngự Thiện Phòng tra xét cạn thuốc, nàng đều còn có chút thần thờ.

Tư Không Thận nói, lúc trước sở dĩ hắn nói cảm thấy Lâu Lan là giả, cũng bởi vì người muốn mưu hại phụ vương của hắn và Lâu Lan, vẫn luôn chưa từng ngừng lại. Trong cung chỉ có lẽ que mấy người biết thân phận của Lâu Lan, người ngoài chỉ biết nàng là thê tử hôn ước của Tư Không Thận. Mà sở dĩ những người đó hạ độc thủ, ước chừng cũng là bởi vì không muốn thăm án mười bảy năm trước lật lại bản án.

Mộ Lam Yên hỏi tại sao hắn muốn nói với nàng những thứ này.

Tư Không Thận nói, vốn đang không xác định, nhưng mà bởi vì Mộ Lam Yên đột nhiên nhắc tới ngọc bội kia. Hắn chính là đánh cược một lần, đánh cược Mộ Lam Yên mới là cháu gái ruột của thái sư kia.

Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy tất cả tin tức này quá mức không rõ, cho nên bản năng có chút muốn bài xích và phủ nhận những tin tức kia!

Đi tới Ngự Thiện Phòng của Khôn Ninh cung, bên trong đã không còn một người. Lúc bọn họ đi ra thì hoàng hậu đã bùng điểm tâm đã làm xong đưa qua. Nghe Tư Không Trung Minh dặn dò, nói trước đó phải người đuổi người bên trong ngự thiện phòng đi.

Cho nên trước mắt, bọn họ cũng có thể tùy tiện lục cả Ngự Thiện Phòng!

Tư Không Thận nghe lời Mộ Lam Yên nói, cẩn thận lưu ý từng cái góc trong ngự thiện phòng. Đồng lật tây lục, hắn hoài nghi mở miệng: "Người muốn tìm cạn thuốc kia làm gì?"

Một tay của Mộ Lam Yên cầm mở một cái ầm sắc thuốc, tra xét cẩn thận: "Vấn đề đầu tiên chính là phải không chế được độc tính của phụ vương người. Trước kia là Thường Đức tự mình cầm thuốc, hơn nữa không có phương thuốc. Ta cũng không thể tùy tiện chữa trị, ngộ nhỡ nếu là nhìn lầm rồi, trừng phạt là chuyện nhỏ, roi đòn chuyện lớn đấy."

Tư Không Thận khẽ cười một tiếng, nói năng có chút tùy tiện: "Sợ cái gì, ta bảo vệ người."

Lúc này Mộ Lam Yên đã sáng tỏ tâm ý của Tư Không Thận. Nam nhân này một khi quyết định chuyện gì, quả nhiên là mười đầu trâu cũng không kéo về được. Liếc mắt đối phương một cái, chính là lười nói chuyện tiếp tục tìm kiếm.

Hai người gần như đã lục hết cả Ngự Thiện Phòng một lần. Cho đến cuối cùng, Tư Không Thận tìm được một chút cạn bã ở một ngõ ngách trong bếp, cho là đồ vô dụng lâm bảm một tiếng: "Chẳng lẽ hiện tại cạn thuốc cũng có thể làm diêm đốt?"

Cho tới bây giờ thân là hoàng tử quần áo đến vươn tay com tới há mồm, hắn đương không nhiên biết, nhưng Mộ Lam Yên biết.

Cạn thuốc ướt nhẹp lại xuất hiện ở địa phương không nên xuất hiện, điểm đáng ngờ to lớn. Không nói hai lời, nàng đi nhanh lên đến bên cạnh Tư Không Thận, ngồi xổm xuống, nhứu mày đưa tay ngăn lại tay của đối phương muốn vươn ra: "Người đừng cử động, để ta tới!"

Tư Không Thận nghe vậy, khóe mắt thoáng qua một chút kinh ngạc, lách mình lui một bước, cho Mộ Lam Yên một vị trí vọt lên. Thấy ánh mắt nàng nhìn thẳng vào túi thuốc đen thui lù này, rồi sau đó nhận lấy, nhanh chóng đi tới bên ngoài Ngự Thiện Phòng.

Ánh mặt trời chiếu lên cạn thuốc trong túi thuốc này, bèn bày tất cả tại chỗ.

Tư Không Thận theo sát bước chân của Mộ Lam Yên, nghiêm túc quan sát thứ kỳ quái bị hắn phát hiện. Mộ Lam Yên thuận tay xé ra, tất cả đồ vật bên trong đều bày ra rồi rạc ở chỗ trước mặt bọn họ.

Một mùi thuốc nồng nặc tản ra. Hai người không tự chủ được mà nhướng chân mày lên.

Đây hiển nhiên là hôm nay mới vừa sắc.

Mộ Lam Yên đưa tay đẩy ra một chút cận thuốc, bốc lên ngửi một cái.

Tư Không Thận không hiểu, ánh mắt sâu kín quan sát đối phương: "Đây là ý gì?"

Dừng một chút, trên mặt Mộ Lam Yên bộc lộ đáng vẻ hiểu rõ: "Đây chính là dược liệu mà phụ vương của ngươi uống." Dứt lời, nàng đứng dậy ngẩng đầu lên nhìn lại bên trong ngự thiện phòng, nhìn thấy cách đó không xa lại gác một bộ bút mực và giấy, chạy nhanh qua lấy tới đây.

Tư Không Thận nhìn người nọ giao giấy bút cho mình, giật giật bờ môi: "Chuyện này. . . . ."

Lúc này, Mộ Lam Yên có chút ác cảm nhìn đối phương, chỉ vào cận thuốc trên đất kia nói: "Ngươi còn xưng mình từng học mấy chiêu với ngự y đây. Mới vừa rồi, phụ vương của ngươi nói mấy vị thuốc, có phải cho rằng đều ở nơi đây hay không?"

Mộ Lam Yên nhắc nhở như thế, Tư Không Thận mới ngạc nhiên nhìn lại dược liệu đen thùi lù trên đất, hiểu rõ gật đầu một cái. Hắn cảm thấy việc này không thể trách hắn, hắn đi theo Thường Đức cũng chỉ là học một chút bắt mạch và trị liệu ngoại thương. Chuyện dược liệu này thật đúng là không biết nhiều bằng Mộ Lam Yên.

Tiếp theo, một người phân tích bên trong đã có dược liệu gì, một người cầm giấy bút ghi chép tỉ mỉ.

Đợi cho chuyện cũng làm xong rồi, Mộ Lam Yên nhận lấy phương thuốc trong tay Tư Không Thận nhìn mấy lần, thoả mãn mà gật đầu. Cùng lúc đó, Tư Không Thận nhớ tới chỗ tìm được cận thuốc này, trong lòng không khỏi có vẻ không hiểu.

Chuyên tâm suy tư sâu xa thứ đã bị bói ngôn ngang không chịu nổi trên đất kia, sâu kín mở miệng: "Ngươi nói, tại sao lại có người đặt thứ ẩm ướt như vậy ở bên cạnh đốt lửa?"

Phương diện này, Mộ Lam Yên tự nhiên có nghĩ đến. Có điều mới vừa rồi nóng lòng nghiên cứu cách điều chế gì đó, lo lắng bị mặt trời chiếu, một chút mùi của dạng dược liệu vụn sẽ tiêu tán, cho nên lựa chọn tạm thời coi thường. Mà trước mắt, nàng cũng không thể không suy tính một chút, rốt cuộc là tại sao?

Trầm mặc nửa thừa nhận, hai người đột nhiên trầm miệng một lời nói: "Trừ phi thuốc này có vấn đề!"

Tư Không Thận thấy độ ăn ý với Mộ Lam Yên đạt tới vừa vặn, khoe miệng kéo ra nụ cười mỉm, theo bản năng đưa tay sờ sờ đầu của đối phương: "Bình thường, cận thuốc trong cung đều tập hợp để ở một chỗ, sau đó chuyên chở toàn bộ xuất cung. Ta đoán chừng người kia là muốn thiêu hủy nó, nhưng mà quá ướt, đốt một nửa đột nhiên có chuyện rồi đi."

Mộ Lam Yên bày tỏ tán đồng gật đầu một cái, về phần nguyên nhân tại sao muốn đột nhiên thiêu hủy, không thể không khiến nàng suy nghĩ một phen. Nàng nắm giấy Tuyên Thành trên tay, tới tới lui lui lại nhìn mấy lần.

Đột nhiên lại là ngòi xỏm người xuống, chợt hốt lên một nắm dược liệu lại gần cánh mũi ra sức ngửi một cái.

Nắm đó đi theo Căn đại phu học y thì cái khác không dám nói đặc biệt giỏi, nhưng mà nhận thức dược liệu này chính là khác sâu tâm tư của Căn đại phu. Chỉ là ở trước mặt cha mẹ Mộ Lam Yên đã khen ba bốn lần không ngừng. Mỗi lần đều nói đến sắc mặt Mộ Lam Yên ửng hồng một mảnh, vô cùng chột dạ.

Tư Không Thận không biết người trước mặt lại đang giãy vò cái yêu thiêu thân gì, lui về sau một bước, nghiêng đầu qua quan sát đối phương. Khuôn mặt nhỏ nhắn kia đón lấy ánh mặt trời, da dẻ đầy đặn, phiếm trong suốt.

Da trắng nõn nà —— đây là từ tới được khi phản ứng đầu tiên trong đầu Tư Không Thận. Thấy đối phương nghiêm túc trịnh trọng nhắm mắt lại suy nghĩ, hắn cũng thức thời không nói một câu. Hơi một lát nữa, Mộ Lam Yên sâu kín mở mắt, lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng lên nhìn chằm chằm Tư Không Thận, trên mặt thoáng qua nụ cười vui mừng.

"Nơi này, lại có một vị lộc thạch học."

Chỉ là một vị thuốc, Tư Không Thận đương nhiên không biết có gì khác biệt.

Mộ Lam Yên ném đi dược liệu trong tay, đứng dậy nhìn thẳng vào mắt đối phương: "Còn nhớ bên trong dược liệu cho ngươi ghi có một vị cầu kỳ hay không?"

Tư Không Thận gật đầu một cái.

"Cầu kỳ và lộc thạch học là hai vị thuốc không thể đồng thời uống vào. Trước đó, lúc ta bắt mạch cho phụ vương của ngươi, lại cảm thấy hắn dương khí

suy sụp, mạch đập suy dần dần, có khuynh hướng rút ngắn lại ba chiếc đèn bồng mạng của con người. Lộc thạch học này dùng đơn độc, chính là một vị thuốc tốt. Nhưng cố tình, ở trong chỗ cận thuốc này bị người mài thành bột, hơn nửa mùi vị cực kì nhạt. Nếu không phải ta xem xét tỉ mỉ, chỉ sợ cũng không phát hiện được. Thường Đức không thể nào phạm sai lầm như vậy, cho nên ta hoài nghi, là có người cố ý!"

Lời của Mộ Lam Yên vừa nói ra, dọa Tư Không Thận sợ ngây người.

Trong lòng hắn tự nhiên sáng tỏ có người muốn hại phụ vương của hắn, nhưng trực tiếp bỏ thuốc ở trong dược, bọn họ quả thật chưa từng đoán được. Bởi vì lúc đầu cho rằng, độc của Tư Không Trung Minh cũng không phải quá khứ lâu dài mà đến.

Xa xăm nhớ lại nửa năm trước, bọn họ tra khám ra được về tin tức nữ tôn dòng chính của tiền thái sư. Tư Không Trung Minh không nói hai lời chính là dẫn Tư Không Thận tự mình xuất cung, nhưng chính là vào khi đó bị thích khách ra tay. Sau đó, mặc dù thích khách tự sát ngay trước mặt tất cả Ngự lâm quân dẫn theo đi ra ngoài. Nhưng, Tư Không Trung Minh cũng là trúng độc về cung.

Chuyện này hiếm có người biết, ngay cả hoàng hậu cũng chỉ cho là nửa năm này hoàng thượng quá mức khổ cực, mà rơi xuống gốc bệnh.

Vì không đánh rần động cỏ, hai người Mộ Lam Yên và Tư Không Thận tay không tìm một cái túi tương tự với lúc trước, xếp toàn bộ cận thuốc trở về, rồi sau đó lại để về bên cạnh bếp như lúc đầu.

Trở lại tẩm cung của hoàng hậu, họ cũng tuyên bố không tìm được cận thuốc kia, chỉ là dừng lại một lát, đi Cầm các đón Tổ Quý ra ngoài. Ba người chính là lặng lẽ trở về Thành phủ bên trong thành Biện Kinh.

Kể từ sau khi Lâu Lan tự chủ trương vào cung tuyên bố thân phận của mình, thì đã dời ra ngoài từ Thành phủ của Tư Không Thận. Trong lòng Mộ Lam Yên lo nếu không có địa phương đi, cũng bị hạn chế tự do. Đi theo Tổ Quý, hai người cũng bèn ghé ngang ở lại Thành phủ.

Sau khi xuất cung, mỗi ngày Mộ Lam Yên đều dựa theo dược liệu mà người làm mua về, tự mình tiến hành nung nấu. Sáng sớm mỗi ngày do Tư Không Thận rảnh rỗi lấy cơ vào cung thỉnh an, đưa thuốc cho Tư Không Trung Minh.

Thường xuyên đi lại qua năm ngày, năm mới đến, thân thể Tư Không Trung Minh vốn là bệnh rề rề, trải qua mỗi ngày Tư Không Thận báo cáo, đã khôi phục lại thời kỳ vốn có.

Mặc dù cả người còn thoát nhìn hơi mệt, nhưng rõ ràng thời gian có tinh thần ban ngày nhiều hơn so với trước kia.

Chỉ là Thường Đức vẫn biến mất không thấy tăm hơi, không khôi phục cho người ta có chút bận tâm. Tư Không Trung Minh trở lại trong triều đình, chuyện thứ nhất chính là phái nhân thủ, cẩn thận truy xét hướng đi của hắn.

Ngày hôm nay chính là đêm giao thừa của ngày cuối cùng năm con khi rồi.

Lễ mừng năm mới của Kỳ quốc, từ ba ngày trước đêm giao thừa rất nhiều cửa hàng và nhà xưởng cũng đã ngừng để nghỉ đông. Tối hôm nay càng thêm cực kỳ náo nhiệt, tất cả gia đình lớn nhỏ xúm lại ở chung một chỗ, chúc mừng tết xuân mỗi năm một lần. Các nam nhân giết gà làm vịt, các nữ nhân nhóm lửa tán gẫu, bọn nhỏ thì càng vui vẻ, thăm hết nhà này đến nhà kia không chỉ có kẹo ăn, may mắn còn sẽ có tiền mừng tuổi có thể cầm.

Mộ Lam Yên một mình lẻ loi ngồi ở trên mái hiên căn phòng của mình, tư thế nửa nằm, ngược nhìn bầu trời tối đen như mực. Lúc này, trên bầu trời cách đó không xa đột nhiên chột lóe, âm thanh nổ tung tự nhiên mà đến, từng cái pháo hoa một xinh đẹp nở rộ xuất hiện ở trong đôi mắt Mộ Lam Yên.

Mộ Lam Yên nhìn những thứ hạnh phúc không thuộc về mình kia, nhếch miệng lên một nụ cười khổ. Xa xăm nhớ về hằng năm ở Mộ Lý Hồi, mặc dù không có đa dạng nhiều như ở phía ngoài này, nhưng cũng là người một nhà thật vui vẻ ngồi chung một chỗ. Vậy mà năm nay, nàng lại là một mình lẻ loi.

Nàng đột nhiên thật là nhớ cha mẹ và đồng hương ở cố hương. Thậm chí nàng đang bắt đầu mơ màng, có phải cha mẹ phát hiện nàng không tìm được đường về nhà, đã ra ngoài tìm nàng rồi hay không? Nhưng trời đất bao la, thật sự thất lạc rồi, làm sao lại có thể muốn gặp dễ dàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Bước sang năm mới rồi

Editor: Trang bubble

Tiếng chiêng trống của năm gà rứt cuộc sung sướng vang lên ở phía hoàng cung.

Trong lòng Mộ Lam Yên cảm khái, bất tri bất giác lại lớn thêm một tuổi. Không còn hơi ngưỡng mặt lên nữa, cả người gọn gàng dứt khoát nằm ở trên mái hiên, lộ ra da dẻ lẳng lẳng cảm thụ mưa móc đêm khuya. Ngay tại lúc nàng mới vừa hải lòng hưởng thụ yên tĩnh này, bên tai đột nhiên vang lên âm thanh sột soạt.

Phản ứng đầu tiên là nhanh chóng mở mắt ra, nhìn lại phía bên cạnh. Nàng đột nhiên phát hiện cả người Tư Không Thận trắng thản, bên hông buộc đai bạch ngọc, lặng lẽ ngồi vào bên cạnh của nàng.

Nhìn thấy là người quen, trái tim lơ lửng cũng chậm rãi dễ xuống.

Tư Không Thận thấy mình đến, cũng không có được hoan nghênh như trong tưởng tượng, giả bộ có chút nóng giận mở miệng: "Bản hoàng tử tới, vậy mà ngươi cũng không có một chút phản ứng?"

Mộ Lam Yên hít sâu một hơi, hất ra một mảnh trắng xóa, khoe miệng khoan thai tự đắc lộ ra một nụ cười mỉm: "Hoàng tử trèo nóc nhà, ngươi muốn ta có phản ứng gì, cúi đầu chín dập đầu ba quay đầu à?"

Tư Không Thận nghe vậy, lại là bật cười hi hi một tiếng, bắt chước tư thế tiêu sái của Mộ Lam Yên. Đôi tay dựa vào phía sau đầu, nhấc một chân lên, thảnh thơi không lo lắng nằm ở trên gối vụn lạnh như băng. Hắn nhìn lên bầu trời trầm mặc một hồi, mới nói: "Vì sao nữ tử như ngươi còn tự nhiên hơn nam tử chúng ta?"

Mộ Lam Yên giật giật bắp chân mình gác lên: "Vì vậy?"

Tư Không Thận ừ một tiếng: "Cả người ngươi cho ta cảm giác chính là tập hợp từ cảm kỳ thư họa của nữ tử và múa đao chơi giáo của nam tử, y thuật cao siêu, tính tình tùy tính. Không tưởng tượng ra được, nếu ngươi thật sự là người sinh sống ở Mộng Lý Hối không lộ rõ ở thể nhân kia, ở trong đó nhất định là tụ tập cao thủ, tùy tiện một người cũng có thể một địch mười!"

Mộ Lam Yên nghe, quay đầu qua, nhếch miệng lên một nụ cười mỉa. Tư Không Thận nghe người bên cạnh cười ra tiếng, cũng nghiêng đầu qua. Hai người nhìn kỹ đối phương không bao lâu, Tư Không Thận chính là mắt sắc thoáng qua không hiểu, hỏi: "Ngươi cười cái gì?"

"Ta cười ngươi quả thật mỗi giờ mỗi khắc đều đang thăm dò thân thể của ta." Mộ Lam Yên mỉm cười nói, nụ cười ở khoe miệng càng lúc càng lớn, trong lòng nhớ nhung người thân đến cực điểm. Vì không khiến cho chính mình dễ nể khổ sở nữa, nàng suy nghĩ một chút vẫn là quyết định chia sẻ bí mật của mình với nam nhân trước mặt: "Ta xác thực có phụ mẫu, hơn nữa là bọn họ dạy ta những thứ này. Mười bảy năm qua, bọn họ không giống với đám người ở Mộng Lý Hối. Phụ thân ta có thể thuộc lòng tất cả Tứ Thư Ngũ Kinh ở bên ngoài này, mẫu thân của ta tinh thông mọi thứ cảm kỳ thư họa. Võ thuật của ta là một người tên là Lăng Hồ dạy, y thuật của ta là một tay Cận đại phu dạy. Nhưng mà, ta cũng không cho rằng những thứ này có liên quan với thứ mà các ngươi tra xét."

Tư Không Thận nghe được tin tức mà mình muốn nghe, nở nụ cười thỏa mãn, tầm mắt rời khỏi Mộ Lam Yên, hít sâu một hơi, rồi lại không nói thêm gì nữa.

Mộ Lam Yên tò mò tại sao Tư Không Thận lại đột nhiên xuất hiện, nhìn chăm chú gò má của đối phương, chậm rãi mở miệng: "Hôm nay là đêm giao thừa, vì sao ngươi không ở trong cung đón giao thừa với phụ vương mẫu hậu của ngươi?"

"Bên trong phủ có người yêu kiều mà không có người nào bầu bạn, làm sao ta sung sướng một mình ở bên ngoài." Tư Không Thận nói xong, nhắm hai mắt lại. Mộ Lam Yên nghe những lời này, hai lỗ tai đột nhiên nóng bỏng mà không biết trả lời gì đó cho tốt. Giật giật bờ môi do dự liên tục, nàng thu hồi tầm mắt của mình, sửa sang lại suy nghĩ rối loạn như dây thừng của mình.

Trong lúc bất chợt, bên ngoài viện truyền đến một đợt tiếng bước chân dồn dập.

"Hoàng tử, hoàng tử, người ở chỗ nào?" Sau khi Tư Không Thận trở về phủ, bèn nói rõ một câu tới chỗ Mộ Lam Yên bên này nhìn thử. Vị người làm này vội vàng tìm kiếm hắn nhìn thấy trong viện của Mộ Lam Yên không có một ngọn đèn sáng, bốn phía vô cùng tối tăm. Hắn bèn cho rằng hoàng tử của mình chạy đến trong phòng người ta, tắt đèn làm chuyện xấu.

Lén lén lút lút cúi lưng xuống trực tiếp đi tới trong phòng nghỉ, hắn cúi người sát đến phía trước lắng nghe bên trong tí xiu tiếng vang cũng không có. Trong lòng chính là dậy lên một chút nghi ngờ.

Ngay lúc này, hai người Mộ Lam Yên và Tư Không Thận lặng lẽ từ nóc nhà phóng người xuống, mũi chân rơi xuống đất không có một chút tiếng động.

Mộ Lam Yên nhìn bộ dáng gã sai vặt này, trong lòng đã hiểu rõ một chút. Trong bóng đêm đen nhánh, đôi mắt ánh mắt xoay chuyển đến xem thử. Tư Không Thận lạnh lùng ho một tiếng, tiến lên mấy bước lớn tiếng hỏi: "Ngươi đang làm gì đấy?"

Gấp gáp tìm Tư Không Thận, gã sai vặt sững sốt không ngờ vậy mà chủ tử lại xuất hiện từ phía sau. Nghe âm thanh, toàn thân chấn động, một lát sau mới xoay người lại. Nhìn thấy mặt chủ nhân lạnh lẽo bức người, hắn bị dọa sợ đến đầu gối mềm nhũn vội vã quỳ xuống.

"Bái kiến Cửu hoàng tử điện hạ."

Tư Không Thận lạnh nhạt ừ một tiếng, ánh mắt trực tiếp nhìn chằm chằm người dưới chân: "Mới vừa rồi ta thấy ngươi vội vàng đi vào, là có chuyện gì sao?"

Trải qua sự nhắc nhở của Tư Không Thận, gã sai vặt bị dọa sợ đến sáu hồn vô chủ lúc này mới phản ứng được mục đích mà mình tới, vội vàng nói: "Trong cung có người tới, nói muốn Cửu hoàng tử điện hạ nhanh chóng đi tới Khôn Ninh cung một chuyến. Nhớ kỹ, không thể kinh động bất kỳ kẻ nào."

Lại là mật chiếu.

Gã sai vật đến đây báo cáo, chính là tâm phúc của Tư Không Thận. Vì vậy đôi mắt lạnh thấu xương đột nhiên co rụt lại, không nói hai lời dẫn Mộ Lam Yên tiến thật nhanh về phía chuồng ngựa, cưỡi ngựa, chạy như bay tới cửa cung.

Từ trước lễ mừng năm mới trong cung đều có nói chuyện đón giao thừa. Đêm giao thừa, tần phi các cung cũng có thể tâm sự một đêm với con cái của mình ở Ngự Hoa Viên. Hoàng thượng và hoàng hậu cũng nhất định ở Ngự Hoa Viên theo mọi người cùng nhau đón giao thừa.

Vậy mà trước mắt đột nhiên gặp gặp triệu bảo hấn về Khôn Ninh cung, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó.

Không quá nửa canh giờ, Tư Không Thận cầm lệnh bài thông suốt cùng Mộ Lam Yên chạy tới tam cung của mẫu hậu. Thấy bên trong cũng không có mấy cung nữ và thái giám, (!i3n!)(@BWi!)On họ cũng biết nhất định là mẫu hậu đuổi những người này ra ngoài.

Đi theo thái giám tâm phúc của Tư Không Trung Minh, hai người nhanh chóng đi tới chánh điện của Khôn Ninh cung. Đôi mắt của hoàng hậu Mạnh Cơ đỏ bừng rúc vào trong ngực Tư Không Trung Minh, hai người ngồi ở trên phượng ý phía trên chánh điện.

Tư Không Trung Minh giống như đang an ủi thì từ tận hồn, săn sóc thay Mạnh Cơ lau đi nước mắt trên mặt.

Cửa chính mở ra then cài, phát ra tiếng vang khiến hai người cùng đưa mắt ngó về phía ngưỡng cửa. Thấy Tư Không Thận và Mộ Lam Yên cùng nhau tiến đến, họ đặc biệt thu lại tư thế kia, khẽ rời đi chút.

Ánh mắt hoài nghi của Mộ Lam Yên liếc mắt nhìn về phía trên chánh điện, theo lý thuyết thân là nhất quốc chi quân và nhất quốc chi mẫu, cũng không nên nói năng tùy tiện biểu hiện ở trước mặt bên ngoài như vậy. Cho nên sợ là Mạnh Cơ gặp cái gì, chuyện này làm cho đôi phu thê ân ái như bọn họ hoàn toàn không để ý những lễ nghi này.

Hai bên chánh điện rất trống trải, tiếng bước chân của hai người Tư Không Thận và Mộ Lam Yên đi vào vang vọng xa xăm ở giữa bốn bề vách tường. Tư Không Thận thấy rõ bộ dáng mẫu thân, trái tim căng thẳng thân thể khẽ đi phía trước một khoảng: "Mẫu phi đây là thế nào?"

Mạnh Cơ hiển nhiên là khóc một lúc rồi, muốn trả lời, lại phát hiện cổ họng có chút khàn khàn mà chậm trễ một chút. Tư Không Trung Minh yêu thì sụt ruột, vội vàng thay nàng trả lời: "Mới vừa rồi, trẫm và mẫu phi của con hai người ở Ngự Hoa Viên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, bèn nói trở lại trước. Rồi sau đó, mẫu phi con vì để cho trẫm có tinh thần chịu đựng qua canh ba. Đề nghị đi Ngự Thiện phòng làm hạnh nhân nướng cho trẫm, trên căn bản bọn cung nữ và thái giám trong cung cũng phải đi xuống ăn tết, trẫm bèn muốn đi giúp mẫu phi của con. Nhưng không ngờ ở Ngự Thiện Phòng, trẫm phát hiện một bộ thi thể cung nữ!"

Tư Không Trung Minh qua lại giảng giải đầu đuôi câu chuyện của cả sự kiện, hai người Tư Không Thận mới bừng tỉnh hiểu ra.

Cung nữ kia chính là người mấy ngày trước đây sắc thuốc cho Tư Không Trung Minh. Bởi vì bản thân Tư Không Trung Minh trúng độc chính là một chuyện bí mật, cho nên sau khi cung nữ kia mất tích vào ngày hôm sau, vẫn luôn đang bí mật thăm tra, tiến độ chậm chạp. Nhưng không ngờ ngay ở dưới mí mắt bọn họ, kẻ đó đã sợ tội tự sát.

Đời này, Mạnh Cơ cũng chưa từng thấy người chết, trước mắt dưới mí mắt của mình đột nhiên một bộ nữ thi mộc đầy gòai bộ rớt ra từ trong ngăn tủ, là bị dọa sợ đến thần thờ, té xỉu tại chỗ. Đời sau khi ngự y tới đây cứu tình chính là khóc suốt không ngừng.

Nàng là một người cứng đầu, nhận định cảm thấy vào đầu năm mới xảy ra chuyện như vậy, ngụ ý một năm mới này sẽ không yên ổn.

Tư Không Trung Minh đau lòng hoàng hậu còn khóc suốt như vậy nữa sẽ khóc hư thân thể, cũng không quan tâm phía dưới còn có một người ngoài như Mộ Lam Yên đứng ở đó, trực tiếp ôm Mạnh Cơ vào trong ngực, giọng điệu y hệt dỗ dành trẻ con: "Đừng khóc có được hay không? Tối hôm nay cũng đừng ở lại chỗ này, tối nay trẫm ở lại cả đêm với nàng có được hay không?"

Mạnh Cơ chần chờ một phen, liếc mắt một cái hai cặp mắt nhìn chăm chăm bọn họ ở phía dưới kia, khe khẽ đẩy Tư Không Trung Minh ra, nghẹn ngào nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, chú ý trường hợp một chút. Thần thiếp cố gắng không nghĩ những thứ kia nữa là được rồi."

"Mẫu hậu, người tạm thời đi theo phụ vương đến Dưỡng Tâm điện đi. Nơi này giao cho con và Mộ Lam Yên là được." Tư Không Thận nói.

Từ sau lúc tiến vào cửa, Mộ Lam Yên luôn luôn không có mở miệng, trước mắt nghe được bị nêu tên, cũng cảm nhận được đến ánh mắt từ phía trên, cũng gật đầu theo Tư Không Thận.

Cuối cùng, hai người Tư Không Trung Minh và Mạnh Cơ được thái giám cung nữ hộ tống trở về Dưỡng Tâm điện. Tư Không Thận và Mộ Lam Yên cũng nhanh chóng đến chỗ phát hiện thi thể.

Mới vừa vào Ngự Thiện phòng, ập tới trước mặt chính là một mùi nồng nặc.

Không phải mùi thối rữa nát của thi thể, càng giống như là một vị thuốc bắc. Mộ Lam Yên liếc mắt thấy một chút dược thảo khô héo đặt ở trên giá đồ ăn, trong lòng đã hiểu rõ.

Đó là một loại dược thảo không thường xai trong núi sâu, từng nghe Cận đại phu nhắc tới. Có mùi nồng nặc, cho nên lái buôn thuốc trên thị trường lo lắng ảnh hưởng buôn bán, rất ít chọn dùng. Nhưng mà nó lại có công hiệu an bình tâm thần, nấu chung với thức ăn phổ thông, nước canh uống vào có ích đối với mỗi người. Hơn nữa, sau khi nấu thì không có mùi vị thuốc bắc khó ngửi kia.

Thi thể của cung nữ kia để ở Ngự Thiện Phòng này vẫn không ai phát hiện, sợ cũng vì cái này.

Lại tiến vào trong, bên chân thừa thớt có một ít gòì bọ tản ra. Mộ Lam Yên cảm thấy buồn nôn cực điểm, bụm miệng mấy lần muốn ói ra.

Tư Không Thận rất đau lòng, bảo nàng chờ hắn ở bên ngoài một lát. Mộ Lam Yên lại cố ý muốn vào. Không có cách nào, Tư Không Thận không thể làm gì khác hơn là để cho nàng theo phía sau hắn. Hai người đạp lên bước chân thận trọng, cố ý tránh ra vật còn sống dưới chân, đi vào trong.

Sau khi cổ thi thể kia lăn xuống trong ngăn kéo không thường xài, hoàng hậu đã té xỉu. Tư Không Trung Minh cũng không có thời gian bận tâm nơi này, cho nên giờ phút này nữ thi kia vẫn là tư thế đổ ra nằm trên mặt đất như cũ.

Ánh nền mờ nhạt của Ngự Thiện phòng chiếu lên thân thể nữ thi, cả người cứng ngắc thành tư thế ngồi canh, giữa cổ gáy kia có một vết dầy màu đậm hơn bốn thi thể, một đôi mắt căng tròn mở thật lớn. Hơn nữa con mắt nhô lên, chắc là trước khi chết hứng chịu nỗi sợ hãi ghê gớm.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Nữ thi chột xuất hiện

Editor: trang bubble

"Đây rõ ràng là mưu sát đó." Mộ Lam Yên che mũi thở, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tư Không Thận.

Tư Không Thận lạnh lùng gạt đầu một cái, ngồi xổm người xuống ý đồ đưa tay chạm tới cổ thi thể kia. Chẳng qua còn chưa có đụng phải, đã bị Mộ Lam Yên ngăn cản, cánh tay bị năm ngón tay mảnh khảnh của đối phương giữ chặt.

"Có phải người muốn đụng vào nàng ta hay không? Thật là buồn nôn." Mộ Lam Yên ghét bỏ liếc mắt cung nữ dù chết không nhắm mắt trên đất một cái, cổ nén dịch dạ dày sôi trào trong dạ dày.

"Người đi ra ngoài trước đi, ta muốn nhìn lại một chút trên thi thể cung nữ này có thể lục soát được đầu mối gì không?"

Cánh môi bị bung bít dưới tay của Mộ Lam Yên giật giật, chần chờ một phen vẫn là bỏ lại Tư Không Thận một mình chạy ra ngoài. Ở trong sân vắng vẻ của Ngự Thiện Phòng, nàng bắt chột hít thở vài ngụm không khí lạnh lẽo sắc tím phổi người mới trở lại bình thường được.

Không bao lâu, Tư Không Thận cũng giẫm bước chân nặng nề đi ra từ bên trong.

Trong màn đêm, Mộ Lam Yên nhìn nét mặt Tư Không Thận hơi có vẻ nặng nề, nhớ tới hình ảnh lấy tay đụng vào nữ thi mới vừa rồi ở bên trong, lại cảm thấy có chút buồn nôn đi vài bước tới phía bên cạnh.

Mộ Lam Yên trầm thấp hỏi: "Như thế nào rồi? Có phát hiện gì không?"

Tư Không Thận lắc lắc đầu, có chút thất vọng nhìn nàng: "Không có. Chỉ biết là cổ của cung nữ kia bị người ghim chặt từ phía sau, hơn nữa từ giữa giữa đến xem, phải là người quen làm. Chắc hẳn, túi thuốc kia khẳng định cũng là lúc đầu nàng chuẩn bị thiếu hụt. Bởi vì trong móng tay của nàng còn lưu lại một chút cặn bột màu đen."

"Cho nên người cảm thấy, nàng là bị người từ phía sau ghim chết vào lúc xử lý vụ bột lộc thạch học kia hay sao?"

"Không ngoại trừ khả năng này. Năm ngày trước, sau khi chúng ta tìm ra trong thuốc có lộc thạch học, lục soát cả Ngự Thiện Phòng cũng không tìm được, hẳn là khi đó bị cầm đi. Về phần thi thể cung nữ này không biết bị nhét vào trong ngăn kéo từ lúc nào, cũng không biết tại sao vẫn chưa tới xử lý?"

Lời vừa dứt, ở dưới bóng đêm đen kịt, hai người ríu rít nhíu mày suy nghĩ. Đôi mắt linh hoạt của Mộ Lam Yên đột nhiên lóe lên ý tưởng: "Có phải là người giết chết cung nữ này, bản thân cũng đã chết hay không?"

Tư Không Thận đột nhiên được chỉ điểm, trong lòng cũng cảm thấy có một loại khả năng như vậy. Dặn dò thái giám mà Tư Không Trung Minh lưu lại, xử lý hiện trường một chút, bèn nhanh chóng rời đi.

Sáng sớm mùng một tháng giêng, bên trong thái giám cung nữ trong cung đã truyền ra một chuyện như vậy: Khôn Ninh cung bắt được một cung nữ muốn mưu hại hoàng thượng, hiện tại đã nhốt ở trong phòng củi của Khôn Ninh cung, muốn mặt thẩm nàng. Mà tin tức này thiệt hay giả cũng không biết.

Tổ Quý vẫn còn ở Thành phủ, sáng sớm gõ nửa ngày cửa phòng của Mộ Lam Yên cũng không thấy có hồi âm, trong lòng chính là cho rằng tiểu thư xảy ra chuyện gì ở bên trong. Nàng đẩy cửa ra vào nhìn đến chân vẫn gấp ngay ngắn trên giường nhỏ, bèn hiểu rõ sợ là cả đêm tiểu thư cũng không ngủ. Vội vàng chạy ra khỏi viện, nàng dự định đến bên Tư Không Thận hỏi một chút có thấy tiểu thư nhà mình hay không.

Ngay khi bước vào cửa chính viện của Tư Không Thận, nàng thấy tiểu thư nhà mình vẫn là một bộ quần áo ngày hôm qua, đi ra từ trong phòng của Tư Không Thận. Lập tức đã kinh ngạc sợ hãi dừng bước, đôi tay che ngoài miệng mình, không dám phát ra bất kỳ một chút âm thanh nào.

Chẳng lẽ thừa dịp tối hôm qua nàng ngủ say, tiểu thư và Cửu hoàng tử điện hạ. . . . .

Tổ Quý cũng không dám nghĩ tới hình ảnh tiếp theo. Trong lòng âm thầm khiển trách tiểu thư là một đại gia khuê tú, tại sao có thể làm ra hành động như vậy trước khi cưới? Mà ra ngoài từ trong phòng của Tư Không Thận, Mộ Lam Yên chính là thấy Tổ Quý kinh ngạc nhìn nàng chăm chăm, hô một tiếng về phía đối phương: "Tổ Quý, người ở bên đó làm gì?"

Tổ Quý nghe được bị điểm danh, lập tức nhanh chóng chạy tới bên cạnh tiểu thư từ bên cửa, mặt khó có thể tin chỉ vào cửa phòng của Tư Không Thận, cả lâm nói: "Tiểu thư, người. . . . . Người. . . . ."

Mộ Lam Yên muốn mở miệng bảo nàng từ từ nói. Ra ngoài từ trong một cửa phòng khác, Tư Không Thận quét mắt một vòng đôi chủ tớ đứng ở cửa của hắn, giành nói: "Nàng ta là muốn hỏi, tại sao người lại đi ra ngoài từ trong phòng của ta."

Mộ Lam Yên nghe vậy, trong nháy mắt chính là hiểu rõ, hai lỗ tai ửng hồng. Ngón trở nhẹ nhàng gõ ở trên trán của đối phương, con bé này quả nhiên là không đơn thuần, giả bộ nóng giận nói: "Tối hôm qua có chuyện đi ra ngoài một chuyến, về trễ, cảm thấy viện của chúng ta có chút xa, bèn trực tiếp ở lại nơi này."

Dứt lời, Tư Không Thận chạy tới bên cạnh các nàng, tà ác nhìn hai người các nàng, cười mỉa một tiếng, đẩy cửa đi vào gian phòng của mình.

Tối hôm qua sau khi trở về từ Khôn Ninh cung, trời đã sắp sáng rồi. Mộ Lam Yên cảm thấy trên người hai người bọn họ bị lây dính hơi xác chết nội tạng, muốn trở về tắm. Không biết làm sao trong sân bình thường chỉ có Tổ Quý với nàng, mà mấy người làm khác đều không làm sao sai bảo được.

Cho nên, buổi tối khuya, người nào nấu nước cho nàng?

Lúc này, Tư Không Thận bèn quan tâm tự mình đánh thức người làm trong viện của hắn. Hai người thoải mái ngâm tắm xong, lúc chuẩn bị ngủ lại phát hiện trong phòng khách lại có con gián, Mộ Lam Yên bị dọa sợ làm sao còn dám ngủ? Tư Không Thận lại dụ dỗ mời nàng vào ở phòng của hắn, tuyên bố nếu phòng của hắn cũng có, ngày hôm sau hắn sẽ phá hủy Thành phủ này.

Giảng co một đêm, Mộ Lam Yên rút cuộc thoải mái ngủ một đêm ở trên giường người quen thuộc. Mà Tư Không Thận tự nhiên tùy tiện chọn một gian phòng khách đi ngủ.

Đầu năm mừng một có tập tục ăn bánh mật.

Tổ Quý cảm thấy giữa tiểu thư nhà và Cửu hoàng tử có biến hóa vi diệu, trong lòng rất vui vẻ, nên cũng không trở về cái viện lạnh tanh đó. Ở phòng bếp trong viện của Tư Không Thận, nàng chuẩn bị bữa ăn sáng đầu năm cho hai người bọn họ.

Ăn xong lấp đầy bụng rồi, thời gian cũng đã lặng lẽ biến thành buổi chiều. Ba người chẳng phân biệt chủ tớ hi hi ha ha ầm ĩ một hồi lâu, Tư Không Thận mới đưa Tổ Quý trở về viện họ ở.

Hơn nữa, hắn sai người lấy ra hai bộ trang phục thái giám và cung nữ.

Bên trong gian phòng Tư Không Thận, Mộ Lam Yên hoài nghi nhìn người làm đứng ở trước mặt, với hai bộ quần áo buông thõng trên tay đối phương: "Đây là muốn làm gì?"

Tư Không Thận tiến lên cầm quần áo xuống, giữ mờ một bộ trang phục cung nữ màu trắng nõn kia, so sánh vóc người Mộ Lam Yên một chút, gật đầu khen lớn: "Xem ra ánh mắt của ta không tệ, thử một chút, chắc là rất vừa người!"

Mộ Lam Yên nhìn ánh mắt kia của đối phương giống như có thể xuyên thấu qua quần áo, nhìn rõ bên trong của nàng. Theo bản năng, hai tay lập tức khoanh ở trước ngực, hơi thù địch nhìn đối phương. Thấy tay cầm quần áo của đối phương run lên, nàng mới phản ứng được là bảo nàng thử quần áo.

"Đi ra ngoài đi ra ngoài đi ra ngoài." Không nhận được đoạt lấy đồ trong tay Tư Không Thận, nàng đuổi những người kia đi ra ngoài, mới có vẻ không hiểu, đổi lại bộ quần áo kia.

Sau đó, Tư Không Thận nói, muốn xin nàng giúp một chuyện, cùng vào trong cung bắt một kẻ trộm. Hơn nữa, hắn còn gọi ngwowfi trang điểm tóc đồ trang sức của một cung nữ cho nàng. Tất cả giải quyết đúng quy củ, hai người một bộ dáng thái giám, một bộ dáng cung nữ, lén lút đi theo một chiếc xe vận chuyển đồ ăn, lẩn vào trong cung.

Trong cung, thức ăn mỗi ngày đều là đúng giờ xác định địa điểm do nhân viên đặc biệt tiến cống.

Đi vào cửa chính của Hoàng Thành, hai người liên tục cúi đầu, đi qua Từ Ninh cung, Dưỡng Tâm điện, Hà Sở trai. . . . . Một loạt cung điện vân vân, cuối cùng dừng lại ở Khôn Ninh cung đã không còn người ở.

Dẫn dắt một nhóm nhân viên đưa đồ ăn này chính là một thái giám tuổi tác khoảng chừng bốn mươi năm mươi tuổi, mỗi lần đi qua một chỗ, tr@ng D1)LQD bvbI3 cũng sẽ sai phái hai người làm cầm rau dưa tương ứng đến gần. Mà rốt cuộc tới nơi đây đã chỉ còn hai người Tư Không Thận và Mộ Lam Yên.

Công công thẳng sống lưng, xoay người lại. Trên mặt tràn đầy nếp nhăn, cần một đôi mắt đục ngầu, quét qua Tư Không Thận và Mộ Lam Yên cúi đầu. Trong mắt sắc lóe lên một chút lo lắng, nhưng chớp lát thì lại biến mất đi, chỉ vào một đồng đồ ăn cuối cùng còn dư lại nói: "Hai người các người cầm

những thứ đồ này đi vào, giao nhận tốt với người ở bên trong, sau đó trở về tổng bộ Ngự Thiện Phòng làm là được!"

Tư Không Thận nghe vậy, đột nhiên lớn tiếng hỏi: "Hoàng hậu nương nương đã chuyển chỗ ở tới Đường Tâm điện, vì sao còn phải đưa đồ ăn?"

Công công hừ lạnh một tiếng, đôi mắt trực tiếp nhìn chằm chằm vành nón của Tư Không Thận: "Nương nương không có ở đây, bên trong tự nhiên còn có người cần ăn cơm. Một tiểu thái giám đưa đồ ăn như người nơi nào đến nhiều lời như vậy, mau mau đưa vào!"

Tư Không Thận giả bộ bị hù dọa, cùng Mộ Lam Yên, hai người nắm chặt cong eo, ôm hai giỏ đồ, bèn đi vào.

Sau khi thủ lĩnh công công đưa đồ ăn rồi đi, trong một ngõ ngách cách đó không xa vốn là một đôi mắt u ám nhìn chằm chằm về phía cửa chính Khôn Ninh cung, đột nhiên bí ẩn không thấy.

Đội Mộ Lam Yên và Tư Không Thận đi vào Ngự Thiện Phòng của Khôn Ninh cung, hai cung nữ và thái giám vốn là núp bên trong đột nhiên túa đi ra.

Quỳ gối với Tư Không Thận, miệng đồng thanh hô: "Nô tài khấu kiến Cửu hoàng tử điện hạ, Điện hạ Thiên tuế Thiên tuế thiên thiên tuế."

Mộ Lam Yên có chút bị hù dọa, lui về phía sau một bước núp ở bên cạnh Tư Không Thận. Một đôi mắt cảnh giác nhìn chằm chằm hai người dưới chân.

Mà Tư Không Thận lại là lạnh nhạt ừ một tiếng, bèn để cho bọn họ đứng dậy.

Hai người này chính là Tư Không Trung Minh sắp xếp thay thế Tư Không Thận và Mộ Lam Yên. Sau khi bái kiến rồi, họ không nói hai lời chột làm trống rỗng giỏ thức ăn mà Tư Không Thận và Mộ Lam Yên ôm vào, rồi sau đó bắt chước bộ dáng lúc bọn họ đi vào, ôm đi ra ngoài.

Mộ Lam Yên hỏi đây là muốn làm gì.

Tư Không Thận giải thích, diễn trò diễn toàn bộ, không biết bây giờ trong cung người nào là nội quý. Cho nên phải để cho bọn chúng thấy bọn họ đi vào, tự nhiên cũng phải thấy được bọn họ đi ra ngoài.

Mà buổi tối hôm nay muốn diễn xuất một tuồng kịch, chính là kêu bắt rùa trong hồ!

Đi vào Khôn Ninh cung thì sắc trời cũng đã lu mờ âm đạm, cho nên giờ phút này đi ra ngoài, không có đèn dẫn đường, hai người càng là vòng vo bí mật đi tới phòng chứa củi của Khôn Ninh cung!

Xa xa nhìn thấy một vệt ánh sáng đèn lồng, bước chân của hai người mới hơi đi nhanh một chút. Hai thị vệ mặt không vẻ gì trú đóng ở cửa phòng chứa củi, nghe âm thanh, cảnh giác nhìn về phía Tư Không Thận, bàn tay nắm binh khí khế siết chặt.

Hơi chốc lát nữa, họ thấy là chủ tử, mới thả lỏng cảnh giác.

"Tham kiến Cửu hoàng tử điện hạ!" Thị vệ miệng đồng thanh trả lời.

Mộ Lam Yên nhign giữa ba người ở nơi này, trong lòng chính là hiểu rõ nhất định là đang mưu đồ bí mật chuyện gì đó, cho nên thức thò đứng ở phía sau Tư Không Thận, im re.

Tư Không Thận lạnh như băng ừ một tiếng, trong mắt sắc phát ra một thoáng ý lạnh: "Bên trong chuẩn bị như thế nào?"

"Cái gì cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Nửa đêm bắt kẻ trộm

Editor: trang bubble

Thị vệ mở phòng chứa củi bị đóng cửa ra, để Tư Không Thận và Mộ Lam Yên đi vào. Bên trong có ánh nến yếu ớt, tuy từng mở cửa thì thổi tới gió lạnh hơi lay động, mà ở bên cạnh thứ dễ cháy kia có một đoàn dây thừng như ẩn như hiện.

Hai người đến gần, Mộ Lam Yên ngờ vực nhìn về phía đối phương, mở miệng nói: "Đây là muốn làm gì?"

Tư Không Thận cúi người xuống, nhặt dây thừng kia lên, ánh mắt có hơi áy náy. Ánh nến yếu ớt kia chiếu lấp loé mấy lần, hần mới chần chờ mở miệng: "Ta sai người ở trong cung rải một chút lời đồn, nói người cung nữ kia chưa có chết, đồng thời bị chúng ta bắt được rồi. Đợi lát nữa xem, tối hôm qua người nói người sau lưng kia sẽ xuất hiện hay không?"

Mộ Lam Yên nghe nói như vậy, mới rõ ràng tại sao Tư Không Thận muốn nàng hoá trang thành dáng đẹp cung nữ. Lập tức không nói hai lời, chính là đuổi hai tay ra để cho đối phương trôi lại.

Thấy Mộ Lam Yên quyết đoán ngồi xuống, đồng thời tự mình đuổi hai tay và hai chân ra, Tư Không Thận cũng không kéo dài thời gian nữa. Trên mặt cá chân chỉ là tùy ý quần mấy lần, còn trên tay làm một nút chết nhìn như rất chắc. Chờ hết thấy đều chuẩn bị kỹ càng, Tư Không Thận mới chỉ vào hai cái nút mà hần buộc kia, giải thích: "Đợi lát nữa, ta cũng không xác định được người đến là ai. Vì lẽ đó, nếu như lúc ta đến không thể kịp thời chú ý đến người, người hãy lập tức cởi hai cái nút lỏng lẻo này ra, chạy đến ngoài cửa, biết không?"

Bị nhét vải trắng, Mộ Lam Yên hiểu ý gật gù, dùng ánh mắt ra hiệu đối phương mau chóng lui đến một phòng khác trong phòng chứa củi.

Ánh nến yếu ớt tắt, trong nháy mắt trước mắt Mộ Lam Yên biến thành đen kịt một mảnh. Không có tầm mắt quấy rầy, Trong nháy mắt hai đôi tai nhạy bén kia của nàng có tác dụng, nín thở nghe Tư Không Thận nhẹ bước tiến càng đi càng xa. Chỉ một lúc nữa, chung quanh đây chỉ còn dư lại hô hấp và tiếng tim đập của bản thân nàng..

Một khắc trôi qua, nửa canh giờ trôi qua, một canh giờ trôi qua...

Ngoài tường phòng chứa củi, thị vệ tuần tra không biết đã đi qua mấy đợt, tiếng chiêng gõ tiết canh ba bỗng nhiên truyền tới từ trong không khí yên tĩnh. Bất thành linh dạ sợ đến Mộ Lam Yên bắt đầu buồn ngủ, gạt mình một cái, tròn to hai mắt.

Nhưng mà nhìn chăm chú thấy ngoài cửa sổ kia một màu đen kịt, vẫn không có mấy may tiếng vang truyền đến.

Tư thế Mộ Lam Yên cố định đã kéo dài quá lâu, kéo dài đến nàng có chút không chịu được. Vừa định di chuyển thân thể một phen, trên ngói phía trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến âm thanh va chạm.

Đột nhiên, lại khiến nàng nín hơi nghiêm túc, cẩn thận lắng nghe âm thanh kia có vấn đề hay không. Quả nhiên không bao lâu, hai cục đá bay tới, thị vệ ngoài cửa không hề phát hiện, rên lên một tiếng thân thể chính là mềm oặt ngã vào trên khung cửa.

Mộ Lam Yên biết, người kia đã đến rồi.

Vốn là vô tận chờ đợi, sẽ không khiến cho lòng người sinh ra sợ sệt. Giờ khắc này chân chính đối mặt mới đúng là khiến người ta cảm thấy, mỗi một tác không khí đều chậm rãi đọng lại ở trước mắt nhất.

Mộ Lam Yên cứng đờ nuốt nước miếng, tim đập càng không có quy luật chút nào bắt đầu gia tăng tốc độ. Theo bản năng liếc mắt nhìn về phía Tư Không Thận rồi đi, từng chút từng giọt cảm nhận nguy hiểm áp sát.

Kéo một tiếng kẹt, cái khoá ngoài cửa phòng chứa củi bị cạy ra.

Người kia cất bước đi tới, đã lặng yên không một tiếng động đến bên Mộ Lam Yên hoàn toàn không biết.

Đồng thời không lâu chính là cánh cửa cọt kẹt một tiếng mở ra.

Tia sáng bên trong mờ mịt hơn bên ngoài nhiều lắm, vì lẽ đó ngheh đón gió lạnh với hơi bóng đêm thổi tới từ cửa. Một nam tử cao lớn đầu đội mũ thái giám, thành linh đứng cửa.

Mộ Lam Yên cẩn thận từng li từng tí một hơi co lại chân của mình, rơm rạ xung quanh phát sinh âm thanh sột soạt. Chỉ là trong nháy mắt, đã cảm giác nam tử ở cửa kia chú ý tới phương hướng hoạt động của Mộ Lam Yên.

Bên trong bóng đen, hần chậm rãi giờ mũi chân lên, bắt đầu đi vào trong. Cũng là ở trong nháy mắt, nam tử không biết nơi nào móc ra một lưỡi dao sáng loáng, trước tiên thân thể quay lại, chậm rãi đi tới Mộ Lam Yên.

Mắt thấy nam tử đã sắp đến gần, Mộ Lam Yên hoang mang nhìn tới phía Tư Không Thận trong bóng tối, trong lòng nằng to đến bây giờ đối phương lại còn chưa động thủ. Nếu mà người đàn ông kia gần thêm một chút nữa, nàng coi như mở dây thừng ra, cũng nhất định sẽ bị người mạnh mẽ chém lên một đao.

Đến lúc đó, con người sắc bén của nam tử cầm đao lấp lóe trong bóng tối một phen, nhìn chăm chăm Mộ Lam Yên y như Dạ Ưng: "Người chính là nhân tình vụng trộm của Tiểu Đức Tử kia?"

Nghe âm thanh, có chút xa lạ. Theo bản năng, Mộ Lam Yên bị vải trắng che miệng ư a một hồi.

Nam tử cho rằng đối phương là đang trả lời mình, không khí chung quanh hơi yên tĩnh một lúc, đột nhiên chợt hung ác nhắc lưỡi dao lên, muốn nhắm vào chém tới.

Mộ Lam Yên không kịp rút gào, bên tai chính là vang lên một đợt âm thanh leng keng của món đồ gì đó đánh vào đồ sắt. Chỉ là một lúc nữa, dao găm

trong tay nam tử chính là rơi trên mặt đất. Đồng thời, trong đen tối chớp qua một chút đóm lửa, có điều trong nháy mắt, mấy cây nến trong phòng đột nhiên sáng sủa lên.

Mộ Lam Yên vốn khép chặt mắt, hơi mờ hai mắt ra, qua một hồi lâu mới thích ứng ánh sáng đột nhiên sáng lên này. Nhưng mà ngay thời khắc nàng hoàn hồn, hai đại nam nhân chính là đứng ở trước mắt.

Một là Tư Không Thận cầm trong tay nhuyễn kiếm gác ở trên cổ đối phương, mà một kẻ khác đương nhiên là nam tử mở miệng trong bóng tối lúc này.

Mộ Lam Yên tròn to mắt, nhìn chăm chăm nam nhân cả người trang phục thái giám kia. Đó không phải là một tiểu thái giám gỗ canh phòng sao?

"Người rót cuộc là ai?" Đôi mắt Tư Không Thận lạnh lẽo trừng đối phương. Thường ngày mắt hoa đào xinh đẹp, giờ khắc này lại có vẻ lạnh lùng khiến lòng người ta rét lạnh.

Thái giám hừ lạnh một tiếng, trên mặt cũng không có quá nhiều hoảng sợ: "Người đoán."

Tư Không Thận không ngờ đối phương lại không coi ai ra gì như vậy, lưỡi kiếm gác ở trên cổ càng dùng sức thêm mấy phần. Thái giám hẳn là cảm giác được bản thân chảy máu, trên mặt lộ ra một nụ cười khiêu khích: "Nếu người lại dùng thêm mấy phần sức, chẳng phải đặc biệt thiết kế bắt ta sẽ là đã tròng xe cát."

"Người đây là ý gì?"

"Nếu mà người có lòng giết ta, lúc này đã sớm một chiêu kiếm đâm trúng ngực ta. Người chính là muốn để lại một người sống là ta, thuận tiện tìm hiểu ra tin tức mong muốn."

Tư Không Thận nghe vậy, đôi mắt đột nhiên hơi nheo lại, lạnh lẽo đánh giá đối phương: "Cho nên người dự định hợp tác với chúng ta?"

Thái giám lắc lắc đầu, ánh mắt cũng không nhìn về phía Mộ Lam Yên, ngón tay lại là chỉ về nàng: "Ngày hôm nay ta lại đây, chẳng qua là muốn mạng củaa cung nữ này."

Tư Không Thận không biết là ý gì, tư thế giằng co như vậy, tiếp tục nghe hắn nói: "Vốn là mấy ngày nữa, lão hoàng đế cha của kia nên cười hạc đi tây, đều do cái tên đầu bếp chết tiết kia của Ngự Thiện phòng Khôn Ninh cung. Ta đã dặn dò hắn làm việc cẩn thận, mà luôn muốn cùng làm với tiện nhân này, khiến cho chính hắn chết trước lại chưa xử lý xong chuyện về sau."

Mộ Lam Yên nghe đến lúc này, mới rõ ràng thái giám này cũng chưa hề nhận ra nàng, vì thế giờ khắc này vẫn duy trì tư thế cũ không nhúc nhích. Ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm hai nam nhân trước mặt, thừa dịp lúc có yêu cầu, có thể ngay lập tức trợ giúp.

Dừng một chút, thái giám lại nói: "Người đoán, là độc châm trên tay ta nhanh? Hay là kiếm trong tay người nhanh?" Dứt lời, hắn đột nhiên hung hăng cười lớn lên.

Từ lúc hắn lấy ra một cái nhuyễn châm tương tự với thứ nàng nắm giữ kia, D13nDanL3w1D0n Mộ Lam Yên đã bắt đầu cời trói cho mình. Thừa dịp lúc đối phương cười to, nàng nhanh chóng cầm lấy binh khí rơi xuống bên chân trước đó, nháy mắt một cái chính là vung đao chém tới phía đối phương.

Một vệt máu đỏ sẫm phun trào lên.

Thái giám đầu tiên là đau đớn hô to một tiếng. Sau đó, chính là đôi mắt sợ hãi co rút lại một trận, ngơ ngác nhìn chăm chăm trên mặt đất, một vật nào đó rơi xuống từ trên người. Chỉ là trong nháy mắt, cả người đột nhiên trở nên mờ mịt, giống như một con ác ma vậy, bắn ra ánh mắt tàn phá, sáng ngời nhìn chăm chăm cung nữ mắt lạnh trừng mắt hắn.

Trong ánh mắt tràn đầy không tin.

Tư Không Thận cũng bị nhuyễn châm kia của Mộ Lam Yên vô tình cắt đứt làm cho sợ hết hồn.

"Người là ai?" Thái giám sợ hãi trừng mắt Mộ Lam Yên, hoàn toàn quên một thanh nhuyễn kiếm gác ở phía trên cổ hắn kia, không kìm lòng được đồng thời đi về phía trước một bước, lưỡi kiếm tiến vào mấy phần trong da hắn.

Tư Không Thận lo lắng đối phương một lòng muốn chết, sau đó rút lui một bước.

Mộ Lam Yên đi tới bên cạnh Tư Không Thận, trái tim vốn nhấc theo kia rót cuộc chậm rãi để xuống, trong mắt chứa ba phần gian xảo, bắt chước dáng dấp thái giám trước đó nói với đối phương: "Người đoán."

Về mặt thái giám vốn là khó có thể tin, đột nhiên âm thầm xuống, đôi mắt bộ dáng hiểu rõ: "Người không phải là nhân tình của Tiểu Đức Từ kia, người là nhân tình của Tư Không Thận."

Nghe được hai chữ nhân tình, Mộ Lam Yên có chút chột dạ liếc mắt nhìn về phía mặt bên của Tư Không Thận. Thấy dáng dấp hắn mặt không đỏ tim không đập, nàng lập tức thu hồi tầm mắt, giận dữ hét về phía thái giám: "Người rót cuộc là ai? Mau chóng thành thật khai báo, không phải dễ chịu như người vậy!"

Mộ Lam Yên vốn định hù dọa đối phương một chút, làm sao người ta căn bản không mắc bẫy này, đột nhiên cười nhạt một tiếng về phía bọn họ: "Ta đoán, nhân tính của Tiểu Đức Tử đã sớm chết rồi. Các người cố ý bố trí một cái bẫy như vậy, chẳng qua là muốn bắt người sống là ta. Các người nói có đúng hay không?"

Tư Không Thận chẳng muốn nghe người trước mắt này nói nhảm nữa, lớn tiếng nói rằng: "Thừa dịp trước khi ta vẫn chưa dậy lên ý giết người, mau chóng thành thật khai báo cho ta, cuối cùng là ai sai khiến người làm như vậy!"

Vừa dứt lời, thái giám đột nhiên phát ra a một tiếng, miệng lại bắt đầu chảy máu.

Chỉ trong nháy mắt, người đã bắt đầu có tư thế nghiêng ngã.

Tư Không Thận quả thực muốn bắt người sống, cho nên lập tức thu hồi nhuyển kiếm của mình. Nhưng vào đúng lúc này, thân thể thái giám đột nhiên đổ tới phía sau.

Mộ Lam Yên hô to một tiếng: "Hắn vậy mà cắn lưỡi tự sát!" Hai người chính là nhanh chóng đi tới bên cạnh thái giám.

Nhưng, lúc này đã muộn rồi.

Tư Không Thận ngồi xổm ở bên người cẩn thận kiểm tra một phen, không thu được gì, mới thở dài một hơi nhìn lại phía Mộ Lam Yên: "Không có thứ gì."

Mộ Lam Yên nhìn gương mặt chết không nhắm mắt kia của đối phương, yếu ớt nói rằng: "Hắn nhất định là nhắm đến suy nghĩ phải chết mà đến."

"Làm sao người biết?"

"Lúc này, khi hắn còn chưa biết ta không phải là người mà hắn muốn giết, không phải hỏi người rốt cuộc là độc châm của hắn nhanh, hay là kiếm của người nhanh hơn sao? Hiển nhiên, hắn vốn không muốn sống sót đi ra ngoài. Chỉ là..." Mộ Lam Yên tìm ra đầu mối từ đối phương, đột nhiên do dự một chút.

"Chỉ là cái gì?" Đôi mắt của Tư Không Thận co rụt lại, nắm chặt hỏi gấp.

"Khi đó không phải người đã hỏi ta, tại sao ta một cây đuốc đốt biệt viện của Ngao phủ, lại đốt ra hai bộ thi thể sao? Đó vốn là hai người đột nhiên muốn giết ta, chỉ là chẳng biết vì sao mà cắn lưỡi tự sát, chết ở trong viện của ta. Ta hết cách rồi, mới nghĩ ra một cây đuốc đốt Liễu Tâm viện, trốn thoát ra."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Nam nhân mang mặt nạ

Editor: trang bubble

Phía ngoài, lính tuần tra ước chừng là nghe được âm thanh nơi này, bước chân của toàn thể bắt đầu đi đến phía này. Tư Không Thận lo lắng bọn họ vẫn ngừng lại ở chỗ này sẽ bị người phát hiện, không nói hai lời kéo Mộ Lam Yên chính là muốn đi ra ngoài.

Làm gì móng vuốt mới vừa đụng phải đối phương, đã nghênh đón một bàn tay hung hăng của Mộ Lam Yên.

Bộp một tiếng, trong nháy mắt đánh Tư Không Thận mất ngôn ngữ, ngạc nhiên nhìn chằm chằm đối phương. Hắn muốn mở miệng hỏi thăm muốn làm gì, đã nghênh đón Mộ Lam Yên bắt đầu xu thế vội vàng chất vấn: "Mới vừa rồi, tại sao lâu như vậy mới ra ngoài?"

Tư Không Thận nhìn bộ dáng đối phương vô cùng tủi thân, đột nhiên bật cười một tiếng. Nghe tiếng bước chân phía bên ngoài càng ngày càng gần, hắn lập tức kéo Mộ Lam Yên lách mình ra khỏi phòng chứa củi của Khôn Ninh cung.

Dọc theo đường đi xuất cung, Tư Không Thận và Mộ Lam Yên lý giải người chết trong cung này vô cùng có khả năng là một nhóm người với kẻ muốn giết nàng ở Ngao phủ.

Mộ Lam Yên hỏi vì sao.

Tư Không Thận bèn nói, có thể đôi tay sau lưng kia cũng đã đoán được nàng chính là cháu gái ruột của phủ thái sư kia. Nhỏ cô phải nhỏ tận gốc, cho nên tôi trước thăm dò đường một chút. Không biết làm sao, Mộ Lam Yên nàng lại còn là kẻ biết võ công, cho nên những từ sĩ kia đã trực tiếp tự sát.

Nghe được từ sĩ, trong lòng Mộ Lam Yên hoàn toàn hoang vắng. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, ở trong một thế giới an khang phồn vinh như vậy lại vẫn sẽ tồn tại một tổ chức như vậy. Trong lòng mặc dù vẫn rất ghét mình có bất kỳ dây dưa rề rã nào với gia tộc thái sư sớm bị diệt môn kia, nhưng giờ phút này trong lòng cũng trở nên hơi có chút gọn sóng.

Mặc kệ là chủ động cũng tốt bị động cũng được, hiện tại Mộ Lam Yên nàng cũng coi là một nhân vật nguy hiểm rồi.

Vậy mà nói đến cháu gái ruột của tiên thái sư, Lâu Lan làm rõ thân phận với hoàng gia chính là người đầu tiên đáng hoài nghi. Mặc dù một cô gái yếu đuối căn bản không chống đỡ nổi bất cứ chuyện gì, nhưng khó đảm bảo phía sau có người. Cho nên, Mộ Lam Yên và Tư Không Thận ra khỏi hoàng cung, ngựa không ngừng vó chính là phủ đệ của thái sư, cưỡi ngựa chạy như bay.

Tiếng vó ngựa dừng lại, chỉ chốc lát đã chạy tới cửa sau phủ đệ của thái sư.

Sau khi Tư Không Thận và Lâu Lan ký kết hôn ước, nên tới phủ thái sư. Dựa vào trí nhớ, hai người vượt nóc bằng tường trong nháy mắt chính là đi tới bên ngoài cửa khuê phòng của Lâu Lan, yên lặng nằm ở nóc nhà, xem một chút người ở bên trong rốt cuộc đang làm gì.

Phủ thái sư tốt xấu cũng đã hoang phế mười bảy năm, tuy rằng phủ đệ to lớn nhưng cũng chỉ có Lâu Lan ở Đông Hương các được dọn dẹp ra. Giờ khắc này, trong sân dĩ nhiên cũng không có một hạ nhân, thật là khiến người ta kỳ quái.

"Tại sao người đột nhiên hơn nửa đêm lại đây?" Đây là tiếng của Lâu Lan, âm điệu có chút hơi giận.

Mộ Lam Yên ngơ vác nhìn tới Tư Không Thận bên cạnh. Trong lòng nhớ, Lâu Lan này tốt xấu cũng là thê tử hôn ước của Tư Không Thận. Giờ khắc này hiển nhiên là bí mật nói chuyện riêng với một người ở trong phòng. Nghe giọng điệu này, chẳng lẽ là bị Tư Không Thận này trộm người?

Đúng như dự đoán, qua một lúc nữa đã vang lên một giọng nam: "Thăm từ đến báo, trong cung xảy ra chuyện." Nghe âm thanh này, Mộ Lam Yên đã cảm thấy có chút quen tai, nhưng trong lúc nhất thời không nhớ ra được là ai.

Cùng lúc đó, Lâu Lan hừ lạnh một tiếng: "Mắc mớ gì đến ta chứ?"

"Sao người mặc kệ chuyện này rồi?"

"Lúc trước ta dựa theo ý của các người, cầm ngọc bội kia tiến cung đi nhận là cháu gái ruột của phủ thái sư, đồng thời quả thực được toại nguyện có một tờ hôn ước với Tư Không Thận. Nhưng mà, những ngày gần đây, ta không biết xảy ra chuyện gì, ba ngày hai bữa không thấy được Tư Không Thận, gặp mặt cũng là vừa đối mặt liền đi. Trong cung, ta càng không vào được. Hai ngày nay tết đến, ta cũng bị hoàng hậu phái trở về phủ thái sư một mình cô đơn đón tết đến. Người nói cho ta, ta đã như vậy, các người trong cung có chuyện, liên quan gì tới ta?"

Giọng điệu của Lâu Lan rõ ràng là rất tức giận và rất bất mãn.

Mộ Lam Yên nghe rất nhiều lượng tin tức, trong lòng cũng rõ ràng vài phần. Thân phận Lâu Lan này đúng là giả, đồng thời làm như thế cũng xác thực có quan hệ với người phía sau. Vậy mà, lúc này quay mặt đi muốn nhìn về mặt Tư Không Thận một chút, nàng lại phát hiện đối phương vẫn là một đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm phía trước.

Đây hoàn toàn không giống như là về mặt nghe được mình bị lừa dối.

Đến lúc đó, nam nhân trong phòng Lâu Lan đột nhiên giọng trầm thấp mở miệng: "Đó là bởi vì, thân phận của người đã bị hoài nghi. Vì lẽ đó, người không lưu lại được!"

Vừa dứt lời, chính là truyền ra Lâu Lan sợ hãi rít gào một tiếng.

Trong lòng Mộ Lam Yên căng thẳng, rõ ràng bên trong sợ là sắp xảy ra vấn đề rồi. Nhưng mà ngay vào lúc nàng chuẩn bị đứng dậy, Tư Không Thận bên cạnh chợt phi thân chính là đi tới cửa phòng kia.

Nương theo một tiếng oanh, cửa phòng của Lâu Lan bị Tư Không Thận một phát đá văng ra.

Mộ Lam Yên theo sát đối phương, cũng nhanh chóng bay xuống. Đi tới ở ngoài cửa bị đá mở, đập vào mi mắt chính là một nam tử trên mặt mang mặt nạ, trong tay cầm một thanh nhuyễn kiếm đang chuẩn bị chém về phía Lâu Lan.

Giờ khắc này lại bởi vì hai người đột nhiên xông vào, tư thế cả người cứng ngắc ở giữa không trung.

Mộ Lam Yên nhìn một đôi mắt lạnh giá dưới mặt nạ kia, da đầu chính là tê rần. Người trước mặt tuy rằng trên người mặc một bộ cẩm y trắng thuần, nhìn dáng dấp chính là không giàu sang thì cũng cao quý. Nhưng chẳng biết vì sao, nàng lại cảm thấy có một loại rất giống với nam tử che mặt xuất hiện ở trong nhà Mã thị vào mười năm trước.

"Thận ca ca!" Lâu Lan thấy Tư Không Thận đột nhiên xuất hiện, trái tim vốn là căng thẳng, đột nhiên thả lỏng rất nhiều giống như nhìn thấy hi vọng. Nhưng mà thấy một thanh nhuyễn kiếm trước mặt kia, trong ánh mắt lại đã bộc lộ ra một chút hoảng hốt.

Tur Không Thận giờ nhuyển kiem lên, doi mat nam tur che mat, lanh lung mor mieng: "Nguoi cuoi cung la nguoi phuong nao?"

Nam tur curoi lanh mot tieng: "Nguoi doi nghich voi nguoi."

"Tai sao nguoi phai lam nhu vay?"

"Ngay sau se biet!"

Vira durt loi, ca nguoi canng thang den ben canng Lau Lan, dot nhien lieu linh chay nhu bay ve phia ngoai cua. Nam tur che mat hien nhien khong co y muon bo qua cho nang, vung kiem chinh la muon cong kich nang. Tur Không Thận dot nhien tien len thay Lau Lan doi mot mui kiem kia, trong khoanh khac hai nguoi chinh la quan lai danh nhau.

Mo Lam Yen von dinh muon bat lay Lau Lan, khong biet lam sao doi phuong dot nhien lach nguoi mot cai, giao hoat chay tron khoi ban tay Mo Lam Yen. Sau do chinh la nhanh chong chay nhu bay toi ngoai san.

"Ta duoi theo Lau Lan!" Mo Lam Yen ho to mot tieng voi Tur Không Thận, nhanh chan chinh la chay nhu dien ve phia doi phuong.

Truoc mat, trong phong cung chi con sot lai hai nguoi nam tur che mat va Tur Không Thận. Hai nguoi danh nhau may chieu, !j3n!)@BWi!)0n nam tur che mat chinh la dot nhien nhay den truoc cua so, anh mat tham tham co may phan ve gian xao nham ve Tur Không Thận mor mieng noi: "Hom nay, ta tam thoi khong danh nhau voi nguoi. Khong bao lau, chung ta se co lan thu hai thoi."

Durt loi, chi de lai mot tieng curoi lau dai, bien mat o phia ben ngoai cua so.

Tur Không Thận von dinh truy duoi, nhung lai lo lang bon ho trugng ke dieu ho ly son, den luc do mot minh Mo Lam Yen khong ung pho duoc. Quay dau chinh la chay nhu dien ve phia Mo Lam Yen roi di.

Lau Lan hoang mang canng ban khong biet chay tron toi dau, dung suc che mieng minh, khong cho tieng thet choi tai toat ra, chay mot mach ve phia truoc den ket.

Di len truoc nua chinh la cho Mo Lam Yen va Tur Không Thận xuong ngua.

Tur Không Thận khong biet hai nu nhân kia da chay den noi nao, vi canng thuan tien tim kiem, bay nguoi len noc nha, nhin toi bon phia. Thay Lau Lan roi cua sau cua phu thai su, tuy tien len mot con ngua cua bon ho khi den, lien tục lao dao, cam lay cuong ngua chinh la curoi ngua di roi.

Ngay sau do, han chinh la nhanh chong di toi ben canng Mo Lam Yen chay toi cua sau muon mot buoc. Nhẹ nhàng vurot len lung ngua, han dua tay ra hieu voi Mo Lam Yen mot phen.

Von la truy duoi hăng say, Mo Lam Yen ngac nhien phat hien Tur Không Thận dot nhien chay den truoc mat nang, tinh than co chut luong cuong, sung sot mot chut, moi ro rang doi phuong la dang moi minh len ngua.

Tur Không Thận thay doi phuong co chut chan cho, lap tức noi rang: "Lau Lan da curoi ngua ma chung ta curoi den di truoc roi. Nguoi lai khong len day, chung ta se khong duoi kip!"

Durt loi, Mo Lam Yen cung khong do dự nua, bat long tay cua doi phuong chot phong nguoi ngoi o truoc mat Tur Không Thận.

Hai nguoi, do Tur Không Thận kéo cuong ngua, bat dau nhanh chong chay di.

Mot mach den phia tay, chinh la den cua thanh.

Cua thanh nay, buoi toi la khong dong chi chura mot hai binh si canng gac. Nhung ma coi nhu co nguoi trong, tren canng ban cung deu la troi qua trong ngu ga ngu gât.

Luc Tur Không Thận chay den, hai nguoi kia ro rang la bi danh thuc. Hai mat mo mo mang mang nhin nguoi bi ganng lai phia tren ngua, chi mot luc da run len mot cai quỳ xuong.

"Tham kiem Curoi hoang tur dien hạ!"

Tur Không Thận chăng muon ton nhieu mieng luroi, nhin hai ten linh duoi chan, thieu kiem nhann mor mieng hoi tham: "Vira nây các nguoi co nhin thay mot nu nhân curoi ngua di ra ngoai khong?"

Hai nguoi quỳ xuong chinh la mot nguoi phia truoc ngu nhu la chet, vi vay ca mat me man liec mat nhin toi nguoi phia sau kia. Nguoi phia sau ca nguoi run len mot cai, chon dau canng thap hon: "Hoi Curoi hoang tur dien hạ, luc nây hai nguoi huynh de ta qua thuc thay co mot con ngua hi nhanh nhem mot hoi da chay nhu bay tur truoc mat hai nguoi huynh de chung ta. Canng khong canng duoc."

Than la nguoi giur cua, nua dem ngu khang dinh la toi lon. Vi vay, gieng dieu cua nguoi noi kia co mot chut khoa trang. Tur Không Thận neho cap mat xa tham lai, danh gia nguoi noi chuyen kia: "Vay nguoi co the thay ro con ngua kia, di ve phia nao khong?"

Binh si dungng mot chut, xoay nguoi nhin ngo ve phia vung ngoai thanh den ket mot mau o phia sau, chi vao mot huong, run rây noi rang: "Đại khái là đi

hướng này."

Lúc này, Mộ Lam Yên đột nhiên mất sắc lưu ý đến ngoài cửa thành, dĩ nhiên nằm một thứ đồ như cái ngọc bội kia, nhanh nhẹn dặn dò hai người kia lượn trở về cho nàng.

Bắt được trong tay, đầu tiên nhìn đã cảm thấy được là cái ngọc bội mà nàng đã mất kia. Trước sau, từ trên xuống dưới quan sát tỉ mỉ một phen lại càng xác định.

Tư Không Thận thấy đồ vật nhỏ kia quen mắt, thấy Mộ Lam Yên cười hài lòng như vậy, chính là mở miệng dò hỏi: "Đây là của người?"

Mộ Lam Yên dùng sức gật gù: "Cái này sợ là lúc Lâu Lan đang chạy trốn, không cẩn thận rơi xuống. Đây là cái ngọc bội mà ta gán cho hàng xóm năm bảy tuổi. Năm đó vốn là phải trả về, kết quả chỉ là mấy ngày nữa, người kia đã chết rồi, ngọc bội của ta cũng đã không thấy tăm hơi. Phía trên này có một cái vết nứt, khi còn bé không cẩn thận ngã xuống đất mới có, nhưng mà rất nhỏ, người bình thường không thấy." Mộ Lam Yên nói, đón lấy ánh nhìn yếu ớt đưa cho Tư Không Thận xem.

Tư Không Thận nhìn vết nứt xác thực không nổi bật lắm kia, trong lòng càng chắc chắn suy đoán của mình. Vì có thể tìm được Lâu Lan, không có dừng lại bao nhiêu thời gian. Hai người lại là giục ngựa nhanh chóng rong ruổi nhắm về phía bình sĩ chỉ, chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Người ngoài thành

Editor: trang bubble

Gió lạnh ở vùng ngoại thành càng thêm thấu xương.

Mộ Lam Yên ngồi ở phía trước Tư Không Thận, hết thấy gió lạnh đều là một mình nàng chống đỡ. Không bao lâu, chính là cả người run rẩy bắt đầu cố gắng lui về phía trong ngực Tư Không Thận.

Tư Không Thận thấy tình thế vậy, cố ý chậm lại bước chân ngựa, giao dây cương cho Mộ Lam Yên, nhanh chóng cởi cái áo khoác da chôn trên người mình kia, che ở trước mặt Mộ Lam Yên.

Trong nháy mắt, trên tay Mộ Lam Yên rõ ràng cảm nhận được ấm áp, duỗi tay muốn ngăn cản hành vi của Tư Không Thận, không cẩn thận đụng tới lòng bàn tay ấm áp của đối phương, lập tức lại là lạnh lẽo không ngừng mà bắn ngược trở về.

Đón gió, Mộ Lam Yên có chút không tự nhiên mở miệng nói: "Người đây là muốn làm gì?"

"Sợ người lạnh." Tư Không Thận trả lời đơn giản lưu loát, nắm qua dây cương từ trong tay Mộ Lam Yên, hai tay ôm ấp đối phương càng thêm dùng sức.

Mộ Lam Yên lười biếng cảm thụ mùi vị quen thuộc của nam nhân phía sau này, vậy mà có một chút quyến luyến. Nàng tùy ý đối phương bao bọc, ôm lại như vậy. Nhưng mà bọn họ đuổi theo rất lâu, lại cũng không thấy được bất kỳ hình bóng nào của Lâu Lan. Ngay tại lúc bọn họ ngờ vực muốn chậm lại bước chân ngựa, phía trước ẩn hiện mấy người, khiến tâm tư của bọn họ cũng trở nên cảnh giác tức thì.

Tổng cộng là ba nam nhân, trên tay đều cầm một cái đao sáng loáng, mặc trên người chính là áo tang vải thô. Nam nhân cầm đầu phía trước, trên vai khiêng một nữ tử quần áo đẹp đẽ.

Mộ Lam Yên và Tư Không Thận nhìn màu sắc quần áo kia khá giống là của Lâu Lan, chính là cho rằng đó nhất định phải. Không nói hai lời, lặng lẽ xuống ngựa nhanh chóng bước nhanh đi tới đối phương.

Chỉ một lúc, Mộ Lam Yên đã xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

"Thả cô gái kia xuống." Mộ Lam Yên đi tới chính là lạnh lùng nói rằng.

Nam tử cầm đầu, vừa nhìn lại như là đao kiếm khách trên giang hồ cái trang. Chỉ là lúc này trên mặt đáng đáp có chút hèn mọn, rõ ràng gương mặt khô dầu như thế lại luôn phối về mặt gian xảo, đánh giá trên dưới về mặt Mộ Lam Yên, không lộ một chút ý tốt: "Tiểu nương tử đến từ nơi nào? Hơn nửa đêm lại xuất hiện trước mặt ba người chúng ta, chẳng lẽ..."

Nam tử nói, chính là muốn duỗi tay về phía Mộ Lam Yên.

Đáng vẻ nói năng tùy tiện, làm cho trong lòng Mộ Lam Yên khó chịu, lập tức duỗi tay chính là bẻ gãy móng heo của đối phương vói tới. Nương theo một tiếng hét thảm của nam tử, hai người phía sau rõ ràng là hoảng rồi. Không lo được lão đại, họ xoay người bèn muốn chạy trốn.

Tư Không Thận lặng yên không một tiếng động đứng ở phía sau bọn họ, làm cho lúc bọn họ xoay người, lại sợ hãi như nhìn thấy quỷ vậy.

Chỉ là chột dạ, ba đại nam nhân đi ở giữa đêm tối, bị ngăn cản bởi người trước mặt và phía sau đột nhiên xuất hiện, chen chúc ở cùng nhau. Cùng lúc đó, trên vai nam tử bị Mộ Lam Yên bẻ gãy tay, rơi xuống nữ tử vốn đang khiêng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngao Tương hôn mê thình lình xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Trong lòng Mộ Lam Yên hoảng lên, ánh mắt lập tức trùng ba nam nhân kia trong nháy mắt đủ để bắn ra đốm lửa: "Hơn nửa đêm, các người bắt cóc một cô nương làm gì?"

Nam tử vốn là có chút chột dạ, cộng thêm có thương tích tại người, bị Mộ Lam Yên dọa dẫm như thế, trong nháy mắt chính là run chân, rồi lại làm bộ kiên cường mở miệng: "Con mắt nào của người thấy chúng ta là đang bắt cóc, là nữ nhân này hơn nửa đêm quyến rũ chúng ta."

Mộ Lam Yên xi cười một tiếng, những người này thật sự cho rằng nàng ngốc sao? Trợn mắt trừng trừng, nàng càng thêm hung ác lớn tiếng quát về phía bọn họ: "Lúc nào người gặp nữ nhân chủ động quyến rũ nam nhân, sẽ bị đánh ngất xỉu!"

Vừa dứt lời, ba nam nhân hai mặt nhìn nhau liếc mắt nhìn đối phương, ngoảnh mặt về phía Mộ Lam Yên đột nhiên đồng thời quỳ xuống.

Nam nhân cầm đầu, cổ nén đau đớn trật khớp, khóc nức nở mặt cầu xin nói: "Nữ hiệp, phiền tha cho chúng ta một mạng. Chúng ta, chúng ta chẳng qua là được người nhờ vả. Nếu người nhất định phải hỏi nguyên do, vậy thì đi hỏi phụ mẫu của vị tiểu thư này được rồi. Kính xin nữ hiệp buông tha chúng ta!"

Mộ Lam Yên nhìn ba người này cũng không giống như là có bất kỳ mưu kế gì. Lập tức nổi giận gầm lên một tiếng cút, đối phương tè ra quần chính là rời khỏi tầm mắt của bọn họ.

Tuy rằng không có đuổi theo Lâu Lan, nhưng không hiểu ra sao cứu được Ngao Tương, trong lòng Mộ Lam Yên đã là nổi lên vài tầng gợn sóng. Đứng trong gió lạnh, nàng hơi chần chờ nhìn "Người thân" ngày xưa, không biết nên làm thế nào cho phải.

Tư Không Thận chú ý tới biểu hiện trên mặt Mộ Lam Yên, kẻ người quan sát một phen hơi thờ và mạch đập của Ngao Tương, thấy không có trùng độc như tường tượng, ngẩng đầu lên nhìn Mộ Lam Yên còn đang xoắn xuýt mở miệng hỏi thăm: "Người muốn làm thế nào?"

Mộ Lam Yên chột run rẩy, lấy lại tinh thần nhìn kỹ Ngao Tương quần áo đơn bạc, trên mặt bị gió lạnh bên trong đêm đông thổi hơi ửng hồng. Theo bản năng chính là kéo xuống áo lông trên người mình đắp xuống cho đối phương. Do dự trước đó đối lấy một câu nói vào giờ khắc này: "Trước tiên tìm nhà trọ ở lại đi!"

Lúc này, dĩ nhiên là sắp đến canh tư rồi.

Sau khi Mộ Lam Yên và Tư Không Thận đi vào cửa thành, tùy tiện gõ cửa một nhà trọ khoảng cách gần nhất ở lại.

Mộ Lam Yên lo lắng bệnh cũ của Ngao Tương tái phát, đến lúc không có tiên linh thảo của Tư Không Thận cứu giúp, biến thành không thuốc có thể trị. Vì vậy, nàng lệnh người trong khách sạn bung nước nóng tới, luôn chăm sóc Ngao Tương chưa từng nhắm mắt.

Tư Không Thận lo lắng Mộ Lam Yên một mình không chịu đựng được, cứ thể mở ra hai gian phòng, ba người ở cùng nhau. Liên tục chịu đựng đến trời lờ mờ sáng, Ngao Tương đang ngủ mê man, đột nhiên ho khan một trận, đánh thức hai người bọn họ.

Vốn dựa vào ở trên bàn tròn, Mộ Lam Yên nghe được có âm thanh, lập tức hoàn hồn tiến lên dùng mu bàn tay thử nhiệt độ của Ngao Tương. Thấy từ đầu đến cuối không có bị sốt, một trái tim bị nhắc lên trong lòng kia mới coi như ổn định lại.

Tiếp theo, Ngao Tương lại là ho khan đến mấy lần.

"Ngao Tương, Ngao Tương, tỉnh lại đi, có cảm thấy nơi nào không thoải mái hay không?" Mộ Lam Yên ngồi ở trên giường, nhỏ giọng kêu la. Lúc này, Tư Không Thận đã mệt mỏi nằm ở trên ghế nằm trong phòng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngao Tương chỉ cảm thấy phía sau cổ vô cùng đau đớn, bên tai nghe có người đang kêu to, mơ mơ màng màng mở hai mắt ra. Đợi nàng thấy rõ người trước mặt là ai, nàng đột nhiên sợ hãi rít gào lên.

"A..." Sau đó, bản năng thân thể đột nhiên bắn lên từ trên ván giường, hai tay nắm chặt chân, cả người run rẩy nhanh chóng xô dịch đến tận cùng bên trong giường. Ánh mắt nhìn Mộ Lam Yên hoàn toàn bộc lộ sợ sệt và sợ hãi.

Tư Không Thận bị một âm thanh âm ỉ như vậy, kinh hãi đột nhiên mở hai mắt ra. Cả người căng thẳng bắn lên từ trên ghế nằm, đi tới phía sau Mộ Lam Yên. Đôi mắt lạnh lẽo chú ý tới Ngao Tương đã tỉnh lại, lạnh lùng đánh giá đối phương.

Không chờ Tư Không Thận mở miệng hỏi thăm, Ngao Tương duỗi ra một đầu ngón tay từ trong chăn run rẩy chỉ vào Mộ Lam Yên, (!j3n!)@BWi!)On sợ sệt bắt đầu nói năng lộn xộn: "Cửu... Cửu hoàng tử, nàng... Nàng là quý đó, Cửu hoàng tử cứu ta... A" Nói xong, nàng đột nhiên gào khóc lên.

Lúc này Mộ Lam Yên mới phản ứng được cử động khoa trương của đối phương, có chút bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Tư Không Thận.

Sau đó ngoảnh mặt về phía Ngao Tương chính là nói rằng: "Ngươi nhìn lại một chút, ta có phải là quý không?"

Ngao Tương nghe vậy, vốn bởi vì trong phòng oi bức, khuôn mặt nhỏ trở nên đỏ chót, trong nháy mắt khóc trắng bệch lên, hai mắt đăm lẹ len lén liếc Mộ Lam Yên: "Liễu Tâm viện của ngươi đã bị đốt thành một luống tro bụi. Ngày xảy ra hoả hoạn ấy, chúng ta rõ ràng tất cả mọi người đều nhìn thấy ngươi ở bên trong. Ngao Tương ta kêu ngươi một tiếng tỷ tỷ, ngươi cũng không nên tới tìm ta lấy mạng."

Ngao Tương hận không thể vùi đầu của mình vào trong chấn. Vốn là tỉnh lại sau giấc ngủ, nàng đã cảm thấy thân thể rất khó chịu, mà trước mắt trong cảnh tối tăm xa lạ đột nhiên lại xuất hiện 'Người đã chết', dọa nàng hận không thể lập tức mất đi ý thức lần thứ hai mới tốt.

Tư Không Thận vốn là thân thể mệt mỏi, nghe Ngao Tương vẫn khóc sụt sùi, tâm tình càng thêm khó chịu, trong lòng biết Mộ Lam Yên không nhân tâm dạy bảo, chính mình bèn ra sức thay: "Đừng khóc nữa! Còn khóc có tin ta ném ngươi đi hay không?"

Lời của hoàng gia quả nhiên khá là có hiệu quả.

Ngao Tương nghe được tiếng của Tư Không Thận, tiếng khóc lập tức im bặt đi. Có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Cửu hoàng tử điện hạ vẫn đứng ở phía sau Mộ Lam Yên, sắc mặt lạnh lùng.

Tạm thời áp chế bằng hoàng, sau đó nàng có chút sợ sệt liếc mắt Mộ Lam Yên mặc trang phục cung nữ trên người. Đến lúc này, nàng mới phản ứng được Tư Không Thận lại ăn mặc trang phục thái giám!

"Cửu hoàng tử, ngươi, ngươi có thể nhìn thấy tỷ tỷ ta sao?"

Tư Không Thận chẳng muốn trả lời, đưa tay chính là ôm chầm eo nhỏ nhắn của Mộ Lam Yên, dựa vào bên cạnh mình.

Ngao Tương nhìn thấy màn này, kinh ngạc che miệng lại, trong nháy mắt sợ sệt lúc trước đã không còn sót lại chút gì.

Việc trước mắt này là tình huống thế nào?

Mộ Lam Yên bị động tác của Tư Không Thận dọa sợ hết hồn, phục hồi tinh thần lại ghét bỏ đẩy đối phương ra. Nhìn về mặt Ngao Tương cầu giải đáp đầy mặt, nàng giật giật bờ môi do dự một lúc lâu mới mở miệng: "Ta chưa chết."

Tin tức này hiển nhiên càng khó có thể tin hơn thấy Cửu hoàng tử ôm Mộ Lam Yên lúc này.

Ngao Tương trừng mắt về mặt của Mộ Lam Yên, đã từ sợ sệt lấp loé biến thành trợn mắt ngoác mồm. Hoàn một lúc lâu, nàng mới đi ra từ trong giọng nói của Mộ Lam Yên.

Một ngày lửa cháy bùng bùng kia là đời này Ngao Tương cũng sẽ không quên. Tuy rằng lúc đó quả thực không nghe thấy Mộ Lam Yên kêu gào ở bên trong, nhưng mà sau đó hạ nhân đến báo xác thực phát hiện hai cỗ thi thể, đồng thời đã cháy đến gần như không còn.

Nếu như là khởi tử hoàn sinh thông thường, Ngao Tương có thể còn sẽ tin tưởng, nhưng hai cỗ kia đã bị đốt đến không thể gọi là thi thể, còn sống lại thế nào đây?

Tư Không Thận nhìn về mặt của Ngao Tương vẫn là tràn đầy không tin. Lo lắng Mộ Lam Yên không muốn giải thích thêm đối với việc ngày ấy, hắn tự chủ trương mở miệng nói: "Buổi tối ngày kia, ta uống quá nhiều, dẫn theo hai thị vệ đến Liễu Tâm viện gây sự. Sau đó không cẩn thận đốt gian phòng. Tất cả mọi người đều cho rằng nhị tiểu thư của Ngao phủ chết rồi, kỳ thực..."

Kỳ thực là hai thị vệ mà Tư Không Thận dẫn đến, Tư Không Thận cũng không có trực tiếp làm rõ câu nói này. Bởi vì hắn biết, Ngao Tương nhất định sẽ nghĩ như vậy.

Tuy rằng Mộ Lam Yên rất muốn cố phủ định, nhưng nàng cũng xác thực không tìm ra có tốt hơn nữa.

Ngao Tương bán tín bán nghi di chuyển qua lại ở trên người Mộ Lam Yên và Tư Không Thận. Từ hành động đột nhiên ôm Mộ Lam Yên của Tư Không Thận vừa nảy đến xem, người tình tường đều biết Cửu hoàng tử đó là thích người ta. Vì lẽ đó, nếu quả thật ma xui quỷ khiến làm sai cũng là có thể.

"Nhưng, vậy tại sao không trở lại nói rõ ràng với phụ mẫu." Ngao Tương nhìn Mộ Lam Yên hỏi.

Mộ Lam Yên sững sốt một chút, không nghĩ tới đối phương sẽ hỏi như vậy, suy nghĩ một phen, thật lòng mở miệng: "Ngươi cũng biết, ta vốn không phải là con gái của Mãn phu nhân và Ngao đại nhân, cho nên ma xui quỷ khiến như vậy, ta cũng không muốn trở về."

Về mặt Ngao Tương đột nhiên lấp loé một phen, nhìn Mộ Lam Yên có chút khó xử: "Có phải là cảm thấy trước đó ta bắt nạt ngươi, ngươi cảm thấy oan ức?"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Cứ không gặp gỡ

Editor: trang bubble

Mộ Lam Yên vội vàng phủ nhận, tùy tiện lấy mấy lý do bèn lừa dối Ngao Tương mơ hồ qua đi.

Vì thế, Ngao Tương thừa dịp hai người bọn họ không chú ý, cố ý dùng sức ngắt một phen ở trên cánh tay của mình, cho đến cảm giác đau đớn ruột xót đến, mới rõ ràng giờ phút này cũng không phải đang nằm mơ.

Mộ Lam Yên dẫn dò tiểu nhị bụng bữa ăn sáng tới, cho Ngao Tương ăn no, thấy tâm tình thoáng ổn định chút, mới tiếp tục mở miệng hỏi thăm: "Người biết tại sao người bị người bắt cóc không?"

Nghe được hai chữ bắt cóc, gương mặt Ngao Tương không hiểu, nhìn Mộ Lam Yên lại nhìn một chút Tư Không Thận: "Bắt cóc gì?" Tối hôm qua ở trong phòng, nàng đã chuẩn bị lên giường ngủ, cho nên trên người mặc đặc biệt mỏng manh ít ỏi, rồi sau đó dần dần u mê tỉnh dậy đã đi tới nơi này. Lúc trước xác nhận Mộ Lam Yên chưa chết, nàng vẫn còn đang buồn bực mình là ngu như thế nào.

Đôi mắt Mộ Lam Yên vừa thu lại, trong đầu đột nhiên nhớ tới tối hôm qua cứu Ngao Tương thì theo như lời nói của ba nam tử kia, đặc biệt lặp lại cho Ngao Tương nghe: "Người có biết Ngao đại nhân đã đắc tội người nào hay không? Lúc chúng ta phát hiện người, những người đó đã nói, nguyên nhân bắt cóc người, hỏi phụ thân của người thì biết."

Ngao Tương nghe vậy, mặt vẫn là không biết tình huống thế nào, lắc đầu một cái.

Mộ Lam Yên thấy thật sự hỏi không ra nguyên do, cũng bèn từ bỏ hi vọng.

Thấy Mộ Lam Yên có khuynh hướng rời khỏi mép giường, Ngao Tương đột nhiên đưa tay nắm lấy lòng bàn tay của đối phương. Mộ Lam Yên có chút hoài nghi xoay người nhìn đối phương.

"Tỷ tỷ, người về nhà đi."

Cầu xin đột nhiên tới, làm cho cả người Mộ Lam Yên giật mình một cái, giằng co tại nguyên chỗ. Tình cảm của nàng và Ngao Tương, mặc dù khá hơn một chút so với Ngao Lôi, chỉ là dù sao không phải là có huyết thống, vốn là ở Ngao phủ, ở bên ngoài làm bộ quan hệ giữ vững tốt đẹp với đối phương, cũng chỉ vì cho Mãn phu nhân mặt mũi.

Mà trước mắt. . . . .

"Vì sao người nói như vậy?" Mộ Lam Yên không hề có tình cảm hỏi.

Ngao Tương hiển nhiên không ngờ đối phương sẽ thay đổi nhanh như vậy, trước đó vẫn còn đang xua lạnh hỏi ám đối với mình, thế nhưng lúc này có chút lạnh lùng. Tay nắm lấy đối phương khẽ cứng đờ, chỉ là một lát đã lại kéo càng thêm chặt một chút: "Trong tháng mà người rời đi này, mỗi ngày mẫu thân lấy nước mắt rửa mặt. Hiện tại trong viện, trên căn bản lão phu nhân cũng không lui tới với chúng ta. Thượng Quan di nương cũng đã chạy tới Lăng Châu, Liễu Tâm viện của người đã bị hủy không còn gì. Mong Tương viện của ta cũng rất là lớn, hai người tỷ muội chúng ta ở cùng một chỗ không phải tốt hơn?"

Từ lúc Mộ Lam Yên đột nhiên rời đi, Ngao Tương mới hậu tri hậu giác thật ra thì người tỷ tỷ này đối với nàng cũng vô cùng tốt, tới thiếu vào lúc nàng bệnh nguy, cũng không có bỏ đá xuống giếng.

Mộ Lam Yên không nghĩ tới Ngao Tương lại nói ra với nàng lời này, theo bản năng hốt hoảng rút đi tay bị đối phương nắm thật chặt, đứng dậy đi ra ngoài mấy bước.

Ngao Tương nhìn bóng lưng quen thuộc ngày xưa, lo lắng chớp mắt một cái lại biến mất không thấy. Ánh mắt lập tức xin giúp đỡ nhìn về phía Tư Không Thận, sử dụng ánh mắt ra hiệu đối phương một cái, để cho đối phương giúp đỡ khuyên nhủ.

Mà, Tư Không Thận quả thật cũng lo lắng lúc nào đó thì Mộ Lam Yên đột nhiên sẽ biến mất không thấy hình bóng. Vào trước khi hắn hoàn toàn tiếp nhận, nếu có một chỗ quản lý như Ngao phủ, hắn cũng sẽ yên lòng một chút.

Đi tới bên cạnh Mộ Lam Yên, liếc mắt một cái ánh mắt khẩn cầu nhìn hắn của Ngao Tương, từ từ dịu dàng mở miệng nói: "Người trở về Ngao phủ đi?"

Vừa dứt lời, đã nghênh đón Mộ Lam Yên quả quyết từ chối: "Không trở về!"

"Tại sao?"

Tại sao?

Ánh mắt Mộ Lam Yên nửa ngăm bị thương, khẽ nắm chặt lòng bàn tay của mình. Nàng không phải một kẻ ba phải, sẽ không bởi vì mấy lời hay ho của

người khác thì ngoan ngoãn thần phục. Nàng nhớ, nếu như không phải là Mẫn phu nhân xin nàng vào cung, làm sao nàng lại trở lại địa điểm bắt đầu con ác mộng đó. Nếu như không phải là Ngao Tương đẩy đưa đến cùng, làm sao Mẫn phu nhân lại không để ý tới cảm nhận của nàng.

Cho nên khi đó đã nói, nếu có thể an toàn trở lại, nàng tuyệt đối không muốn ở lại Ngao phủ.

"Trước mắt đã đi ra ngoài, cũng không cần thiết trở về nữa." Mộ Lam Yên vẫn là quay lưng, lạnh lùng mở miệng.

Ngao Tương vốn là vẻ mặt ước ao, từ từ trở nên âm trầm xuống: "Nhưng ngươi còn sống mà."

Trong lòng Mộ Lam Yên khẽ thở dài một hơi, đứng đấy, nàng còn sống. Hơn nữa sống hai đời, cho nên nàng càng không muốn vì người khác mà sống. Không để ý phản ứng của Ngao Tương phía sau, nàng đột nhiên bước chân vượt qua cửa đi ra ngoài.

Trong lòng không còn hy vọng, Ngao Tương cũng sẽ không nhiều lời thêm nữa. Yên lặng nhìn Tư Không Thận đuổi theo sát bước chân của Mộ Lam Yên, song trong phòng còn sót lại một mình nàng.

Nghỉ ngơi đến buổi trưa, Tư Không Thận chính là đề nghị đưa Ngao Tương trở về.

Mộ Lam Yên không phản đối, ba người mượn chiếc xe ngựa, lung la lung lay đi tới cửa Ngao phủ, Mộ Lam Yên khẽ vén màn trướng lên, len lén nhìn cánh cửa quen thuộc đó. Xa xăm nhớ lần đầu tiên cùng Mẫn phu nhân đi tới nơi này thì trong lòng vẫn tràn đầy tò mò. Mà giờ khắc này lại giống như cây cát cánh đốt sạch vậy, tuy có một chút âm áp nhưng đã theo gió bay đi.

Lúc xuống xe, Mộ Lam Yên đột nhiên dặn dò Ngao Tương: "Sau khi trở về, nhớ lấy đừng nói với bất kỳ người nào đã gặp ta, cứ nói là Cửu hoàng tử điện hạ cứu ngươi."

Ngao Tương sững sờ, lòng cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, nhưng vẫn gật đầu một cái, chui ra khỏi xe ngựa trở về nhà.

Tư Không Thận lệnh xe ngựa đi mấy bước về phía trước nữa, dừng ở một khúc quanh có thể thấy được cửa Ngao phủ, dừng lại.

Hắn biết, Mộ Lam Yên khẳng định còn muốn gặp lại một người ở bên trong.

Trước khi Ngao Tương vào cửa, lúc quay người lại thấy xe ngựa đột nhiên dừng ở cách đó không xa, nàng cũng bèn dừng lại ở cửa ra vào, nhìn nhau một lúc với bên xa xa kia. Mà lúc nàng vào cửa, một gã sai vặt đứng ở cửa đã kinh ngạc mừng rỡ bắt đầu chạy vào bên trong.

Sáng sớm Ngao Thập phát hiện không thấy con gái, chính là vô cùng sốt ruột, vừa dẫn mấy người làm chuẩn bị bắt đầu một lượt tìm người mới. Cũng đã sắp tới cửa, gia đình giữ cửa đã vội vàng chạy tới trước mặt.

Gia đình đi tới trước mặt Ngao Thập, không còn kịp thở dốc chính là chỉ vào cửa nói rằng: "Tiểu, tiểu thư trở lại rồi!"

Ba tiểu thư của Ngao phủ, giờ phút này cũng chỉ còn lại có một mình Ngao Tương, Ngao Thập tự nhiên lập tức phản ứng kịp ý của đối phương. Tr@ng D1)LQD bvb3 Dặn dò mấy câu, hắn lập tức mời Mẫn phu nhân tới đây, chính là đẩy gia đình ra bên chạy ra cửa.

Thấy cửa nhà mình, Ngao Tương đứng đưa lưng về phía hắn, kích động trong lòng tạm thời trấn an lại. Hắn sai bước đi ra ngoài vài bước: "Tương Nhi!"

Ngao Tương bị âm thanh sau lưng dọa sợ tới mức giật mình một cái, quay đầu lại thấy là phụ thân của mình. Nàng áp chế chua xót ở trong lòng, đột nhiên xông lên chớp mũi, xoay người vành mắt ửng đỏ nhào vào trên người đối phương.

"Cha. . . . ."

Âm điệu hơi có uất ức, Ngao Thập nghe được trong lòng mềm nhũn. Hắn vốn cho rằng Ngao Tương bướng bỉnh không chịu nổi, len lén chạy ra bên ngoài đi chơi. Cho nên trước khi chưa tìm được, hắn tất nhiên lo lắng, cũng là tức giận.

Trước mắt nhìn con gái là loi một mình, bộ dáng còn là vô cùng tủi thân muốn chết. Trong lòng bèn đau lòng không dứt, ôm Ngao Tương, nhẹ nhàng vỗ mấy cái ở phía sau nàng: "Cô nương ngốc của ta, đứng ở cửa khóc chẳng phải là muốn khiến bên ngoài cười nhạo cửa Ngao phủ của ta có một kẻ mít ướt."

Giọng nói của Ngao Thập có mấy phần mùi vị cưng chiều.

Ngao Tương xác thật cảm thấy tình thương của cha âm áp, mới chậm rãi rời khỏi thân thể của đối phương, lau nước mắt trên mặt một cái, thoáng ghen ngào một phen: "Cha, con gái bị bắt cóc!"

Trong lòng Ngao Thập run lên, quan sát từ trên xuống dưới một phen phát hiện con gái không chút tổn hao nào, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm: "Là ai làm? Có tổn thương đến nơi nào hay không?"

"Con gái không có việc gì, có điều con gái không biết là người nào trói con lại... Con là được Cửu hoàng tử cứu. Cửu hoàng tử nói, hắn cứu con thì nhìn bộ dáng ba người kia là người trong giang hồ, hơn nữa còn nói nguyên nhân bắt cóc con, trở lại hỏi cha một chút là biết. Cha, người có đặc tội với người nào trong giang hồ hay không?"

Ngao Thập nghe nói thế này, mới phản ứng được trên người Ngao Tương khoác một cái áo lông thuộc về nam tử, chắc hẳn đó chính là của Cửu hoàng

tử. Mà về phần người bắt cóc Ngao Tương, nhìn bộ dáng Ngao Tương nước mắt đầy mặt, trong lòng bắt đầu hồi tưởng quá khứ của mình. Vừa nghĩ tới người trong giang hồ, con người chính là vừa rút lại, từng chút ý lạnh dần dần lộ ra.

Chẳng lẽ là có liên quan với sự kiện kia. . . . .

Cùng lúc đó, bên trong cửa đột nhiên truyền đến Mẫn phu nhân la lên không biết bao nhiêu lần, nghe âm thanh rõ ràng cho thấy quá mức gấp gáp: "Tương Nhi, Tương Nhi. . . . ."

Tầm mắt Ngao Tương lướt qua thân thể Ngao Thập, nhìn vào bên trong. Chỉ là một lát, đã thấy mẫu thân do Tiểu Thúy và Dung Thổ đỡ, đi nhanh tới.

"Nương!" Ngao Tương hô to một tiếng, giẫm bước chân nhanh nhẹn, lập tức tiến lên nghênh đón.

Kể từ khi Mộ Lam Yên "Vùi thân biển lửa", thân thể Mẫn phu nhân chính là một ngày không bằng một ngày. Mới đầu đều là ác mộng hàng đêm, tóc rụng trắng đi rất nhiều, càng về sau không thể không tiếp nhận sự thực Mộ Lam Yên đã "Qua đời", cả ngày ăn không phải vị. Qua hơn một tháng, cả người gầy đi rất nhiều, ngay cả tinh thần cũng không còn thần thái trước kia. Nếu không trang điểm hoàn toàn giống như một Lão Bà Tử già cỗi.

Buổi sáng vừa nghe thấy Ngao Tương không có ở đây, Mẫn phu nhân chính là sốt ruột hôn mê bất tỉnh.

Nàng đã mất đi một đứa con gái ruột thịt, nàng không thể mất đi đứa thứ hai nữa.

"Nương." Giọng của Ngao Tương khàn khàn vang lên lần nữa, làm cho khoe mắt Mẫn phu nhân ngã lòng, khẽ có bóng nụ cười. Một đôi tay run rẩy đưa ra, lướt nhẹ qua gương mặt của Ngao Tương, nói liên tục: "Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi."

"Nương, để cho người lo lắng rồi." Lời của Ngao Tương vừa nói ra, bản thân nàng chính là khóc không thành tiếng.

Trong góc, Mộ Lam Yên xa xa nhìn thấy thân hình Mẫn phu nhân tiều tụy rớt cuộc gặp nhau với Ngao Tương, trong lòng giống như mình cũng được mẫu thân ôm vậy. Tâm tình vui sướng một chút, nhẹ nhàng nói một câu: "Đi thôi." Tư Không Thận chính là bảo phu xe đi tới Thành phủ của hắn.

Lúc này Ngao Thập còn đứng trầm tư ở cửa, khoe mắt đột nhiên chú ý tới xe ngựa của Mộ Lam Yên rồi đi, nhìn chăm chú một lúc lâu, mới sâu kín thu hồi tầm mắt. Hắn quay đầu lại trấn an hai mẹ con, một nhà ba người vào cửa chính của Ngao phủ.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Không muốn chính là không muốn

Editor: trang bubble

Mới vừa trở lại Thành phủ, tâm phúc của Tư Không Thận đã lại truyền tới mặt chiếu của Tư Không Trung Minh.

Tư Không Thận mệnh lệnh người làm nhanh chóng đun chút nước nóng cho hắn và Mộ Lam Yên, hai người ngâm tắm thay quần áo khác, ăn xong, lập tức lại là ngựa không ngừng vó chạy tới trong cung.

Tối ngày hôm qua ở Khôn Ninh cung xuất hiện thi thể, sau đó xử lý ra sao, bọn họ cũng không biết. Một mạch chạy tới Dưỡng Tâm điện cũng không thấy có bất kỳ khác biệt gì. Cho đến khi đi tới trước phòng của Tư Không Trung Minh, bọn họ mới mơ hồ cảm giác tình huống có cái gì không đúng.

Bây giờ đã là buổi tối mừng hai tháng giêng.

Chánh điện của Dưỡng Tâm điện lại là bốn bề cửa điện khép chặt, ánh nến bên trong hơi yếu, lay động đi theo không khí, bóng dáng mỗi người lác lác trên tường. Khác biệt với mấy lần trước chính là, trừ hai thái giám trông chừng ngoài cửa, bên trong cửa cũng đứng hai người.

Chắc là người tin cẩn của Tư Không Trung Minh.

Tư Không Thận và Mộ Lam Yên tiến vào một lúc lâu, Tư Không Trung Minh ở phía trên, chỉ là khẽ than thở, cũng không nói chuyện.

Hôm nay, hoàng hậu Mạnh Cơ lại không có ở đây.

"Các người đã biết, hôm nay vì sao trẫm đột nhiên gọi các người trở lại chưa?" Tư Không Trung Minh đột nhiên yếu ớt mở miệng, trong giọng điệu đầy áp cảm giác bất đắc dĩ.

"Nhi thần không biết." Tư Không Thận trả lời ngay sau đó.

Thân thể Tư Không Trung Minh run rẩy đột nhiên đứng lên từ trên long ý.

Lúc này, Mộ Lam Yên mới phát hiện cũng chỉ là một ngày không gặp, bộ dáng Tư Không Trung Minh xem ra càng thêm tiêu tụy, nghiêm nhiên giống như là loại gió vừa thổi sẽ ngã kia.

Thái giám bên cạnh Tư Không Trung Minh hiển nhiên cũng lưu ý đến hiện tượng này, thân thể lập tức gấp rút, khom lưng tiến lên muốn đi đỡ, nhưng không ngờ bị Tư Không Trung Minh vô tình đuổi đi. Rồi sau đó run rẩy nâng lên bước chân, hần chuẩn bị đi xuống dưới.

Vừa đi, còn vừa không còn hơi sức mở miệng: "Tối ngày hôm qua, người tự sát ở Khôn Ninh cung đó, trầm nghỉ thật lâu. Mặc dù trầm già rồi, nhưng đầu óc còn chưa có hồ đồ."

"Trầm nghỉ, người này muốn lấy mạng trầm, nếu như không phải là gia nhân người nhà kia muốn tới lấy mạng, vậy chính là người mưu hại nhà kia, cũng không muốn sự kiện kia bị vạch trần ra."

Nói đến lúc này, Tư Không Trung Minh đã tới dưới điện. Thái giám không biết từ nơi nào dọn băng ghế tới, đặt ở bên cạnh Tư Không Trung Minh. Hần chính là đặt mộng ngồi lên.

Dùng rất nhiều hơi sức giống như đi xuống từ phía trên mới vừa rồi, hần thở mạnh một hơi mới giương mắt sâu kín hướng về Tư Không Thận và Mộ Lam Yên nói lần nữa: "Ta nghe thấy, Lâu Lan đó chạy trốn rồi?"

Mộ Lam Yên kinh ngạc tin tức của đối phương linh thông đến loại địa phương này, nghiêng mắt thấy mặt Tư Không Thận không về gì ừ một tiếng, mới phản ứng được nhất định là Tư Không Thận thỉnh thoảng báo đầy đủ tin tức với đối phương.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Tư Không Trung Minh lại mở miệng nói: "Cho nên, xác định là nha đầu này rồi sao?"

Trong lòng Mộ Lam Yên biết được đối phương là đang chỉ mình, mắt sắc thoảng qua một luồng ánh sáng, rồi sau đó bên tai lại vang lên Tư Không Thận trả lời: "Cũng không phải xác định lắm."

Mộ Lam Yên quan sát phụ tử vẫn luôn tỏ ra bí mật trước mặt mình, cuối cùng vẫn là không nhịn được mở miệng hỏi thăm: "Các người đang nói cái gì?"

Vừa dứt lời, nghênh đón Tư Không Trung Minh cười yếu ớt không rõ hàm nghĩa: "Quả nhiên là có điểm giống với con trai của Uông Phẩm Lương, tính tình không nén được!"

Mộ Lam Yên đã từng nghe nói cái tên Uông Phẩm Lương này. Đó chính là tiền Thái sư mà Tư Không Thận nhắc tới với nàng trước đó, vậy mà lúc này Tư Không Trung Minh đột nhiên nhắc tới hần, sợ lại là có liên quan với thảm án mười bảy năm trước.

Vì vậy Mộ Lam Yên lựa chọn lặng im, lẳng lặng nghe tiếp theo bọn hần lại muốn nói những gì.

Bốn phía yên tĩnh một lúc lâu, mới chậm rãi vang lên tiếng thở dài của Tư Không Trung Minh nửa chết nửa sống. Nếu không phải xem bọn hần là mấy người sống, tắt đèn rồi đoán chừng thật sự có thể hù được ai đó.

"Trầm sợ là sống không lâu, mặc kệ là trầm chết như thế nào, đều có một tâm nguyện muốn xin Mộ cô nương đi theo con ta, cùng nhau hoàn thành được không?"

Mộ Lam Yên sững sờ, nhớ tới dù sao đối phương cũng là thiên tử, không thể làm gì khác hơn là nhanh chóng gật đầu một cái.

Tư Không Trung Minh thấy đối phương đồng ý, khoe miệng kéo ra một nụ cười trấn an, nhìn hai người bọn họ nói: "Nếu trầm chết rồi, ngôi vị hoàng đế này sợ là lại sẽ đưa tới một trận gió tanh mưa máu. Sau đó, người lấy thân phận cháu gái ruột của Thái sư, gả cho con ta. Về phần tại sao, ta tin tưởng trong lòng người tất nhiên hiểu rõ. Ta chỉ cầu xin, hai người các người có thể thay Uông huynh của ta đòi lại một công đạo. Tư Không Trung Minh ta một đời tuý theo tự nhiên không có chí tiến thủ, làm hại cả nhà của hần diệt môn, thật vất vả biết cõi đời này chỉ còn lưu lại cháu gái, làm thế nào cũng không tìm về được. . . . ."

Tư Không Trung Minh nói đến phần sau, đã hoàn toàn không còn là tư thế của một hoàng đế.

Mộ Lam Yên yên tĩnh nghe đối phương kể lại chuyện xưa năm đó, giống như bản thân mình lạc vào cảnh giới kỳ lạ . . . . .

Mười tám năm trước, nhất phẩm thái sư đương triều Uông Phẩm Lương và hoàng đế đương triều Tư Không Trung Minh, mặc dù có tình thân tử, bí mật lại cũng là quan hệ cá nhân rất tốt. Rồi sau đó, con dâu của Thái sư, Phí thị đang có mang, Tư Không Trung Minh nhìn tiểu nhi của mình, Tư Không Thận, hai phe đều là vô cùng yêu thích, bèn cùng Uông Thái sư hai người định ra khế ước cho bọn họ. Lúc Phí thị lâm bồn, nếu là sinh con trai, tiện cho Tư Không Thận cũng làm huynh đệ, hưởng thụ đối xử của hoàng tử. Nếu là sinh con gái thì phong làm quận chúa, ký kết hôn ước với Tư Không Thận.

Đáng tiếc sau một năm, Kỳ quốc đột nhiên xảy ra đại chiến biên cảnh.

Vạn Quốc đột nhiên cử binh tiến công, công chiếm mấy cái thành trì của Kỳ quốc, yêu cầu Kỳ quốc lấy tiền tài để đổi.

Tư Không Trung Minh bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là thiếu hụt quốc khố, cầu được quốc thái bình an.

Rồi sau đó có thám tử báo lại Kỳ quốc xuất hiện giặc bán nước cầu vinh, mới đưa đến sự rung chuyển của quốc gia. Lập tức cả nước bắt đầu phản nộ, yêu cầu Tư Không Trung Minh nghiêm khắc điều tra ra tên giặc kia, ngừ mã phanh thây tại chỗ.

Cố tình, trải qua một tháng thẩm tra, tra đến trên người của thái sư Uông Phẩm Lương.

Tư Không Trung Minh nhìn đầu sai người bắt hấn, sau đó lại khám phá lượng lớn đồ ngoại bang tiến cống ở ngay trong phủ kia, có thể nói là nhân chứng cũng lấy được!

Uông Phẩm Lương một mực chắc chắn là có người vu khống hãm hại. Tư Không Trung Minh cũng là khổ não tuy rằng thân là đế vương, nhưng ngay cả bằng hữu tốt nhất cũng không thể cứu được.

Ngay vào sáng sớm cái ngày mừng ba tháng hai năm Long Thanh hai mươi đó, Uông Phẩm Lương sợ tội tự sát trong ngục. Tất cả gia quyến người làm bị binh lính bắt giữ trong phủ, trong một đêm toàn bị bị diệt khẩu.

Nhân dân cả nước từ chối thay tất cả gia quyến vô tội của phủ thái sư tra tìm hung thủ.

Chỉ có vào lúc dọn dẹp thi thể giai đoạn sau, họ cũng không có phát hiện con dâu Phí thị của thái sư với đứa nhỏ sắp chuyển dạ kia.

Tư Không Trung Minh nhớ tới bạn cũ vô lực cứu vớt, cố ý giấu diếm việc này đi.

Mười bảy năm, từng có người báo Phí thị sinh ra một bé gái sau đó chết đi, (!i3n!)@l3Wi!)On còn bé gái kia thì bị một tên đệ tử của thái sư nuôi nấng, từ đó biến mất biệt tích. Những năm gần đây, Tư Không Trung Minh vẫn luôn tận lực truy tìm tung tích của đứa bé kia, lại chậm chạp không có tin tức.

Lúc Mộ Lam Yên nghe nói chuyện xưa này, nước mắt không tự chủ chảy xuống.

Hai mắt vô hồn nhìn chăm chú vào Tư Không Trung Minh đắm chìm trong chuyện xưa mà mình kể. Tư Không Thận chú ý tới đau thương xuất phát từ nội tâm của Mộ Lam Yên, theo bản năng đưa tay nắm ở trên bả vai đối phương, nhích lại gần tới mình.

"Mộ cô nương, trăm từng nghe Thận Nhi nói về người vì cứu Ngao Tương chỉ biết chưa tới một tháng, không để ý bản thân đi tới cầu xin được liệu của Thận Nhi. Chắc hẳn, người nhất định là một người tâm địa thiện lương." Tư Không Trung Minh đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe lên nói.

Mộ Lam Yên sững sờ, hiểu ra "Không để ý bản thân" mà Tư Không Trung Minh nói, gương mặt bắt đầu khẽ ửng hồng. Hôm đó mạng người quan trọng, nàng quả thật là sốt ruột, mà trước mắt bị trường bối đột nhiên nói ra không rõ ràng như vậy, ngược lại có chút cảm thấy ngượng ngùng.

Tư Không Trung Minh thấy đối phương cũng không nói chuyện, tiện đà mở miệng: "Mặc kệ người có phải cháu gái của bạn cũ trăm hay không? Hiện tại trăm thỉnh cầu người, giúp trăm tra rõ sự kiện năm đó có thể không?"

Tư Không Trung Minh dùng chữ "Thỉnh cầu", quả thật khiến Mộ Lam Yên sợ hết hồn. Nàng lập tức không nói hai lời quỳ xuống: "Có thể thay hoàng thượng làm việc, Lam Yên đã là có phúc ba đời!"

"Cho nên người là đồng ý rồi?" Đôi mắt đục ngầu của Tư Không Trung Minh lóe ra chờ mong.

Mộ Lam Yên nhìn ánh mắt đối phương giống như trống rỗng vậy, suy nghĩ dần dần đi ra từ chuyện cũ năm đó. Chẳng biết tại sao, đáy lòng không giải thích được có một âm thanh đang reo hò, bảo nàng đi, bảo nàng đi. . . . .

Mộ Lam Yên gật đầu một cái, rồi sau đó có chút khó khăn liếc mắt Tư Không Thận bên cạnh một cái: "Ta có thể cùng điều tra với Cửu hoàng tử, nhưng mà ta cũng có một thỉnh cầu."

Tư Không Trung Minh đáp một tiếng, vội vàng nói: "Người nói."

"Dùng thân phận cháu gái ruột của thái sư gả cho Cửu hoàng tử thì miễn, sau khi giúp hoàng thượng tìm được chân tướng, Lam Yên còn phải trở lại bên người phụ mẫu, hiếu kính phụ mẫu nhiều hơn." Dứt lời, nàng khẽ tránh ra khỏi cánh tay Tư Không Thận.

Vốn là yên tĩnh ở bên cạnh nghe, Tư Không Thận nghe được đối phương nói như thế, trong lòng chợt hơi thất vọng, vừa định mở miệng, Tư Không Trung Minh đã thay hấn mở miệng trước.

"Có thể gả cho Thận Nhi làm hoàng phi, lại là hy vọng của tất cả cô gái trong thiên hạ." Tư Không Trung Minh vẫn rất có lòng tin đối với một điểm này của con trai mình: "Ngày sau người có thể đón phụ mẫu của người lên, sống yên ổn ở Biện Kinh, cùng hưởng thanh phúc."

Nghe nói đến đây, ánh mắt của Mộ Lam Yên vốn là đầy áp tình cảm, đột nhiên trở nên lạnh nhạt xuống, ngay cả Tư Không Thận bên cạnh cũng lười phải nhìn lên một cái. Gả cho Tư Không Thận trở thành hoàng phi, nàng cũng không phải là chưa từng làm. Vừa mới bắt đầu quả thật rất hạnh phúc, nhưng đến cuối cùng thì sao, cũng chỉ là rơi vào kết quả một thi hai mệnh thôi.

Cho nên ở trong lòng Mộ Lam Yên, nàng có thể hạ thấp yêu cầu cùng nhau làm việc với Tư Không Thận, nhưng sẽ không bao giờ sinh hoạt chung một chỗ nữa.

Lúc lâu mới vang lên giọng yếu ớt của Mộ Lam Yên: "Không muốn chính là không muốn."

Tư Không Thận, tìm rằm một cái chính là bề nát.

Tư Không Trung Minh thấy thái độ của Mộ Lam Yên quả quyết như thế, nên cũng sẽ không nhiều lời, tiếp tục nói một chút về tư liệu con cháu Phí thị của thái sư với hai người trước mặt.

Phí thị chính là giai nhân nghiêng nước nghiêng thành nổi tiếng đương thời. Cảm kỳ thư họa tinh thông mọi thứ, hơn nữa ngâm thơ thành đôi tuyệt đối không bại bởi nam tử. Chỉ là nàng không phải là công chúa hoàng thất, cũng không phải là tiểu thư dinh quan đương triều, càng không phải là con gái phú thương vùng nào đó. Nàng có một thân võ học, nàng là con gái chương môn môn phái giang hồ đến từ Giao châu ở phía xa.

"Cháu gái của Phẩm Lương có một ông ngoại là chương môn môn phái giang hồ vô cùng khổng lồ. Vốn là sau khi phủ thái sư diệt môn, bọn họ từng có đến đây lục soát nguyên nhân, ta vốn có ý muốn gặp, nhưng mà bọn họ đột nhiên dẹp đường trở về phủ. Hơn nữa, tư tưởng vô cùng kiên quyết không bao giờ lui tới với người triều đình nữa. Cho nên ta nghĩ, bọn họ nhất định là tra được cái gì. Các người lập tức lên đường, chạy tới Giao châu, nhất định có thể tìm được một chút nguyên nhân."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Phải đi xa

Editor: trang bubble

Lời nói của Tư Không Trung Minh chậm chạp lượn quanh ở bên tai Mộ Lam Yên.

Tư Không Thận bá biệt phụ vương, dẫn theo Mộ Lam Yên, lên đường hơi tức giận nhanh hơn mấy bước so với nàng. Thấy đối phương chậm chạp không theo kịp, hẳn lại cố ý chậm lại bước chân. Liên tục đã mấy lần như vậy, Tư Không Thận cũng không chịu nổi. Cũng sắp ra khỏi cửa chính hoàng cung thì thừa dịp bốn phía không phải cửa cung khép chặt chính là tường cung cao mười tám trượng, hắn bất thành linh đột nhiên xoay người một tay đẩy Mộ Lam Yên tới trên một mặt tường.

Trong đầu Mộ Lam Yên vẫn nghĩ lại chuyện phủ thái sư và Giao Châu, hốt hoảng bị Tư Không Thận đẩy một cái, đụng vào trên mặt tường, mới lấy lại tinh thần. Nàng giương mắt nhìn về mặt Tư Không Thận nóng giận nhìn nàng chăm chăm, trong lòng không hiểu nghi ngờ chậm rãi dâng lên.

Này choáng nha lại đang âm ỉ tính tình gì?

"Người. . . . . Người muốn làm gì?" Trước mắt mặc dù chung quanh không có người nào, nhưng khó tránh khỏi lúc nào thì bên ngoài cửa cung lại có một cung nữ hoặc là thái giám đẩy cửa đi vào. Mộ Lam Yên suy nghĩ bọn họ như vậy, nếu mà bị nhìn thấy nhất định là không được!

Từ Dường Tâm điện, Tư Không Thận áp chế khó chịu đến bây giờ, tất cả đều biến thành cảm xúc nhìn chăm chăm Mộ Lam Yên. Hắn oán hận nhìn chăm chăm ánh mắt vô tội của đối phương: "Gà cho Bản hoàng tử, thật sự không tốt như thế sao?"

Mộ Lam Yên sững sờ, lúc này phản ứng kịp thì ra bởi vì "Cự hôn" tạo thành phản ứng dây chuyền. Cười hắc hắc, nàng nhanh chóng thối lui ra từ dưới khuỷu tay chống vách tường của Tư Không Thận, dừng lại giải thích: "Ta còn nhỏ, vẫn chưa muốn lập gia đình, không có quan hệ gì với người."

Tư Không Thận chính là cảm thấy đối phương đang nói láo, nhưng lại không tìm được bất kỳ lý do gì phản bác, nóng giận rồi lại thất vọng nói: "Nhưng vì sao ta cảm thấy lần đầu tiên gặp người đã cực kỳ quen thuộc. Có phải chúng ta đã từng gặp gỡ đời trước hay không?"

Vừa nghe thấy đời trước, trong lòng Mộ Lam Yên hơi hồi hộp một chút lập tức xoay người qua, dừng một chút cười gượng cất giọng đáp: "Làm sao ta biết được chuyện đời trước? Nói không chừng, đời trước người có lỗi với ta, cho nên đời này người mới có thể như vậy đây."

Dứt lời, một mình Mộ Lam Yên nhanh chóng đi tới bên ngoài cửa cung.

Không quá nửa canh giờ, hai người chính là cùng đi đến cửa Thành phủ.

Ngay vì ngày hôm sau sẽ phải ra cửa đi xa, Tư Không Thận dặn dò người làm đi ra ngoài mua một chút đồ dự phòng. Mộ Lam Yên cũng trở về viện ở trước đó với Tổ Quý, bắt đầu dọn dẹp quần áo ngày mai đi xa.

Ăn xong cơm tối bên trong chủ viện Thành phủ, thời tiết cũng đã bắt đầu lạnh lẽo bắt đầu khiến cho răng cốt người ta run lên. Tư Không Thận muốn mời họ ở lại tiến về phía đại sảnh, uống một hớp trà, hỏi thăm đồ của hai người họ đã thu dọn xong hay chưa?

Đứng ở bên cạnh, Tổ Quý lập tức thay chủ nhân gạt đầu liên tục: "Thu dọn xong rồi, sáng sớm ngày mai mang lên xe ngựa là được."

Mộ Lam Yên ngồi trên ghế, khẽ nghiêng mắt quan sát một phen Tổ Quý càng ngày càng nói nhiều, thấy nha đầu này càng ngày càng coi mình là chuyện to tát, nhưng trong lòng thì thoải mái mà gạt đầu.

Bởi vì thời gian cấp bách, Tư Không Thận mới quyết định ngày mai sẽ lập tức lên đường, hơn nữa còn là không mang theo bất kỳ tùy tùng nào trầm lắng đi tuần. Nói cách khác, nói với bên ngoài, Tư Không Thận chỉ là đến trong quân đội bế quan thao luyện rồi.

Đến lúc đó, chỉ thời gian ngồi xuống một chén trà Mộ Lam Yên đột nhiên đứng dậy, mặt hướng về Tư Không Thận khẽ cúi đầu, không mặn không nhạt nói: "Thời tiết hơi lạnh, ta với Tổ Quý sẽ không quấy rầy Cửu hoàng tử uống trà."

Trước đó còn là hai người đi song song, giờ phút này giọng của Mộ Lam Yên xa cách nói như thể làm cho trong lòng Tư Không Thận càng thêm không mạnh mẽ, vội vàng nói: "Từ nơi này đến viện của các người cũng có một đoạn đường. Nhìn thời tiết, tối hôm nay sợ rằng sắp có tuyết rơi, ta sai người đến gian phòng của các người lấy đồ mà các người thu dọn tới, sáng sớm ngày mai là có thể cùng đi."

Tổ Quý rất muốn gật đầu một cái, nàng biết Cửu hoàng tử đây là đang cố ý giữ tiểu thư lại.

Nhưng trên mặt Mộ Lam Yên lại không lộ ra quá nhiều biểu cảm, suy ngẫm một phen, mới chậm rãi mở miệng: "Viện của người có gác."

Tư Không Thận: ". . . . ."

Tổ Quý lo lắng tiếp theo Cửu hoàng tử sẽ trở nên khó chịu, đặc biệt chạy đến nhỏ giọng lắm bầm mấy câu bên tai Mộ Lam Yên. Nàng chưa kịp nói xong, cửa đại sảnh đột nhiên có một tên gia đình lặng lẽ đi vào, hậu tri hậu giác Tổ Quý bị dọa sợ đến thiếu chút nữa kêu lên sợ hãi.

Người trong phủ của Tư Không Thận đều là hần trải qua tỉ mỉ chọn lựa. Bước đi không có tiếng động, đại khái đều từng luyện khinh công. Mà tuổi tác người làm này thoạt nhìn mới chừng hai mươi, trên mặt khẽ bộc lộ một chút khó xử. Thấy Mộ Lam Yên cũng ở đây, hần đưa tay hành lễ với hai người, mới chậm rãi nói: "Ngoài cửa có một phu nhân và tiểu thư, chỉ đích danh nói muốn đi vào gặp Mộ cô nương."

Trên mặt Mộ Lam Yên và Tư Không Thận lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Phong tỏa tin tức Mộ Lam Yên ở Thành phủ, là Tư Không Thận tự mình ra lệnh. Cho nên, trong lòng mỗi người trong phủ đều hiểu tuyệt đối không thể nói chút xíu tin tức cô nương đột nhiên đến đây ở trước mặt người ngoài.

Mà, phu nhân và tiểu thư đột nhiên đến thăm kia cũng có người đang ngăn cản ở bên ngoài. Tên gia đình này, chỉ là chạy mau tới đây báo tin cho chủ nhân nhà mình.

Tư Không Thận nhìn về phía Mộ Lam Yên, ra hiệu hỏi thăm nàng định xử lý người bên ngoài thế nào.

Mộ Lam Yên suy nghĩ một phen, nói với gia đình: "Gọi hai người các nàng vào đi."

Gia đình đáp một tiếng, chính là đi ra ngoài.

Ở trong lòng Mộ Lam Yên tính toán, ban ngày hôm nay, nàng đã gặp mặt với Ngao Tương. Mặc dù dặn đi dặn lại nha đầu kia đừng nói tin tức của nàng cho bất kỳ kẻ nào. Nhưng mà giờ phút này xem ra, người tới nhất định là mẹ con hai người các nàng.

Hoi đội một lát, ngoài cửa đại sảnh trong sân đen nhánh, mơ hồ lay động ba bóng dáng. Mà thời tiết quả nhiên là như Tư Không Thận nói lúc trước, tuyết lớn như lông ngỗng đã tung bay.

Hai người đang mặc áo choàng đội mũ cúi đầu đi tới, khi sai bước qua ngưỡng cửa đại sảnh thì trên đỉnh mũ đã dính một chút bông tuyết.

Ánh mắt của Mộ Lam Yên lấp lánh nhìn chằm chằm người ở bên trong bị mũ che khuất trước mặt, chỉ cảm thấy bóng dáng cực kỳ quen thuộc. Chỉ thấy hai người kia vào cửa cũng không trực tiếp phát hiện Mộ Lam Yên, mà là cúi xuống bông tuyết trên người, !i3n!)(@l3Wi!)On cời áo choàng ra xoay người đưa cho người bên cạnh.

Mặt người tháo nón xuống xoay người lại kia, đương nhiên chính là Mẫn phu nhân xanh xao vàng vọt! Có điều không biết là hiệu quả của ánh nến, hay là bôi lên một chút son, cho gương mặt gầy gò xương cốt rõ ràng thoa lên một chút đỏ ửng.

Mộ Lam Yên cứ đứng cứng ngắt như vậy, không biết làm sao đi đối mặt với mẹ con kia.

Ngao Tương cời áo choàng ra, chuyện thứ nhất chính là đỡ Mẫn phu nhân.

Đội lúc hai người ngẩng đầu lên, mới ngạc nhiên mà phát hiện Mộ Lam Yên cứ sống sờ sờ đứng ở trước mặt họ như vậy.

Lúc trước khi tới cửa của Thành phủ thì gia đình của Thành phủ chính là một mực chắc chắn bên trong phủ không có người mà các nàng muốn tìm. Mẫn phu nhân biết đây là phủ đệ của Cửu hoàng tử, nếu chọc giận Cửu hoàng tử vậy nhất định là chịu không nổi.

Rồi sau đó, ngay mới vừa rồi lại đột nhiên mời các nàng tiến đến, Mẫn phu nhân cũng cho rằng chẳng qua là Cửu hoàng tử muốn gặp họ. Nhưng không ngờ, ở bên trong thật sự gặp được người ngày nhớ đêm mong.

Đôi mắt Mẫn phu nhân nhìn Mộ Lam Yên, đột nhiên tràn ra một vệt nước mắt. Nàng cuống quýt không kịp chú ý tới Ngao Tương, đi về phía trước một bước nhỏ: "Yên Nhi là con sao?"

Mấy ngày trước đây, Mẫn phu nhân lại cảm thấy mình luôn nghe nhầm giọng nói của Yên Nhi. Cho nên lập tức, nàng vẫn còn có chút không xác định.

Trên ghế chủ ở phía xa, Tư Không Thận thấy sự lúng túng ở giữa hai người bọn họ, cố ý ho khan một tiếng đưa tới chú ý của các nàng: "Mẫn phu nhân,

đứng ở trước mặt người đứng là Lam Yên."

Lúc này Mẫn phu nhân mới chú ý tới Tư Không Thận ngồi ở nơi xa vẫn nhìn chăm chú vào các nàng, theo Ngao Tương cùng nhau chuẩn bị quỳ xuống lạy. Người kia biết thể lực vốn là có chút không quân được, thân thể mới vừa khom xuống, trong đầu chính là thoáng choáng váng, thiếu chút nữa nhào về phía trước.

Ngao Tương bản năng lập tức kéo Mẫn phu nhân, Mộ Lam Yên thấy tình thế, theo bản năng nhanh chóng đi phía trước với Ngao Tương, hai người cùng nhau tiếp được đối phương.

Tư Không Thận bất thành linh đứng dậy từ trên ghế chủ, cũng đi tới trước mặt Mẫn phu nhân, quan sát một phen, thấy trạng thái đối phương hơi thờ mong manh, lập tức mở miệng nói: "Đỡ Mẫn phu nhân ngồi xuống!"

Dứt lời, Mộ Lam Yên và Ngao Tương chính là làm theo.

Ánh mắt Mẫn phu nhân trước sau có chút không ổn giống như quay chung quanh Mộ Lam Yên sẽ không rời đi.

Mộ Lam Yên cầm cổ tay của đối phương lên, bắt mạch một cái, mới như khó mà tin nổi nhìn chăm chăm Ngao Tương hỏi thăm: "Mẫn phu. . . . . Mẫn thân đã bao lâu rồi chưa ăn qua thứ gì?" Mộ Lam Yên vốn định xa lạ kêu Mẫn phu nhân, nhưng lời đến khóe miệng vẫn là thay đổi lời.

"Hai ngày nay, khẩu vị mẩu thân vẫn không tốt. Hơn nữa trải qua sáng sớm hôm nay ta đột nhiên mất tích. Mẩu thân lại càng là một miếng com cũng ăn không vô."

Mộ Lam Yên nhìn Mẫn phu nhân, giật giật bờ môi vốn muốn nói gì đó. Mẫn phu nhân cũng là rung rẩy vươn tay ra cầm ngược lại mu bàn tay của Mộ Lam Yên: "Chỉ cần con còn sống, mẩu thân chịu nhiều khổ hơn nữa cũng đồng ý. Chỉ là Yên nhi, tại sao con sống cũng không tới đoàn tụ với mẩu thân chứ?"

Nói đoàn tụ, về mặt Mộ Lam Yên lại là âm ỉ đau xót, từ lúc bị người biết nàng chưa chết, đã nghe vô số lần lời như vậy. Nhìn ánh mắt Mẫn phu nhân cầu xin nàng, trong lòng nàng có chút không đành lòng, thở dài: "Mẩu thân, ngài cũng biết, Yên Nhi cũng không phải là con gái ruột thịt của ngài, ngài lại cần gì như vậy chứ?"

Mẫn phu nhân cũng là cực kỳ nghiêm túc cắn răng mà nói ra: "Một ngày là mẹ, cả đời là mẹ. Từ khi ta nhận định con là con gái ta, bắt đầu từ giờ khắc đó trở đi tánh mạng của con trong lòng ta là quan trọng giống với Tương Nhi vậy."

Mộ Lam Yên nhìn ánh mắt làm cho trong lòng người phát run kia, đặc biệt bỏ đi qua một bên. Tư Không Thận thấy đối phương không muốn giải thích, không muốn nói chuyện, cho nên thay nàng mở miệng: "Mẫn phu nhân, có thể cho tại hạ nói một câu hay không?"

Mẫn phu nhân gật đầu một cái: "Cứu hoàng tử mời nói."

"Lam Yên cũng không phải là đứa nhỏ ngu ngốc, nàng có tư tưởng và suy tính của chính mình. Nếu không muốn ở lại Ngao phủ, ngài cần gì phải buộc nàng. Coi như, hôm nay người ép nàng ở bên cạnh, làm sao người biết nàng nhất định sẽ trôi qua vui vẻ?"

"Chuyện này. . . . ." Mẫn phu nhân đột nhiên câm miệng.

Tâm tình mất mà lại được, cũng không phải mỗi người cũng có thể hiểu rõ. Mẫn phu nhân vốn là hoàn toàn không ôm bất cứ hy vọng nào đối với Lam Yên sống lại, thậm chí đã đón nhận sự thật. Vậy mà trước mặt đột nhiên biết được còn sống, phản ứng đầu tiên chính là nắm chắc vào bên cạnh, không để cho đối phương lại có cơ hội chạy trốn từ dưới mí mắt của nàng.

Trải qua Tư Không Thận nhắc nhở như vậy, nàng mới phản ứng được ý nghĩ của mình là ích kỷ như thế.

Tư Không Thận thấy cảm xúc đối phương có chút ổn định, tiện đà mở miệng: "Hơn nữa, chúng ta dự định ngày mai sẽ đi tới Giao châu. Người nên may mắn, vào trước khi chúng ta rời đi, người còn có thể gặp được con gái của người."

Mẫn phu nhân nghe được Giao châu, trên mặt đột nhiên thoáng qua kinh ngạc: "Các người đi Giao châu, là vì cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Bị theo dõi

Editor: trang bubble

"Làm việc." Tư Không Thận đơn giản lưu loát nói.

Mẫu phu nhân nghe tiếng, đầu tiên là hoài nghi nhìn về phía Tư Không Thận, rồi sau đó thấy người kia không còn ý tứ nói chuyện, quay đầu lại tiếp tục ánh mắt lóe lên nhìn chăm chú vào Mộ Lam Yên: "Đi bao lâu?"

Mộ Lam Yên giật giật bờ môi, không biết nói như thế nào. Tư Không Trung Minh muốn bọn họ đi tìm người, lúc đầu đã một mực từ chối triều đình, cũng không biết lần này vừa đi sẽ gặp phải chuyện ra sao, hạng người gì.

"Xong xuôi sẽ trở lại!" Tư Không Thận lần nữa thay Mộ Lam Yên nói tiếp.

Lúc này Mẫu phu nhân cũng hiểu, mình hỏi nhiều nữa, người ta cũng không chắc chắn trả lời. Đột nhiên đưa tay rút ra một sợi tơ màu đỏ từ bên trong cổ của mình, sợi tơ xấu chuỗi chính là một chiếc mảnh ngọc tròn bình thường. Nàng cúi xuống đến sau đó đưa tay nhét vào lòng bàn tay của Mộ Lam Yên.

"Chuyện này. . . ." Mộ Lam Yên có chút chần chờ.

Vật nhỏ có chứa nhiệt độ ấm áp Mẫu phu nhân, chạm đến Mộ Lam Yên thì làm cho trong lòng nàng đột nhiên có chút hốt hoảng, sợ mình tiếp nhận đồ của Mẫu phu nhân, Ngao Tương lại đột nhiên không biết gần nào nổi sai kia ăn dấm lên rồi. Nàng ngẩng đầu liếc nhìn Ngao Tương, thấy trên mặt đối phương cũng không có bộc lộ không vui, mới mở miệng hỏi thăm: "Đây là cái gì?"

"Ta có một cố nhân ở Vinh Xuân đường Giao Châu. Nếu mà con ở bên kia có khó khăn gì, hãy cầm cái ngọc bội này đi tìm hắn, người nhận biết cái ngọc bội này, là có thể giúp con. Sau khi làm xong việc thì về sớm một chút."

Mộ Lam Yên giờ tay lên, nhìn ngọc thô chưa mài dũa màu trắng óng ánh long lanh này. Trong lòng bắt đầu suy nghĩ, từ lúc biết Mẫu phu nhân, cũng biết nàng là một cô nhi không cha không mẹ. Ngao Tương càng là đến bây giờ cũng chưa từng nghe Mẫu phu nhân nhắc tới chuyện nhà ông ngoại. Cho nên trước mắt nghe đối phương nói như thế, thật sự dễ cho người ta bắt đầu có chút không hiểu.

"Mẫu thân, người kia là ai?" Mộ Lam Yên cũng chỉ là muốn hỏi một cái tên.

Ánh mắt Mẫu phu nhân lại là có chút lóe lên cúi đầu xuống, ậm ờ trả lời: "Cũng chỉ là một cố nhân, con cầm ngọc bội kia đi tìm hắn là được."

Cuối cùng, Tư Không Thận mượn cơ hội nói thời gian không còn sớm, sáng sớm ngày mai bọn họ còn phải lên đường, xin mời hai người Mẫu phu nhân đi về trước. Lúc xa nhau, Mộ Lam Yên dặn dò Mẫu phu nhân trở về nhất định phải cố gắng điều dưỡng thân thể.

Một nỗi khổ riêng lớn trong lòng Mẫu phu nhân rốt cuộc loại trừ đi, tất nhiên hết sức vui lòng gật đầu. Chỉ là vào lúc họ rời đi, Mộ Lam Yên lại dặn dò một câu, đừng nói tới tin tức nàng còn chưa chết ở trước mặt Ngao Thập.

Lúc trước, dù sao trong viện của nàng đã đốt ra hai bộ thi thể không trọn vẹn, nếu như không phải là nàng và Tô Quý, Ngao Thập chắc chắn truy xét tới cùng. Đến lúc đó, nếu mà quá nhiều nhiệm vụ mà Tư Không Trung Minh phân công cho nàng, lại là không tốt.

Vì vậy lần từ biệt này, tàu xe mệt nhọc.

Nửa tháng sau, Tư Không Thận và hai người Mộ Lam Yên, Tô Quý mới bình yên tới thành Giao Châu biên cảnh của Kỳ quốc.

Về ngoài là trong xe ngựa nhỏ màn trướng màu xanh phổ thông, liên tục đi đường cả đêm Mộ Lam Yên và Tô Quý ngủ mê man ở trên gối cung đình. Đứng thấy bên ngoài xe nhỏ này bình thường, bên trong lại là lấp rập cấp bậc biệt thự nhất phẩm. Đây là Tư Không Thận đặc biệt chuẩn bị, thứ nhất là vì để cho Mộ Lam Yên nghỉ ngơi thoải mái. Thứ hai, mặt ngoài bình thường cũng không dễ dàng gặp phải sự chú ý của người khác.

Trên giá xe ngựa, Tư Không Thận và tâm phúc Đái Lâm thay phiên điều khiển xe ngựa. Bọn họ cả đêm không ngủ, trên mặt hơi tiêu tụy.

Dọc theo quan đạo càng đi về một đoạn đường phía trước, là có thể đến được cửa thành của Giao Châu. Sở dĩ bọn họ đi đường tới cả đêm, cũng bởi vì một thành trì đằng trước cách xa nhau khá xa với Giao Châu. Đoạn đường này, nếu mà không lên đường nhất định sẽ phải ngủ bên ngoài trời. Tư Không Thận nhớ tới hai nữ nhân kia đã giằng co nửa tháng, bèn muốn có thể tìm được khách sạn sớm một chút, để cho các nàng thoải mái ngủ lấy một đêm.

Đái Lâm liếc mắt một cái chủ nhân bên cạnh có chút buồn ngủ, xa xa nhìn thấy có một quán trà, cũng không thông báo bèn trực tiếp lái qua đó.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, sườn xe hơi rung nhẹ một đợt.

Tư Không Thận đột nhiên tỉnh lại, mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, thấy trước mặt đột nhiên viết một chữ "Trà" to lớn. Rồi sau đó, trong hai mắt mơ màng có một chút lạnh lùng hỏi thăm Đái Lâm: "Tại sao dừng lại?"

"Công tử, cả đêm nay trên căn bản đều là người đang gấp rút lên đường. Ta thấy bên này có một quán trà, bèn nghĩ mọi người cũng là dọc đường chưa ăn thứ gì, dừng lại uống một ngụm trà lại đi."

Tư Không Thận hít sâu một cái không khí trong lành nơi hương dã này. Mặc dù tết đã qua hơn nửa tháng, thế nhưng không khí hít vào trong phổi vẫn là lạnh lẽo làm cho người ta tỉnh táo trong nháy mắt. Gật đầu một cái, ánh mắt nhìn tới khắp nơi. Chung quanh đều là dãy núi xanh biếc, mặt đồng đình núi mơ hồ có ánh sáng nâng lên. Ngoại trừ bọn họ mới vừa rời đi quan đạo kia, còn lại đều là cỏ dại mọc thành bụi.

Đĩ nhiên, còn có hạc đứng ở quán trà trước không thôn sau không tiệm này, khẽ mang đến một chút hơi người cho nơi này.

Bên cạnh quan đạo này thường có quán trà xuất hiện. Có điều là nhà bên trong vùng núi này xây dựng một cái lều cỏ tạm thời, nấu chút nước trà, làm bánh ngọt, bán cho những người đi đường, nhằm kiếm lấy ngân lượng đi trên đường đôi lấy thức ăn.

Thiếu niên chuẩn bị đồ rất sớm ở trong quán trà, nghe bên ngoài có âm thanh, đi ra ngoài từ bên trong.

Thấy Tư Không Thận và Đái Lâm không có ý xuống xe ngựa, vẻ mặt tươi cười vội vàng chào hỏi: "Hai vị công tử, đi đường cả đêm rồi nhĩ, có muốn xuống uống chút trà sáng ăn một chút gì hay không?"

Trước đó xe ngựa ngừng một trận, Mộ Lam Yên đã mơ hồ có ý tỉnh lại. Lập tức nghe nói bên ngoài có âm thanh, nàng càng thêm cảm thấy rất nhức đầu, lật người, hoạt động một lần toàn thân đau nhức, chậm rãi chuẩn bị đứng dậy xem một chút tình huống bên ngoài thế nào.

Con đường đi tới này cũng không tính quá vững vàng, cho nên bọn họ coi như ngủ, cũng là ngủ không được yên ổn.

Ngay khi Mộ Lam Yên mơ màng mở mắt, chuẩn bị vén lên màn trướng của xe ngựa kia. Bên ngoài, một động tác vén lên tiến vào trong nháy mắt dọa đến nàng giật mình một cái, con sâu buồn ngủ cũng không còn.

Trong phút chốc, Mộ Lam Yên và Tư Không Thận đối diện, ai cũng không trực tiếp nói chuyện.

Trong mơ màng nàng Tổ Quý cảm giác bên chân có gió, mở mắt ra thấy Mộ Lam Yên không có nằm, cũng là đầu choáng váng ngồi dậy. Khi nàng ngáp một cái hoàn toàn ngồi thẳng thì mới thấy Tư Không Thận nhìn chăm chú vào bên trong.

"Cửu. . . . . Công tử! Thế nào?"

Mới vừa rồi, bầu không khí của Mộ Lam Yên và Tư Không Thận đột nhiên không nói lời nào rốt cuộc bị Tổ Quý cắt đứt.

"Ra ngoài ăn một chút gì đi, trời sắp sáng rồi." Tư Không Thận nói xong, bèn thả màn trướng rồi đi.

Lúc này Tổ Quý cũng đã không còn buồn ngủ, tr@ng D1)LQD bvb3 không mò mẫm ra phương hướng cũng sờ nhìn chăm chăm tiểu thư nhà mình. Thấy trạng thái Mộ Lam Yên vẫn có chút không có ở đây, ngón trỏ nhẹ nhàng chọt cánh tay đối phương một cái.

"Tiểu thư, người đã tỉnh rồi chưa. . . . ."

"A, ngủ đến cả người quá nhức mới rồi. Chúng ta đi ra ngoài đi." Mộ Lam Yên đột nhiên lấy lại tinh thần, chọt chui ra ngoài.

Tổ Quý mê mang đầy mặt, nhưng vẫn là đi theo tiểu thư nhà mình sợ hãi nhanh chóng đi ra ngoài.

Hai người trải qua trong một đêm xóc nảy, lúc này cả người cũng gần như sắp tan rã.

Thiếu niên vốn là đi vào cầm trà sáng, lúc đi ra thấy Mộ Lam Yên, chất phác trêu ghẹo nói: "Thì ra là còn dẫn theo phu nhân à, phu nhân mau tới ngồi. Nơi này của chúng ta có cháo, phu nhân có muốn lấy một chén hay không?"

Thiếu niên nói dứt lời, Mộ Lam Yên đã đi tới trong quán trà. Liếc mắt một cái trên mặt Tư Không Thận không biết xảy ra chuyện lại lạnh giống như núi băng vậy, lúng túng nói một câu với thiếu niên: "Ta là tiểu thư, không phải phu nhân, ha ha."

Phản ứng kịp bản thân nói sai, thiếu niên lập tức cười gượng hai tiếng, lại đi vào.

Tổ Quý đỡ Mộ Lam Yên ngồi xuống, nhân tiện rót ly trà cho nàng: "Tiểu thư, uống chút nước trà tỉnh táo người."

Mộ Lam Yên ừ một tiếng, kéo Tổ Quý cùng nhau ngồi xuống: "Đã đi ra ngoài, đừng chú ý nhiều như vậy, người cũng ngồi xuống đi."

Đổi lại chỉ có Mộ Lam Yên, Tổ Quý đã sớm không khách sáo ngồi xuống, nhưng trước mắt còn có một Tư Không Thận, Tổ Quý nào dám. Khó xử liếc mắt nhìn Tư Không Thận bụng trà sáng bắt đầu uống, nàng vừa định mở miệng từ chối. Tư Không Thận lại lên tiếng trước: "Đái Lâm, người cũng ngồi xuống ăn chung đi, đợi lát nữa còn phải dựa vào người lên đường."

Vốn là đứng ở bên cạnh Tư Không Thận, Đái Lâm không chút do dự trả lời một tiếng "Dạ", chính là ngồi xuống. Tổ Quý nhìn chỉ một mình nàng đứng, cũng không phải là chuyện như vậy, vì vậy bèn cùng Mộ Lam Yên ngồi xuống.

Thiếu niên bụng tới cháo và bánh rán cho bọn họ, chào hỏi mấy câu, muốn đi xuống bận việc.

Trước khi đi, Đái Lâm nhìn đối phương một cái, lập tức kêu hấn lại: "Thấy tuổi người còn trẻ, sao ở nơi rừng núi hoang vắng này mở quán trà?"

Thiếu niên cười một tiếng, cong lưng có chút hả hê trả lời: "Ta cái gì cũng không biết, nếu như đến thị trấn đi làm công, nhất định phải rời nhà. Trong nhà có một mẹ già sinh bệnh, không thể đi xa. Hơn nữa, nơi Giao Châu này sẽ đi qua chính là Đại Bằng, trên quan đạo lui tới có rất nhiều mối làm ăn. Một tháng qua thu vào không ít hơn đi làm việc cho người ta."

Đái Lâm gật đầu một cái, Đại Bàng chính là một ngoại bang gần nhất của Kỳ quốc.

Tư Không Thận nhìn thiếu niên, đột nhiên hỏi thăm: "Gần đây ngoại bang thật sự an phận?"

Thiếu niên vừa nghe vấn đề này, lập tức lộ ra vẻ mặt khó xử: "Vị công tử này quả nhiên là nói đùa, ta một người bán điểm tâm sáng, làm sao biết ngoại bang yên phận hay không chứ. Có điều gần mấy tháng qua, người của Đại Bàng đi ngang qua đây thật nhiều, gần như mỗi ngày đều có."

Tư Không Thận suy nghĩ, phát phát tay bèn để cho đi xuống.

Hai người Mộ Lam Yên và Tổ Quý chỉ lo chôn đầu, ăn đồ ăn. Dù thế nào đi nữa bọn hắn nói, họ cũng nghe không hiểu.

Tư Không Thận ăn xong, cả người tinh thần hơn nhiều, nhìn Mộ Lam Yên cúi đầu không lên tiếng, trong lòng bèn bắt đầu tính toán có phải thái độ vừa nãy của hắn có chút lạnh nhạt, làm cho đối phương không vui hay không. Thấy người kia uống xong cháo, hắn vừa định mở miệng, khóe mắt chính là đột nhiên thoáng qua một bóng dáng màu trắng.

"Người nào?" Đái Lâm lớn tiếng quát chói tai trước tiên, đứng lên từ ghế gỗ.

Tổ Quý uống cháo không cẩn thận bị đối phương dọa sợ uống vào trong khí quản, kìm nén đồ mặt ho khan không ngừng.

Mộ Lam Yên cuống quýt thay đổi phương vờ sau lưng, nóng giận nhìn chằm chằm Đái Lâm: "Vẫn không thể dừng kinh động đột ngột sao?"

Đái Lâm hiển nhiên không nghĩ tới sẽ xuất hiện tình huống như thế, có chút xấu hổ quét mắt bọn họ một vòng.

Tư Không Thận rõ ràng cảm giác mới vừa rồi nhất định là có một người nhanh chóng bay qua, hơn nữa còn là cố ý để cho bọn họ biết. Mặt lạnh ra hiệu bọn họ lập tức câm miệng: "Các ngươi ở chỗ này đừng cử động, ta đi ra ngoài xem một chút. Đái Lâm, bảo vệ tốt họ."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Đám ô hợp

Editor: trang bubble

Tư Không Thận dứt lời, bèn nhanh chóng đi ra ngoài, chỉ là một lát cũng đã không biết lục soát đến nơi nào.

Mộ Lam Yên trấn an được Tổ Quý sắc hồi lâu mới tỉnh hồn lại, không có sắc mặt tốt liếc mắt Đái Lâm một cái, chuẩn bị đứng dậy: "Đưa tiền điểm tâm sáng rồi chúng ta trở về trong xe ngựa nghỉ ngơi đi, bên ngoài lạnh lẽo."

Vừa dứt lời, sau lưng của bọn họ đột nhiên truyền đến tiếng nói của một nam tử: "Lão bản, cho chúng ta tới sớm một chút!"

Đái Lâm và Mộ Lam Yên ngạc nhiên quay đầu lại, liếc về phía người nói chuyện, lại phát hiện sau lưng đi tới lại là mười nam tử trang phục ngoại bang.

Trên người bọn họ cũng trang bị vũ đạo, lời mới vừa nói chắc là đầu lĩnh của bọn hắn.

Quan trọng hơn là mười mấy người này hẳn võ công không kém, nếu không sẽ không đến mức ngay cả tiếng bước đi mà Đái Lâm và Mộ Lam Yên cũng không nghe được.

Thiếu niên nghe tiếng đi ra, thấy bàn ghế nhà mình đã ngồi đầy, cười hi hi lập tức tiến lên hỏi thăm: "Lâm tổng đầu vẫn là giống như trước kia sao?"

"Ừ, vẫn cứ như cũ. Mấy huynh đệ chúng ta đi đường vài đêm rồi, thì thấy nơi này của ngươi có quán trà. Mang lên cho chúng ta nhanh một chút là được!" Nam tử bị gọi là Lâm tổng đầu cũng không ngẩng đầu nhìn thiếu niên một cái, mà là sửa sang lại cái gói mà mình mang ở trên người.

Thiếu niên đáp một tiếng, bèn lập tức trở lại, trùng hợp đi ngang qua Mộ Lam Yên chuẩn bị trở về xe ngựa, theo bản năng khách sáo cúi đầu khom lưng: "Hoan nghênh lần sau đi ngang qua trở lại."

Đái Lâm cũng là thừa dịp lúc này, đột nhiên nắm vạt áo thiếu niên sắp lại về phía mình, nghiêng mắt liếc nhìn một cái mấy nam tử ngoại bang, nhỏ giọng nói: "Mấy kẻ này là người Đại Bàng?"

Thiếu niên gật đầu một cái, một đôi mắt hoài nghi nhìn chằm chằm đối phương.

"Căn cứ nội dung mà ngươi theo chân bọn họ nói chuyện phiếm, bọn họ thường tới đây?"

Lúc thiếu niên nói thì liếc mắt nhìn mười mấy người kia phối hợp nói chuyện, cũng không có chú ý tới người ngoại bang bọn họ: "Đúng, bọn họ nói bọn họ

là tới đây làm ăn, trong mấy tháng này qua lại gặp lại rất nhiều lần."

Người Đại Bàng tính lười biếng, Kỳ quốc và Đại Bàng vốn là ngôn ngữ không thông. Sở dĩ người Đại Bàng biết nói ngôn ngữ Kỳ quốc đã ít lại càng ít, chứ đừng nói tới Kỳ quốc làm ăn. Hơn nữa xem trang phục của họ nhất định cũng không giống làm ăn.

Thiếu niên bị Đái Lâm buông ra sau đó nhanh chóng trở lại phía sau quán trà chuẩn bị đồ.

Mộ Lam Yên lạnh lùng nhìn chăm chú vào tất cả những thứ chung quanh đây, cuối cùng quét mắt một vòng đi theo Đái Lâm cùng nhau chuẩn bị trở về xe ngựa.

Ngay lúc này, bên ngoài đột nhiên lại đi vào một người Đại Bàng. Áo quần xốc xếch, lời thôi lếch thếch, mắt nhỏ giống như con chuột, ngay cả đi bộ cũng bộc lộ ra tính lưu manh. Trên thân người Đại Bàng có mùi vị, nam tử này nhìn trang phục giống như tên ăn xin, trên người mùi vị càng nặng hơn.

Mộ Lam Yên có chút ác cảm che hơi thở, đi ngang qua đối phương thì cố ý đi vài bước về phía bên cạnh.

Vào cùng lúc gặp thoáng qua, sau lưng lại đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai của Tổ Quý.

"A, ngươi muốn làm gì?"

Mộ Lam Yên kịp thời quay đầu lại, lại phát hiện người Đại Bàng mới vừa đi ngang qua kia, vậy mà một tay bắt được cổ tay Tổ Quý. Tổ Quý bị dọa sợ đến giật mình một cái lui về phía sau vài bước, nhưng đối phương lại không có ý buông tay.

"Ngươi muốn làm gì?" Mộ Lam Yên lớn tiếng giận dữ quát mắng.

Đái Lâm cũng đi tới trước mặt của bọn họ, lạnh lẽo nói: "Buông nàng ra!"

Nam tử liếc qua về mặt, trên mặt bộc lộ một loại khí thế lưu manh, quét mắt Mộ Lam Yên và Đái Lâm một cái, cuối cùng rơi vào trên người của Tổ Quý, chẳng biết xấu hổ nói: "Tiểu nương tử xinh đẹp quá, không bằng đi theo ca ca ta thế nào?"

"Ngươi có bệnh, ngươi buông ta ra." Giọng của Tổ Quý yếu ớt muốn chống lại, rồi lại sợ đột nhiên chọc giận đối phương, làm ra chuyện gì đáng sợ với mình.

Âm thanh bên ngoài quán trà cuối cùng rước lấy sự chú ý của mấy người Đại Bàng bên trong.

Lâm tổng đầu híp mắt quan sát một chút thế cục ở cửa: "Đồ Do, ngươi ở bên ngoài làm gì?"

Nam tử tên gọi Đồ Do cũng không quay đầu lại, hí mắt nhìn chằm chằm Tổ Quý, trả lời lớn tiếng: "Ta nhìn trúng một nữ nhân Kỳ quốc!"

"Thừa dịp trước khi ta ra tay, khuyên ngươi buông nha đầu của ta ra." Mộ Lam Yên ra lệnh cường chế nói.

Tin đồn tính cách người Đại Bàng vẫn còn tương đối nóng nảy, trước mắt gặp phải chuyện khó giải quyết như thế, trong lòng Mộ Lam Yên suy nghĩ, vậy có thể không đánh nhau thì không đánh nhau.

Nhưng không biết làm sao người ta cũng không phải là nghĩ như vậy.

Lúc trước khi Đồ Do trả lời cho người bọn hắn, một nam tử hơi mập đi ra ngoài từ bên trong. Đi tới bên cạnh Đồ Do, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Tổ Quý một lần, trong mắt cũng toát ra ánh mắt tham lam buồn nôn.

"Tiểu nương tử này quả thật không tệ, chính là vóc người khô đét chút." Hai nam nhân này lại ban ngày ban mặt thảo luận một nữ nhân như thế! Càng đáng ghét hơn chính là nói xong vẫn không quên nhìn nhau cười một tiếng!

Trong lòng Tổ Quý đã vô cùng hốt hoảng, nhìn Mộ Lam Yên, gương mặt khổ ép gần như nén ra nước mắt tới.

"Tiểu thư, tiểu thư. . . . ."

"Các ngươi có nghe hay không? Thừa dịp trước khi ta chưa động thủ, buông nha đầu của ta ra!" Mộ Lam Yên đề cao giọng lần nữa.

Người ngồi ở bên trong nhìn như không hề quan tâm chuyện bên ngoài, cũng ngay lúc này đột nhiên la lớn về phía bên ngoài: "Đồ Do, nếu mà thật sự thích, thì mua lại thôi. Chỉ là một nha hoàn, muốn bao nhiêu tiền, Chủ Thượng của chúng ta chính là nhiều tiền!"

Nói xong, bên trong truyền ra một đợt tiếng cười của các nam nhân.

Mộ Lam Yên có chút không thể nhịn được nữa, vừa định ra tay, lại nghênh đón ngôn ngữ cả gan của hai nam nhân trước mặt kia: "Đồ Do, làm sao ngươi không phát hiện tiểu nương tử này, có thể xinh đẹp hơn trên tay ngươi đây!" Lời này hiển nhiên là nói với Mộ Lam Yên.

Đái Lâm thời khắc ghi nhớ lời Tư Không Thận nói, tr@ng D1) LQD bvb13 coi như hy sinh tính mệnh cũng phải bảo vệ tốt Mộ Lam Yên, trước mặt lập tức chấn trước mặt Mộ Lam Yên: "Mộ tiểu thư lại để hai người Phi Tặc các ngươi có thể bình luận!"

Nghe đến hai chữ "Phi Tặc", Đồ Do và đồng bọn nhỏ của hắn cũng không công nhận. Buông ra tay nắm chặt Tô Quý, lập tức mặt mày dữ tợn hướng về Đái Lâm, nam tử hơi mập tiến lên đẩy Đái Lâm gầy yếu ra: "Tiểu tử, ngươi lặp lại lần nữa!"

"Đại Bàng vốn là Phi Tặc! Mười bảy năm trước xâm lấn Kỳ quốc ta, giết hại bao nhiêu dân chúng Kỳ quốc của ta!" Đái Lâm cắn răng nghiêng lợi nói.

Mộ Lam Yên đỡ Tô Quý được giải thoát qua, lập tức liếc mắt một cái tình hình vô cùng căng thẳng giữa Đái Lâm và hai nam nhân kia. Đối với Đái Lâm, giờ phút này trông mắt tóe ra loại loại ánh mắt dường như trước mặt là người giết phụ mẫu hắn vậy, có chút kỳ quái. Nhưng trước mắt thật sự không thích hợp quá nhiều thị phi, hơn nữa Tư Không Thận một đi không trở lại, quả thật nếu đánh lên, nàng cũng không dám bảo đảm có thể đánh được.

"Đái Lâm, chúng ta đi thôi!" Mộ Lam Yên dứt lời, xoay người đi vài bước.

Đái Lâm cũng là nghe lời chuẩn bị đi trở về.

Đồ Do và nam tử hơi mập ngại vì một câu nói châm chọc của Đái Lâm lúc trước, trong lòng rất là khó chịu. Thấy bọn họ có ý rời đi, họ lập tức bất thành linh rút ra bội đao bên cạnh mình trực tiếp nhắm thẳng chém tới bọn họ.

Tô Quý không biết võ công, còn chưa kịp phản ứng đã bị Mộ Lam Yên chọt đẩy về phía trước, té lăn quay trên đất. Vậy mà đội nàng quay đầu lại thì Mộ Lam Yên và Đái Lâm đã đánh nhau với hai người Đại Bàng kia.

Đồ Do và đồng bọn của hắn võ công cũng không phải rất cao, nhận ba chiêu của Mộ Lam Yên và Đái Lâm, cũng đã không thể chịu được rồi. Mỗi người ăn đối phương một quyền lui về phía sau mấy bước, xoay người kêu cứu binh: "Các huynh đệ, Kỳ quốc bắt nạt người, các người mau tới giúp một tay!"

Cùng lúc đó, lão bản quán trà chuẩn bị xong đồ đi ra từ phía sau màn cửa, thấy mấy "Thương nhân" có tư thế cầm đao, lo lắng phá hủy quán trà mà hắn thật vất vả xây dựng lên, vội vàng hô: "Các vị khách quan, không nên tức giận!"

Vậy mà vừa dứt lời, những lời này hoàn toàn không có bất kỳ hiệu quả gì.

Mười nam tử Đại Bàng kia đi theo Lâm tổng đầu dẫn đầu đã đi tới ngoài cửa.

Trong nháy mắt soạt soạt soạt ngay ngắn đứng ở trước mặt Mộ Lam Yên và Đái Lâm.

Trong đó Lâm tổng đầu kia khinh thường mở miệng với bọn họ: "Cũng chỉ vì một nha đầu, vì sao các người phải đánh?"

Mộ Lam Yên chế cười bọn họ bị cản ngược lại một cái, đưa tay chỉ nam tử béo tròn núp ở sau lưng Lâm tổng đầu: "Người hỏi hắn một chút, rốt cuộc là hắn ra tay trước, hay là chúng ta trước!"

"Kỳ quốc có luật pháp, phạm là thương nhân Đại Bàng đi vào quốc thổ Kỳ quốc buôn bán, đều không được hành hung xua đuổi, nếu không chính là vì kỳ thị dân tộc. Chính là hành động mới vừa rồi của các người, chính là đang coi thường. Xưa nay, Lâm mỗ ta đều là người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng hôm nay nếu người đánh bị thương huynh đệ ta, thì nhất định phải ăn miếng trả miếng!" Dứt lời, Lâm tổng đầu vung tay lên, mọi người bèn giờ đao phóng tới Mộ Lam Yên và Đái Lâm.

Tô Quý tự biết lúc này không giúp được gì, vội vàng chạy trốn đến bên cạnh xe ngựa.

Trên tay Mộ Lam Yên không có vũ khí, một chọi một đánh còn có phần thắng, trước mắt một quyền khó địch mười tay, không bao lâu đã bắt đầu bị buộc lui về phía sau. Đái Lâm thấy Mộ Lam Yên khó khăn, cố ý giết ra một con đường đến gần phía Mộ Lam Yên, sau đó không nói hai lời bèn ném kiếm của mình cho đối phương.

"Người đang làm gì vậy?" Mộ Lam Yên lớn tiếng chất vấn, vũ khí chính là giống với linh hồn thứ hai của người tập võ, Đái Lâm đây là giao mạng của mình cho nàng à!

Đái Lâm vừa chống cự, vừa nói: "Người không có vũ khí, nhưng người tuyệt đối không thể bị thương. Chống đỡ, nói không chừng đợi lát nữa công tử sẽ trở về! A. . . . ."

Đái Lâm nói xong, đột nhiên sau lưng bị người hung hăng chém một đao, quỵ rạp về phía trước.

Mộ Lam Yên cảm kiếm có chút nóng nảy! Cứng rắn ngăn cản đại đao chém tới bên cạnh.

Nàng quen thuộc vũ khí là côn gỗ, nàng quả thật không quen kiếm này! Hơn nữa, Đái Lâm đang ở trước mặt, còn bị thương!

Mộ Lam Yên sốt ruột muốn đến gần, thay vào đó mười người Đại Bàng cố ý cách ly họ. Rốt cuộc, khi âm thanh trầm vang của Đái Lâm lại một lần nữa vang lên, một thanh đao sáng loang loáng, đâm vào ngực của hắn.

Mộ Lam Yên hô to một tiếng: "Đái Lâm!" Đã kinh động chim nhỏ chung quanh chưa bay đi phương nam. Nhưng mà, Đái Lâm cuối cùng lại vẫn là ngã xuống trước mặt của nàng.

Đột nhiên một thanh nhuyễn kiếm bay tới từ xa phương, chính xác không sai đâm vào ngực nam tử giết chết Đái Lâm kia.

Trong nháy mắt, tất cả đám người Đại Bàng ngưng động tác.

"Đồ Do!" Lâm tổng đầu tính sai thống khổ hô!

Mộ Lam Yên còn chưa tỉnh táo lại từ trong chuyện Đái Lâm, bầu trời chính là bay tới một nam tử mặc áo trắng.

Nhẹ nhàng rơi vào bên cạnh Mộ Lam Yên.

"Mộ cô nương, đã lâu không gặp." Tư Không Vũ đột nhiên xuất hiện, cười khanh khách thăm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Nhận lời mời

Editor: trang bubble

Thủ hạ bị giết, sự tức giận của Lâm tổng đầu mới hoàn toàn bị đốt lên, giờ lên đao của mình, xông tới Tư Không Vũ tức giận kêu: "Người là ai?"

Tư Không Vũ nghe giọng nói này, một chút biểu hiện nôn nóng cũng không có. Tầm mắt dời đi từ trên người Mộ Lam Yên, chậm rãi nhìn tới trên thân người kia, sau đó không biết trên tay chỉ phất chút đồ gì đó, đột nhiên bay đến phía Lâm tổng đầu.

Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy còn chưa thấy rõ, Lâm tổng đầu chính là đột nhiên rên lên một tiếng, quỳ xuống.

Đến lúc đó, mới chậm rãi vang lên tiếng của Tư Không Vũ: "Tôi giết người của các người."

Nghe giọng nói, lạnh lẽo vô tình, Mộ Lam Yên nghiêng mắt chăm chú nhìn Tư Không Vũ xa lạ bên cạnh. Thành linh rừng mình một cái, khí thế của nam nhân này càng mạnh mẽ hơn so với lúc gặp ở thành Biện Kinh.

Người Đại Bàng còn dư lại thấy hai người của đội ngũ mình đột nhiên chết đi, trong lòng bắt đầu dao động. Trong ngày thường, bọn họ chính là nghe Lâm tổng đầu dẫn dắt, mà trước mắt, Lâm tổng đầu cứ không giải thích được chết đi như vậy, bọn họ nên làm như thế nào?

Ngay vào lúc người Đại Bàng dao động không ngừng, trên mặt Tư Không Vũ cũng không tức giận nhiều lắm, lại hô lên âm thanh làm lòng người sinh ra run sợ: "Không muốn chết thì cút ngay!"

Mộ Lam Yên cũng bị âm thanh này dọa sợ hết hồn.

Chỉ chớp mắt, một nhóm người mới vừa rồi còn đánh nhau hùng hục, tất cả đều chạy mất dạng.

Mộ Lam Yên nhìn Đái Lâm té xuống đất, cũng không đi bận tâm Tư Không Vũ, lập tức chạy vội tới.

Thấy cả đám người xấu đều chạy xa, Tổ Quý run sợ trong lòng mới đi ra. Lúc đi ngang qua Tư Không Vũ không nhìn ra bất kỳ biểu tình gì trên mặt, nàng cố ý đi vòng chút.

"Tiểu thư, tiểu thư. . . . ." Tổ Quý vội vã xỏm người xuống.

"Tổ Quý, người đi xem một chút trong xe ngựa có vài sạch sẽ hay không? Ta muốn cầm máu cho Đái Lâm!" Mộ Lam Yên đỡ Đái Lâm dậy, chẳng biết tại sao cánh mũi đột nhiên đau xót, có chút nghẹn ngào.

Chung sống nửa tháng này với Đái Lâm, Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy hân quá mức nghe lời Tư Không Thận. Nhưng không nghĩ lúc quan trọng vậy mà hân lại vì bảo vệ mình làm ra chuyện ngốc như vậy.

Tổ Quý đứng dậy chuẩn bị đi lấy, lại là vang lên tiếng của Tư Không Vũ chậm rãi đến gần: "Không cần, chỗ hân bị thương vừa vặn là ngực, người không cứu sống nổi."

Cùng lúc đó, Đái Lâm cũng là miệng phun máu tươi, hơi yếu mở miệng: "Tiểu thư, quả thật không cần cứu Đái Lâm, bản thân Đái Lâm hiểu rõ, chỉ là đáng tiếc trước khi ta chết cũng không thể gặp mặt công tử. Nếu như đội lạt nữa công tử trở lại, làm phiền giúp ta chuyển lời cho công tử, cảm tạ hân mười bảy năm trước đã cứu ta từ trong tay Đại Bàng. Mười bảy năm sau, ta vẫn là không chạy trốn số mạng chết ở trên tay bọn hân. Còn nữa, ta có một chuyện muốn nhờ, những năm gần đây Đại Bàng thường xuyên hoạt động, gian tặc mưu hại phủ thái sư còn chưa bắt ra được, xin người nhất định

phải cùng công tử tra ra được. . . . ."

Sau khi Đái Lâm nói xong những lời này, liền tắt thở.

Lòng bàn tay của Mộ Lam Yên khẽ run, dính đầy máu tươi của đối phương, cả mắt đều là không thể tin được.

Tâm tình của Tổ Quý và chủ nhân giống nhau, nhìn thi thể của Đái Lâm, đầu đột nhiên trống rỗng. Người chung sống nửa tháng, sao nói mất liền mất rồi.

Đến lúc đó, quán trà cách đó không xa, đột nhiên truyền đến một đám người chạy trốn. Mộ Lam Yên cảnh giác ngẩng đầu lên, cho rằng mấy người Đại Bồng vòng trở lại. Nhưng không ngờ thấy được lại là một đám người trong giang hồ.

Cầm đầu trong đó lại là tiểu thư đồng của Tư Không Vũ, Linh Đồng!

Linh Đồng nhanh chóng chạy đến bên cạnh Tư Không Vũ, thở hồng hộc hoà hoãn một lát, mới mở miệng: "Công tử, làm sao ngươi chạy nhanh như vậy?"

Tư Không Vũ liếc về phía Mộ Lam Yên thì nhàn nhạt mở miệng: "Bởi vì ta ngửi thấy mùi tử vong!"

Linh Đồng giật mình một cái, mới chú ý dưới chân nằm ba bộ thi thể. Trong đó một nam tử không có chảy máu, để cho hắn không chút nào cảm thấy kỳ quái, theo bản năng chính là muốn đưa tay ra đụng vào ngay mặt một cái xem một chút.

Làm sao mới vừa cúi người xuống, hắn đã bị Tư Không Vũ ngăn lại: "Không nên cử động, chính ta hạ độc ở trên người hắn!"

Vừa nghe thấy bị công tử nhà mình hạ độc, Linh Đồng thỉnh linh thu hồi hai tay của mình. Từ trước đến giờ, độc của Tư Không Vũ đều là ổn chuẩn ngoan nhanh. Hơn nữa, thi thể vẫn là không thể chạm vào, con ruồi đụng phải, cũng trực tiếp bị chất độc mà thi thể tàn mất ra độc chết rồi.

Khoảng trống khi nói chuyện, một nhóm người theo sát phía sau cũng đã chạy đến trước mặt Tư Không Vũ, dò xét cẩn thận ba bộ thi thể nằm trên đất một phen với hai nữ tử xa lạ, nghi ngờ mở miệng: "Công tử, đây đã xảy ra chuyện gì?"

Tư Không Vũ không kịp mở miệng, Mộ Lam Yên đứng lên, đi tới trước mặt của bọn hắn, quét mắt một vòng mọi người, cuối cùng rơi vào trên mặt Tư Không Vũ, vươn tay làm một cái vãi chào: "Tiểu nữ tử Mộ Lam Yên, cảm tạ vị công tử này cứu giúp."

Trên mặt Tư Không Vũ lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt: "Mộ cô nương, chẳng lẽ ngươi quên ta rồi?"

Nghe nói thế, mọi người ở đây rồi rít có chút hoài nghi.

Làm sao Mộ Lam Yên lại quên, chỉ là thật sự không muốn gây thêm rắc rối. Nhưng đối phương hỏi như thế, nàng cũng đành phải chậm rãi mở miệng: "Lam Yên không dám. Chỉ là, không biết vì sao công tử lại đột nhiên xuất hiện tại nơi này?"

"Ha ha, Tư Không công tử vốn là ở tại Giao châu mà." Đột nhiên, một vài giang hồ nhân sĩ mới vừa đến, một người trong đó mở miệng: "Người ta lại là Đại hoàng tử, hơn nữa tính cách đặc biệt hữu hảo, thường theo đám người hỏi hột như chúng ta bàn luận võ công. Bởi vậy, sáng sớm hôm nay bèn muốn tới đất hoang dã này luyện tay một chút, nhưng không ngờ bị công tử giành trước một bước, đã đánh người chạy rồi."

Dứt lời chính là cười lên ha ha, một nhóm người đi theo sau lưng cũng phụ họa theo.

Đáy mắt của Mộ Lam Yên thoáng qua một tia kinh ngạc, nhìn về phía Tư Không Vũ thì lại tràn đầy tôn kính: "Lam Yên không biết là Đại hoàng tử điện hạ, mong rằng Đại hoàng tử thứ tội."

Tư Không Vũ thấy tình thế, lập tức đỡ Mộ Lam Yên giả bộ quỵ xuống dập: "Không quan trọng, ta cũng chỉ là một hoàng tử không được phụ vương yêu thích mà thôi. Tr@ng D1)LQD bvbl3 Những năm này đã sớm quen thuộc cuộc sống bình dân, ngươi theo đám bọn họ cùng nhau gọi ta là Tư Không Vũ hoặc là công tử cũng có thể."

"Vậy Lam Yên cảm ơn công tử."

Khi Tư Không Vũ hỏi đến bọn họ vì sao xuất hiện tại nơi này thì Mộ Lam Yên thuận miệng nói xạo, chỉ nói cùng Tổ Quý hai người rảnh rồi dạo chơi bèn đi tới nơi này. Đến lúc đó, mặt trời che giấu ở phía sau núi từ từ dâng lên, một vầng ánh sáng chói mắt chiếu rọi qua.

Nam tử mới vừa nói chuyện, đột nhiên chú ý tới trên đất cách đó không xa lóe ra ánh sáng. Rồi sau đó cũng không hỏi thăm, quý thần xui khiến đi tới, khom lưng nhặt lên vật phát sáng. Cẩn thận tìm ra đầu mối, hắn mới phát hiện lại là một cái nhuyễn châm cực nhỏ.

"Mới vừa rồi, các ngươi có dùng vật này sao?" Nam tử nói xong, giờ lên đồ không cẩn thận nhìn còn sẽ không chú ý trong tay, hỏi thăm người cùng đi với hắn.

Mọi người lắc đầu một cái.

Mộ Lam Yên chăm chú nhìn lại, mới nhớ tới lúc đánh nhau mới vừa rồi, vì tự vệ mới sử dụng là nhuyễn châm, nhưng không ngờ rơi xuống đất, bị người phát hiện.

"Đây là của ta." Mộ Lam Yên nói.

Đáy mắt nam tử thoáng qua một tia kinh ngạc, chốc lát sau lại là dáng dấp cười xấu xa đầy mặt: "Bé gái như ngươi, vật này lại là phải trang bị độc được sử dụng cùng nhau. Đây chính là tuyệt kỹ hạng nhất trong phái của chúng ta, làm sao ngươi học được và có thứ này?"

Mộ Lam Yên nghe vậy, trong lòng hơi hồi hộp một chút.

Vừa định trả lời, nàng lại nhớ tới lúc Lăng Hồ dạy nàng thì từng nói nếu mà sau này có người hỏi kế thừa người phương nào, nhất định không thể nói ra tục danh của hắn. Lúc ấy, nàng còn nghĩ cả đời cũng sẽ không rời khỏi Mộng Lý Hồi, có ai lại hỏi tới. Bây giờ nghĩ lại, sợ rằng Lăng Hồ cũng ngờ tới nàng sẽ trở về. Suy nghĩ một phen, nàng lại luống cuống lời kéo: "Không nhớ rõ, công tử cũng biết ta là nữ tử thích rảnh rỗi dạo chơi, trên đường gặp phải mấy người cao thủ, học một chút cũng là có có thể."

Nam tử nghe nàng nói như thế, cũng bèn không mở miệng hỏi thăm nữa.

Mặc dù Mộ Lam Yên có ý định che giấu Lăng Hồ, rồi trong lòng lại tò mò quan hệ của Lăng Hồ với bọn họ, đôi mắt linh hoạt chợt lóe, cố ý hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ người biết thứ này cực ít?"

Nam tử đột nhiên ra sức lắc đầu: "Không có không có, đệ tử phái chúng ta tương đối tán loạn, có thể người dạy ngươi kia cũng là trùng hợp học được chút da lông, bèn rồi đi."

Mộ Lam Yên thấy đối phương trả lời ngôn từ mập mờ, trước sau không đáp, lại có ý tứ lảng tránh, chính là phỏng đoán trong đó phải có mờ ám. Lúc trước còn nói là tuyệt kỹ hạng nhất của môn phái bọn hắn, nhưng bây giờ còn nói ai cũng biết một chút, nhưng nếu thật sự là như vậy, cần gì phải trở thành tuyệt kỹ?

"Công tử, ta xem canh giờ cũng không sớm, ngươi cũng nên trở về xử lý việc buôn bán của ngươi rồi." Nam tử cố ý coi thường Mộ Lam Yên, đặc biệt nói với Tư Không Vũ.

Mộ Lam Yên kinh ngạc dời tầm mắt chuyển qua trên người Tư Không Vũ: "Ngươi là người làm ăn?"

Tư Không Vũ nghe vậy, cười ha ha một tiếng: "Đúng, đi tới một chỗ cách xa đất vua này, không có ngân lượng tất nhiên không được."

"Vậy Thánh thượng. . . ." Mộ Lam Yên vốn là muốn hỏi vậy Tư Không Trung Minh không có cho các ngươi tiền sao?

Tư Không Vũ cũng biết rõ nàng muốn hỏi điều gì, giống như cố ý lảng tránh lập tức dời đi đề tài: "Ta thấy hai nữ tử yếu đuối các ngươi lên đường ở bên ngoài cũng là không an toàn, người kia đã chết đi. . . ."

Tư Không Vũ nói xong, chỉ tới Đái Lâm ở trên đất kia. Mộ Lam Yên biết được hắn có ý gì, lập tức mở miệng giải thích: "A, hắn là người cùng đi theo muốn đến Giao châu, nhưng không nghĩ nửa đường. . . . Lại vì cứu chủ tớ hai người chúng ta, lại là tuổi quá trẻ đã ra đi như vậy."

Một câu nói hơi hót của Mộ Lam Yên, liếc qua quan hệ của Đái Lâm và các nàng thật sạch sẽ. Dứt lời còn giả bộ khổ sở lau nước mắt, Tư Không Vũ giật giật bờ môi, muốn an ủi nhưng lại không biết từ đâu nói tới.

Cuối cùng, chỉ nghe thấy Tư Không Vũ thở dài một cái, mới chậm rãi mở miệng: "Nếu người đã đi, cô nương ngươi khổ sở cũng không cứu trở về được. Linh Đồng, dời lát nữa ngươi mang theo thi thể của vị tiểu huynh đệ này, đến Giao châu, tìm một chỗ an táng cẩn thận."

Linh Đồng sáng khoái đáp một tiếng.

"Mộ cô nương, không bằng ngươi và chúng ta cùng nhau trở về Giao châu đi, đoạn đường này đều là đường núi. Mấy người Đại Bàng kia khó đảm bảo sẽ không quay lại nữa."

Mộ Lam Yên lại đáp một tiếng, nghiêng mắt liếc qua xe ngựa chế tạo ra yên tĩnh dừng sát ở một bên.

"Thế nào?" Tư Không Vũ hỏi thăm.

Mộ Lam Yên lắc đầu một cái. Vốn là nàng muốn nói còn có một đồng bạn đi ra ngoài còn chưa trở lại, nhưng nhớ tới quan hệ của Tư Không Vũ và Tư Không Thận, lo lắng bọn họ vừa thấy mặt, lời nói dối của Mộ Lam Yên liền bị vạch trần. Hơn nữa, cũng may lúc tới mặt ngoài xe ngựa thoát nhìn không có gì khác biệt với bình thường, cho nên Tư Không Vũ và người của hắn đột nhiên xuất hiện, đến bây giờ cũng không có bất kỳ hoài nghi gì.

"Tổ Quý, ngươi theo ta vào trong xe cầm một chút hành lý của chúng ta thôi." Mộ Lam Yên đột nhiên nói.

Chương 89: Người cũ mới thấy

Editor: trang bubble

Tur Không Vũ cũng không hỏi các nàng tại sao ngay cả xe ngựa cũng không cần. Một đám người thấy Mộ Lam Yên và Tô Quý thu dọn đồ đạc xong, chính là hùng dũng rời khỏi quán trà sơn dã này.

Lúc rời đi, Tur Không Vũ còn đặc biệt trở lại trong quán trà, cho thiếu niên bị dọa sợ đến trốn đi một thỏi bạc, coi như là cho hắn tiền nhận lỗi phá hư quán trà.

Trở lại nội thành Giao Châu, Mộ Lam Yên vốn tưởng rằng Tur Không Vũ là muốn sắp xếp nàng vào ở khách sạn hoặc là phủ đệ của hắn. Lại không nghĩ rằng dẫn theo họ đi tới một cái cửa đại viện có biển là "Cực Phong phái".

Chỗ đại viện này cũng không ở khu vực nội thành náo nhiệt nhất. Nhà người bình thường đều là cửa hướng Nam, vậy mà nhà này lại là cửa hướng Bắc. Hơn nữa, nhìn bộ dáng kia cũng là diện tích tương đối lớn, cách xa đường phố, cho nên ngay cả cửa cũng là cực kỳ yên tĩnh.

Bọn họ là cưỡi ngựa mà đến.

Tur Không Vũ xuống ngựa bèn đón lấy Mộ Lam Yên xuống.

Mộ Lam Yên quay đầu lại liếc mắt nhìn cửa khí thế cũng không phải đặc biệt hào hùng, hoài nghi xoay mặt nhìn về phía Tur Không Vũ: "Đây là?"

Cùng lúc đó, mọi người cùng nhau xuống. Vẫn là nam tử luôn nói chuyện trước đó, dắt ngựa đến gần, trả lời nghi vấn của Mộ Lam Yên: "Đây là chỗ ở của môn phái chúng ta."

"Hả?"

Thấy Mộ Lam Yên vẫn còn chần chờ, Tur Không Vũ cười nhạt một tiếng: "Vốn là không nên lỡ mồm mời cô nương vào ở một chỗ như vậy. Chỉ là đoạn đường mới vừa rồi, ta đã nghĩ, để cho cô nương trọ lại khách sạn vẫn là có chút không yên lòng. Giao Châu là láng giềng Đại Bàng, khó bảo đảm người Đại Bàng lần theo được hành tung của cô nương. Đến lúc đó, ta sẽ coi là có lòng cứu, cũng là ngoài tầm tay với. Nhưng mà Cực Phong phái này luôn luôn quan hệ rất tốt với ta, cô nương ở nơi này, ta cũng sẽ an tâm!"

Mới vừa rồi, dọc đường đúng là Tur Không Vũ đi tuốt ở đằng trước. Cho nên Mộ Lam Yên thiếu chút nữa cho rằng Tur Không Vũ ở tại loại địa phương này.

Thường xuyên qua lại, Mộ Lam Yên cũng lười hỏi lại, theo Tur Không Vũ và nhóm người kia đi vào.

Tiến vào cửa không lớn, bên trong có một cái sân bãi không lớn, phía trên có cọc gỗ, bao cát, đao thương thiết côn ngang hàng một loạt vũ khí bình yên đặt ở rìa. Chắc hẳn đây là nơi huấn luyện của Cực Phong phái.

Bây giờ đã sắp gần trưa rồi, cho nên mọi nơi trừ đại thẩm quét sân, cũng không còn những người khác nữa.

Dọc theo con đường đá cẩm thạch này đi vào trong, cách đó không xa lại có một cửa chính màu sơn đỏ đóng chặt. Khi đi ngang qua một đại thẩm quét sân thì người kia đột nhiên dừng việc làm trong tay lại, lễ độ cung kính cúi mình vái chào với bọn họ: "La chương sự, ngài đã tới à."

Nam tử bị gọi là La chương sự chính là người nói nhiều nhất trước đó.

Mộ Lam Yên liếc mắt một cái, trong lòng mới hiểu không trách được những người còn lại đều kính sợ đối với hắn, mà hắn cũng hoàn toàn không coi mình như người ngoài, luôn nhiều lời như vậy, hóa ra là một nhân vật khá là có địa vị.

Lúc này La chương sự hoàn toàn không có 'lỗ mồm' lúc trước, diện mạo nghiêm túc gập đầu, đưa ngón tay chỉ về phía cửa: "Chương môn có ở đây không?"

"Có." Đại thẩm cúi đầu trả lời.

"Mở cửa đi." La chương sự dứt lời, đại thẩm quét sân đó bèn tiến lên trước thay hắn mở ra cửa chính màu sơn đỏ này.

Bên trong còn một con đường đá cẩm thạch, chỉ là cuối đường đá cẩm thạch kia lại là từng gian phòng đóng chặt. Mặc dù Mộ Lam Yên hoài nghi cửa khắc hoa của Cực Phong phái này đến ngay cả hạ nhân không thấy nhiều, kéo người quét sân bèn trực tiếp sai bảo. Nhưng cuối cùng, nàng vẫn là theo sát ở sau lưng Tur Không Vũ, lôi kéo Tô Quý đi vào.

Từ khi tiến vào cửa chính của Cực Phong phái, nàng lại cảm thấy có chút kỳ quái. Giống như trong lúc vô hình có một cái lưới lớn trong suốt, đang từ từ

thu hẹp, làm cho nàng cảm thấy đè nén có chút không thoải mái.

Chỉ là người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, nhớ tới nếu đi theo Tư Không Vũ tới, cứ yên tâm đợi trước. Dù sao, Tư Không Vũ cũng coi như là cứu nàng hai lần, chắc là không xấu.

Một nhóm người yên lặng như tờ chính là đi đến tận cùng bên trong, dừng lại ở cửa một căn phòng, từ trong khe cửa bay ra một mùi đàn hương nhàn nhạt.

La chương sợ dừng bước lại, sau đó xoay người sai phái nhóm người cùng nhau theo tới kia. Chỉ là nháy mắt, Mộ Lam Yên lại nhìn bọn họ biến mất trong lối đi nhỏ ở hai bên khác biệt.

Nếu không phải tận mắt thấy bọn họ rời đi, Mộ Lam Yên vẫn chỉ coi nơi này là một viện nhỏ khép kín.

La chương sợ nhìn ra hoài nghi trong mắt Mộ Lam Yên, đột nhiên khẽ cười một tiếng giải thích: "Các đệ tử của Cực Phong phái chúng ta ở hậu viện, ở ngay bốn phía viện này, có dạng cây quạt phân tán ra. Lúc buổi sáng mỗi ngày luyện công sáng sớm cũng sẽ đi ngang qua đây, quý lady Chương môn, tò vò kính ý cao nhất đối với chương môn."

Mộ Lam Yên cười gượng một phen: "Tác phong của môn phái các ngươi còn thật sự coi là kỳ quái."

Dứt lời, bên trong cửa mà bọn họ đối mặt, đột nhiên truyền ra một tiếng nói của lão giả: "La Y, người ở bên ngoài la hét âm ỉ cái gì đấy?"

Lúc này, cả khu vườn đã chỉ còn lại bốn người La chương sợ, Tư Không Vũ và Mộ Lam Yên các nàng.

La chương sợ nghe âm thanh sau lưng, lập tức quay người sang, lễ độ cung kính nhắm về phía kẻ người quý lady, rồi sau đó lớn tiếng nói: "Hai vị tiểu khách mà Tư Không công tử mời đã đến, ta dẫn đến ra mắt Chương môn."

"Vào đi!" Lão giả dứt tiếng, cửa chính là mở ra.

Đập vào mi mắt lại là một cái Bát Quái Đồ Dịch kinh khổng lồ trên đất, một lão giả tóc mai trắng, ngồi xếp bằng ở giữa bức vẽ, bên kia là chương môn.

Mắt của chương môn chuyển động theo cánh cửa từ từ mở ra, khi bọn họ chuẩn bị bước vào thì đôi mắt lấp lánh ánh có thần của chương môn cũng đã thăm dò ở trên người Mộ Lam Yên.

"Chương môn." Tư Không Vũ đột nhiên cúi người chấp tay.

Mộ Lam Yên thấy vậy, với Tổ Quý hai người cùng nhau làm y theo.

La chương sợ tiến lên, đỡ chương môn dậy.

"Sáng sớm hôm nay, công tử hện người trong phái chúng ta ra đi ngoài luyện công buổi sáng, không ngờ còn dẫn về hai nữ khách ạ." Bộ dáng chương môn tuy già, nhưng giọng nói vẫn là trung khí mười phần.

Mộ Lam Yên kéo Tổ Quý, nhanh chóng chấp tay lần nữa, cúi đầu, tràn ngập áy náy mở miệng: "Tiểu nữ tử Mộ Lam Yên và gia nô Tổ Quý, quấy rầy chương môn."

"Không ngại, không ngại. Nếu là khách của công tử, đó chính là khách của Cực Phong phái ta. Ba vị xin mời đi theo ta." Sau khi chương môn do La chương sợ đỡ dậy, bèn dẫn đầu đi tới phía gian phòng nhỏ bên kia.

Mộ Lam Yên chú ý tới, cửa vào này mặc dù thoát nhìn không lớn, có điều bên trong giống như cái viện này của Cực Phong phái, xoay người chính là 'phòng tiếp đãi' khổng lồ, bên trong bày biện một số bàn ghế. La chương sợ đưa Chương môn đến trên ghế chủ dưới tấm hoành phi, bèn xoay người đi tới phía trước giữ cửa.

Bên trong phòng trên tấm hoành phi viết bốn chữ lớn 'Chính Nghĩa Lẫm Nhiên', ăn khớp lẫn nhau với mặt chương môn chính khí phía dưới.

Ngồi xuống không lâu lắm, thì có một tiểu đệ tử trong môn phái, bưng nước trà tới.

Chương môn đầu tiên là quấy quả mấy câu với Tư Không Vũ, Tư Không Vũ chính là lấy cớ còn có buôn bán phải xử lý, rằng tối nay lại tới thăm Mộ Lam Yên, tr@ng D1)LQD bvbI3 chính là rời khỏi Cực Phong phái.

Nhìn chương môn trước mặt luôn chú ý mình, Mộ Lam Yên càng cảm thấy có chút hít thở không thông, dù rằng chương môn thoát nhìn là vô hại như vậy.

Tư Không Vũ đi không bao lâu, chương môn lại bảo La chương sợ đi phòng bếp chuẩn bị cơm trưa cho Mộ Lam Yên họ. Bởi vì các nàng là khách, cho nên cũng không sắp xếp họ cùng đi nhà ăn của Cực Phong phái cùng nhau ăn cơm.

Mộ Lam Yên nhớ tới nếu đã sắp xếp ăn cơm, ước chừng chính là muốn kết thúc đợt tán gẫu đè nén này. Vừa định mượn cớ rời đi, chương môn lại dẫn đầu tìm được đề tài: "Mới vừa rồi ta nghe La Y nói, người biết duyên cớ của môn phái chúng ta?"

Quanh quẩn cả lúc lâu lại trở về điểm khởi đầu. Mộ Lam Yên suy nghĩ lúc trước La chương sự cũng đã nói rất nhiều người biết cái này, cho nên cũng không che giấu, thoải mái thừa nhận.

Nhưng không ngờ nàng vừa dứt lời, trên mặt chương môn vốn là hiền lành, từ từ trở nên yên lặng, thậm chí là tức giận.

Mộ Lam Yên nhìn đối phương trở mặt, trong lòng chính là hơi hồi hộp một chút, hỏi ngược lại bản thân có nói sai cái gì hay không.

"Công phu của ngươi, là ai dạy?" Chương môn lại lên tiếng.

Mộ Lam Yên tự nhiên lại là lần nữa giải thích một lần lý do đã giải thích với La chương sự lúc trước. Nhưng vẫn không thể đổi về một chút hiền lành trên mặt chương môn.

Mộ Lam Yên hỏi lại không phải nói ai cũng biết cái này, tại sao lại đột nhiên hỏi nàng. Chương môn cũng giải thích, nếu như ai cũng biết, làm sao lại trở thành tuyệt học của Cực Phong phái bọn họ. Hơn nữa, sở dĩ La Y nói như vậy, cũng chỉ vì để cho nàng yên tâm.

Lúc này Mộ Lam Yên mới phản ứng được, nghi ngờ lúc trước của nàng cũng không phải là dư thừa.

Chỉ là hỏi lại chương môn thì chương môn cũng không nói lời nào. Mà là chào hỏi họ một tiếng, đồng thời đi theo hắt ra khỏi gian phòng.

Trở lại cái viện không lớn kia, chương môn dẫn họ vào một con đường nhỏ chật hẹp. Chung quanh hư cảnh, vẫn là không thấy được một người giống như trước đó.

Đi theo đá cuội dưới chân, đi thẳng một mạch đến một cái tiểu viện không lớn, đẩy cửa ra đi vào, yên tĩnh đáng sợ.

Mộ Lam Yên cảnh giác nhìn quanh bốn phía một cái, trừ tường cao bờ đầy con thằn lằn kia thì cũng không có bất kỳ vật gì. Trong cái viện này, trừ một con đường và cỏ dại hai bên, thì không có những thứ khác. Thay vì nói đây là một cái viện, chẳng bằng nói là một 'nhà tù', bởi vì cửa vào chính là một cái chìa khóa khổng lồ móc vào.

Ba người đi tới giữa sân, chương môn chính là dừng bước.

Trong lòng Mộ Lam Yên hoài nghi, vừa định mở miệng hỏi thăm, bên trong cửa trước mặt cách đó không xa đột nhiên truyền đến một đợt âm thanh gõ lung tung cửa trước mặt. Phối hợp bốn phía yên tĩnh, nàng bị dọa đến cả người giật mình một cái, lông mày đều muốn dựng lên.

Tổ Quý nhất gan hơn nàng nhiều, tiếng động kia mới vừa vang lên, tiểu nha đầu đã giờ chân lập tức núp ở sau lưng Mộ Lam Yên. Tiếng gõ cửa vừa mới qua đi, bên trong đã truyền đến tiếng giống như dã thú rống giận, lượn quanh ở bầu trời viện này, làm cho người ta cảm thấy da đầu rất tê dại.

Chương môn đi về phía trước mấy bước, trong lòng Tổ Quý run sợ nhìn chăm chăm bóng lưng kia, nhỏ giọng nói ở bên tai Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, sao dọc đường ta đều cảm thấy, tất cả mọi người trong cái viện này thật kỳ quái."

Mộ Lam Yên đã sớm cảm thấy một điểm này, chỉ là nàng đều liên tục cố nén.

Gian phòng duy nhất trong viện, bên trên cửa mà kẻ kia gõ cũng treo một cái khóa. Theo người ở bên trong mãnh liệt vỗ vào, thân khóa phát ra tiếng kéo rắc. Chương môn lấy ra cái chìa khóa từ bên hông, chậm rãi mở cửa ra.

Đồng thời trong miệng lớn tiếng giận dữ mắng mỏ: "Súc sinh, còn không mau chóng trốn vào bên trong!"

Vừa dứt lời, gian phòng lại yên tĩnh trong nháy mắt.

Đôi mắt lấp lánh của Mộ Lam Yên và Tổ Quý nhìn chăm chăm cánh cửa bị mở ra từ từ.

Trực tiếp kinh ngạc thấy, kẻ đó ngoan ngoãn đứng ở cửa, tay chân cột dây xích, điềm đằm đáng yêu nhìn phía ngoài: Lăng Hồ!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Sợ hạ độc sao?

Editor: trang bubble

Trong nháy mắt Mộ Lam Yên bối rối, thấy một khuôn mặt quen thuộc không đến không thể quen thuộc hơn nữa, chỉ cảm thấy cả người đại ra giống như bị chạy rỗng nhìn bên trong.

Tổ Quý không biết Lăng Hồ, cho nên thấy nam nhân bị trói buộc hết như Dã Nhân như thế, dọa sợ muốn hét chói tai. Nhưng lại lo lắng âm thanh của

mình sẽ đưa tới sự chú ý của đối phương, đôi tay dùng sức che miệng của mình, đôi mắt nhìn chăm chăm hoảng sợ không thôi, không dám di chuyển chút nào.

Mộ Lam Yên nhìn đôi mắt bên trong nhìn mình lom lom kia, chốc lát sau, chính là phủ định kết luận của mình trước đó. Lăng Hổ một thân võ nghệ, hơn nữa còn ở Mộng Lý Hồi, sao lại trùng hợp như thế xuất hiện tại nơi này tương ngộ với nàng.

Có điều nàng chưa kịp trấn an được tim của mình, một câu nói của chương môn đã lại làm cho nàng lọt vào khủng hoảng.

Chương môn ý cười không rõ đi theo tầm mắt của nam nhân, nhìn chăm chú vào Mộ Lam Yên, cười híp mắt nói: "Hắn gọi là Lăng Hổ, chính là đại đệ tử của ta. Điền rồi, để cho ngươi chê cười rồi."

Chương môn nói nhẹ nhàng linh hoạt, khiến Mộ Lam Yên nghe dường như đã có mấy đời.

Theo bản năng xê dịch bước chân của mình một chút, muốn đi về phía trước. Nhưng lại nghĩ tới mình nói dối, hơn nữa Lăng Hổ không giải thích được cứ bị người trời buộc như vậy, trong đó nhất định là có chuyện mà mình không biết. Cho nên, nàng vẫn không thể nhận quen biết với hắn.

"A, Chương môn đây là ý gì?" Mộ Lam Yên cố giả bộ trấn định, cười mĩa một tiếng.

Chương môn đưa tay, cho gọi Lăng Hổ ngồi cạnh đi đến bên cạnh mình, vuốt tóc của đối phương, khẽ cười một tiếng: "Vị đại đệ tử này của ta, lúc tuổi còn trẻ rời khỏi sư môn, ở bên ngoài lưu lạc thật lâu, trước đây không lâu vừa mới trở lại. Chỉ là sau khi trở lại, đã điền rồi. Lòng ta đau không dứt, lại lo lắng hắn có lực công kích, sẽ làm bị thương những sư huynh đệ khác, cho nên đã nuôi nhốt lại."

Mộ Lam Yên nghe được hai chữ nuôi nhốt, đáy lòng không tránh được cười lạnh một tiếng. Nếu nói nuôi nhốt lại chính là tầng tầng xiềng xích, hơn nữa nhìn bộ dáng xanh xao vàng vọt, hiển nhiên là bụng ăn không no tạo thành.

Chương môn thấy Mộ Lam Yên cũng không nói chuyện, chính là tiếp tục mở miệng: "Lúc trước ngươi nói lúc ngươi rời rãnh đạo chơi học được nhuyễn châm, chính là vị đại đồ đệ này của ta dạy?"

Mộ Lam Yên nhìn ánh mắt của Lăng Hổ nhìn chăm chăm nàng, lắc đầu một cái.

"Bộ dáng của người kia không nhớ rõ, nhưng ta có thể xác định, là một nam tử cao cao hơi gầy." Mộ Lam Yên dứt lời, cố ý dời tầm mắt đến trên người chương môn.

Chương môn cũng không thu hồi ý cười trên khóe môi, ngón tay đề lên trên đầu Lăng Hổ, đột nhiên nhẹ nhàng gõ một cái trên chỗ nào đó ở trán kia. Chỉ là trong nháy mắt, Lăng Hổ chính là khăn khăn nhếch miệng, dường như thoát khỏi khống chế của chương môn đột nhiên đánh tới Mộ Lam Yên.

Tổ Quý vốn là người nhát gan hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, nhìn thấy 'Dã Nhân' không ngờ lại hung mãnh bỏ nhào về phía các nàng, cũng ắt chế không nổi sợ hãi của mình nữa, thét lên một tiếng chạy ra cửa.

Trong lòng Mộ Lam Yên châm chọc chương môn và Lăng Hổ là ra bài không theo lẽ thường, theo bản năng lui về sau một bước. Lòng bàn tay đã sớm chuẩn bị tốt một cây nhuyễn châm duy nhất trên người. Ánh mắt lạnh lùng chăm chú nhìn thân thể Lăng Hổ, thừa dịp kẻ kia hoàn toàn ngăn trở tầm mắt của chương môn nhìn về phía nàng, một chương võ ở chỗ bên phải tim của Lăng Hổ.

Chỉ là trong nháy mắt, tầm mắt Lăng Hổ nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt lại từ vốn là hung ác, đột nhiên biến thành đã từng quen thuộc.

Chương môn vẫn là nụ cười không rõ nhìn chăm chú vào sau lưng của Lăng Hổ, nhưng không ngờ Lăng Hổ đột nhiên đưa tay nắm lấy cổ tay của Mộ Lam Yên vỗ vào bộ ngực hắn, một cái tay khác vận dụng nội lực cứng rắn ép cái nhuyễn châm kia đi vào.

Sau khi bọn họ hoàn thành một mục này, Lăng Hổ lại khôi phục thành bộ dáng khăn khăn toét miệng, đánh trúng đôi tay Mộ Lam Yên, bèn đẩy nàng ngã trên mặt đất.

Một cái chớp mắt như vậy, Mộ Lam Yên thiếu chút nữa hô lên sư phụ, lại bị đối phương ném một cái mảnh liệt, ngã trực tiếp tâm can tỳ phổi cũng rung động lên.

Cùng lúc đó, chương môn luôn xem trò vui ở sau lưng, nổi giận gầm lên một tiếng sức sinh, vận dụng nội lực một chương chính là ra sức vỗ vào sau lưng của Lăng Hổ.

Chỉ là nháy mắt, Mộ Lam Yên ngã xuống đất, trước mặt lại ra thêm một cái dây xích máu.

Lăng Hổ nhận một chương hết sức, lúc này đã khẽ ngã xuống bên cạnh.

"Mộ cô nương, ngươi không sao chứ?" Chương môn đột nhiên quan tâm tiến lên, giả vờ đỡ Mộ Lam Yên dậy.

Chạy trốn tới ngoài cửa, Tổ Quý thấy 'Dã Nhân' bị thương, dường như không còn lực chiến đấu, mới lòng vẫn còn sợ hãi chạy đến bên cạnh Mộ Lam Yên. Lúc này, hai mắt nàng đã mở to.

"Tiểu thư, tiểu thư ngươi không có sao chứ?" Tổ Quý nức nở nói, vội vã đưa tay đỡ Mộ Lam Yên dậy.

Tình tiết chuyển đổi có chút mau.

Lúc này trong đầu Mộ Lam Yên vẫn còn đang hồi tưởng cảnh tượng lúc Lăng Hồ nhìn thẳng vào mắt nàng mới vừa rồi. Mới vừa nãy, nàng rõ ràng thấy được Lăng Hồ, tự mình đẩy cái nuyễn châm mà nàng đánh ra vào trong cơ thể. Lúc trước, nàng chỉ là nghĩ đến Lăng Hồ đã từng nói, nếu có một ngày hấn trở nên điên, thì kêu nàng làm như thế.

Nhưng không ngờ thật sự gặp được.

Mộ Lam Yên có chút mắt hôn mắt vía bị đỡ đứng lên.

Chương môn giả vô nhìn lên nhìn xuống đánh giá có bị thương không, hồi lâu mới áy náy mở miệng: "Mới vừa rồi quả nhiên là trách lão hủ không tốt. Thả đồ nhi của ta ra, nhưng không có cần thân chăm sóc khiến cô nương bị sợ hãi."

Tầm mắt Mộ Lam Yên lướt qua liếc mắt một cái Lăng Hồ bị chương môn đánh kinh hoảng rúc ở trong góc. Lúc nhìn lại về phía chương môn, nàng chính là cảm thấy đối phương quan tâm, giả không thể giả hơn.

Ngay mới vừa rồi, theo võ công của đối phương muốn ngăn cản Lăng Hồ khẳng định lập tức là có thể bắt được, nhưng kì lạ đợi một lúc mới ra tay. Tr@ng D1)LQD bvb3 Người chương môn này có vấn đề, Cực Phong phái này rất có vấn đề!

Cuối cùng, chương môn mới dường như hoàn toàn xác định sở học của Mộ Lam Yên cũng không phải là Lăng Hồ dạy. Dẫn Lăng Hồ về gian phòng nhỏ, khóa kỹ tất cả cửa, mới đưa Mộ Lam Yên dẫn về tiểu viện từ gốc.

Dặn dò đệ tử, dẫn hai người Mộ Lam Yên đến trong phòng khách chuẩn bị xong.

Cửa phòng đóng lại, đệ tử đi rồi.

Trái tim lơ lửng kia của Mộ Lam Yên mới chậm rãi thả xuống.

Hai người, một người ngồi trên băng ghế, một người đứng. Mộ Lam Yên điều chỉnh hơi thở rối loạn của nàng vì một cú ngã khiến cho lúc trước. Hai lỗ tai suy đoán nghe ngoài cửa cũng không có âm thanh nào khác nữa, nhìn Tố Quý, mới mở miệng nói: "Nơi này quả thật là rất kỳ quái. Chúng ta phải nghĩ biện pháp rời đi!"

Tố Quý còn chưa có trở lại bình thường từ trong sợ hãi và khó chịu, hộc mắt hơi ửng hồng. Vốn là thấy tiểu thư trấn định như thế, nàng còn an ủi mình là nàng suy nghĩ nhiều rồi. Trước mắt, nàng càng thêm hốt hoảng. . . . .

"Tiểu thư, vậy làm thế nào?"

Mộ Lam Yên thu hồi tầm mắt xa xôi lại, đều do nàng quá mức khinh thường. Xui xẻo hồ đồ lại đi theo Tư Không Vũ đến nơi này, dặn dò Tố Quý đi xem một cái ngoài cửa có ai không. Nếu như không có ai, họ sẽ lập tức lên lên kín đáo đi ra.

Nhưng khi Tố Quý chuẩn bị mở cửa thì mới phát hiện cửa phòng khách của các nàng lại bị khóa.

"Tiểu thư, khóa cửa rồi!"

Mộ Lam Yên ngạc nhiên đứng dậy, đi tới bên cạnh Tố Quý quan sát đánh giá một lần. Mới vừa nãy, nàng vốn không nghe được âm thanh móc khóa. Hơn nữa lúc đi vào, cánh cửa này là không có vòng cửa cho nên bọn họ hoàn toàn không có cách nào vận dụng khóa bình thường.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Mộ Lam Yên đột nhiên nhớ tới Lăng Hồ đã từng nói với nàng, ở chỗ Lăng Hồ sinh hoạt, có một loại khóa cửa, không cần phải mượn ngoại vật. Hai cánh cửa đóng lại từ ngoài vào trong, khi đụng vào nhau thì bên trong cửa sẽ có một cơ quan tự động hợp nhất. Chỉ có thể mở bên ngoài, không thể mở bên trong.

Loại cửa này bình thường chỉ là nhắm vào đứa trẻ bướng bỉnh.

Hai người vội vàng nhìn chung quanh một chút cửa sổ đóng chặt. Khi quay một vòng lại trở về cửa thì hai người lạnh lòng rồi.

Bởi vì cửa sổ kia lại là giả.

Nói cách khác, gian phòng này của họ trừ có thể mở cửa ra từ bên ngoài, ngoài ra đều là vách tường bốn phía!

Trong lòng Mộ Lam Yên nằng to mình bất cần, trước đó vô cớ nhìn thấy Lăng Hồ, cũng đã lần đầu gặp đầu mối. Nhưng nàng lại không có phát hiện, đầu trống trơn, nghĩ cái gì cũng không biết, chờ phục hồi tinh thần lại, cũng đã là chìm lao tù của người khác.

"Tiểu thư, chúng ta và bọn họ không thù không oán, tại sao bọn họ muốn giam giữ chúng ta?" Tố Quý thấy chuyện đã sáng tỏ, cũng hiểu khóc đã không giải quyết được bất cứ chuyện gì.

Mộ Lam Yên suy ngẫm một phen, nhưng lại không biết mở miệng với Tố Quý như thế nào.

Đến lúc đó, cửa của các nàng bị người ngoài gõ.

Mộ Lam Yên và Tổ Quý giật mình một cái, lập tức trở lại bên cạnh bàn.

Ngoài cửa vang lên tiếng của một nữ nhân, cửa bèn mở ra: "Cô nương, ta là nữ đầu bếp, ta tới đưa cơm cho các người."

Theo một tiếng cọt kẹt, ở trong khung cửa chính là xuất hiện một nữ nhân đầu đeo khăn vải, bụng một chén cơm đi vào. Mộ Lam Yên đặc biệt liếc mắt bên ngoài một cái, lại phát hiện cách đó không xa lại đứng mấy nam tử.

Rõ ràng, chính là chương môn phái tới nhìn chăm chăm các nàng.

Nữ đầu bếp vừa cười, vừa đi vào, để giỏ xách trên tay lên bàn, vừa lấy ra chút thức ăn bên trong vừa nói: "Cực Phong phái này đều là đàn ông. La chương sự đã nói, ngài là khách quý của công tử, không thích hợp luôn tiếp xúc với nam tử. Cho nên, về sau bữa ăn của các người sẽ do ta đưa tới."

Mộ Lam Yên giả vờ nói tiếng cảm ơn, đặc biệt mở miệng dò hỏi: "Lúc nào thì công tử sang đây thăm ta?"

Tư Không Vũ là người dẫn nàng vào hồ, nàng ngược lại nghĩ thật kỳ quái đây là ý gì.

Nữ đầu bếp nghe Mộ Lam Yên hỏi như thế, rũ mắt thoáng qua một chút lúng túng không dễ dàng phát giác: "Ta chỉ là một nữ đầu bếp, lúc nào thì công tử tới đây ta thật đúng là không biết."

"À ~" Mộ Lam Yên ý không ở trong lời đáp một tiếng, liếc mắt nhìn ánh mặt trời vô hạn bên ngoài: "Hôm nay thời tiết thật đúng là tốt, nữ đầu bếp có thể nói với ta một chút trong Cực Phong phái này, nơi nào tương đối thích hợp phơi nắng không?"

"Cô nương một đường bên ba mặt nhọc, đã ăn cơm trưa thì nghỉ ngơi, bên ngoài đều là nam đệ tử, nếu mà đụng phải một kẻ cứng đầu cứng cổ, ngộ nhờ chọc tới điều rắc rối gì, sợ là công tử sẽ trách tội xuống. Vậy ngài ăn trước, nữ đầu bếp đi trước." Nữ đầu bếp nói xong, vội vàng cuống quýt bèn tranh thủ rút lui.

Chờ người đi xa, Tổ Quý mới thành linh toát ra một câu: "Tiểu thư, mới vừa rồi tại sao người không vọt thẳng đi ra ngoài?"

Mộ Lam Yên cầm lên đôi đũa trên bàn ăn một miếng thức ăn mới mở miệng: "Ngoài cửa tất cả đều đã canh giữ, hơn nữa nếu có thể lừa gạt chúng ta đi vào, khẳng định cũng có đầy đủ nhân thủ trông coi chúng ta."

Tổ Quý thấy Mộ Lam Yên ăn không lo lắng, sợ hãi muốn ngăn cản: "Tiểu thư người sẽ không sợ bọn họ hạ độc à?"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Lại gặp nam nhân đeo mặt nạ

Editor: trang bubble

Khi Tổ Quý nói xong, Mộ Lam Yên đã nuốt món ăn thứ hai vào trong bụng.

Nhìn bộ mặt Tổ Quý khẩn trương trở nên vụn vặt, Mộ Lam Yên phì một tiếng bật cười, dùng chiếc đũa đánh vào trên mu bàn tay mà đối phương che chở thức ăn: "Đừng quá khẩn trương, bọn họ muốn chúng ta chết, rất dễ dàng. Cố ý áp a ập ứng, lại khóa cửa của ta lại, nhất định là còn chỗ có ích."

Tổ Quý chưa từ bỏ ý định: "Vậy ngộ nhờ là độc được mạn tính!"

"Vậy coi như là kịch độc, bây giờ người cũng không được ra. Ăn no mới có hơi sức đánh, người nói bây giờ người luận võ công biết những gì? Bây giờ người không để cho ta ăn, chết đói tiểu thư nhà các người, ai tới bảo vệ người?"

Tổ Quý làm bầm mấy câu, rồi lại không thể không ngoan ngoãn nghe lời lấy đôi tay ra: "Ta biết khinh công mà, tiểu thư bay chậm một chút, ta cũng là lên theo."

Mộ Lam Yên nhếch miệng lên một nụ cười tà, nghiêng mắt liếc nhìn tiểu nha đầu công báo hộ không được, ngược lại chột dạ, đưa một đôi đũa khác cho đối phương.

Tổ Quý lại là cán răng, nhận định đây chính là có độc, từ chối ăn!

Đã ăn cơm trưa rồi, hai người nằm ở trên giường nghỉ ngơi một lát. Từ Biện Kinh đi tới nơi Giao Châu này, thật sự là đường xá mệt nhọc đến không có chỗ nói tới. Đợi lúc tỉnh lại, cửa sổ bốn phía vẫn sáng rõ như cũ, làm cho các nàng thiếu chút nữa cho rằng mình ngủ một giấc cũng chỉ là thời gian một khắc đồng hồ.

Chỉ có ngoài cửa chân chính kia, ánh sáng xuyên thấu qua cửa sổ giấy truyền vào, mới khiến cho họ phản ứng kịp, cửa sổ bốn vách cũng chỉ là bài biện mà thôi.

Tổ Quý chưa ăn cơm trưa, khi tỉnh lại, bụng đã đói đến kêu ùng ục ùng ục.

Thấy Mộ Lam Yên cũng tỉnh lại giống vậy, sắc mặt đỏ thắm có sáng bóng, trong lòng chính là hối tiếc mình không thể nghe lời khuyên của tiểu thư một chút.

Hồi lâu, Mộ Lam Yên vẫn còn mơ mơ màng màng vịn eo bệ cỏ ở trên giường, bên tai đã truyền đến sự nghi vấn của Tổ Quý: "Tiểu thư, ngươi thật sự không có chuyện gì à?"

Mộ Lam Yên giật mình một cái, nhớ tới ý tứ trong lời nói này, xoay người, nhìn Tổ Quý vừa mới lên nằm cùng nàng ở trên giường, đưa ngón trỏ ra chỉ ở ấn đường của đối phương, xong sau đó nhẹ nhàng đẩy.

"Nha đầu chết tiệt ngươi đó, mong đợi ta chết hay là ta sống đây?"

Tổ Quý phản ứng kịp mình hỏi không đúng, khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ lên cúi đầu xuống: "Tiểu thư, Tổ Quý không có ý đó?"

Vừa dứt lời, đã nghe thấy một đợt tiếng cười hi hi của Mộ Lam Yên.

Nhìn về phía sắc trời ngoài cửa, hiển nhiên sắp đến thời gian ăn cơm tối.

Ngay vào lúc họ sắp sửa sang xong xuống giường, cánh cửa đã bị gõ.

Rồi sau đó, không ngoài dự đoán vang lên tiếng của nữ đầu bếp: "Tiểu thư, ta là nữ đầu bếp, ta đi vào nha?"

Kèm theo một tiếng cọt kẹt, không giống với buổi trưa. Trong tay nữ đầu bếp xách chính là một cái làn lớn, chia làm hai tầng, mặt trên còn có một cái nắp.

Tổ Quý đã sớm bụng đói cồn cào, hai mắt trực tiếp nhìn chăm chăm cái làn màu nâu này, giống như có thể ngửi thấy được mùi hương thức ăn bên trong. Lúc nữ đầu bếp ngẩng đầu, không cẩn thận liếc thấy bộ dáng Tổ Quý như vậy, nụ cười nồng đậm nói: "Hai vị sợ là đói bụng rồi chứ, nơi này ăn cơm tương đối trẻ, ta phục vụ xong những đệ tử kia, mới đến đưa cho các ngươi." Dứt lời, nàng đã đặt cái làn ở trên bàn.

Tổ Quý nhìn từng món từng món mỹ thực bung ra, nuốt xuống nước miếng, liếc mắt Mộ Lam Yên không có động tĩnh một cái, nàng tự nhiên cũng không dám lộn xộn.

Thức ăn của tối hôm nay lại ngon hơn không biết bao nhiêu lần so với buổi trưa.

Trong khe hở khi bận bịu, nữ đầu bếp nghiêng mắt nhìn hai người không có động tĩnh gì một phen, cố ý nói: "Tại sao tiểu thư không vào chỗ, là cảm thấy thức ăn buổi tối không hợp khẩu vị sao?"

Về mặt Mộ Lam Yên bình tĩnh nhìn chăm chăm nữ đầu bếp cúi thân thể, nhàn nhạt đáp một câu: "Không có."

Cuối cùng, nữ đầu bếp lại bung ra một chén canh có nắp từ bên trong làn, cũng không có để lên bàn, ngược lại đưa tới trước mặt Mộ Lam Yên.

"Cô nương, trong này là tổ yến. Công tử tự mình giao cho, nói cô nương dọc đường mệt nhọc, cần bồi bổ."

"Công tử tới rồi? Công tử đâu?" Mộ Lam Yên gấp gấp hỏi.

Trong mắt nữ đầu bếp không nhìn ra một chút manh mối, chỉ là giọng điệu hết như thường ngày, mở miệng nói: "Công tử nói, muốn ta nhìn cô nương uống chén tổ yến này vào. Rồi sau đó, cô nương có thể gặp công tử."

"Nếu mà ta không uống thì sao?"

"Vậy. . . . Công tử kia nói, hẳn cũng sẽ không tới gặp ngươi."

Từ Không Vũ đây là buộc Mộ Lam Yên muốn nàng uống vào. Vì không đi khiêu chiến đối phương là có xuất hiện hay không, Mộ Lam Yên không nói hai lời cầm lấy tổ yến bèn uống vào. Nữ đầu bếp nhận chén canh về không nói chuyện nữa, bèn lui ra ngoài.

Cánh cửa bịch một tiếng, khắp nơi lại trở nên yên tĩnh lại.

Tổ Quý có chút hâm mộ nhìn Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, không ngờ ngươi và công tử gì kia chỉ là gặp hai lần, người ta lại thân thiết như vậy."

Nếu như không gặp phải chuyện trước mắt, Mộ Lam Yên cũng cảm thấy Tư Không Vũ rất thân thiết. Nam nhân hơn ba mươi tuổi, toàn thân tản ra một loại cảm giác an toàn. Thế nhưng loại cảm giác an toàn bây giờ đối với Mộ Lam Yên mà nói chính là sự châm chọc lớn nhất.

Xoay người chuẩn bị trở về trên giường nghỉ ngơi: "Đừng quên, chúng ta bị nhốt ở chỗ này không thể tách rời liên hệ với công tử thân thiết đó đây."

Tổ Quý hậu tri hậu giác, bèn không nói nữa, chỉ là nhìn Mộ Lam Yên không có dáng vẻ muốn ăn cơm, vội vàng hỏi: "Tiểu thư, ngươi không ăn cơm tối sao?"

"Bây giờ ngươi lại không lo lắng người ta hạ độc?" Mộ Lam Yên đặt mông ngồi ở bên cạnh giường nhỏ.

"Ta. . . . ." Tổ Quý có chút do dự liếc mắt nhìn bàn món ăn phong phú kia: "Buổi trưa ngươi ăn cũng không sao. Ta nhớ ngươi nói không sai, người ta muốn giết chúng ta, chắc chắn sẽ không khổ tâm hao phí hạ độc lớn như vậy."

"Nhưng mà, ngươi có từng nghe nói một câu, gọi là cơm chặt đầu hay không? Ngươi xem thức ăn này ngon như vậy, làm sao lại không có cảnh giác lại chứ?" Lời của Mộ Lam Yên nửa đùa thật làm cho trong nháy mắt trình độ do dự của Tổ Quý càng thêm sâu hơn, nhưng ngay lúc này bụng cũng không chút khách sáo kêu lên lần nữa.

Mộ Lam Yên nhìn Tổ Quý khó xử trái phải, nên cũng không đùa giỡn nàng nữa, bảo nàng tự mình ăn trước đi. Mà Mộ Lam Yên nàng, sau khi buổi trưa ăn no thì ngủ một giấc đến bây giờ, quả thật cũng không đói lắm.

Có điều cảm giác vẫn thấy hơi mệt, cho nên bèn dứt khoát nằm ở trên giường nghỉ ngơi, chờ đợi Tư Không Vũ lát nữa xuất hiện.

Ngộ nhờ đợi lát nữa nếu là đánh nhau, trạng thái này của nàng cũng không tốt.

Vậy mà đầu dính vào gối đầu không bao lâu, Mộ Lam Yên chính là cảm thấy mê man lần nữa ngủ say như chết.

Không biết ngủ bao lâu, bên tai Mộ Lam Yên đột nhiên truyền đến tiếng kéo rắc, tr@ng D1)LQD bvb3 dọa sợ đến cả người nàng giật mình một cái, vụt mở hai mắt ra.

Trước mắt không còn là gian phòng có ánh sáng ban đầu, mà là tối đen như mực.

Mộ Lam Yên nhúc nhích xương nửa mình dưới một cái, cả người đau nhức cảm giác truyền đến từ đáy lòng. Theo bản năng đôi tay sờ soạng tới bên cạnh, cũng không có sờ tới thân thể của Tổ Quý. Lúc này trong lòng lộp bộp nhảy một cái, nhưng nếu là gian phòng lúc đầu, trong phòng chỉ có một cái giường lớn, Tổ Quý không thể nào ngủ ở chỗ khác.

Ngay vào lúc nàng chuẩn bị mở miệng kêu lên thì hai lỗ tai nhạy bén chính là nghe được tiếng cửa mở đến từ cách đó không xa.

Có một người xa lạ, đang đến gần nhìn một chút.

Lúc này Mộ Lam Yên cũng không cần biết rốt cuộc là Tư Không Vũ, hay là Tổ Quý. Cả người khẩn trương cũng muốn chuyển động, rồi lại đau nhức không nhúc nhích lên!

Chỉ là thời gian trong nháy mắt, người đó mở cửa đi vào, cũng đã đi tới bên giường Mộ Lam Yên.

Đón ánh sáng ngoài cửa xuyên thấu vào, Mộ Lam Yên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn chăm chú vào người kia.

Nói không sợ là giả, vốn là định nghỉ ngơi một lúc lâu chờ Tư Không Vũ cho gọi. Nhưng tỉnh dậy, nàng đã không còn ở gian phòng lúc đầu không nói, còn toàn thân vô lực.

Nói vô lực, Mộ Lam Yên mới bừng tỉnh nhớ tới, lúc ăn cơm, nữ đầu bếp đặc biệt bảo nàng uống chén tổ yến kia ở trước mặt nàng ta, có lẽ nhất định là thứ kia giờ trở quý. Nhưng nếu thật sự là như thế, vậy người tới kia không phải Tư Không Vũ, là ai?

"Công tử, là ngươi sao?" Mộ Lam Yên thận trọng hỏi.

Nam nhân kia đưa lưng về ánh sáng phía cửa, thật sự không thấy rõ bộ dáng.

Nam tử nghe vấn đề của Mộ Lam Yên, đột nhiên chậm rãi cúi người xuống. Quan hệ góc độ, Mộ Lam Yên yên lặng đếm nhịp tim của mình, vốn chính là rất khẩn trương. Nhưng khi nàng thấy trên mặt nam tử đó mang theo bộ mặt nạ kia, thì càng khiến cho nhịp tim nàng gia tốc kịch liệt.

Người tới, không phải là người khác, chính là nam nhân mang mặt nạ nửa tháng trước, đêm khuya xông vào phủ thái sư muốn giết Lâu Lan mà Tư Không Thận đã gặp phải kia!

Hồi lâu, nam nhân mang mặt nạ chậm rãi mở miệng: "Yên Nhi, để cho ngươi chờ lâu rồi."

Gọi thân thiết như vậy, Mộ Lam Yên nghe mà cả người đều muốn nổi lên da gà. Vừa định lên tiếng phủ nhận, thân thể yếu ớt chính là cảm nhận được đôi phương đưa tay vuốt ve.

Mỗi một tác da thịt bị chạm qua đều đang nhắc nhở Mộ Lam Yên, nam nhân trước mặt này lạnh lẽo không giống người bình thường.

Mộ Lam Yên miệng to thở hắt hắt: "Người là ai?"

"Qua tối nay, ta chính là phu quân của ngươi. . . . ." Mặt nạ nam nói xong, đột nhiên nhảy tới trên giường, hai chân quỳ gối hai bên Mộ Lam Yên. Dưới mặt nạ, một đôi mắt tựa như vực sâu nhìn chăm chú vào người trên giường, nhếch miệng lên một nụ cười tà ác.

Mộ Lam Yên nhìn ác ma kia bắt đầu đưa tay cởi quần áo của nàng ra, hốt hoảng muốn ngăn cản. Không biết làm sao, động tác của nàng hết như lấy trứng chọi đá vậy, luôn bị đối phương nhẹ nhàng đánh trúng, đôi tay lại rơi vào trên giường.

Không ngờ Cực Phong phái giang hồ này nhìn như cách xa triều đình, người sau lưng lại là người muốn mưu hại Thánh thượng đương triều.

Mặt nạ nam cởi áo một nửa, chột cúi người xuống, bờ môi chuồn chuồn lướt nước đụng vào gương mặt của Mộ Lam Yên, bên tai, cổ. . . . . Trong cơ thể Mộ Lam Yên hình như có một loại nóng ran, cứ không giải thích được bị đối phương đốt lên như vậy.

Đôi tay không nhịn được muốn đi lượ ý hùa theo đối phương, tiềm thức của Mộ Lam Yên cũng đang liều mạng ngăn cản.

Mặt nạ nam trên đầu một hồi lâu, thấy nhiệt độ của Mộ Lam Yên dần dần lên cao, bèn vừa rời khỏi thân thể của nàng, bắt đầu cởi áo nàng. . . . .

"Không thể. . . . . Không thể. . . . ."

Khóe mắt có giọt nước mắt chảy xuống, lúc này, Mộ Lam Yên trờ hồ hạo, cũng không làm được bất kỳ giấy giụa nào nữa.

Ngay vào lúc Mộ Lam Yên cảm thấy tuyệt vọng, bên tai đột nhiên truyền đến một đợt âm thanh bạo phá.

Ánh mắt liếc thấy cửa sổ bên cạnh cửa, bị người đập phá ra một cái hố. Trong lòng Mộ Lam Yên rất là kích động, rốt cuộc được cứu rồi! Có điều cũng khó tránh khỏi bị người châm chọc, cửa bên cạnh mở rộng ra, hấn đập cửa sổ làm gì?

"Người nào?" Mặt nạ nam trên người Mộ Lam Yên đột nhiên lạnh lẽo mở miệng.

Sau khi đập phá cửa sổ, thì hồi lâu không thấy có người hiện thân.

Sau khi Mộ Lam Yên cho rằng quả thật không có ai, bóng dáng Tư Không Thận từ từ xuất hiện tại cửa.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Cả đêm gì đó

Editor: trang bubble

Mộ Lam Yên liếc mắt một cái đã nhận ra đối phương. Tư Không Thận cảm nhuyến kiếm trong tay, đưa lưng về phía ánh sáng, không thấy rõ dáng vẻ trên mặt hắn, chỉ là bóng dáng hơi hơi run rẩy, xem ra cũng không giống như là tốt lắm.

"Buông nàng ra." Giọng của Tư Không Thận lạnh lẽo, truyền vào trong tai Mộ Lam Yên, lại làm cho nàng cảm giác đây là âm thanh dễ nghe nhất mà nàng từng nghe.

Mặt nạ nam đi xuống từ trên người Mộ Lam Yên, đối diện với Tư Không Thận.

"Bại tướng dưới tay!"

"Buông nàng ra!" Giọng của Tư Không Thận không thể nghi ngờ vang lên lần nữa.

Mặt nạ nam rút ra nhuyễn kiếm từ bên hông, trong nháy mắt nhanh chóng chạy như bay về phía Tư Không Thận: "Vậy ngươi trước tiên đánh bại ta lại nói!"

Trải qua gió lạnh vỗ vào với động tĩnh lớn mà Tư Không Thận làm ra mới vừa rồi. Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy cả người dường như có sức hơn nhiều, mà ý thức mất đi cũng khôi phục không ít. Nhìn hai người đánh nhau bên trong gian phòng, cổ sức bò dậy từ trên giường.

Tư Không Thận quả nhiên bị thương, chỉ là nhận mấy chiêu của mặt nạ nam, cũng có chút không thể chịu được. Mộ Lam Yên nhìn gấp gấp, thấy hiện tại hai người kia giằng co không nhúc nhích, liếc thấy trên cửa sổ kia rớt xuống cọc gỗ bén nhọn ở dưới lòng bàn chân, không nói hai lời nhặt lên chọt đâm tới sau lưng mặt nạ nam.

Trong nháy mắt, một dòng máu tươi phụt ra, nhuộm thắm áo rộng mở của Mộ Lam Yên.

Mặt nạ nam gào thét một tiếng, ra sức quay người lại đánh Mộ Lam Yên vào trên đất. Tư Không Thận nhân cơ hội vung kiếm chém xuống đối phương, nhưng cũng chỉ quệt làm bị thương cánh tay của đối phương.

Có điều cũng may, một cây côn gỗ mà Mộ Lam Yên đâm làm cho đối phương bị đau tạm thời không có sức phản kích. Tư Không Thận lập tức đỡ Mộ Lam Yên dậy, hai người nâng đỡ nhau, chính là bay lên nóc nhà.

Trong gió lạnh thán hai thổi, Mộ Lam Yên càng thêm tỉnh táo.

Tư Không Thận nén đủ một hơi, ôm Mộ Lam Yên dùng sức chạy đi về phía trước. Mộ Lam Yên xoay mặt, nhìn người chẳng qua là một ngày không thấy, nhưng mà trên mặt lại nhiều thêm vài đường vết thương và vết máu.

Hai người không biết bay bao lâu, Tư Không Thận cũng không chịu nổi nữa rơi xuống nóc nhà. Mùi chân của hai người mới vừa chạm đất, đã không tránh được trọng tâm không vững bỏ lật nhào đến phía trước, mới dừng lại.

Người vừa chạm đất, cả người yếu ớt của Mộ Lam Yên lúc trước lại cuộn tới lần nữa.

Mặc dù Tư Không Thận có chút bị thương, nhưng tình huống khá hơn Mộ Lam Yên một chút. Bỏ lật nhào, người đã có thể đứng lên, đi tới bên cạnh Mộ Lam Yên, không nói hai lời lại ôm nàng ở trước ngực của mình.

"Tư Không Thận?" Mộ Lam Yên vất vả nói.

"Là ta." Tư Không Thận nhanh chóng trả lời, đưa tay giữ mạch đập của đối phương một cái. Thấy rất hỗn loạn, hần ngược mắt thấy phía trước có một gian phòng nhỏ cũ rách, chính là chui vào.

Sắp xếp tốt chỗ thân thể Mộ Lam Yên nằm, Tư Không Thận mới thở dài một hơi. Ngắm nhìn bốn phía, mới phát hiện bọn họ đi tới một cái nhà cũ tương đối cũ nát. Mà vị trí gian phòng bây giờ chắc là phòng ngủ của chủ nhân trước kia.

Mộ Lam Yên nằm ở trên ván giường hơi cứng rắn, có chút không thoải mái gãy dựa người dưới. Tư Không Thận nhìn ở trong mắt, bèn cho rằng thân thể đối phương bị thương chỗ nào, vội vàng cúi xuống thân mình hỏi thăm.

Nhưng không nghĩ, còn chưa kịp mở miệng, lòng bàn tay nóng bỏng của Mộ Lam Yên đã chạm tới cổ của hắn.

Khiến trong lòng hắn hơi hồi hộp một chút, cuống quýt muốn rút lui.

Ý thức của Mộ Lam Yên càng ngày càng trở nên mơ hồ. Toàn thân từ từ có hơi sức, chỉ cảm thấy một khí nóng rực bắt đầu từ bụng nhỏ cuộn lấy toàn thân của nàng.

Mà luồng nóng rực này cũng không phải tới từ người khác, mà là chính nàng.

Tư Không Thận cảm nhận Mộ Lam Yên bắt lấy bàn tay của hắn, đang từ từ dùng sức đẩy về phía nàng, cảm nhận hô hấp mập mờ từ đối phương thổ lộ ra, khiến hắn đi cũng không được, không đi cũng không phải.

Trong lúc giật mình, đôi mắt mê ly của Mộ Lam Yên nhìn chăm chú vào Tư Không Thận.

"Tư Không Thận, ta muốn."

"Cái gì?"

"Muốn. . . . ."

Một chữ cuối cùng của Mộ Lam Yên bị Tư Không Thận cắn nuốt ở giữa răng môi.

Dưới tình huống Mộ Lam Yên hoàn toàn không có ý thức, chủ động mời mọc Tư Không Thận hô mưa gọi gió với nàng. . . . .

Trải qua nửa đêm gọn sóng, trong mơ màng Mộ Lam Yên mở hai mắt ra. Trong bóng đêm đen kịt liếc mắt nhìn Tư Không Thận ôm nàng vào trong ngực, khoe miệng về ra nụ cười hạnh phúc. Càng vì sự ấm, thân thể càng thêm kẻ sát đối phương một chút.

Ngay vào lúc dưới bầu trời đêm tràn đầy mập mờ như vậy, bên trong căn phòng nhỏ ở một chỗ cảnh vô cùng vắng vẻ, tràn đầy hương vị của máu.

Canh giữ bốn bề vắng lặng, Linh Đồng chờ ở bên ngoài lúc lâu cũng không trông thấy chủ nhân mình xuất hiện, trong lòng không khỏi dâng lên vẻ lo âu. Liếc mắt nhìn canh giờ, ngay khi sắp đến lúc phu nhân quy định, hắn suy nghĩ một phen chính là đẩy cửa tiến vào.

Viện tuy chéo, nhưng cũng là có chút lớn.

Linh Đồng đi vào bên trong một lát, mới ngửi được mùi vị máu nồng nặc kia.

Trong lòng có chút hốt hoảng tăng nhanh bước chân đi tới gian phòng trong sân. Đi một lúc, một gian phòng có cửa sổ nứt vỡ trực tiếp đập vào mi mắt. Linh Đồng giật mình một cái sải bước nhảy vào cửa phòng, thấy Tư Không Vũ nằm ở trong vũng máu, bị dọa sợ đến màu sắc trên mặt mất hết: "Công tử, công tử!"

Vừa kêu, vừa đỡ chủ nhân dậy.

Tư Không Vũ nghe tiếng nói, rên lên một tiếng, tỉnh lại.

Nhìn thấy là Linh Đồng, đưa tay lột xuống mặt nạ trên mặt: "Mộ Lam Yên đâu?"

"Chạy rồi!" Linh Đồng phản hận nói: "Nàng đã làm công tử bị thương thành như vậy, sao công tử còn nhớ đến nàng ta, nên nghe phu nhân, trực tiếp đi diệt sạch hậu nhân của phù thủy sư kia!"

Tư Không Vũ nghe vậy, khóe miệng phác họa nụ cười không rõ hàm nghĩa, nhưng bởi vì mất máu quá nhiều, không nhận được ho khan: "Mẫu thân không hiểu, nếu có thể thu Mộ Lam Yên vào môn khách của ta, ngày sau nhất định sẽ hữu dụng."

Linh Đồng nhìn thiếu gia nhà mình không chịu thua kém, bèn thay hẳn cảm thấy không đáng. Lúc đầu thành Biện Kinh vì thăm dò Mộ Lam Yên, lần đầu tiên gặp gỡ, hẳn đã cảm thấy thiếu gia tâm tư không thuần khiết đối với Mộ Lam Yên này. Ba phen mấy bận muốn ra tay giết đối phương, hẳn đều bị thiếu gia ngăn cản. Giờ thì tốt rồi, lừa gạt người ta tới nơi này, ngược lại là trộm gà không được còn mất nắm gạo!

Linh Đồng kiểm tra một chút vết thương trên người Tư Không Vũ tại chỗ, mặc dù chảy máu quá nhiều, nhưng cũng không tổn thương tới tính mạng. Điểm mấy huyết đạo tạm thời đã không còn chảy máu, bèn chuẩn bị dẫn theo thiếu gia trở về phủ.

Ngay vào lúc chuẩn bị rời đi, Tư Không Vũ đột nhiên hỏi "Chúng ta ở Cực Phong phái huấn luyện thiết kỵ sĩ như thế nào rồi?"

Linh Đồng không biết vì sao thiếu gia hỏi như thế, chỉ là thuận miệng nói một câu: "Đã rất tốt."

"Bảo bọn họ tiêu diệt Cực Phong phái đi."

Đôi mắt của Linh Đồng thoáng qua một chút kinh ngạc, nhưng cũng không có quá nhiều nghi vấn. Gật đầu một cái, hẳn bèn ôm Tư Không Vũ trở về trong phủ của mình.

Buổi tối hôm đó, trừ thiết kỵ sĩ trên tay Tư Không Vũ, tất cả đệ tử trong Cực Phong phái đều bị diệt, không có lưu lại một người sống. tr@ng D1)LQD bvb13 Mặc dù chương môn và chương sự võ nghệ cao cường, làm sao cũng không đỡ được vô số thiết kỵ sĩ học xong bản lĩnh xuất chúng của bọn họ.

Cả đêm chém giết, rốt cuộc trở thành bát quái trong miệng người khác vào ngày hôm sau.

Mà bên trong chỗ gian phòng cũ rách cách xa Cực Phong phái, trên cửa sổ không có giấy cửa sổ, tiết lộ vệt ánh nắng đầu tiên đi vào từ sáng sớm.

Trong giấc mộng, Mộ Lam Yên đuổi lưng một cái, quả đấm đánh vào phía trên thân thể một cái. Cảm giác vô cùng mềm mại, trong nháy mắt làm cho nàng tỉnh táo rất nhiều. Còn chưa mở mắt ra, theo bản năng chính là đưa bàn tay ra xoa vài cái.

Sau khi tỉnh lại, Tư Không Thận bị Mộ Lam Yên đụng vào, trong ánh mắt lộ ra vẻ cung chiêu. Nhìn Mộ Lam Yên rõ ràng đã tỉnh rồi mà vẫn còn đang nhắm mắt, hẳn nhếch miệng lên mỉm cười.

Cuối cùng, thấy đối phương còn không có ý mở mắt, hẳn bèn mở miệng: "Thế nào, tối hôm qua Bản hoàng tử phục vụ người còn chưa đủ sao?"

Mộ Lam Yên nghe tiếng, hốt hoảng mở hai mắt ra. Nhìn thấy mảng ngực to lớn phóng đại trước mặt, nàng chợt giật mình một cái, thân thể lui về phía sau một khoảng cách nhỏ. Ngẩng đầu lên, nàng chính là thấy Tư Không Thận cười tà.

Đại não như gặp phải gặp sấm sét giữa trời quang, trong một cái chớp mắt như vậy trống rỗng không có một vật.

Sau đó một khắc, tất cả hình ảnh tối hôm qua đã trở lại tất cả.

Bây giờ nghĩ lại, tối hôm qua nàng ước chừng là trúng xuân dược mà Tư Không Vũ bỏ? Sau đó buổi tối chịu khổ bị mặt nạ nam cột nhả. Cũng may, Tư Không Thận kịp thời xuất hiện, cứu nàng. Sau đó bọn họ tới một nơi tồi tàn như vậy, thành phần xuân dược trong cơ thể Mộ Lam Yên dần tới, nàng vậy mà —— chủ động quyến rũ Tư Không Thận!!

Tư Không Thận chú ý tới trong mắt đối phương lóe lên lo lắng, cho rằng lo lắng mình sẽ không phụ trách, cho nên đưa tay chuẩn bị kéo thắt lưng Mộ Lam Yên qua: "Phụ vương vốn là có ý để cho người và ta thành hôn. Mặc dù vào động phòng sớm chút, nhưng người tuyệt đối là làm hoàng phi của Bản hoàng tử. . . . ."

Tư Không Thận tự cho rằng ngôn ngữ của bản thân đủ cảm động bất kỳ một nữ tử nào.

Nhưng không ngờ Mộ Lam Yên đặc biệt không cảm kích, ngược lại chợt cướp lấy một cái áo khoác duy nhất đắp lên trên người bọn họ.

"Ta mới không có hứng thú làm hoàng phi của, ta. . . . . A!!!"

Mộ Lam Yên mới vừa đoạt lấy quần áo, thì thấy trên người Tư Không Thận trần truồng. Sau một khắc, nàng lập tức lại cầm quần áo trả lại cho đối phương.

Mặc dù một đời trước, bọn họ không biết lẫn qua bao nhiêu ga giường ở trên giường, nhưng dù sao mười năm trôi qua rồi, đã trải qua một vòng thời gian khi còn bé, đầu còn có thể vô liêm sỉ như năm đó.

Tư Không Thận nhận lấy quần áo, trong lòng rất là buồn bực vì sao hôm nay Mộ Lam Yên rất là khác biệt với tối hôm qua. Nhưng mà nghĩ đến tối hôm qua, đầu gì Mộ Lam Yên cũng là bị người bỏ xuân dược, chủ động như thế cũng là có thể thông cảm được.

Nghĩ như vậy, trong lòng Tư Không Thận chính là được an ủi rất nhiều.

Có điều còn chưa chờ bọn họ thu dọn đồ đạc xong, ngoài cửa phòng nhỏ tòi tàn này đột nhiên truyền đến tiếng của mấy người.

"Nãi nãi, người thật là đừng lờ mờ nữa." Là tiếng của một thiếu niên.

Tiếp theo chính là truyền tới lời cảm ơn khàn khàn của một phụ nhân già.

Mộ Lam Yên và Tư Không Thận liếc mắt nhìn nhau, mới bừng tỉnh hiểu ra phòng ở cũ mặc dù nhìn như cũ nát này, cũng là có người ở! Không trách được nơi này mặc dù rách nát, nhưng cũng không có chất đống quá nhiều bụi bặm.

Làm sao đây, họ còn chưa kịp mặc xong quần áo, cửa gỗ cũ cọt kẹt một tiếng đã mở ra một đường khe. Lão phu nhân bước vào trước một bước, tầm mắt lúng túng đụng nhau với hai người trong nhà.

Dừng một chút, lão phu nhân đột nhiên chợt ngăn cản thiếu niên chuẩn bị đỡ bà đi vào: "Người chờ một chút, ta nhớ tới đồng hương của ta ngủ ở bên trong. Người đi vào không được tốt."

Vừa dứt lời, động tác của thiếu niên không chậm trễ chút nào vẫn là đẩy cửa ra.

Tiếp theo chính là tầm mắt lúng túng của bốn người đụng nhau.

Tư Không Thận cầm quần áo chợt đập lên trên người Mộ Lam Yên, lạnh lùng ho một tiếng, ý bảo bọn họ phi lễ chó nhìn. Thiếu niên chần chờ chốc lát, lập tức nhanh chóng lui ra ngoài.

Ngoài cửa vang lên âm thanh của hắn: "Thật xin lỗi, ta không ngờ trong nhà nãi nãi thực sự có người."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Một ngày lúng túng

Editor: trang bubble

Về phần chủ nhân của nhà kia càng thêm lúng túng đứng ở cửa, chậm rãi đóng cửa gỗ cũ lại.

Chỉ là cả đêm không về, trong nhà lại xuất hiện hai người trẻ tuổi quần áo xốc xếch, nội tâm lão phu nhân đã tan vỡ. Chẳng qua đầu gì cũng là người từng trải, bà tự nhận là tương đối có thể lý giải đối phương chẳng phân biệt được trường hợp —— "Quần áo xốc xếch".

Lúc này Mộ Lam Yên và Tư Không Thận đã không kịp lo bất kỳ giải thích gì, nhanh chóng mặc quần áo tử tế ra cửa. Lão phu nhân và thiếu niên diu bà trở về vẫn còn ở ngoài cửa chờ. Hai cặp ánh mắt hoài nghi, nhìn chăm chú vào người đi ra bên trong cửa.

Tối hôm qua Tư Không Thận đánh một trận, trên người rơi xuống bảy tám ngoại thương, cộng thêm Mộ Lam Yên giầy vò, khép rồi lại xé rách, xé rách chảy máu sau một lát lại lành. Trước mắt cũng may thể cốt cũng coi là trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, trừ sắc mặt có chút trắng bệch, cả người hắn còn chăm chú đỡ Mộ Lam Yên đùi mềm.

Bốn người ở ngoài phòng, lúng túng đứng đợi. Tư Không Thận mở miệng đầu tiên: "Tối hôm qua, chúng ta không biết nhà này có người ở, cho nên ở tạm một đêm. Lão nhân gia, thật ngại ngùng đã quấy rầy rồi."

Lão phu nhân khoát tay áo, chỉ nói một câu không có gì đáng ngại.

Bộ dáng thiếu niên ước chừng cũng đã hai mươi lăm hai mươi sáu, vô cùng anh tuấn khôi ngô. Từ lúc hai người bọn họ ra ngoài, mắt hắn vẫn quan sát bọn họ. Khi thấy trên cổ Mộ Lam Yên treo một miếng ngọc bội màu trắng, mắt sắc đột nhiên trầm xuống, cũng không kịp lo tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở trong phòng lão nãi nãi, bèn chỉ Mộ Lam Yên nói: "Ngọc bội kia từ đâu tới?"

Mộ Lam Yên vốn là hai chân vô cùng yếu ớt, không thể không dựa vào ở trên người Tư Không Thận. Biết "Chuyện xuân" của hai người bọn họ sáng sớm bị đâm rách, đôi tay càng thêm hận không thể che mặt, làm bộ không tồn tại.

Mà nghe đối phương hỏi thăm, lại không thể không trả lời, theo tầm mắt cảm lên ngọc bội do Mẫn phu nhân cho mà thiếu niên chỉ: "Người là nói cái này?"

Thiếu niên gật đầu một cái.

"Mẫu thân của ta."

"Mẫu thân của người có phải tên là Phí Tâm hay không?" Lúc thiếu niên hỏi thăm, mắt lóe lên một cái giống như vui sướng.

Trong lòng Mộ Lam Yên rối loạn và mờ mịt, cũng không kịp suy tư, không chút nghĩ ngợi đã trả lời: "Không phải, mẫu thân của ta tên gọi Phí Mẫn, cũng không phải là Phí Tâm trong miệng người."

Thiếu niên lấy được câu trả lời của Mộ Lam Yên, cũng không câu nệ nhất định phải hỏi rõ ràng với hiện trường nữa, ngược lại tầm mắt rơi vào trên người của Tư Không Thận: "Ta thấy trên người người cũng là bị thương không ít. Chắc hẳn trên người cũng không còn tiền đâu, nhà ta vừa vặn có một y quán, nếu như người không ngại thì xin mời đi theo ta, để cho ta băng bó miễn phí cho người một chút."

Thiếu niên vừa dứt lời, đã được lão phu nhân lựa ý hùa theo. Lão phu nhân chen đến trong tầm mắt Tư Không Thận, dùng đưa hai ngón tay của thiếu niên vịn vàng nói: "Người Phí gia đều rất tốt, hai vị công tử phu nhân, các người đại khái có thể đi theo Phí thiếu gia đi. Ngày hôm qua ta không cẩn thận lạc đường, chính là Phí thiếu gia tạm thời chữa chấp ta, còn đưa ta trở lại!"

Tư Không Thận quan sát người trước mặt, suy ngẫm một hồi gật đầu một cái.

Mộ Lam Yên nghĩ đến ngày hôm qua trải qua một đợt âm mưu lớn, nên lòng vẫn còn sợ hãi. Vốn định ngăn cản Tư Không Thận, không biết làm sao người ta căn bản không nghe nài.

Thiếu niên thấy Mộ Lam Yên có ý từ chối, bèn vỗ ngực công bố Phí gia bọn họ ở Giao Châu cũng coi là danh môn vọng tộc, tuyệt đối sẽ không có mấy may tổn thương đối với bọn họ.

Tư Không Thận ôm cánh tay của Mộ Lam Yên, chưa bao giờ buông lỏng qua. Lúc này hắn cúi đầu xuống, thì thầm một câu ở bên tai: "Có ta ở đây, đừng sợ."

Mộ Lam Yên giống như ăn một viên Định Tâm Hoàn, bình phục lòng nghĩ mà sợ.

Họ nói lời từ biệt ra ngoài với lão phu nhân, thiếu niên bắt đầu tự giới thiệu bản thân. Hắn chính là tiểu thiếu gia duy nhất của đường đường Phí phủ Giao Châu, tên gọi Phí Kiên. Phí phủ, trông coi vô số thương gia và cửa hàng của Giao Châu, có thể nói là một thổ địa chủ sinh trưởng ở địa phương.

Song khi hắn lần nữa quan sát quần áo bất phàm, hơn nữa đáng đáp hai người cũng nghiêng nước nghiêng thành thì không nhận được bất quái tại sao lại trú một đêm ở nhà nhỏ rách của lão nãi nãi như vậy.

Vốn là Mộ Lam Yên núp ở bên cạnh Tư Không Thận, từ từ quên được lúng túng lúc trước. Trước mắt bị Phí Kiên nhắc tới như thế, họ lại có bối rối cúi đầu xuống.

Tư Không Thận nghiêng mắt liếc nhìn người bên cạnh giống như chim sợ nà, nhân nhật mở miệng: "Kẻ thù đuổi giết, nàng trúng độc tình được."

Trả lời thẳng thừng như vậy, đừng nói Mộ Lam Yên, Phí Kiên cũng có chút lúng túng vội ho một tiếng, rồi sau đó trực tiếp nhìn đường trước mắt, không hề nói bất kỳ một câu về chuyện đêm đó nữa.

Đi tới một tiệm thuốc gần đây, Phí Kiên tự mình đến thanh lý vết thương của Tư Không Thận, còn thuận tiện kê ra chút thuốc điều dưỡng thân thể cho Mộ Lam Yên. Thấy bọn họ không có chỗ đi, hắn lại bèn mời bọn họ đến trong phủ ngồi một chút.

Dọc đường, Tư Không Thận và Mộ Lam Yên thấy người nơi này đánh giá khá cao đối với Phí phủ này, cũng bèn ôm tâm trạng thử một lần, đi theo Phí Kiên. Vào Phí phủ, tắm rửa, đổi quần áo, loại trừ tất cả dơ dáy bẩn thỉu và mệt mỏi ngày hôm qua. Mộ Lam Yên mới chậm rãi đi ra từ trong căng thẳng cực độ.

Từ góc độ của Phí Kiên cho rằng bọn họ là phu thê, cho nên sắp xếp cho một phòng. Mộ Lam Yên vốn định muốn hai, lại gặp phải Tư Không Thận ngăn cản. Lý do là địa phương xa lạ, ngộ nhờ không có ở dưới mí mắt hắn xảy ra chuyện gì thì sao.

Cho nên không có biện pháp, mặc dù hết sức không vui, cũng chỉ có thể chịu đựng như vậy.

Thừa dịp người của Phí phủ còn chưa có tới đây, !j3n!)(@BWi!)On Mộ Lam Yên ngồi trên băng ghế, nhìn Tư Không Thận chiếm đoạt giường ngủ, mở miệng hỏi thăm: "Ngày hôm qua, sao người đột nhiên lại xuất hiện?"

"Ta không xuất hiện, chẳng lẽ mắt thấy vị hôn thê của ta bị người khác chà đạp sao?" Tư Không Thận ngồi xếp bằng, nhắm mắt dưỡng khí, trả lời đơn giản lưu loát, lại làm cho Mộ Lam Yên nâng trán.

"Ta là nói, làm sao người lại đột nhiên xuất hiện ở nơi đó, hơn nữa còn bị thương? Ngày hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Tư Không Thận đột nhiên mở hai mắt ra, nhìn Mộ Lam Yên, vẻ mặt có chút nặng nề, chậm rãi mở miệng, nói từng chuyện xảy ra ngày hôm qua cho Mộ Lam Yên.

Sáng sớm ngày hôm qua, bọn họ vẫn còn ở lầu trà thì Tư Không Thận đã theo đánh nhau với một nam tử có đeo mặt nạ. Đối phương vừa đánh, vừa chạy, chỉ là một lát đã dẫn Tư Không Thận ra một khoảng cách xa.

Khi Tư Không Thận phản ứng lại, mặt nạ nam lại đột nhiên chạy trốn. Hơn nữa, tại chỗ Tư Không Thận lại có một Bát Quái Trận vây quanh hắn. Hiện nhiên, đây là có người cố ý làm.

Khi hắn phá trận đó, trở lại lầu trà thì nào còn bóng dáng Mộ Lam Yên, chỉ có xe ngựa lúc bọn họ tới còn yên tĩnh dừng ở lầu trà cách đó không xa.

Hỏi thăm ông chủ lầu trà, mới biết là người Cực Phong phái ở Giao Châu dẫn Mộ Lam Yên đi. Ngay lúc Tư Không Thận thật vất vả chạy tới nơi ở của Cực Phong phái, hắn vốn định đêm khuya xông vào, cứu Mộ Lam Yên ra, nhưng không ngờ lần nữa gặp được mặt nạ nam. Mà vết thương trên người hắn, cũng chính là rơi xuống khi đó.

Mộ Lam Yên nghe xong, lập tức vỗ lên bàn: "Lại là cái mặt nạ nam kia. Hắn rốt cuộc muốn làm gì?"

Tư Không Thận bị đối phương hành động như thế, con ngươi cả kinh chợt lóe, rồi sau đó sâu kín mở miệng: "Tranh đoạt ngôi vị hoàng đế."

Nói đến tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, phản ứng đầu tiên của Mộ Lam Yên chính là ngày hôm qua gặp phải Tư Không Vũ: "Chẳng lẽ là Đại hoàng tử?"

Tư Không Thận lại là lắc đầu một cái. Giờ phút này hắn biết nghỉ ngơi đã là không đùa, đứng dậy đi tới bên cạnh Mộ Lam Yên, ấn nàng lên trên chỗ ngồi: "Căn cứ sự điều tra của ta, những năm gần đây, nhị ca và người của ngoại bang đi cũng đặc biệt gần. Về phần đại ca, thật ra thì ta biết rõ cũng không phải rất nhiều. Lúc hắn bị giáng chức tới Giao Châu, ta mới bốn tuổi, nghe mẫu thân của ta nhắc tới, chính là hoàng hậu đời trước của phụ vương ta, bởi vì không chịu nổi phi tử khác được sủng ái, cho nên bỏ thuốc độc hại thai nhi trong bụng phi tử. Phụ vương mặt rồng giận dữ, bèn biếm mẹ con hai người bọn họ tới Giao Châu."

"Nếu là nói như vậy, Đại hoàng tử này hiểm nghi nên nặng hơn đây."

"Không, những năm này điều tra chứng tỏ, đại ca vẫn yên ổn với xử lý buôn bán của hắn, căn bản không ra khỏi Giao Châu nửa bước. Ngược lại là nhị ca, đi theo bên cạnh phụ vương, rất nhiều việc, có chạy trốn cũng không hết liên quan với hắn." Nói nơi này, Tư Không Thận thở dài một cái: "Trước mắt phụ vương ngăn cản treo sợi tóc, cho nên mới mạo hiểm để cho hai người người và ta nhanh chóng tới Giao Châu này. Thứ nhất là ngoại công (ông ngoại) của người có thể biết một chút tin tức năm đó, thứ hai cũng là muốn dùng sự kiện này, buộc bọn họ nhanh chóng hiện thân."

Mộ Lam Yên nhớ tới từng gặp Tư Không Vũ ở Biện Kinh trước đó, vừa định nhắc nhở Tư Không Thận, cửa chính đã truyền tới tiếng gõ cửa.

Bọn họ không đóng cửa, Phí Kiên chỉ là theo lễ phép, mới nhìn gõ cánh cửa, thấy hai người cùng nhau xoay đầu lại, cười ha hả giải thích: "Hai vị, gia gia (ông nội) ta cho mời."

Tư Không Thận chỉ cho là chủ nhân của phủ đệ muốn gặp một lần là ai ở tại nhà bọn họ, cho nên cũng coi là có thể thông cảm được. Hắn dắt Mộ Lam Yên bên theo Phí Kiên đến đại sảnh. Trên đường, Mộ Lam Yên tuy có ý phản kháng, Tư Không Thận lại giống như vừa buông tay sẽ đi lạc ở nơi này trong sân vậy, thế nào đều không buông.

Đi tới cửa đại sảnh, bên trong đột nhiên một người tóc bạc hoa râm đứng thẳng đưa lưng về phía bọn họ.

Mộ Lam Yên nhìn bộ dáng kia, trong lòng đột nhiên nhớ tới người chưởng môn của Cực Phong phái lúc trước kia. Nghĩ đến ánh mắt của đối phương giống như rắn với hình ảnh nhìn thấy Lăng Hổ, bước chân theo bản năng không chịu tiến lên.

Tư Không Thận nhận thấy được Mộ Lam Yên khác thường, xoay người, nắm lòng bàn tay của đối phương, khẽ nắm chặt, mới kêu tỉnh đối phương từ trong ngạc nhiên.

Còn chưa chờ Tư Không Thận hỏi thăm Mộ Lam Yên làm sao, trong phòng khách lão già chính là đột nhiên xoay người, cặp mắt hơi mờ mịt nhìn chăm chú vào Mộ Lam Yên.

"Tâm Nhi. . . ." Phí lão gia tử bởi vì lớn tuổi, âm thanh khàn khàn rất nhiều.

Mộ Lam Yên nghe cái tên này, trong đầu phản ứng kịp chính là Phí Tâm mà Phí Kiên nhắc tới với nàng trước đó.

Phí Kiên biết gia gia mình nhận lầm người, vội vàng đến gần đối phương, nhỏ giọng nói: "Gia gia, đây không phải là cô cô, người nhận lầm rồi!"

Dứt lời, ánh mắt khao khát của Phí lão gia từ lóe ra lúc trước, đột nhiên co rút lại. Đào mắt lại biến thành bộ dáng hiền lành, cười híp mắt quay về phía hai người ngoài cửa mở miệng: "Hai vị, mời vào!"

Đơn giản hành lễ xong, tự giới thiệu mình đi qua, Phí lão gia từ chính là muốn mời Mộ Lam Yên họ vào chỗ. Nha hoàn đưa nước trà tới, Phí lão gia từ uống một hớp trà, mới dường như hoà hoãn hẳn trạng của mình lúc trước.

"Mộ cô nương, lúc trước ta nghe thấy Kiền Nhi nói với ta trên người người có ngọc bội gia truyền hết đời này đến đời khác của chúng ta. Ta cũng đi thẳng vào vấn đề, ngọc bội này của người là từ đâu tới?"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Nhận giặc làm phu?

Editor: trang bubble

Cả đời này của Phí lão gia từ chỉ có một thê tử, hai đứa con. Một tên gọi Phí Vũ, cũng chính là cha của Phí Kiền, bây giờ đang giúp đỡ Phí lão gia từ xử lý sự vụ trong gia tộc, mà một người khác gọi là Phí Tâm, là con gái nhỏ mà cả nhà độc sủng. Từ nhỏ, Phí lão gia từ chưa từng để cho Phí Tâm chịu một chút xú khổ. Cho đến hai mươi năm trước, con gái của hắn vì một nam nhân từ bỏ gia tộc, làm cho hắn hận đến cắt đứt quan hệ cha con tại chỗ.

Chẳng qua, kẻ nào làm cha mẹ không đau lòng con của mình, từ biệt năm đó chính là hai mươi năm, cũng không còn có bất cứ tin tức gì của con gái. Phí lão gia từ nghe tới ngọc bội của Phí Tâm lại xuất hiện thì lập tức không để ý người khác, bèn kêu Phí Kiền dẫn theo tới đây.

Chỉ là, Mộ Lam Yên đương nhiên không biết điều này.

Khi nàng hiểu ý của đối phương, suy nghĩ một phen ngọc bội trong cổ, lập tức lấy ra, lách cách ở trước người, dò hỏi: "Người nói, thật sự là cái này?"

Phí lão gia từ nhìn thấy ngọc bội vòng tròn màu trắng óng ánh trong suốt này, rõ ràng có chút kích động. Ngồi ở trên ghế chủ, thân thể khẽ nghiêng về phía trước, nhìn chăm chú ngọc bội kia một hồi, mới mở miệng: "Có thể để lão phu xem một chút hay không?"

Vừa dứt lời, thấy Mộ Lam Yên gật đầu một cái, ý bảo để Phí Kiền đi lấy tới.

Phí lão gia từ nhiều lần đặt ở trong lòng bàn tay, nhìn một lúc lâu, sắc mặt từ từ trở nên nặng nề, trông mắt đục ngầu, dần dần phủ lên một tầng đám sương, giọng điệu rất là không nỡ: "Là nó, là nó."

Mộ Lam Yên nghe hồ đồ, ngọc bội kia là Mẫn phu nhân cho nàng đến tìm Vĩnh Xuân đường. Mặc dù họ của Mẫn phu nhân và Phí Tâm trong miệng bọn họ giống nhau, nhưng khả năng là cùng một người, Mộ Lam Yên cảm thấy cũng không lớn thôi.

"Phí lão gia, ngài đây là ý gì?"

Phí lão gia từ nghe tiếng ngẩng đầu lên, lúc nhìn lại về phía Mộ Lam Yên đã hoàn toàn không còn xa lánh giống trước vậy, càng giống như là gặp được cháu ngoại gái ruột nhà mình: "Đây là ngọc bội của con gái ta, là phu nhân ta vào lúc sinh nàng ra tự mình đưa cho nàng."

"Có phải là vừa khéo hay không?" Mộ Lam Yên vẫn không tin sẽ khéo như vậy.

Phí lão gia từ tự nhiên lắc đầu một cái, ánh mắt tiếp tục nhìn chăm chú vào ngọc bội trong lòng bàn tay, vuốt ve nhẹ nhàng, thật giống như vật kia chính là con gái ruột thịt mà hắn không thấy hai mươi năm: "Sẽ không sai, đây là lúc ta và phu nhân của ta vừa thấy đã yêu, ta đã tặng cho nàng đồ gia truyền của Phí tộc. Vật này, khắp thiên hạ chỉ có một khối như vậy, chính là đồ tốt thời kỳ Bàn Cổ, ngấm dần máu Bàn Cổ. Đi theo chủ nhân của nó, có thể bảo dưỡng linh hồn!"

Phí lão gia từ tự mình đắm chìm trong trong hồi ức, kể lại, Mộ Lam Yên nghe được có chút nổi da gà lên. Loại vật bảo dưỡng linh hồn này, Mộ Lam Yên cảm thấy có liên quan với thần linh, hơi cách xa thực tế một chút. Có điều kể từ mang theo ngọc bội kia, có lúc buổi tối ngược lại sẽ mơ về một chút hồi ức không thuộc về nàng.

"Chỉ là, đây là của mẫu thân ta, Mẫn phu nhân, vợ Tông Nhân phủ thừa Biện Kinh cho, chẳng lẽ. . . . ." Mộ Lam Yên muốn nói, chẳng lẽ Mẫn phu nhân là nha hoàn của đại tiểu thư Phí phủ bọn họ? Nhưng suy nghĩ một chút Mẫn phu nhân dù từ ngôn hành cử chỉ tới tay nghề thủ công, cũng không chút nào giống người từng làm nha hoàn.

Lúc này, Phí lão gia từ đột nhiên ngừng đầu lên, khóe miệng phác hoạ ra một nụ cười, trong nước mắt lộ vẻ cười hỏi: "Vậy người ngược lại nói một chút, mẫu thân của người còn nói với người cái gì?"

"Nàng nói, để cho ta mang theo ngọc bội này, tới Giao châu tìm Vĩnh Xuân đường. Nàng nói, bên trong có người có thể trợ giúp ta."

Mộ Lam Yên vừa dứt lời, đừng nói Phí lão gia từ, ngay cả Phí Kiên vẫn đứng ở bên cạnh im lặng không lên tiếng, đi theo hần gia gia cùng nhau cười lớn tiếng ra ngoài.

Nhìn hình tượng này, Mộ Lam Yên có chút không cảm nổi, nghĩ đến bên cạnh còn có Tư Không Thận, đặc biệt quay đầu nhìn đối phương một cái.

Tư Không Thận nhận được ánh mắt ra hiệu, cho đối phương một vẻ mặt an ủi, nhìn hai người bên trong, sâu kín mở miệng: "Các người đây là ý gì?"

Sau khi Phí Kiên cười xong, đột nhiên chúc mừng nói với gia gia của hắn: "Chúc mừng gia gia, mừng được cháu gái, cháu rể." Rồi sau đó xoay người, nhìn Tư Không Thận và Mộ Lam Yên: "Biểu muội, biểu muội phu, các người đánh bậy đánh bạ, tìm được người trong nhà rồi!"

Tình tiết vở kịch này chuyển đổi có chút nhanh, nhìn hai người bọn họ mê mang đầy mặt.

Sau đó, Phí lão gia từ giải thích, Vĩnh Xuân đường này chính là một tiêu cục nhỏ phía dưới của Phí phủ bọn họ. Hai mươi năm trước, Phí phủ chính là dựa vào cái này xây dựng nhà. Mà, mẫu thân trong miệng Mộ Lam Yên nhất định là con gái của hắn, Phí Tâm.

Còn nói, nếu như bọn họ không tin, ra cửa tùy tiện hỏi thăm, người cả Giao châu đều biết.

Cuối cùng, Mộ Lam Yên không tin cũng phải tin.

Đàn độn u mê nhận thân thích, Tư Không Thận một khắc cũng không làm trễ nãi vừa hỏi thăm chuyện mà Tư Không Trung Minh bảo bọn họ tới dò xét kia.

"Vậy Phí lão gia, có biết ở Giao châu này, con gái của ai đến Biện Kinh làm con dâu của phủ thái sư?"

Vừa dứt lời, tại chỗ trong nháy mắt, sắc mặt hai người lại biến đổi.

"Cô cô ta —— Phí Tâm!" Lần này trả lời là Phí Kiên.

Mới vừa rồi, Phí lão gia từ còn cả mặt đắm chìm ở trong vui sướng, vào lúc tiếng nói của Tư Không Thận vừa ngừng, lập tức lại trở nên đau buồn. Loại đau buồn kia, Mộ Lam Yên thấy rõ ràng, nghe Phí Kiên nói như vậy, càng thêm cảm thấy càng ngày càng lẫn lộn.

Vậy chuyện Mẫn phu nhân là đại tiểu thư của Phí gia, bọn họ luôn chắc chắn, vậy thì coi như thế đi. Nhưng, con dâu của thái sư rõ ràng là một người khác, vậy mà bọn họ cũng thừa nhận?

"Lời này của người có ý tứ gì?" Tư Không Thận dẫn đầu hỏi.

Phí Kiên giật giật bờ môi muốn mở miệng, (!)3n!)@BWi!)0n nhưng vẫn là do dự một chút liếc về phía Phí lão gia từ.

Phí Kiên cảm thấy, đây là chuyện của người đời trước, hắn cũng chỉ là lời truyền miệng, nếu mà giải thích, còn không chừng sẽ xuất hiện bao nhiêu lời nói không khớp với sự thật. Cho nên cuối cùng, vẫn là nhìn Phí lão gia từ, chờ ông mở miệng.

Chẳng qua là Mộ Lam Yên cảm thấy quá nhiều chuyện lập tức chất chồng đến một nơi, có một loại cảm giác bỏ không xong để ý còn rồi, rất là không ổn. Nhìn vẻ mặt của Phí lão gia từ, nhiều hơn mấy phần khẩn thiết.

Phí lão gia từ thở dài một cái, nhìn bộ dáng cháu gái muốn biết câu trả lời như vậy. Nhớ tới đề tài hơn mười năm không có mở miệng, thật sự kìm nén đến mức đã bắt đầu có lòng không đủ sức, vì vậy chậm rãi mở miệng: "Từ lúc con sinh ra, đã bị người ôm đi, ngay cả thế cục triều đình này, thân phận của con khẳng định vẫn là chưa có bộc lộ ra. Lần này, con đột nhiên chạy đến Giao châu tới tìm ta, hơn nữa còn là bộ dáng hỏi gì cũng không biết, khẳng định mẫu thân con cũng thật sự là không nói với con. Thật ra thì. . . . ."

Thật ra thì hai mươi năm trước, con của thái sư tới biên cảnh Giao Châu bình định loạn ngoại bang, vô tình vừa thấy đã yêu với mẫu thân Phí Tâm của Mộ Lam Yên, cũng chính là Mẫn phu nhân. Từ nhỏ Phí Tâm ăn sung mặc sướng, lại từ nhỏ cùng nhau lớn lên với con trai, chuyện đã quyết định, cố chấp mười đầu trâu cũng kéo không trở lại.

Phí lão gia từ sống ở phái giang hồ, vốn khinh thường có bất kỳ quan hệ gì với người trong triều đình. Không biết làm sao, Phí Tâm thả bị cắt đứt quan hệ gia tộc, cũng muốn đi theo con của thái sư bỏ trốn.

Vừa đi như vậy, Phí lão gia từ chính là ba năm không thấy con gái của mình.

Cho đến mười bảy năm trước, có người báo lại, gia tộc thái sư tư thông với địch phản quốc. Thái sư sợ tội tự sát trong ngục giam, mà trong một đêm, tất cả gia quyến của phủ thái sư đều chết oan chết uổng.

Phí phủ trải qua ba năm rèn luyện, đã trở nên mạnh mẽ hoàn toàn khác biệt với lúc trước. Cho nên nghe nói cảnh ngộ của con gái, năm đó Phí lão gia từ không nói hai lời bèn dẫn thủ hạ của mình, ẩn núp tới Biện Kinh tra xét ngọn nguồn sự tình.

Năm đó bởi vì Phí Tâm cắt đứt với gia tộc, đi theo phu quân cùng đến Biện Kinh, cho nên không có người biết nhà mẹ của nàng nơi nào.

Sau lại, Phí lão gia tử trăm phương ngàn kế rốt cuộc tra được con gái của ông không có chết, mừng rỡ định gặp mặt một lần. Mới biết được con gái lại bị con trai của thái phó đương triều cứu đi.

Nghe đến đó lúc trên mặt Mộ Lam Yên và Tư Không Thận đồng thời bộc lộ vẻ mặt kinh ngạc.

"Cho nên khi đó, ngài cũng biết Phí Mẫn chính là Phí Tâm thật sao?" Mộ Lam Yên gấp gấp hỏi.

Phí lão gia tử gật đầu một cái, ánh mắt thâm thúy mở miệng: "Các người tới đây, chính là muốn hỏi một chút năm đó ta tra được cái gì sao?"

Hai người gật đầu một cái.

"Thật ra thì năm đó ta cũng chỉ tra được một chút linh tinh, chỉ biết là thân gia Uông Phẩm Lương của ta đúng là vô tội, hoàn toàn là bị tiểu nhân gian nịnh làm hại."

"Vậy người có biết là ai hạ độc thủ?" Tư Không Thận hỏi thăm ngay sau đó.

Phí lão gia tử hít sâu một hơi, lần nữa rơi vào hồi ức.

Lúc Phí lão gia tử gặp Phí Tâm, tràn đầy đau lòng bộ dáng nàng xanh xao vàng vọt. Hỏi thăm sau mới biết, thì ra là nàng vừa mới sinh con, vẫn còn đang ở trong tháng. Phí lão gia tử hỏi thăm bây giờ đứa bé kia đang ở đâu? Phí Tâm nói, lúc ấy nàng liều mạng trốn ra khỏi phủ Thái Sư, đột nhiên lâm bồn ở trong một ngõ hẻm nhỏ. Nàng vốn cho rằng nàng với đứa con mà nàng không thấy mặt kia, cứ song song sắp gặp nạn như vậy.

Nhưng không ngờ được truyền nhân của thái sư, Mộ Cảnh tìm được.

Phu nhân của Mộ Cảnh giúp đỡ Phí Tâm sinh ra đứa bé kia, vì trốn tránh quan binh lần theo, chỉ là hơi thu dọn một tý cho Phí Tâm, bèn ôm đứa bé tranh thủ rút lui.

Vợ chồng Mộ Cảnh chân trước vừa rời đi, Phí Tâm đã sinh sản chảy máu nhiều, vừa vặn gặp Ngao Thập xuất hiện, mới cứu nàng.

Cho nên vào lúc Phí Tâm gặp mặt Phí lão gia tử, đã quyết tâm ổn định với Ngao Thập, ân nhân cứu mạng đó. Phí lão gia tử tức giận hận không thể đưa tay tát mặt của đối phương, cuối cùng vẫn là nhịn xuống.

"Lúc ấy ngài tức giận như vậy, không biết người hãm hại phủ thái sư kia là người của thái phó ư?" Tư Không Thận không thể tin được chậm rãi mở miệng.

Mộ Lam Yên cũng là trừng hai mắt, cả mặt chất vấn.

Chỉ là tiếng than thở sâu kín qua đi, lại nghênh đón Phí lão gia tử gật đầu.

"Không thể nào!" Mộ Lam Yên nóng nảy phủ nhận.

Nói thế nào Ngao phủ cũng là nơi nàng sinh sống một khoảng thời gian, nếu như nói nàng là con gái ruột thịt của Mẫn phu nhân và Mẫn phu nhân chính là con dâu của thái sư nàng đều có thể tiếp nhận. Nhưng nếu như nói, cứ như vậy phủ nhận tình cảm ân ái giữa Mẫn phu nhân và Ngao Thập, nàng thật sự có chút không muốn tin tưởng.

Có lẽ từ đáy lòng, nàng đã công nhận Mẫn phu nhân chính là mẹ ruột của mình, nếu biết được lúc trước mẹ ruột đã gặp phải tai ương diệt môn, nếu để cho nàng biết được, nam tử mà mình làm bạn hơn mười năm lại là kẻ thù giết phụ. Đến lúc đó, sợ rằng Mẫn phu nhân sẽ còn muốn điên hơn Mộ Lam Yên bây giờ.

Tư Không Thận đưa tay kéo Mộ Lam Yên một cái, an ủi đối phương không nên quá mức tức giận.

Lúc này, Phí Kiên cũng có chút nghe không vô. Có điều gia gia nói, sao lại sai được, cho nên cãi Mộ Lam Yên một câu: "Năm đó, gia gia cũng là bởi vì chuyện này, mới buông tay mặc kệ chuyện triều đình. Nếu không nói thế nào cô cô cũng là con gái ruột thịt của gia gia, làm sao gia gia sẽ mặc kệ?"

Mộ Lam Yên ổn định lại tinh thần của mình, tiếp tục hỏi: "Vậy mẫu thân biết việc này không?"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Vậy mà nhận biết

Editor: trang bubble

Phí lão gia từ lúc đầu một cái: "Không biết." Dừng một chút, suy ngẫm một phen, mới tiếp tục mở miệng: "Thật ra thì phản ứng đầu tiên sau khi ta biết cũng giống con. Chỉ là mẹ con nói, mạng của nàng là người ta cho. Nếu đã đoạn tuyệt quan hệ với gia tộc, vậy nàng cũng không có mặt mũi trở về nữa. Cho nên, sau đó ta không nói với nàng, nhưng chẳng qua là một phụ thân, chỉ hy vọng con gái của ta có được hạnh phúc."

Nghe tới tất cả kết cục, Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy đại não giống như bị rút sạch vậy, cả người ngơ ngác ngác.

Tất cả mọi người tại chỗ, thờ dài chuyện xảy ra năm đó. Vào lúc Mộ Lam Yên yên lặng tiếp nhận sự thực thân thể của mình, bên ngoài cửa phòng khách đột nhiên truyền đến một âm thanh sột ruột.

Chỉ một lát, một người làm vội vã chạy tới trong đại sảnh: "Lão gia, Lăng Hồ của Cực Phong phái đến rồi!"

Mộ Lam Yên nghe được tên người quen, trong nháy mắt cả dây thần kinh căng thẳng. Vậy mà nhảy vọt lên còn sột ruột hơn nàng lại là Phí Kiên.

"Người nói cái gì? Sáng sớm hôm nay không phải có người nói, trong một đêm, tất cả Cực Phong phái đều chết hết rồi sao?"

Tin tức này, hình như càng thêm khiếp sợ đối với Mộ Lam Yên.

Soạt một cái lập tức đứng dậy từ trên ghế, có xu thế xông tới túm cổ đối phương hỏi thăm, lớn tiếng quát: "Người nói cái gì? Chết như thế nào?"

Mộ Lam Yên tròn to hai mắt, chỉ cảm thấy đầu văng lên ông ông.

Một chuyện còn chưa có chậm rãi vượt qua, chuyện này lại đã đủ nàng đau đầu. Cả đêm hôm qua, có thể nói là nàng đã trải qua giống như con ác mộng vậy. Cũng may, cuối cùng Tư Không Thận xuất hiện, cũng coi là chuyện nguy thành an. Nhưng mà, từ sau khi tỉnh lại, nàng vẫn nhớ tới Tổ Quý, nàng rời khỏi cái địa phương quý quý kia, nhưng Tổ Quý thì chưa.

Nàng vẫn chưa hỏi, chỉ là đang tìm thời gian tự mình đi thăm dò, nhưng không nghĩ nàng chưa kịp bắt đầu, đã nghênh đón tin dữ.

"Trong một đêm, Cực Phong phái chết hết rồi." Giọng của Phí Kiên lần nữa vang lên ở bên tai Mộ Lam Yên.

Tư Không Thận lo lắng thân thể của Mộ Lam Yên, mặt lạnh, lập tức phản bác: "Nếu đã chết hết, vậy Lăng Hồ của Cực Phong phái kia là xảy ra chuyện gì?"

Tư Không Thận đương nhiên không biết Lăng Hồ là ai.

Phí lão gia từ cũng không để ý những người la hét ầm ĩ trước mặt kia, mạnh mẽ tiến bước lập tức đi tới bên cạnh người làm báo lại: "Mau dẫn ta đi xem một chút!"

Đoàn người nghe lời của Phí lão gia từ, đồng loạt đuổi theo bước chân đến phía trước xem một chút.

Dọc theo đường đá cẩm thạch thẳng tắp, một nhóm người đi tới thiên sảnh ở tiền viện của Phí phủ. Đôi mắt của Mộ Lam Yên không ngừng quan sát phía trước, cho đến khi đi tới cửa thiên sảnh, thấy bên trong đứng một cô gái mặc áo màu xanh lá, trước mắt đột nhiên sáng lên, chạy về phía trước.

"Tổ Quý!"

Tổ Quý nghe tiếng, kinh ngạc quay đầu lại, giao hội với đôi mắt Mộ Lam Yên ở không trung. Chỉ trong nháy mắt, hai mắt chính là bắt đầu bóng lệ mông lung. Trước đó, nàng còn ở bên cạnh chăm sóc Lăng Hồ, giờ phút này đột nhiên gặp mặt tiểu thư, lập tức buông xuống tất cả mọi thứ trong tay, chạy về phía trước.

"Tiểu thư, ta cho rằng sẽ không còn được gặp lại người." Tổ Quý than khóc thảm thiết nói.

Mộ Lam Yên thay đổi phương lau nước mắt, vội vàng hỏi thăm: "Tôi hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?"

"Tôi hôm qua sau khi tiểu thư ngủ, ta ăn no lại cảm thấy rất mệt, trực tiếp ngủ thiếp đi ở trên bàn. Khi ta tỉnh dậy, đột nhiên phát hiện có người giết tôi. Nhưng một cái chớp mắt, người kia lại bị vị đại hiệp này giết chết. Sau đó ta bèn đi theo đại hiệp đến nơi này." Tổ Quý nói xong, xoay người chính là chỉ về phía Lăng Hồ đại nạn không chết. Tổ Quý không có e ngại đối với Lăng Hồ, tất cả đều là kính nể.

Phí lão gia từ nhìn lướt qua hai chủ tớ đoàn tụ, bước chân trực tiếp đi tới trước mặt Lăng Hồ.

Lăng Hồ vẫn là ở trong 'nhà lao' của Cực Phong phái, Mộ Lam Yên thấy trang phục cả người kia. Chỉ là lúc này tóc tai rồi bời, quần áo bị vũ khí sắc bén rạch ra nhiều vết rách, mỗi một chỗ vết thương phía dưới vết rách đều giống như đã thú giương miệng to như chậu máu.

Ngẩng đầu liếc thấy Mộ Lam Yên và Tổ Quý đoàn tụ, khóe miệng vẽ ra một nụ cười miễn cưỡng.

"Hồ huynh, hơn mười năm không thấy, làm sao người làm mình thành bộ dáng này?"

Phí lão gia từ vừa mở miệng, đã rước lấy ánh mắt khó hiểu của Mộ Lam Yên. Tuổi tác của Lăng Hồ và lão gia từ đầu gối cũng chênh lệch một bối phận,

lại không ngờ rốt cuộc lại quen biết?

Lúc này, Mộ Lam Yên mới thật sự cảm giác được thân thể của nàng, cũng không có đơn giản giống như trong miệng Phí lão gia từ kể.

Lăng Hồ vất và giương mắt lên, nhìn tới Phí lão gia từ, cũng là miệng méo mà cười cười, ồ ồ thở hỗn hển: "Hơn mười năm không gặp, làm sao ngươi tóc trắng phao rồi."

Vào lúc này Phí lão gia từ cười nhạo đối phương, còn có tâm tình nói giỡn. Rồi sau đó trực tiếp nhắc cổ tay của đối phương lên, chần mạch đập. Yên lặng một lát, sắc mặt lại trở nên càng ngày càng nặng nề: "Tại sao chỗ ngực ngươi giống như có dị vật ngăn cản?"

"Là nhuyễn châm của môn phái ta."

"Cái gì?" Sau khi Phí lão gia từ nghe nói vậy, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn chằm chằm Lăng Hồ.

Mộ Lam Yên thấy tình thế, lập tức mở miệng giải thích: "Đó là ta đánh vào đó."

Phí lão gia từ quay đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm Mộ Lam Yên, làm cho nàng lạnh lẽo không ngừng run rẩy, có chút xấu hổ mở miệng: "Sao vậy?"

Lúc lâu mới vang lên giọng của lão gia từ khê run: "Hắn với ngươi có bao nhiêu thù hận, ngươi phải hạ độc thủ như thế?"

"Độc thủ. . . ." Trong đầu Mộ Lam Yên quanh quẩn hai chữ này, hôm qua nàng đánh cái nhuyễn châm này vào, hoàn toàn từ Lăng Hồ dạy. Nàng nghĩ đến rõ ràng như thế nào, tại sao lão gia từ nói như vậy.

"Hắn chính là sư phụ ta, làm sao ta lại có thù oán với hắn?"

Mộ Lam Yên vừa dứt lời, Lăng Hồ chính là đưa tay nắm lấy cổ tay của lão gia từ.

"Đừng trách nàng, là ta dạy nàng làm vậy. Ta lựa chọn trở lại, chính là ngờ tới sẽ có một ngày như thế. Ngươi yên tâm, chỉ cần ta không vận khí thì ta còn có thể sống lâu hai năm."

Phí lão gia từ thờ dài một cái, không cam lòng nói: "Hôm qua đột kích ban đêm Cực Phong phái, bên trong không có một người may mắn thoát khỏi. !j3n!)@3Wi!)On Duy chỉ có ngươi và nàng kia không có vào tên trong danh sách, còn sống sót. Ngươi nói với ta không vận khí, chỉ sợ các ngươi vì trốn ra được, nhuyễn châm này cũng đã sắp đâm vào trái tim của ngươi rồi!"

Lúc này, Mộ Lam Yên như sấm bên tai, hai chân mềm nhũn, đã quỳ gối trước mặt Lăng Hồ. Phí lão gia từ và Lăng Hồ bị dọa sợ đến, ngăn người một chút. Lúc trước, nàng chỉ cho rằng bản thân Lăng Hồ có phần năng lực phá giải, lại không ngờ nàng đánh vào, trước đó lại là người khác đối phó động tác của nàng.

"Yên Nhi, ngươi đang làm gì vậy?" Lăng Hồ vội vàng mở miệng.

Mộ Lam Yên đột nhiên nghĩ đến nhuyễn châm trong ngực mình lần trước, chính là Tư Không Thận giúp đỡ cứu chữa. Không còn kịp trả lời Lăng Hồ nữa, nàng xoay người kéo cổ tay Tư Không Thận lại, tội nghiệp nhìn đối phương.

"Lần trước chính là ngươi đã cứu ta, lần này ngươi giúp ta cứu sư phụ ta có được hay không?"

Tư Không Thận có chút cung chiêu nhìn Mộ Lam Yên, đưa tay vuốt đầu của đối phương, chỉ nói một câu: "Được."

Rồi sau đó, Phí lão gia từ chính là nhường ra không gian cho hắn.

Bức nhuyễn châm ra, Phí lão gia từ cũng không phải không được. Có điều cần tiêu hao nội lực quá lớn, với bộ xương cốt già này của hắn hiện tại đừng nói trị cho Lăng Hồ, đi thêm vài bước đường, hắn cũng cảm thấy thở gấp.

Trong sảnh, ánh mắt của mọi người đưa mắt nhìn vào trên người của Tư Không Thận. Mặc dù Lăng Hồ có lòng khuyên can, nhưng nhìn người trẻ tuổi trước mắt này đối với tiểu đồ đệ của mình muốn gì được đó như thế, cũng bên không muốn làm cho đối phương khó xử. Thân thể ngồi ngay ngắn, chờ đối phương xuống tay.

Tư Không Thận đưa mắt nhìn một vòng thân thể Lăng Hồ, rồi sau đó sử dụng ngón tay thăm dò tình hình chung quanh ngực. Hơi một lát nữa, chính là vận đủ nội lực, điểm mấy huyết vị của đối phương chính là bắt đầu di chuyển vị trí của nhuyễn châm.

Lăng Hồ có nén nổi đau kim châm muối xát trong tim đột nhiên xuất hiện, nhú mày liếc mắt nhìn thân thể của mình, lại ngẩng đầu nhìn về phía Tư Không Thận.

Mọi người ngừng thở, chuẩn bị chứng kiến kỳ tích. Nhưng không nghĩ sau một khắc, sắc mặt Tư Không Thận đột nhiên cực kỳ khó coi, phun trào ra một ngụm máu tươi, vẩy vào trên người của Lăng Hồ.

Mộ Lam Yên căng thẳng thần kinh, bỗng nhiên dừng lại. Sau đó nhanh chóng đứng dậy, vội vã đỡ lấy Tư Không Thận ở trước mặt mọi người.

Bối rồi, mọi người nhìn thấy tình cảnh trước mắt này, tất cả đều bối rồi.

Vốn là muốn cứu người, hiện tại người không có cứu được, ngược lại nhiều thêm một người bị thương? Mộ Lam Yên chưa bao giờ nghĩ tới Tư Không Thận cũng có một khắc ngã xuống kia. Sau khi sững sốt một lúc, nàng mới phản ứng được, giờ phút này, nam nhân diện mạo tuyệt mỹ đó thật sự bị thương đến nhắm hai mắt lại.

Phí lão gia tử lập tức kêu người làm, chia hai người bị thương ra đưa đến trong phòng khách.

Lại kêu người gọi toàn bộ đại phu tốt nhất Giao Châu tới.

Cũng may Lăng Hồ được Tư Không Thận điều hòa di chuyển lúc trước, nhuyển chậm quay ra khỏi một chút. Về phần Tư Không Thận, tình huống lại không có tốt như vậy.

Nước mắt của Mộ Lam Yên đã dừng lại. Đứng ở bên giường Tư Không Thận, nàng nắm thật chặt tay của đối phương, mắt nhìn thẳng chăm chăm người trên giường, chỉ sợ bỏ qua một chút xíu tin tức.

"Cho nên bởi vì ta bảo hấn cứu người, cho nên mới dẫn dụ ra kịch độc trong cơ thể hấn thật sao?" Mộ Lam Yên mở miệng hỏi thăm đại phu bên cạnh.

Đại phu chỉ là lắc đầu một cái, bày tỏ không thể cứu được: "Loại chất độc này, ta cũng hết cách rồi, các người tìm người giỏi khác đi."

Đại phu nói xong, thu dọn đồ đạc, bèn rời khỏi cửa phòng khách.

Phí Kiên vẫn đứng ở bên trong phòng, lúc này theo lễ phép tiễn đại phu đi một đoạn đường. Tổ Quý vẫn đi theo bên cạnh Mộ Lam Yên, thấy mắt của tiểu thư đã khóc có chút sưng đỏ, bèn đi làm ướt một cái khăn mặt đưa cho đối phương.

"Tiểu thư, Điện hạ đó là thân thể vạn kim. Nếu mà thật sự hết cách rồi, chúng ta hãy nói thân phận của công tử với người trong phủ này, để cho bọn họ đến Biện Kinh mời ngự y tới đây?"

Mộ Lam Yên nhận lấy khăn mặt, cũng không có nghĩ tới hai mắt của mình, mà là tỉ mỉ lau gương mặt và lòng bàn tay cho Tư Không Thận: "Nơi này cách Biện Kinh xa như vậy, không kịp."

"Nhưng . . . ." Tổ Quý đang tính nói tiếp, lại cảm thấy suy nghĩ của mình quá mức hạn hẹp, cho nên dứt khoát ngậm miệng.

Cùng lúc đó ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân của mấy người.

Lăng Hồ đã tỉnh dậy, đã do Phí Kiên đỡ đi vào trong phòng khách của Mộ Lam Yên, nhìn thấy người bên cạnh giường, mở miệng nói: "Yên Nhi."

Mộ Lam Yên nghe giọng nói quen thuộc, quay đầu lại thấy lại là Lăng Hồ, nhớ tới lúc trước phạm sai lầm, không nói hai lời đứng dậy quỳ xuống với đối phương: "Đồ nhi có lỗi, xin sự phạt trách phạt!"

"Sai không trách con, khi đó ta vốn đã bị bọn hấn khốn đốn, cũng may con nhớ thứ ta dạy con. Ta đi tới là bởi vì sau khi tỉnh lại đã nghe thấy chuyện của bạn con. Ta nghĩ, độc của hấn sợ rằng chỉ có Cân đại phu ở Mộng Lý Hồi có thể giải. Chúng ta cùng nhau trở về đi thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Trở về

Editor: trang bubble

Vào lúc quyết định về Mộng Lý Hồi, Phí lão gia tử vốn không nỡ.

Vài chục năm không gặp con gái của mình, thật vất vả trông mong cháu ngoại gái trở lại. Phí lão gia tử dĩ nhiên là muốn giữ lại thêm mấy ngày. Nhưng bệnh tình của Tư Không Thận lại cấp bách, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cho đối phương một bình thuốc viên, để cho bọn họ qua mỗi một ngày bèn cho Tư Không Thận ăn vào một viên, có thể có công hiệu trị hoãn độc tính lan tràn.

Mà mười mấy ngày lộ trình, Tư Không Thận nằm ở trong xe ngựa, một ngày cũng chưa từng tỉnh lại.

Đi tới Yên Thành quen thuộc, Mộ Lam Yên chính là cảm thấy đã rất lâu không thấy rồi.

Lăng Hồ nghỉ ngơi tốt, chỉ cần không đụng võ lực thì hấn có thể sinh hoạt như một người bình thường. Nguyên nhân chính là như thế, cho nên hấn càng thêm cảm kích đối với Tư Không Thận. Đặc biệt là khi hấn từ trong miệng Tổ Quý nghe nói chuyện của hấn với Mộ Lam Yên, càng thêm tán thưởng người trẻ tuổi này.

Trở lại Yên Thành, Mộ Lam Yên còn đang đau đầu làm sao đi vào Mộng Lý Hồi, Lăng Hồ cũng dẫn theo họ, đến một cái động ở dưới chân núi của Cẩm Địa Sơn. Bên trong xe ngựa không cách nào đi qua, Lăng Hồ tất nhiên nhận nhiệm vụ công Tư Không Thận trên lưng. Bốn người vòng qua đường nhỏ cỏ dại mọc thành bụi, đi tới một cửa động treo đầy cây mây.

Ngày đó chính là ngày tháng ba mặt trời trên cao chiếu rọi, Mộ Lam Yên đứng ở trước cửa, quay người lại nhìn một hồi ngọn núi cao lớn vĩ đại phía trước, trên mặt có một chút cảm khái không nói được.

Tổ Quý nhìn thấy một màn này của tiểu thư, vội vàng nói: "Tiểu thư, hôm đó thật ra là ngươi muốn chạy trốn khỏi chúng ta, trở về Mộng Lý Hồi chứ gì?"

Mộ Lam Yên nghe vậy, lấy lại tinh thần nhìn mặt Tổ Quý cười khanh khách, ánh mắt lóe lên. Hôm nay, nàng cũng không cần thiết lừa gạt Tổ Quý nữa, gạt đầu một cái: "Tro cốt của Vương Mãng, cứ rải một đường như vậy, không biết hỗn phách của hắn có đi về rồi hay không?"

"Mặc dù ta chỉ có duyên gặp mặt một lần với tiểu huynh đệ kia, nhưng mà ta lại tin tưởng, hắn khẳng định đã đi về rồi."

Lời của Tổ Quý vừa dứt, ở một bên Lăng Hồ trêu chọc còi cây mây kia, đã xử lý hoàn tất, công Tư Không Thận lên, bèn chuẩn bị đi vào trong: "Yên Nhi, chúng ta đi."

Mộ Lam Yên và Tổ Quý nghe tiếng, theo sát bước chân của đối phương.

"Sư phụ, không ngờ quay lại Mộng Lý Hồi có một cái đường tắt như vậy." Mộ Lam Yên vừa đi vừa nói.

Tổ Quý giúp đỡ châm hộp quẹt, hai mắt Lăng Hồ quan sát tỉ mỉ đường trên mặt đất: "Cổ có Đào Hoa Nguyên Ký, hiện có Trong Mộng Hồi Du. Điều là thể ngoại đảo nguyên, nhưng khác biệt chính là, người ta là giả dối không có thật, mà chúng ta quả thật tồn tại chân thật. Trên ngọn núi này, bởi vì nguyên nhân khí hậu bày thứ tương tự kết giới vậy. Mà lối đi này lại là các tiên bối ở Mộng Lý Hồi đào."

Mộ Lam Yên nghe, dưới ánh mắt ý thức nhìn lại hai bên. Quả thật, bốn bề vách động đã phơi khô rất lâu. Rõ ràng cho thấy đã trải qua đào móc gần trăm năm, mới tạo thành. Mà nàng còn chưa nghĩ ra nói cái gì, tiếng của Lăng Hồ lần nữa truyền đến từ trong không gian đen ngòm: "Thật ra thì Mộng Lý Hồi có rất nhiều thứ đều là chọn mua từ bên ngoài, chỉ là những đứa nhóc con như các ngươi không biết. Bằng không, trong thôn căn bản ngay cả kim thêu cũng rất ít thấy, nhuyển châm mà ta cho con là từ đâu tới đây?"

Nói tới nơi này, trong lòng Mộ Lam Yên đột nhiên hơi hồi hộp một chút. Nhớ lại, quả thật Lăng Hồ thường cách một khoảng thời gian sẽ biến mất hơn một tháng: "Cho nên khi đó người đột nhiên không thấy, không phải đi lên núi uống rượu, mà là chạy ra bên ngoài phải không?"

Cách một lát mới vang lên một câu yếu ớt của Lăng Hồ.

Mộ Lam Yên đột nhiên giống như phát hiện vùng đất mới vậy, vội vàng lại ném ra một vấn đề khác: "Vậy người và những người bắt cóc người kia là quan hệ như thế nào?"

"Sư môn của ta." Nghe được câu trả lời này, Mộ Lam Yên hiển nhiên là sững sốt một chút.

Cực Phong phái có ý đồ giết nàng, Lăng Hồ xuất phát từ Cực Phong phái, cũng đã dạy nàng mười năm, ở cùng nàng mười năm. Trong quan hệ này làm cho nàng có chút không thích ứng lắm.

Lăng Hồ thấy đối phương đột nhiên không nói lời nào, cũng biết nhất định lại bởi vì những thứ quan hệ tình ái này làm cho trở nên rối rắm.

Thừa dịp đoạn đường này còn có chút khoảng cách, thì bắt đầu giảng giải cho đối phương chuyện xưa năm đó. . . . .

Trước khi phủ thái sư diệt môn, Cực Phong phái và Vĩnh Xuân đường ở Giao Châu là hai bang phái tương đối hài hòa. Cho nên, quan hệ của Lăng Hồ và Phí lão gia tử chính là khi đó bởi vì luận bàn võ nghệ mà quan hệ lẫn lộn thân cận. Cuối cùng lại có một ngày bởi vì quan hệ cơ duyên trùng hợp, thái sư tới Giao Châu ngầm hỏi hoàn cảnh biên giới, vừa gặp Lăng Hồ năm đó tuổi trẻ khí thịnh, bị tiểu nhân hãm hại âm thầm đến phủ nha, suýt chút nữa bị chặt đầu, lại được thái sư tạm thời cứu lại, hơn nữa trả lại chân tướng.

Từ đó, Lăng Hồ bèn coi thái sư là ân nhân, đồng thời bằng lòng cam kết nhất định sẽ báo đáp.

Đúng dịp chính là chỉ mấy năm, Phí lão gia tử gả con gái cho con trai của thái sư, hơn nữa thái sư còn bị cảnh ngộ diệt môn. Từ bên Phí lão gia tử kia nghe nói thái sư có một cháu gái thất lạc, cho nên vì thực hiện lời hứa của mình, Lăng Hồ chính là rời khỏi môn phái, tìm Mộ Lam Yên, đồng thời ẩn nấp ở Mộng Lý Hồi.

Lúc trước, người của Cực Phong phái cũng không biết hắn ở đâu. Cho đến khi Mộ Lam Yên đột nhiên mất tích từ Mộng Lý Hồi, hắn quay lại tìm, mới vô tội bị sư phụ ở Cực Phong phái trời gô lại, hơn nữa phong bế ý thức của hắn. !j3n!)(@BWl!0n Nếu không phải một châm của Mộ Lam Yên mạnh mẽ đã thông huyết vị, giờ phút này hắn có thể không phải là bị chương môn của Cực Phong phái giết, chính là một ngày tàn sát đầm máu kia hồn về Tây Thiên rồi.

Mộ Lam Yên nghe toàn bộ chuyện xưa, với Tổ Quý cũng chỉ còn lại thần thức không dứt.

Mấy ngày nay, kèm thêm chuyện xưa mà Tư Không Trung Minh kể cho nàng ở thành Biện Kinh, tất cả bắt đầu ăn khóp, Mộ Lam Yên cũng đã sửa lại đại khái. Hết thấy đều phải nói đến thảm án diệt môn từ mười mấy năm trước, cũng chính là án mạng gia tộc mà Mộ Lam Yên gánh vác trên người. Nếu không phải nàng sống lại lần này, có thể cả đời nàng cũng sẽ không biết.

Nàng cũng không đi so đo tại sao đòi trước Tư Không Thận với Tư Không Trung Minh muốn giấu giếm nàng. Trước mắt, nàng chỉ muốn cứu sống Tư Không Thận, sau đó cùng hắn đi tìm kẻ thù giết cha của nàng.

Mặc kệ có tình cảm hay không, máu mũi sẽ không đứt đoạn.

Đi đại khái hơn nửa canh giờ, mặt trời của Mộng Lý Hồi rốt cuộc chiếu rọi đến trên người của bọn họ.

Tổ Quý ra khỏi cửa động, đầu tiên nhìn thấy bên trong dãy núi xanh biếc, cộng thêm nay đã là đầu mùa xuân, khắp nơi nở đầy nụ hoa, không có ồn ào, cầu nhỏ nước chảy người ta ở bên ngoài, có thể nói là tiên cảnh.

"Tiểu thư, nơi này thật là đẹp." Vừa dứt lời, Lăng Hồ và Mộ Lam Yên theo sát ở phía sau cũng chui ra khỏi sơn động. Hai người bọn họ đã sinh sống thật là nhiều năm ở chỗ này, tự nhiên không có những cảm khái kia của Tổ Quý. Mộ Lam Yên cũng không tính trả lời nàng, xoay người liếc mắt nhìn Lăng Hồ có chút đã mặt mới.

"Sư phụ, như thế nào? Có muốn ta và Tổ Quý đỡ một đoạn hay không?"

Tư Không Thận này đứng thấy bình thường bước đi không có tiếng, nhưng nam nhi bảy thước quả thật hoàn toàn do người công cũng là tương đối vất vả. Lăng Hồ hít sâu một hơi, cật lực nói: "Không có gì đáng ngại, đi một đoạn đường nữa sẽ đến nhà của con rồi. Từ lúc con rời đi, phụ mẫu của con vẫn luôn lo lắng. Ta đi ra ngoài thì dặn đi dặn lại nhất định phải tìm được con."

Mộ Lam Yên vừa nghe đến phụ mẫu trong này, trái tim bèn khó tránh khỏi căng thẳng, có chút khổ sở. Lúc đầu rời đi đúng là bất đắc dĩ, sau đó muốn trở lại cũng là có trở về hay không. Trước mắt sắp được thấy nhị lão bọn họ rồi, Mộ Lam Yên cũng bèn không để ý nói chuyện với Lăng Hồ nữa, xoay người tăng nhanh bước chân.

Nhà ở Mộng Lý Hồi vẫn là giống như lúc rời đi.

Trúc đất vây tường viện, kết cấu phòng ốc đều là làm bằng gỗ. Cửa viện do cành cây nhân làm thành cửa gỗ đang đóng. Mộ Lam Yên đứng ở cửa, đột nhiên có chút do dự không dám bước vào. Trước kia, nàng chỉ coi bọn họ là phụ mẫu thân sinh, cho nên mặc kệ nàng gây bao nhiêu họa, nàng đều có thể làm nũng, đã trôi qua rồi. Mà trước mắt, nàng đã không còn là con gái ruột thịt của bọn họ, rốt cuộc nàng còn có thể làm nũng với bọn họ giống như trước hay không. . . . .

Ngay vào khoảng trống Mộ Lam Yên do dự, đột nhiên truyền ra một đợt tiếng chén kiêu vỡ tan đến từ chính nhà Vương Mãng láng giềng với nhà Mộ Lam Yên, là có người dùng sức ném ra.

Ánh mắt của Mộ Lam Yên nhìn về phía bên cạnh sừng sò, cũng không thấy mẫu thân mình đi ra từ bên trong cửa.

Đã qua buổi trưa, Ôn Uyển Như bung nước rửa chén, đi ra ngoài từ giữa nhà. Vừa mở cửa, nàng chính là nhìn thấy Mộ Lam Yên và Lăng Hồ đứng ở ngoài cửa. Theo bản năng, đôi tay cứng đờ, chậu nước rửa mặt trong tay chính là rơi xuống đất, phát ra một tiếng bịch, thức tỉnh người ở cửa.

Trong một cái chớp mắt như vậy, Ôn Uyển Như cho là mình hoa mắt, không kịp lo dọn dẹp chậu dưới chân, dùng sức dụi dụi con mắt. Nàng lại nhìn tới ngoài cửa thì phát hiện Mộ Lam Yên cũng không có biến mất, lập tức mừng rỡ hô to một tiếng tới trong nhà: "Mộ Cảnh, Yên Nhi trở lại rồi!"

Mở cửa, Ôn Uyển Như chột ồm chặt thân thể Mộ Lam Yên, trong miệng không ngừng ni non: "Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi."

Nghe giọng hơi nghẹn ngào, cánh mũi Mộ Lam Yên lập tức đau xót, mắt không tự chủ được chính là phủ lên một tầng nước mắt, nâng hai tay lên ôm chặt lấy thất lưng của mẫu thân: "Nương, con rất nhớ ngươi."

Mộ Cảnh vội vội vàng vàng ra ngoài trong phòng, vốn là lo lắng đầy mắt. Sau khi thấy được Mộ Lam Yên trước tiên, hắn vừa tức giận dùng dùng thuận tay cầm lên một cây gậy bên tường bước nhanh đi tới.

Tổ Quý vốn là cảm động không thôi vì hình ảnh mẹ con nhận nhau trước mắt. Nhưng sau khi nhìn lại thấy Mộ Cảnh cầm cây gậy đến gần, ở vào tâm trạng bảo vệ chủ nhân, nàng vội vàng giang hai tay ra chắn trước mặt Mộ Cảnh, nhíu mày chất vấn: "Ngươi là ai? Ngươi muốn làm gì?"

Mộ Cảnh tức giận run rẩy, nhắm về phía Tổ Quý chỉ mình: "Ngươi hỏi ta là ai? Ta còn muốn hỏi ngươi là ai đấy, ta là cha của nàng! Ngươi mau tránh ra cho ta, đứa con gái bất hiếu, ngươi không nói một tiếng đã rời đi hơn nửa năm, có còn để hai lão già chúng ta đây ở trong mắt hay không?"

Mộ Cảnh đẩy Tổ Quý ra, bèn giơ cây gậy lên, nặng nề vung đánh nhẹ ở trên người Mộ Lam Yên.

Hắn là tức giận thật. Năm trước, Mộ Lam Yên đột nhiên mất tích, hắn chỉ cho rằng Yên Nhi ham chơi, tìm một vòng ở Yên Thành cũng không tìm được. Sau đó, Lăng Hồ nói hắn đi ra ngoài tìm, hắn mới bất đắc dĩ ở nhà chờ tin tức với Ôn Uyển Như.

Cổ nhân nói, chỉ trong tay người mẹ hiền, áo trên người kẻ lãng tử. Người nào làm cha mẹ không lo lắng. Vào nửa năm này, tóc của hắn và Ôn Uyển Như cũng không biết trắng bao nhiêu rồi.

Lăng Hồ thấy tình thế, lập tức ngăn cản nói: "Mộ đại ca, đại tẩu. Tối nay các ngươi ôn chuyện với Yên Nhi trước đi. Chúng ta trở lại, là có chuyện quan trọng."

Chương 97: Thân phận lộ ra ngoài

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: trang bubble

Giọng của Lăng Hồ vang lên, Mộ Cảnh mới ngạc nhiên phát hiện cửa còn đứng một người như thế. Hắn nhìn thấy trên lưng kia còn một nam tử nằm úp sấp hai mắt đóng chặt, lập tức kêu bọn họ vào nhà.

Mộ Lam Yên đi vào trước, trong nhà Vương Mãng đột nhiên lại là truyền đến một đợt tiếng ném bát.

Nàng có chút hoài nghi đứng ở cửa nhìn về phía đó tìm ra đầu mối một phen.

Tầm mắt của Ôn Uyển Như lại chưa từng rời khỏi Mộ Lam Yên nửa bước, thấy đối phương chân chò, lập tức giải thích: "Kể từ sau khi con và Vương Mãng mất tích, Vương đại ca cũng mặc kệ trái cây trên núi, ở suốt trong nhà làm âm ỉ. Lúc này, thôn trưởng mới vừa đưa chén cho hắn, hắn nhất định là uống rượu, lại đang âm ỉ uống rượu điên rồi."

"Vương Mãng. . . . ." Mộ Lam Yên nhớ tới cái tên đã lâu, lập tức mất hồn.

Lúc trước Ôn Uyển Như chỉ lo vui mừng con gái mình trở lại, vào lúc này mới nhớ tới cùng nhau mất tích còn có Vương Mãng, vội vàng hỏi: "Vương Mãng đâu? Con trở lại rồi, tại sao Vương Mãng chưa có trở về?"

Mộ Lam Yên có chút chột dạ thu hồi tầm mắt, nhìn ánh mắt hỏi thăm của mẫu thân, nội tâm có chút giãy giụa. Suy nghĩ một phen, nàng chuẩn bị trả lời, chẳng biết lúc nào phụ thân của Vương Mãng đã ra ngoài. Cách sân xa xa, đôi mắt đỏ hồng đột nhiên nhìn chăm chú vào bóng lưng Mộ Lam Yên.

Tầm mắt của Ôn Uyển Như vừa vặn nhìn thẳng hắn.

Mộ Lam Yên thấy ánh mắt của mẫu thân đột nhiên kỳ quái, xoay người sang chỗ khác theo, nhưng không ngờ thỉnh linh chống lại ánh mắt phụ thân của Vương Mãng. Chỉ chốc lát, đối phương đã nhận ra Mộ Lam Yên, rồi sau đó giống như gặp được bảo tàng vậy, bèn nhanh chân bắt đầu chạy tới sân của họ.

"Yên Nhi, Yên Nhi. . . . ." Đây là phụ thân của Vương Mãng theo cách gọi quen có của vợ chồng Mộ Cảnh.

Chỉ là một thời gian trong nháy mắt, phụ thân của Vương Mãng cũng đã đi tới trước mặt Mộ Lam Yên. Thân thể chính là tràn đầy mùi rượu, có chút cồng xuồng, một đôi mắt cầu xin nhìn Mộ Lam Yên, qua thật lâu mới mở miệng: "Con ta, Vương Mãng đâu?"

Lời nói vừa ra, hốc mắt Mộ Lam Yên liền đỏ.

Phụ thân của Vương Mãng thấy Mộ Lam Yên chỉ khóc không nói lời nào, lập tức chính là sốt ruột.

"Người đến nói đi, con ta đâu? Ta chỉ có một người vợ, còn chết rồi, ta không thể mất đi Vương Mãng."

Giọng của phụ thân Vương Mãng nghẹn ngào, làm cho Ôn Uyển Như có chút khổ sở. Hơn nửa năm này trải qua không tốt nhất trừ bọn họ ra chính là bộ dạng trước mặt này. Nàng ngẩng đầu lên thấy Mộ Lam Yên có dấu hiệu như đi vào cõi thần tiên, cố ý đẩy một cái: "Yên Nhi, con làm sao vậy?"

Mộ Lam Yên ngạc nhiên lấy lại tinh thần, vội vàng nói: "A, không có việc gì. Vương Mãng ở bên ngoài, ta với hắn luôn ở bên ngoài, nhưng mà hắn ham chơi, nói trở lại muộn chút, bảo người không cần lo lắng."

Mộ Lam Yên thuận miệng kiểm soát, thuận tiện động viên phụ thân của Vương Mãng một chút, mới làm cho đối phương không thể không tin tưởng.

Tiền đối phương đi, mẹ con hai người mới vừa vào phòng. Chân sau mới vừa bước vào, Mộ Lam Yên xoay người chính là đóng cánh cửa phi thật chặt, còn cố ý cầm lên then cài. Ôn Uyển Như thấy bộ dáng con gái có tật giật mình, đặc biệt nhỏ giọng dò hỏi: "Có phải Vương Mãng đã xảy ra chuyện hay không?"

Nghe vậy, Mộ Lam Yên đột nhiên sững sốt, nhìn về phía mẫu thân thì lại không biết nói những gì.

Ngay lúc này, Lăng Hồ đi ra từ bên trong, thấy hai người đứng tại cửa, trên mặt thoáng qua một chút kinh ngạc: "Sao đóng cửa lại, hiện tại ta phải đi ra ngoài mời Cận đại phu tới đây."

"A, được!" Ôn Uyển Như đáp một tiếng, lại lần nữa mở ra cánh cửa mà Mộ Lam Yên đóng lại.

Chờ Lăng Hồ đi ra ngoài, Mộ Lam Yên vừa thận trọng liếc mắt ngoài cửa một cái, thấy không có tiếng của phụ thân Vương Mãng, trong lòng mới chậm rãi nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Chỉ là một lát, Cân đại phu đã tới.

Hắn bắt mạch cho Tư Không Thận, nghiên cứu lại bệnh tình, đứng ở trước giường liên tục lắc đầu.

Trái tim của Mộ Lam Yên căng thẳng, lập tức hỏi thăm: "Cân đại phu, rốt cuộc thế nào? Người đừng chỉ lắc đầu mà."

Cân đại phu nghiêng mắt, liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên, nụ cười trên mặt đột nhiên trở nên giảo hoạt lên: "Người này là người nào của con?"

Mộ Lam Yên không biết là ý gì, cho nên tùy tiện nói câu: "Bèo nước gặp nhau."

Dứt lời lại không nghĩ nụ cười trên mặt Cân đại phu càng giống như phát hiện ra bí mật gì đó không thể tưởng tượng nổi, đầu trộm đuôi cướp nói: "Yên nha đầu, con cũng không nên gạt người sư phụ như ta đây, đầu gì ta cũng nhìn con lớn lên. Nam tử này trùng độc có thể nói là độc Cửu Âm, vốn phải là xuất hiện tại chỗ nhưng lại qua một đêm, có phải hay không?"

Mộ Lam Yên nghe vậy, cũng không biết đối phương nói có phải là thật hay không, nhưng dù sao người ta cũng là sư phụ, vậy thì gạt đầu một cái thôi.

Chỉ là, lời nói tiếp theo thiếu chút nữa không để cho Mộ Lam Yên xấu hổ muốn chui xuống cái bàn thấp.

Cân đại phu nói —— Buổi tối hôm Tư Không Thận trùng độc đó bởi vì tiến hành chuyện phòng the với Mộ Lam Yên, cho nên phân tán một phần độc tố cho Mộ Lam Yên. Hơn nữa, bởi vì đồng thời khi nam tử đang tiến hành phương diện kia, khí dương cương của nam nhân kèm chế độc tính của độc Cửu Âm, cho nên —— còn phải cảm ơn Mộ Lam Yên phát tác xuân dược vào đêm hôm đó . . . . .

Mộ Lam Yên hiển nhiên khó có thể tiếp nhận sự giải thích này.

Nhưng mà, hai lỗ tai nóng lên đồng thời còn phải tiếp nhận phụ mẫu song song chăm chú.

Cũng may, Mộ Cảnh và Ôn Uyển Như cũng không có chất vấn Mộ Lam Yên ngay tại chỗ. Sau khi Cân đại phu cường ép bắt mạch cho Mộ Lam Yên, bèn đi rồi. Trở về lại thì trên tay bèn lấy một thứ như Linh Chi, chỉ là thứ nhỏ bé kia sao vừa nhìn lại khá giống thịt sắp thối rửa.

Cân đại phu gọi nó là tiên linh.

Mộ Lam Yên vẫn canh giữ ở bên cạnh Tư Không Thận hôn mê bất tỉnh, thấy Cân đại phu cầm thứ đồ chơi nhỏ kia bèn định nhét vào trong miệng đối phương, vội vàng đưa tay ngăn lại: "Người đây là thứ gì? Chẳng lẽ là muốn dùng độc chế độc à?"

Cân đại phu chắc một chút, mặt ghét bỏ liếc Mộ Lam Yên: "Con không phải là nói bèo nước gặp nhau với người ta sao? Sợ ta độc chết hẳn như vậy à?"

Mộ Lam Yên lo lắng, không phải không có lý, bởi vì mặc dù Cân đại phu y thuật cao siêu, nhưng càng cao siêu hơn là thích lấy độc chế độc. Chỉ là nàng không thích, cho nên sẽ không đụng chạm.

Lúc này bị một câu nói của đối phương nén đỏ mặt, không biết mở miệng như thế nào.

Cân đại phu cũng cười một tiếng, gạt Mộ Lam Yên ra: "Đi sang một bên đi. Ta đây chính là đồ tốt, cho hẳn ăn ta còn cảm thấy lãng phí. Nếu không phải là xem ở trên phân con là tiểu đồ đệ của ta, ta còn không bỏ được đây!" Dứt lời, bóp cằm Tư Không Thận một cái, thứ nhỏ kia cứ nhét đi vào như vậy.

Vừa gặp lúc này, Ôn Uyển Như bưng một chén thuốc tốt mới vừa sắc xong, đi vào. Liếc thấy tư thế Mộ Lam Yên che chở Tư Không Thận, trông mắt lóe lên một phen, chỉ là chốc lát đã khôi phục lại bộ dáng từ mẫu. Đó là Cân đại phu kê đơn thuốc cho Mộ Lam Yên sau khi chẩn mạch.

"Yên Nhi, con mau tới đây uống thuốc đi."

Mộ Lam Yên có chút chần chờ, nhìn người vẫn đóng chặt hai mắt trên giường, trong lòng không khỏi dấy lên một chút lo lắng, đại khái là trong lòng vẫn không bỏ được hẳn. !i3n!@BWi!)On Cân đại phu nói độc Cửu Âm kia có thể nói là độc vô cùng tàn nhẫn trên thế gian, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết nhất định là mặt nạ kia nam làm!

Cân đại phu nhìn ra ý định của Mộ Lam Yên, cố ý ho khan vài tiếng: "Yên tâm đi, mặc dù hẳn trùng độc, nhưng có ta thân y Cân Hoa Đà ở đây, chắc chắn sẽ không có vấn đề. Con trước tiên chính là đi qua uống thuốc đi, tránh cho không có tiểu đồ tôn."

Mộ Lam Yên ngẩng đầu lên, nhìn Cân đại phu dán lên nét mặt già nua dăm đấng nói mò.

Quả nhiên là già mà không kính!

Vậy mà cách đó không xa, Ôn Uyển Như cũng dùng một loại ánh mắt hi vọng nàng nhanh chóng chạy qua nhìn chăm chăm nàng, làm cho nàng có chút không thoải mái. Nàng làm một cái mặt quỷ với Cân đại phu, bèn lập tức đi tới.

Vừa uống thuốc đắng chát, Ôn Uyển Như giống như ảo thuật lấy ra một viên mứt hoa quả từ ống tay áo đưa cho Mộ Lam Yên.

Trước kia, Mộ Lam Yên vì điều dưỡng thân thể, uống toàn các loại thuốc ly kỳ cổ quái mà Cân đại phu điều chế. Trong đó cũng không thiếu loại đắng đến rơi nước mắt kia. Ôn Uyển Như đau lòng, mỗi lần uống hết thuốc đều sẽ cho Mộ Lam Yên một viên mứt hoa quả kia.

Trước kia Mộ Lam Yên còn chỉ cho rằng chính bọn hắn làm ra, bây giờ nghĩ lại nhất định là Mộ Cảnh thông qua mật đạo đó, len lén đi ra ngoài mua cho nàng.

Nàng thật khỏe, sống lại một đời, cũng không thể biết được còn có một chỗ như vậy. Bằng không, cũng sẽ không quanh đi quẩn lại một đường trải qua nhiều như vậy mới trở về.

Uống xong thuốc, ăn xong táo. Ôn Uyển Như nhận lấy chén sành trong tay Mộ Lam Yên. Mộ Lam Yên vốn định bèn xoay người lập tức tiếp tục trở về coi chừng, thấy mẫu thân không có ý rời đi, lại cảm thấy có chút kỳ quái, cho nên cố ý hỏi: "Mẫu thân lại còn có chuyện khác muốn dặn dò?"

Ôn Uyển Như giật giật bờ môi, cuối cùng vẫn còn mở miệng: "Yên Nhi, cha con ở bên ngoài, bảo con đi ra ngoài."

Mộ Lam Yên gật đầu một cái, đưa mắt nhìn mẫu thân ra khỏi cửa gian phòng của mình. Quay đầu lại nhìn lại, Cân đại phu vẫn còn ở bên cạnh Tư Không Thận, ngồi chễm chệ chờ. Nàng suy nghĩ một phen, quyết định vẫn là đi ra xem một chút Mộ Cảnh tìm nàng có chuyện gì. . . . .

Đi tới "Phòng khách" của mình, Lăng Hồ đã rửa mặt xong, đổi lại quần áo sạch, đột nhiên ngồi ở trên ghế khách của nhà bọn họ. Với hai người, Mộ Cảnh cũng không nói lời nào, sắc mặt hơi nặng nề.

Mộ Lam Yên nhìn bộ dáng trước mắt này, lòng dạ có chút hơi căng, dự cảm chuyện gì không tốt sắp xảy ra.

"Phụ thân, sự phụ, các người tìm con có chuyện gì không?"

Mộ Cảnh nghe tiếng, ngồi ở trên ghế chủ, xoay mặt nhìn về phía Mộ Lam Yên, khẽ tức giận dâng lên lan tràn, vỗ mạnh mặt bàn một cái, dọa Mộ Lam Yên sợ đến đầu gối mềm nhũn, lập tức quỳ xuống.

"Con cũng đã biết bên trong là người nào nhỉ?"

Trong lòng Mộ Lam Yên suy nghĩ, chẳng lẽ có liên quan với mấy cái chuyện Cân đại phu nói kia, lập tức nghiêm túc nhận sai: "Phụ thân tha thứ, Yên Nhi, Yên Nhi. . . . ." Mộ Lam Yên thật sự không biết làm sao mở miệng chuyện hoan hảo với Tư Không Thận.

Có điều, Mộ Cảnh vốn không phải nói chuyện này, không đợi Mộ Lam Yên nói xong, nổi giận đùng đùng, rồi lại đè ép giọng của mình. Thân thể sắp đến phía trước, chỉ vào bên trong gian phòng nói: "Con có biết người ở bên trong là ai?"

Mộ Lam Yên sửng sốt.

Rồi sau đó lại vang lên tiếng Mộ Cảnh hơn nhỏ giọng: "Đó là hoàng tử thứ chín đương triều, Tư Không Thận!"

Chuyện này, Mộ Lam Yên đương nhiên biết, nhưng Mộ Cảnh lại làm sao biết được. Coi như giống Phí lão gia tử từng nói, Mộ Cảnh chính là đệ tử quan môn thái sư, khi đó lúc rời đi Biện Kinh, Tư Không Thận đã ba tuổi rồi. Nhưng một đứa nhỏ ba tuổi thay đổi đến bây giờ căn bản cũng không phải là một chút xíu.

"Cha, lời ấy nghĩa là sao?"

"Cổ ngữ có nói, Long Sinh Cửu Tử. Thánh thượng đương triều tổng cộng có chín con trai. Vào lúc Cửu hoàng tử này ra đời thì bởi vì trời giáng mây phúc, cho nên Thánh thượng cảm thấy là vui từ trên trời hạ xuống. Đặc biệt sai người chế tạo chín khối ngọc bội độc nhất vô nhị trên thế giới, mỗi cái đều khắc chín đại thần thú Tử Ngưu, Nhại Tí, Trào Phong, Bò Lao, Toan Nghê, Bí Hỷ các loại. Mà trên người mà con mang tới này, ta thấy được Si Vãn (mỏ điều hầu). Con nói hẳn không phải Cửu hoàng tử, là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Mưu triều oán vị

Editor: trang bubble

Hàng năm, Mộ Lam Yên đã biết được trên người Tư Không Thận có một cái ngọc bội. Tư Không Thận nói đó là lễ vật mừng thọ mà phụ vương hân cho hân, cho tới bây giờ nàng cũng không có suy nghĩ nhiều bên trong còn có một sự việc như vậy: "Nhưng mà, làm sao phụ thân lại biết?"

Mộ Cảnh nghe tiếng, đột nhiên chính là ghen lời, nhìn Mộ Lam Yên muốn nói lại thôi.

Hắn không biết Mộ Lam Yên đi ra ngoài chạy một vòng, đã biết tất cả mọi chuyện. Hắn còn chỉ cho rằng ở trước mặt mình, con gái còn muốn lừa gạt một chút. Nhưng không ngờ, lúc này, Lăng Hồ đột nhiên mở miệng.

"Mộ đại ca, ngươi cũng đừng giấu diếm. Thật ra thì Yên Nhi đã biết tất cả rồi."

Lăng Hồ vừa dứt lời, đã nghênh đón giọng điệu Mộ Cảnh chất vấn to rõ: "Cái gì?"

Trùng hợp trở về từ phòng bếp, trong lúc vô tình Ôn Uyển Như cũng nghe được lời của Lăng Hồ, lập tức mất hồn.

Mộ Lam Yên nhìn trên mặt phụ mẫu mình dần dần mất đi màu sắc, trong lòng bèn hiểu rõ. Nàng vốn còn nghĩ rằng Tư Không Thận và Phí lão gia tử nghĩ sai rồi, nàng là con gái ruột của Mộ Cảnh, cũng không phải cái gọi là cháu gái của thái sư trong miệng bọn họ.

Đáng tiếc bây giờ nhìn lại, cả đời nàng chính là sống ở trong lời nói dối.

"Cha, rốt cuộc ngươi còn gạt con bao nhiêu nữa?" Mộ Lam Yên mở miệng, trong giọng điệu xen lẫn quá nhiều không cam lòng và bất đắc dĩ.

Hoi một lát nữa, mới vang lên tiếng của Mộ Cảnh: "Ngọc bội kia, năm đó chính là ta giám sát làm ra, cho nên sao ta lại nhận lầm. Hơn nữa, năm đó Thánh thượng còn hạ xuống hoàng mệnh, nhất loạt tất cả quan viên dân chúng đều không được bắt chước ngọc bội tùy thân của các vị hoàng tử. Một khi phát hiện, xem là coi rẽ triều đình, giết chết không cần luận tội."

Nghe đến nơi này, Mộ Lam Yên đột nhiên hít sâu một hơi.

Không phải là bởi vì Mộ Cảnh nói Thánh thượng muốn giết chết không cần luận tội, mà là đột nhiên nhớ tới mười năm trước. Không đúng, hiện tại phải nói là mười một năm trước, nàng nằm ở trên nóc nhà Mã thị, mất thấy một màn kia.

Mặt nạ nam kia cũng chính là nam nhân tôn thương Tư Không Thận và nàng kia, lúc ấy trên người đã mang theo một cái ngọc bội trong cung đình. Lúc ấy, nàng chỉ cảm thấy một chút giống với một miếng mà Tư Không Thận có, chỉ là đồ án khác nhau. Bây giờ nhớ lại, đồ án phía trên không phải là Từ Ngưu ư?

Ngay vào lúc Mộ Lam Yên hậu tri hậu giác cảm thấy lỗ chân lông cả người cũng trở nên run rẩy, trong phòng nằng, giọng của Cận đại phu đột nhiên truyền đến the thé: "Yên Nhi, phu quân của con tỉnh rồi!"

Cận đại phu còn không biết thân phận của Tư Không Thận, người ngoài phòng nghe được những lời này trên mặt mỗi người tối sầm.

Vội vàng chạy về, nàng cũng phát hiện tuy Tư Không Thận tỉnh, nhưng phía dưới giường đột nhiên nhiều thêm máu đen mới vừa phun ra. Mộ Lam Yên có chút nóng nảy, tiến lên đẩy Cận đại phu ra, lập tức nâng đỡ thân thể Tư Không Thận lên. Thấy khoe miệng còn vương máu đen, nàng lập tức lấy ống tay áo của mình thay đổi phương lau đi.

Trước khi Tư Không Thận tỉnh lại, chỉ có cảm giác ngực của mình ép tới cực kỳ bí bách, mới vừa phun ra, thần trí mới thoáng tỉnh táo một chút. Chú ý tới Mộ Lam Yên bên cạnh đỡ hân, lòng mới thả lỏng một chút. Chỉ là thấy một đám người không biết đứng chung quanh, trong mắt lập tức lại chứa tức giận nhìn chằm chằm bọn họ.

"Bọn họ là ai?" Tư Không Thận lạnh lùng hỏi.

Mộ Lam Yên quét mắt một vòng người theo nàng cùng nhau đi tới, giải thích: "Phụ mẫu của ta và sư phụ của ta."

Hai người Mộ Cảnh và Ôn Uyển Như không nói hai lời chính là đột nhiên quỳ xuống. Cận đại phu nhìn sững sờ, rồi sau đó chính là nghe bọn họ hô: "Thảo dân ra mắt Cửu hoàng tử điện hạ."

Vừa dứt lời, Cận đại phu mới phản ứng được, mình đàn độn u mê cứu một người trong triều đình?

"Người là hoàng tử?" Cận đại phu chỉ vào Tư Không Thận dò hỏi.

Tư Không Thận liếc mắt đối phương một cái, hân sống đến lớn như thế, nhưng cho tới bây giờ chưa từng bị người chỉ vào hỏi thăm như vậy, cho nên tức giận ừ một tiếng.

Chỉ là vừa dứt lời, Cận đại phu hừ lạnh một tiếng, đôi tay vòng ở sau lưng, tức giận nòng đậm chuẩn bị đi ra ngoài. Trùng hợp đụng phải Lăng Hồ vừa muốn đi tới, trước kia hai người bởi vì dạy Mộ Lam Yên như thế nào, bèn thường đấu võ mồm một chút. Trước mắt Lăng Hồ nhìn tiểu lão đầu này vô tội tức giận, cố ý ngăn cản đường đi của đối phương.

"Cân lão đầu, người tức giận như vậy là làm gì?"

"Thường Đức muốn hạ độc làm hại người, ta lại đàn độn u mê cấp cứu, người nói ta có thể không tức giận sao?" Cận đại phu nhất thời lời nhanh, nói ra danh tự của người chất chứa ở đáy lòng nhiều năm đó.

Thường Đức là một ngự y trong thâm cung, người bình thường tự nhiên nghe tên, tự nhiên sẽ không suy nghĩ nhiều.

Nhưng Mộ Lam Yên và Tư Không Thận, lại cảm thấy trước mắt chợt mở ra một cái chỗ trống ở thế giới khác, vội vã kéo Cận đại phu không cho phép để hân đi. Họ qua nhiều lần hỏi thăm, mới từ trong miệng đối phương biết được một chuyện dù thế nào cũng không nghĩ ra.

Thường Đức lại là đồ đệ của Cận đại phu. Hơn nữa, người này tham lam thành tính, học xong y thuật vô địch không nói, còn muốn bò lên cao nhất ở trong cung. Năm đó, Cận đại phu đã tận tình răn bảo khuyên lơn, đến cuối cùng rơi vào ân đoạn nghĩa tuyệt. Cho nên từ đó Cận đại phu thề tuyệt đối sẽ không cứu bất kỳ một người nào trong hoàng tộc mà Thường Đức muốn giết.

Nghĩ như thế, từ sau lúc Mộ Lam Yên vào cung ra mắt Thánh thượng, đã bắt đầu trở nên không bình thường. Đầu tiên là ám sát nửa đêm ở Ngao phủ, sau đó độc của Tư Không Trung Minh Trung không được chữa trị, Thường Đức cứ biến mất không còn tăm hơi như vậy.

Trước mắt, từ trong miệng Cận đại phu biết được, độc của Tư Không Thận thiên hạ sợ là chỉ có một mạch Thường Đức kia hạ xuống rồi.

Nghiền ngẫm vô cùng kinh khủng, người mà một đời trước với đời này cũng không nhìn ra được lại là một kẻ xấu nhất kia.

Mọi người khuyên, cuối cùng Cận đại phu mới đưa biện pháp tiếp theo làm sao điều dưỡng thân thể Tư Không Thận, tất cả nói một lần. Mộ Lam Yên, hai người bọn họ ở một đêm trong Mộng Lý Hồi, lo lắng một loạt người ở thành Biện Kinh phía xa, sẽ xuất hiện rung chuyển. Ngày hôm sau chính là chuẩn bị đi về.

Lúc ly biệt, đặc biệt giao phó Tô Quý cho Mộ Cảnh và Ôn Uyển Như.

Sân trước mặt, đoàn người đứng ở cửa lưu luyến không rời nhìn người chuẩn bị rời đi. Mộ Lam Yên quét mắt một vòng mọi người, đột nhiên quỳ xuống với bọn họ, nhân tiện dập đầu ba cái.

"Phụ mẫu, sư phụ, cảm tạ những năm này các người dạy dỗ Yên Nhi. Chuyến này vừa đi, không biết dừng nhiều lạnh ít. Nếu con có mệnh trở lại, con sẽ đón các người cùng rời khỏi. Nếu không có. . . ." Nói tới nơi này, bản thân Mộ Lam Yên đã bóng lẹ ngang dọc.

Ôn Uyển Như không chịu nổi ly biệt, nhìn Mộ Lam Yên khóc, bản thân cũng không khống chế được, tiến lên đỡ đối phương dậy, nghẹn ngào mở miệng: "Chúng ta có thể làm phụ mẫu của con mười bảy năm, đã là hạnh phúc lắm rồi. Phù thái sư diệt môn, từ khi con vừa sinh ra, tr@ng D1)LQD bvb13 đã nhất định thân bất do kỷ. Cố gắng bảo trọng bản thân, mặc kệ như thế nào còn sống mới là quan trọng nhất." Từ khi biết được Mộ Lam Yên chuẩn bị đi tra chuyện gia tộc mình, nội tâm Ôn Uyển Như đã thấp thỏm mãi.

Tổ Quý nhìn hai người trước mặt rơi nước mắt, bản thân cũng không khống chế được vỡ òa, tiến lên mấy bước bắt được đôi tay của Mộ Lam Yên, nước mắt nói: "Tiểu thư, đừng vứt bỏ ta có được hay không? Dẫn theo Tổ Quý cùng đi mà."

Mộ Lam Yên cười yếu ớt một phen, theo bản năng đưa tay sờ sờ đầu của đối phương: "Nha đầu ngốc, chờ ta làm xong chuyện của mình, không phải có thể trở lại đón ngươi rồi."

"Nhưng. . . . ." Tổ Quý còn muốn nói chuyện, Tư Không Thận đứng ở sau lưng Mộ Lam Yên cắt đứt các nàng ly biệt.

"Không sai biệt lắm rồi, chúng ta nên đi. Ta đưa bỏ câu đưa tin đi, chắc cũng đã nhận được. Nếu muộn, đường núi không dễ đi."

Lăng Hồ gật đầu một cái, chủ động thay Mộ Lam Yên cầm hành lý lên: "Đi thôi, ta đưa các ngươi đến cửa động."

Mọi người liên tục nói mấy câu ly biệt, chung quy vẫn là tản đi.

Lúc lên đường là trong giữa trưa tháng ba. Một đường quanh đi quẩn lại đi một hồi lâu, sắc trời dần tối, mới đi tới chỗ đám người rất là dày đặc kia.

Tư Không Thận căn cứ địa phương dùng bỏ câu đưa tin lên nói, đi trước một bước đến được nơi cần đến.

Từ sau lúc Mộ Lam Yên và hắn xảy ra chuyện như vậy, mặc dù ở giữa hai người sinh ra một chút biến hóa vi diệu, nhưng cũng làm cho Mộ Lam Yên mỗi giờ mỗi khắc đều cảm thấy, nhìn Tư Không Thận sau khi tỉnh lại vô cùng xấu hổ.

Chính là ví như, rõ ràng nên lấy hai gian phòng, Tư Không Thận lại lấy thời kỳ nguy hiểm, tách ra không tiện làm lý do cứng rắn sắp xếp hai người ở trong một căn phòng!

Ăn xong cơm tối, một người uống trà ở bàn bên cạnh, một người ngồi ở trên giường tĩnh tọa (ngồi thiền). Người trên giường dĩ nhiên là Mộ Lam Yên, bởi vì trong lòng tính toán, làm sao chiếm giường thành của mình, sau đó không để cho Tư Không Thận đi lên!

Chỉ là thời gian một ly trà, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân nhỏ nhẹ.

Mộ Lam Yên giật mình một cái, cảnh giác ngó về phía ngưỡng cửa, tiềm thức nói cho nàng biết, những người ngoài cửa kia là nhắm tới phía bọn họ!

Đúng như dự đoán, chỉ là thời gian ngắn ngủi, cửa phòng của bọn họ đã mở ra.

Mộ Lam Yên có xu thế xông lên, Tư Không Thận vẫn còn thanh thoi uống trà trong phòng. Tới tổng cộng hai người, chỉ thấy sau khi bọn họ nhanh chóng lên vào gian phòng, đóng cửa lại, chính là tiến lên bên quầy gối trước mặt Tư Không Thận.

"Tham kiến Cửu hoàng tử điện hạ, Huyết Hành Quân Bô Cát đến trình diện."

"Tham kiến Cửu hoàng tử điện hạ, Huyết Hành Quân La Sấm đến trình diện."

Hai nam tử gần như trăm miệng một lời nói hai câu giống nhau như đúc. Mộ Lam Yên nghe nói Huyết Hành Quân, chính là trong lòng 'lộp bộp' một cái, không tránh được lòng hiếu kỳ đi xuống từ trên giường, đến gần chút.

Vốn là nàng còn tưởng rằng bọn họ là giặc, không ngờ chính là thủ hạ của Tư Không Thận.

"Đứng lên đi." Tư Không Thận sâu kín mở miệng, rồi sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào hai người thủ hạ: "Nói với ta gần đây tình trạng kinh đô như thế nào?"

Tư Không Thận vừa dứt lời, hai người mới vừa đứng lên, đột nhiên lại là quỳ xuống. Hơn nữa, tốc độ nhanh hơn trước kia, hiển nhiên đã xảy ra chuyện gì không tốt.

"Thế nào?"

"Khởi bẩm Cửu hoàng tử, hoàng thượng. . . . . Hoàng thượng băng hà rồi!"

Nam tử tự xưng Bô Cát đó nói xong, kinh hãi hai người tại chỗ. Trên mặt Mộ Lam Yên chỉ có thể dùng mặt không chút thay đổi tới miêu tả, mà Tư Không Thận lại là vẻ mặt hơi giận. Đôi mắt dần dần thịnh nộ ra từng đóm lửa, lòng bàn tay nắm ly trà, đột nhiên bởi vì dùng sức quá độ, phát ra một tiếng "Rắc" lạnh lạnh, rồi sau đó đã bị đối phương vô tình quăng ở trên vách tường.

"Bộp" một tiếng, mảnh vụn vừa vụn rơi xuống ở bên chân Mộ Lam Yên, dọa sợ đến nàng lui về phía sau một bước nhỏ.

"Là ai làm?" Tư Không Thận trực tiếp hỏi thăm.

Hai người quỳ xuống, đầu chôn càng thêm thấp, dùng một chút, mới mở miệng: "Theo điều tra, bảy ngày trước Thường Đức, Thường ngự y đột nhiên hồi cung. Rồi sau đó, hoàng thượng chính là chết bất đắc kỳ tử. Trước mắt cả nước không người đứng đầu, Nhị hoàng tử Tư Không Vân chấp chương triều chính thay. Hơn nữa. . . . . Hơn nữa. . . . ."

"Không cần áp a áp ứng!" Tư Không Thận nói ra từng cái, đều giống như có công năng làm lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Mượn chút may mắn

Editor: trang bubble

Bố Cát cúi đầu vội vàng nói: "Bên cạnh hoàng thượng không thấy di chiếu phong Tân Đế. Nghe nói là điện hạ thông đồng ngoại bang, không ngờ muốn mưu triều soạn vị như thế!"

"Nói hươu nói vượn!" Tư Không Thận vô cùng tức giận vỗ lên bàn, chấn động đến chén kiêu trên bàn rơi xuống nát vụn trên mặt đất.

Khí thế to lớn, dọa sợ đến mỗi người trong phòng, da đầu căng thẳng.

Nói đơn giản, Tư Không Thận chỉ là hôn mê nửa tháng, thiên hạ này không chi đổi chủ. Hơn nữa, trên đầu của hắn còn không giải thích được bị chụp lên tội danh tư thông với địch!

Mộ Lam Yên do dự mãi, vẫn là quyết định nói với Tư Không Thận chuyện mặt nạ nam mà mình biết kia chính là Đại hoàng tử.

Bốn người thảo luận một phen, quyết định cuối cùng đi Lăng Châu tìm Tư Không Miễn trước.

Mộ Lam Yên không biết vương gia "Tàn tật" huyền náo xôn xao lúc ấy, đi tìm hắn có ích lợi gì. Đối với vấn đề này, Tư Không Thận bỏ qua một bên chuyện phụ vương qua đời, cười tà mị với nàng một tiếng, tuyên bố đến bên kia sẽ biết.

Sau khi Bố Cát và La Sấm rời đi, Tư Không Thận mệt mỏi ngáp một cái, ở dưới mí mắt Mộ Lam Yên như một làn khói đã chạy tới trên giường. Mộ Lam Yên mất thấy giường mà mình giữ đã lâu, cứ bị chiếm đoạt như vậy đầu có nhìn được, không nói hai lời theo sát bước chân đối phương, chuẩn bị nhào lên trên giường.

Nhưng không ngờ, không biết là Tư Không Thận cố ý làm, hay là không cẩn thận, lòng bàn chân hai người vừa trượt, Mộ Lam Yên gục ở trên giường, mà Tư Không Thận, trùng hợp cứ nằm nhoài ở phía trên kia như vậy.

Nhớ tới tư thế thành linh xuất hiện, hai lỗ tai Mộ Lam Yên đỏ lên, có chút chột dạ mở miệng bảo Tư Không Thận mau chóng rời đi.

Nhưng không ngờ Tư Không Thận đột nhiên cực kỳ nghiêm túc nhìn nàng, cố định đôi tay của Mộ Lam Yên ở trong bàn tay của mình, chậm rãi mở miệng: "Tại sao ngươi luôn giống như đang trốn tránh ta?"

"Ta. . . . ." Trong lòng Mộ Lam Yên chột lóe, nhưng lại không biết trả lời như thế nào.

Nụ hôn thành linh xuất hiện, cứ rơi xuống như vậy.

Mộ Lam Yên giật mình một cái, dùng hết hơi sức toàn thân chống lại. Tâm tư rõ ràng cảm nhận được mùi vị quen thuộc từ bên cạnh tai, lòng lại khó chịu hết như kim đâm.

Không biết hai người vành tai tóc mai cùng cọ xát bao nhiêu thời gian, Tư Không Thận lại trước sau là bộ dáng bắt đầu kia. Cuối cùng thấy Mộ Lam Yên không hề chống lại nữa, mới ngưng sự "Quấy nhiễu" của mình, ngẩng đầu lên, một đôi mắt thâm thúy kinh ngạc nhìn chằm chằm đối phương.

"Nếu như chúng ta thành công, làm hoàng hậu của ta chứ?"

"Tại sao?" Mộ Lam Yên hỏi.

"Vi nguyện vọng lúc còn sống của phụ vương ta." Tư Không Thận nói xong, đột nhiên đứng dậy từ trên giường rời đi. Hắn ôm một cái chăn giường, đi tới trên giường êm ở phòng khách, nằm xuống chính là ngủ.

Trong lòng Mộ Lam Yên vẫn là lòng còn sợ hãi đứng dậy, sâu kín nhìn lại phía Tư Không Thận nhắm mắt dưỡng khí. Ngay mới vừa rồi, thật ra thì nàng đã thừa nhận lòng vẫn còn yêu hắn, nhưng hắn lại đột nhiên thu tay lại rồi. Lúc rời đi, hắn vẫn không quên khai báo lời tiên hoàng nói.

Mộ Lam Yên nhớ lại, trong lòng chính là bắt đầu chăm chọc bản thân.

Có lẽ mặc kệ là đời này hay là một đời trước, Tư Không Thận cưới nàng, chỉ đều là vì trong lòng phụ vương hấn áy náy đối với phủ thái sư mà thôi. Cho nên, một đời trước phát thể tuyệt đối không thể thỏa hiệp.

Đời này, tuyệt đối không vào cung làm phi!

Vị trí Lăng Châu ở tại phía tây Yến Thành, thuộc về địa khu phía cực tây của Kỳ quốc. Nơi đó gần như đều là núi cao thay nhau nổi lên, từng khu vực nhỏ cũng bị đồi vây lại. Dùng trên chiến thuật mà nói, đều là loại địa phương dễ thủ khó công.

Mà Lăng Châu thì càng thêm rõ rệt hơn.

Lúc hai người Mộ Lam Yên và Tư Không Thận chạy đến, Tư Không Miển đã phái người đi trước tiếp ứng. Người tới, gần như cùng một màu đều là binh lính.

Dọc theo đường đi, Mộ Lam Yên hoài nghi cũng muốn hỏi Tư Không Thận, tại sao một hoàng tử "Vô dụng" như Tư Không Miển lại nắm giữ nhiều binh đoàn lớn thoạt nhìn rất là cường tráng như vậy.

Đối với vấn đề này, Tư Không Thận vẫn cười cười nói, đến bên đó là có thể biết rồi.

Đi tới phủ An Nhân vương, Tư Không Miển an vị ở trên cửa nhà mình, xa xa nhìn người dần dần đến gần. Khi thấy Tư Không Thận và Mộ Lam Yên đi tới cửa, có chút kích động đứng lên, chỉ tiếc chỉ có một cái chân, cho nên lúc đứng lên, có chút dao động.

Tư Không Thận chợt tiến lên đỡ: "Tam ca, ngươi không tiện cũng không cần ra nghênh tiếp chúng ta."

"Ôi, Cừu đệ thật xa chạy tới, làm Tam ca, tại sao có thể không tiếp đón từ xa. Mau vào đi, Tam tẩu ngươi lệnh phòng bếp chuẩn bị rất nhiều ăn ngon cho các người."

Tam tẩu của nơi này, Mộ Lam Yên đương nhiên biết chính là Ngao Lôi trước khi đi vẫn không quên hại nàng một phen. Đoạn đường này, nàng đều đi đến mơ màng, trước mắt đến cửa của người ta mới phản ứng được, nữ chủ nhân này có chút "Thù hận" nàng đấy.

Dù sao người ta cho rằng, là nàng làm hại đối phương, phá hủy tương lai cảm tử, gả cho vương gia tàn tật.

Hai huynh đệ Tư Không Thận và Tư Không Miển đối với chuyện phụ vương băng hà, từng người trấn an đối phương mấy câu, bèn áp chế lòng khổ sở. Dù sao đối đầu kẻ địch mạnh, không phải là lúc nam nhi bọn họ khóc lóc rồi rít. Lúc đi vào, họ không quên liên tục thúc giục Mộ Lam Yên mấy lần.

Bất đắc dĩ, nàng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi theo đám bọn hấn tiến vào.

Cảnh tượng bên trong vượt ra ngoài dự liệu tốt đẹp của Mộ Lam Yên. Đã là đầu mùa xuân, hai bên lối đi nhỏ của phủ An Nhân vương tất cả đều là sắc màu rực rỡ, tranh nhau khoe sắc. Hơn nữa, người bên trong phủ đều là binh thần tự vui phát ra từ nội tâm.

Theo thái độ Ngao Lôi đối với Tư Không Miển trước khi đi, hiển nhiên sẽ không an phận sinh hoạt. Nhưng bây giờ, vương phủ này chẳng những không có cảm giác không khí ngột ngạt, ngược lại làm cho người ta có một loại cảm nhận mỗi người đều thích thú.

Kỳ quái, đúng là kỳ quái.

Lúc tới Lăng Châu đã là buổi trưa, cho nên Tư Không Miển được người nâng cỗ kiệu đi trực tiếp dẫn bọn họ đến chỗ ăn cơm. Mãi cho đến vào chỗ, tr@ng D1)LQD bvb3 Mộ Lam Yên cũng không có nhìn thấy bóng dáng của Ngao Lôi hoặc là Thượng Quan Di Nương.

Vừa định mở miệng hỏi thăm, ngoài cửa đã vang lên tiếng cười quen có của Thượng Quan Thuần Nhi, có điều trong tiếng cười này càng thêm làm nẩy phần hồn nhiên so sánh với ở Ngao phủ.

"Ôi chào, thật là ngại ngùng, đã tới chậm rồi. Mới vừa rồi, đại phu tới đây xem lại mạch cho Lôi Nhi của chúng ta." Thượng Quan Thuần Nhi nói xong, đi vào trong.

Mộ Lam Yên nghe giọng nói này, trong nháy mắt đầu tiên phản ứng lại chính là mẹ con Thượng Quan thừa dịp nàng đến, lại đang chuẩn bị cho nàng sắc mặt nhìn một chút. Nhưng không ngờ, nàng quay đầu đi lại thấy Thượng Quan Thuần Nhi cẩn thận đỡ thân thể Ngao Lôi, đi vào trong.

Dường như, Ngao Lôi mang thai rồi?

Cùng lúc đó, bên tai lại vang lên tiếng của Tư Không Miển: "Nhanh đi hỗ trợ Thượng Quan phu nhân đỡ vương phi."

Dứt lời, một nữ nhân tỳ lên tiếng chính là đi qua.

Mộ Lam Yên nhìn hoài nghi, nụ cười trên mặt Tư Không Thận lại vẫn chưa từng thay đổi. Chỉ là nháy mắt, mẹ con Thượng Quan đã vào ngồi ở đối diện Mộ Lam Yên, nhìn nàng thì trên mặt lộ ra nụ cười áy náy, hoàn toàn không có loại hai mặt nhằm vào nàng ở Ngao phủ kia.

"Cừu đệ, Mộ cô nương, thật ngại quá. Lại nói, Mộ cô nương còn là tiểu cô tử của ta, Lôi Nhi đã là người mang thai hơn hai tháng rồi. Vốn phải nên cùng

ta nghênh đón hai vị, nhưng bởi vì thân thể Lôi Nhi suy yếu, lo lắng thai nhi không yên, đại phu cũng sẽ định kỳ tới thăm khám, trùng hợp bởi vì hôm nay là ngày chẩn mạch, cho nên mới tới muộn."

"Không có gì đáng ngại, thân thể Tam tẩu quan trọng." Tư Không Thận cướp lời nói, giọng lên ly trà trước mặt, mặt ngó Ngao Lôi: "Ngày đó thành Biện Kinh từ biệt ở Thành phủ của ta, đã lại là mấy tháng rồi. Chưa từng nghĩ gặp mặt lần nữa, Tam tẩu đã có thai. Hôm nay Tư Không Thận ta lấy trà thay rượu, chúc mừng Tam tẩu một tiếng, cũng mong mỗi có thể mượn một chút phúc khí của Tam tẩu cho Cửu đệ."

Tư Không Thận nói chân thành, lại làm cho Mộ Lam Yên nghe được có chút ngây ngẩn. Mới vừa rồi thay nàng giải vây không giả, nhưng câu nói phía sau kia làm sao nghe kỳ quái thế kia?

Ngao Lôi tự nhiên cũng nghe ra được mật hiệu của Tư Không Thận, đôi mắt vốn là nhìn về phía Tư Không Thận lại nhìn phía Mộ Lam Yên, rồi sau đó hiểu ý cười một tiếng: "Ngươi và nhị muội của ta. . . . . A, đó là tự nhiên. Lúc ấy ta lại cảm thấy ngươi và nhị muội của ta trời đất tạo nên, không ngờ mấy tháng không thấy, các ngươi phát triển nhanh như vậy."

Mộ Lam Yên nghe bốn chữ 'trời đất tạo nên' này, trong lòng chính là hừ lạnh một hồi. Lúc ấy cũng không biết là người nào, vì chuyện này hận không thể khiến nàng đi tìm chết. Nhưng mà, trước mắt cũng không phải là lúc lời chuyện cũ ra. Ánh mắt vô cùng lo lắng nhìn về phía Ngao Lôi, làm bộ muốn giải thích.

"Đại. . . . ." Mộ Lam Yên vốn định hô một tiếng đại tỷ, nhưng nghĩ lại cảm thấy nàng không còn là nhị tiểu thư của Ngao phủ, vốn nên đổi lời nói. Đến lúc đó, Tư Không Thận uống xong nước trà, liếc mắt Mộ Lam Yên một cái, giọng nói cung chiêu: "Ngươi có thể cùng nhau kêu ta Tam tẩu."

Lúc này Tư Không Miển không hiểu tình cảm nữa, cũng nghe ra một chút mờ ám, nhìn nhau với vương phi của mình một cái, cười híp mắt mở miệng: "Được rồi, tốt lắm, dù sao tên gì cũng giống nhau, đều là người một nhà. Nhanh lên một chút dùng bữa đi. Mộ cô nương, những thứ này đều là đại tỷ ngươi và Thượng Quan di nương biết ngươi thích ăn, đặc biệt sai người chuẩn bị."

Mộ Lam Yên nghe tiếng, lời đã tới cuống họng cũng đành phải bị nghẹn trở về. Liếc mắt nhìn mấy món ăn trước mặt mình kia, nàng không tự chủ được ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn hai người đối diện một cái. Nàng có chút không rõ vì sao các nàng đột nhiên giống như thay đổi thành một người khác.

Đã ăn cơm trưa rồi, Tư Không Miển bèn kéo Tư Không Thận đi thư phòng của phủ An Nhân vương, ngoài cửa có thể gọi là trọng binh canh giữ, không thể cho bất kỳ kẻ nào đến gần. Mộ Lam Yên bất đắc dĩ, lại không muốn thật sự tán gẫu với mẹ con Ngao Lôi, dẫn nha hoàn mà Tư Không Miển phái cho nàng, theo sự giới thiệu của đối phương đi dạo ở trong vương phủ.

Mất thấy đi dạo một vòng đã sắp qua một buổi chiều, cửa bên cạnh vườn hoa đột nhiên có một tên lính quèn vội vã chạy tới, bước chân vững vàng dừng lại ở bên cạnh Mộ Lam Yên.

"Mộ cô nương, có thể xem như tìm được ngươi rồi." Tiểu binh chạy tới trước mặt Mộ Lam Yên, liền cúi đầu chào hân hoan vội vàng nói.

Mộ Lam Yên thấy vẻ mặt đối phương gấp gáp, phản ứng đầu tiên chính là đã xảy ra chuyện gì đó: "Là Cửu hoàng tử điện hạ thế nào sao?" Từ lúc Tư Không Thận vừa khỏi bệnh, nàng chính là mỗi ngày ở bên cạnh chăm sóc cẩn thận từng ly từng tý, chỉ sợ độc tính kia lại tái phát thêm gì đó.

Tiểu binh lắc đầu một cái, nuốt xuống nước miếng mới nói: "Không phải, là vương gia có lệnh, lệnh ngươi đi tới thư phòng, có chuyện muốn nói."

Nghe được không liên quan tới Tư Không Thận, Mộ Lam Yên mới yên lòng gật đầu một cái, suy ngẫm một phen tất cả lý do mà Tư Không Miển đột nhiên gọi nàng.

Ngày vào lúc nàng định nâng bước chân lên đi theo tiểu binh rồi đi, sau lưng lại truyền đến một giọng nói quen thuộc.

"Lam Yên, ngươi chờ một chút."

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Tiếp chỉ

Editor: trang bubble

Nghe tiếng nhìn lại, nàng lại thấy cách đó không xa Thượng Quan Thuần Nhi và Ngao Lôi đột nhiên đứng đó.

Mộ Lam Yên nhìn hai người kia, trong lòng chính là 'lộp bộp' một cái. Quay đầu lại liếc mắt nhìn tiểu binh định dẫn nàng đi, bảo đối phương chờ một chút, chính là xoay người nghênh đón vậy đôi mẹ con "Nhiều chuyện" kia.

Chỉ là trong nháy mắt, Thượng Quan Thuần Nhi đã đỡ Ngao Lôi đi tới.

Một buổi trưa này, Mộ Lam Yên ngoại trừ theo tiểu nha đầu kia đi dạo vương phủ, còn đặc biệt hỏi thăm quan hệ của Ngao Lôi và Tư Không Miển. Nghe nói khi Ngao Lôi lúc mới tới, quả thật tính khí nóng nảy hung ác, gần như mỗi ngày đều là một khúc hai nháo ba thất cổ. Nhưng kì lạ, Tam hoàng tử Tư Không Miển người ngoài thoạt nhìn là một bộ dáng cực đoan đến quá đà. Nhưng từ lúc đi tới nơi Lăng châu này, chính là nhãn nhện đủ điều đối với Ngao Lôi, càng rất tôn kính đối với Nhị phu nhân Thượng Quan Thuần Nhi bị đuổi khỏi phủ kia.

Trái tim đều làm bằng thịt.

Ngao Lôi gầy nữa, cũng là bởi vì cảm giác mình gả cho một kẻ "Tàn phế", trong lòng không thẳng bằng. Nhưng hết lần này tới lần khác ở trong dạng cuộc sống này, bị nhu tình của Tư Không Miển cảm hóa, lâu ngày sinh tình, động phòng tốt đẹp, còn mang thai.

Thượng Quan Thuần Nhi này lại càng không cần phải nói rồi, đã được như nguyện lấy được cuộc sống mình muốn. Mỗi ngày đều bận rộn chăm sóc con gái với con rể của mình, có thể nói là bà quản gia trong vương phủ này.

Vậy mà một đôi người được trong phủ cho điểm cao như vậy, đột nhiên tìm tới Mộ Lam Yên, mơ hồ làm cho trong lòng nàng có chút lo lắng. Có lẽ là cũng đã để lại bóng mờ ở Ngao phủ.

"Nhị muội muội." Giọng của Ngao Lôi mềm nhỏ mở miệng, bởi vì sắp phải làm mẫu thân. Mộ Lam Yên lại nhìn ra trên mặt nàng có bộ dáng từ mẫu. Dừng một chút, đối phương lại là mở miệng: "Không đúng, nên gọi người là Mộ cô nương rồi. Mộ cô nương, xin nhận cái cúi đầu của Ngao Lôi ta."

Ngao Lôi dứt lời, buông tay Thượng Quan Thuần Nhi ra, bèn muốn quỳ xuống. Mộ Lam Yên thấy tình thế, lập tức đưa tay đỡ đối phương. Người ta lại là người đang có mang, hơn nữa còn là thai vị không yên, nàng nào dám tiếp nhận?

"Vương phi không phải làm đại lễ này. Chỉ là Lam Yên không biết, vương phi đây là vì sao?" Mộ Lam Yên dứt lời, Ngao Lôi ngẩng đầu lên, đôi mắt đã bị nước mắt thấm ướt.

Ở bên cạnh, Thượng Quan Thuần Nhi đau lòng con gái của mình đi đường nhiều như vậy, chỉ là vì tìm được Mộ Lam Yên, cho nên thay nàng mở miệng: "Lam Yên, dầu gì ta cũng coi là một trường bối. Thật ra thì lần này chúng ta tới đây, chính là vì nói lời xin lỗi với người."

Nói xin lỗi?

Trong lòng Mộ Lam Yên càng thêm hoài nghi, chẳng lẽ là nói xin lỗi vì chuyện mưu sát?

Nhưng ngay cả như vậy, làm sao một câu thật xin lỗi là có thể lật qua mọi chuyện.

Ngao Lôi lo lắng mẫu thân nói không rõ ràng, cản lại tư thế Thượng Quan Thuần Nhi chuẩn bị mở miệng, dẫn tầm mắt Mộ Lam Yên lại lần nữa tới bên phía nàng: "Kể từ khi ta nghe thấy Liễu Tâm viện cháy, người vui thân trong biển lửa, trong lòng ta chính là rất lo lắng. Sau lại nghe vương gia nhắc tới, người đi theo Cửu hoàng tử điện hạ, ta mới an tâm. Có điều trong lòng thật sự áy náy bất an, nghe nói người sắp tới, ta đã suy nghĩ tìm thời gian nói xin lỗi ngay mặt với người, ban đầu thật sự là ta quá mức nhỏ mọn, mới có thể phạm phải sai lầm như vậy."

Mộ Lam Yên nghe, mắt khẽ nheo lại, quan sát hai người trước mặt không giống làm bộ. Trước mắt cũng không để ý tới bên cạnh còn có người trong vương phủ, trực tiếp mở miệng hỏi dò: "Vậy người tìm người ám sát Dung Chi lại là ý gì?"

Trên mặt Ngao Lôi đột nhiên co rút một hồi.

Về mặt của Thượng Quan Thuần Nhi, nếu người sáng suốt là có thể nhìn thấy một chút khủng hoảng.

Mà Mộ Lam Yên không thấy được hai người sau lưng nghe lời nói này, rồi rít hoài nghi đánh giá một chút vương phi với Thượng Quan phu nhân trong ngày thường làm người thân thiện kia.

"Chuyện này là ta làm, không trách Lôi Nhi." Thượng Quan Thuần Nhi giành nói nhận lấy chuyện này.

Bộ dáng Ngao Lôi suy nghĩ hồi lâu mới cắt đứt lời của các nàng, lúc nhìn về phía Mộ Lam Yên mới nói ra nghi vấn trong lòng: "Tạm thời không nói làm sao muội muội biết chuyện Dung Chi chết. Có điều, muội biết vì sao hai người giết Dung Chi kia lại xuất hiện ở cửa sau Thành phủ không?"

"Không phải là các người bảo bọn hắn đến?"

Lúc này Thượng Quan Thuần Nhi cũng nhớ tới nhếch nhác ngay lúc đó, vốn là cái cớ đến mặt đỏ tới mang tai với Lâu Lan trong phủ kia. Rồi sau đó chuẩn bị trở về gian phòng thì đột nhiên có người nói cửa sau tìm nàng, nàng mới đi nhưng không ngờ lại là người phải đi giết Dung Chi lúc trước. Khi đó, trên người các nàng đã không có ngân lượng dư thừa, cho nên chỉ đành phải thôi. Nhưng cố tình hai người kia đột nhiên kêu gào tuyên bố người đã giết, muốn nàng bỏ tiền.

"Hai người kia là ta gọi tới giết chết nha đầu Dung Chi lúc trước. Nhưng mặc dù Lôi Nhi lập gia đình, không biết làm sao trên tay không có tiền." Thượng Quan Thuần Nhi tỉ mỉ nhớ lại nói: "Hơn nữa, đêm đó là ngày đầu chúng ta ở trong phủ Cửu hoàng tử điện hạ. Ngay cả ta cũng đến buổi tối mới biết, thì làm sao ta kịp nói cho bọn họ?"

Thượng Quan Thuần Nhi nói không giả, đây cũng là vấn đề mà cho tới nay Mộ Lam Yên và Tư Không Thận cũng sơ sót. Hiện nay nghĩ đến, sợ trong

này cũng là có mờ ám, hơn nữa thêm vào biến cố Lâu Lan sau đó, sợ rằng hai người giết chết Dung Chi kia cũng không chừng là Lâu Lan phải đi.

Có điều, bọn họ làm điều thừa, lại là ý gì đây?

Đến lúc đó, tiểu binh sau lưng Mộ Lam Yên đột nhiên cắt đứt lời của các nàng: "Mộ cô nương, tìm người đã lâu, chớ để cho vương gia và Cửu hoàng tử điện hạ chờ nóng lòng."

"Cũng phải." Thương Quan Thuận Nhi đột nhiên nói tiếp, nở nụ cười nhìn Mộ Lam Yên có chút áy náy: "Mới vừa rồi, ta với Lôi Nhi cũng là đi theo vị tiểu ca kia tìm một lúc lâu. Người đi cùng hẳn trước đi, nếu có thời gian, mẹ con chúng ta sẽ nói vài lời với người."

Mộ Lam Yên gật đầu một cái, làm bộ chuẩn bị muốn rời đi: "Trong lòng Mộ Lam Yên đã rõ ràng ý tứ của hai vị, vậy ta tạm thời đi qua trước. Thân thể vương phi yếu, kính xin Thương Quan đi nương cần thận đỡ trở về sớm đi nghỉ ngơi."

Dứt lời, hai nhóm người chia nhau càng đi thì càng xa.

Đi tới thư phòng của phủ An Nhân vương, Mộ Lam Yên đẩy cửa vào. Phản ứng đầu tiên chính là không khí bên trong có chút nặng nề.

Ngước mắt nhìn lại, Tư Không Miển ngồi nghiêm chỉnh với trước bàn đọc sách. Trên mặt không có bất kỳ vẻ mặt gì, đôi mắt thâm thúy trực tiếp nhìn chằm chằm tới nàng. Mà Tư Không Thận lại là thân thể thẳng tắp đứng ở bên trái đằng trước Tư Không Miển, cúi đầu giống như đang trầm tư chuyện gì, cũng không có chú ý tới nàng đã đến.

Mộ Lam Yên cảnh giác xoay người đóng cửa, mới nhanh chóng đi tới trước mặt bàn đọc sách, chào một cái: "An Nhân vương gia cát tường, không biết vương gia tìm Lam Yên vì chuyện gì?"

"Trước tiên, ta tìm Cửu đệ hiểu rõ một chút chuyện liên quan tới người. D13nDanL3w1D0n Nghe nói, người chính là cháu gái ruột của tiền thái sư Uông Phẩm Lương, chuyện này là thật?"

Tư Không Miển nói thẳng vào vấn đề, làm cho Mộ Lam Yên lập tức không biết trả lời như thế nào. Bởi vì cái thân phận này của nàng sẽ dẫn đến quá nhiều chuyện lộn xộn lung tung, cho nên trước khi trả lời, theo bản năng liếc mắt nhìn Tư Không Thận. Lúc này, Tư Không Thận đã đi ra từ trong suy nghĩ của mình, nhìn Mộ Lam Yên thì biểu lộ ra ánh mắt có thể tin người phía trước.

"Đúng vậy. Lần này ta đi theo Cửu hoàng tử điện hạ tới đây, cũng là muốn đòi lại công bằng thay gia tộc mà ta chưa từng gặp mặt."

Dứt lời, Tư Không Miển lại là hừ lạnh ra một tiếng từ bên trong cánh mũi. Ánh mắt sâu kín nhìn Mộ Lam Yên, làm cho nàng có chút chột dạ. Lúc này, toàn thân Tư Không Miển tản ra một loại cảm giác mạnh mẽ áp bức lòng người, rất là khác biệt với bộ dáng chăm sóc Ngao Lôi lúc ăn cơm trưa, càng thêm không giống với loại tự ti và cực đoan đã gặp bên trong hoàng cung kia.

Chẳng lẽ thân là người hoàng tộc, đều có mấy loại tính tình đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy?

Dừng một chút, Tư Không Miển mới mở miệng: "Phụ vương từng chủ trì vụ án phủ thái sư, hiện nay cũng đã băng hà. Mà người lại tới đây nói với ta đòi công bằng, có phải người tìm lộn chỗ hay không?"

Một câu nói nửa đùa làm cho Mộ Lam Yên càng thêm không hiểu, liếc về phía Tư Không Thận thì đối phương mới không nhịn được ngắt lời Tư Không Miển làm chuyện xấu: "Tam ca, người cũng không cần nói giỡn lung tung. Hãy nói với Lam Yên chuyện gọi nàng tới đây đi!"

Nghe được câu này, trong lòng Mộ Lam Yên mới thở một hơi dài nhẹ nhõm!

Làm hoàng tử quả nhiên đều là phần tinh anh!

Tư Không Miển vẫn có chút chưa thỏa mãn phì một tiếng bật cười, mặt ngó tới Tư Không Thận thì nói ra suy nghĩ trong nội tâm: "Mới vừa rồi, ta luôn nghe Cửu đệ nói Mộ cô nương rất tốt cực tốt. Nghe đến trong lỗ tai Tam ca ta đây cũng muốn chai, bèn muốn thử dò xét thái độ Mộ cô nương một chút."

Nói tới nơi này, ánh mắt lại chuyển dời đến trên người Mộ Lam Yên: "Nhưng không ngờ, từ lúc Mộ cô nương vào cửa gần như mỗi một câu nói cũng sẽ liếc mắt nhìn Cửu đệ ta. Nghĩ như thế, hai người các người quả nhiên là ứng với một câu nói của phụ vương ta lúc còn sống kia, vốn là trời sinh một đôi mà."

Tiếp sau Tư Không Miển tiếng cười lớn, nghe đến hai lỗ tai của Mộ Lam Yên nóng lên. Đây lại là trần trụi nói nàng thích Tư Không Thận, nếu mà đặt ở trên người bất kỳ một đại gia khuê tú nào đó, cũng nên xấu hổ xoa mũi rồi đi chứ?

Đáng tiếc nàng không thể đi, trước mặt Tư Không Miển gọi nàng tới đây, nhất định là có chuyện quan trọng gì đó muốn bàn giao với nàng. Nàng chỉ cần tro mắt nhìn hai đấng mây râu trước mặt "Đùa giỡn" nàng!

Đến lúc này Tư Không Thận đi tới bên cạnh Mộ Lam Yên, lớn tiếng nói về phía Tư Không Miển: "Tam ca, người có nói hay không? Không nói, ta thật sự sẽ dẫn theo Lam Yên rời đi đó."

Mộ Lam Yên hoài nghi nhìn lại phía hai người bọn họ.

Tư Không Miễn cười gần đủ rồi, mới thu hồi trạng thái. Khoát tay áo, hất ra lệnh tiểu binh bên cạnh, đi chuyển động một cái bình hoa cách đó không xa.

Thời gian chỉ trong nháy mắt, từ sách sau lưng Tư Không Miễn đón lấy tiếng kéo rắc, mở ra một cái cửa mà một nam tử trưởng thành có thể đi vào.

"Đi vào giúp ta lấy đồ vật ra." Đầu của Tư Không Miễn cũng không xoay nói với tiểu binh sau lưng.

Tiểu binh đáp một tiếng, chính là chui vào.

Hiển nhiên người nơi này có thể nói là quen cửa quen nẻo đối với bên trong.

Mộ Lam Yên không biết trong hồ lô của Tư Không Miễn và Tư Không Thận bán thuốc gì, không thể làm gì khác hơn là yên lặng cùng đợi tiểu binh đó đi vào, xem một chút đợi lát nữa mang cái gì ra ngoài.

Ước chừng thời gian một ly trà, cửa mật thất u ám đã truyền đến tiếng có người đi bộ. Hơi một lát nữa, tiểu binh kia chính là ôm một thanh chỉ màu vàng kim với một cái lệnh bài đi ra.

Tư Không Miễn nhận lấy đồ trong ngực tiểu binh, ho nhẹ một tiếng, nói về phía Mộ Lam Yên và Tư Không Thận: "Cửu hoàng tử Tư Không Thận, cháu gái ruột của thái sư Mộ Lam Yên tiếp chi!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Hoa nhường nguyệt thẹn

Editor: trang bubble

"Hoàng cửu tử Tư Không Thận, nhân phẩm quý trọng, thân tiểu trẫm cung, nhất định có thể kế thừa đế vị. Kế tục trẫm lên ngôi, tức Hoàng đế vị. Ngoài ra, cháu gái Mộ Lam Yên của thái sư nhất phẩm bốn triều Uông Phẩm Lương, hiền thực hào phóng, ôn lương đôn hậu, tướng mạo xuất chúng, hoàng hậu và trẫm đích thân nghe quá mức vui mừng. Nhân dịp Mộ Lam Yên khí chất đối đãi khuê trung với hoàng cửu tử xem xét vừa vặn là trời đất tạo nên, để trở thành vẻ đẹp giai nhân, đặc biệt gả cho hoàng cửu tử làm hoàng phi, tặng cho lệnh bài thống lĩnh ba quân làm sinh lễ."

Di chiếu của Tư Không Trung Minh vậy mà lại xuất hiện ở trong tay Tư Không Miễn!

Sau khi kinh ngạc, Mộ Lam Yên mới hiểu ra từ trong từ ngữ mà đối phương nói chuyện, thật ra thì trước lúc Tư Không Miễn thành hôn, Tư Không Trung Minh đã bày ra một cái bẫy lớn như vậy.

Tư Không Miễn cũng không có bề ngoài tự ti và cực đoan giống như người ngoài nhìn như vậy. Vừa vặn ngược lại, hấn làm như thế cũng chỉ là mê hoặc trình độ lớn hơn với bàn tay sau lưng kia, để cho hấn quang minh chính đại cầm di chiếu và lệnh bài thống lĩnh ba quân của Tư Không Trung Minh, ần nấp tới Lăng Châu xa xôi như thế.

Ở chỗ này, Tư Không Miễn thay Tư Không Thận huấn luyện Huyết Hành Quân của hấn, mặt khác còn ưu đãi bổng lộc chiêu mộ không ít dân chúng đến đây đầu quân. Chính là vì một ngày kia, thành Biện Kinh xuất hiện hỗn loạn, để cho Tư Không Thận dẫn đám người này đối kháng với thế lực phản bội kia.

Về phần cuối cùng của di chiếu, lời nói rất tương đồng với từ hôn kia lại làm cho Mộ Lam Yên có chút nghĩ không nổi rồi. Làm sao đến chết, Tư Không Trung Minh cũng còn nhớ kỹ đẩy nàng vào hố lửa Tư Không Thận đó?

Tư Không Thận cũng không có bởi vì nội dung trên di chiếu mà biểu hiện vui vẻ cỡ nào. Nhận lấy từ trong tay Tư Không Miễn, hai mắt nhìn chăm chú một hồi, mới than thở một hồi: "Không ngờ di chiếu mà Nhị ca lật tung cả hoàng cung cũng không tìm được, vậy mà lại xuất hiện tại trong phủ Tam ca."

"Ừ, từ mười năm trước khi ta bị người lấy đi một cái bắp đùi, mặc dù hấn hực thật lâu. Nhưng tóm lại không thể nhụt chí, ta phải tìm ra kẻ thù của ta, chặt hấn làm trăm mảnh!" Khi Tư Không Miễn nói thì giọng điệu khó tránh khỏi có chút tàn bạo.

Ánh mắt của Tư Không Thận sâu kín nhìn Tư Không Miễn đắm chìm trong tức giận của mình, giật giật cánh môi muốn mở miệng. Hiện nay bọn họ cũng đã biết, phụ vương của bọn họ chết rồi, nhất định không có chạy thoát khỏi liên quan với Tư Không Vân bây giờ đang chủ trì đại cuộc ở trong cung. Có điều về phần người cắt đi bắp đùi của Tư Không Miễn, khẳng định không phải hấn ta. Bởi vì mười năm trước, Tư Không Vân vốn không có thế lực đó.

"Vậy người có biết hiện tại đại ca đang làm gì?" Tư Không Thận đột nhiên mở miệng.

Tư Không Miển lại thu tầm mắt về, suy ngẫm một phen: "Ngược lại, thật ra đệ không có chú ý tới việc này. Hai mươi năm trước, sau khi tiền hoàng hậu Na Trát Phi Phi bị phụ vương trục xuất khỏi chức hoàng hậu, đã dẫn theo đại ca đi Giao châu. Dựa vào người nhà mẹ đẻ hoàng thất Đại Bàng cung cấp, sống tạm bợ. Năm đó, đệ mới mười tuổi. Sau đó, đệ nghe thấy đại ca làm một chút buôn bán nhỏ ở Giao Châu, sau lại chính là không có tin tức."

Nghe được nhà ông ngoại của Tư Không Vũ lại là hoàng thất Đại Bàng, Mộ Lam Yên có chút giật mình.

"Cũng chưa có tin tức Đại hoàng tử trở lại thành Biện Kinh?" Mộ Lam Yên hoài nghi hỏi.

Tư Không Miển lần nữa suy ngẫm một phen mới mở miệng, bình tĩnh trả lời: "Không có. Năm đó Na Trát hoàng hậu vì ham muốn cá nhân, độc hại một phi tử đối nghịch với nàng ở trong cung, sau khi bị phụ vương phát hiện. Bí mật đưa các nàng về phía biên cảnh, không được trở về kinh đô, không được trở về Đại Bàng. Lệnh họ bên ngoài tự sinh tự diệt."

Nói như thế, Tư Không Vũ không chỉ là mặt nạ nam, hơn nữa làm việc cực kỳ cẩn thận từng li từng tí một. Sợ rằng, bàn tay đen sau màn vẫn chưa từng xuất hiện kia tám chín phần mười chính là hắn.

Chẳng qua, lúc này tiền hoàng cũng đã băng hà. Để vị bởi vì di chiếu thất lạc, vẫn trống không. Theo lý thuyết, nếu như hắn thật sự ập ụ muốn mưu triều soạn vị lâu như vậy, hiện tại chẳng phải là đang lãng phí thời gian sắp đặt thật tốt rồi?

Nếu như nói nhất định có một loại giải thích, đó chính là tiền vương còn để lại một vấn đề lớn, khiến cho bọn hắn kiêng kỵ.

Mộ Lam Yên nhìn về phía Tư Không Thận, nghĩ tới có nên giải thích chuyện Tư Không Vũ với Tư Không Miển hay không. Nhưng khi nhìn một lát, nàng thấy đối phương cũng không có mở miệng, nàng cũng đành phải thôi.

Thời gian yên lặng ước chừng một ly trà, Tư Không Thận đột nhiên giơ lên lệnh bài trong tay: "Cho nên vật này?"

Mộ Lam Yên không biết lệnh bài thống lĩnh ba quân là vật gì, cho nên cũng là một đôi mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm vật kia.

"Đây từng là đồ của thái sư. Năm đó, thái sư và phụ vương quan hệ rất tốt, vì trợ giúp phụ vương cùng cố đế vị, cho nên vụng trộm bồi dưỡng ba nhánh quân đội, không hơn trăm người. Chỉ là trăm người này đều là chọn kỹ lựa khéo, tuyệt đối phục tùng với khối lệnh bài này, thấy lệnh bài như gặp người. Trên đánh hôn quân, dưới đánh tham thần, thân phận của mỗi người đều là bí mật, phân tán ở các quân đội quân hạt một phần lực lượng quân sự."

"Cho nên, ta chỉ cần xuất ra lệnh bài, là có thể nói, ta quân hạt hai phần ba lực lượng quân sự của Kỳ quốc?" Mộ Lam Yên không thể tưởng tượng nổi nói tiếp.

Về mặt Tư Không Miển bình tĩnh, mắt nhìn về phía Mộ Lam Yên, gật đầu một cái: "Đây cũng là ta biết được từ trong miệng phụ vương. Ta phải làm, chỉ là làm một người môi giới, nói cho các người biết những chuyện này. Theo ta hiểu rõ, hiện tại Kỳ quốc ta loạn trong giặc ngoài. Trên mặt nổi Đại Bàng thần phục với chúng ta, nhưng những năm gần đây, bọn họ đều đang bồi dưỡng lực lượng quân sự của mình. Không chừng, rung chuyển lần này của Kỳ quốc chúng ta chính là bọn họ thiết kế, đến lúc đó giết không kịp trở tay đối với Kỳ quốc chúng ta."

Bây giờ nghĩ lại, Tư Không Vũ mãi án binh bất động, ra sức tìm tòi di chiếu của tiền đế, là có dụng ý khác. Bọn họ nhất định cũng biết rõ trên tay Tư Không Trung Minh còn nắm một vật như vậy. Nếu như tìm được thứ này, Kỳ quốc hiển nhiên chính là như lấy đồ trong túi, đâu còn cần đánh đánh giết giết. Về phần Đại Bàng kia, nhất định là nghĩ thừa dịp Kỳ quốc nội loạn, thừa cơ vớt một miếng mỡ.

Tư Không Miển lại tiếp tục bàn giao mấy câu, Tư Không Thận bèn đề nghị bọn họ lập tức lên đường, chạy tới thành Biện Kinh thăm dò tin tức.

Trước mắt, di chiếu và lệnh bài đều ở trong tay bọn họ. Nếu mà xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, nhất định có thể bảo đảm tính mạng của bọn họ. Ngược lại, đêm dài lắm mộng, dù sao trong cung còn có mẫu phi của Tư Không Thận ở đây. !i3n!)@l3Wi!)0n Nếu mà thời gian lâu dài xảy ra điều gì ngoài ý muốn, chỉ sợ Tư Không Thận cũng sẽ không tha thứ cho mình.

"Nhớ lấy, hai thứ này, nếu không phải đến mức vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể lấy ra. Đặc biệt là lệnh bài của Lam Yên, nếu trước khi tìm ra bàn tay đen sau màn, đã để cho bọn họ biết, khó tránh khỏi sẽ tìm tới mầm tai vạ. Chuyện này, các người không chỉ vì tìm ra người mưu hại phụ thái sư, càng là vì cùng cố giang sơn Kỳ quốc."

Trước khi chuẩn bị đi, Tư Không Miển liên tục dặn dò. Mộ Lam Yên và Tư Không Thận cắt đồ xong, không còn kịp nói từ biệt với Ngao Lô họ, đã vội vã rời đi.

Đêm đi, ngày ngủ. Không quá ba ngày, bọn họ ra roi thúc ngựa đã lạng lẽ lên vào trong một khách sạn tương đối cũ nát ở thành Biện Kinh.

Tiền hoàng băng hà, đế vị không đầu, cả thành Biện Kinh hiển nhiên rối loạn rất nhiều. Có điều khiến bọn hắn không rõ chính là, mặc kệ khách sạn nào có phải cũng sẽ có quan binh ẩn hiện hay không. Hơn nữa, họ cảm bức họa của Tư Không Thận và Mộ Lam Yên, đều đang tìm bọn họ khắp nơi.

Mộ Lam Yên vì che giấu thân phận của bọn họ, từ bên ngoài làm đến hai bộ quần áo, một bộ nam trang, nàng mặc, một bộ nữ trang, Tư Không Thận mặc.

Thế vai như vậy tất nhiên để cho những quan binh đầu óc ngu si, tứ chi phát triển kia không phát hiện được khác thường. Chỉ là vừa bắt đầu, Tư Không

Thận đã từ chối, hận không thể gác thuyền kiếm của mình ở trên cổ Mộ Lam Yên bày tỏ kháng cự. Không biết làm sao, thành Biện Kinh tra xét nghiêm ngặt, cuối cùng hẳn cũng chỉ có thể thỏa hiệp chủ ý cùi bắp của Mộ Lam Yên.

Cũng may hẳn thiên sinh lệ chất, trải qua Mộ Lam Yên khéo tay hóa trang, trừ người cao một chút, quả nhiên là trở mã khuynh quốc khuynh thành.

Cuối cùng, mặc quần áo tử tế hóa trang xong, cũng đã tới buổi tối ngày đầu tiên ở thành Biện Kinh.

Mộ Lam Yên cả người quần áo đàn ông lén lút trong tay cầm ít đồ, đi vào cửa phía sau phòng, nhanh chóng đóng lại. Tư Không Thận nhìn nghi ngờ, làm sao búi tóc trên đầu bị Mộ Lam Yên làm cho đặc biệt nặng nề, ngồi thẳng tắp ở rìa giường hẹp, không dám lộn xộn.

Hắn tức giận nhìn chằm chằm người tiến vào: "Người lén lút lút lút làm gì vậy?"

Mộ Lam Yên đến gần, đặt cái túi cầm trong tay ở trên cái bàn tròn. Rồi sau đó, nàng móc ra hai bánh màn thầu tròn bốc hơi nóng từ bên trong, mặt nở nụ cười như đầu trộm đuôi cướp đến gần Tư Không Thận.

Từ sau lúc Tư Không Thận bắt đầu hóa trang bộ dáng nữ nhân, đáy lòng Mộ Lam Yên cũng đã cười ngất qua không biết bao nhiêu lần. Nàng vẫn là lần đầu tiên thấy bộ dáng Tư Không Thận quần 纈 như thế. Đáng tiếc ngoài mặt, nàng còn phải giả bộ bình thản ung dung. Dù sao nàng cứ cười mãi, Tư Không Thận khẳng định không làm.

"Nhét hai cái bánh màn thầu này vào bộ ngực của người." Mộ Lam Yên dang hoàng trịnh trọng nói.

Mắt của Tư Không Thận cũng trừng lớn: "Cái gì?"

Mộ Lam Yên cố nén cười, lại lặp lại nguyên văn một lần, cuối cùng còn tặng thêm một câu: "Đừng hỏi cái gì nữa, chính là ý tứ trên mặt chữ. Mắt thấy, Ngao phủ thẩm tra chọn lựa sẽ sắp bắt đầu rồi. Nếu như người lại lè mề nữa, sẽ không còn cơ hội."

Tiền đế băng hà đã mấy ngày, chỉ là các đời tới nay đều có thông lệ gả mình phi như vậy. Cũng chính là ý tứ trên mặt chữ, nếu khi còn sống trong cung của tiên hoàng không có phi tử đã sinh đứa bé, không tới tám người, vậy thì sẽ tuyển chọn từ dân gian. Người tuyển chọn tự có một bộ pháp quy trong hoàng tộc.

Cô nương còn sống khỏe mạnh, không người nào đồng ý theo Hoàng đế đã chết đi đến cõi âm làm phi tử. Mộ Lam Yên và Tư Không Thận cũng bèn bắt lấy đêm này, không tới nửa ngày, liên lạc một cô nương nhà dân chúng thường ngày, lấy được thân phận và tin tức. Hơn nữa cho một chút ngân lượng, lệnh bọn họ thừa dịp đêm đen, nắm chặt chạy trốn.

Mà, bọn họ lại là tính toán ban đêm do thám Ngao phủ.

Về phần tại sao muốn đi Ngao phủ xem một chút, chính là tập hợp ý kiến của hai người Mộ Lam Yên và Tư Không Thận. Từ lúc tiền đế băng hà, Ngao Tháp lại đột nhiên được Tư Không Văn trọng dụng. Dễ hiểu tại vì lúc đầu quan hệ của bọn họ đã vô cùng tốt, nhưng nếu liên hệ với trong ngày thường Mẫn phu nhân dùng là đồ trang sức ngoại bang, cùng với án mạng phủ thái sư năm đó đến tiếp xử lý sau đó có liên quan với Ngao Tháp, thì không thể không đi xem một chút.

Nói không chừng có thu hoạch ngoài ý muốn gì đấy.

Ra khỏi cửa khách sạn, Tư Không Thận làm tiểu thư đi ở phía trước.

Dung mạo trở mã chìm sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn, rước lấy không ít nam nhân ghé mắt nhìn nhau. Chỉ là trong ngày thường Tư Không Thận đã quen sải bước mà đi, chỉ muốn nhanh chóng đến nơi. Mộ Lam Yên thấy vừa ra khỏi cửa, Tư Không Thận này cũng không chịu kiềm chế, vội vàng chạy chậm mấy bước nhỏ giọng nói ở bên tai: "Tiểu thư, người đi quá nhanh rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Đêm khuya xông vào thư phòng

Editor: trang bubble

"Từ nơi này đến Ngao phủ dầu gì cũng cần đi tới nửa canh giờ, người còn không cho ta dùng khinh công đi. Đến lúc đó là muốn chúng ta leo tường đi vào sao?"

Mộ Lam Yên không nhịn được bật cười hi hi một tiếng, ngăn cản đường đi của Tư Không Thận, rồi sau đó đưa tay chỉ một cỗ xe ngựa cách đó không xa: "Nếu là vượt nóc băng tường, cả người người ăn mặc vậy, chờ đến Ngao phủ sợ là xóc xếch cũng bị người chê cười. Ta mượn xe ngựa, chúng ta đi nhanh lên một chút, còn kịp."

Tư Không Thận nghiêng mắt liếc nhìn, quả thật có một chiếc xe ngựa dừng sát ở nơi chân tường, mới hừ lạnh một tiếng với Mộ Lam Yên đi tới. Lúc tới gần, phu xe có chút hoài nghi nhìn Tư Không Thận người cao ngựa lớn, cả mặt xanh mét, dừng một chút mới chú ý tới Mộ Lam Yên xinh xắn bên cạnh, lập tức tươi cười chào đón: "Khách quan, các người đã tới rồi à."

"Ừ, cho chúng ta tiểu thư nhà một cái bọc kê chân, dìu nàng lên đi!" Mộ Lam Yên vừa dứt lời, Tư Không Thận chính là từ chối gọn gàng: "Không cần." Rồi sau đó thể hiện ra ưu thế chân dài của hắn, một bước chính là nhảy đi lên.

Chỉ là nháy mắt. . . . . Người cũng đã tiến vào. . . . .

Phu xe nhìn lúng túng, liếc mắt nhìn nhau với Mộ Lam Yên, miễn cưỡng cười ra tiếng.

Trên mặt Mộ Lam Yên cũng là thái độ gắng gượng, bầy tỏ không sao cả tiếp tục nói: "Vậy người cho ta cầm một chút đi, ta cũng phải đi lên. . . . ."

Cuối cùng, phu xe điều khiển xe ngựa bắt đầu chạy tới Ngao phủ.

Bên trong xe ngựa, Mộ Lam Yên không biết bao nhiêu lần dạy Tư Không Thận kiểu mẫu 'làm sao trở thành một đại gia khuê tú'. Làm sao một đường người ta đều là bộ dáng dầu muối không vào. Bởi vì đi là đường tắt đường nhỏ, một đường xóc nảy khoảng chừng hơn một khắc, bọn họ đã chạy tới cửa Ngao phủ.

Phu xe thu tiền, bèn lập tức đi rồi.

Mộ Lam Yên ngẩng đầu nhìn cửa vãn hùng vĩ như ngày xưa, trong lòng hơi nhiều cảm xúc. Vừa nghĩ tới chỉ cần bước vào cái cửa trước mặt này là có thể gặp được mẹ ruột của mình, nàng lại có chút e sợ bước chân.

Đến lúc đó, cửa Ngao phủ đột nhiên đi ra một tỷ nữ đã lớn tuổi, nhìn bộ dáng hẳn là bên cạnh Mẫn phu nhân, bởi vì có chút quen mắt. Lo lắng người ta nhận ra mình, Mộ Lam Yên lập tức cúi đầu xuống.

Cùng lúc đó, cửa chính đã truyền đến tiếng nói của đối phương.

"Ngoài cửa thật là cô nương Lý gia, Lý Dung?"

Lý Dung chính là cô gái Tư Không Thận giả mạo kia, Mộ Lam Yên nghiêng mắt phát hiện mặt Tư Không Thận không chút thay đổi, hoàn toàn một bộ dáng không đếm xỉa đến, vội vã kéo vạt áo sau lưng đối phương. Cũng may bắt đầu có hiệu quả, Tư Không Thận lập tức nhéo cổ họng đồng ý: "Chính phải."

Tỷ nữ ở cửa nói nhỏ mấy câu, bèn bắt đầu đi tới phía các nàng: "Đợi một lúc lâu, làm sao mới đến. Mau cùng ta đi vào thôi. À, nam tử bên cạnh người là ai? Không phải là?"

Mộ Lam Yên thừa dịp đối phương còn chưa nói xong, bèn lập tức giải thích: "Ta là đây tớ tiểu thư của chúng ta, lần này là đặc biệt vì bảo vệ tiểu thư mà đến."

Nghe xong những lời này, tỷ nữ hiển nhiên cũng không có suy nghĩ nhiều đã tin tưởng rồi. Chỉ là lúc xoay người bảo họ đuổi theo sát thì trong miệng nói lầm nhảm: "Lớn lên thì rất cao to uy vũ, trong tài liệu nói Lý Dung cũng chỉ là khuê nữ của dân chúng tầm thường, làm sao còn dẫn theo một tôi tớ. . . . ."

Sau khi thuận lợi tiến vào Ngao phủ, đi theo tỷ nữ bèn trực tiếp đi tới trong hoa viên.

Gần đây Ngao Thập vô cùng bận việc, có thể nói là loại nhiều lần qua cửa nhà mà không vào kia. Về phần những cô nương đến sớm hơn bọn họ kia, cũng bị dẫn tới trong hoa viên.

Mộ Lam Yên đến đó thì quét mắt một vòng, phát hiện trên mặt các cô nương đều là vẻ mặt buồn thiu. Nghe nói cô gái chôn cùng còn thiếu ba người, nơi này tối thiểu có ba mươi mấy người. Loại không xác định này nói cho các nàng biết, sẽ đưa cho họ tin tức cái chết bao phủ ở trên người các nàng, tạo thành một loại hơi thở buồn thương nhân nhạ.

Lần tuyển chọn này chỉ nhằm vào cô nương. Cho nên, Mộ Lam Yên nam trang bị 'mời' đến một bên. Lúc đứng vững nhìn lại phía đám người Mẫn phu nhân đứng đầu thì không tránh được trong nội tâm run lên.

Mấy tháng không gặp, so với lần trước gặp mặt nàng thì cả người Mẫn phu nhân rõ ràng mập lên một vòng. Chỉ là xưa nay nàng tin Phật, trước mặt lại phải từ trong ba mươi mấy cô nương chọn ba người chôn theo tiên hoàng. Nàng không muốn, sắc mặt kém đến nỗi tận cùng.

Nhìn từ xa thì rất rõ ràng sự không kiên nhẫn trên mặt nàng, ngay cả dừng khí để ngẩng đầu nhìn các cô nương 'đợi làm thịt' một cái cũng không có.

Tỷ nữ dẫn bọn hắn tiến vào lúc đầu, đi tới bên cạnh Mẫn phu nhân, cúi người nhỏ giọng nói mấy câu, thì thấy Mẫn phu nhân cũng nói vài lời với nàng. Rồi sau đó lại là mỗi một nòng đậm đặn dò Tiểu Thúy và Dung Thố bên cạnh đỡ nàng, trực tiếp rời khỏi vườn hoa.

Chuyện tàn nhẫn như vậy, cuối cùng Mẫn phu nhân vẫn không làm được lựa chọn, bàn giao cho tôi tớ đến làm.

Về phần tuyển chọn này hoàn toàn giống như là chi binh lính vậy. Trừ người trước đó thương lượng xong, Tư Không Thận chủ động nhảy ra đồng ý xử

dụng hấn đi đổi lấy đáng kể ngân lượng, những cô nương khác đều là tất cả miễn cưỡng khóc sụt sụt.

Sau khi tỳ nữ xác định rõ ứng cử viên, Tư Không Thận bèn trao đổi với Mộ Lam Yên một ánh mắt, trước đó do Mộ Lam Yên ẩn thân đi, đến gần thư phòng của Ngao phủ mà trong ngày thường không để cho người khác, đi vào tra tìm đồ.

Theo lệ thường, Ngao phủ sẽ để ba cô nương bọn họ ngủ lại ở trong phủ, phòng ngừa các nàng nữa đường chạy trốn đến lúc nảy sinh rắc rối khác. Mà Tư Không Thận, chính là khi đó len lén chuồn ra, hội hợp với Mộ Lam Yên.

Đi tới ngoài cửa thư phòng, sáu binh lính chia ra làm hai nhóm cất bước qua lại trông chừng cửa kia. Dù là Ngao Thập không có ở đây, nơi này cũng là khu vực bảo vệ trọng điểm. Như vậy có thể thấy được, bên trong nhất định cất giấu bí mật gì đó của Ngao Thập.

Mộ Lam Yên ngồi chồm hổm chờ ở ngoài cửa, qua một lúc lâu, Tư Không Thận mới tới.

"Nghĩ được làm sao tiến vào chưa?" Tư Không Thận không hề có điềm báo trước đột nhiên xuất hiện đồng thời mở miệng, thật sự dọa Mộ Lam Yên giật mình.

Quay đầu lại nhìn tóc Tư Không Thận có chút đã xốc xếch, nàng thiếu chút nữa bật cười phì một tiếng. Thấy sắc mặt xanh mét đột nhiên nhìn mình lom lom, nàng không thể làm gì khác hơn là cố nén cười trả lời: "Ta nhìn một hồi, ba mặt thư phòng đều là tường, cửa duy nhất lại có sáu người trông chừng. Chúng ta chỉ có thể đồng thời lặng yên không tiếng động đánh tới sáu người kia mới có thể an toàn tiến vào."

"Ừ, người đánh đi!" Tư Không Thận nghiêm trang trả lời.

Mộ Lam Yên thiếu điều bị nước miếng của mình sặc, không rõ nhìn chăm chăm đối phương.

Lúc này, Tư Không Thận mới sâu kín mở miệng: "Mười ngón tay của người không phải thật lợi hại, lấy ra sáu cái nhuyễn châm, chia ra bôi lên một chút thuốc gây mê, đánh vào trên huyết thái dương bọn họ là được rồi."

Nửa câu đầu kia, Mộ Lam Yên có thể lý giải, có điều thuốc gây mê này lại làm cho nàng có chút nhìn không thấu. Khi đi tới, hấn cũng không nói phải chuẩn bị vật này.

Ngay vào lúc nàng chuẩn bị mở miệng hỏi thăm thì Tư Không Thận lại là móc ra một bao trắng nhỏ từ ống tay áo, đặt ở trước mặt Mộ Lam Yên: "Đây là thứ ta mới vừa lấy từ trong tay tỳ nữ chuẩn bị mê ngất chúng ta, người cầm dùng đi."

Từ trước đến giờ, mình gã đều là thói quen của nhà đế vương. Những cô nương biết mình sẽ phải chết đi kia, khi còn sống nhất định sẽ âm ỉ lên một phen, như thế sẽ có người dùng loại thuốc gây mê này, khiến các cô nương yên tĩnh. Mà trước mắt, Tư Không Thận vốn là đế vương kẻ nhiệm tiếp theo, nhưng hành động của hấn lại có chút kỳ quái.

"Người là định để những cô nương kia một lối thoát?" Mộ Lam Yên nhận lấy đồ, tr@ng D1)LQD bvb3 tò mò hỏi.

"Người đã chết, nên cái gì cũng không còn. Kỳ quốc có tập tục xấu chôn người sống, khi còn sống phụ vương cũng đã nói, sau khi hấn chết không cần người nào chôn theo."

Một câu nói đơn giản, lại làm cho Mộ Lam Yên càng thêm đánh giá cao Tư Không Thận. Mà trước mắt, cũng không để cho nàng nói nhiều, từ bên hông lấy ra sáu cái nhuyễn châm, sau khi bôi lên một chút thuốc, đôi tay cùng bắn về phía sáu binh lính bên ngoài cửa thư phòng.

Thời gian chỉ trong nháy mắt, sáu tráng hấn rên lên một tiếng, tất cả đều ngã xuống đất.

Tư Không Thận kêu một tiếng "Đi!", bèn dẫn Mộ Lam Yên hai người nhanh chóng lên vào thư phòng của Ngao Thập bắt đầu tìm kiếm đồ. Bọn họ đầu tiên là bắt đầu tra từ hộc tủ ngăn kéo trong thư phòng lên. Ước chừng qua thời gian một nén nhang, họ vẫn không thu hoạch được gì, Tư Không Thận chính là bắt đầu bắt tay với cửa ngầm vách tường.

Lên xuống trái phải không buông tha bất kỳ một vật nào có thể không dời nổi, tra xét rõ ràng rồi, rốt cuộc chạm tới một cái cơ quan. Trong đêm tối, chỉ nghe một tiếng cọt kẹt, có một cửa tương tự với Âm các mở ra.

Trong phút chốc, trong đêm tối hai người nín thở nhìn nhau một cái, rồi sau đó hai mắt lấp lánh nhắm tới phía phát ra tiếng vang, nhìn lại trên một mặt tường có treo tranh sơn thủy kia.

Tư Không Thận đột nhiên vén vãi vẽ tranh sơn dầu lên, thấy bên trong chỗ lõm phía sau tranh vãi kia để một cuốn sổ sách, cầm lên chính là muốn nhìn tới một phen. Ngay tại lúc hấn chuẩn bị sắp mở ra, cửa thư phòng cũng là đột nhiên phát lên tiếng nói của một nữ nhân.

"Người nào?" Người nói chuyện, trên tay hoàn toàn không mang bất kỳ thứ vũ khí nào, đột ngột đứng ở nơi cửa bắn tới ánh sáng.

Nghe giọng nói này lại là Mẫn phu nhân.

Chỉ là một lát, Mẫn phu nhân thấy hai người trong bóng tối cũng không nói chuyện, bèn lại mở miệng: "Bọn giặc các người, người có biết xông là phủ đệ của ai?"

Tư Không Thận nhanh chóng đi tới bên cạnh Mộ Lam Yên, nhỏ giọng nói: "Người đi trước, ta che chờ!"

Lúc này, Mộ Lam Yên đã sớm làm xong trạng thái chiến đấu, nghe được đối phương nói như thế, khóe mắt thậm chí có vẻ run rẩy. Chỉ là trong nháy mắt, nàng lại khôi phục tinh táo dĩ vãng: "Người mặc nữ trang, không tiện vận động. Tin tưởng ta, nếu nàng muốn gọi người, đã sớm gọi rồi. Đợi lát nữa, ta đánh nhau với nàng, người rồi đi nhanh lên một chút."

Tư Không Thận hiểu chuyện Mộ Lam Yên quyết định, nếu hấn phí miệng lưỡi nhiều hơn nữa, cũng chỉ làm cho bọn họ kéo dài thời gian mà không có may mắn chỗ tốt. Cho nên đáp lời gật đầu một cái, bèn đứng song song với Mộ Lam Yên.

Không nói nhiều lời, Mộ Lam Yên phát tay đánh tất cả bộ sách bên cạnh về phía Mẫn phu nhân, lại bắt đầu đấu quyền của hai người.

Như ban đầu Phí lão gia tử nói ở Giao Châu, Mẫn phu nhân chính là con gái của hấn, cho nên từ nhỏ đã tập được võ công. Chỉ là chợt nhanh nhẹn xoay người, nàng đã khéo léo tránh được mấy quyền sách bay tới kia. Mộ Lam Yên chiếm trước thời cơ, nhanh chóng một quyền đánh tới đối phương. Chỉ là nháy mắt, họ đã đánh nhau cùng một chỗ.

Tư Không Thận thừa dịp Mẫn phu nhân không rảnh bận tâm tới hấn, nhanh chóng rời đi trong thư phòng. Chỉ là lúc sắp tới cửa, váy sau lưng lại đột nhiên bị bàn tay của Mẫn phu nhân chẳng biết đuổi ra lúc nào, chợt kéo trở về. Cũng vì như thế, sổ sách trong Âm các vốn giấu ở trong ngực đã rơi xuống.

"Đi!" Mộ Lam Yên lo lắng Tư Không Thận muốn nhặt vật kia lên, không nhìn được lớn tiếng giận dữ quát mắng.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Bị phát hiện rồi

Editor: trang bubble

Tư Không Thận ngẩng đầu liếc nhìn, không thể làm gì khác hơn là cắn răng từ bỏ, nghiêng đầu lập tức giấu kín ở trong màn đêm bên ngoài. Mà bên trong thư phòng, Mộ Lam Yên càng ngày càng cảm thấy võ công của Mẫn phu nhân cao hơn nàng rất nhiều tầng. Bởi vì nàng vốn là từ công, biến thành thủ hiện nay, cho đến cuối cùng càng giống như là Mẫn phu nhân đang cố ý nhường nàng.

Chỉ lát nữa là sắp không chống đỡ nổi nữa, Mộ Lam Yên cắn răng một cái, đi tới giá sách bên cạnh, tiếp chiêu ở chỗ trống, vừa dùng sức bèn đẩy xuống tất cả sách trên giá, ngăn ở giữa nàng và Mẫn phu nhân.

Nàng chỉ hi vọng, Mẫn phu nhân có thể cách giá sách xa một chút, như vậy cũng sẽ không tổn thương được mầu thân của nàng.

Nghe giá sách rơi xuống trên đất vang ầm một tiếng, Mộ Lam Yên nhanh chóng lách tới cửa lớn của thư phòng. Bóng đêm phía ngoài vẫn là khoảng không gian đen kịt, bốn phía yên tĩnh không tiếng động, cũng không có may mắn dấu hiệu ai đi qua.

Trong lòng Mộ Lam Yên hoài nghi, chẳng lẽ là lúc Mẫn phu nhân đi vào, cố ý xua đi người làm tuần tra chung quanh?

Nhưng mà ý nghĩ này chỉ là thoáng qua một cái, nàng đã biết rõ nàng phải đi ngay lập tức. Nếu không ngộ nhờ đợi lát nữa thực sự có người tới đây, nàng mới vừa đại chiến một lần với Mẫn phu nhân, không chừng đợi lát nữa người càng nhiều, nàng cũng sẽ bị bắt.

Ngay lúc nàng sắp vận khí chuẩn bị bay lên nóc nhà, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, rồi sau đó chính là Mẫn phu nhân gào thét: "Yên Nhi!"

Mộ Lam Yên vốn tưởng rằng nàng không thể ra ngoài nhanh như vậy, nhưng không ngờ không chỉ đi ra, lời nói còn làm cho cả người nàng vì đó rung một cái! Nàng ấy vậy mà nhận ra nàng?

Chỉ là lúc này, nàng không biết có nên quay đầu lại nhận nhau với Mẫn phu nhân hay không. Dù sao bốn phía này, trừ Mẫn phu nhân vĩnh viễn sẽ không hại nàng, không còn những người khác nữa.

Mẫn phu nhân thấy Mộ Lam Yên cả người quần áo nam nhi không có ý quay đầu lại, vội vàng lập tức nói: "Từ Giao châu trở lại, tại sao không nói một tiếng với vi nương? Coi như khắp thiên hạ đôi địch với con, nơi nương đây đều là chỗ nghỉ lại của con." Dừng một chút, lại tiếp tục mở miệng: "Con coi như không nói lời nào, ta cũng biết rõ là con, con. . . . ."

Ngay lúc nàng còn chuẩn bị nói tiếp, Mộ Lam Yên cắn răng, chợt vận khí cuối cùng vẫn là thoát khỏi chỗ thị phi này.

Nàng sợ nghe tiếp nữa, nàng sẽ không kiềm chế được rơi nước mắt.

Bay khỏi thư phòng viện của Ngao phủ, Mộ Lam Yên có chút luống cuống tiếp tục đi về phía trước. Tư Không Thận vẫn bí mật ở bên ngoài, thấy Mộ Lam Yên, không nói hai lời bèn kéo nàng lên về gian phòng ở Ngao phủ của bọn họ.

Thuốc vốn là trong tay tỳ nữ bị bọn họ trộm đi, mà giờ khắc này bốn phía yên tĩnh không có ý ồn ào gì. Có lẽ nhất định là sau đó lại có người lấy nước thuốc ra, lừa gạt hai cô nương khác uống vào, lúc này đều đang ngủ trong mê man thời.

Tư Không Thận mạnh mẽ túm Mộ Lam Yên sắp có chút đi vào cõi thần tiên trở về phòng, đặt ngay tại trên giường, một đôi mắt lạnh lùng lấp lánh nhìn chăm chăm đối phương: "Ngươi làm sao vậy?"

Hơi một lát nữa, cặp mắt mê ly của Mộ Lam Yên nhìn phía trước, có chút nghẹn ngào mở miệng: "Nàng là mẹ ruột của ta."

Tư Không Thận biết rõ những lời này của đối phương có ý gì, ngồi ở bên cạnh, thận trọng thay đối phương lau đi nước mắt rơi xuống: "Chờ chúng ta làm xong việc, chúng ta sẽ đón nàng vào trong cung."

Mộ Lam Yên một phát bắt được mu bàn tay của đối phương, làm bộ đáng thương nhìn đối phương: "Không được, nương ta ngoại trừ ta ra, nàng còn có Ngao Tương và Ngao Tháp. Nhìn ra được, nàng thật sự rất thích cái nhà này."

"Nhưng ngộ nhỡ, Ngao Tháp thật sự là người giết chết cả nhà ngươi thì sao? Khi đó ngươi làm thế nào? Ngươi bảo mẫu thân ngươi làm thế nào?"

"Ta. . . . ."

Mộ Lam Yên nghe đến chỗ này, đã không biết trả lời như thế nào. Lời mà Tư Không Thận nói vẫn lượn quanh ở trong óc của nàng trong thời gian gần đây. Nàng cũng không phải là chưa từng nghĩ tới, nhưng mà nghĩ thì như thế nào. Ngoại trừ moi ra từng tảng một chuyện năm đó, nàng không còn cách nào, không phải sao?

Cuối cùng ngủ như thế nào, nàng không biết.

Chỉ là sáng sớm tinh lại, mới giật mình tỉnh giấc vì sao tối hôm qua bọn họ không có chạy trốn trước tiên? Mẫn phu nhân nhận ra nàng, coi như không sử dụng người trong phủ giam giữ bọn họ lại, cũng sẽ phái người tâm phúc tới đây, bảo bọn họ cả đêm ẩn nấp đi mới đúng. Vậy mà bình yên qua một đêm, lại là cái gì cũng không có.

Hiện tại đã là ban ngày, có người bên ngoài canh giữ, bọn họ không tiện tùy ý đi lung tung ra ngoài cửa. Đến lúc mặt trời lên cao, cánh cửa của các cô nương mình gả mới bị người gõ vang.

Người đến là cô cô bên trong phủ, phát cho mỗi một cô nương một trang phục cung đình chất vải cực tốt, nói là đợi lát nữa ăn xong điểm tâm, sẽ có người đến đón họ vào cung. Mặc dù các cô nương không muốn đi đâu, nhưng ngại vì chẳng biết lúc nào ngoài cửa đứng nhiều thêm binh sĩ cầm bội đao, bức bách với áp lực, cũng đành phải đi vào thay đổi.

Cả người Tư Không Thận trang phục nữ nhi nhận lấy quần áo muốn đi vào trong, bên tai chính là vang lên tiếng cô cô kia: "Nghe nói cùng đi vào với ngươi còn có một người làm, sao hôm nay không thấy hắn đâu?"

Tư Không Thận không quay đầu lại, chỉ là khẽ cười một tiếng, trả lời nàng: "A, một người làm như hắn dĩ nhiên là nghỉ lại ở bên ngoài. Đợi lát nữa trước khi vào cung, hắn sẽ xuất hiện. Hắn chính là quà tặng mà gia phụ tặng cho ta, nếu ta muốn dẫn theo quà tặng đi bồi tiên hoàng, sẽ không có vấn đề chứ?"

Cô cô chỉ là hàm hồ gần như nói một câu cũng không quan hệ, bèn xoay người rời đi.

Thay xong quần áo, ăn xong điểm tâm, người trong cung chưa kịp đến ngược lại Mẫn phu nhân tới đây trước rồi. Lúc này, Mộ Lam Yên đã thấy xuất hiện ở trước mặt mọi người, vẫn canh giữ ở bên cạnh Tư Không Thận. Nàng thấy Mẫn phu nhân đến thì đặc biệt cúi đầu xuống.

Không biết làm sao, Mẫn phu nhân tìm chính là nàng.

"Mấy người các ngươi đi xuống trước, Lý cô nương ở lại chỗ này nói chuyện với ta."

Cũng là người sắp chết rồi, các cô nương cũng không có suy nghĩ nhiều Mẫn phu nhân làm như vậy là ý gì. Chào một cái, bèn theo nha hoàn phân cho từng người, rời đi phòng dùng bữa.

Chỉ là một lúc, trước mắt cũng chỉ còn lại có Mẫn phu nhân và tùy tùng với Tư Không Thận Mộ Lam Yên các nàng.

Mộ Lam Yên yên tĩnh đứng tại chỗ, cảm giác trái tim cũng sắp nhảy khỏi ngực rồi. Họ cố chấp ở lại chỗ này, chính là vì sau khi chọn trúng làm cô nương mình gả, là có thể quang minh chính đại tiến vào hoàng cung. Đến lúc đó, họ có thể biết tình trạng bên trong. Về phần tối hôm qua trộm đồ thất bại, cũng chỉ có thể trước tiên trì hoãn lại rồi nói.

Ngay vào lúc ngần ngừ đó, Mẫn phu nhân đã ngồi xuống một lúc lâu. Lần này nàng ngược lại không có nhìn Mộ Lam Yên, mà là đối diện Tư Không Thận vẫn nhìn chăm chăm canh chừng nàng.

"Lý cô nương ngược lại không sợ người lạ chút nào đấy." Tr@ng D1)LQD bvb3 Mẫn phu nhân cười mở miệng.

Tư Không Thận cứng sống lưng: "Chết còn không sợ, còn sợ lạ cái gì?"

"Hả? Vì sao nhìn thoáng được như thế?"

"Nếu đã được chọn trúng, đó chính là mệnh, không cách nào kháng cự lại. Hơn nữa, nhà ta quả thật cần khoản ngân lượng này, thay vì ầm ỉ không vui, chẳng bằng thân nhiên đối mặt. Nói không chừng tiền hoàng có linh, còn có thể thưởng đến ít thứ, để cho phụ mẫu đệ muội của ta trên đời sống thoải mái chút."

Tư Không Thận nói xong, Mẫn phu nhân cũng rơi vào trầm tư, trong miệng liên tục lặp lại lẩm bẩm chữ 'Đó chính là mệnh' nhiều lần. Rồi sau đó, dường như rất vui vẻ đột nhiên thưởng bọn họ một ít đồ vật.

Mộ Lam Yên nhận lấy cái gói mà Tiểu Thúy đưa tới, quan sát tỉ mỉ một lần. Đó là thứ bị bao vải tơ vàng bọc lại, không phải rất nặng. Hơn nữa, xúc cảm sờ lên cũng không phải đồ trang sức các loại kia. Ngại vì Mẫn phu nhân vẫn còn ở trước mặt, nàng cũng không tiện mở ra xem một chút bên trong là cái gì.

Thật ra thì tối hôm qua, Mẫn phu nhân đã nhận ra Mộ Lam Yên, giờ phút này cố ý làm bộ không biết, đúng là khiến người càng thêm sinh lòng chất vấn.

Lại quấy rầy mấy câu, gã sai vặt phía ngoài chính là tới truyền lời nói người trong cung đến rồi. Cuối cùng, Mẫn phu nhân đành phải cho bọn họ đi thôi.

Chỉ là lúc gần đi, nói cái câu 'tất cả cẩn thận làm việc' kia với bọn họ, bởi hồi thật lâu ở trong đầu Mộ Lam Yên, không thể rời đi. Quay đầu lại, cuối cùng vẫn là Mẫn phu nhân mở ra đường cho bọn họ, mới có thể nhẹ nhàng tiến vào được hoàng cung như thế.

Bên trong xe ngựa, Tư Không Thận yên tĩnh ngồi ở bên cạnh Mộ Lam Yên. Liếc mắt thấy thái độ của đối phương hơi hoà dịu, trong lòng chính là hiểu đối phương đã đi ra từ trong khốn đốn của mình. Hắn đưa tay nắm lấy lòng bàn tay đối phương, để xuống trước người của mình, giọng điệu trấn an an nhõ giọng nói: "Có phải lại đang nhớ nương người hay không?"

Mộ Lam Yên cũng không mở miệng, chỉ là gật đầu một cái.

"Rời khỏi Ngao phủ thì lời nói của nàng mang thâm ý. Hơn nữa, nhìn ra được mặc dù nàng không nhìn thẳng vào mắt với người, nhưng trong lòng vẫn rất quan tâm người. Có điều ta cũng không hiểu, tại sao nàng phải làm như vậy?"

"Nương ta ẩn giấu bản lĩnh của mình ở Ngao phủ lâu như vậy, nhất định là có ý đồ của chính nàng. Tối ngày hôm qua nàng đột nhiên xuất hiện ở thư phòng, chỉ sợ cũng là có chuyện mà bản thân muốn làm. Nếu không cũng sẽ không phát hiện có người bị đánh ngất xỉu mà cũng không đi gọi người tới. A, đúng rồi, đợi lát nữa vào cung, người là có tính toán gì?"

"Tính toán của ta là, trước tiên lên về tẩm cung của mình, thay đổi quần áo lộn xộn lung tung cả người này!" Lúc Tư Không Thận nói câu nói này, cũng là tràn đầy oán hận. Lúc này Mộ Lam Yên nghe vào trong tai, rốt cuộc cũng không cười nhạo nổi chút nào. Thấy nàng không muốn nói chuyện, Tư Không Thận đặc biệt nhắc nhở đến: "Trước khi đi, nương người không phải cho một mình người đồ sao? Lấy ra xem một chút, nói không chừng có ích đối với chúng ta."

Lúc này Mộ Lam Yên mới nhớ tới gói vải giấu trong ngực lúc trước, bởi vì lớn nhỏ chính là đáng đáp của quyển sách kia. Cho nên sau khi cất xong, không có cảm giác gì, ngược lại một chút cũng không nghĩ tới.

Hiện tại, sau khi lấy ra, bèn lập tức đẩy ra vải tơ vàng. Bên trong đầu tiên là tờ giấy tràn ngập chữ, lấy ra phía dưới xuất hiện lại là đồ mà Tư Không Thận nhìn quen mắt. Vật kia, chính là sổ sách bị lục ra trong thư phòng của Ngao Thập.

Giờ phút này đột nhiên xuất hiện ở nơi này, nhất định là Mẫn phu nhân muốn biểu đạt cái gì.

Tư Không Thận không nói hai lời cầm sổ sách lên chính là lật xem sơ lược một hồi, càng xem đến phần sau, chân mày lại nhíu càng chặt. Trong đó, còn rơi ra vài thứ giống như tờ giấy viết thư từ bên trong sổ sách.

Mộ Lam Yên chưa kịp để sát đầu lại đi nhìn sổ sách, chỉ là tiện tay nhặt lên giấy viết thư trước người nhìn mấy lần.

Phía trên tất cả đều là chữ như gà bới rậm rạp chằng chịt. . . . .

"Đây là thứ gì? Chữ không giống chữ, tranh không giống tranh."

"Những thứ này đều là chữ viết của Đại Bàng." Tư Không Thận để sổ sách xuống, sâu kín mở miệng.

Mộ Lam Yên nhướng mày, chỉ vào sách trong tay hắn thả xuống: "Thứ này là cái gì?"

"Ghi chép năm đó, quá trình làm sao thông đồng ngoại bang chiếm đoạt quốc thổ của Kỳ quốc, với thủ đoạn làm sao giả họa tới thái sư!"

Chương 104: Thù mới nợ cũ

Editor: trang bubble

Mộ Lam Yên hỏi Tư Không Thận tại sao những thứ đồ này lại viết thành một cuốn, dù sao những chuyện kia cũng không cần tổng hợp lại giống như một quyển sách vậy.

Đối với việc này, Tư Không Thận trả lời là Ngao Tháp có thể không chịu đựng được chất chứa nhiều bí mật như vậy, cho nên lựa chọn viết ra, để cho tâm linh của mình lấy được thư giãn tạm thời. Vừa vặn vì việc này càng thêm đủ để chứng minh, hắn hoàn toàn hiểu rõ tình hình, hơn nữa là chủ mưu sự kiện năm đó.

Mộ Lam Yên vì thế, mặc dù lòng sớm đã biết rõ nhưng vẫn là trầm bồng phập phồng một hồi lâu.

Khi nàng trở lại bình thường từ trong tâm tư, cung nữ mặt ngoài xe ngựa chính là gọi bọn họ xuống xe. Bất đắc dĩ, Mộ Lam Yên đành phải nhét giấy viết thư còn chưa kịp nhìn vào trong ngực. Về phần sách đó, dĩ nhiên là giao do Tư Không Thận bảo quản.

Bởi vì cung nữ dặn dò, hai người bọn họ ngoan ngoãn cúi đầu xuống xe. Mộ Lam Yên nghiêng mắt liếc nhìn bốn phía, nơi này lại là cửa vào hậu cung, ký ức về cửa chính nguy nga với sư tử bằng đá hai bên hầy còn mới mẽ. Xa xăm nhớ lại lần trước tới đây là hoàng hậu nương nương mời, mấy tháng trôi qua, lần nữa tới nơi này thì hoàn cảnh không có thay đổi, cũng không biết người ở bên trong có thay đổi hay không.

Không còn kịp suy nghĩ tí mĩ nữa, cung nữ mới vừa nói chuyện đột nhiên bước nhanh đi tới phía trước một chiếc xe ngựa mà khi bọn họ đi tới đây.

Ngại vì họ đều là thân phận mình gả, cho nên mỗi cô nương cũng được phân phối có một chiếc xe ngựa. Hơn nữa, cung nữ là không thể tùy tiện vén màn trướng của các nàng lên. Cho nên mặc dù trên mặt cung nữ kia có hơi giận, nhưng chỉ có thể dè xuống, lấy lòng mở miệng: "Cô nương, tới cửa rồi, còn làm phiền ngài xuống xe đi hai bước."

Trong gió tháng ba thổi lên có chút lạnh. Tiếng nói của cung nữ rơi xuống có một đoạn thời gian, nhưng từ đầu đến cuối không thấy bên trong có động tĩnh. Tất cả mọi người tại chỗ, mắt không chớp nhìn chăm chăm chiếc xe ngựa chưa từng lung lay kia.

Có lẽ có vài người trong lòng bất đầu tức giận mắng, không biết cô nương nhà nào, cũng chỉ là vào cung chịu chết còn phô trương lớn như thế, có người kêu, còn vẫn không nhúc nhích.

Mọi người cứ lúng túng đứng một hồi như vậy, cung nữ hiển nhiên đang tính toán thời gian. Mắt thấy càng ngày càng muộn, quyết tâm dặn dò phu xe bên cạnh vén màn trướng lên.

Chỉ một cái liếc mắt, thấy cảnh tượng người trong xe ngựa, rồi rít hít một hơi khí lạnh.

Fphu xe vén màn trướng lên, đầu tiên là kêu khê một tiếng, rồi sau đó cả người thối lui về phía sau, không cần thận ngã nhào trên đất, lộn mấy vòng. Lúc ngừng đầu lên, hai mắt vẫn là không hoảng nhìn chăm chăm xe ngựa.

Theo bản năng, Mộ Lam Yên níu chặt vạt áo Tư Không Thận bên cạnh, đôi mắt có chút kinh ngạc nhìn lại đối phương, ý đồ đọc được một chút tin tức từ trong đôi mắt của Tư Không Thận.

Cô nương trong xe ngựa đó vậy mà chết rồi.

Lúc cùng rời khỏi Ngao phủ thì cũng không có hiện tượng kỳ quái. Hơn nữa, giờ phút này, nàng còn đoan trang ngồi ở trong xe ngựa, chỉ là bên tay có một chùy thủ nhuộm vết máu của nàng. Hai bên cánh môi có hai vết thương, còn kéo đến bên tai.

Nói cách khác, vị cô nương này lại cầm đao, rạch lên mặt của mình. . . . .

"Chuyện ma quái mà!" Đến lúc đó, một tiếng nói hoảng sợ đột nhiên vang lên. Mà ở trong cung này, trên mặt mỗi người hiện lên vẻ sợ hãi.

Lúc Mộ Lam Yên ngây ngẩn, Tư Không Thận cũng thừa dịp rối loạn, kéo tay của nàng, đột nhiên chạy trở về vài bước. Cho đến khi rẽ một chỗ ngoặt, bên tai cũng không có vang lên tiếng đuổi theo gọi bọn họ, Mộ Lam Yên mới thả xuống trái tim treo lên kia. Im re, đi theo Tư Không Thận kéo nàng tiếp tục chạy, quanh đi quẩn lại tránh qua binh lính cung nữ thái giám, đến một cái lối nhỏ, đi tới một chỗ cửa tên gọi Tử Tinh cung.

Đây là tẩm cung của Tư Không Thận trong cung.

"Tới chỗ này làm gì?" Mặc dù trong lòng Mộ Lam Yên biết nơi này là nơi nào, nhưng vẫn không nhận được hỏi lên.

Đi như chạy, Tư Không Thận thở gấp hỗn hển, mới mở miệng: "Chỗ nguy hiểm nhất chính là an toàn nhất. Đại ca và nhị ca chắc chắn sẽ không đoán được ta sẽ trở về tẩm cung của mình. Yên tâm đi, bên trong đều là người của chính ta, tuyệt đối sẽ không bán ta đâu."

Vừa dứt lời, hai người bọn họ chính là đi vào.

Quả nhiên, bên trong trừ bà vú của Tư Không Thận, không có người nào.

Bà vú vốn là quét dọn vệ sinh ở bên trong, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Tư Không Thận. Đầu tiên là sững sờ, cho rằng mắt mình xem ra mờ rồi. Rồi sau đó xác nhận đúng là bản thân Tư Không Thận, vội vã ném cây chổi xuống, khóc chạy chậm qua.

"Thận Nhi, cuối cùng ngươi cũng trở lại! Hai ngày trước nhị hoàng tử đột nhiên nói ngươi phản quốc soán vị, còn dẫn người trong tầm cung của ngươi đi hết rồi. Lúc nói ngươi cũng sẽ không trở lại nữa, thật sự là làm ta sợ muốn chết."

"Bà vú, ngươi trước tiên đứng lên nói chuyện. Nhỏ giọng một chút, chúng ta trở lại, quả thật không thể để cho nhị ca bọn họ biết."

Bà vú nghe vậy, tròn mắt hiển nhiên thoáng qua vẻ không hiểu, hơn nữa chú ý tới Mộ Lam Yên mặc nam trang, càng thêm nhìn lên nhìn xuống đánh giá một lần Tư Không Thận giả trang nữ nhi.

Nếu không phải từ nhỏ là bà nuôi lớn Tư Không Thận, bà quả thật còn tưởng rằng hai người trước mặt này là một nam một nữ, mà không phải là Thận Nhi của bà.

"Thận Nhi, cả người ngươi đây là . . . . ."

"Bà vú, hiện tại không kịp giải thích với ngươi nhiều như vậy nữa. Ngươi có thể giúp ta lấy chút nước nóng tới không? Lại lấy thêm cho ta một bộ quần áo của ta và nữ trang. Ta muốn thay quần áo đang mặc này. !i3n!)@l3Wi!)On Còn có sau khi phụ vương của ta qua đời, hiện tại mẫu phi của ta ở chỗ nào? Nhị ca có thể làm khó với nàng?" Tư Không Thận vừa nói, vừa đi vào bên trong.

Bà vú nghe hỏi hoàng hậu thì con ngươi đột nhiên thu lại, rồi sau đó đi theo bước chân của đối phương nhanh chóng đi vào bên trong.

"Nước nóng có, mỗi ngày ta đều quét tước phòng của ngươi. Hiện tại, ta lập tức đi lấy quần áo cho ngươi, hiện tại trong tầm cung chỉ có một mình ta, kính xin chờ một chút. . . . ."

"Ta cùng đi lấy với ngươi!" Mộ Lam Yên lo lắng một mình bà vú không giúp được, chủ động đưa ra muốn giúp đỡ.

Đã đi tới cửa phòng mình, Tư Không Thận cắt đứt tính toán của Mộ Lam Yên: "Không cần, ngươi đi vào, ta có việc thương lượng với ngươi." Rồi sau đó chính là đẩy cửa đi vào.

Nhanh chóng thay xong quần áo, tháo xuống trang điểm. Tư Không Thận rút cuộc khôi phục bộ dáng trong ngày thường. Về phần Mộ Lam Yên thay nữ trang, bà vú nhìn là sững sờ một chút. Không biết làm sao, không đợi bao lâu ở trước mặt bọn họ, Tư Không Thận lại bảo bà đi ra ngoài bận rộn trước.

Chỉ là một lát, trong phòng lần nữa chỉ còn lại hai người Mộ Lam Yên và Tư Không Thận. Trầm mặc mấy phần, Mộ Lam Yên dẫn đầu hỏi.

"Tiếp theo ngươi định làm như thế nào?"

"Gặp chiêu phá chiêu, tương kế tựu kế."

"Có ý gì?" Mộ Lam Yên vừa dứt lời, bên tai thanh tịnh không bao nhiêu thời gian, ngoài cửa chính là vang lên tiếng tranh cãi hỗn loạn, giống như là một nhóm người đang đi tới phía bọn họ vậy.

"Có người tới!" Mộ Lam Yên trước tiên cảnh giác đi ra cửa. Tư Không Thận đi sau một bước đi tới sau người, kéo nàng đến phía sau của mình: "Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con. Chuyện tiếp theo giao cho ta đi, ngươi chỉ cần phụ trách bản thân không bị thương là được rồi."

Mộ Lam Yên nghe vậy, hơi cảm động. Chỉ là kéo dài thời gian không lâu, người bên ngoài giống như đã tới chỗ cách bọn họ không xa.

"Tư Không Thận, ta biết rõ ngươi ở bên trong, có bản lĩnh ngươi ra ngoài đi! Tư Không Vũ nói ngươi sẽ không bí quá hoá liều, trở về nơi này. Hết lần này tới lần khác, ta chờ ngươi ở chỗ này thật lâu!" Nghe giọng nói có chút quen tai.

Tư Không Thận chậm rãi mở cửa lớn ra, người bên ngoài mới rọi vào tầm mắt bọn họ. Kinh ngạc không phải là tới bao nhiêu người, mà dẫn đầu lại là Tất Ngôn Nam.

Phải biết, Tư Không Thận và Tất Ngôn Nam có thể nói là truyền thuyết cụt tay của thành Biện Kinh. Nếu không phải là nói tới mâu thuẫn của hai người, đó chính là đời trước Tất Ngôn Nam vì chuyện Mộ Lam Yên khởi xướng tiến công, hơn nữa còn mưu triều soán vị thành công!

Mộ Lam Yên nghĩ đến đây, lòng đột nhiên giật mình một cái, chẳng lẽ lần này lại bởi vì chuyện này? Thế nhưng đời này, nàng gần như không trêu chọc đối phương như thế, không đến nỗi số đào hoa vướng như vậy chứ!

"Tất Ngôn Nam, ngươi đây là ý gì?" Tư Không Thận nhìn bạn tốt ngày xưa trước mặt, mặt lạnh hỏi.

"Hừ, sáng sớm hôm nay, ta đụng phải một thầy tướng số ở trên chợ. Hắn nói, hôm nay kẻ địch của ta sẽ về nhà. Ta vừa nghĩ, không phải là nói ngươi sẽ trở về tầm cung của ngươi sao?" Tất Ngôn Nam cố ý vòng vo nói.

Mộ Lam Yên không đành lòng hai người bọn họ xích mích: "Người có bệnh, kẻ địch của người là ai?"

"Người giành thê với ta, chính là kẻ địch của ta."

"Thê của người là ai?"

"Người, Mộ Lam Yên!" Tất Ngôn Nam một mực chắc chắn, giống như hẳn cho rằng chuyện này hoàn toàn là đúng, sau đó đối đầu với con người của Tư Không Thận: "Kể từ khi người rời khỏi Biện Kinh, Lam Yên cũng bị dẫn đi. Ta vốn đang tâm niệm nhớ kỹ, người nói tuyệt đối sẽ không thích nàng, cho nên chuẩn bị xong sinh lễ. Nhưng, đại ca của người lại đột nhiên nói cho ta biết, người và nàng tăng tị với nhau rồi, hơn nữa còn vứt bỏ nàng. Cho nên ta rất tức giận!"

"Chính là như vậy?" Tư Không Thận hừ lạnh một tiếng.

Mộ Lam Yên nghe cũng là mặt xạm lại, chính là như vậy, rất tức giận, cho nên là xích mích rồi?

Không, nội dung vở kịch tuyệt đối không phải là như vậy.

"Vậy nếu như nói, ta khẳng định cũng không thích người. Hơn nữa, ta cũng không có bị Tư Không Thận vứt bỏ, người có hơi khá một chút mà không làm ra những chuyện nhảm chán này hay không? Người biết hiện tại trong cung có giặc không?" Lúc Mộ Lam Yên nói thì đặc biệt đi về phía trước mấy bước.

Tư Không Thận vốn có lòng ngăn lại, nhưng cũng đã không tới kịp.

Lúc nói dứt lời, nàng đã đứng ở trước mặt Tất Ngôn Nam. Trong ngày thường, mặc dù Tất Ngôn Nam luôn mồm luôn miệng ầm ĩ đòi kết hôn Mộ Lam Yên, nhưng người đến trước mặt, tay chân có chút luống cuống, ấp úng mới vừa thổ lộ: "Không biết." Hai chữ, bên tai chính là nghênh đón một tiếng vang "Bốp" thật lớn.

Bàn tay của Mộ Lam Yên đánh vào trên mặt đối phương mới vừa rơi xuống, tất cả mọi người tại chỗ cũng trừng lớn mắt nhìn Tất Ngôn Nam kinh ngạc đầy mặt.

"Năm nay người bao nhiêu tuổi rồi? Chơi vui như vậy sao?" Giọng của Mộ Lam Yên có chút vang, ghen đỏ mặt, hung ác nhìn chằm chằm Tất Ngôn Nam.

"Ta. . . . ." Đối phương có chút cứng họng, còn chưa nghĩ ra ứng đối ra sao, một bàn tay khác của Mộ Lam Yên lại đã rơi xuống.

Cực khổ của một đời trước chính là nam nhân trước mắt này vô cớ tạo thành. Giờ phút này Mộ Lam Yên đánh hai bàn tay, mặc dù tay đau nhưng trong lòng lại là sáng khoái khác thường! Ngay lúc nàng vung tay phải lên chuẩn bị đánh cái thứ ba, cánh tay nàng lên chột bị Tư Không Thận đột ngột chặn lại.

Đôi mắt Mộ Lam Yên ửng đỏ, có chút không hiểu ngẩng đầu nhìn về đối phương: "Buông tay, ta muốn thù mới nợ cũ cùng tính một lượt!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Gieo gió gặt bão

Editor: trang bubble

Mặc dù trong lòng Tư Không Thận không hiểu cái gọi là thù mới nợ cũ của Mộ Lam Yên là ý gì, nhưng mà trước mắt thật sự không phải là lúc nàng dính vào. Mới vừa rồi, hẳn không lên tiếng đặc biệt quan sát bốn phía, xác định trừ người mà Tất Ngôn Nam dẫn theo, chung quanh đây cũng không có binh đội khác nữa, mới cố ý ra tay ngăn cản Mộ Lam Yên, nhân tiện chột kéo tới phía sau của mình.

"Ta biết rõ người dẫn theo những đội ngũ này tới đây, đầu gì chúng ta cũng đã từng huynh đệ. Mặc kệ là người tha ta một mạng hay là ta tha cho người một mạng, có thể dẫn chúng ta đi tìm Tư Không Vũ không?"

Tất Ngôn Nam nghe theo sững sờ, thật ra thì hẳn cũng không biết tại sao trước đó lại đột nhiên câu thẹn với tức giận, chỉ là sau khi trải qua hai bàn tay của Mộ Lam Yên đánh tới —— cả người quả thật hình như tỉnh táo rất nhiều. Trải qua Tư Không Thận nhắc nhở, hẳn mới ngạc nhiên cảm tạ lần hành động này của mình cũng không có nói cho người khác biết. Bằng không, quả nhiên là hãm hại huynh đệ vào bất nghĩa!

Sau khi ba người thương lượng một lúc, bèn quyết định trước tiên đến Dưỡng Tâm điện xem một chút.

Trong cung, phần lớn thị vệ đều bị sai phái ra đi toàn trường tìm bóng dáng Tư Không Thận và Mộ Lam Yên. Trong ngày thường số lượng thái giám cung nữ khá nhiều, lúc này cũng là thừa thớt. Mặc dù bọn họ có chút nhận được Tư Không Thận, nhưng chẳng biết tại sao, dù là đi qua bên cạnh bọn họ, cũng tạm thời cho là không thấy.

Cho nên, thời điểm bọn họ đi đến Dưỡng Tâm điện, vẫn tính là tương đối nhanh.

Lúc Tư Không Trung Minh còn tại thế, dầu gì Dưỡng Tâm điện cũng là tràn đầy chính khí. Mà giờ khắc này, tuy là ánh nắng tươi sáng thế nhưng cửa cung điện đóng chặt lại, lại làm cho Mộ Lam Yên nhìn trong lòng có chút sợ hãi.

Lại như bên trong có một quái thú lớn.

Tư Không Thận thấy Mộ Lam Yên đứng ở ngưỡng cửa chính điện đột nhiên không có động tĩnh, đặc biệt dừng bước: "Thế nào?"

"Không có, không có gì." Mộ Lam Yên có chút ngầy ngẩn, thu hồi tầm mắt trùng trùng từ phía trước nhìn Tư Không Thận, trái tim đột nhiên nhảy lên kịch liệt không có quy luật chút nào, lúc lâu mới tiếp tục mở miệng: "Ta cảm thấy, bên trong dường như có chuyện gì đó không tốt xảy ra."

Tư Không Thận giật giật bờ môi, lo lắng những ngày qua Mộ Lam Yên trải qua nhiều chuyện thay đổi rất nhanh như vậy, trái tim có chút không chịu nổi. Nhưng còn chưa chờ hắn thu xếp xong từ ngữ, Tất Ngôn Nam phát hiện bọn họ không cùng đi lên, đặc biệt đi trở về mấy bước: "Các người còn không mau theo kịp một chút. Lúc trước, ta nghe thấy từ hôm qua Tư Không Vũ triệu tập đại thần các lộ, mọi người cả đêm không về. Bây giờ nghĩ lại, sợ là có chuyện không tốt xảy ra, trước tiên hãy đi xem một chút!"

Tư Không Thận gật đầu một cái, lại lo lắng trạng thái của Mộ Lam Yên, vốn muốn cho nàng đi chỗ khác nghỉ ngơi một chút trước, mới vừa mở miệng một cái, đã bị đối phương mở miệng ngăn lại.

"Chúng ta mau đi đi, không chừng Tư Không Vũ xảy ra cái yêu thiếu thân gì đó. Hơn nữa, mẫu phi của người cũng không ở trong cung ư, ngộ nhờ bị hắn lấy ra làm uy hiếp, lại là không tốt!"

Trong lòng Tư Không Thận quả thật sôi ruột mẫu phi của hắn, cho nên cũng không nói gì nữa, đoàn người nhanh chóng đi vào. Vẫn từ cửa chính đến Dưỡng Tâm điện, chung quanh không có một bóng người, mặc dù lo lắng trong đó có mai phục, có điều nhớ tới người cẩn thận nữa thì trên tay bọn họ cũng không có người nào, chẳng bằng thoải mái đi vào.

Cuối cùng, gần tới cửa thì mới truyền ra một đợt tiếng kêu nữ chói tai từ bên trong.

Tư Không Thận cả kinh trong lòng, cũng may tiếng này không phải là mẫu phi của hắn.

Bên trong Dưỡng Tâm điện đứng đầy quan viên lớn nhỏ. Mỗi người cúi đầu, trầm mặc không nói, hiển nhiên sợ nam tử nóng nảy trên long ý.

Tư Không Vân giống như một cây cọc gỗ đứng ở dưới điện, Tư Không Vũ ngồi ở phía trên, thái độ phách lối, hoàn toàn miệt thị mỗi người phía dưới. Ngay ở một bên long ý, có treo một bức rèm che, phía sau bức rèm che mặt như ẩn như hiện xuất hiện một nữ nhân ngồi ngay ngắn.

Mới vừa rồi, bọn họ cũng chỉ là giết một cung nữ động tác có chút chậm chạp, ngay cả thời gian kéo ra ngoài cũng là bỏ bớt, trực tiếp do kiểm thủ một đao mất mạng ở trước mặt chúng đại nhân.

Vì thế đã có không ít quan viên chính nghĩa muốn ra mặt quát nạt, làm sao đều bị đồng đạo bạn tốt, không tiếng động ngăn lại.

Ngay khi trên mặt Tư Không Vũ bộc lộ một chút gian trá, thời điểm khảo nghiệm ranh giới cuối cùng ở trong lòng của các quan viên, cửa chính của Dưỡng Tâm điện đột nhiên cọt kẹt một tiếng, rọi vào tia sáng le lói.

Mọi người quay đầu lại, khinh thường một cái, thấy người tới lại là Tư Không Thận, trong lòng tuy có vui mừng nhưng không dám biểu lộ ra. Chỉ liếc mắt, chính là yên lặng quay đầu lại.

Trong nháy mắt Tư Không Vũ thấy Tư Không Thận, mặc dù khóe mắt xẹt qua vẻ kinh ngạc. Nhưng sau chốc lát, dường như đoán chắc hắn sẽ xuất hiện vậy, đột nhiên hừ lạnh một tiếng: "Cửu đệ của ta, người rốt cuộc đã tới rồi!"

"Cửu hoàng tử điện hạ, Đại hoàng tử tội ác tày trời, tội ác chồng chất, không hề có lòng nhân đức. Người nhất định phải làm chủ cho dân chúng thiên hạ Kỳ quốc!" Một quan viên đứng tương đối gần cửa của Dưỡng Tâm điện, đã không kềm chế được sợ hãi của nội tâm, đầu tiên nhìn thấy Tư Không Thận chính là lấy hết dũng khí, la lớn.

Hắn cho rằng, Tư Không Thận dẫn binh đội tới cứu bọn họ.

Kì thực không phải vậy, Tư Không Vũ giống như hoàn toàn không chịu uy hiếp, hai mắt hung tàn nhìn chằm chằm quan viên mới vừa nói chuyện, chỉ nói ra một chữ "Chết", người nọ chính là ngã xuống đất trong khoảnh khắc.

Ngay cả thời gian Tư Không Thận kêu dừng cũng không có.

Nhìn thấy đồng liêu cũng bởi vì một câu nói mà cứ chết như vậy, người còn dư lại vì bảo toàn tánh mạng, càng thêm khúm núm. Thấy Tư Không Thận,

chỉ đi ra chút y như e sợ tránh không kịp vậy.

Tư Không Thận quét mắt một vòng chung quanh Đường Tâm điện, mới chú ý tới che giấu ở trong góc vậy mà tất cả đều là người Đại Bàng ngoại bang.

"Người rốt cuộc làm cái gì đối với bọn họ?" Tư Không Thận nổi giận nói với phía trên.

Tư Không Vũ chợt cười ha ha một phen, đứng dậy từ trên long ý. Trên khuôn mặt u ám khảm nạm một đôi mắt ác độc, chưa bao giờ rời khỏi trên người của Tư Không Thận.

"Ta làm cái gì đối với bọn họ, người hỏi bọn họ một chút chẳng phải sẽ biết rồi. Chẳng qua, ta càng hiểu kỳ hơn chính là làm sao người bình yên đi tới nơi này, khắp thành đều đang lục soát đối với người." Nói tới nơi này, đôi mắt không hiểu đột nhiên nhớ tới trước kia giống như hiểu ra: "A, ta nhớ ra rồi, bên cạnh người còn có một Mộ Lam Yên tinh quái. Ở Giao châu, thật sự là thiếu chút nữa, nàng đã thành nữ nhân của ta rồi. Đáng tiếc, đáng tiếc. . . . ."

Bộ dáng Tư Không Vũ lúc đầu thờ dài, nhất định chính là làm cho người ta hận không thể ra tay xé hắn.

Mặc dù Tư Không Thận rất có kích động xông lên đánh đối phương một quyền, nhưng cả nơi này đều là người của đối phương, hắn cũng không tiện tùy ý ra tay. Tr@ng D1)LQD bvb13 Hắn ổn định hơi thở, tiến lên vài bước, khi dừng lại ở bên cạnh Tư Không Vân thì hắn mới phát hiện đối phương có chút kỳ quái.

Tư Không Vân cúi đầu, hai mắt vô hồn.

Tư Không Vũ nhìn thấu nghi vấn của Tư Không Thận, hừ lạnh một tiếng: "Nô lệ của ta thoát nhìn như thế nào? Ta cho hắn uống cô độc mà ta nghiên cứu đã lâu. Hiện tại ta bảo hắn giết chết người, hắn thật sự sẽ giờ đao lên tới đây."

"Hắn là huynh đệ của người!" Tư Không Thận cắn răng mở miệng.

"Huynh đệ ruột thì như thế nào?" Trong nháy mắt, giọng của Tư Không Vũ trở nên nóng nảy, "Các người cũng chỉ là chướng ngại vật trên đường ta trở thành vương giả, tới một người giết một người, tới một đôi ta giết một đôi!"

"Tại sao?"

"Tại sao?" Tư Không Vũ tự giấu tự cười hỏi ngược lại, dừng một chút lại là mở miệng: "Cái này thì phải hỏi mẫu phi của người một chút rồi!" Kèm theo tiếng nói vừa ngừng, tiếng cười điên cuồng của Tư Không Vũ vang vọng cả Đường Tâm điện.

Con người của Tư Không Thận vừa rút lại, lúc này mới chú ý tới mảnh tường bên cạnh, đó là cho thái hậu hoặc là hoàng hậu dùng.

"Mẫu phi?" Tư Không Thận nhắm tới phía bóng dáng như ẩn như hiện phía sau mảnh tường, không can đảm xác định mở miệng hỏi thăm.

Yên lặng một hồi, phía sau bức rèm che này đột nhiên truyền ra một đợt hừ lạnh.

Tư Không Thận nghe giọng này không phải mẫu hậu của hắn, trong lòng chính là thư giãn một chút. Nhưng không biết làm sao, đối phương vừa mở miệng, trong nháy mắt lại phá tan hy vọng của hắn thành số không.

"Mẫu hậu của người sợ là chờ người đến phía dưới mới có thể gặp được!" Phía sau bức rèm che trước mặt, nữ nhân vừa nói chuyện, đột nhiên đứng dậy, cung nữ đỡ đi qua bên cạnh, chậm rãi đi ra từ sau rèm.

Nữ nhân kia mặc phượng quan hà bí. Trên mặt trang điểm tinh xảo, một đôi mắt thâm thúy lão luyện hết như một thanh kiếm, xuyên qua thân thể Tư Không Thận.

Nàng chính là mẫu thân của Tư Không Vũ, người đầu tiên đảm nhận hoàng hậu của Tư Không Trung Minh!

Lúc này, Tư Không Thận mới hoàn toàn tỉnh ngộ tuy rằng Tư Không Vũ có thể điều khiển nhiều binh lính ngoại bang như vậy, sợ tất cả đều là công lao của nữ nhân trước mắt này. Hắn đối với nàng, có một chút ký ức thoáng qua trong miệng mẫu thân của hắn.

"Nhìn thấy ta, chắc hẳn cũng không ngờ chứ?" Giọng của Na Trát Phi Phi có chút hạ hê mở miệng nói. Tầm mắt dời đi từ trên người của Tư Không Thận, hơi đi vài bước, vừa đi vừa nói: "Trong lòng người nhất định đang buồn bực, ta nhốt mẫu thân của người ở nơi nào. Hiện tại, ta có thể nói cho người biết, mẫu thân của người, Mạnh Cơ đã bị ta giết. Hơn nữa trước khi chết, ta đặc biệt tìm mấy tiểu tử trẻ tuổi sức lực cường tráng của Đại Bàng chúng ta, tiến nàng đoạn đường."

"Lời này của người có ý gì?" Tư Không Thận siết chặt xương ngón tay trắng bệch, cắn răng hỏi thăm.

Na Trát Phi Phi ngông cuồng cười một tiếng: "Có ý gì? Chính là để cho nàng trước khi chết, ném thử cảm giác ai cũng có thể làm chồng. Để cho nàng coi như đến phía dưới, cũng không còn mặt mũi gặp mặt tiên hoàng!"

Tư Không Thận hận đến mức lập tức xông lên phía trước, không biết làm sao mới vừa rồi Tư Không Vân vẫn không lay được đột nhiên đưa tay, ôm lấy hắn: "Tại sao người đối với mẫu hậu của ta như vậy? Lúc người đi, nàng vừa mới vào cung không bao lâu!"

"Hừ, Mạnh Cơ là nói với người như thế?" Na Trát Phi Phi khinh miệt nhìn người dưới điện một cái, ánh mắt có chút thương hại nhìn đối phương: "Nếu

mẫu thân của ngươi đã không cách nào lên tiếng nữa, vậy thì để ta đến nói cho ngươi biết được rồi. Năm đó, nếu không phải nàng ta, diễn khổ nhục kế trên bản thân, uống hết chén thuốc phá thai lẽ ra nên bị ngăn lại kia, làm sao ta lại bị tiên hoàng trục xuất khỏi vị trí hoàng hậu, liên lụy Vũ Nhi của ta, để mặc cho mẹ con chúng ta tự sinh tự diệt. Năm đó tuy ta có lòng hận đứa nhỏ trong bụng nàng ta, nhưng nếu không phải là nàng ta, làm sao lại để cho mẹ con chúng ta đến hôm nay mới có cơ hội đi tới nơi này. Kết quả hôm nay của nàng ta hoàn toàn chính là nàng ta gieo gió gặt bão!"

"Ta không tin!" Tư Không Thận rống giận.

"Nếu như ngươi không tin, vậy thì ngươi đi xuống dưới, giáp mặt hỏi mẫu thân ngươi đi!" Na Trát Phi Phi dứt lời, đột nhiên hô về phía binh lính Đại Bàng hai bên: "Tư Không Thận có ý mưu nghịch tạo phản. Hôm nay Đại hoàng tử Tư Không Vũ bắt tại chỗ, bị phạt chính đáng nơi đó, còn không mau ra tay!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Đại Kết Cục (thượng)

Editor: trang bubble

Phối hợp với Na Trát Phi Phi hạ lệnh, chúng quan viên tại chỗ hít một hơi khí lạnh, nhưng cũng không ai dám đứng ra nói chuyện. Tư Không Thận làm xong tư thế chiến đấu, nhìn quanh người khắp bốn phía dần dần ép tới gần, mắt thấy sắp phải đánh nhau, cửa đột nhiên truyền đến một đợt tiếng phá hủy cửa. . . . .

Mọi người rối rít ghé mắt nhìn lại, chỉ thấy Tất Ngôn Nam dẫn một vài thuộc hạ, đi theo sau lưng Mộ Lam Yên, nhanh chóng đi vào.

Trên tay Mộ Lam Yên giờ di chiếu của Tư Không Trung Minh lên cao cao, dừng bước, hung hăng quét mắt một vòng đám người bên trong không có động tĩnh gì, dừng một chút mới mở miệng: "Phế truật tiên hoàng hậu dẫn theo Đại hoàng tử Tư Không Vũ mưu nghịch tạo phản, nhân chứng vật chứng đều ở đây. Mặt khác, trên tay ta chính là di chiếu của tiên hoàng, phong Cừu hoàng tử Tư Không Thận làm tân thái tử. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Nói xong, dẫn đầu mặt hướng tới Tư Không Thận quỳ xuống.

Lúc này Na Trát Phi Phi đứng ở phía trên vẫn là thái độ tuyệt đối không có khả năng, nhìn về phía Mộ Lam Yên hừ lạnh một tiếng: "Tiểu nha đầu lòng vàng từ đâu tới, dám loạn truyền thánh chỉ. Tất cả mọi người tại chỗ cũng biết sau khi tiên hoàng băng hà, di chiếu không cánh mà bay, ngươi. . . . ."

"Ngươi đã cũng biết di chiếu của tiên hoàng không cánh mà bay, vậy tại sao ngươi điệu hồ dương oai ở phía trên, dựa vào ngươi là hoàng hậu bị phế truất sao?" Mộ Lam Yên đoạt lấy lời của Na Trát Phi Phi, đồng dạng mở miệng.

Na Trát Phi Phi lập tức mất ngôn ngữ, hung ác trừng trừng nhìn Mộ Lam Yên thì Tư Không Thận lại là nóng nảy hỏi thăm: "Cuối cùng ngươi giấu mẫu phi của ta đi đâu?"

"Mẫu phi của ngươi. . . . ." Na Trát Phi Phi cười to: "Không phải đã nói với ngươi là đi xuống bồi tiên hoàng rồi à."

Tư Không Thận tức giận muốn xông lên giết nữ nhân kia, đến lúc này Tất Ngôn Nam đi tới bên cạnh Tư Không Thận, lo lắng hấn sẽ hành động lỗ mãng, đặc biệt bắt được cánh tay của hắn: "Theo chân bọn họ nói lời vô dụng làm gì, trước bắt lại rồi nói sau."

"Hừ, các ngươi cho rằng đám các ngươi động được đến chúng ta sao? Quan binh Đại Bàng ta đã lên vào mỗi quân đội ở thành Biện Kinh. Hôm nay coi như các ngươi quả thật cầm di chiếu của tiên hoàng, nhưng cũng chỉ là tự chui đầu vào lưới! Ngươi đâu, bắt tất cả những nghịch thần tặc tử này lại cho ta, ta muốn từng bước từng bước bóc xương lóc thịt bọn họ!"

Mộ Lam Yên mắt thấy người từ từ tụ tập lại, càng ngày càng nhiều, lập tức lại móc ra lệnh bài ba quân trong ngực mình, giương thật cao ở phía trên: "Trên tay ta chính là lệnh bài ba quân sở hữu của thái sư nhất phẩm. Vào trước khi chúng ta đi vào, đã phái người ra ngoài cho gọi tướng lĩnh khắp nơi, đừng tưởng rằng bề ngoài xếp vào cơ sở ngầm của các ngươi là có thể vô tư rồi. Bây giờ nhìn một chút rốt cuộc là ai bắt ai!"

Mộ Lam Yên vừa dứt tiếng, ngoài cửa Dưỡng Tâm điện chính là đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân nhanh chóng. Bước chân chinh tề, ngoài âm thanh binh khí khô giòn gấp gáp lệ thường, mọi người chính là biết các tướng lĩnh trong miện Mộ Lam Yên đã đi tới ngoài cửa.

Lúc này Na Trát Phi Phi mới phản ứng kịp thật ra thì đội ngũ của bọn họ đã sớm bị những người dưới điện kia xử lý xong tất cả. Lúc này, nàng chỉ tự trách mình quá mức lơ là. Mà từ trước đến nay ở một bên nghe mẫu thân sai phải, Tư Không Vũ thấy bộ dáng lần này mẫu thân cũng vô cùng rối loạn.

Kết cuộc, sau cùng Na Trát Phi Phi, Tư Không Vũ với tất cả người Kỳ quốc và người Đại Bàng có liên quan trận mưu nghịch này đã bị bắt tất cả. Tư Không Thận bị mọi người vây quanh ngồi lên ngôi vị hoàng đế, chuyện thứ nhất chính là dặn dò hậu táng quan viên ý đồ nói chuyện giúp hắn lúc trước đó.

Về phần những người khác cũng ngại vì tình thế bất buộc mới vừa rồi, Tư Không Thận cũng sẽ không đi tính toán.

Mộ Lam Yên đứng ở một bên, nhìn các quan viên mặt lăm lăm về phía Tư Không Thận, đột nhiên phát hiện thiếu mất một người.

"Ngao Tháp đâu?" Mộ Lam Yên thừa dịp mọi người còn chưa rời đi, lớn tiếng hỏi.

Có mấy người khá cao, hai mặt nhìn nhau nhìn một hồi, mới trả lời: "Sáng sớm hôm nay Đại hoàng tử, không đúng là phản tặc Tư Không Vũ đã bảo hân về nhà trước. Người tìm hân có chuyện gì sao?"

Mộ Lam Yên gật đầu một cái, rồi lại lắc đầu một cái, không biết vì sao lại nói thế. Trấn an được tâm trạng của các đại thần, Tư Không Thận nghe tiếng Mộ Lam Yên đang tìm Ngao Tháp, mới nhớ tới lần này trừ đoạt lại ngôi vị hoàng đế, còn có một chuyện quan trọng khác.

Hắng giọng, hỏi về phía mọi người: "Các người có còn nhớ rõ thảm án diệt môn phủ thái sư mười tám năm trước?"

Lời vừa dứt, biểu hiện trên mặt mấy quan viên nhị phẩm hiển nhiên là biết. Chỉ là một lát sau, mới trả lời: "Chuyện này. . . . . Vì sao Điện hạ đột nhiên hỏi tới?"

"Đúng vậy, năm đó Đại Bàng cướp đoạt đất đai Kỳ quốc của chúng ta, làm hại quốc khố chúng ta thiếu hụt. Sau đó trong một đêm, tất cả gia quyến của phủ thái sư đều bị mất mạng, thái sư cũng sợ tội tự sát trong ngục. Dân gian có lời đồn, phủ thái sư diệt môn là bởi vì thái sư làm chuyện không nên làm, cho nên gặp phải Thiên Khiển (trời khiển trách)."

"Người thú vị lắm!" Mộ Lam Yên có chút nổi giận lớn tiếng phản bác.

Tư Không Thận liếc mắt một cái Mộ Lam Yên bên cạnh, ánh mắt ý bảo nàng bình tĩnh chờ nóng.

"Trước mắt đã có người trực tiếp mời người Đại Bàng đến trong cung chúng ta, các người vẫn không cảm giác được thích đáng sự kiện năm đó có kỳ lạ sao? Năm đó Ông Phẩm Lương không làm thái sư nhất phẩm thật tốt, tại sao phải đi trộn lẫn đấu tranh giữa quốc gia và quốc gia!"

"Chẳng lẽ chuyện kia có liên quan với chuyện hôm nay?" Một người trong đó nói.

Tư Không Thận đối diện về mặt của các đại thần, trong nháy mắt lại trở nên lạnh lùng, móc ra bản sổ sách trộm ra từ Ngao phủ ở trong ngực của mình: "Chuyện năm đó căn bản là có người vu khống hãm hại. Tất cả quá trình đều đã được người trong cuộc ghi lại ở bên trong cuốn sách này. Sau đó, ta sẽ tra rõ ràng từng việc. Ở chỗ này ta nói một câu, phàm là người có liên hệ với sự kiện năm đó, một kẻ ta cũng sẽ không bỏ qua. Nếu như trong các người có ai biết tin tức thì nhanh chóng nói với ta. Nếu không bị ta bắt được, cũng đừng trách ta không khách sáo!"

Sau đó, kèm theo một tiếng bộp, sổ sách trên tay Tư Không Thận trực tiếp ném ở bên chân đại thần hàng trước.

Một quan viên nhị phẩm trong đó tương đối lớn tuổi chính là thấy tình thế, cố ý tiến lên hỏi thăm một phen: "Quyển sách này là tìm được từ nơi nào?"

"Thư phòng của Ngao Tháp!" Tư Không Thận khàn khàn nhếch miệng nói ra, lại làm cho mọi người nghe được trong lòng giật mình. Đại thần mới nói lời vừa rồi, suy nghĩ một phen mới mở miệng: "Vậy thì không giống, mười tám năm trước, Ngao Tháp cũng chỉ là tiểu tử vất vả chưa sạch bị phụ thân hân mới triệu hồi về từ bên ngoài. Hân tuyệt đối không thể nào mưu đồ một chuyện bí mật như vậy."

Ở bên cạnh Mộ Lam Yên yên tĩnh nghe, đến lúc đó đột nhiên nhớ tới trong ngực còn có giấy viết thư gói cùng với sổ sách kia. Móc giấy viết thư ra nhìn kỹ một lần, nàng cuồng quát vội vàng nhanh chân bèn bắt đầu chạy ra bên ngoài.

Tư Không Thận thỉnh thoảng thấy đối phương đột nhiên cứ đi như thế, lập tức đứng dậy kêu lên: "Mộ Lam Yên, người đi đâu vậy?"

"Thư mà nương ta viết cho ta có vấn đề, ta sợ gặp chuyện không may, đi Ngao phủ xem một chút!" Giọng của Mộ Lam Yên giống như biến mất ở trước mặt mọi người.

Mới vừa ổn định thế cục, Tư Không Thận lo lắng bên ngoài còn có nghiệt đảng của Na Trát Phi Phi. Hơn nữa, Ngao Tháp lại đang ở trong nhà, (!j3n!)@BWi!)0n nếu mà Mộ Lam Yên đi lỡ mạng như thế, sẽ xảy ra chuyện. Cho nên ném lại một câu nói, bèn để cho bọn họ tự mình làm việc.

"Điện hạ, đại diện ngài đăng cơ làm như thế nào đây?" Trong ngày thường thái giám hầu hạ Tư Không Trung Minh hô to về phía bóng lưng của Tư Không Thận. Lại chỉ đón lấy một câu xa xăm của đối phương, người xem đó mà làm là tốt rồi.

Các đại thần thấy nhân vật chính cũng đã rời đi, lập tức cũng buông xuống thần kinh căng thẳng một ngày một đêm, rồi rút hơi ưỡ oài rũ vai xuống, tùm tùm ba đi ra phía ngoài.

Tất Ngôn Nam vì giang sơn của huynh đệ, chờ sau khi hân trở về có thể thấy thoải mái, đặc biệt ở lại thay hân dọn dẹp tàn cuộc.

Mà Ngao phủ cách xa hoàng cung, giờ phút này bên trong hoàn toàn là một mảnh thê lương.

Tư Không Thận lo lắng Mộ Lam Yên liên tục chạy đi Ngao phủ sẽ mệt mỏi suy sụp, đặc biệt dắt một con ngựa, trực tiếp chạy như bay từ trong cung trở về Ngao phủ. Vừa đến ngoài cửa, cửa lại là một người trông coi cũng không có.

Hai người vội vàng đến gần, lại gặp phải cảnh tượng một tỷ nữ vội vã. Mộ Lam Yên bắt lấy cổ tay của đối phương, hỏi thăm nàng rốt cuộc bên trong xảy ra chuyện gì.

Tỳ nữ nhìn một cái lại là thấy nhị tiểu thư đã chết một đoạn thời gian, phản ứng đầu tiên chính là cho rằng thấy quý, la to. Không biết làm sao, một lúc lâu cũng chưa chắc có người tới đây.

Lúc này Tư Không Thận cũng phát hiện bên trong phủ này có chút kỳ quái. Giúp đỡ Mộ Lam Yên, tóm chặt tỳ nữ kia mới mở miệng: "Chớ kêu, chúng ta đều là người sống. Nhị tiểu thư của các người chưa chết!"

Tỳ nữ vẫn còn có chút không can đảm tin tưởng, nhưng đồng ý nhìn Mộ Lam Yên, thật sự không dám xác định hỏi thăm: "Thật sự?"

Mộ Lam Yên có chút nóng nảy: "Đừng quan tâm tới ta là thật hay giả, người nói cho ta biết, trong phủ xảy ra chuyện gì? Tại sao không có bất kỳ ai?"

"Trong phủ. . . . . Trong phủ buổi trưa hôm nay, lão gia và phu nhân song qua đời rồi!"

Trong lòng Mộ Lam Yên kinh hoàng, bàn tay nắm tỳ nữ không tự chủ khẽ buột chặt: "Chết thế nào. . . . ."

"Hình như là nói, phu nhân đầu độc. Bọn hạ nhân trong toàn phủ đều nghe tam tiểu thư dặn dò, giúp đỡ ở Đức Mẫn viện. Ta chính là nghe Tam Tiểu Thư dặn dò, chuẩn bị đi mời đại phu!"

"Nếu đã biết trúng độc, tại sao trước đó không đi mời?"

"Bởi vì lúc trước phu nhân còn có ý thức, kéo tam tiểu thư không để cho nàng đi mời. Tam tiểu thư nghe lời, cho nên bèn gác lại cho tới bây giờ!"

Trong lòng Mộ Lam Yên mắng to Ngao Tương ngu ngốc, mẫu thân nói không mời đại phu, nàng còn tưởng là thật sự không mời.

Sai tỳ nữ vừa nảy đi, Mộ Lam Yên và Tư Không Thận không nói hai lời nhanh chóng chạy thẳng đến Đức Mẫn viện của Ngao phủ.

Còn chưa tiến vào viện, xa xa đã nghe tiếng la khóc buồn thương của Ngao Tương.

Mẫu phu nhân và Ngao Thập song song sắc mặt trắng bệch nằm ở trên giường của bọn họ. Ngao Tương quỳ gối trước giường, khóc không thể tự kiềm chế. Chú ý tới Mộ Lam Yên đến sau lưng, gần giống như gặp được cây cỏ cứu mạng vậy, trong nháy mắt nhào tới phía nàng.

"Tỳ tỳ, làm sao giờ người mới đến? Người là thần y, người mau cứu phụ mẫu. Tương Nhi chẳng biết tại sao phụ mẫu vô cớ đột nhiên rời đi, ta. . . Ta. . . . ." Lúc Ngao Tương nói thì đột nhiên nghẹn lời. Mộ Lam Yên không kịp giúp nàng sắp xếp nữa, nhanh chóng đi tới bên cạnh giường nhỏ của Mẫu phu nhân. Động tác cầm lên cổ tay của bọn họ, yên lặng quan sát đánh giá một lần.

Không có, không có mạch đập, không có hô hấp, không có nhịp tim.

Không kịp lo tới tất cả mọi người tại chỗ, Mộ Lam Yên chợt nhảy lên trên người Mẫu phu nhân, rút ra nhuyễn châm từ bên hông, vén quần áo của đối phương lên, ghim xuống ở ngực. . . . .

Hai tờ giấy viết thư đặt chung một chỗ với sổ sách của Ngao Thập, là của Mẫu phu nhân viết cho Mộ Lam Yên, nội dung trong thư là viết như vậy:

Yên Nhi, con gái của ta. Vì nương lừa gạt con. Khi biết con là con gái ruột thịt của ta, ta lại không có can đảm nhận nhau với con. Thật ra thì bắt đầu từ khi thấy vết sẹo trên vai phải của con, ta đã biết rõ. Đây căn bản không phải trời sinh gì đó, mà là vì nương cắn lên vào lúc con vừa sinh ra không bao lâu. Trên người con không có một chỗ có bớt, ta sợ ngộ nhờ ta không chết, ta sẽ không tìm được con, cho nên, ta bèn cắn một cái.

Ta biết rõ mới đầu con căn bản không tin tưởng ta là thân mẫu của con, nhưng con chính là hết sức phối hợp ta. Đối với một điểm này, ta rất vui mừng bởi vì ta cũng không biết phải làm thế nào dùng thân phận mẫu thân thật sự đi đối mặt con gái của ta.

Chắc hẳn lúc con thấy được phong thư này, ta đã chết rồi, con cũng biết thân phận của con và thân phận của ta.

Ta vốn cũng không biết Ngao Thập lại là kẻ thù mưu hại phu quân của ta. Ta hận hắn, nhưng lại bởi vì Ngao Tương, ta yêu hắn. Ta không thể làm gì, chết cũng không còn mặt mũi xuống đất gặp phụ thân của con. Cho nên không cần con ra tay, để cho ta cùng đi theo Ngao Thập.

Cuối cùng, xin đồng ý yêu cầu cuối cùng của vì nương, dầu gì Ngao Tương cũng là muội muội cùng mẹ khác cha với con, thay ta chăm sóc. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 107: Đại Kết Cục (hạ)

Tang lễ của Mẫn phu nhân và Ngao Tháp cử hành vào ba ngày sau.

Đại diện đăng cơ của Tư Không Thận vì không xung đột với chuyện này, chậm lại đến ngày thứ tư.

Thảm án nhà thái sư mười tám năm trước rốt cuộc cũng được rửa sạch oan khiên. Mộ Lam Yên làm người thừa kế cuối cùng của phủ thái sư. Theo nguyện vọng của tiên hoàng, Tư Không Thận lại lần nữa trả lại phủ đệ của phủ thái sư cho Mộ Lam Yên, hơn nữa ban cho danh xưng là hộ quốc phu nhân nhất phẩm.

Một ngày Tư Không Thận lên ngôi kia, mặc dù Mộ Lam Yên được ban thưởng nhưng cũng còn đắm chìm trong nỗi bi thương của thân nẫu rồi đi. Dẫn một tỷ nữ, hai người bước chậm rãi, lại không cẩn thận đi tới Ngao phủ đeo dây vải màu trắng.

Nhìn từ xa, nàng lại thấy cửa Ngao phủ đã tiêu điều, đột ngột dừng một xe ngựa thoát nhìn giả cả xa xỉ. Một vị lão nhân hai mai bên tóc trắng bạch đứng trước mặt xe ngựa, thể cốt lại đặc biệt càng già càng dẻo dai.

Không bao lâu, cửa đã xuất hiện Ngao Tương mặc đồ tang.

Ngao Tương thấy Mộ Lam Yên cách đó không xa, đầu tiên là đi tới trước mặt lão nhân nói mấy câu, rồi sắc mặt nặng nề sai bước chân đi tới phía Mộ Lam Yên.

Tư Không Thận điều tra kỹ càng, đã để cho nàng biết mẫu thân nàng với thân phận của Mộ Lam Yên, càng thêm biết nguyên nhân mẫu thân nàng muốn giết hại phụ thân nàng. Nói cho cùng, thật ra thì họ phải là đối thủ một mắt một còn. Chẳng qua trước mắt, nàng lại giống như không cách nào tức giận.

Khi đi tới trước mặt Mộ Lam Yên, trên mặt bộc lộ cười yếu ớt chừng chạc chưa từng có: "Sao ngươi lại tới đây? Hôm nay là đại diện đăng cơ của Cửu hoàng tử điện hạ, không phải ngươi nên ở trong cung cùng nhau chúc mừng với hân sao?"

Mộ Lam Yên lắc đầu một cái: "Không thích những trường hợp náo nhiệt kia. Hơn nữa nhớ nương bèn tới nhìn một chút. Ngươi đây là muốn đi xa nhà sao? Người kia là ai vậy?"

"Được làm vua thua làm giặc, nếu phụ thân của ta là người hại chết phụ thân của ngươi. Điện hạ không có giết cửu tộc của chúng ta đã rất cho chúng ta mặt mũi rồi. Người kia là gia gia của ta, hân tới chuẩn bị dẫn ta đi."

"Đi đâu?"

"Không biết, theo lão thiên gia hân đi khắp chân trời thôi."

"Ngao Tương." Mộ Lam Yên đột nhiên đưa tay nắm lấy cổ tay của đối phương, "Trước khi lâm chung, nương dặn dò bảo ta chăm sóc ngươi. . . Ngươi ở lại đây đi, ngươi lại đi như vậy, ta không yên lòng!"

Ngao Tương lại nhẫn tâm kéo tay Mộ Lam Yên xuống, nhàn nhạt mở miệng: "Không cần, Ngao phủ nhất định là ta không thể ở rồi, phủ thái sư của ngươi, ta cũng không có mặt mũi đi ở. Cứ như vậy đi, cho lẫn nhau một ký ức đẹp. Có lẽ hai tỷ muội chúng ta còn có thể có khoảnh khắc gặp lại."

Ngao Tương dứt lời, chính là xoay người rồi đi.

Lúc Mộ Lam Yên ngẩng đầu lên, lại ngạc nhiên phát hiện gia gia của Ngao Tương vậy mà dùng một loại ánh mắt không giải thích được nhìn chăm chú vào nàng. Đôi mắt kia giống như từng cây độc châm nhỏ, hung hăng xuyên thấu toàn thân Mộ Lam Yên. Nếu là trách nàng hại chết con hân thì Mộ Lam Yên có thể hiểu. Nhưng, đối phương quả thật cười nhìn nàng, nụ cười kia làm cho người ta nhìn cảm thấy rợn cả tóc gáy, sợ hãi không thôi.

Dừng một chút, Mộ Lam Yên đột nhiên cảm thấy ngực vô cùng buồn nôn, không nhịn được nôn khan đến mấy lần mới trở lại bình thường. Thị nữ chăm sóc nàng thấy tình thế có chút sốt ruột, vội vàng thay nàng vuốt vuốt sau lưng: "Tiểu thư, ngươi làm sao vậy? Có muốn đi về nghỉ trước hay không?"

"Chúng ta trở về phủ thôi." Mộ Lam Yên thật sự hơi cảm thấy mệt mỏi, dặn dò một tiếng, hai người xoay người chính là đi tới phía phủ thái sư ở thành Biện Kinh.

Cửa trong phủ, một chiếc xe ngựa cung đình đã chờ lâu.

Tư Không Thận hết bận nhàn rồi nhìn quanh lại không thấy bóng dáng Mộ Lam Yên, chính là vội vàng kêu người đi chờ ở cửa phủ thái sư. Mộ Lam Yên có chút hết cách với đối phương rồi, không thể làm gì khác hơn là còn chưa có vào cửa nhà, yên vị trên xe ngựa của Tư Không Thận, vào cung lần nữa.

Trong Đường Tâm điện, Tư Không Thận mặc long bào quanh người, bộ dáng cực kỳ uy vũ ngồi ngay ngắn ở phía trên. Mặt nhắm tới dưới điện chỉ có một mình Mộ Lam Yên, sắc mặt giả bộ có chút nóng giận. Trạng thái như vậy đã kéo dài một hồi lâu, Mộ Lam Yên lại giống như vẫn không muốn mở miệng.

Tư Không Thận có chút buồn bực, từ lúc hân đoạt được hoàng vị, lật lại vụ án phủ thái sư, Mộ Lam Yên giống như đột nhiên xa cách với hân hơn nhiều. Lúc hai người ở một chỗ, động một tỷ là cứ lúng túng nhìn nhau như vậy.

"Ngươi định lúc nào thì gả cho ta làm hoàng hậu?" Cuối cùng, Tư Không Thận vẫn là không nhịn được mở miệng hỏi thăm.

Mộ Lam Yên dùng một chút, giọng nói không mặn không nhạt: "Cũng không có dự định."

"Người. . . ." Tư Không Thận có chút nghẹn lời, suy nghĩ một hồi mới mở miệng: "Cho dù vì nguyện vọng của phụ vương ta cũng không đồng ý sao?"

"Khi tiên hoàng còn sống tuy có đề cập tới hôn sự của ta với người. Nhưng mà, ta lại nhớ khi đó ta đã từ chối rồi. Chẳng lẽ hoàng thượng ngài quý nhân hay quên, không nhớ rõ?"

"Mộ Lam Yên!" Tư Không Thận có chút không thể làm gì đối với việc nàng cường từ đoạt lý. Nặng nề thở ra một hơi, khi chuẩn bị mở miệng lần nữa thì Mộ Lam Yên dưới điện đột nhiên thân thể vừa mới hướng về phía trước.

Nàng lại nồn khan.

Tư Không Thận vội vã đi xuống, đỡ Mộ Lam Yên, đồng thời lớn tiếng kêu với thái giám ngoài điện để cho bọn họ nhanh đi truyền ngự y. Đi tới đi lui, lại làm cho bọn họ lấy được một kết cục dở khóc dở cười.

Hộ quốc phu nhân nhất phẩm chưa cưới lại có thai rồi. Tư Không Thận luôn chắc chắn đó chính là đứa bé của hắn, Mộ Lam Yên lại là chết cũng không thừa nhận.

Hai người giằng co đến cuối cùng, bắt buộc Tư Không Thận đành phải lấy cớ nàng nghỉ ngơi giam lỏng lại. Về phần ngự y chẩn mạch cho Mộ Lam Yên tự nhiên cũng bị bịt miệng.

‘Nhót’ Mộ Lam Yên ở Khôn Ninh cung, Tư Không Thận chính là đi tìm người trong cung xúc tiến hôn điển, gần như vận dụng cả hoàng cung lao lực. Qua chừng mấy ngày có trù hoạch liên quan hôn lễ thì hắn mới hơi hài lòng.

Một ngày kia, hắn vừa định cảm chi tiết có liên quan hôn điển đi thảo luận với Mộ Lam Yên. Còn chưa tới cửa Khôn Ninh cung, hắn đã bị tiểu thái giám chạy như điên tới dọa cho vô cùng sợ hãi.

Mộ Lam Yên cự hôn, lại muốn treo cổ tự tử ở bên trong Khôn Ninh cung!

Tư Không Thận đâu còn để ý nhiều như vậy, không còn kịp dặn dò một câu, bèn nhanh chân chạy như điên. Đi ngang qua cửa Khôn Ninh cung, tuy có cung nữ thái giám thỉnh an chào hỏi, hắn cũng chỉ như một con gió đi ngang qua từ trước mặt họ.

Mộ Lam Yên bị ‘nhót ở’ chính điện của Khôn Ninh cung, cho nên dù muốn treo cổ tự sát, trong thời gian ngắn cũng không có bao nhiêu người biết. Đi tới ngưỡng cửa chính điện, Tư Không Thận đẩy cửa ra, chính là thấy Mộ Lam Yên mặc một bộ quần áo màu trắng, đứng ở trên ghế, đôi tay nắm chính là lụa trắng đã thắt nút xong.

Tư Không Thận giật dử quát mắng: "Người rốt cuộc muốn làm cái gì?"

Mộ Lam Yên hiển nhiên đã đợi hắn hồi lâu, khẽ nhếch môi một nụ cười mỉa: "Đời trước chính là người thiếu nợ sự tự do của ta. Đời này, ta chỉ van người đừng nhốt ta trong cung. Nếu như người không đồng ý, ta chính là đi theo đứa bé trong bụng ta, cùng nhau đến hoàng tuyền!"

"Tại sao người quyết cường như thế? Dù là vì đứa bé, người cũng không chịu lui nhường một bước sao?"

"Mộ Lam Yên ta thề, cuộc đời này tuyệt đối không vào cung làm phi, !j3n!)@l3Wi!)0n nói được thì làm được!"

Một câu cuối cùng tuyệt đối không vào cung làm phi của Mộ Lam Yên chính là thành đối tượng thỏa hiệp cuối cùng của Tư Không Thận. Trong lòng tuy tất cả là không tình nguyện nhưng cũng không thể làm gì. Lúc nổi giận rồi đi, hắn đồng ý với nàng không cưới nàng làm vợ, không phong nàng làm hậu. Nhưng, hắn nhất định muốn đứa nhỏ trong bụng sinh ra an toàn.

Mười tháng hoài thai, chỉ là nháy mắt.

Lần nữa đã trải qua một mình vượt qua tất cả thời kỳ phản ứng có thai, vào một buổi tối mưa sa gió giật, Mộ Lam Yên rốt cuộc chịu đựng đến đỉnh, từng trận đau bụng sinh tan nát cõi lòng, rất giống với một đời trước.

Khôn Ninh cung, đoàn người đại khái giằng co một buổi tối, kèm theo một tiếng oa oa đứa bé sinh ra, mới thờ dài một hơi.

Mộ Lam Yên đã sức cùng lực kiệt, lúc này lại cực kỳ không nhớ nhắm mắt nghỉ ngơi. Vừa nghĩ tới ngày mai, nàng có thể rời hoàng cung, chia lìa với đứa bé máu mủ của mình, lòng cũng có chút không nề.

Có điều còn chưa chờ nàng mở miệng, cửa phòng chính là bị một lực mạnh mẽ hung hăng đẩy ra.

Người đến là Tư Không Thận.

"Hoàng thượng, hoàng thượng, nữ tử sinh sản, ngài long thể không thể vào." Đi theo ở đằng sau, tiểu thái giám nóng nảy muốn ngăn cản hắn lại, nhưng nào dám thật sự ngăn cản, bị Tư Không Thận vung tay lên, chính là thối lui đến phía sau.

Tư Không Thận hai, ba bước chính là đi tới bên cạnh bà mẹ.

Mộ Lam Yên kinh ngạc hẳn lại luôn tận lực chờ đợi ở ngoài cửa.

Bà mẹ thấy Tư Không Thận đi vào, vốn định khuyên can, nhưng nghĩ lại chính là ngừng miệng, thuận thế nhích đầu đưa bé lại gần phía Tư Không Thận.

"Trai hay gái?"

"Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, Hoàng. . . . . Mộ cô nương sinh ra một bé trai."

"Được, cho trăm ôm một cái." Tư Không Thận dứt lời, bắt đầu nhận lấy trẻ nít quần tả từ trong tay bà mẹ. Trên mặt nở nụ cười, đây là một lần cười thật nhất của hắn suốt mười tháng qua.

Mộ Lam Yên giật giật thân thể, muốn nhìn một chút đứa bé trong tay Tư Không Thận: "Hoàng thượng, ta. . . . ."

Mộ Lam Yên còn chưa nói xong, Tư Không Thận chính là kéo kiệt quay lưng lại, hoàn toàn dùng thân thể của mình chặn lại tầm mắt đứa bé.

"Thân là một mẫu thân đã từng muốn hại chết đứa con của chính mình không có tư cách chăm sóc đứa con của mình. Cho nên, hôm nay ta mang đứa bé đi, người cũng đừng hòng ra khỏi cửa cung nữa bước, trừ phi ta chết!"

Cuối cùng, Tư Không Thận để lại một câu nói như vậy, chính là rời khỏi tầm mắt Mộ Lam Yên.

Giây vò mười tháng, lúc này Mộ Lam Yên mới phát hiện Tư Không Thận lại là một tiểu nhân lật lọng. Nhưng giờ phút này, nàng trừ nụ cười châm chọc và kêu gào tan nát cõi lòng, còn có cái gì. . . . .

Rất nhanh, năm mới lại đến.

Nữ nhân không được phong làm hoàng hậu, bá chiêm Khôn Ninh cung, ở trong cung đã bị truyền ra khó nghe.

Lúc đầu Tư Không Thận chuyển đi rất nhiều nhân lực ở Khôn Ninh cung. Buổi tối đêm ba mươi, chỉ để lại Mộ Lam Yên và một tiểu cung nữ không biết tên thê lương vượt qua.

Mộ Lam Yên cho rằng đời này nàng sẽ vượt qua như thế.

Nhưng trong nháy mắt khi đêm ba mươi vừa vặn đi qua kia, bên ngoài Khôn Ninh cung lại đột nhiên ồn ào.

Tiểu cung nữ đi vào mở miệng, cửa chính là tràn vào một loạt quan binh. Những người đó âm ỉ hỗn loạn nói một vài lời. Mộ Lam Yên vốn là kinh ngạc, nhưng khi nghe được một lời nói mẩu chốt trong đó nhất thì gần như cả người đều sụp đổ.

"Hoàng thượng bởi vì không chịu nổi cả ngày mệt nhọc làm việc vất vả, đã băng hà đi tây thiên ở Đường Tâm điện. Lần này chúng ta tới đây, chính là đưa Mộ cô nương ra ngoài cung ở, hoàn thành di chiếu cuối cùng của hoàng thượng!"

Tư Không Thận chết rồi!

Chỉ là qua mấy tháng, Tư Không Thận dĩ nhiên đã chết như vậy rồi.

Mộ Lam Yên không còn kịp hỏi thăm đứa bé còn chưa dứt sữa của nàng ở nơi nào, đã bị người đánh cho bất tỉnh đưa ra khỏi cung nội.

Tình dậy cũng đã ở bên trong gian phòng của nàng ở Mộng Lý Hối.

Đáng tiếc lần này, nàng không còn là sống lại.

Nàng biết, đây là cam kết của Tư Không Thận trước khi chết, sẽ cho nàng tự do. . . . .

Nhưng mà, bên tai lại đột nhiên truyền đến một đợt tiếng khóc rống của trẻ con.

Ngoài cửa có bước chân đến gần, Mộ Lam Yên có chút hoài nghi nhìn chằm chằm cửa. Đẩy cửa tiến vào lại là Tư Không Thận mặc thường phục ôm đứa bé. . . . .

---Hoàn---

Lời tác giả: Lam Yên chính là chết cũng sẽ không vào cung làm phi, vì lẽ đó Tư Không Thận vì tác thành nàng, đưa nàng và con với chính hắn, xử lý từng nhóm một. Đầu tiên là đưa con về quê nhà (Mộng Lý Hối), sau đó làm bộ mình bệnh chết, trực tiếp 'Băng hà' over. Cuối cùng cũng bởi vì hắn chết rồi, cho nên mới thả Mộ Lam Yên về nhà. Cuối cùng một nhà ba người ở đoàn tụ ở Mộng Lý Hối! Xem như là kết cục tốt!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

